

Bí Bút Đông

Hoàng Cung Kỳ Ngộ

"Hạnh phúc không cần phải là quyền lực, không cần phải là danh vọng.
Chỉ cần đến khi nhắm mắt, thứ ấy vẫn khiến hân tị hào vì đã chọn bỏ qua
tất cả mà đánh đổi..."

...thì đó chính là HẠNH PHÚC.

Thế sự vô thường, đừng hẹn kiếp sau."

Hoàng Cung Kỳ Ngộ

Bí Ngộ

Ebook by: iGetBook

Bí Bật Phòng

Hồng Cung Kỳ Ngộ

Webtruyen.com

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tác giả: Bí Ngô

Thể loại: Xuyên Không

Nguồn: bingothanhthien.wordpress.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Truyện Hoàng Cung Kỳ Ngô là một truyện khá hấp dẫn, truyện dẫn dắt bạn đọc vào không gian cổ xưa đầy những bất ngờ. Trong phút chốc, Hạ Vy cảm

thấy như mình đang biến thành một con
ngốc. Bị người ta lôi khỏi giường, bị
người ta lột sạch quần áo, rồi bị người
ta quăng lên người bao nhiêu thứ kì dị
khác người. Nàng đảo mắt một vòng
quanh phòng, càng lúc càng không lý
giải nổi những điều đang xảy ra trước
mắt mình.

“Nương nương, xin người giơ tay cao
lên một chút để Trùng Xuân giúp
người thay y phục.” Cô gái nọ vừa nói
với nàng xong, liền xoay sang một cô
gái khác đứng cách đó không xa.
“Trùng Hạ, chọn trâm cài cho nương
nương, phải hợp với màu áo đỏ và hoa
văn thêu trên yếm.”

Họ gọi nàng là ‘nương nương’ ư? Đây không phải là cách xưng hô đối với phi tần thời phong kiến sao?

Cách họ ăn mặc, cách họ ứng xử, cả cách bày trí trong phòng đều rất giống hoàng cung cổ đại phương Đông. Phải chăng đây lại là một giấc mơ khác của nàng? Sau khi mơ thấy Vampire, liền chuyển sang mơ thấy mình vượt thời gian trở thành phi tần, giống như trong những quyển tiểu thuyết xuyên không nàng vừa đọc? Phải đây chính là truyện xuyên không của chính nàng, truyện làm người ta phải bật cười lăn thân phục.

Chuyện xưa kể rằng... Một ngày nọ, có

một con chim sẻ bầy màu bị cơn gió to hất xuống vùng đất xa xôi, nơi có ba chàng trai đẹp đang huyết sáo để giải toả nỗi sầu đời. Vừa thấy loài chim lạ lẩn lóc nằm trên bãi cỏ, cả ba liền nảy sinh một cảm xúc dào dạt khó nói nên lời, nhào tới tranh nhau mang về tiêu khiển.

Lê Ứng Thiên thích thú đeo cho con chim sẻ ấy đủ loại trang sức, khiến cái cổ nó bị treo một bên. Hắn lại còn âm mưu cho nó ăn nhiều để nó béo phì không cất nổi cánh mà bay. Đi đâu hắn cũng bỏ nó vào tay áo. Tối tối, hắn thường ôm chặt nó vào lòng, thở thê: “Chim nhỏ, ta rất yêu ngươi, ngươi không được phép rời khỏi ta.”

Lê Nguyên Phong bứt một sợi lông chim ngắm nghía một hồi, sau đó bỏ đi như chưa từng nhìn thấy. Con chim sẽ hơn hở tung cánh bay cao. Nào ngờ, càng bay cao, nó lại càng thấy mình... đang lao dần xuống đất. Thật là quái lạ! Đến khi cảnh vật dưới đất thu vào tầm mắt, con chim nhỏ mới chợt nhận ra chân mình từ sớm đã bị buộc vào một sợi chỉ dài. Cái tên vừa bỏ đi bên dưới đang giật giật đầu kia sợi chỉ, thích thú chơi thả diều, và nó chính là con diều xấu số.

Lý Thiệu Minh dành ra nhiều ngày để băng bó và chăm sóc cho con chim nhỏ. Cứ chỉ ân cần dịu dàng của hắn khiến

nó vô cùng cảm động. Thế nhưng, nó lại khao khát trời xanh và tỏ ý muốn rời đi. Hắn vuốt nhẹ vòm lông trên cổ nó, âu yếm nói: “Ta yêu ngươi, nhưng ta tôn trọng ước nguyện của ngươi.” Chim nhỏ rơi nước mắt vì xúc động, không hề biết rằng phía sau câu nói ngọt ngào ấy còn ẩn chứa một lời cảnh báo đầy chết chóc: “Miễn là ngươi tránh được hàng rào lưới điện của ta.” Số phận con chim sẽ đáng thương và ham hố ấy rồi sẽ ra sao?

Mời bạn đọc truyện để biết được số phận ấy ???

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Chương 1 → 50](#)

[Chương 51 → 100](#)

Chương 1 → 50

[Chương 1: Mỹ Nam](#)

[Chương 2: Đệ Tử Hoạn Thư](#)

[Chương 3: Kẻ Hentai Là Kẻ Nguy Hiểm](#)

[Chương 4: Vampire](#)

[Chương 5: Hoa Ngọc Lan](#)

[Chương 6: Gian Phu](#)

[Chương 7: Hẹn Bằng Lãng](#)

[Chương 8: Tây Khởi](#)

[Chương 9: Bắt Cóc](#)

[Chương 10: Lá Diêu Bông](#)

[Chương 11: Cung Hưng Long](#)

[Chương 12: Thích Khách](#)

[Chương 13: Mật Thám](#)

[Chương 14: Tín Vật](#)

[Chương 15: Lạc Việt Đệ Nhất Phú](#)

Thương

Chương 16: Đồng Minh

Chương 17: Đừng Đắc Tội Với Chim Sẻ

Ngư Ngơ

Chương 18: The Most Wanted Man

Chương 19: Bị Bóc Lột

Chương 20: Chuyện Hậu Cung

Chương 21: Nguyệt Thực

Chương 22: Thích Khách

Chương 23: Ký Ức

Chương 24: Trung Thu

Chương 25: Ngự Giá Thân Chinh

Chương 26: Tiến Vào Hang Địch

Chương 27: Khai Chiến

Chương 28: Tá Tra

Chương 29: Trả Đũa

Chương 30: Đế Vương Và Một Chữ Tình

Chương 31: Tơ Tình

[Chương 32: Trở Lại Hoàng Cung](#)

[Chương 33: Lưới Tình](#)

[Chương 34: Dê Tộc](#)

[Chương 35: Sát Thủ](#)

[Chương 36: Yến Tiệc](#)

[Chương 37: Chờ Đợi](#)

[Chương 38: Tiền Trang](#)

[Chương 39: Nàng Có Yêu Ta Không?](#)

[Chương 40: Tri Kỷ](#)

[Chương 41: Lòng Tin](#)

[Chương 42: Mỗi Người Một Con Đường](#)

[Chương 43: Sóng Gió](#)

[Chương 44: Thờ Ờ?](#)

[Chương 45: Lãnh Cung](#)

[Chương 46: Vĩnh Biệt](#)

[Chương 47: Giải Oan](#)

[Chương 48: Hồn Ma Báo Oán](#)

[Chương 49: Chân Tướng](#)

Chương 50: Sơn Nam

Chương 51 → 100

[Chương 51: Pháo Hoa](#)

[Chương 52: Giao Đầu](#)

[Chương 53: Làm Một...việt Kiều](#)

[Chương 54: Kaka](#)

[Chương 55: Tái Ngộ](#)

[Chương 56: Carlos](#)

[Chương 57: Sự Khởi Đầu Mới](#)

[Chương 58: Phan Hạ Vy](#)

[Chương 59: Mật Trí](#)

[Chương 60: Ta Cần Nàng, Không Phải](#)

[Thích Nàng](#)

[Chương 61: Yêu](#)

[Chương 62: Thương Buôn](#)

[Chương 63: Thương Trường](#)

[Chương 64: Ngày Tháng Êm Dềm](#)

[Chương 65: Bể Quan Toả Càng](#)

[Chương 66: Hợp Tác](#)

[Chương 67: Tâm Sự Đêm Khuya](#)

[Chương 68: The First Date](#)

[Chương 69: Thánh Chỉ](#)

[Chương 70: Về Lại Kinh Thành](#)

[Chương 71: “Yêu Nàng, Là Lựa Chọn Của Ta”](#)

[Chương 72: Mr.right](#)

[Chương 73: Huỳnh Độ](#)

[Chương 74: Hôn Lễ](#)

[Chương 75: Âm Sát](#)

[Chương 76: Khai Chiến](#)

[Chương 77: Màn Kịch](#)

[Chương 78: Tạo Phản](#)

[Chương 79: Phản Bội](#)

[Chương 80: Hoàng Lăng](#)

[Chương 81: Tình Cũ](#)

[Chương 82: Đường Thoát](#)

[Chương 83: Tự Do](#)

[Chương 84: Gặp Lần Nữa, Yêu Lần Nữa](#)

[Chương 85: Hiện Tại](#)

[Chương 86: Because I Love You](#)

[Chương 87: Ngoại Truyện 1 : Lê Ứng Thiên](#)

[Chương 88: Ngoại Truyện 2 : Lý Thiệu Minh](#)

[Chương 89: Lê Ứng Thiên – Relax](#)

[Chương 90: Vampire – Relax](#)

[Chương 91: Cuộc Tranh Tài Của Các Sói Ca](#)

[Chương 92: Ngoại Truyện: Hạnh Phúc](#)

[Chương 93: Một Chuyến Xuyên Không](#)

Chương 1: Mỹ Nam

N

ắng sớm hắt qua khung cửa sổ.

Hạ Vy cố vùi tâm trí vào giấc mộng, nhưng tiếng ồn bên cạnh cứ mỗi lúc một lớn dần.

“Nương nương, thánh thượng đã ngự giá cung Trường Lạc rồi.”

“Cu Bin, tắt TV cho chị ngủ nào.” Nàng cất giọng lè nhè, rồi lại co người quay vào vách tường.

“Nương nương, để thánh thượng đợi lâu

sẽ khiến long nhan nổi giận.”

“Nương nương, xin người thương chúng nô tì.”

Tiếng người lí nhí bên giường cuối cùng cũng khiến nàng không chịu nổi mà ngồi bật dậy. Quái lạ, chẳng phải nàng luôn khoá cửa phòng khi ngủ sao? Tại sao lại ồn ào như vậy?

“Các cô là ai?” Nàng dụi dụi mắt nhìn ba cô gái áo xanh đang quỳ bên giường, cảm thấy dường như có một điều gì không phải lắm đang xảy ra.

“Nương nương, xin người đừng đùa nữa. Xin người mau chuẩn bị để đón tiếp

thánh thượng.” Một cô gái áo xanh khác bước vào phòng, miệng toàn nói ‘xin’, nhưng tay thì hung hăng kéo phắt nàng ra khỏi giường, rồi nhanh như chớp cởi áo nàng ra.

Nhìn thấy cái liếc mắt ra hiệu từ cô gái nọ, những người kia lập tức mang quần áo tới.

Trong phút chốc, Hạ Vy cảm thấy như mình đang biến thành một con ốc. Bị người ta lôi khỏi giường, bị người ta lột sạch quần áo, rồi bị người ta quăng lên người bao nhiêu thứ kì dị khác người. Nàng đảo mắt một vòng quanh phòng, càng lúc càng không lý giải nổi những điều đang xảy ra trước mắt mình.

“Nương nương, xin người giơ tay cao lên một chút để Trường Xuân giúp người thay y phục.” Cô gái nọ vừa nói với nàng xong, liền xoay sang một cô gái khác đứng cách đó không xa. “Trường Hạ, chọn trâm cài cho nương nương, phải hợp với màu áo đỏ và hoa văn thêu trên yếm.”

Họ gọi nàng là ‘nương nương’ ư? Đây không phải là cách xưng hô đối với phi tần thời phong kiến sao?

Cách họ ăn mặc, cách họ ứng xử, cả cách bày trí trong phòng đều rất giống hoàng cung cổ đại phương Đông. Phải chăng đây lại là một giấc mơ khác của nàng?

Sau khi mơ thấy Vampire, liền chuyển sang mơ thấy mình vượt thời gian trở thành phi tần, giống như trong những quyển tiểu thuyết xuyên không nàng vừa đọc?

Hoặc là, bằng một cách nào đó, nàng lại đi lạc vào một phim trường rồi ngủ quên ở đó?

“Các chị đang đóng phim thôi phải không?” Nàng chậm rãi hỏi, rồi hồi hộp đợi câu trả lời từ họ.

Tất cả ánh mắt trong phòng đều dồn về phía nàng, nhưng rất nhanh sau đó lại quay về chỗ cũ.

“Đóng phim?” Cô gái nọ chau mày nhìn nàng. “Nô tì không hiểu ý của người.”

Nói rồi, cô ta kéo nàng đến bàn trang điểm, nhấn xuống ghế, bôi bôi trát trát một hồi.

Nhìn tới nhìn lui, nàng vẫn không thấy cái máy quay nào. Có vẻ như đây không phải là phim trường thật. Sân khấu càng không giống.

Tim nàng bắt đầu đập mạnh.

Nàng thò tay xuống véo đùi mình một cái.

Rõ ràng thấy đau mà.

Lại véo thêm cái nữa.

Đau như vậy, chẳng lẽ không phải mơ thật sao?

Nàng vượt thời gian sao?

Dù là thật thì cũng phải có lý do gì đó chứ. Nàng không gặp tai nạn, cũng không mò mẫm đến nơi thâm sơn cùng cốc nào đó để rồi bị hút vào lỗ hồng thời gian, làm sao lại vèo một cái bay về cổ đại?

Vô lý, cho dù so sánh với tiểu thuyết xuyên không cũng vẫn thấy rất vô lý.

Thế nhưng, sự thật oái ăm kia lại đang

bày ra rành rành trước mắt nàng, nàng sao có thể không tin? Đột nhiên lại xuyên không như vậy, ngày tháng sau này của nàng rồi sẽ thế nào đây? Chuyện gì xảy ra với cái xác đáng thương của nàng ở thế giới kia? Nàng có phải mãi mãi ở lại thế giới này không?

“Nương nương, chúng ta đi thôi.”

Cô gái nọ kéo nàng ra khỏi ghế, cắt ngang dòng suy nghĩ đang càng lúc càng rối của nàng.

Nghĩ đến việc mình sắp gặp hoàng đế, bao nhiêu máu trong người nàng đều dồn

cả về tim, không rõ là vì hứng khởi hay là vì sợ hãi. Trước mặt hoàng đế nếu có điều gì sơ suất, cái đầu bé bỏng này của nàng sẽ rất dễ dàng trở về cát bụi.

Bức màn sáo khẽ rung động. Âm thanh của những hạt đá trên màn va vào nhau càng khiến nàng cảm nhận rõ sự tĩnh lặng của căn phòng mình vừa mới bước vào.

Trước mặt nàng là hai trai đẹp đang điềm tĩnh ngồi bên khay trà nghi ngút khói. Dùng chút sự tỉnh táo còn sót lại của nàng mà đánh giá, thì cả hai người này đều là hàng tuyển. Anh áo xanh nho nhã ngọt ngào, anh áo đỏ lạnh lùng bí ẩn. Phía bên cạnh họ, còn có một cô gái cắm cúi nhìn ly trà không chớp mắt.

“Thần thiếp xin thỉnh an thánh thượng, thỉnh an nương nương. Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Lối hành lễ này là nàng học từ phim ảnh, không biết có phù hợp với thời đại này không, nhưng nàng cứ thử. Hai anh trai đẹp kia nàng không biết ai là vua, nhưng cứ hướng phía đó mà chào, ai vua người đó nhận. Anh còn lại không phải vương gia thì cũng đại thần, nhưng nàng đã là phi tần thì cấp bậc có lẽ cao hơn, không cần hành lễ.

Về phần cô gái kia, nàng quên mất trường hợp cô ta có thể là công chúa.

Nếu chào nhầm, chẳng phải nàng đang biến bản thân thành kẻ quái dị sao?

Quả nhiên, lần này, tất cả ánh mắt lại hướng về nàng.

“Hoàng hậu, thần thiếp sao dám nhận lễ.”
Cô gái nọ từ trên ghế vội phóng xuống đất, dập đầu liên tục, giọng như muốn khóc. “Thần thiếp mới vào cung nên chưa rõ cung quy, vì bối rối nên chưa kịp hành lễ với hoàng hậu. Xin hoàng hậu khoan dung tha cho thần thiếp.”

Chà, nàng vừa xuyên không cái vèo lại làm ngay chức hoàng hậu, thống lĩnh hậu cung. Kể ra cũng đáng đau tim thật.

“Thánh thượng, xin người nói giúp thần thiếp vài lời với hoàng hậu.” Cô ta quay sang phía anh chàng mặt ngầu áo đỏ, hướng ánh mắt đáng thương lên mà cầu khẩn. “Quả thật thần thiếp không cố ý.”

Thì ra anh áo đỏ là vua. Nàng đoán không sai, vua thì hiển nhiên sẽ có phong thái lạnh lùng, gương mặt lúc nào cũng hình sự như mọi người xung quanh hẳn đều chực chờ trốn thuế.

Không hiểu sao, càng nhìn, nàng càng thấy vị phi tử kia giống đàn ông. Dù gương mặt đã được son phấn kĩ càng, nhìn thoáng qua đầy nữ tính, nhưng với kinh nghiệm từng xem bao nhiêu idol giả gái, nàng tin vào trực giác của mình. Hơn

nữa, giọng nói kia rõ ràng là giọng the the của trai giả gái.

Phải chăng đây chính là sở thích của hoàng đế? Nói không chừng, anh ta vốn biết người kia là nam nhưng vẫn bất chấp cung quy mang người đó tiến cung.

E hèm, cái này tiếng Anh gọi là gay, tiếng Việt gọi là pê-đê, truyện tranh Nhật gọi là shounen-ai, tiểu thuyết Trung Quốc gọi là đoạn tị.

“Tú Nhã không cố ý.”

“Dạ, thánh thượng.”

Giọng điệu lạnh nhạt thị uy, một chút tình

cảm cũng không hề có. Lần này có lẽ nàng rơi vào vai một hoàng hậu thất sủng rồi. Mà như thế cũng không phải là không tốt. Nếu ít người chú ý đến nàng, nàng có thể tránh được nhiều phiền phức, đồng thời có thời gian tìm đường trở về thế giới của mình.

Chán chê nhìn đôi ‘uyên ương’ tình tứ nọ, đến giờ nàng mới cảm giác được có ánh mắt đang chăm chăm dán vào mình.

Anh trai đẹp áo xanh kia, giữa thanh thiên bạch nhật, đứng bên cạnh hoàng đế, chiếu thẳng đôi mắt hau háu vào vòng một của nàng.

“Mũi thêu rất hoàn hảo.” Hắn mỉm cười

nhìn nàng, tay đưa chiếc quạt lên nhẹ nhẹ gõ vào cằm.

Gã này chắc chắn là một tên dê cù. Hơn nữa, còn là một tên dê cù vô cùng to gan lớn mật. Hấn ngang nhiên cười với nàng, ngang nhiên bình phẩm hoa văn trên... yếm của nàng. Uống công nàng vừa rồi còn thầm khen cách hấn uống trà thoát tục thế nào, đôi mắt phảng phất ánh tình lãng tử ra sao. Quả nhiên, không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Đã khi không khi không bay về cổ đại, gặp phải một ông chồng có sở thích yêu người bán nam bán nữ. Tệ hơn nữa, còn có một tên hentai dám công khai buông lời cợt nhả với nàng trước mặt người mà

nàng phải gọi là chồng. Chậc chậc, cuộc sống của nàng ở thế giới này có vẻ không trái hoa hồng.

Chương 2: Đệ Tử Hoạn Thư

H

oàng đế đi khỏi không có nghĩa là nàng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không những không hiểu biết cung quy, mà ngay cả cách hành xử của người cổ đại nàng cũng không quen thuộc. Những cô cung nữ kia là người luôn kề cận với vị hoàng hậu này, liệu hành động của nàng có thể qua mắt được họ không?

“Nương nương...”

“ ... ”

“Nương nương...”

“Hả?”

“Nương nương, người muốn dùng trà hoa cúc hay trà hoa sen cho bữa điểm tâm sáng hôm nay?”

“Trà hoa cúc.” Chỉ mong là lựa chọn vừa rồi của nàng không quá khác so với chủ nhân cũ của thân xác này.

“Nương nương, hình như trên cổ người có một vết đỏ. Để nô tỳ thoa thuốc cho người.”

Là cô cung nữ ngang ngược lúc nãy. Sau

khi dứt câu, liền kéo nàng trở về căn phòng mà nàng thức dậy.

“Nương nương, từ sáng đến giờ người rất khác lạ.”

Nghe đến đây, tim nàng bắt đầu tăng nhanh nhịp đập.

“Cứ như biến thành một người khác.” Cô ta tiếp tục.

Không phải chứ? Chưa đầy nửa ngày mà nàng đã bị lật tẩy rồi sao?

Còn nước còn tát. Nàng cứ khẳng khẳng không nhận đây, làm gì được nhau nào.

“Nương nương, có phải chất độc đêm qua...” Cô ta bỏ lửng câu nói, ánh mắt có chút bi thương.

CHẤT ĐỘC.

Phải, chính là hai chữ quý giá ấy. Thứ nàng cần nhất chính là một cái cớ để biện minh cho sự mất trí nhớ của mình.

“Trúng độc?” Nàng đưa ánh mắt vừa yếu đuối vừa ngạc nhiên lên nhìn cô gái nọ. “Chả trách trong đầu tôi không còn chút ký ức gì, lại càng không hiểu tại sao các cô lại cư xử với tôi như vậy.” Nàng xoa xoa thái dương.

“Nương nương, người...mất trí nhớ?”

“Ừm.” Nàng chậm rãi gật đầu, ra vẻ khó xử.

Cô cung nữ im lặng nhìn nàng một lát. Trong tình huống này, nàng nghĩ mình cũng không nên nói gì thêm. Một cung nữ bình thường khi phát hiện chủ nhân của mình đột nhiên mất đi trí nhớ, nếu không hoảng hốt ra mặt thì cũng ba chân bốn cẳng chạy đi gọi ngự y. Sự bình tĩnh của cô gái kia khiến nàng thấy lạ. Việc trúng độc đêm qua, chắc chắn có nhiều uẩn khúc.

“Nương nương, người không còn nhớ bất cứ chuyện gì thật sao? ?”

“Ừm.”

“Vậy nô tỳ sẽ từ từ kể lại mọi chuyện cho người.”

Như thế cũng xem như nàng đã tạm vượt qua được cửa ải này.

Hạ Vy giờ đã biết được tên mình ở thế giới này là Trần Lâm Nguyệt. Nàng xuất thân từ một gia đình thương nhân, anh trai nàng là đệ nhất phú thương Lý Thiệu Minh. Từ năm mười hai tuổi, nàng đã được Lễ bộ thượng thư Trần Chính Nam nhận làm con nuôi, nên nàng mang họ Trần. Và cũng nhờ thân phận cao quý vay mượn ấy mà nàng mới có thể bước lên ngôi hoàng hậu. Đây chỉ là một cuộc hôn

nhân chính trị nên hoàng đế không hề sủng ái nàng. Vì vậy, dù vào cung đã một năm, nàng vẫn chưa sản xuất được nhóc tí nào.

Qua những gì cô cung nữ kể thì có vẻ như nàng đã vượt thời gian vào một triều đại không tồn tại trong lịch sử, nhưng may mắn là ngôn ngữ và văn hoá đất nước Lạc Việt này có nhiều điểm tương đồng với thời cổ đại của Việt Nam.

Người đứng đầu Lạc Việt là hoàng đế Lê Ứng Thiên, năm nay hai mươi bốn tuổi, đăng cơ đã được hai năm. Tuy vị hoàng đế này chưa gây dựng được cơ đồ gì nổi bật, nhưng ít ra cũng duy trì được sự thịnh vượng của tiền triều. Mẫu phi của

Lê Ứng Thiên là công chúa Phồn Lư, một người ngoại tộc, nên theo lễ thường hãn vốn không được phép thừa kế ngôi vua. Có điều, một loạt sự kiện đã đưa hãn lên ngôi vị ấy.

Sau khi tiên đế băng hà, các hoàng tử long tranh hổ đấu, nội chiến liên miên. Nội loạn dẹp xong, thái tử Duy Khánh đăng cơ, nhưng chưa được hai tháng liền bạo bệnh qua đời. Duy Khánh hoàng đế lúc băng hà chưa có con, nên để lại di chiếu truyền ngôi cho Lê Ứng Thiên. Triều thần nhiều người phản đối, cho rằng Lê Ứng Thiên mang dòng máu dị tộc, không thể nối ngôi, nên định tôn Tĩnh Quốc vương Lê Nguyên Phong lên làm vua. Không ngờ, Lê Nguyên Phong lại

một mực từ chối ngôi hoàng đế, kêu gọi mọi người ủng hộ tân đế, ổn định nước nhà, tránh ngoại bang nhòm ngó.

Kề cận nàng là bốn cung nữ Trường Xuân, Trường Hạ, Trường Thu, Trường Đông. Trong đó Trường Đông – cô cung nữ đang kể chuyện cho nàng, là người theo hầu nàng từ hồi nàng còn ở nhà họ Lý.

Sau khi diễn thuyết dài dòng về một số nhân vật tai to mặt lớn trong cung, cô ta còn dặn nàng nhớ kỹ, không để ai phát hiện ra việc mất trí của nàng.

“Nương nương, người còn gì thắc mắc cứ hỏi nô tì.”

“Hiện tại thì chưa.” Nàng đáp.

Nếu nạp thêm một lượng lớn thông tin nữa đầu của nàng chắc sẽ nổ tung ra mất. Trường Đông có thể dễ dàng chấp nhận việc mất trí của nàng, nhưng hậu cung phức tạp, nàng không thể để người khác biết chuyện này.

Điều nàng cần bây giờ là thời gian để hoà nhập với cuộc sống ở thế giới cổ đại, học lại cung quy để ra dáng một bậc mẫu nghi thiên hạ, che mắt người đời. Dĩ nhiên, nếu thành linh có cơn lốc xoáy nào đó cuốn nàng trở về thế kỷ 21, nàng sẽ không phải khổ công học những thứ kia.

“Nương nương, lát nữa chúng ta đi đánh ghen thôi. ” Trường Đông nhếch mép cười tà.

“Đánh ghen?” Nàng ngạc nhiên nhìn Trường Đông. “Như vậy không phải càng làm xấu hình tượng của bốn cung sao?”

“Hậu cung nhàm chán, hoàng đế lại hiếm khi đến cung Trường Lạc. Niềm vui của nương nương và chúng cung nữ nơi này còn có gì ngoài bắt nạt cung phi mới.” Nói rồi, cô ta nắm tay kéo nàng ra khỏi ghế, ánh mắt đầy ẩn ý. “Hơn nữa, đánh ghen vốn là sở thích trước nay của nương nương.”

Vừa nghe Trường Đông thông báo chuẩn

bị đi đánh ghen, chúng cung nữ thái giám trong cung Trường Lạc vui như mở hội, nô nức chuẩn bị lên đường đến cung Đào Nguyên.

Vậy mà...

Đùng một cái, họ nhận được tin buổi đánh ghen bị dời lại đến nửa đêm.

Việc chờ đợi khiến đám cung nữ thái giám của nàng có phần thất vọng, nhưng do chưa bao giờ thử đánh ghen ban đêm, sự mới mẻ cũng khiến họ lấy lại chút hân hoan.

Cung Trường Lạc hôm nay dùng bữa sớm hơn mọi ngày. Hạ Vy ngồi bên chiếc bàn tròn khảm bạc, vừa ra dáng thong thả thưởng thức cao lương mỹ vị, vừa nghe Trường Xuân báo cáo lý lịch Nguyên phi Tú Nhã.

Nàng cũng đã cân nhắc một hồi mới ra quyết định về việc đánh ghen này. Lẽ ra, với kiến thức ít ỏi về thân phận của Trần Lâm Nguyệt lẫn hậu cung Lạc Việt, nàng nên đóng cửa tu thân một thời gian, tránh tiếp xúc với bên ngoài. Có điều, theo lời Trường Đông, trước giờ không có cung phi mới nào thoát được khỏi móng vuốt của nàng, nên việc nàng không ra tay ngược lại sẽ khiến người trong cung chú ý. Đến nước này, nàng đành phải học hỏi

Hoạn Thư.

Nàng chỉ mới chân ướt chân ráo bước vào thế giới này, tuy hiện tại phải dựa vào Trường Đông, nhưng không có gì đảm bảo cô ta thật sự toàn tâm toàn ý với nàng. Vì vậy, chuyện xảy ra giữa nàng và tên vampire đêm qua rốt cuộc là thực hay mơ nàng vẫn chưa dám hỏi thẳng cô ta. Tên Vampire ấy dám ban đêm đột nhập hậu cung, không mảnh vải che thân mà ôm ấp Trần Lâm Nguyệt, chắc chắn giữa hai người này có gì mờ ám.

Lẽ nào, vị hoàng hậu này ngán ngẫm thâm cung tịch mịch, nên cũng học theo hoàng đế...bao trai?

Chiều hôm ấy, nàng ăn sớm, tắm sớm, ngủ sớm, để khuya còn đi tác chiến. Toàn bộ người trong cung Trường Lạc, vì vậy, cũng nhanh chóng đổi thời gian biểu theo nàng.

...

Nửa đêm, hoàng hậu Trần Lâm Nguyệt dẫn một đoàn cung nữ thái giám hơn ba mươi người thẳng tiến cung Đào Nguyên, thực hiện một sứ mệnh cao cả – ĐÁNH GHEN.

“Hoàng hậu giá lâm!”

Cô cung nữ nằm trên giường ngồi bật dậy, đập đập vào hông người thanh niên

đang nằm ngáy trên sàn.

“Dậy mau, hoàng hậu tới!”

“Hoàng hậu? Đến vào lúc này?” Đỗ Thiên Thành nghe đến hai chữ ‘hoàng hậu’ liền tỉnh ngủ ngay.

“Hai quả cam hồi chiều đâu?”

“Sau khi tắm anh ăn sạch rồi.” Sau khi trả lời, hắn mới chợt nhận ra tầm quan trọng của vấn đề.

Không có cam, lê, hay loại quả nào to tương tự, hắn không thể trở thành Nguyên phi Tú Nhã. Nếu là phi tần bình thường khác, việc hoàng hậu đến đại náo lúc nửa

đêm chỉ đủ khiến họ một phen quỳnh quáng. Còn hấn, lần xuất hiện trước đám đông, hấn phải nhờ Ngọc Dao trang điểm một hồi lâu, chưa kể chỗ nào cần độn thì phải độn, cần che thì phải che. Hoàng đế với cả hoàng hậu, ăn no phê phỡn rồi đi hiếp đáp người sức cô thế yếu. Chỉ có hấn là trên đe dưới búa, xem ra phải chịu khổ dài dài.

“Ngọc Dao, anh vừa vào cung, nhưng nhớ cố hương, thể trạng lại yếu ớt. Buổi chiều ngắm mưa, chẳng may nhuộm bệnh, khi nóng khi lạnh, chỉ e bị bệnh truyền nhiễm ảnh hưởng phụng thể của hoàng hậu. Hết!”

Hấn nói xong, liền bước đến bên giường

trùm chặn lại. Dù sao cũng được cái tiếng ‘sủng phi’, chỉ cần có chút lý do, hoàng hậu chắc cũng chẳng làm gì được hắn. Tốt nhất là khiến cô ta tức tối đến gây sự với tên hoàng đế đầu xoắn kia. Hai con sư tử cạ nhau, hắn gãi đùi ngồi thưởng thức.

Ngọc Dao lập tức chạy đến chỗ hoàng hậu, mang từng lời vừa rồi của Đỗ Thiên Thành thuật lại không sót chữ nào.

“Ra là vậy.” Hạ Vy đặt tách trà xuống bàn, mỉm cười hiền từ.

Đám cung nữ bên cạnh nàng có vẻ không cam tâm. Họ đã kìm nén từ sáng đến giờ, lại phải về tay không sao?

“Nếu Nguyên phi bị bệnh, bốn cung cũng nên đi thăm một chút.” Nàng đứng dậy, từng bước tiến vào trong. “Trước nay thể trạng bốn cung rất tốt, không lo bị Nguyên phi truyền bệnh.”

Ngọc Dao chỉ có hai cánh tay, dĩ nhiên không cản nổi dàn nhân lực hùng hậu của Hạ Vy.

Lẽ ra nàng cũng không định nhập vai như vậy, nhưng lúc này sau khi nghe cung nữ kia báo cáo, Trường Đông đã đưa mắt ra hiệu cho nàng. Trần Lâm Nguyệt có vẻ như trước giờ luôn đuổi cùng giết tận. Nếu nàng dễ dàng quay về, sẽ trở thành chuyện lạ đồn khắp hậu cung.

Hơn nữa, nàng muốn nhân dịp này kiểm chứng, Nguyên phi kia thật sự là nam hay nữ?

“Nguyên phi, bỗn cung có học chút y thuật, hay là để bỗn cung bắt mạch cho ngươi.”

Không đợi hấn trả lời, nàng đã hung hãn kéo tấm chăn trên người hấn xuống một chút, tay rê qua rê lại tìm... động mạch cổ.

Quả nhiên là có cái đó.

Hấn tái mặt nhìn nàng, không biết phải tiến thoái thế nào.

“Hoàng tẩu đối với cung phi mới thật là chu đáo. Thần đệ ngưỡng mộ vô cùng.”

Nghe tiếng người lạ, nàng vội xoay người lại.

Hừ, thì ra là cái tên hentai áo xanh lúc sáng.

Hắn tựa lưng vào cửa, tay xoay xoay cây quạt nhìn nàng. Miệng cười, nhưng mắt không cười.

“Nô tì tham kiến Tĩnh Quốc vương.”
Trường Đông nhanh chóng quỳ xuống hành lễ.

Lúc này, cả đoàn cung nữ, thái giám của Hạ Vy cũng vội vàng quỳ xuống.

Thì ra hấn là vương gia, không phải trai bao. Nhưng vương gia hay trai bao thì cũng vậy thôi. Đàn ông mà đẹp trai thế kia, lại thêm tính hentai thì trăm phần trăm là loại chẳng ra gì.

“Ra là vương gia.” Nàng nở một nụ cười lịch thiệp.

“Thần đệ vừa đến tẩm cung của hoàng tẩu, mới biết hoàng tẩu đã đến cung Đào Nguyên.”

Nàng nhận ra trong giọng hấn có chút giận dỗi.

Giận dỗi cái gì cơ chứ? Đây là hậu cung của hoàng đế, dù hắc có tài hô mưa gọi gió, theo lý hậu cung cũng không phải là nơi hắc có thể tự tiện bước vào. Huống chi, giờ là nửa đêm. Nửa đêm mà đến tìm hoàng hậu? Tìm không được còn dám chạy đến đây?

“Hoàng tẩu, tay người còn chưa rời khỏi ngực của Nguyên phi.” Hắc nói, đôi mắt tối sầm.

Cả một câu nhay cảm như thế mà hắc cũng nói ra được, nàng thật báỉ phục. Tuy tên này đến cung Trường Lạc ban đêm, nhưng trực giác cho nàng biết, hắc và tên vampire tối qua không phải một người.

Nàng thầm thở dài một tiếng. Trần Lâm Nguyệt bao nhiêu trai như vậy, lỡ bị phát hiện, không phải nàng là người phải gánh lấy hậu quả sao? Dù giờ nàng đang thất sủng, nhưng có tên hoàng đế nào chịu được bị cấm sủng? Hơn nữa, không chỉ là một cái sủng.

“Hoàng tẩu, lúc chiều thần đệ vừa nghiên cứu một quyển cổ thư, có nhiều điểm chưa thông. Chẳng hay hoàng tẩu có thể dành chút thời gian chỉ giáo cho thần đệ không?”

“Vậy sáng mai mời vương gia đến ngự hoa viên, bốn cung sẽ cho gọi thêm vài nữ quan đến cùng đàm đạo.” Tên hentai

chết tiệt này, dù muốn cấm sừng hoàng đế cũng đâu cần công khai như thế. Nàng còn chưa muốn mất mạng sớm đến thế đâu.

“Chờ đợi lâu như thế, sẽ khiến thần đệ buồn.” Hắc nhìn nàng không chớp mắt. “Khi buồn, thần đệ chỉ biết mượn rượu giải sầu. Say rồi, nhiều bí mật cũng không tự chủ được mà nói ra hết.”

Câu cuối cùng của hắc đầy ẩn ý.

Nhiều bí mật? Chuyện giữa hắc và nàng nên xem là một bí mật hay nhiều bí mật đây? Hay có những điều hắc biết mà nàng chưa biết?

Nàng liếc nhìn Trường Đông cầu cứu. Cô cung nữ này theo hầu Trần Lâm Nguyệt lâu như thế, hẳn biết không ít chuyện, lại rõ hoàn cảnh hậu cung, ít nhiều có thể giúp nàng đưa ra một quyết định đúng đắn lúc này.

Vậy mà, ánh mắt của cô ta trông còn có vẻ u tối hơn nàng.

Chương 3: Kẻ Hentai Là Kẻ Nguy Hiểm

N

hất thời Hạ Vy vẫn chưa hiểu rõ vị thế của hoàng hậu Trần Lâm Nguyệt trong cung nên không biết phải hành động thế nào cho đúng.

Việc lộng quyền trong hậu cung tên hoàng đế kia có thể bỏ qua, nhưng bị hoàng hậu cấm sùng là một việc kinh thiên động địa, hắn có thể tha cho nàng sao? Quan hệ giữa Lê Nguyên Phong và Trần Lâm Nguyệt nhìn sao cũng không giống chị dâu em chồng thuần khiết. Tuy là Lê Nguyên Phong quyền cao chức trọng,

nhưng cũng chưa chắc có thể bảo vệ được nàng nếu việc này bị mang ra tra xét. Chưa kể, lúc ấy hẳn có thể sẽ tìm mọi cách đùn đẩy trách nhiệm cho nàng để giữ vững thanh danh.

Đi với hắn, sẽ khiến hậu cung dị nghị, tiếng xấu đồn xa đến tai hoàng đế. Không đi với hắn, hắn sẽ nói ra hết bí mật của nàng, à không, của Trần Lâm Nguyệt. Nàng không biết cái bí mật, hoặc là những bí mật mà hắn ám chỉ, khủng khiếp đến mức nào, nhưng có thể mang ra uy hiếp nàng, thì xem ra hắn đã tính giúp nàng bài toán thiệt hơn lần này rồi.

“Nếu vương gia đã có nhã ý, chúng ta có thể đến ngự hoa viên đàm đạo.”

Chọn nơi công khai một chút, ít ra có thể giảm tính sát thương của sự việc.

“Vây, mời hoàng tẩu cùng thần đệ đến đình Phong Nguyệt.”

Hắn nháy mắt cười tình với nàng, khiến nàng chột nôi da gà. Hình như lúc sáng cùng hoàng đế ra về, hắn cũng từng nháy mắt với nàng y như vậy. Nụ cười trai đẹp, lẽ ra nên làm nàng mê ly đắm đuối, nhưng tên này lại là ngoại lệ.

Đình Phong Nguyệt,

Chả biết vị tiên đế nào đặt tên cho cái đình này, khiến nó hiển nhiên mà trở

thành nơi tình tự lý tưởng của Lê Nguyên Phong và Trần Lâm Nguyệt. Phong hoa tuyết nguyệt, nghe cái tên thôi cũng đủ thấy nó chuyên dành cho việc mờ ám rồi.

Đình Phong Nguyệt nằm giữa hồ. Từ đây, có thể nhìn thấy vàng trắng khuyết lơ lửng trên những rặng cây, lấp lánh soi bóng xuống mặt hồ. Trên mái đình, những nụ hoa tiêu nường tím lả rơi rũ xuống, càng làm cảnh vật thêm nét phong tình. Mưa phùn lất phất, lại mang theo hương dạ lai hương tràn ngập không trung.

Lãng mạn, khiến con tim nàng rung động. Ôi, nàng muốn làm thơ. Khổ nỗi, điểm văn của nàng chưa bao giờ leo lên nổi con số tám, nói chi đến làm thơ.

“Sao vương gia lại nhìn ta như thế?”
Nàng cảm thấy toàn thân như bị kiến bò, đưa mắt nhìn sang thì thấy tên hentai kia đang chăm chăm dán mắt vào nàng. Nhìn chỗ nào thì nàng không tiện nói.

“Thần đệ chờ hoàng tẩu xuất khẩu thành thơ.” Hấn nhìn vào mắt nàng với vẻ ngây thơ vô tội.

Nàng ra dáng đài các tao nhã, đưa tay áo lên che ngang mặt, nhấp một ngụm trà. Miệng nàng lầm bầm rửa hấn, bụng thì cuống quýt tìm thơ để đạo.

“Vàng trắng tan nhanh/ Trong giọt mưa đọng/ Đó đây trên cành.” Nàng vừa đọc

vừa nhìn trắng cho ra dáng thi nhân.

Tuy biết Lạc Việt không thuộc lịch sử Việt Nam, nhưng đất nước này có liên hệ với những nước khác trong lịch sử không thì nàng không chắc. Đạo thơ Đường – Tống của Trung Quốc hay Trần – Lê của Việt Nam đều có khả năng bị lộ tẩy cao. Vì vậy, nàng đạo một bài dễ thuộc dễ nhớ, dễ đọc, khó bị phanh phui.

“Hoàng tâu, đây là thể thơ gì? Thần đệ chưa từng nghe qua.”

“Thơ Haiku của Phù Tang.” Nàng đáp. Nước Nhật xa xôi như thế, đạo văn rất an toàn.

Lê Nguyên Phong im lặng nghĩ ngợi một lát, đứng lên, tiến ra phía hồ, chậm rãi đọc.

“Tsuki hayashi / Kozue wa ame wo/ Mochinagara.” Hấn quay lại nhìn nàng với một nụ cười lãng tử. “Không biết thần đệ dịch ra có đúng ý hoàng tẩu không?”

“Cả tiếng Phù Tang mà vương gia cũng biết, bốn cung bái phục.”

Hừ, chả biết hấn mò đâu ra lại học được cả tiếng Nhật, làm kế hoạch của nàng tan tành mây khói.

“Hoàng tẩu, tiếng Phù Tang là hoàng tẩu

dạy thần đệ, người bái phục thần đệ làm gì?” Hấn nhìn nàng có vẻ ngạc nhiên.

“Ý ta là khen vương gia học rất nhanh, mới đó đã có thể dịch thơ.” Nàng nỗ lực ‘chữa cháy’.

“À, thần đệ có chút nhầm lẫn, hoàng tẩu không phải dạy thần đệ tiếng Phù Tang, mà là tiếng Cao Ly.” Hấn gõ gõ nhẹ cây quạt lên trán mình, từ từ tiến về phía nàng.

Nàng im lặng không đáp, cảm thấy có gì đó không ổn.

“À không, là tiếng Phồn Lư, không phải tiếng Cao Ly. Thần đệ học nhiều quá, đầu

óc mụ mị cả lên.” Hấn tiến mỗi lúc một gần tới chỗ nàng đang đứng. Theo bản năng, nàng cũng từ từ lùi về phía mép hồ.

Lê Nguyên Phong, thật ra là hấn nhâm, hay là muốn thử nàng đây?

Xem ra, tên này không những hentai, mà còn nguy hiểm.

“Hoàng tâu, người có tò mò bí mật mà thần đệ đề cập lúc nãy là gì không?” Hấn mỉm cười ngây thơ, nhưng ánh mắt đầy quỷ dị.

Nàng liếc nhìn hồ Vọng Nguyệt. Nước ở đây có lẽ cũng không sâu lắm. Nếu nàng muốn tìm một cái cớ để mất trí nhớ, thì

đây quả là một cơ hội tốt.

“Hộ giá! Hộ giá! Hoàng hậu ngã xuống hồ rồi!”

Sau tiếng kêu thất thanh của một cung nữ đứng cách đó không xa, cả ngự hoa viên như náo động.

“Đó là, cô quá ngốc so với Trần Lâm Nguyệt.” Lê Nguyên Phong bình thản đứng giữa đám đông nhốn nháo.

Xoay xoay cây quạt trong tay vài vòng, hắn mỉm cười, nhảy xuống hồ Vọng Nguyệt.

Hạ Vy nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, nhưng trong lòng hận thù cuộn cuộn.

Tên hentai chết tiệt kia, ban đầu nàng còn tưởng hắn động lòng trắc ẩn muốn cứu nàng, ai ngờ hắn dám thừa cơ nàng vùng vẫy mà thò tay sờ soạng. Sống trên cõi đời này mười chín năm trời, chưa có ai dám đối xử với nàng như vậy. Lúc này, nàng đập đầu hắn mấy cái, không biết giờ này hắn đã xuống gặp vua Thủy Tề chưa.

Mà, nàng chỉ vờ chết đuối thôi, sao tự dưng lại thấy ngọt ngạt khó thở thế này?

“Hoàng tẩu...”

Nghe đến cái giọng quen thuộc ấy, tóc gáy nàng dựng đứng cả lên.

Đồ hentai đáng ghét! Không ngờ hắn vẫn còn sức mò vào đây khùng bố nàng. Kiếp trước nàng nợ nần gì hắn chứ?

Mặc kệ hắn muốn giở trò gì, nàng cứ vào vai của mình trước đã.

“Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở đây?”
Nàng mệt mỏi mở mắt ra, bắt đầu bằng một câu nói kinh điển của các nhân vật xuyên không giả vờ mất trí.

“Nương nương chẳng may rơi xuống hồ Vọng Nguyệt, là Tĩnh Quốc vương đã

cứu người.” Trường Đông nhanh nhẩu lên tiếng.

“Tĩnh Quốc vương... là ai?” Nàng ôm đầu nhăn nhó. “Tôi...tôi thấy choáng váng quá.”

Người trong phòng ai nấy đều sửng sốt. Vị thái y già đưa tay quạt mồ hôi, vội vàng chạy đến bắt mạch cho nàng.

“Phụng thể nương nương không có vấn đề gì, có lẽ lúc rơi xuống nước hoảng hốt quá độ, nên tinh thần lúc này chưa ổn định.” Thái y kết luận.

“Vương gia, y phục của người còn ướt, sẽ rất dễ bị cảm lạnh.” Trường Đông lễ

phép cúi đầu trước Lê Nguyên Phong, nhắc khéo.

“Chúc hoàng tẩu nhanh chóng bình phục. Thần đệ xin lui.”

Không phải tại hấn, nàng ra nông nổi này sao? Lại còn bày đặt chúc này chúc nọ. Nàng thì nàng chỉ mong hấn bước ra ngoài giẫm phải vỏ chuối, ngã sấp, gãy mất hàng răng cửa.

Lê Nguyên Phong vừa bước ra ngoài đã hắt hơi liên tục. Nàng nghe thấy âm thanh đó, trong lòng hả hê còn hơn lượm được vàng.

...

Cung Hưng Long,

Lê Ứng Thiên đặt quân cờ xuống bàn, mắt ánh lên một tia nhìn sắc lạnh.

“Nguyên Phong, đêm nay ngươi nhiều tâm sự như vậy, chắc chắn không phải đối thủ của trăm ròi.”

“Hoàng huynh, sao anh không nhường em? Cả ngôi hoàng đế em cũng đã nhường anh.” Lê Nguyên Phong giận dữ, nhét cả thanh kiếm vào miệng.

“Lúc sáng ngươi muốn gặp Trần Lâm Nguyệt, trăm cũng đã đưa ngươi đến.” Lê Ứng Thiên tựa người vào ghế, nghiêm

khắc nhìn Lê Nguyên Phong. “Dù sao hai người cũng mang danh nghĩa chị dâu em chồng, không nên để người trong cung dị nghị.”

“Biết rồi.”

Hôm sau, Lê Ứng Thiên thuận theo khẩn cầu từ cung Trường Lạc, cho phép hoàng hậu Trần Lâm Nguyệt xuất cung một ngày, về Trần phủ thăm người bà đang bệnh nặng.

Chương 4: Vampire

N

àng ngủ một giấc dài.

Đến khi tỉnh dậy, vẫn thấy mình ở trong căn phòng ấy, vây quanh bởi những con người ấy.

Hoàng đế, vương gia, cung nữ, thái giám, ngự y, tất cả đều là thật.

Nàng thực sự xuyên không, đó không phải là một giấc mơ. Bởi vì không có giấc mơ nào lại dài đến vậy.

Vì sao lại xuyên không? Nàng không

biết.

Làm sao để trở về? Nàng càng không biết.

Thậm chí ngay cả việc rất cơ bản là nàng xuyên toàn thân, hay chỉ xuyên mỗi linh hồn, nàng cũng không chắc chắn, bởi vì ngoại hình của thân xác này giống hệt nàng. Nàng cố nhớ lại những việc xảy ra trước lúc đến với thế giới này, nhưng mỗi lần nghĩ, đầu nàng lại đau như búa bổ.

Nếu như nàng xuyên toàn thân, chẳng phải Phan Hạ Vy ở thế kỷ 21 phải biến mất sao? Gia đình nàng rồi sẽ ra sao?

Ông bà của nàng đều đã hơn tám mươi tuổi, không biết có vượt qua được cú shock này không. Ngay cả nguyên nhân xuyên không nàng còn không biết, làm sao tìm được đường về. Tương lai rộng mở của nàng như vậy liền chấm dứt sao?

Hơn nữa, ở thế giới này, nàng chỉ có một mình. Không gia đình, không bạn bè, cả những thú vui nhỏ nhặt hàng ngày, nàng cũng không còn được hưởng.

“Mời nương nương.”

Nhìn khay trầu cung nữ vừa mang đến, nàng chợt thấy bụng mình nhộn nhạo cả lên. Hôm qua vội vã, nên nàng có thể cố nhai trầu, chứ hôm nay thì đầu óc nàng

đã tỉnh táo rồi, không cách nào nhét được mớ trầu cau kia vào miệng.

“Bồn cung đột nhiên không chịu được mùi trầu, các người mang bột than và muối đến đây.”

Không có Internet, TV, nàng có thể miễn cưỡng sống qua ngày, những vấn đề sinh hoạt cá nhân mới là thứ khiến nàng phải đau đầu. Sáng sáng ăn trầu, chà vỏ cau làm sạch răng, tối tối ngồi lên một cái thùng ‘giải quyết nỗi lòng’, rồi lại chờ người ta chùi rửa cho mình, tất cả đối với nàng đều kinh khủng.

Ở đây không có bàn chải, cũng chẳng có kem đánh răng, nàng đành dùng muối,

trứng và bột than thay thế vậy. Nước súc miệng thì ở đây có sẵn tinh dầu bạc hà và hoa hồng pha nước ấm, cũng không đến nỗi nào. Dù sao Trần Lâm Nguyệt cũng quen ý thế cây quyền, nàng có nhiều đòi hỏi một chút cũng không phải là chuyện lạ. ‘Đầu vào’ xem như ôn hoà, nhưng ‘đầu ra’ là quy tắc trong cung, nàng không thể quá khác người.

Tình thế hiện tại, nàng chỉ mong có phép màu, ngay lập tức mang nàng trở về thế giới của mình. Ở đây lâu quá không khéo sau này nàng phải học muộn mất một năm. Mà một năm của tuổi trẻ là vô cùng quý giá.

Còn năm ngày nữa nàng mới về Trần

phủ. Trong khoảng thời gian này, nàng lấy cớ dưỡng bệnh, ru rú trong phòng tranh thủ nghe Trường Đông thuyết giảng nghi lễ cung đình. Hậu cung chính là nơi nhiều oan hồn nhất, nàng không cẩn thận một chút sẽ rất dễ gia nhập dàn mỹ nữ cương thi. Nàng không biết mình phải ở lại thế giới này bao lâu, chỉ biết rằng, mình không thể chết.

Lúc Trường Đông diễn tả cho nàng cách tạo dáng khi cầm tách trà, nàng phải kiềm nén lắm mới không bật cười thành tiếng. Có cần phải trau chuốt, điệu đà đến thế không? Ngay cả khi chuyển hướng, tốc độ phải như thế nào để váy vẫn xoè ra như cánh hoa cũng có nghệ thuật riêng của nó. Nàng cứ tưởng buổi biểu diễn

thời trang trong trường hồi đầu năm đã tốn của nàng nhiều công sức lắm rồi, nhưng xem ra chả là gì so với hàng loạt quy định rồi rắm trong cung này cả.

Nàng tập luyện đến phờ phạc một hồi, đến lúc ngồi xuống uống ngụm trà, Trường Đông mới nhỏ nhẹ mà rằng:

“Trong hậu cung, người có khả năng bắt bẻ nương nương chỉ có mỗi thái hậu, nhưng thái hậu lại không mấy khi để ý đến nương nương. Vì vậy, những quy định kia nương nương chỉ cần biết qua để bắt bẻ các cung phi khác thôi.”

Biết trước như thế, nàng đã không gồng mình làm thực nữ này giờ.

Tuy nơi này cũng dùng tiếng Việt, nhưng chốn cung đình dùng nhiều từ hoa mỹ, có lúc nàng cũng không hiểu rõ người ta muốn nói gì. Vì vậy mấy ngày nay buổi tối nàng thường tổ chức cho cung nữ thi kể chuyện, để từ từ làm quen với ngôn ngữ nơi đây. Đó cũng là cách nàng làm cuộc sống của mình trong cung đỡ nhàm chán hơn một chút.

Đã là mùa hè, dù là nhà bình dân bá tánh, hay cung điện hoàng gia thì cũng như nhau, nóng như cái lò than. Nàng là hoàng hậu, không thể mặc độc nhất cái yếm đỏ chót cùng cái quần lót trắng phau phau ngồi cạnh cửa sổ phẩy phành phạch cái quạt nan như nàng vẫn hay làm mỗi

khi nhà cúp điện. Cung Trường Lạc lại xui xẻo nằm ngay hướng hứng nhiều nắng nhất. Nếu không phải phía sau lúc nào cũng có hai cung nữ cầm cây quạt to như cái mâm phe phẩy quạt mát cho nàng, chắc nàng chết héo lâu rồi.

Hè năm nào nàng cũng đi bơi cùng lũ bạn thân. Vậy mà giờ đây chiều chiều nàng lại phải giam mình vào cái hồ bé tẹo. Vừa lặn xuống, quạt tay một cái, liền đâm đầu vào cái thành hồ phía bên kia. Chưa gì đã thấy chán rồi!

Nghe nói chuyện đi này của nàng cũng là ít khoa chiêng múa trống lắm rồi, vậy mà

cũng có gần trăm cung nữ, thái giám, thị vệ đi theo.

Thượng thư Trần Chính Nam và vợ ông ta trước sau đều dùng nghi lễ chuẩn mực đối đãi với nàng, thân tình chẳng bao nhiêu. Xem ra việc họ nhận nàng làm con nuôi cũng là có mục đích từ đầu, vì họ không có con gái ruột để tiến cung. Đến chiều, Trường Đông mang đến cho nàng một bộ thường phục, bảo nàng mặc vào, trang sức cầu kì trên người cũng tháo xuống gần hết. Sau đó, cô ta đưa nàng ra cửa sau, lên một chiếc kiệu có vẻ bình thường.

Nơi nàng sắp đến, là nhà anh ruột của nàng – đệ nhất phú thương Lý Thiệu

Minh.

Nàng không vào bằng cửa chính, mà đi bằng cửa phụ, chứng tỏ việc nàng về đây nên được xem là bí mật. Nàng ngồi trong kiệu suốt, nên không có dịp nhìn từ bên ngoài xem dinh thự nhà họ Lý lớn đến mức nào, nhưng từng cành cây ngọn cỏ trong hoa viên mà nàng đi qua đều tạo cảm giác vừa vương giả vừa tinh tế, so với hoàng cung chỉ có hơn chứ không có kém.

Cái danh đệ nhất phú thương khiến nàng liên tưởng đến một lão già với cái bụng nước lèo và cái đầu hói. Nhưng Lý Thiệu Minh là anh trai nàng, tức là vẫn còn trẻ, chắc cũng không đến nỗi nào.

Đưa nàng vào phòng xong, quản gia liền lui ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại. Căn phòng quá lớn, nàng nhìn qua nhìn lại vẫn không thấy bóng ai. Đến khi nàng định ra ngoài hỏi lại, chợt nghe tiếng gọi “Đến đây” rất khẽ phát ra từ đâu đó trong phòng.

Theo kinh nghiệm phim ảnh, nàng biết trong phòng có mật thất, nhưng lại không biết làm thế nào để mở. Nàng loay hoay một lúc, vẫn không tìm được cơ quan nằm ở nơi nào.

“Cả cách vào cũng quên ư?”

Sàn nhà cạnh bức bình phong từ từ được

tách ra, bên dưới là chừng hai mươi cái bậc thang.

Anh em gặp nhau thôi, có cần giờ trò thần bí thế không?

Căn phòng trong mật thất được thắp sáng bằng nến, dịu dàng một ánh vàng. Ngồi trên chiếc giường đá lớn hình tròn là một người đàn ông trong bộ y phục màu đen.

Không hiểu sao, nàng chợt thấy tim mình đập mạnh.

“Đến đây.” Hắn nói, tay vỗ vỗ vào chỗ trống cạnh mình.

Vàng khí hắn tỏa ra...

Cực. kì. quen. thuộc.

‘Vampire’ - nàng suýt bật ra từ đó.

Hắn ngược nhìn nàng lúc này đang bất động. Ánh nhìn của hắn càng khiến chân nàng như bị đóng băng.

Trên đời này quả thật có kẻ mang khí chất ma mị đến vậy sao?

“Giận ta, hay...quên ta?”

Hắn đứng dậy, bước đến gắt gao ôm lấy thân nàng. Bàn tay hắn di chuyển lên trên, tháo từng chiếc trâm cài trên mái tóc nàng. Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng cuối

cùng vẫn không đẩy được.

Bàn tay hắn dịu dàng xoa lấy mái tóc nàng. Dường như không có sợi tóc nào là chưa từng trượt qua tay hắn. Cử chỉ này, là một người anh dành cho em gái mình sao?

Không đúng.

Nàng co tay lại, rồi dùng hết sức đẩy hắn ra.

Hắn im lặng nhìn nàng một hồi lâu. Rồi trong nháy mắt, y phục trên người hắn rơi xuống đất.

Nàng còn đang sửng sốt không biết hắn

định làm gì, thì hắn đã trở lại bên chiếc giường đá, cầm lên một con dao nhọn.

Nàng nhớ lại tối hôm đó, tình trạng của cả nàng và hắn.

Không phải hắn là Lý Thiệu Minh sao? Như vậy tức là anh ruột của Trần Lâm Nguyệt, sao hắn có thể...

“Anh định làm gì?” Nàng lùi lại phía sau, tấm thân chỉ còn mỗi chiếc quần lót kia khiến nàng không dám nhìn thẳng hắn.

“Nàng muốn tự mình cởi quần áo hay cần ta giúp?” Hắn tiến về phía nàng, tay vẫn cầm con dao ấy.

“Chúng... chúng ta là anh em.”

“VẬY là nàng vẫn chưa hồi phục.” HẮN nói xong, liền đưa con dao sắc bén lên cổ tay, ấn một nhát.

Trên nền đá, từng giọt máu đỏ tươi lách tách thi nhau rơi xuống.

“Anh...”

Nàng sững sờ nhìn hắn.

Hắn đến sát bên nàng, đặt tay lên thắt lưng nàng...

“Anh mau băng bó lại đi!” Nàng hét lên, đẩy hắn ra.

“Không cởi quần áo, được tính trong máu của ta cũng không có tác dụng, không thể giải độc cho nàng.”

Thì ra, tối hôm ấy là hấn muốn giải độc cho nàng.

“Tôi không cần biết, tôi không cởi đồ. Còn anh, nếu không băng bó vết thương lại thì không bàn bạc gì hết, đừng mong tôi hợp tác. Hết!”

Nếu hấn không đổi ý, nàng cũng chỉ còn biết vắt chân lên cổ chạy khỏi nơi này. Có lẽ hấn không ngốc đến nỗi ôm vết thương mà đuổi theo nàng. Trời ơi, đẹp trai mà sao bệnh quá!

Hắn nhìn nàng, có một tia hạnh phúc thoáng qua trong đáy mắt. Chỉ là hắn vốn quen giữ cảm xúc trong lòng, nên biểu cảm gương mặt không biến đổi.

“Mặc quần áo vào!” Nàng nói như ra lệnh, vẫn chưa dám nhìn thẳng hắn.

“Cả trình tiết của ta, ta cũng đã trao cho nàng, nàng không cần ngưng ngừng vì những thứ nhỏ nhặt thế này.” Hắn vừa nói, vừa bước đến bên hộc tường đá, rắc một thứ bột trắng từ lọ thuốc màu đen lên vết thương.

Hạ Vy ngây ngốc nhìn hắn.

Nàng có nên cười không đây? Hấn không nên nói câu đó với gương mặt vô cảm như thế chứ.

Không hợp, không hợp chút nào.

Nàng cũng không ngờ Lý Thiệu Minh lại cho mình rời khỏi dinh thự nhà họ Lý dễ dàng đến vậy. Hấn muốn cho Trường Đông đi theo hầu hạ nàng, nàng gạt phắt đi, hấn cũng bằng lòng.

Tuy nàng nói là ra ngoài đi dạo, nhưng thật ra là nàng... bỏ trốn. Một cái hậu cung đã đủ rồi rắm rồi, giờ lại thêm một ông anh đẹp trai có máu sister complex,

nàng không muốn tự gây khó dễ cho mình. Nghĩ đến cái câu ‘Cả trinh tiết, ta cũng đã trao nàng.’ ban nãy, nàng chợt thấy lạnh sống lưng.

Cũng may tối qua, nàng đã âm thầm giặt lưng mấy món nữ trang để phòng hờ cho cuộc đào tẩu lần này. Nàng phải rời khỏi kinh thành, nếu nghiêm trọng hơn thì phải rời khỏi Lạc Việt, mới mong tránh khỏi mớ bòng bong mà Trần Lâm Nguyệt để lại cho nàng.

Vĩnh biệt Vampire, người ‘chiếm đoạt’ hẳn không phải nàng, mà là Trần Lâm Nguyệt, đừng bắt nàng phải gánh cái trách nhiệm nặng nề kia.

Vĩnh biệt Lê Nguyên Phong, tốt nhất trong mơ cũng đừng cho nàng thấy hấn.

Vĩnh biệt hoàng đế, tức chồng nàng. Tôi lỗi, nàng chỉ nhớ mặt em chồng mà không nhớ mặt chồng. Thôi thì chúc hấn bách niên giai lão bên Nguyên phi của hấn, viết nên một thiên tình sử boylove để lại cho hậu thế tôn thờ.

Nghĩ đến tự do đang vẫy gọi mình, nàng cảm thấy như cầu vồng đang hiện ra trước mắt, hương hoa tràn ngập, tiếng nhạc du dương.

Vậy mà, chưa ăn được hết cái bánh bao, niềm hạnh phúc giản dị kia liền không lời từ biệt mà vụt đi mất dạng.

Nhan sắc cỡ nàng cũng có người tìm
cách bắt cóc sao?

Chương 5: Hoa Ngọc Lan

N

àng tỉnh dậy trong một căn nhà hoang. Tay bị trói, miệng cũng bị nhét vải, làm nàng không ú ớ được gì. Xung quanh nàng là gần chục cô gái, cũng bị trói như nàng, ánh mắt ngơ ngác đầy hoảng sợ.

Không phải nàng rơi vào tay bọn buôn người rồi chứ? Lỗi cũng tại nàng. Nếu trước khi ra ngoài chịu khó hoá trang xấu xí một chút, thì sẽ chẳng phải rơi vào nghịch cảnh này. Cả tay lẫn chân đều bị trói, làm sao thoát thân đây?

Nhìn qua nhìn lại một chút, nàng cảm thấy có gì là lạ. Nàng nhìn kĩ hai cô gái bên cạnh mình một lần nữa, rồi nhìn những người còn lại.

Tất cả họ đều có nốt ruồi trên trán, phía trên chân mày bên trái.

Mà nàng hình như cũng thế.

Mục tiêu của chúng là những cô gái có nốt ruồi phía trên chân mày trái sao? Là giết người hàng loạt, hay là một vụ dính dáng đến tà thuật của mấy tay đạo sĩ?

Cánh cửa mở toang, hai người đàn ông bước vào, các cô gái thấy vậy lại càng run sợ.

“Đã thử hết chưa?” Người đàn ông áo trắng lên tiếng.

“Bẩm đại nhân, ba cô gái vừa bắt được vẫn chưa thử.” Người đàn ông áo xám cúi đầu đáp.

“Vậy nhanh chóng làm đi.” Người đàn ông áo trắng ra lệnh, mắt quét ngang gương mặt sợ sệt của những người đang bị trói.

“Đại nhân, những người không phải phượng hoàng chi mệnh, thuộc hạ nên giải quyết thế nào?”

“Giết.”

Hạ Vy thâm than trời. Mấy thứ mệnh rỗng mệnh phượng này toàn là gạt người, có thử cả trăm lần cũng không thể nào trúng được. Như vậy, chẳng phải nàng cầm chắc cái chết sao?

Trước khi vào đại học nàng có học qua ba năm tiếng Hán, nên những gì họ nói nàng cũng hiểu được ít nhiều. Theo quyền sách mà nàng đọc giết thời gian lúc ở cung Trường Lạc, bọn người này có vẻ đến từ Phi Long hoàng triều.

“Đại nhân, lỡ như trong lúc thử có sơ sót, giết nhầm phượng hoàng chi mệnh...” Người đàn ông áo xám có vẻ khó xử.

“Nếu không thể mang về nước luyện đàn thì thà giết đi cũng không thể để cô ta ở lại Lạc Việt.” Người đàn ông áo trắng nhìn khắp căn phòng lần nữa. “Những cô gái có đặc điểm ấy đã bắt hết?”

“Bẩm đại nhân, nghe nói Nguyễn Ngọc Dao – hoa khôi của Ngọc Hương Lầu cũng có nốt ruồi ở vị trí đó, nhưng mấy ngày trước cô ta đã vào cung làm cung nữ.”

Người đàn ông áo xám cầm một chiếc bình nhỏ xíu màu đen, đi tới từng cô gái, tỉ mỉ dùng cọ chấm thứ nước trong bình lên nốt ruồi trên trán họ. Khi cây cọ trên tay hắn sắp chạm vào trán nàng, Hạ Vy

dùng hết sức lực bất ngờ bật dậy, nhào vào người hắn, khiến hắn mất thăng bằng, chiếc bình trong tay rơi xuống đất.

Hắn nhìn chiếc bình vỡ toang, rồi giận dữ nhìn nàng. Nàng đáp lại hắn bằng ánh mắt lạnh lùng, rồi quay sang hướng khác. Nàng phải tỏ ra tuyệt đối thanh cao, tuyệt đối lãnh đạm.

Nàng không tin thứ gọi là ‘phượng hoàng chi mệnh’, càng không tin thứ thuốc thử kia sẽ ứng nghiệm lên mình. Ngoài việc khiến bản thân nổi bật, nàng không còn cách nào khác để gây cho bọn người kia linh cảm nàng có khả năng là ‘phượng hoàng chi mệnh’ hơn những người còn lại. Đây là cơ hội duy nhất của nàng.

“Tiểu mỹ nhân, không nên gây rối.” Tên áo trắng bước đến bên nàng, nâng cằm của nàng lên, nói bằng một giọng tiếng Việt rất rõ ràng.

Hạ Vy lạnh lùng liếc nhìn bàn tay hắn, cứ như nó đang làm ô uế thân thể thần thánh của nàng.

“Bẩm đại nhân, quốc sư đã đến kinh thành, gọi ngài chuẩn bị ngày mai cùng đoàn sứ giả vào hoàng cung Lạc Việt dự tiệc.” Một người đàn ông khác xuất hiện, cung kính đứng phía sau người đàn ông áo trắng.

“Ta sẽ đến chỗ quốc sư xin bình thuốc

khác.”

Hắn tung chiếc khăn trắng phủ lên mặt nàng, rồi quay lưng bỏ đi.

“Trừ nàng ta ra, tất cả, giết!”

Tiếng đao, tiếng thét, tiếng máu bắn lên, tất cả như cơn ác mộng diễn ra trước mặt nàng.

Nàng cắn chặt môi, nhắm chặt mắt, cố nín thở vượt qua thời khắc khủng khiếp kia.

...

Một lúc sau, tất cả mọi thứ đều trở nên

im lặng. Nàng biết mình có thể thoát chết lúc này, nhưng nếu không thể trốn đi, bị mang đi thủ tiêu cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Nàng chỉ có một mình, tay bị trói, miệng không thể kêu cứu, nhất thời không nghĩ ra được cách gì đối phó với hai người đàn ông có vũ khí kia.

Thi thể của những nạn nhân xấu số lần lượt được khiêng ra. Nàng cố tranh thủ thời điểm này để thoát thân, nhưng chân tay nàng một chút sức lực cũng không còn.

Chết tiệt, chẳng phải những lúc thế này, ý chí sinh tồn sẽ cho người ta sức mạnh sao? Còn nàng, càng lúc càng tuyệt vọng.

Một luồng gió mang theo mùi máu thoảng qua.

“Lâm Nguyệt!”

Nàng chưa bao giờ biết rằng, sự xuất hiện của một người lại có thể mang đến cho nàng niềm hạnh phúc lớn lao đến vậy.

“Xin lỗi nàng, ta không nghĩ đến nàng mất trí nhớ cũng không sử dụng được võ công.” Lý Thiệu Minh nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, áp mặt của nàng sâu vào lòng hắn. “Có ta ở đây, không có việc gì rồi.”

Nàng không nói gì, nhưng nước mắt nàng

đã làm ướt đầm một khoảng trên ngực hần. Nàng sợ, càng lúc càng sợ thế giới này, nơi mà sống chết chỉ gần nhau trong gang tấc. Nàng muốn về nhà. Nàng không phải Trần Lâm Nguyệt, càng không muốn làm Trần Lâm Nguyệt.

Tối hôm ấy, Trường Đông đưa nàng ra hồ Dạ Ngọc. Cạnh bờ hồ là một chiếc thuyền lớn, trên thân thuyền kết đầy đèn lồng rực rỡ.

Đêm, kinh thành vẫn như thế mà nhộn nhịp. Nàng ngồi cạnh Lý Thiệu Minh, cảm nhận chiếc thuyền chầm chầm rẽ nước tiến ra phía giữa hồ.

“Sao anh tìm được tôi?” Nàng quay sang hỏi hắn.

“Quần áo của nàng luôn được Trường Đông tẩm một loại hương hoa đặc biệt. Chỉ cần dùng một con chó đã qua huấn luyện, sẽ dễ dàng lần theo dấu vết của nàng.”

Hắn luồn tay vào mái tóc của nàng, vuốt nhẹ. Hắn biết, trong lòng nàng vẫn còn ám ảnh việc vừa rồi. Hắn đưa nàng ra đây là mong nàng khuây khoả được phần nào. Lâm Nguyệt của hắn lúc này đang rất mong manh. Hắn muốn bảo vệ nàng, muốn bù đắp cho nàng.

“Tôi nay có muốn ta giải độc cho nàng?”

Nàng không nhìn hắn, chỉ nắm lấy cổ tay của hắn. Hai vết sẹo, một mới, một cũ, dưới ánh sáng của hồng đăng, hiện lên rõ rệt trước mắt nàng.

“Anh không nên làm tổn thương bản thân nữa.”

“Nhưng bây giờ khả năng tự vệ của nàng rất thấp.” Bàn tay còn lại của hắn nắm lấy tay nàng. “Hơn nữa, nàng cũng không nhớ ta.”

“Sau này tôi sẽ cẩn thận hơn, sẽ luôn mang theo Trường Đông. Còn chuyện giữa chúng ta...” Nàng có chút ngập

ngừng. “Tôi tin rằng nếu là tình yêu thật sự, tôi sẽ lại có cảm giác với anh mà không cần quá khứ.”

Ở bên hấn, nàng luôn có một cảm giác đặc biệt, nhưng nàng không dám nghĩ mình yêu hấn. Người trong lòng hấn thật chất không phải là nàng.

Hấn im lặng, tay vuốt ve lọn tóc của nàng.

“Tại sao trước kia anh lại đưa tôi tiến cung?” Tình cảm của Lý Thiệu Minh và Trần Lâm Nguyệt có vẻ rất thấm thiết. Hấn không giống người vì danh lợi mà hy sinh người mình yêu.

“Sáu năm trước ta đã không cản được nàng, nàng lớn lên ta còn có thể cản sao.”

“Ý anh là...chủ ý của tôi?”

Nàng không khỏi bất ngờ trước câu trả lời của hắn. Sáu năm trước là lúc Trần Lâm Nguyệt vào Trần phủ làm con nuôi. Không phải lúc ấy cô chỉ là một cô bé mười hai tuổi sao?

“Tại sao tôi lại đòi vào cung?”

Đây là câu mà nàng muốn hỏi nhất. Lý Thiệu Minh không bình thường, Trần Lâm Nguyệt không bình thường, nguyên nhân cô ấy vào cung hẳn cũng không bình

thường.

“Đợi nàng hồi phục hoàn toàn sẽ tự nhớ ra. Nàng biết lúc này chỉ khiến bản thân khó thích ứng, gây nguy hiểm cho chính mình.”

Giọng điệu của hắn, xem ra nhất quyết không chịu tiết lộ cho nàng. Phải chăng hắn không tin tưởng nàng?

Nàng vốn không bị gì hết, lấy gì mà hồi phục. Có lẽ nàng nên bắt đầu khai thác từ phía Trường Đông vậy.

“Vậy...ai đã hạ độc tôi?”

Đây là câu hỏi quan trọng thứ hai. Nàng

muốn biết thân thể kẻ thù để còn tiện bề phòng bị. Dù kẻ hạ độc là ai, nàng cũng tự tin có thể kéo Lý Thiệu Minh về phía của mình.

“Là ta.”

Nàng lặng người, quay lại nhìn hắn.

Bàn tay hắn trở nên lạnh ngắt.

Lần đầu tiên, trên gương mặt luôn vô cảm ấy, nàng thấy một vẻ thống khổ, một ánh mắt u ám.

“Tại sao?”

“Nàng phản bội ta.”

Bàn tay nàng đau đớn vì bị hấn xiết chặt.

Trên người hấn toả ra luồng khí lạnh như băng. Đêm hôm đó, cũng là như thế. Hấn ân cần với nàng, rồi lạnh lùng với nàng.

Một lúc sau, hấn mới trở lại bình thường.

“Nếu nàng muốn rời khỏi hoàng cung, ta sẽ tìm cách thu xếp.”

“Không phải lúc này.”

Bàn tay hấn một lần nữa lại xiết chặt lấy tay nàng.

“Tại sao?”

“Tôi không muốn bỏ dở việc giữa chừng.” Nàng đáp.

“Lâm Nguyệt, nàng không được phép phản bội ta lần nữa.”

Nàng đã không nói cho hắn biết chuyện xảy ra lúc nàng cùng Trường Đông trên đường đến hồ Dạ Ngọc.

‘Cô gái, làm người không phải gặp chuyện gì khó khăn cũng trốn chạy. Duyên nợ chưa dứt, càng chạy càng không thể thoát ra. Thẳng thẳng đối mặt, lại có thể cho mình một con đường.’

Bà lão kỳ lạ ấy đã nói với nàng như thế.

Trước giờ, nàng không tin vào số phận, nhưng bị đẩy đến hoàn cảnh hôm nay, nàng cũng muốn tìm một thứ gì đó để tự trấn an mình

Nàng áp bàn tay hấn lên mặt, xem như là một lời hứa, để hấn yên lòng. Có lẽ hấn là người khác giới đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật, hoặc là người đã xuất hiện bên nàng lúc nguy nan nhất, hấn, đối với nàng, có một ý nghĩa đặc biệt hơn những người đàn ông khác. Bóng dáng cô độc của hấn trong mặt thất ám ảnh tâm trí nàng. Gương mặt không bao giờ thấy nụ cười của hấn khắc sâu trong trái tim nàng. Nàng sợ rằng, ở lâu bên hấn, nàng sẽ mãi mãi không quên được hấn.

Lần gặp này, có lẽ nên là lần cuối.

Trời vừa hửng sáng, nàng cùng Trường Đông khởi hành về Trần phủ, sau đó trở lại hoàng cung.

Nàng ngồi trong kiệu, nắm trong tay bông hoa ngọc lan hắc hái tặng nàng, lòng không tránh khỏi một vài khoảnh khắc mơ màng.

Hắn giống như bóng trắng trên mặt nước, chỉ có thể ngắm, không thể chạm vào. Tình cảm của nàng đối với hắn, vì vậy, cũng chỉ là một bông hoa. Say đắm thì nhiều, vẫn vương lại ít.

Đêm hôm sau, Lê Ứng Thiên mở tiệc đón mừng sứ đoàn Phi Long quốc. Nàng là hoàng hậu, lẽ ra việc tổ chức yến tiệc thế này là trách nhiệm của nàng, nhưng nàng đã giao khoán tất cả cho Trường Đông, còn mình thì cáo bệnh không đến dự.

Gã đàn ông áo trắng hôm ấy rất có thể sẽ tham dự buổi dạ yến này, nàng có khả năng tránh được hấn bao lâu thì tránh. Hơn nữa, nàng còn chưa quen cách ứng xử trong cung, không nên xuất hiện trước đám đông, rất dễ lộ ra sơ hở. Làm một hoàng hậu an phận thủ thường, đọc sách, đập muỗi, cắn hạt dưa, xem ra cũng không phải là không tốt.

Dẫn đầu sứ đoàn của lần này là Thiên Thông quốc sư, rất được hoàng đế Phi Long quốc tin dùng. Hắn không có quan tước, nhưng ảnh hưởng không kém gì các bậc vương tướng trong triều. Hoàng đế đương triều rất tin chuyện bói quẻ, Kinh Dịch, đã tốn không biết bao nhiêu tiền của cho giới đạo sĩ. Nhiều người bần cùng, hoặc vô công rồi nghề, cũng đi làm đạo sĩ, hoặc giả làm đạo sĩ để trục lợi. Biết bao nhiêu trung thần đứng ra can gián, đều bị hoàng đế bỏ ngoài tai, bởi Thiên Thông đã cho hắn một niềm tin mãnh liệt về tiên đan trường sinh bất tử.

Tiếng nhạc từ buổi dạ yến làm huyên náo cả một góc ngự hoa viên. Ngọc Dao đứng bên cây nguyệt quế, nhắm mắt tận

hương hương hoa, rồi xuất thần sáng tác một vũ điệu mê người.

‘Vân tưởng y thường hoa tưởng dung,
Xuân phong phát hạm lộ hoa nùng.

Nhược phi Quần Ngọc sơn đầu kiến,
Hội hương Dao Đài nguyệt hạ phùng’ (*)

Ngọc Dao quay người nhìn về phía hòn giả sơn, ném cho gã đàn ông áo trắng một cái nhìn không mấy gì thân thiện.

“Thật thất lễ, vũ khúc của nàng quá xao xuyến lòng người, ta nhất thời không kèm lòng được.” Hắn tiến về phía nàng, cúi

đầu có vẻ ăn năn.

Cổ áo thì lệch qua một bên, lộ một khoảng ngực. Tóc thì không bới lên mà để rũ loà xoà. Nụ cười của hắn, có mùi mới xem là nho nhã. Ngọc Dao liếc mắt khinh thường, không thèm đếm xỉa tới hắn, cầm giỏ hoa bỏ đi.

“Làm sao để có thể gặp lại nàng?” Hắn vội chạy theo, chụp lấy cổ tay nàng.

“Đây là hậu cung, chỉ cần ta la lên một tiếng, người sẽ không biết mình được đưa tới đại lao hay pháp trường đâu.”

“Ta tên Quân Tử, còn nàng?”

“Quân tử cái con khỉ mốc!”

Hắn không nhịn được, phá lên cười. Nhìn gương mặt của nàng, thanh tao thoát tục là thế, khi tức khí lên cũng thô lỗ như ai.

“Ta quên nói với nàng, ta họ Phi, Phi Quân Tử. Nhưng nàng cũng có thể gọi ta là con khỉ mốc.”

“Vô liêm sỉ.”

“Nếu nàng họ Vô, ta cũng đồng ý theo họ của nàng, ta sẽ là Vô Liêm Sỉ.”

Hắn còn định nói gì nữa với nàng, nhưng nghe thấy tiếng người mỗi lúc một gần,

liền mỉm cười từ biệt rồi phi thân đi mất hút.

Ngọc Dao nhìn theo bóng hắt, đôi mắt xinh đẹp nheo lại, khẽ cười.

Quả nhiên, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

À không, trong trường hợp của hắt, nàng nên chỉnh lại thành ‘tiểu nhân khó qua ải mỹ nhân’.

Chú thích

1/Phượng hoàng chi mệnh: hoá thân của phụng hoàng.

2/Đoạn thơ (*) được trích từ trích bài

thơ “Thanh Bình Điệu” của Lý Bạch,
dùng để miêu tả sắc đẹp của Dương Quý
Phi.

Chương 6: Gian Phu

K

hông đêm nào là nàng không nằm gác tay lên trán cố nhớ lại nguyên nhân mình vượt thời gian, nhưng kết thúc luôn là một trận đau đầu như chết đi sống lại, rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Trong giấc mơ của nàng, đôi khi là một chiếc cầu đá nhỏ, đôi khi là một vườn hướng dương vàng rực, đôi khi lại là một căn phòng trong bệnh viện, với một người thanh niên ngồi xoay lưng lại với nàng. Tất cả đều tạo cho nàng một cảm giác rất quen thuộc, nhưng đến khi tỉnh dậy, nàng không hề có chút ấn tượng rằng

đó là những nơi mình đã đi qua.

Một ngày của nàng, chỉ có ăn, ngủ, đi dạo, và đọc sách. Yên bình đến ngỡ ngàng, tẻ nhạt đến chán chường. Đêm ấy, nàng quyết định ở lại hoàng cung, cũng chẳng biết là đúng hay sai. Thôi thì cứ ôm hy vọng tìm được manh mối trở về nhà để tự an ủi bản thân mình vậy.

Mùa hè ve kêu ra rả, chợp mắt một chút cũng không xong. Nàng ngược nhìn lên cây, tặc lưỡi, “Chắc chúng nó đến kì động dục.”, rồi lại mang sách ra cặm cụi ngồi học chữ. Cũng nhờ việc ái ân nồng nhiệt của bọn ve, chưa đầy một tháng, nàng đã có thể tự đọc từ đầu đến cuối quyển sách mà không cần nhờ Trường

Đông nữa. Không truyện, không TV, không Internet, nàng đành lấy mối quan hệ của hoàng đế, vương gia, cùng với tên Nguyên phi bán nam bán nữ ra làm đối tượng sáng tác truyện boylove. Lẽ ra nàng định cho Lê Ứng Thiên và Lê Nguyên Phong làm seme, Nguyên phi làm uke. Nhưng nghĩ lại thì như thế thường quá, nàng đổi lại Lê Ứng Thiên làm uke, Lê Nguyên Phong và Nguyên phi làm seme.

Trong truyện của nàng, mối tình của Lê Ứng Thiên và Lê Nguyên Phong là chủ đạo, còn Nguyên phi là người thứ ba độc ác, rắc tâm chia uyên rẽ thủy. Sợ gặp rắc rối, nên nàng không dám viết ra giấy. Chính vì bị ức chế như vậy, nên thỉnh

thoảng nội dung câu chuyện tình lâm ly
ấy lại xâm lăng giấc ngủ của nàng.

“Nguyên Phong, huynh yêu đệ...”

Lê Ứng Thiên là nhân vật nàng vô cùng
tâm đắc, nên nàng toàn mơ mình hoá thân
vào vai của hắn. Là một hoàng đế, hắn
hiểu rất rõ luân thường đạo lý, nhưng vẫn
không dứt được thứ tình cảm ma quỷ đối
với hoàng đệ của mình, lúc nào cũng cố
đắm mình trong rừng cung tần mỹ nữ để
tự dối gạt bản thân. Cho đến tận lúc Lê
Nguyên Phong dồn hắn vào góc tường,
hung hăng xé bỏ long bào của hắn, bắt
hắn đối mặt với cảm xúc thật của mình,
tình yêu kia mới như sóng cuộn trào.

Lê Nguyên Phong đứng chôn chân tại chỗ, bàn tay đặt trên tấm màn như bị đóng băng.

Tại sao lại là ‘Huỳnh yêu đệ’?

Hắn một tay lay nàng dậy, một tay bịt miệng nàng, giọng u ám như quỷ câu hồn.

“Nói, ngươi vừa mơ thấy cái gì?”

Lúc ngơ ngác mở mắt ra, nàng cứ tưởng mình bị người ta ám sát. Đừng nói là kêu cứu, ngay cả thở cũng khó khăn.

“Trong đầu ngươi rốt cuộc chứa cái gì?”

Vừa bịt miệng nàng vừa hỏi, hắn nghĩ

nàng có khả năng trả lời bằng sóng não sao?

“Anh uông ôi a i, ôi ông a ên âu.”

(Anh buông tôi ra đi, tôi không la lên đâu.)

Có đầu thai mười tám kiếp, nàng cũng không bao giờ quên giọng nói của tên hentai yêu nghiệt hại nước hại dân này. Đã biết hắn là ai, dĩ nhiên nàng sẽ không manh động mà tri hô cho người khác xông vào. Nếu người ta phát hiện ra hắn và nàng nửa đêm nửa hôm ở cùng một chỗ, người gặp rắc rối trước tiên chính là nàng. Hậu cung là chốn thị phi, chuyện gì cũng có thể thêu dệt cho rối tung rối

mù lên được.

Bàn tay hắn dần dần thả lỏng.

Nhân lúc hắn lơ là phòng ngự, nàng liền chụp lấy tay hắn cắn thật mạnh vào. Vết cắn sâu đến nỗi, lúc hắn giật được tay ra, nàng tưởng rằng mình cũng đi theo tay hắn mất rồi.

“Nếu ta báo cáo nghi vấn về thân phận của người lên hoàng huynh, người nghĩ lực lượng mật thám của Lạc Việt có thể khai quật bao nhiêu bí mật?”

Quả nhiên màn kịch ở đình Phong Nguyệt của nàng không lừa được hắn. Có trách thì trách nàng lúc đầu đã đánh giá hắn

quá thấp, để lộ cái đuôi của mình cho hấn nắm.

“Nếu anh muốn báo thì đã báo lâu rồi.”

Hấn đã mạo hiểm đột nhập phòng nàng lúc nửa đêm thì mục đích không chỉ đơn giản là muốn bắt bông. Đã nắm trong tay một bí mật lớn như thế, hấn chắc chắn còn mong đợi nhiều lợi ích từ nàng. Chính vì dám chắc giá trị của mình không nhỏ nên nàng mới liều lĩnh cắn tay hấn trả đũa như lúc này.

“Ta phải trả thù.” Hấn gằn giọng.

Nàng nghe đến đây, cũng hơi chột dạ. Biết đâu lòng dạ hấn không sâu như nàng

ngiht, chỉ bị cắn một lần là đã điên tiết, có thể gây ra bất cứ chuyện gì.

“Anh định trả thù sao đây?” Nàng giả vờ bình thản.

“Ta sẽ bắt nạt ngươi.”

Là nàng nghe nhầm, hay là hắn nói nhầm? Hắn tưởng mình là nhân vật công tử con nhà giàu trong truyện thần tượng học đường sao? Trả thù bằng cách bắt nạt nàng?

“Lúc này ngươi đã mơ thấy những thứ nhảm nhí gì?” Hắn đột ngột đổi chủ đề.

“Giấc mơ của tôi mà anh cũng quản?”

“Người mơ thấy ta, ta phải quản.”

Nàng không nói, nhất định không thể nói, nếu không thể nào hấn cũng sẽ tăng mức độ bắt nạt gấp đôi.

“Kể từ cái búng tay này...” Hấn vừa nói vừa búng tay ‘chốc’ một cái. “Cuộc đời bị bắt nạt của người chính thức bắt đầu.”

Nói xong, hấn mút lấy môi nàng thật mạnh rồi phóng qua cửa sổ biến đi mất dạng. Đến lúc định thần lại, nàng mới biết là mình vừa bị cưỡng hôn.

Hấn bỏ đi mà không hề đưa ra một điều kiện nào để không công khai bí mật kia,

vậy đêm nay hấn đến cung Trường Lạc
rốt cuộc để làm gì?

Hấn không phải kẻ ngốc, trừ khi hấn có
giấy chứng nhận thần kinh có vấn đề,
nàng không tin chỉ vì muốn trêu đùa nàng
mà hấn lại mạo hiểm đến đây. Hấn là
người trong triều đình, nàng là người
trong hậu cung. Nếu hấn thật sự có ý đồ
phía sau, thì đó là phục vụ việc của triều
đình, hay là việc của hậu cung?

Xem ra những ngày vừa qua nàng đã quá
lơ là trước cảnh sóng yên biển lặng, mà
quên rằng cung đình là nơi giết người
không cần đao kiếm.

Những ngày tháng bình lặng của nàng rồi cũng trở thành quá khứ. Thái hậu và Liên phi kết thúc chuyến lễ Phật ở núi Yên Tử, đã khởi hành trở lại hoàng cung. Nàng là hoàng hậu, phải đứng ra chuẩn bị cho buổi nghênh đón lần này. Hai người đàn bà và một con vịt đã là một cái chợ. Ba người đàn bà cùng một gã bán nam bán nữ, có lẽ sẽ là một bãi chiến trường.

Đối với việc dàn xếp hậu cung, Trường Đông là cánh tay đắc lực của nàng. Dù là thông tin từ lúc Trần Lâm Nguyệt nhập cung, hay lúc Lê Ứng Thiên chưa lên ngôi hoàng đế, cô ta đều có thể kể vanh vách cho nàng. Dù vậy, nàng vẫn không

thể hoàn toàn tin tưởng Trường Đông. Đã vài lần nàng đi đường vòng, hỏi về lý do Trần Lâm Nguyệt nhập cung, nhưng cô ta luôn từ chối trả lời. Điều đó chứng tỏ cô ta chỉ phục tùng mệnh lệnh từ Vampire chứ không phải từ Trần Lâm Nguyệt. Nhất cử nhất động của nàng, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cô ta báo với Vampire.

Đề qua mặt hậu cung, nàng cần Trường Đông đứng phía sau. Đề qua mặt Trường Đông, dĩ nhiên, nàng cũng cần hậu thuẫn.

‘Người nghĩ ta sẽ giúp người?’

‘Nếu bí mật của tôi người người đều biết, anh nắm nó trong tay cũng chỉ là

một thứ vô giá trị mà thôi.’

Có gian phu, không thể không dùng.

Suốt ba đêm liền, hắn đến phòng nàng, lần nàng vào tận vách tường mà ngủ đến nửa đêm. Không tranh thủ khai thác hắn, lấy gì bù đắp cho những giấc ngủ không trọn vẹn của nàng?

Nhắc tới gian phu, nàng mới nhớ đến vị phu quân danh chính ngôn thuận của mình. Lâu ngày không gặp nên nàng gần như đã quên mặt hắn. Nếu hắn không mặc long bào, chắc nàng cũng chẳng để mắt tới hắn làm gì.

Thật ra, nếu chịu nhìn kĩ một chút, sẽ

thầy Lê Ứng Thiên là một người đặc biệt.

Nước da nâu đồng, mái tóc xoăn dài, đôi môi dày, đôi mắt sâu hút, đó là những gì nàng không thể nhìn thấy nơi bất kì người đàn ông nào khác ở Lạc Việt này. Có lẽ vì vậy mà con đường chính trị của hắn không thuận lợi. Nho giáo đã ăn sâu vào tầng lớp quý tộc Lạc Việt, cái gì giống Phi Long hoàng triều thì được xem là tốt, giống Phồn Lư thì bị cho là man di mọi rợ. Hắn là vua, nhưng lạc lõng ngay giữa chính những thần tử tung hô vạn tuế với mình.

Đáng thương như thế, làm uke là thích hợp. Phải có một người nhìn ra sự yếu

đuôi trong tim hấn, chở che cho hấn, trở thành cây cao bóng cả để hấn nương tựa suốt cả cuộc đời.

Bước ra khỏi vòng suy nghĩ lẫn lộn của mình, nàng chợt giật mình khi nhận ra ánh nhìn của hấn đang hướng về nàng. Để hấn không chú ý đến mình, nàng phải giả vờ như đang nhìn ... tên thái giám sau lưng hấn. Tên thái giám cầm cái tráp đi qua bên phải, nàng nhìn qua phải, hấn bước xuống bậc thang, nàng nhìn xuống bậc thang. Hừ, hoàng đế thì có gì lạ, thái giám mới thú vị chứ.

“Cung nghênh hoàng thái hậu hồi cung!”

Sau tiếng thông báo lạnh lót của viên thái

giám, tất cả triều thần như cơn sóng quỳ xuống thành hai hàng dài. Động tác đều đặn, phối hợp nhịp nhàng.

“Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Hiếu Đức hoàng thái hậu, em gái của Hình Bộ Thượng Thư họ Nguyễn là mẹ đẻ của Duy Khánh hoàng đế, tức người đã truyền ngôi cho Lê Ứng Thiên. Như nhiều cựu mỹ nữ hậu cung khác, tuy bà ta đã ngoài tứ tuần, nhưng vẫn giữ được nhiều nét mỹ miều thời trẻ.

“Thần thiếp thỉnh an thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Người phụ nữ phía sau thái hậu quý xuống trước Lê Ứng Thiên. Không khó đoán ra cô ta là Liên phi. Làn da trắng nõn mịn màng, đôi mắt trong suốt không chút gợn sóng, suối tóc đen tuyền, đầy đủ tiêu chuẩn của một mỹ nhân cổ đại.

“Thái hậu đường xa vất vả, thần thiếp đã sai ngự thiện phòng chuẩn bị ba mươi món chay để làm lễ tẩy trần cho người.”
Nàng lễ phép quý xuống, có bao nhiêu đoan trang, hiền thực đều phô ra cả.

“Hoàng hậu không nên tốn kém như vậy.”
Bà ta đáp lại, miệng chê tốn kém nhưng gương mặt lại đầy vẻ hài lòng.

Cung nữ thái giám đi theo thái hậu lần này ai cũng được nàng cho một phong bao đỏ. Riêng thái hậu, quà tặng là một chuỗi tràng hạt bằng ngọc phi thủy, viên nào viên nấy trong suốt, hoàn hảo không tí vết. Liên phi cũng được tặng một chiếc trâm vàng đính dạ minh châu lớn vô cùng quý giá.

Trước đây Trần Lâm Nguyệt dùng tiền như thế nào thì giờ nàng cũng làm y như vậy. Nếu không có người anh là đại gia siêu cấp, đúng là không biết đào đâu ra đủ tài nguyên cho việc lấy lòng người trên kẻ dưới này. Làm dâu đã khổ, làm dâu hoàng tộc càng khổ gấp trăm lần.

Những câu nói mang tính lễ nghi nàng đã

được Trường Đông luyện trước, nên suốt bữa ăn cũng không gặp rắc rối gì. Thái hậu và Liên phi đều có vẻ hài lòng với bữa tiệc hôm nay, riêng Lê Nguyên Phong và Lê Ứng Thiên lại không có biểu hiện gì gọi là hứng thú, có lẽ do trước giờ quan hệ giữa họ và thái hậu chỉ mang tính hình thức mà thôi.

‘Xoảng’

Trường Đông ngã nhào, chậu nước rửa tay bằng bạc lăn long lóc trên sàn, nước bắn tung toé lên hài thái hậu.

“To gan!” Thái hậu dùng dùng nổi giận.

“Nô tì biết tội, xin thái hậu khai ân!”

Trường Đông vội vàng quỳ xuống. Nàng ta cũng biết việc mình gây ra hậu quả không nhỏ.

“Thái hậu, là thần thiếp dạy dỗ không nghiêm. Thái hậu tâm như bồ tát, xin người nương tay với Trường Đông.” Nàng cũng quỳ xuống, ánh mắt thiết tha cầu khẩn.

Bốn chữ ‘tâm như bồ tát’ của nàng, chính là để nhắc nhở thái hậu không nên sát sinh, làm ô uế tượng bạch ngọc quan âm mới thỉnh về.

“Nô tì của người, người tự xử lý đi!” Thái hậu phát tay áo, có vẻ đã nguôi giận phần nào.

“Người đâu, giam Trường Đông vào phòng tối nửa tháng, ba ngày không cho ăn cơm!” Nàng ra lệnh.

Trong tích tắc, Trường Đông bị đưa ra ngoài. Lúc ra đến cửa, nàng ta oán hận liếc nhìn Lê Nguyên Phong.

Bên dưới gầm bàn, Lê Nguyên Phong đá nhẹ chân nàng một cái.

Vở kịch hôm nay, trước là để dò la Lê Nguyên Phong đối với nàng có bao nhiêu hứng thú, sau là tạo cho mình thời cơ để thử cách rời khỏi hoàng cung.

Không hiểu sao, lúc tan tiệc, nàng luôn

cảm giác ánh mắt Lê Ứng Thiên cứ dán vào mình.

Chú thích:

Seme: người đóng vai trò người nam trong truyện đồng tính nam, tương đương với “công”.

Uke: người đóng vai trò người nữ trong truyện đồng tính nam, tương đương với “thụ”.

Chương 7: Hẹn Bằng Lãng

T

hoát khỏi sự giám sát của Trường Đông, nàng như chú chim non lần đầu được sổ lồng, nhìn bầu trời bằng đôi mắt đắm đuối mơ màng. Được mấy ngày tự do, nàng phải làm chuyện xấu xa mới được.

Không ngờ chọn một việc xấu xa mà làm cũng khó khăn đến vậy. Nàng ham vui, nhưng nhát. Vừa muốn có cảm giác đau tim, vừa sợ gây ra hậu quả, dù cái chuyện tà đình nhất là có gian phu nàng cũng đã thử qua rồi.

“Tôi qua đi ngang phế cung, tôi nghe có tiếng khóc đây.”

“Có lần tôi còn thấy có cái bóng trắng bay qua bay lại.”

“Tôi còn suýt bị ma giấu trong bụi nữa kia.”

Nghe đoạn đối thoại của các cung nữ, đôi mắt nàng chột rục lên như ngọn hải đăng soi sáng đại dương u tối.

Ở trong cung đã một thời gian, lịch trình canh gác của thái giám, cung nữ thế nào, nàng đều nắm trong tay. Việc lên ra khỏi tầm cung lúc nửa đêm đối với nàng không khó, chỉ là con đường đến phế

cung nàng chưa đi qua bao giờ, phải nhờ vào những chi tiết các cung nữ nhắc đến mà định hướng.

Trời không phụ lòng người ham hố. Đi lạc một hồi, cuối cùng nàng cũng đến được nơi bí ẩn nhất hậu cung.

Cảnh vật tiêu điều, oán khí trùng trùng. Chỉ vừa đặt chân vào khuôn viên nơi này nàng đã thấy lạnh sống lưng.

Nàng nhắm mắt lại, tưởng tượng cảnh một bàn tay từ phía sau lạnh lẽo chạm vào mình.

Khổ nỗi, nàng đứng cả buổi, muỗi cắn nát chân, vẫn không thấy ma nào xuất

hiện.

Nàng ngồi xuống, tựa lưng vào vách tường, đang nghĩ xem có nên trở về phòng không, thì chợt có cảm giác rờn rợn thoáng qua. Nàng tái mặt ngó đông ngó tây, cuối cùng cũng phải thừa nhận, cái sự bất thường ấy đang diễn ra ngay phía sau nàng. Chính xác là từ bức tường dây leo chằng chịt mà mới nãy nàng còn đang thư thả tựa vào.

Không phải rần, không phải sâu. Nàng cảm nhận rất rõ rệt: đó là một bàn tay.

Tim nàng như sắp nhảy ra ngoài, nhưng vẫn tò mò quay lại nhìn thử một lần cho biết, xem tay ma khác với tay người ở

chỗ nào. Nhìn rồi, nàng trần trề thất vọng, vì hoá ra chẳng có con ma nào cả. Trên bức tường có một lỗ hồng, và bàn tay đó là từ phía bên kia thò sang.

Là tay dê, ứ phải tay ma.

Nàng muốn cầm cục đá đập một phát vào bàn tay ấy lắm, nhưng nghĩ đến hoàn cảnh đang lén lút của mình, nên đành nhẫn nhịn, đứng dậy bỏ về. Nào ngờ, nàng vừa định đứng lên, đã thấy đầu đau nhói, bởi đuôi tóc nàng đã bị bàn tay kia nắm lại.

“Đừng đi!”

Lê Ứng Thiên thật ra không muốn nắm

tóc nàng, nhưng nàng rời đi vội vàng như vậy, hắn không có cách gì để giữ chân nàng. Hắn đợi nàng đã mấy đêm rồi, không muốn đêm nay lại lâm lũ trở về.

Lúc này nàng mà cố chạy, chắc chắn sẽ đi tong nguyên mảng da đầu. Và lại, giọng nói trầm ấm của kẻ phía bên kia bức tường nghe có vẻ đứng đắn hơn nàng nghĩ, khiến cái ác cảm ban đầu của nàng cũng giảm đi phân nửa, nên nàng chọn cách nhẹ nhàng với hắn.

“Anh buông ra trước đi!”

Tim hắn trùng xuống khi nghe tiếng nàng đáp lại. Lẽ ra, nếu chịu để ý một chút, hắn đã có thể nhận ra nàng là ai từ sớm.

Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Bàn tay hắn cứng đờ giữ lấy tóc nàng, rõ ràng muốn buông, nhưng không cách nào buông được.

“Này, tôi đã bảo anh buông ra mà.”

Hắn cứ im lặng như thế một hồi lâu. Chưa bao giờ trong cuộc đời mình, hắn thấy đưa ra quyết định lại là một việc khó khăn đến vậy. Nếu nàng chỉ là một cung nữ bình thường, chẳng phải rất tốt sao? Tại sao nàng lại là hoàng hậu của hắn?

Đối với nữ nhân trong hậu cung, hắn chỉ

cho phép bản thân xem họ là một con cò. Vậy mà, đối với nàng, hẳn lại từng có những phút yếu lòng.

“Hắt xì.”

Từ phía bên kia bức tường, một vật mềm mại rơi xuống người nàng.

Là một tấm áo choàng còn ấm hơi người thoang thoảng hương trầm.

Rồi, hẳn buông tóc nàng ra, lẳng lẳng rời khỏi phế cung.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại, thấy mình mang tấm áo này về cũng chẳng biết giấu chỗ nào. Cung Trường Lạc là tấm cung hoàng

hậu, không thể tùy tiện để đồ đàn ông được. Vứt nó giữa đường, nàng cũng không đành lòng. Cuối cùng, nàng treo nó lại trên tường. Nếu hấn còn tìm đến đây lần nữa, nhất định có thể nhìn thấy nó.

Gót hài nàng giẫm lên một nhánh cây khô. Đưa mắt nhìn xuống, mới biết đó là một cành bằng lăng lá đã héo, hoa đã nhạt màu. Nàng sức nhớ đến mấy bông hoa bằng lăng tím thấy trong quyển sách của Trần Lâm Nguyệt. Hàng cây bằng lăng cách bức tường một khoảng, nhánh hoa này chắc chắn không phải tự rụng xuống, mà là được ngắt rồi ném sang đây. Nơi này là phế cung, Trần Lâm Nguyệt sẽ không tự dung lui đến. Phải chăng, người đàn ông lúc này là người

đã khiến cô ấy phản bội Vampire?

Điều kì lạ là, đã mạo hiểm đến gặp nhau, sao còn phải cách nhau một bức tường?

Đối với phi tần, đi lễ Phật là lý do xuất cung dễ được chấp nhận nhất. Nàng thấy thái hậu và Liên phi được rời cung hơn một tháng, nên cũng học hỏi mà xin Lê Ứng Thiên cho mình đến chùa Kim Liên văn cảnh chùa. Lẽ ra nàng định đi xa một chút, rời khỏi kinh thành, nhưng nghĩ đến việc Vampire không chừng lại phái người theo âm thầm bảo vệ nàng, khiến nàng mất tự do, cuối cùng nàng quyết định chọn một ngôi chùa cách hoàng

cung không xa lắm.

Đến chiều, đoàn người của nàng đã đặt chân đến Kim Liên tự.

Kim Tự tự xây trên nền một cung điện của tiền triều, kiến trúc có phần ảnh hưởng phong cách cung đình. Cổng chùa xoay ra hồ Ngọc Lộ, dưới ánh hoàng hôn, trời nước như nhuộm một màu tím thẫm. Giữa hồ là vài ngôi tháp nhỏ, cổ kính, cô liêu, nép mình sau mấy rặng trúc lơ phơ.

Non nước trời mây đẹp như tranh vẽ, khiến nàng cứ lưu luyến muốn đứng bên ngoài mãi, chẳng muốn vào trong.

Nàng tự biết bản thân không phải thông minh xuất chúng gì. Đối với thế giới cung đình đầy tranh đoạt này, nàng lại càng là một tay nghiệp dư không hơn không kém, không biết sẽ lọt hố lúc nào. Sau vụ Lê Nguyên Phong đột nhập vào phòng của nàng lúc nửa đêm, nàng bắt đầu nhìn những việc xảy ra quanh mình bằng đôi mắt đề phòng hơn, và cũng nghĩ đến việc tìm cho mình một đường thoát nếu linh cảm được nguy hiểm đến gần.

Ra khỏi cung lần này, nàng không giắt lưng trang sức, tiền của như lần trước, mà mang theo một đồng chai lọ Trần Lâm Nguyệt để lại trong tủ để phòng thân. Dĩ nhiên, trước khi đi, nàng đã đến hỏi Trường Đông cặn kẽ cách sử dụng, tránh

gây ông đập lưng ông.

Đầu tiên là thuốc mê dạng bột, chỉ cần rải một ít, Trường Xuân và Trường Hạ hít phải sẽ ngủ tới sáng. Những người khác ở cách xa phòng nàng thì không cần sử dụng với họ. Phải tiết kiệm chứ! Đề phòng trường hợp bất trắc là họ tỉnh dậy tìm nàng trước khi nàng về tới, nàng tạo hiện trường phòng ngủ giống như nàng bị một cao thủ bắt đi. Mà cao thủ thì không cần để lại nhiều dấu vết, chỉ cần cái mền rơi xuống đất và cửa sổ không được đóng lại là xong.

Không phải tự dưng mà nàng chọn Kim Liên tự làm chốn dừng chân. Theo điều tra của nàng thì trong hoa viên của chùa

có một hồ sen, thông ra hồ Ngọc Lộ. Với khả năng bơi lội của nàng, lặn từ trong chùa ra ngoài có lẽ không phải là điều khó lắm.

...

Nói lúc nào cũng dễ hơn làm. Lặn ra đến hồ Ngọc Lộ, nàng đã ngất ngư, tưởng mình sắp xuống gặp Thủy Tề, phải ngoi ngóp một hồi mới bơi tới được bờ. Trong bộ quần áo ướt đầm, gió mùa hạ cũng đủ khiến nàng run cầm cập.

Nàng ra phía giữa mấy lùm cây, vừa huýt sáo vừa cởi áo ra vắt cho ráo nước.

“Mỹ nhân, đêm khuya thanh vắng chỉ có

một mình, có buồn không?”

Nàng giật bắn người khi nghe tiếng đàn ông phía sau. Vừa cởi đồ đã gặp phải yêu râu xanh, chẳng lẽ phải khoả thân mà chạy thật sao?

Mà, giọng nói này...sao nghe quen quen...

Từ phía sau khóm trúc lưa thưa, một chiếc đèn lồng nhỏ dần dần toả sáng. Sau đó, bóng người áo lam cũng chậm rãi bước ra.

“Không được nhìn!” Nàng hai tay che ngực, ngồi thụp xuống.

“Người thì có gì đáng để ta nhìn?” Lê Nguyên Phong ra vẻ khinh khỉnh, vừa nói vừa xòe quạt ra che mắt lại.

“Đê tiện!” Nàng tức tối lườm hắn. Dám chắc lúc nãy hắn đã nhìn thấy hết rồi, còn tỏ vẻ thanh cao.

“Ném quần áo của người sang đây!”

“Đừng hòng!”

“Ta có võ công, vất sẽ khô nhanh hơn người.” Hắn vừa nói bước đến chỗ nàng.
“Nhanh lên, đừng phí thời gian của ta.”

Nàng sợ hắn bước tới gần nữa, đành cắn răng ném đồ cho hắn. Có cố mặc vào thì

tay nàng cũng không nhanh bằng chân hẳn.

“Anh...ngươi đến đây làm gì?” Nàng quyết định chuyển sang xưng hô ‘giang hồ’ một chút, cho giống phim kiếm hiệp để chứng tỏ mình là người cổ đại. Nghĩ đến việc mình đã trốn đến nơi gõ mõ tụng kinh mà vẫn bị làm phiền, trong lòng nàng không khỏi ảm ức.

“Để bắt nạt ngươi.” Hắc tỉnh bơ đáp.

“Ngươi theo dõi ta?”

“Không có ta, ai giúp ngươi đánh lạc hướng mật thám của hoàng huynh?” Hắc nói, giọng điệu không có vẻ gì là đang

chuyển sang một chủ đề nghiêm trọng.

“Hoàng đế cho người theo dõi ta?”

“Người thật quá ngây thơ.” Hấn ném bộ y phục vừa vắt khô cho nàng, “Chẳng lẽ người nghĩ rằng đối thủ của người trong cung chỉ có đám phụ nữ kia?”

Câu nói của hấn khiến nàng sức nhớ đến câu chuyện về Thục phi và Huệ phi mà Trường Đông đã kể cho nàng vài ngày trước.

Trước khi Trần Lâm Nguyệt nhập cung vài tháng, Lê Ứng Thiên còn có hai phi tử khác. Thục phi là con gái đại tướng quân Lê Mạc, còn Huệ phi là cháu họ xa

của thái hậu. Ban đầu, quan hệ giữa hai người không có mâu thuẫn gì lớn, nhưng từ lúc Lê Mạc bắt được thái tử Phồn Lư về lập công, Lê Ứng Thiên tỏ ra có phần thiên vị Thục phi, khiến cô ta sinh ra kiêu ngạo.

Sau khi Thục phi mang thai vài tháng, trong cung rộ lên tin đồn có tia chớp hình rồng đánh vào nóc điện tâm cung của cô ta, báo hiệu đứa trẻ sắp sinh sẽ là thái tử. Với một vị thế chắc chắn như vậy, trong cung không ai dám động đến Thục phi, kể cả Trần Lâm Nguyệt đánh đá mới nhập cung. Vài tháng sau, Thục phi vô cớ sảy thai mà chết, một xác hai mạng. Sau khi điều tra, một hình nộm với ngày sinh bát tự của Thục phi được tìm thấy trong

phòng Huệ phi. Huệ phi bị kết tội mưu hại huyết mạch hoàng tộc, phải tự sát bằng rượu độc.

Nàng không tin thứ hại Thục phi là bùa chú, mà cho rằng đó là độc dược. Nếu Huệ phi đã tin vào bùa chú, sẽ không mạnh động dùng độc dược. Đó là lý do nàng không nghĩ cô ta là hung thủ.

Trần Lâm Nguyệt chỉ nhúng tay vào vụ tia sét hình rồng, tức là cô ấy không phải thủ phạm trong cái chết của Thục phi. Ban đầu, nghi vấn của nàng chỉ lẫn lộn giữa Liên phi và thái hậu. Đến giờ, khi biết việc hoàng đế cho mật thám theo dõi mình, nàng mới phát hiện ra mình đã để sót một nhân vật vô cùng quan trọng.

Hậu cung vốn là chiến trường quyền lực thứ hai. Hoàng đế lợi dụng phi tần để gây chia rẽ đại thần, cân bằng thế lực cũng không phải là điều khó hiểu. Và lại, sau sự việc ấy, Lê Ứng Thiên là người có lợi nhất, vừa tiêu diệt Huệ phi-người của thái hậu, tức kẻ địch hiện tại, đồng thời cũng trừ khử Thục phi- người của Lê Mạc, tức hậu hoạ ngoại thích tương lai. Việc quan hệ giữa phe họ Nguyễn của thái hậu và Lê Mạc chuyển từ hoà bình sang mâu thuẫn, nàng không tin từ đầu đến cuối Lê Ứng Thiên chỉ đứng ngoài.

Lê Nguyên Phong tựa lưng vào thân cây, tay nhịp nhàn nhàn đưa cây quạt, dường như cũng không có ý định cắt ngang dòng

suy nghĩ của nàng.

“VẬY tiếp theo hoàng đế định đối phó tôi, à không, định đối phó ta sao?” Nàng xoay sang hỏi hắn, trong lòng không khỏi lo âu.

“Hoàng huynh vốn đa nghi, không nhân vật lớn nào trong cung là không bị mật thám theo đuôi.” Hắn nói, tay phớt nhẹ đầu quạt vào má nàng. “Đề đề phòng bất trắc, người làm gì cũng phải suy nghĩ kỹ, nếu không ngay cả ta cũng không cứu nổi người.”

“Nếu ta gặp nạn, ta nhất định sẽ khai ra là người biết thân phận của ta từ lâu nhưng giấu giếm.” Nàng nhếch môi cười

ranh mãnh, đâm nhẹ vào ngực hấn một cái. “Nên người tốt nhất hãy bảo vệ ta không bị sút mẻ gì.”

Hắn phì cười, không đáp, chỉ nắm tay nàng kéo đi một mạch.

“Người đưa ta đi đâu?”

“Đi hầu ta ăn uống.”

Nàng chỉ mang theo chút bạc vụn, đi theo hắn thì có thể ăn ké không phải trả tiền. Và lại, có hắn bên cạnh, nàng không cần lo bị bọn người cuồng tín ‘phượng hoàng chi mệnh’ kia bắt cóc. Tính ra cũng không lỗ chút nào.

Kiếp bị bắt nạt mà, đã có dịp thì phải khai thác triệt để, một mẩu cũng không bỏ sót.

...

Kinh thành về khuya thật vô cùng nhộn nhịp, mùi thức ăn quyến rũ tràn ngập phố phường. Nghe nói hôm nay còn có lễ hội ẩm thực gì đó.

Nàng liếc nhìn Lê Nguyên Phong, thấy hắn đang chép chép miệng, mắt láo liên, tay xoa xoa bụng, cứ như đã bị bỏ đói lâu ngày. Chắc, người nào không biết chắc tưởng Lê Ứng Thiên bạc đãi hắn lắm, nghèo đến nỗi thiếu tiền ăn.

Dọc bờ hồ, hàng quán bày la liệt. Đồng đúc nhất là quán xôi gà ‘Lạc Việt đệ nhất xôi’. Kế bên là một quán ‘Lạc Việt đệ nhất chân gà’, rồi ‘Lạc Việt đệ nhất bún’... Ai ai cũng xưng mình là đệ nhất.

Nhìn qua gánh khoai nướng, Hạ Vy chợt bắt gặp một bóng dáng quen quen. Người đó thấy củ khoai nóng hổi từ tay này qua tay kia, ánh mắt tràn trề hạnh phúc.

Là bà lão ấy!

Trước đây nàng không tin vào số mệnh, nhưng sau khi xuyên không, nàng không còn có thể dùng khoa học để giải thích những việc đã xảy đến với mình. Bà lão thầy bói ấy lần trước đã xuất hiện,

khuyên nàng đừng nên trốn tránh. Biết đâu bà ấy biết cách đưa nàng trở về nhà?

Dòng người dồn đến càng lúc càng đông. Đường phố kinh thành vốn dù thuộc loại lớn, vẫn không tránh được cảnh chen lấn, xô đẩy. Nàng rút tay ra khỏi tay hắn, chạy theo bà lão.

Lúc hắn quay đầu lại, nàng đã biến mất giữa biển người.

Chương 8: Tây Khởi

B

à lão thấy Hạ Vy xăm xăm tiến về phía mình thì vội vàng cầm củ khoai bỏ chạy. Nàng đuổi theo, hai người một già một trẻ hùng hục chạy đến một con hẻm nhỏ.

“Cô gái, cô còn trẻ sao lại đi cướp khoai của bà già?” Bà lão ôm củ khoai vào ngực giữa khur khur, cố thủ.

“Bà ơi, bà hiểu lầm rồi, cháu không có ý cướp khoai của bà, chỉ định hỏi bà một số chuyện thôi.” Hạ Vy dờ khóc dờ cười. Chẳng lẽ mặt mũi nàng trông giống ăn cướp lắm sao?

“Không cướp thật chứ?” Bà lão nhìn nàng đầy dò xét.

“Dĩ nhiên rồi, sau khi bà trả lời cho cháu vài câu hỏi, cháu mua nguyên gánh khoai tặng bà cũng được.” Nàng cố phô ra hết sự hồn nhiên vốn có của mình.

“Thôi, ta ăn một củ là đủ, ăn nhiều tôi không ngủ được.”

Nói rồi, bà lão chậm rãi ngồi xuống đất lột khoai ăn ngấu nghiến. Ngoài gương mặt ra, bà lão này không có gì giống vẻ đạo mạo của người mà nàng gặp lần trước.

“Hỏi gì thì hỏi đi!”

“Bà ơi, bà có biết cháu từ đâu tới không?” Nàng cất giọng lễ phép.

“Cô này thật lạ, mình từ đâu tới không biết, lại đi hỏi bà lão này.”

“Bà có còn nhớ lần trước từng gặp cháu ở bờ hồ Dạ Ngọc không? Bà từng nói cháu ‘duyên nợ chưa dứt’ gì đó.” Nàng ôm tim chờ đợi, mong rằng một cao nhân sẽ tránh được bệnh đãng trí của người già.

Bà lão ngẩn ra một hồi, rồi “À” lên một tiếng rõ to, khiến nàng vui mừng khôn xiết.

“Chắc là cô gặp người chị sinh đôi của ta. Chứ ta thì biết gì mấy chuyện duyên với nợ, ta chỉ biết ăn thôi.”

“Vậy người chị của bà giờ đang ở đâu?”
Nàng khá thất vọng, nhưng dù sao cũng chưa đến đường cùng.

“Ta không biết, một năm rồi không gặp.”
Bà lão ngẫm nghĩ một lúc. “Nhưng mà hàng năm vào đêm Trung Thu, bọn ta đều hẹn nhau đến bờ hồ Dạ Ngọc ăn bỏng ngô.”

Trung thu tức là hơn hai tháng nữa. Lâu như thế, nàng thật không biết mình có cầm cự nổi trong cung không.

“Tuy ta không biết xem tướng, bói toán như chị ta, nhưng từ nhỏ cũng bị ép đọc qua nhiều sách. Nếu chị ta bảo cô ‘duyên nợ chưa dứt’, thì tức là cô phải tìm cách giải quyết khúc mắc kiếp trước giữa cô và một người nào đó, thường là đàn ông.”

“Vậy làm sao cháu biết người đó là ai?”
Nàng tính sơ sơ thì đã gặp qua ba người đàn ông ở thế giới này, nếu tính luôn tên Nguyên phi kia là bốn.

“Ta đọc sách, chữ này vào là chữ kia ra, đừng hỏi ta. Chờ đến Trung Thu gặp chị của ta đi.”

Bà lão đứng dậy, bước ra khỏi hẻm. Sau đó, nàng cũng lững thững đi ra.

Lê Nguyên Phong thỉnh linh xuất hiện, khiến tim nàng suýt nhảy ra ngoài.

“Người biến đi đâu vậy hả?” Hắc hậm hực.

“Đường đông quá, ta bị lạc. Ta cũng tìm người này giờ đó chứ.” Nàng gương ánh mắt tội nghiệp lên nhìn hắc.

“Đến đó mà không còn xâu lòng bò nướng nào, ta sẽ nướng người lên ăn.” Hắc vừa nói vừa băng băng kéo nàng đi.

Cơn mưa rào bất chợt ập xuống, Lê

Nguyễn Phong kéo nàng vào một mái hiên.

Sực nhớ đến chuyện tối hôm nọ ở phế cung, nhân lúc nép sát vào người hấn tránh mưa, nàng tranh thủ ngửi ngửi áo hấn xem có mùi trầm hương không. Với chất liệu vải thượng hạng và mũi khâu tinh tế trên chiếc áo choàng ấy, chủ nhân của nó không phải vương gia thì là hoàng đế.

“Không được chùi miệng vào áo của ta!”
Lê Nguyễn Phong né sang một bên.

“Ta đâu có chùi miệng.” Nàng âm ức đáp. Hấn cho rằng nàng là đứa ăn dơ ở bản vậy sao?

“Vậy là người định xâm hại ta?” Hấn càng lùi xa hơn nữa.

“Anh không có tư cách nói câu đó với tôi!”

Dù nàng có thật sự sàm sỡ hấn đi nữa cũng chỉ là lấy lại chút vốn liếng của mình. Huống chi, hứng thú của nàng đối với hấn đã trôi sạch sành sanh từ cái ngày đầu tiên gặp mặt rồi.

Trên áo hấn không có mùi trầm hương, có vẻ như hấn không phải là người đàn ông hôm đó. Vậy thì chỉ còn lại Lê Ứng Thiên. Nhưng tại sao giữa Lê Ứng Thiên và Trần Lâm Nguyệt lại có chuyện hẹn

hồ mờ ám như vậy? Đã là vợ chồng rồi còn phải lén lén lút lút làm gì? Họ phải giấu giếm ai?

Sợ Vampire? Không thể, Trần Lâm Nguyệt có thể e ngại Vampire, nhưng Lê Ứng Thiên là hoàng đế, việc vì phải sợ.

Sợ thái hậu? Cũng có thể. Có nhiều trường hợp hoàng đế vì sợ người mình yêu trong cung bị hãm hại nên bề ngoài tỏ ra lạnh nhạt với cô ta. Nhớ lại, việc hai người kẻ tung người hứng trong vụ Huệ phi và Thục phi cũng có vẻ ăn ý lắm. Nhưng theo nàng thấy, hiện nay thái hậu cũng không có vẻ là người khó đối phó, hai người họ có cần cẩn thận đến thế không?

Nếu hai người yêu nhau, tại sao giờ đây Lê Ứng Thiên lại cho mật thám điều tra Trần Lâm Nguyệt? Hay hẳn vốn chỉ lợi dụng cô ấy? Nếu như thế thì Trần Lâm Nguyệt thật đáng thương. Bỏ Vampire đi chọn Lê Ứng Thiên đã là một thất bại, bị Lê Ứng Thiên lợi dụng thì đúng là thất bại của thất bại.

Điều kỳ quái nhất là tại sao hai người không trực tiếp gặp mặt mà chỉ trò chuyện qua bức tường? À không, là sờ soạng qua cái lỗ trên bức tường. Phải chăng đã là người trong hoàng tộc thì phải có sở thích biến thái?

Nàng liếc nhìn Lê Nguyên Phong. Hẳn

đang hớn hở liêm liêm mấy ngón tay dính nước chấm của món lòng bò nướng.

Đúng, người trong hoàng tộc đều biến thái.

Mưa tạnh, hấn lại lôi nàng đến một quán ăn khác, nghe đồn là nơi nổi tiếng nhất chốn kinh kỳ – Tây Khởi.

Nàng thật không hiểu là do đầu bếp ở Tĩnh Quốc vương phủ tài năng kém cỏi hay do quản gia ở phủ hấn cắt xén lương thực mà Lê Nguyên Phong một khi đã lao ra đường thì thứ gì cũng vơ vào bụng. Chỉ trong đêm nay, họ đã ghé qua một hàng xôi, một hàng gà quay, một hàng giò chả, một hàng khô mực, một hàng bánh

bột, một hàng chuối nướng, một hàng cóc
ôi ngâm muối, thế mà hấn vẫn còn muốn
đến Tây Khởi ăn thêm.

Tây Khởi quanh năm huyền náo, khách
đến đây không chỉ vì món ăn trăm miền
phong phú, mà còn vì nơi đây luôn có
dân đàn ca hát xướng từ tứ xứ đổ về.

Bên chân cầu thang, một cô gái ôm đàn
lặng lẽ cất tiếng hát. Đôi mắt hạt đào,
nước da bánh mật, càng làm nổi bật màu
đỏ rực của tấm áo thêu hoa vắt bên vai.
Giọng hát tha thiết, âm điệu náo nê,
nhưng dường như chẳng ai ngó đến.

Lê Ứng Thiên ngồi trên lầu cao nhất, gió
từ hồ Dạ Ngọc lồng lộng thổi vào. Hấn

nhìn qua song cửa, dõi theo từng nhịp đàn, năm ngón tay cũng vô thức mà gõ xuống bàn. Khúc hát Phồn Lư này thuở nhỏ hần đã từng nghe mẫu phi hát mỗi đêm. Mỗi lần hát, người lại khóc. Người khóc nhiều đến nỗi, lúc đó, hần cứ nghĩ phụ nữ sống bằng nước mắt.

Sau này lớn lên, rời khỏi lãnh cung, hần mới biết rằng, phụ nữ, nhất là phụ nữ chốn hậu cung, sống bằng nụ cười.

Nụ cười giả tạo.

Chỉ có mẫu phi hần, yếu đuối, đa sầu mới sống bằng nước mắt mà thôi.

Những tưởng, sau khi mẫu phi qua đời,

hắn sẽ không thể nghe khúc hát đó trong cung nữa. Vậy mà...

Lê Ứng Thiên rút từ trong túi ra chiếc cài tóc hình hoa đào.

Chiếc cài tóc này là ba tháng trước hắn đã tặng nàng ở phế cung. Lúc nhìn thấy nó trên mái tóc Trần Lâm Nguyệt trong buổi tiệc nghênh đón hoàng thái hậu, hắn mới biết, tim mình đã trao nhầm chỗ.

“Người hát cái quái gì vậy, hát đưa đám à?” Một gã thanh niên mang dáng trọc phú bước đến, hất ly rượu vào mặt cô gái. “Chủ quán đâu, hết người rồi hay sao mà lại cho con nô lệ lặn từ bãi than này vào đây rên rỉ làm mất nhã hứng của

khách vậy?”

Đôi mắt Lê Ứng Thiên tối sầm lại.

Hắn không muốn gây sự chú ý, nên sẽ không ra tay ở đây. Nhưng gã kia một khi ra khỏi Tây Khởi, hắn đảm bảo sẽ khiến gã sống không bằng chết.

Bên chiếc bàn sát góc tường, Hạ Vy cũng nhìn gã thanh niên bằng đôi mắt hình viên đạn, miệng lầm bầm nguyên rủa.

“Có phải người đang nói thảm hai chữ ‘Đáng chết’ không?”

Lê Nguyên Phong cảm nhận được luồng sát khí hùng hực phát ra từ phía nàng.

Bản thân hẳn cũng thấy bất mãn trước thái độ trịch thượng đó của gã kia.

Nhưng, nàng lại lắc đầu.

“Là đáng thiên.” Nàng nhấn mạnh chữ cuối cùng.

“Đáng... thiên?” Lê Nguyên Phong ngây ngốc hỏi lại.

“Ta không thích giết người, mang gã đi thiên là được rồi. Loại người như thế không đáng sinh sản, nếu không sẽ truyền lại nòi giống xấu cho tương lai.”

Nói rồi, nàng kín đáo lấy từ trong người ra hai chiếc lọ nhỏ, đổ ra hai viên thuốc.

“Người từ đây bắn hai viên thuốc này vào bình rượu của gã được không?”

“Được.” Lê Nguyên Phong tự tin đáp, vừa nói là làm ngay.

Hành động ấy của hắn đã khiến Lê Ứng Thiên chuyển sự chú ý sang bàn của hai người họ. Hoá trang của họ sơ sài, không khó để hắn nhận ra.

“Thuốc gì vậy?” Lê Nguyên Phong có vẻ tò mò.

“Thuốc xô và xuân dược loại cực mạnh. Thuốc xô phát tác trước, xuân dược thì chậm hơn vài canh giờ. Hắn sẽ ôm nhà xí

liên tục mười ngày, dục tính bộc phát nhưng không thể giải toả. Kích thích mạnh mà lâu ngày không được thoả mãn, cuối cùng sẽ bị... ‘liệt’.”

“Ồ...” Lê Nguyên Phong nghe xong, chỉ còn dám cắm cúi ăn mì, mắt len lén liếc nhìn gương mặt đang hả hê của Hạ Vy.

“Ánh mắt của người Nghĩa là sao? Thân con gái yếu đuối, phải có chút gì để phòng thân chứ.” Nàng tủm tỉm cười nhìn hắn, “Hay người cũng thử một viên đi.”

Hắn không nói không rằng, chuyên tâm ngồi húp nước lèo ròn rột.

Một người đàn ông áo đen bước vào

quán, đảo dác đưa mắt tìm chỗ trông. Lúc đi vội qua chỗ Hạ Vy, ông ta chợt đột nhiên mất đà, trượt chân ngã vào bàn. Chén nước tương, cũng vì vậy mà bay thẳng xuống áo nàng.

“Xin lỗi tiểu thư.” Ông ta ái ngại nhìn nàng. “Hay là tôi trả tiền cho phần ăn của hai người?”

“Vậy phiền ông.” Nàng thấy ông ta có thành ý nên cũng tỏ thái độ lịch sự mà đáp lại.

“Thưa cô, phía sau quán có mấy thùng nước, cô có thể ra đó tẩy vết bẩn.” Tiểu nhị lên tiếng.

“Ừ.”

Nàng đứng dậy, theo hướng chỉ của tiểu nhị mà ra sau quán. Lê Nguyên Phong trong lúc ngồi chờ nàng, vô cùng nhiệt tình xử lý đồng thức ăn đồ sộ trên bàn.

Thế nhưng, đã gần nửa canh giờ trôi qua, hắn vẫn không thấy nàng trở lại.

Chương 9: Bắt Cóc

K

hi Lê Nguyên Phong chạy ra phía sau quán, nơi đó chỉ còn chiếc gàu nước chổng chơ nằm trên mặt đất. Hắn chạy xộc trở vào, quét ánh mắt qua chiếc bàn của người đàn ông ban nãy, nhưng nơi đó trống không.

Một chiếc bẫy vô cùng đơn giản nhưng hắn lại quá chủ quan để nhận ra.

Chỉ cái chau mày hiểm hoi trên gương mặt Lê Nguyên Phong cũng đủ để Lê Ứng Thiên đoán ra chuyện gì đã xảy đến với Trần Lâm Nguyệt. Nghĩ đến đây, một thứ

cảm giác khó chịu chột len lỏi trong tim hần.

Thứ cảm giác ấy thúc giục hần bước xuống lầu, theo gót Lê Nguyên Phong ra sau quán.

Lê Nguyên Phong quay lại nhìn Lê Ứng Thiên, đôi mắt thoáng qua chút ngạc nhiên. Thật ra sự xuất hiện của Lê Ứng Thiên đối với hần không bất ngờ cho lắm. Điều khiến hần lưu tâm là Lê Ứng Thiên đã đứng đấy một lúc, nhưng lại không lên tiếng.

“Lâm Nguyệt bị bắt cóc.”

Đó chẳng qua chỉ là một câu thông báo

cho có lệ, bởi hần biết Lê Ứng Thiên hần đã đoán ra rồi.

“Ta sẽ ra lệnh tăng cường lính gác ở cổng thành, đồng thời phái thêm mật thám theo dõi phía Thiên Thông quốc sư và Phi Quân Tử, người không cần quá lo lắng.” Lê Ứng Thiên nói.

“Không phải hai hôm trước mật thám của anh từng để mất dấu hần sao?” Lê Nguyên Phong có vẻ bất mãn. “Cả theo dõi cũng không xong thì còn điều tra được gì.”

“Người phải hiểu là...”

“Không cần giải thích nữa, em sẽ tự đi

tìm.” Lê Nguyên Phong bực dọc cắt lời Lê Ứng Thiên rồi bỏ đi một mạch.

Thiên Thông là một nhân vật lớn của Phi Long quốc, nên từ lúc hấn đặt chân đến Lạc Việt, Lê Ứng Thiên đã cho mật thám theo dõi gắt gao. Sau một thời gian, hấn cũng phát hiện được mục đích chính của Thiên Thông đến Lạc Việt lần này, đồng thời cũng tra ra được Phi Quân Tử là người có nhiệm vụ thay Thiên Thông thi hành mọi việc.

Truyền bá đạo giáo chỉ là cái cớ, sự thật là chúng muốn tìm ‘phượng hoàng chi mệnh’ mang về Phi Long quốc để luyện tiên đan. Điều trùng hợp là, Trần Lâm Nguyệt lại có đặc điểm về tướng mạo

giống đôi tượng mà chúng đang nhắm đến. Vì vậy, ở những buổi yến tiệc thiết đãi sứ thần Phi Long quốc, hắn đều không cho gọi Trần Lâm Nguyệt đến.

Nếu hoàng đế Phi Long quốc thật sự đề nghị Lạc Việt giao nộp Trần Lâm Nguyệt, hắn sẽ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, phải lựa chọn giữa hoà bình và thể diện quốc gia, vì dù sao nàng ta cũng là mẫu nghi một nước. Thế lực của Lạc Việt vẫn còn quá nhỏ so với Phi Long quốc, hắn chỉ có thể tránh, không thể trực tiếp đối đầu.

Sở dĩ đội mật thám theo dõi sứ đoàn Phi Long quốc làm việc không hiệu quả là vì những mật thám giỏi nhất đã được hắn cử

đến Phồn Lư làm nhiệm vụ, chuẩn bị cho cuộc nam tiến sau này. Lê Nguyên Phong rõ ràng hiểu rõ nguyên nhân, nhưng không chịu nói lý lẽ, chỉ trích hấn không chịu ra sức bảo vệ Trần Lâm Nguyệt. Đối với thái độ đó của Lê Nguyên Phong hấn cũng không tức giận, bởi điều hấn cần là Lê Nguyên Phong yêu Trần Lâm Nguyệt đến nỗi có thể quên hết mọi thứ trên đời. Có như thế, Lê Nguyên Phong mới vì an nguy của nàng ta mà không dám âm mưu tạo phản.

Nàng ta đối với hấn chẳng qua chỉ là một con tin. Trước đây đã vậy, sau này cũng vậy.

Hạ Vy tỉnh dậy, thấy đầu nặng như chì. Nàng mang theo thuốc mê, không ngờ cuối cùng chính mình lại bị người ta thuốc trước.

Lần này, nàng không bị ném vào nhà hoang, mà bị mang lên xe ngựa. Y phục của nàng từng bị ướt, hương hoa trên đó không còn, nên Vampire cũng không thể tìm đến cứu nàng như lần trước được. Mà thật ra Vampire cũng không biết nàng mất tích, làm sao đến cứu.

Nàng đã hoá trang xấu xí, có lẽ không phải bị bọn buôn người bắt. Chẳng lẽ lại là cái bọn cuồng tín đi tìm ‘phượng hoàng chi mệnh’?

Ở Kim Liên tự, nàng chỉ tạo hiện trường giả là mình bị bắt cóc thôi, không ngờ từ giả thành thật lại nhanh đến thế. Hoàng hậu mất tích, sư sãi trong chùa và đoàn cung nữ thái giám đi theo nàng chắc cũng khó tránh khỏi liên lụy. Nghiệp chướng lần này của nàng nặng quá rồi !

Trên xe ngựa, ngoài nàng ra thì không có ai khác. Có lẽ do kẻ bắt cóc đã yên tâm vì cả tay lẫn chân nàng đều bị trói, cả mắt cũng bị bịt lại, miệng bị nhét vải, muốn kêu cứu cũng không kêu được.

Nàng với tay sờ sờ xung quanh. Xe ngựa không có cửa sau, muốn liều mạng nhảy xuống cũng có đường mà nhảy. Cửa sổ

cũng chẳng có, đưa cái đầu ra còn không được hưởng hồ là cái thân. Nàng chỉ mong Lê Nguyên Phong sớm phát hiện ra nàng bị mất tích mà ra lệnh phong tỏa cửa thành. Có điều, hắn làm thế thì khác nào tự nhận với Lê Ứng Thiên là hắn cùng nàng trốn ra ngoài? Vì nếu không ở cùng nàng, hắn làm sao biết nàng mất tích sớm hơn cả ngự lâm quân gác trong chùa?

Liệu hắn có chịu mạo hiểm thế không?

Tiếng vó ngựa thưa dần...

Có tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền. Có lẽ chúng định mang nàng đi bằng đường thủy.

Ở thời hiện đại tội phạm thường vượt biên bằng đường thủy, đủ chứng tỏ đường thủy khó kiểm soát cỡ nào. Chỉ cần làm một cái hầm bí mật nhỏ xíu dưới đáy thuyền, đừng nói là một Hạ Vy, nhét theo kiểu làm mắt thì mười Hạ Vy cũng nhét đủ.

Nàng chỉ nói chơi thôi, chúng đâu cần làm y như vậy chứ!

Thuyền bắt đầu nhỏ neo. Trên thuyền hiện giờ hình như có khoảng bốn năm tên, cơ hội thoát thân của nàng càng lúc càng ít. Đã dễ bị say sóng, nay lại còn bị nhét vào khoang bí mật nhỏ như cái thùng rác, nàng tưởng chừng mình sắp xuống ăn

khuya với Diêm Vương.

Đang vật vã với cơn say sóng, nàng nghe loáng thoáng có người dùng tiếng Việt bên trên.

“Quan sai được tin báo có thuyền buôn hàng cấm, tất cả đứng qua một góc.”

Ôi, vậy là nàng sắp được cứu rồi. Thật không uổng công nàng tu tâm tích đức suốt mười chín năm trời. Nàng xin thề, sau khi thoát nạn, nàng sẽ ăn chay hai tháng.

“Xét!”

Là tiếng ai tựa tiếng chuông ngân phía

trên kia? Chẳng phải Lê Nguyên Phong hentai yêu dấu của nàng đấy sao? À không, bỏ cái từ hentai kia đi, là Lê Nguyên Phong yêu dấu thôi. Chắc lúc tối hăn ăn nhiều nên não bộ hoạt động tốt hơn hăn đây mà, biết chặn thuyền lại để cứu nàng.

“Tôi ở đây!” Nàng ú ớ.

Tiếng nói của nàng thậm chí còn không thoát ra khỏi tấm vải trong miệng, hoàn toàn không có hy vọng người bên trên nghe thấy.

Nàng nghe tiếng Lê Nguyên Phong đích thân tra hỏi từng người trên thuyền. Hình như hăn cố tình nói với tốc độ nhanh, câu

cú vừa dài dòng vừa lắt léo.

Triều đình nhiều mật thám như vậy, mong là hãn đã biết được chuyện người của Phi Long quốc đang tìm ‘phượng hoàng chi mệnh’. Nếu hãn phát hiện có tên nào không biết tiếng Việt, hoặc tiếng Việt không trôi chảy, bọn người này sẽ lập tức trở thành đối tượng khả nghi.

Vậy mà, không một tên nào lộ ra khuyết điểm. Có thể bọn chúng là gián điệp nằm vùng do Phi Long quốc phái sang.

Nàng cố gắng vung tay vung chân, lặn lộn trong hầm để tạo ra tiếng động, mong Lê Nguyên Phong chú ý. Nhưng bên trong vốn không còn một khoảng trống, nàng

đuổi chân đuổi tay còn không được, đừng nói chi là lẫn lộn.

“Đi.” Lê Nguyên Phong ra lệnh cho quân lính.

Vậy là tia hy vọng mong manh của nàng đã tắt.

Nàng đành suy nghĩ cách khác. Hay là, lúc bọn chúng cho nàng ăn, nàng dùng thuốc mê với chúng?

Nghĩ lại, chúng đâu có tử tế mà mở dây trói cho nàng lấy thuốc. Hơn nữa, nàng cũng không thể hạ được tất cả bọn chúng cũng một lúc.

Hay là, dùng khổ nhục kế, để bọn chúng đưa nàng lên phía trên, đợi có thuyền nào đi ngang thì kêu cứu?

Cũng không ổn. Bọn chúng đâu có đầu đất đến nỗi lấy miếng vải trong miệng nàng ra.

Hay là, tới nơi gặp BOSS lớn nào đó thì dùng mỹ nhân kế nhỉ?

Việc này lại càng viễn vông hơn, nhất là với nhan sắc cỡ nàng.

...

Lên đênh trên sông gần một ngày, Hạ Vy cũng chẳng biết mình trông có còn giống

người không. Đầu óc nàng đờ đẫn, tai ù ù, mắt lúc nào cũng díp lại, muốn mở mà mở không lên. Giờ chỉ cần cho nàng lên đất liền, bắt nàng đi tu cũng được.

Cuối cùng, bọn chúng cũng mang nàng ra khỏi cái khoang bí mật, lấy miếng vải trong miệng nàng ra để đút cơm. Thức ăn khô khốc, nhưng không ăn thì sẽ chết đói trước khi bị đem nấu làm tiên đan. Thôi thì làm ma no vẫn hơn ma đói.

Đang cố nuốt đồng thức ăn vào bụng, đột nhiên nàng thấy con thuyền chông chênh hẳn. Càng lúc nó càng chao đảo mạnh hơn. Tất cả người trên thuyền, bao gồm nàng, đều được chơi cầu tuột miễn phí nhưng không có bảo hiểm.

Thuyền hết nghiêng sang phải lại nghiêng sang trái, cứ như thế một hồi lâu. Nàng nghe có tiếng gì đó giống như tiếng kim loại va vào tấm vách, ngay sát cạnh nàng.

Là một thanh kiếm!

Nhân lúc bọn chúng cũng đang vất vả giữ thăng bằng trên thuyền, nàng nhanh chóng dùng chân giữ lấy thanh kiếm để cắt dây trói ở cổ tay. Trò này nàng thấy trên phim người ta làm nhẹ nhàng lắm, nhưng bản thân thử rồi mới biết nó khó khăn đến thế nào. Dây chưa đứt, mà tay nàng đã mấy vết thương, làm nàng vừa ra sức cứa dây trói vào lưỡi kiếm mà nước mắt cứ lã

chã rơi. Cắt xong dây trói trên tay, nàng dùng tay tháo phăng tấm vải bịt mắt ra, rồi lại dùng kiếm cắt dây trói ở chân.

Ngay khi nàng đang hớn hờ vì chân tay đã tự do, thì một khối nước đục ngầu cuồn cuộn đổ vào thuyền. Nếu lúc này không kịp cắt dây trói, hẳn là nàng đã phải chết đuối trước khi trở thành một nguyên liệu trong nồi luyện tiên đan. Lúc nàng bơi ra được khỏi thuyền, cũng là lúc con thuyền mất hút giữa lòng sông.

Mưa rơi xối xả, khiến nàng không phân biệt được đâu là trời, đâu là nước. Sau khi liều mạng với lấy một mảnh vớt từ chiếc thuyền, nàng chỉ còn thấy một màn đen trước mắt.

----- o O o -----

Chương 10: Lá Diêu Bông

H

ai năm làm vua, Lê Ứng Thiên chưa bao giờ thấy mình bận rộn thế này. Năm nay lũ về sớm hơn mọi khi, khiến cả nước trở tay không kịp. Đê vỡ, ruộng vườn bị tàn phá, nhiều thương thuyền ngoài biển bị đắm, quả là một tổn thất không nhỏ cho Lạc Việt. Vì đợt lũ lần này, hấn đành phải gác lại kế hoạch tiến đánh Phồn Lư để tập trung ổn định tình hình trong nước.

Mấy ngày nay mật thám vẫn chưa tra được chút tin tức gì về Trần Lâm Nguyệt. Nếu đúng như Lê Nguyên Phong đoán,

bọn bắt cóc đi bằng đường thủy, chỉ sợ giờ nàng ta lạnh ít dữ nhiều.

Nàng sẽ chết thật sao?

Hắn đặt quyền tấu chương xuống bàn, bản thân nhìn ra ngoài, ánh mắt vô thức lướt qua hàng cây phía xa thấp thoáng dưới trăng. Gió đêm tràn qua khung cửa, một cánh hoa bằng lăng lão đảo đáp xuống bên nghiêng mực, cuốn lấy tâm trí hắn. Hoá ra một người luôn xem thường thứ gọi là ái tình nam nữ như hắn cũng có lúc xao nhãng vì những điều cỏn con như thế.

Hắn tự cười giễu bản thân, rồi đưa tay rút một bản tấu chương.

Cả một tờ giấy kín chữ, vậy mà khi nhìn vào, mắt hắn lại chỉ hướng vào chữ “Nguyệt”. Có lẽ do dạo này cứ nghĩ về việc dàn xếp Lê Nguyên Phong và nhà họ Lý sau vụ mất tích của nàng, cái tên của nàng đã ám ảnh hắn mất rồi.

Gần đây người dân sống dọc sông Bích đột nhiên phát hiện nhiều lá cây có chữ “Nguyệt” trôi trên sông. Trải qua một trận thiên tai, dường như dân chúng càng lúc càng tin vào chuyện mê tín nhiều hơn, nên nhìn đâu cũng thấy diêm trời. Những chiếc lá kì lạ ấy chẳng mấy chốc được phát tán khắp kinh thành, trở thành một chủ đề được bàn tán xôn xao.

Người ta gán ghép nhiều phán đoán cho chữ “Nguyệt” ấy, nhưng Lê Ứng Thiên lại chỉ nghĩ đến Trần Lâm Nguyệt khi nhìn thấy nó. Rất có thể nàng ta đang lưu lạc ở nơi nào đó gần sông Bích nên dùng phương pháp này gây sự chú ý của triều đình. Tuy chưa có cơ sở gì để chứng minh giả thuyết của mình, nhưng dù sao tâm trạng hẳn cũng đã tốt hơn nhiều.

Hạ Vy những tưởng mình chết mất xác trên sông rồi, không ngờ ông trời còn thương tình cho nàng trôi dạt vào bờ.

Có điều, nàng không biết mình đang ở chỗ nào. Xung quanh nàng toàn cây là

cây, ngay cả một cái chòi tranh cũng không thấy bóng, nàng càng đi càng thấy mình mù phương hướng. Mấy ngày nay trời cứ đổ mưa suốt từ sáng đến tối nên nàng cũng không tìm được đường ra khỏi khu rừng.

Ban ngày nàng hái quả dại lột da, may mắn thì còn bắt được cá. Ban đêm chui vào hốc cây mà ngủ. Nghĩ đến việc mình đang trong hoàn cảnh có thể nói là ‘nằm mặt nằm gai’, nàng chợt nhớ đến chuyện ‘kiến đục lá cây’ của Nguyễn Trãi năm xưa. Thế là nàng hung hãn leo lên cây, tàn bạo cướp bóc nhà của lũ ong, rồi suốt mấy ngày đêm cần mẫn dùng mật viết lên lá, chờ bọn kiến làm nên kỳ tích giúp nàng.

Sau khi đổ xuống sông chừng mấy trăm chiếc lá, nàng kiên nhẫn ngồi chờ.

Ban đêm là thời khắc kinh hoàng nhất đối với nàng. Xa thì có tiếng sói tru, gần thì có tiếng cú mèo. Lúc này đang lim dim trong hốc cây, nàng chợt nghe tiếng khịt khịt mũi của một con thú rừng nào đó. Hoảng quá, nàng ba chân bốn cẳng leo lên cây, dự định tối nay sẽ ôm cây mà ngủ.

Sống ở đây mấy ngày nữa chắc nàng sẽ đổi tên thành Jane, bạn gái của Tarzan. Mà tính ra Jane vẫn còn có Tarzan bầu bạn, còn nàng chỉ có một mình. Vừa buồn, vừa chán, vừa sợ, nàng ngồi vắt

véo trên cành cây vừa vung chân vừa hát.

Nàng hát từ nhạc Mỹ sang nhạc Pháp, rồi nhạc Nhật, nhạc Hàn, nhạc Ấn, dù nhiều lúc nàng cũng không biết mình đang hát cái quái gì. Cuối cùng, nàng trở lại hát nhạc Việt Nam, mong rằng sau khi thể hiện tình yêu quê hương đất nước, thổ địa đất Lạc Việt này sẽ thương tình cứu vớt nàng.

Lê Ứng Thiên dùng kiếm dạt đám cây gai hai bên đường. Đoàn ngự lâm quân thân tín phía sau hấn cũng nhanh chóng tản ra, mỗi người một hướng.

Chất độc trong người Lê Nguyên Phong tái phát, mà hấn lại không tin tưởng giao

việc này cho kẻ khác, nên phải tạm gác quốc sự lại mà đích thân vào khu rừng này tìm Trần Lâm Nguyệt. Dù sao nàng ta cũng lớn lên trong nhung lụa, nếu thật sự bị lạc vào nơi rừng thiêng nước độc này, có lẽ cũng không sống sót được mấy ngày. Thời gian cấp bách, nên dù là ban đêm, hấn cũng không thể ngừng tìm kiếm.

“Lời ru buồn nghe mênh mang mênh mang

Sau lũy tre làng khiến lòng tôi xôn xao

Ngày lấy chồng em đi qua con đê

Con đê mọc lối cỏ về

Có chú bướm vàng bay theo em

Bướm vàng đã đậu trái mù u rồi

Lấy chồng sớm làm gì, để lời ru thêm
buồn

Ru em thời thiếu nữ xa xôi

Còn đâu bao đêm trăng thanh

Tát gàu sòng, vui bên anh

Ru em thời con gái kiêu sa

Em đồ ai tìm được lá diêu bông

Em xin lấy làm chồng

Ru em, thời thiếu nữ xa xôi

Mình tôi lang thang muôn nơi đi tìm lá
cho em tôi

Ru em thời con gái hay quên

Thương em tôi tìm được lá diêu bông

Diêu bông hỡi, diêu bông!

Sao em nữ vội đi lấy chồng?''(*)

Tiếng hát của nàng nơi phé cung đã từng
ám ảnh hấn không biết bao đêm, nên nhĩ
cần nghe loáng thoáng từ xa hấn đã nhận
ra. Sắp tìm được nàng, lẽ ra hấn phải

thấy thoải mái, nhưng lúc này không hiểu sao hắn lại thấy rất bức mình. Nếu luyện tiếu tình xưa như thế thì một năm trước sao không trốn theo cùng với hoàng đế của hắn đi. Đã chấp nhận lấy hắn, giờ lại làm ra vẻ đáng thương.

Hắn dùng ánh mắt lạnh như băng ngược nhìn nàng. Nàng nhìn thấy hắn, vội vàng im bật. Một bầu không khí im lặng đến đáng sợ lớn vờn quanh nàng.

“Thần thiếp tham kiến thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

Nàng cũng biết lời chúc của mình không cứu vãn được tình thế. Hắn đứng mà

nàng ngồi đã là một cái tội. Chỗ ngồi của nàng lại cao hơn đầu hấn, là cái tội thứ hai. Chưa kể, hấn chắc chắn đã nghe lời nàng hát lúc nãy. Cả chuyện nàng trốn đi chơi với Lê Nguyên Phong, hấn là hấn cũng biết rồi.

Không biết hấn định xử lý nàng thế nào đây.

“Hoàng hậu quả là người lạc quan.” Hấn nói, chữ nào chữ nấy giống như quẳng một thẻ bài mang chữ ‘tử’ về phía nàng.

“Thần thiếp không dám.” Nàng run run đáp lại. Phen này, nàng chết chắc.

“Đừng làm phí thời gian của trẫm.”

“Dạ.”

Nàng nói chữ ‘Dạ’ xong, mới sực nghĩ đến phải chăng ý hấn là bắt nàng tự sát để giữ tôn nghiêm? Vậy là nàng vừa chấp nhận án tử cho mình sao?

“Còn không mau leo xuống?” Hấn gằn giọng

“Dạ...”

Nàng hót hải bò vào phía thân cây, quỳnh quáng thế nào mà cuối cùng bị trượt chân. Cành cây cao như vậy, nàng sắp trở thành trái chuối dập rồi.

Thế nhưng, nàng không rơi xuống mặt đất đầy lá với bùn, mà rơi vào một vòng tay ấm áp. Mùi trầm hương trên áo hắt quần lấy nàng, khiến nàng thoáng giật mình. Đỡ được nàng xong, hấn liền buông tay cho nàng tiếp tục rơi xuống đất rồi quay lưng bỏ đi một mạch.

Suốt mấy ngày lang thang tìm thức ăn trong rừng, chân nàng đã mỏi rã rời, tốc độ chỉ hơn được con sên, vậy mà hấn còn bỏ rơi nàng. Nàng cố lết theo sau, lòng thầm rue hấn không biết thương hoa tiếc ngọc. Lần này nàng quyết phải phát triển chuyện tình giữa hấn và Lê Nguyên Phong theo lối SM mới được.

Lê Ứng Thiên mãi không nghe tiếng chân

của nàng, cuối cùng cũng quay đầu nhìn lại. Đi như nàng chắc đến sáng mới đến được chỗ neo thuyền. Dù không muốn, hấn cũng phải bước đến xóc nàng lên vai. Dĩ nhiên, lúc gần tới thuyền, hấn sẽ quăng nàng xuống để nàng tự đi. Làm sao có thể để bọn lính thấy cảnh mất tôn nghiêm này được.

“Thần...thần thiếp đội ơn thánh thượng.”
Hạ Vy đối với hành động của hấn không khỏi bất ngờ.

“Hoàng hậu đừng suy diễn lung tung, chỉ vì trẫm nghĩ đến quân lính đã đợi rất lâu dưới thuyền.”

“Dạ.”

Nằm trên lưng hấn, ban đầu nàng còn mông lung suy nghĩ không biết về đến hoàng cung sẽ bị hấn xử lý thế nào, nhưng chỉ được một lúc đã mệt mỏi gục đầu lên vai hấn ngủ. Ở trong rừng hơn tám ngày, nàng đã kiệt sức rồi.

Lê Ứng Thiên liếc nhìn bàn tay đầy vết xước của nàng, chợt thấy nhoi nhói trong tim.

Hấn thấy tội nghiệp nàng sao? Nàng rõ ràng không đáng. Nếu không phải nàng tự tung tự tác cùng Lê Nguyên Phong rời khỏi Kim Liên Tự, bản thân sẽ không rơi vào tình cảnh hiện nay.

Mới lúc này còn hát luyện tiếc tình xưa, giờ lại có thể nằm trên lưng hấn ngủ ngon lành. Nghĩ đến đây, hấn thật sự rất muốn quẳng nàng xuống đất.

Lê Ứng Thiên là một kẻ vô lương tâm.

Một cô gái đáng thương đang say giấc nồng mà hấn cũng có thể nhẫn tâm hát xuống đất như hát một con bọ xít. Người nàng vốn đã bầm dập, giờ càng thêm tơi tả te tua. Nếu nàng xinh đẹp hơn một chút có lẽ hấn đã không nhẫn tâm đến thế. Làm người thiếu nhan sắc đã là một cái khổ, làm phụ nữ thiếu nhan sắc còn là một cái tội.

Nàng không được về cung Trường Lạc, mà phải ở lại tẩm cung của hấn. Hoàng hậu bị bắt cóc là một việc vô cùng nghiêm trọng. Triều đình bao nhiêu là người, vậy mà hấn phải đích thân vào rừng tìm nàng, chứng tỏ việc nàng mất tích vẫn chưa công bố ra ngoài. Với bộ dạng xơ xác đến dọa người của nàng, trở về cung Trường Lạc lúc này nhất định sẽ khiến người ta chú ý. Có lẽ vì vậy mà hấn giữ nàng lại ở chỗ mình.

Tuy cung Trường Lạc của nàng muôn phần lộng lẫy, nhưng dù sao cũng không sánh được với cung Hưng Long của hấn. Nhìn cái hồ tắm thôi cũng đủ biết rồi. Toàn bộ đều được lát bằng đá cẩm thạch

trắng, còn có cả hệ thống nước nóng nghi ngút khói bay, thoang thoang mùi trầm hương đổ xuống từ hai bức tượng bằng vàng. Bao quanh hồ tắm là một khe nước, chiều rộng đủ chỗ cho một chiếc thuyền đồ chơi bằng gỗ. Trên mỗi chiếc thuyền là một loại trái cây. Con thuyền cứ theo dòng nước mà trôi vòng quanh hồ tắm. Chỉ còn thiếu hai thứ quan trọng: dàn nhạc công ngồi hai bên cùng đoàn vũ nữ thoát y là đủ cho hấn hưởng lạc thú thần tiên.

“Ồ đây không có cung nữ, hoàng hậu tự mình tắm lấy đi.” Hấn lên tiếng. “Y phục mới ở trên giá.”

Nói rồi, hấn bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Chỉ chờ có thể, trong ba giây, nàng đã lộn hết đồ ra nhảy ùm xuống hồ vùng vẫy. Dù sao Lê Ứng Thiên cũng ‘quân tử’ hơn em trai hấn. Nếu là Lê Nguyên Phong, chắc hẳn giờ vẫn còn đang đứng trên thành hồ, khoanh tay nhìn xuống cười dè. Nàng mà phản ứng, thể nào hấn cũng bảo “Người thì có gì đáng để ta nhìn? Xẹp lép!”

Nhắc đến Lê Nguyên Phong mới nhớ, không biết hấn có bị Lê Ứng Thiên trách phạt gì không. Nàng lại không dám hỏi thẳng Lê Ứng Thiên, chỉ sợ càng làm hấn thêm tức, phát tay một phát chắc cái đầu của nàng và Lê Nguyên Phong không cánh mà bay. Việc mất tích lần này của nàng hấn cũng gây phiền phức cho không ít người rồi, có lẽ từ nay đành từ giã sở

thích lang bạt chốn dân gian thôi.

“Xong chưa?” Lê Ứng Thiên gõ gõ vào cánh cửa.

“Bẩm thánh thượng, thần thiếp chuẩn bị sắp xong rồi.” Nàng nhu mì trả lời. Dù còn muốn ngâm mình chút nữa, nhưng hoàng đế đã giục thì nàng đâu dám to gan trả giá.

“Trẫm để lọ thuốc ở trước cửa, lọ màu xanh để thoa tay, lọ màu đen để thoa mặt. Tắm xong thì đến nghỉ tại căn phòng thứ ba phía bên trái.” Hắc lạnh lòng nói. “Không được phép rời khỏi cung Hưng Long khi vết thương trên người chưa biến mất, và tuyệt đối không để bất kì ai

biết nàng từng bị bắt cóc, nếu không...”

Nếu không thì sao?

Đang thao thao bất tuyệt, sao lại tịt ngòi rồi?

Chú thích:

Lời nhạc (*) được trích từ bài “Sao em
nỡ vội lấy chồng” của nhạc sĩ Trần Tiến

Chương 11: Cung Hưng Long

H

ai tai nàng vênh lên một hồi lâu, cuối cùng cả một tiếng đằng hắng cũng không nghe được.

Hắn bỏ đi rồi.

Hoàng đế gì mà ăn nói không đầu không đuôi. Ít ra cũng phải hăm dọa một cách rõ ràng để người ta còn chuẩn bị tinh thần chứ. Uổng công trái tim bé bỏng của nàng đập thành thạch nẩy giờ, không khéo bị bệnh tim thì khổ.

Nằm xuống giường, bụng nàng bắt đầu đánh trống biều tình. Mấy ngày nay nàng chỉ ăn mật ong với quả rùng, nên lúc nào cũng trong tình trạng đói meo. Hoàng đế đúng là hoàng đế, không biết quan tâm người khác, cả bánh bao cũng không cho nàng một cái, làm nàng bây giờ thay vì đếm cừu thì phải đếm tiếng bụng kêu để từ từ chìm vào giấc ngủ.

Nàng nằm mơ, mơ nhiều thứ lắm, toàn là những hồi ức ngọt ngào liên quan đến thức ăn. Đây là xâu mực nướng mà Lê Nguyên Phong mua cho nàng bên hồ Dạ Ngọc, đây là tô cháo bào ngư mà trưa nào Trường Hạ cũng mang đến cho nàng, đây là chén chè đậu đỏ ngọt lịm mà Vampire múc cho nàng ở dinh thự nhà họ

Lý, này là những con ve sầu béo nục...

Ve sầu?

Nàng ngồi bật dậy, hít hà bốn phương tám hướng.

Đúng là mùi ve sầu chiên.

Cứ mỗi độ hè về, mảnh vườn trước nhà nàng lại inh ỏi tiếng ve, khiến chị em nàng không ai ngủ được. Cuối cùng, ba người lên một kế hoạch bắt hết ve trên cây mang đi chiên giòn chấm sốt cà một bữa cho bổ tức. Cung Trường Lạc trưa nào cũng ra rả tiếng ve. Nhìn lên cây, nàng thèm lắm, nhưng sợ bị biến thành tâm điểm của cả hậu cung, nên đành cố

đề nén tình yêu thâm kín kia xuống tận đáy tim.

Trong tâm cung của hoàng đế sao lại có mùi ve chiên được nhỉ?

Nàng nhẹ nhàng bước xuống giường, rón rén lách người qua cánh cửa. Vừa đi, nàng vừa khịt mũi đánh hơi, trông còn chuyên nghiệp hơn chó nghiệp vụ của FBI. Cuối cùng, mùi thơm ấy đưa nàng đến một căn phòng với cánh cửa mở toang.

Nơi này so với cung Trường Lạc luôn nườm nượp người qua kẻ lại của nàng thì đúng là khác một trời một vực. Đi suốt một đoạn đường từ phòng mình đến căn

phòng ấy, nàng không hề thấy một bóng người. Lẽ nào Lê Ứng Thiên vì không muốn người khác phát hiện nàng ở đây nên không cho ai lui đến? Không đúng lắm, hắn ban xuống một mệnh lệnh bất bình thường như thế, sẽ càng làm cho người ta chú ý hơn.

Nếu như việc nơi này yên ắng không phải là bất bình thường, thì tức là nơi đây vốn dĩ là một nơi vắng lặng. Xem ra Lê Ứng Thiên là một người hướng nội, nếu không nói là rất đa nghi và cẩn trọng. Nếu không, hắn đã chẳng phải đích thân vào rừng tìm nàng giữa đêm như thế, mà đã giao việc ấy cho một thân tử thân tín đi làm rồi.

“Không phải trầm đã bảo nàng không được đi lung tung sao?” Lê Ứng Thiên thình lình xuất hiện sau lưng nàng, ánh mắt đầy vẻ không hài lòng.

“Xin thánh thượng thứ tội.” Nàng quỳ xuống, nhẹ nhàng lên tiếng. “Thần thiếp lạ chỗ, không ngủ được nên mới ra ngoài hóng gió một lát.”

Nàng vừa dứt câu, cái dạ dày bướng bỉnh đã hăm hở gào thét để làm muôi mặt chủ nhân của nó.

“Vào trong.”

Nói rồi, hắn bước vào phòng. Nàng cũng lẻo đẻo theo sau.

“Ngồi xuống đi!” Hấn đưa mắt ra hiệu.

“Dạ.”

Hấn đã ngồi bệt xuống đất, nàng cũng không dám ngồi ghé. Cảnh tượng trong phòng có vẻ hơi mất hình tượng đối với thân phận hai người

Nàng đưa mắt len lén nhìn những con ve vàng ươm béo ngậy nằm trên đĩa, nuốt nước miếng ực một cái.

“Hoàng hậu có ăn được món này không?”

“Dạ...”

Nàng chỉ muốn một phát chén sạch cả đĩa, nhưng Trần Lâm Nguyệt là người Lạc Việt, không quen ăn côn trùng, nàng phải dựa vào góc độ của cô ấy mà hành xử. Trần Lâm Nguyệt trong cung luôn tỏ ra muốn được Lê Ứng Thiên chú ý, nên trong tình huống này sẽ cố gắng tạo ấn tượng tốt với hắn. Vì vậy, nàng cũng không thể tỏ ra sợ sệt một cách thái quá.

“Dạ được.” Nàng khẳng định có chút miễn cưỡng.

Ăn món khoái khẩu của mình mà phải làm ra vẻ đang chịu đựng, tính ra cũng không khác tự hành hạ bản thân mình là mấy. Theo lễ nghi, hoàng đế không dùng

bữa cùng hoàng hậu, đừng nói đến việc chia cho nàng thức ăn do chính tay mình nấu. Hơn nữa, đây không phải là một món bình thường, mà là đặc sản quê mẹ của hắn. Ngay cả một người được hắn sủng ái cũng chưa chắc có được vinh hạnh này, thế mà hôm nay hắn lại...

Hắn gọi nàng vào đây, rốt cuộc là có ý gì?

Việc hắn phái mật thám theo dõi nàng cùng với việc hắn đột nhiên tử tế với nàng liệu có liên quan với nhau không?

Lê Ứng Thiên tỏ vẻ lãnh đạm, nhưng thật ra luôn quan sát nhất cử nhất động của nàng. Từ lúc biết nàng là người phía bên

kia bức tường ở phê cung, hắn luôn thiếu quyết đoán mỗi khi đứng trước nàng. Hắn vừa muốn hiểu về nàng nhiều hơn, vừa không muốn để nàng có một vị trí trong tim hắn.

Tình cảm làm con người yếu đuối. Hắn lại cần lợi dụng nàng để trấn áp Lê Nguyên Phong và thu thập tài lực từ Lý Thiệu Minh. Phát sinh tình cảm với nàng, hắn sẽ tự tạo cho mình khó khăn nếu có mâu thuẫn xảy ra.

Chưa hiểu rõ đôi phương, nếu càng cố diễn kịch, sẽ càng dễ tạo ra sơ hở. Vì vậy, nàng chỉ chú tâm ăn, để hắn có muốn dò cũng không dò được gì từ cái đầu trống rỗng của nàng.

“Nếu hoàng hậu đã no rồi thì trở về đi.”

“Dạ, thánh thượng.”

Được thoát khỏi tầm mắt của hắn, nàng chỉ thiếu điều muốn vắt chân lên cổ mà chạy thẳng về phòng.

Không phải nàng lo xa, nhưng với những gì xảy ra đêm nay, nàng có thể chắc chắn Lê Ứng Thiên đã chú ý đến mình. Việc này đối với nàng, chỉ có hại chứ không có lợi.

Thuốc của hoàng cung đúng là công hiệu

vô cùng. Đến ngày thứ ba, mọi vết thương trên người nàng cơ bản đã lành. Lê Ứng Thiên nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới cứ như chuẩn bị bán nàng vào kỹ viện. Đến khi chắc chắn người khác nhìn vào sẽ không biết được nàng từng bị thương, mới cho nàng lên kiệu trở về cung Trường Lạc .

Nàng không biết hẳn lấy lý do gì để giải thích cho vụ mất tích của nàng, nhưng những người ở cung Trường Lạc cư xử hết như nàng vừa từ Kim Liên tự trở về. Chỉ có Trường Đông là có vẻ khác lạ so với mọi người, từ tốn điều hết những người khác ra ngoài.

Lê Ứng Thiên có cổ phong toả tin tức,

nhưng xem ra cũng không qua được tai mắt của Vampire.

“Nương nương, bọn chúng có tổn hại đến người không?” Trường Đông lo lắng nhìn nàng.

“Bọn chúng chưa kịp làm gì thì thuyền đã bị đắm, ta may mắn thoát chết.” Nàng đáp.

Nếu cô ta đã biết việc nàng bị bắt cóc, nàng càng che giấu sẽ càng khiến cô ta nghi ngờ thái độ của nàng.

“Lê Ứng Thiên có gây khó dễ cho nương nương không?”

“Không, hấn chỉ dặn ta không được tiết lộ chuyện này ra ngoài.”

Dám gọi thẳng tên của hoàng đế, lá gan của cô ta cũng không nhỏ chút nào. Chính xác hơn là lá gan của chủ nhân cô ta – Vampire, quá lớn.

“Nương nương, lẽ ra người không nên đi theo Lê Nguyên Phong.” Trường Đông nhỏ nhẹ nói, nhưng giọng cũng có ý trách móc.

Cả việc nàng đi cùng với Lê Nguyên Phong mà cô ta cũng biết, có lẽ trong đám quân lính cùng Lê Nguyên Phong đi tìm nàng đêm hôm ấy có người báo tin với cô ta. Vì nếu người của cô ta theo

dôi nà^{ng} trước khi nà^{ng} bị bắt cóc, không lý nào chúng dám khoanh tay đứng nhìn mà không cứu nà^{ng}.

Vampire chỉ là một thương nhân lại có thể cái nhiều tai mắt vậy sao? Từ việc nà^{ng} đi cùng Lê Nguyên Phong, đến việc nà^{ng} bị giữ lại cung Hưng Long, dường như không có việc nào là qua được tầm mắt hắⁿ.

“Hắⁿ cứ lấy bí mật ra uy hiếp nên ta cũng không còn cách nào khác. Ta không nhớ ra đó là bí mật gì, lỡ như đó là chuyện rất quan trọng...” Nà^{ng} làm ra vẻ khó xử.

Đành đổ hết trách nhiệm lên Lê Nguyên

Phong vậy, không chừng có thể khiến Trường Đông mũi lòng mà tiết lộ cho nàng vài chuyện. Lần trước ở tấm cung của Nguyên phi chẳng phải cô ta cũng sa sầm nét mặt khi Lê Nguyên Phong uy hiếp nàng đó sao? Cái đó gọi là có tật giật mình.

“Nương nương, người chắc đã mệt rồi, mau nằm nghỉ một chút. Nô tì đi dọn ngự thiện phòng chuẩn bị bữa trưa cho người.”

Lại thất bại.

Tự an ủi bản thân, thì thất bại là do Trường Đông có khả năng cảnh giác quá cao. Thực thế một chút, thì là khả năng

mọi thông tin của nàng quá thấp.

...

Sau khi dùng xong bữa chiều, nàng ra ngự hoa viên dạo một lúc, đến tối mới trở về. Cung nữ thái giám không biết đã đi đâu hết, chỉ còn lại mỗi Trường Đông đứng trước cửa phòng nàng.

“Mời nương nương vào trong nghỉ ngơi, nô tì đã chuẩn bị nước tắm cho người.”

Cả hai cung nữ theo hầu phía sau nàng cũng bị cô ta sai đi làm việc. Nơi này, rốt cuộc chỉ còn mỗi mình nàng.

Vừa đẩy cửa bước vào, nàng đã cảm

giác được có điều gì là lạ. Căn phòng hoàn toàn không có một chút ánh sáng, lại còn thoang thoảng một mùi thơm có phần quen thuộc.

Một bàn tay mạnh mẽ ôm choàng lấy nàng từ phía sau. Trong phút chốc, từng chiếc trâm cài rơi xuống đất, mái tóc nàng mềm mại rũ xuống vai.

Vampire...

Ngoài hẳn ra, không ai có thể khiến tim nàng đập mạnh như vậy.

“Lâm Nguyệt...” Hắn thì thảo vào tai nàng, rồi phớt nhẹ đôi môi trên má nàng. Sau đó, xoay người nàng lại, đặt môi lên

trán nàng.

Đôi môi ấy nhẹ nhàng trườn xuống mi mắt nàng, rồi yên vị trên môi nàng.

“Ta rất nhớ nàng, Lâm Nguyệt.”

Nàng không nỡ cắt đứt cảm xúc của hắn nên cứ đứng yên mà không đẩy hắn ra. Dù sao hắn cũng từng cứu mạng nàng, nàng không nỡ khiến hắn đau lòng. Thân xác này là của Trần Lâm Nguyệt, thôi thì cứ xem như đang tập kịch đi, giống như hồi diễn văn nghệ đầu năm. Từ trước đến giờ cũng không phải nàng chưa từng diễn cảnh hôn.

Đầu tiên là hôn trán.

Sau đó là hôn mắt.

Rồi đến hôn môi.

Nàng không còn là trẻ con, nàng biết cuối cùng hấn muốn gì.

“Thiệu Minh, em thấy buồn ngủ.”

Nói xong, nàng bắt đầu hôn hấn.

Đây là câu từ chối để dừng hành động tiếp theo của hấn sao? Tại sao có vẻ như đó là câu nói ngốc nhất mà nàng từng nói vậy?

Buồn ngủ – còn không phải đang tạo cơ

hội để hấn bế lên giường?

Và... hấn bế nàng lên giường thật.

“Ngủ đi.” Hấn kéo chăn lên đắp cho nàng, một tay vuốt mớ tóc phủ trên trán nàng, tay còn lại nhẹ vỗ lên vai nàng.

Đừng nói với nàng Vampire là chính nhân quân tử duy nhất còn sót trên thế gian này nha? Một người đàn ông ham muốn đang cuồn cuộn vẫn có thể chìm xuống. Người yêu của hấn nói buồn ngủ, hấn liền bế nàng lên giường... ru ngủ.

Hấn đã từng bảo hấn trao trình tiết của mình cho Trần Lâm Nguyệt. Phải chăng, những lúc không có cô ấy, hấn cũng đều

thủ thân như ngọc đợi chờ? Một năm hẵn gặp cô ấy được bao nhiêu lần chứ?

Niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của hẵn, giờ cũng bị nàng tàn nhẫn gạt đi rồi.

“Thiệu Minh...” Nàng nắm lấy bàn tay hẵn, định nói một câu xin lỗi, lại thôi.

Nàng cảm nhận được bàn tay hẵn đang đi lạc. Hành động vừa rồi của nàng đúng là ngốc nghếch vô cùng. Hẵn có là thánh nhân cũng đâu thể kiềm chế mãi được.

Phải nghĩ cách khác thôi.

Điện Cần Chính,

Lê Ứng Thiên vừa phê duyệt xong bản thảo chương cuối cùng thì Vĩnh công công thông báo Lê Nguyên Phong xin yết kiến.

“Hoàng huynh có chuyện gì mà ngồi suy tư một mình buồn vậy? Kể em nghe cho em vui chung với.” Lê Nguyên Phong xuất hiện nơi bậc thềm, mấy ngón tay táy máy liên tục xoay xoay cây quạt.

“Người sao không ở lại trong phủ tịnh dưỡng thêm vài ngày?”

“Đi được đứng được, việc gì phải ru rú trong nhà, dễ bị trầm cảm lắm. Ngự y bảo em chưa được dùng võ công, chán

ơì là chán!” Hấn bắt măn gõ gõ cây quạt lên trán. “Thôi, chúng ta đánh một ván ăn tiền cho đỡ buồn đi.”

Lê Ứng Thiên gật đầu. Hấn biết Lê Nguyên Phong gấp rút vào cung là vì ai. Hấn muốn thử xem, thật ra Lê Nguyên Phong có thể kiên nhẫn được bao lâu.

...

Đánh xong bốn ván, sự chú ý của hai người dần dần chuyển từ phía bàn cờ ra cửa sổ. Với võ công của Lê Ứng Thiên và Lê Nguyên Phong, không quá khó khăn để phát hiện một chiếc bóng lấp ló bên ngoài, đang dõi mắt theo từng cử chỉ của hai người họ.

Lê Ứng Thiên ném quân cờ ra ngoài, bóng đen nhanh chóng lách người tránh được. Kẻ áo đen phi thân bỏ chạy, hai người thấy vậy, liền lập tức đuổi theo.

Nếu đã có khả năng tránh được quân cờ của Lê Ứng Thiên, kẻ kia không lý nào lại dễ dàng để họ phát hiện ra mình đang ở đó.

Là cố tình?

Lê Nguyên Phong thấy ngay có gì không ổn, nhất là khi hắn nhận ra...

Kẻ ấy, đang hướng về phía cung Trường Lạc.

----- o O o -----

Chương 12: Thích Khách

T

rước đây nàng chỉ nghĩ Vampire là người vui buồn không lộ ra trên nét mặt. Giờ nàng mới biết, ngay cả khi sàm sỡ con gái nhà lành, hắn vẫn giữ được khí chất lạnh lùng thoát tục, khiến nàng có cảm giác người đang thực hiện hành vi xấu xa là mình chứ không phải hắn.

Hắn dè một cách rất ngây thơ.

Nàng kéo chăn lên phủ kín người, ngăn không cho tay hắn tiếp tục dạo chơi. Hắn thấy khó không nản, nằm xuống ôm nàng vào lòng, nhẹ nhẹ vỗ về, rồi bàn tay lại

tranh thủ rong ruổi dọc theo sông lung
nàng.

Trời ạ, thế này khác nào nàng vừa tự đào
mồ chôn mình chứ!

“Em... em vẫn chưa nhớ được chuyện
trước đây.” Nàng ngằn ngừ lên tiếng.
“Xin chàng tôn trọng em.”

Nàng biết câu nói ấy sẽ khiến hấn tổn
thương, nên gọi hấn một tiếng ‘chàng’ để
giảm thái độ cự tuyệt của mình đi một
chút.

“Ta xin lỗi.” Hấn lặng lẽ rút tay ra khỏi
người nàng.

Nụ cười đầu tiên nàng nhìn thấy trên gương mặt hắn, không ngờ lại là một nụ cười buồn.

Nhìn thấy hắn như vậy, nàng cũng bứt rứt trong lòng. Nàng muốn hắn hạnh phúc, nhưng lại không thể ép bản thân mình chấp nhận vai trò của Trần Lâm Nguyệt. Ngay cả khi đã say đắm với sự hoàn mỹ của hắn, cảm động với sự dịu dàng của hắn, những cử chỉ thân mật kia vẫn khiến nàng khó chịu.

Hoá ra nàng chỉ thích hắn đến thế thôi.

Thích, chứ chưa phải là yêu.

“Đừng đắp chăn cao quá.” Hắn đưa tay

kéo tằm chần trên người nàng xuống một chút, rồi chỉnh lại gối cho ngay ngắn. Không là người yêu, nàng vẫn là người thân của hắn. Hắn muốn giữ lại niềm hạnh phúc nho nhỏ là được chăm sóc nàng, việc mà hắn đã làm suốt mười mấy năm nay. Tình yêu là tuổi thơ, là thời niên thiếu của hắn và nàng. Thứ tình cảm ấy không phải cơn mưa rào đổ xuống giữa ngày nắng hạn, mà là dòng nước ngầm âm thầm chảy dưới gốc cây thàng thàng ngày ngày. Chỉ cần nàng là Trần Lâm Nguyệt, cuối cùng nàng sẽ trở về bên hắn.

“Thiệu Minh...” Nàng kéo kéo tay áo hắn. “Cho em thời gian, được không?”

Nàng không biết đến bao giờ mới có thể trở về thế giới của mình, trả lại cho hấn Trần Lâm Nguyệt, nhưng nàng không muốn khiến hấn mất đi hy vọng.

Hấn luồn tay vào mái tóc nàng, vuốt nhẹ, khẽ gật đầu. “Ta sẽ chờ nàng đến khi me chín.”

Nụ cười trên môi nàng đông cứng lại.

Người ta hẹn thề sông cạn đá mòn, sao hấn lại đi hẹn đến khi me chín?

Không thể nào, Vampire phong thái thần tiên của nàng nhất định không phải là người cuồng me xoài cóc ỏi. Hấn sẽ không dùng khinh công để hái me, sẽ

không ngồi dưới cơn mưa lá me mà chấm muối ớt ăn.

Lê Nguyên Phong chết tiệt! Hãy xem hắn đã biến trí tưởng tượng nàng trở thành cái gì rồi! Chỉ vì hình ảnh một vương gia ngọc thụ lâm phong đứng hăm hờ mút mấy giọt nước chấm lòng bò còn dính trên ngón tay, giờ đây cả người như Vampire nàng cũng tưởng tượng ra thành một gã tham ăn được. Thật là tội lỗi!

Lý Thiệu Minh nhìn gương mặt ngây ngốc của nàng cũng không muốn giải thích gì thêm. Chờ nàng nhớ ra mọi chuyện, nhất định sẽ hiểu ý nghĩa câu nói ấy.

Nàng để yên cho hấn xoa tóc mình, xem như an ủi hấn một tí, dù biết rõ sáng mai thể nào cung nữ cũng phải tốn cả canh giờ cho mái tóc rối như ổ quạ của nàng.

“Có người.”

Hấn thành linh lên tiếng, rồi phóng qua cửa sổ phi thân đi mất.

Ngay sau đó, nàng nghe được giọng nói cùng bước chân gấp gáp của Trường Đông.

“Vương gia, nương nương đang yên giấc. Nếu có việc quan trọng xin đợi nô tì vào bẩm báo.”

Cánh cửa phòng nàng bật mở. Có vẻ như Trường Đông đã không cản được Lê Nguyên Phong.

Nàng vội vàng bước xuống giường thắp đèn, còn Lê Nguyên Phong thì nhanh chóng khoá cửa lại. Trước giờ không phải hấn luôn lặng lẽ đột nhập phòng nàng sao? Tại sao giờ lại đường đường chính chính xông vào?

Cửa vừa đóng, hấn đã gục xuống.

“Anh làm sao vậy?” Nàng hốt hoảng đỡ lấy hấn.

“Đừng có la lên như ta sắp chết không bằng.” Hấn đưa tay cốc vào trán nàng

một cái. “Có kẻ cố tình dụ hoàng huynh đến đây. Khi hoàng huynh đến, người phải bảo là thích khách uy hiếp người, đả thương ta.”

Lê Nguyên Phong vừa nói xong cũng là lúc nàng thấy chiếc bóng của Lê Ứng Thiên đáp xuống trước cửa phòng mình.

“Thánh thượng, xin người mau cứu vương gia...” Nàng hốt hãi xô cửa chạy ra, cộng với mái đầu ồ quạ mà Vampire ban cho, quả là bộ dạng thê lương không tả xiết.

Lê Ứng Thiên chạy vào trong, dìu Lê Nguyên Phong lên giường, rồi quay sang phía Trường Đông, ra lệnh: “Truyền thái

y!”

“Là thần thiếp vô dụng. Nếu không phải vì thần thiếp bị thích khách uy hiếp thì đã không liên lụy đến vương gia.” Nàng vừa nói vừa khóc thút thít. Tuy vẻ yếu đuối kia là giả, nhưng nàng lo lắng cho Lê Nguyên Phong là thật. Sao hắn lại đột nhiên yếu hèn đi như thế?

Lê Nguyên Phong nằm trên giường, nhân lúc Lê Ứng Thiên ra cửa đợi thái y liền nhoẻn miệng cười, đưa tay ngoắt nàng lại, thì thầm. “Gương mặt giả vờ đáng thương của ngươi nhìn phản cảm quá.”

“Anh tưởng ai sinh ra cũng có được vẻ thuần khiết giả tạo như anh sao?” Nàng

nói xong lại thấy mình hổ, nên nhanh chóng đổi lại cách xưng hô của người cổ đại: “Người bị thương ở đâu?”

“Ta đâu có dại mà nói cho người biết, người lợi dụng cơ hội để xâm hại ta thì sao.”

Nếu không phải hấn đang bị thương thì nàng đã đập cho hấn một phát rồi. Làm như có bản mặt đẹp trai là ai ai cũng chờ chực để giở trò với hấn không bằng.

Thái y đến, nhìn thấy ánh mắt nghiêm trọng của Lê Ứng Thiên, mồ hôi mẹ mồ hôi con trên gương mặt già nua thì nhau rơi xuống.

“Bẩm thánh thượng, vương gia chỉ là vận dụng nội công quá lực, tịnh dưỡng vài ngày sẽ không sao. Thần sẽ kê một ít thuốc bổ cho vương gia.” Vị thái y run run bẩm báo. “Còn chất độc trong cơ thể vương gia, thần...thần...bất lực.”

“Đừng có kê thuốc đắng, bổn vương không uống.” Lê Nguyên Phong cất giọng nhừ nhự.

“Dạ, vương gia.” Thái y nín thở, chờ phản ứng của Lê Ứng Thiên.

Lê Ứng Thiên cho thái y lui.

Trong phòng, lúc này chỉ còn lại ba người.

Nàng rất muốn lại gần xem Lê Nguyên Phong thế nào, nhưng lại sợ Lê Ứng Thiên chú ý.

Lê Ứng Thiên đưa mắt nhìn nàng, rồi lại nhìn sang Lê Nguyên Phong.

“Tên thích khách có vẻ thông thạo địa hình trong cung.” Lê Ứng Thiên nói.

“Ngay cả hoàng huynh cũng không đuổi theo kịp, kinh công của hắn cũng không phải tầm thường.” Lê Nguyên Phong đáp.

“Ừm.”

Nàng len lén nhìn phản ứng của Lê Ứng

Thiên. Chẳng lẽ Lê Nguyên Phong không ý thức được mình đang nói gì sao? Nói như hấn, khác nào chê khinh công của Lê Ứng Thiên. Vĩ rõ ràng Lê Ứng Thiên đề mất dấu thích khách, trong khi hấn lại tuyên bố là mình đã giao đấu với thích khách tại nơi này.

Lê Ứng Thiên dĩ nhiên biết rõ võ công Lê Nguyên Phong chỉ ngang ngửa hấn, chẳng qua là dùng sức nhiều hơn nên đến sớm. Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ thấy đối với Lê Nguyên Phong, Trần Lâm Nguyệt vô cùng quan trọng. Đêm đại hôn, hấn giả say mà không động phòng với nàng ta, chính là để Lê Nguyên Phong còn nuôi hy vọng mà tiếp tục ôm mối tình đơn phương năm năm ấy.

Hạ Vy hết nhìn Lê Ứng Thiên lại nhìn Lê Nguyên Phong. Hai người này im lặng lại càng khiến nàng lo lắng. Theo lời Lê Ứng Thiên, tên thích khách có vẻ thông thạo địa hình nơi này, vậy rất có thể là người trong cung. Theo lời Lê Nguyên Phong trước lúc Lê Ứng Thiên đuổi đến, thì tên thích khách cố tình dụ Lê Ứng Thiên đến cung Trường Lạc. Từ đầu đến cuối, mục tiêu của tên thích khách chính là nàng. Chẳng lẽ hắn biết việc Vampire đến phòng nàng? Lê Nguyên Phong dặn nàng nói dối, phải chăng hắn cũng biết được việc đó rồi?

Xem ra, bí mật mà Trường Đông sợ rằng Lê Nguyên Phong đang nắm rất có thể là

chuyện này đây.

Haizz, Lê Ứng Thiên mà phát hiện ra mối quan hệ giữa nàng và Vampire, chắc nàng chết không có đất chôn.

Qua mấy ngày ở dưỡng thương ở tẩm cung của hắn, nàng thấy có vẻ như Lê Ứng Thiên không biết người bên kia bức tường ở phế cung là Trần Lâm Nguyệt. Nếu hắn chỉ vì che giấu người trong cung thì lúc trong rừng cũng thể hiện chút tình cảm chứ, lại còn lúc trong cung Hưng Long nữa. Nhìn tới nhìn lui vẫn không có vẻ gì là hai người này có tình cảm với nhau.

Hắn không biết cũng tốt, nàng chỉ việc

trốn không đến phé cung nữa là xong. Nếu hần biết hoàng hậu của mình bắt cá hai tay, nàng có mấy cái mạng cũng không đủ chết.

Mà Lê Ứng Thiên xem ra đã là rất nhượng bộ Lê Nguyên Phong rồi, không có vẻ gì là muốn truy cứu việc nàng cùng Lê Nguyên Phong trốn khỏi chùa. Dù tình cảm anh em hai người có tốt thế nào đi nữa thì vợ cũng đâu phải bịch bánh trắng khô bò đâu mà cứ nhường qua nhường lại như vậy chứ!

Thật là mờ ám.

Càng nghĩ, nàng càng thấy Lê Ứng Thiên nguy hiểm.

Phải tránh xa, phải tránh xa.

“Hoàng hậu có ý kiến gì sao?” Lê Ứng Thiên lên tiếng.

“Dạ?”

Lúc bấy giờ, nàng mới để ý thấy hai người kia đang nhìn nàng như quái vật. Mỗi lần tập trung nghĩ gì là nàng quên hết mọi thứ, chưa kể sẽ gặm hết móng tay này đến móng tay kia.

“Bẩm thánh thượng, thần thiếp chỉ là quá hoảng sợ.” Nàng yếu đuối nói. “Lỡ thích khách lại đến...”

“Nếu cần, trẫm sẽ cho tăng cường bảo vệ Trường Lạc.”

Hắn nói nghe thì có vẻ tử tế lắm. Bảo vệ và giám sát, thật ra chỉ cách nhau trong gang tấc.

“Thần thiếp không dám phiền thánh thượng quan tâm. Đột nhiên tăng cường bảo vệ, sẽ khiến người trong cung sinh ra lo lắng, hoảng loạn.”

Từ một hoàng hậu không được hoàng đế để mắt đến, đột nhiên lại được ưu ái, bảo vệ nghiêm ngặt, chẳng phải nhanh chóng trở thành cây to đón gió trong cung sao? Nàng còn chưa truy ra được ai là kẻ muốn dẫn Lê Ứng Thiên đến bắt gian, dĩ

nhiên không mong mình lại có thêm vài tình địch nữa.

“Hoàng hậu đúng là biết suy nghĩ cho người khác.” Lê Ứng Thiên có vẻ hài lòng. “Vậy hoàng hậu có biết Lạc Việt hiện nay đang bị thiệt hại nặng nề bởi lũ lụt không?”

Nàng biết ngay câu đầu hẳn khen nàng nhất định có ý đồ, đến câu thứ hai hẳn đã lộ ngay mục đích. Nhắc đến việc lũ lụt, chắc chắn muốn bảo nhà họ Lý quyền tiền.

“Dạ có.” Nàng đáp mà không bình luận gì thêm, chờ hẳn ra giá trước.

“Anh ruột nàng là đệ nhất phú thương ở Lạc Việt, nếu có thể vận động các thương nhân khác quyên góp sẽ giúp đỡ không ít người.”

“Anh trai thần thiếp vốn có lòng nhân ái, chắc chắn sẽ cố gắng giúp đỡ. Nhưng thần thiếp nghe nói lần này số thương thuyền gặp bão cũng không ít, chỉ sợ các thương nhân khác có muốn cũng không giúp được nhiều. Đến lúc đó, xin thánh thượng hiểu cho mà đừng trách tội anh trai thiếp làm việc không tận lực.” Nàng quỳ xuống.

Trên danh nghĩa, nàng là em gái của Vampire. Việc gì tốt cho Vampire thì cũng sẽ tốt cho nàng. Nếu họ Lý nổi bật

trong đợt quyền góp lần này, sẽ vừa gây được ảnh hưởng với triều đình, vừa lấy được lòng dân. Đến lúc đó, cái đầu trên cổ nàng sẽ càng an toàn. Trong xã hội Lạc Việt, vị trí của thương nhân rất thấp. Vampire dù giàu đến mấy cũng không có sức đe dọa đến quyền lực của Lê Ứng Thiên. Ngay cả cha nuôi của Trần Lâm Nguyệt là Thượng thư Trần Chính Nam cũng chỉ là người giỏi nói mà không giỏi làm, trong triều không có thể lực gì đáng kể. Xưa nay vua chúa luôn lo nạn ngoại thích hoành hành. Có lẽ vì gia thế ‘có tiếng mà không có miếng’ ấy, Trần Lâm Nguyệt mới được hấn chọn làm hoàng hậu.

Chả trách Lê Ứng Thiên lại chịu dung

túng cô ấy lâu như vậy.

“Hoàng hậu đứng lên đi, trăm lễ nào lại trách phạt người có lòng.” Lê Ứng Thiên nói. “Dù sao chúng ta cũng là người nhà. Nếu anh trai nàng có biểu hiện tốt lần này, trăm cũng dễ thuyết phục chúng đại thần hơn nếu đề ra chút chính sách ưu ái cho việc buôn bán của họ Lý.”

Cuối cùng thì Lê Ứng Thiên cũng đề ra cái giá.

Việc cò kè bớt một thêm hai thế nào Vampire chắc chắn giỏi hơn nàng. Nếu lúc này nàng hấp tấp đòi hỏi, sẽ khiến Lê Ứng Thiên nghĩ nàng là con người tham vọng.

----- o O o -----

Chương 13: Mật Thám

C

uối cùng Lê Ứng Thiên cũng rời khỏi cung Trường Lạc. Trước khi đi, hắn còn cẩn thận dặn dò Trường Đông gọi người đến hộ tống Lê Nguyên Phong về vương phủ.

Lê Nguyên Phong thư thả ngẩng mặt nhìn lên trần nhà huyết sáo, chân thì chà chà xuống đệm. Hình như hắn đã quên mất đây là giường của nàng chứ không phải hắn.

“Người nghĩ xem, ai là kẻ muốn đưa hoàng đế đến bắt gian ta?” Nàng ngồi

xuống bên giường, lay lay tay hắn.

“Chuyện này...” Lê Nguyên Phong ra vẻ
nghĩ ngợi, đôi chân mày chau lại, khiến
nàng cũng hồi hộp ngóng chờ. “Cây quạt
của ta đâu rồi?” Hắn đưa tay lần mò
khắp giường.

Chắc có ngày nàng tức chết vì hắn. Nàng
thì đang lo không biết mình đã đắc tội
với người nào, mà hắn lại chỉ lo tìm cây
quạt.

“Đây rồi.” Lê Nguyên Phong xòe cây
quạt ra, phe phẩy vài cái, mỉm cười.
“Không có nó ta khó suy luận.”

“Giờ có rồi đó, người nói đi.”

“Kẻ lúc nãy là ai?” Hấn chuyển chủ đề.

“Người yêu của Trần Lâm Nguyệt.” Dĩ nhiên không thể nói thẳng ra người đó tên là Lý Thiệu Minh.

“Cầm sừng hoàng đế hậu quả thế nào chắc ngươi đã rõ.” Hấn nhịp nhịp cây quạt vào tay nàng, giọng điệu như người lớn dọa ma con nít.

“Nếu hoàng đế muốn xử lý kẻ cầm sừng mình, ngươi mới là kẻ rơi đầu trước nhất.” Nàng hất cây quạt của hấn ra.

“Hoàng huynh chẳng những sẽ không xử lý ta, mà còn mong ta yêu ngươi nhiều

một chút.”

Có thể khiến một hoàng đế bỏ xuống thể diện của mình mà để cho hoàng hậu ngoại tình cùng người khác, thì nguyên nhân chỉ có một – đó là quyền lực. Có điều, nàng thấy Trần Lâm Nguyệt không có vẻ gì là đang làm việc cho Lê Ứng Thiên để dụ dỗ Lê Nguyên Phong cả.

Lê Nguyên Phong ngồi tựa lưng vào tường, tay xoay xoay cây quạt, nháy mắt với nàng.

“Chỉ cần người phụ nữ mà ta yêu nhất ở trong tay hoàng huynh, ta sẽ không dám có ý đồ tạo phản.”

Thì ra hẳn chỉ lợi dụng nàng để trấn an lòng nghi kỵ của Lê Ứng Thiên. Vậy là, việc hẳn lẻn vào phòng nàng lúc nửa đêm có lẽ cũng không nằm ngoài mục đích để mật thám của Lê Ứng Thiên trông thấy.

Hẳn mà có ý đồ mưu phản thật, chắc chắn Lê Ứng Thiên sẽ mang nàng ra xử đẹp trước cho bố tức.

“Đồ xấu xa!”

“Ta chưa bao giờ có ý định chống đối hoàng huynh.” Hẳn nhún vai. “Chỉ là hoàng huynh quá đa nghi, nên ta cũng cần làm gì đó khiến anh ấy yên lòng một chút.”

Nghĩ lại, việc này cũng không hẳn là bất lợi đối với nàng. Lê Ứng Thiên luôn cần có nàng trong tay để kiềm chế Lê Nguyên Phong khi cần thiết. Có nghĩa là, nếu không có việc gì nghiêm trọng, hẳn sẽ không gây hại đến nàng, thậm chí còn có thể nói là sẽ bảo vệ nàng – một con tin quan trọng.

Có thể nàng là người suy nghĩ đơn giản, tạm gọi là có trái tim thánh nữ ngây thơ thuần khiết không vẩn đục bụi trần, nên nàng tin Lê Nguyên Phong không có âm mưu chiếm lại ngôi hoàng đế. Hiện giờ Lê Ứng Thiên đang ngồi rất vững trên ngôi vị của mình, kéo hẳn xuống không dễ dàng gì. Nếu Lê Nguyên Phong muốn

làm kẻ đứng đầu thiên hạ thì hai năm trước đã nhân lúc người người tung hô hấn mà chễm chệ ngồi trên vị trí đó rồi. Trừ khi...

Trừ khi lên ngôi vào thời điểm ấy có khả năng gây cho hấn một bất lợi nào đó vô cùng lớn.

Mà thôi, đầu óc chim sẻ của nàng cũng không suy nghĩ được nhiều. Ngu ngu ngơ ngơ mà bày đặt nguy hiểm biết đâu lại càng nhanh chết. Trước hết cứ nhảy vào một bóng cây an toàn cái đã. Nàng thích Vampire, nhưng nếu hấn phát hiện ra nàng là hàng giả thì nhất định sẽ không tha cho nàng. Lê Ứng Thiên thì không cần nói, hoàng đế trước giờ đều là loại

người thủ đoạn thâm sâu, ngay cả vợ mình cũng mang ra làm mồi nhử được thì đủ biết hắn máu lạnh thế nào; nàng có làm gì thì rốt cuộc hắn cũng sẽ nghĩ nàng và Lê Nguyên Phong cùng một giuộc. Theo phe Lê Nguyên Phong vẫn tốt hơn. Hắn có dè một chút, tham ăn một chút, lại hay bắt nạt nàng, nhưng chính những điểm xấu xa ấy lại khiến nàng thấy đỡ đau tim suy suy đoán đoán. Chỉ có trước mặt hắn nàng mới không cần phải đóng vai Trần Lâm Nguyệt. Cứ cho là hắn có âm mưu đoạt ngôi đi, diễn kịch được đến hôm nay chẳng phải chứng tỏ hắn rất thông minh sao? Theo người thông minh hơn thì mới có cơ may sống sót cao.

Lê Nguyên Phong nắm lấy cổ tay nàng

kéo về phía mình, hướng ánh mắt vào vết sẹo do bị kiếm cắt của nàng.

“Còn đau không?” Hấn hỏi.

Nàng gật gật đầu, không hiểu sao hấn đổi tính đổi nết, trở nên dịu dàng với mình như thế.

Hấn chau mày, kĩ lưỡng quan sát vết sẹo, rồi vừa cười vừa đưa ngón trỏ say sưa ấn ấn ấn vào mấy cái.

“Biến thái!” Nàng rụt tay lại.

“Tên ngươi là gì?”

“Phan Hạ Vy.”

“Ngốc quá.” Hấn đưa tay búng vào má nàng. “Mới đó đã lơ là cảnh giác như vậy, làm sao tồn tại được trong cung.”

Không phải nàng lơ miệng, mà là nàng muốn công bằng. Hấn tiết lộ bí mật của hấn cho nàng, nàng nói tên thật của mình cho hấn.

Đoàn ngự lâm quân hộ tống đến. Lê Nguyên Phong bước xuống giường, tay tung hứng cây quạt, tiến ra ngoài.

Bước vào kiệu, khoé môi hấn vẽ nên một đường cong hoàn hảo.

Trời nhập nhoạng tối, Vinh công công theo lệnh Lê Ứng Thiên đến cung Đào Nguyên đón Nguyên Phi đến cung Hưng Long thị tẩm. Nhìn bản thân trong gương mặt xanh môi đỏ, trang sức chói loà, xiêm y lộng lẫy, Đỗ Thiên Thành chỉ hận không thể đè tên hoàng đế kia xuống mà tô son trát phấn. Cái vai diễn Nguyên phi này, không biết hần còn phải theo đến bao giờ.

“Nguyên phi nương nương, thánh thượng đang đợi người trong phòng.”

“Công công vất vả rồi.” Đỗ Thiên Thành theo luật bất thành văn trong hậu cung, đặt vào tay Vinh công công một nén

vàng.

Cánh cửa đóng lại, hắn liền nhanh chóng chuyển sang giọng nam. “Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.”

Lê Ứng Thiên mắt vẫn không rời tờ tấu chương, ngón tay gõ gõ xuống bàn.

“Thái hậu có động tĩnh gì đáng kể không?”

“Gần đây thái giám thân cận của thái hậu có liên lạc với Hải công công.”

“Hải công công?” Lê Ứng Thiên đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Thành. “Ý người là Phạm Văn Hải, người giữ mộ của hoàng đế

Duy Khánh?”

“Dạ phải.”

Lê Ứng Thiên đặt tờ tấu chương xuống bàn. Xem ra thái hậu cũng không dễ tin người như hấn nghĩ. Duy Khánh chết đã hai năm, vậy mà bà ta vẫn còn muốn điều tra.

Tuy Đỗ Thiên Thành không biết việc hai gã công công kia gặp nhau có gì nghiêm trọng, nhưng với phản ứng vừa rồi, có thể thấy việc này có ảnh hưởng không hề nhỏ với Lê Ứng Thiên.

“Tôi qua Liên phi có rời khỏi tầm cung không?”

“Tôi qua thái hậu gọi thuộc hạ đến tra khảo cung quy, nên thuộc hạ không biết động tĩnh bên cung Ngọc Liên.”

Từ lúc nhập cung, hắn không hề đắc tội gì với thái hậu, chẳng hiểu sao lại rơi vào tầm ngắm của bà ta, suốt mấy ngày đều triệu hắn đến tra hỏi cung quy. Luật lệ trong cung nhiều như vậy hắn làm sao nhớ nổi, nên lúc nào phải thức đêm chép phạt. Hắn không biết chữ nên phải cõm bụng nước rót năn nỉ Ngọc Dao chép giúp mình. Nhớ đến quyền cung quy dày cộm ấy, hắn thật thương cho bàn tay nhỏ bé của Ngọc Dao.

Lê Ứng Thiên ra lệnh hắn giám sát Liên

phi và thái hậu, nhưng lại trừ ra hoàng hậu. Từ lần chạm mặt ở cung Trường Lạc, hắn đã cảm giác cô ta có gì là lạ, lại có chút gì quen thuộc. Hắn đã hoá trang hoàn mỹ như vậy, vì sao vẫn bị cô ta phát hiện ra?

“Nguyễn Ngọc Dao là em họ người thật sao?”

“Dạ phải.”

Dường như Lê Ứng Thiên đang do dự định nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Mối quan hệ giữa hắn và Ngọc Dao chẳng phải trước khi nhập cung hắn đã

nói rồi sao? Tại sao Lê Ứng Thiên còn hỏi lại? Đột nhiên lại đề cập đến cô ấy, không biết là có ý đồ gì.

Đã đóng vai phi tần được thị tẩm thì phải đóng cho trot, Đỗ Thiên Thành nán lại ở cung Hưng Long hai canh giờ rồi mới trở về. Hắn đi lòng vòng tìm Ngọc Dao, định rủ cô ấy nướng mực ăn khuya, nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng Ngọc Dao.

...

Quán rượu Tuý Mộc,

“Tiểu nhị, cho một chén cơm rượu và một bình rượu nếp than.” Một thiếu nữ xinh đẹp bước vào quán, tay mân mê lọn

tóc, ngồi xuống chiếc bàn cạnh cửa sổ.
“Còn nữa, sang quán kể bên gọi cho tôi
một con gà nướng sả ớt, một chén đậu
phụ nướng hành, hai củ khoai lang
nướng, với một chén canh tôm nấu củ
sắn.”

“Quý khách, nhiều như thế cô ăn hết
không?” Tiểu nhị ngần ngừ đứng ở cửa.

“Tôi trả tiền chứ không phải anh, đừng
hỏi nhiều.”

Phía ngoài cửa, một người đàn ông áo
trắng cũng đang thông thả bước vào
quán. Nhìn thấy người thiếu nữ vừa ngồi
xuống bên chiếc bàn, đôi môi hần chợt
nhếch lên, ánh mắt lộ một tia thích thú.

“Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ...”

Thiếu nữ nhìn hần khinh khỉnh: “Ta không quen ngươi.”

“Thật sự là không quen biết sao?” Hần không đợi mời đã kéo ghế ngồi xuống đối diện nàng. “Vậy ai là người hai đêm trước, ngay tại quán rượu này, chỗ ngồi kia, uống say đến nổi nôn mửa vào áo của ta?”

Nàng không đáp, mắt tập trung vào chén cơm rượu vừa được mang đến trước mặt mình.

Hần chẳng những không mất hứng, mà

còn rất chăm chú nhìn đôi môi vừa mềm vừa đỏ của nàng ngập trong men rượu.

Từ lúc gặp nàng ở ngự hoa viên trong buổi yến tiệc tiếp đãi sứ thần, hắn đã có hứng thú với nàng. Ngay cả việc nàng có đặc điểm giống với ‘phượng hoàng chi mệnh’, hắn cũng không báo lên Thiên Thông quốc sư. Từ sau vụ bắt cóc hoàng hậu Lạc Việt bị thất bại, Thiên Thông đã không trọng dụng hắn như trước nữa. Hắn cũng không biết mình còn đủ mềm lòng để che chở cho nàng được bao lâu, hay dâng nàng lên để được thăng quan tiến chức.

“Tên vô liêm sỉ kia, người không được dạy là khi người ta ăn thì không được

nhìn miệng sao?” Nàng ngược lên lườm hắn.

“Ra là nàng vẫn nhớ đến ta.” Hắn mỉm cười khách sáo, quay sang tiểu nhị. “Mang đến cho ta những thứ giống vị tiểu thư này đã gọi.”

“Ta khi ăn uống không thích ngồi cùng bàn với người lạ.”

“Trước lạ sau quen.” Hắn vẫn tiếp tục mặt dày.

“Ngươi...” Nàng cắn môi tức tối, sau đó chuyển sang thái độ kênh kiêu. “Nói cho ngươi biết, ta là cung nữ thân cận của Nguyên phi, ngươi thông minh thì đừng

gây sự với ta.”

Hắn vờ ‘Ồ’ lên một tiếng đầy kinh ngạc. Sau đó, nhìn vào vẻ mặt tự đắc của nàng mà ngọt ngào buông một câu: “Theo ta biết thì cung nữ trong hậu cung đâu được phép tự tiện ra ngoài, nhất là vào ban đêm...” Hắn nở một nụ cười nửa miệng.

“Liên quan đến người sao?”

Nàng đưa tay cầm bình rượu rót vào chén của mình, uống cạn, sao đó chuyển sang xử lý hai củ khoai lang nướng.

Hắn ngồi nhìn gương mặt đáng yêu của nàng đỏ ửng lên vì rượu. Chén đĩa của mình, hắn vẫn chưa đụng đến.

Thình lình, nàng ngã gập người về phía trước, tay ôm bụng, một dòng máu tươi tuôn ra từ khoé miệng.

“Nàng sao vậy?” Hắc vôi vàng chạy đến đỡ lấy nàng, sau đó mới kịp nhận ra, nàng vừa uống nhầm bình rượu của hắc.

Từ bên ngoài, ba bốn tên hắc y nhân nhanh như chớp ập vào quán, hướng thẳng mũi kiếm về phía hắc. Thấy loạn, mọi người trong quán liền hốt hoảng bỏ chạy thoát thân.

Hắc một thân một mình đánh với đám hắc y nhân, chẳng mấy chốc trở nên đuối sức. Từ trước đến giờ võ công của hắc

vốn cũng không thuộc loại cao.

May cho hấn, lính tuần tra đến đúng lúc, khiến đám hắc y nhân kia sợ phiền phức mà rút đi.

“Ngọc Dao! Ngọc Dao...” Hấn chạy đến bên bàn, lay nàng dậy, nhưng nàng không phản ứng.

About these ad

Chương 14: Tín Vật

N

gọc Dao vừa tỉnh lại đã thấy mình nằm trong một căn phòng xa hoa, xung quanh đầy những bức tranh thư pháp cổ. Trong đó, nổi bật nhất là bức tranh thiếu nữ ngồi bên gốc hoa lan.

Xem ra, tên Phi Quân Tử này vẫn còn khá nặng lòng với vị hôn thê cũ của mình.

“Nàng tỉnh rồi sao?” Phi Quân Tử bước vào, nhẹ nhàng đặt chén chè tổ yến lên bàn.

“Ta đang ở đâu?” Nàng ngồi dậy, ra vẻ còn mệt mỏi, nhìn quanh có chút lo lắng.

“Đây là chỗ của ta.” Hấn nói. “Chất độc trong người nàng vừa mới giải xong, nàng nằm nghỉ thêm một chút đi.”

“Ta trúng độc?” Nàng ngạc nhiên hỏi.

“Bọn chúng muốn hạ độc ta, nhưng nàng lại uống nhầm bình rượu của ta.” Hấn nói, ánh mắt có một chút ray rứt thoáng qua. “Xin lỗi.”

Hơn tám năm dần thân vào quan lộ, hấn đã có không ít kẻ thù. Chỉ là không ngờ chúng lại chọn Lạc Việt để ra tay với hấn. Cũng có thể bọn sát thủ không phải

do những kẻ thù của hắn ở Phi Long hoàng triều phái tới mà là do triều đình Lạc Việt. Liên lụy đến cô gái này khiến hắn có chút đau lòng.

Lâu lắm rồi hắn mới có thứ cảm giác lo lắng cho người khác.

Phải chăng vì nàng có chút nét gì đó giống với vị hôn thê của hắn tám năm về trước?

“Ta biết trước ở gần người sẽ không có điều gì tốt lành mà...” Nàng nói, sau đó nhìn sang cánh tay đang băng bó của hắn. “Người bị thương?”

“Vết thương ngoài da thôi, không đáng

kể.”

Hắn bước đến bên bàn, cầm lấy chén tổ yến. “Nàng chắc cũng đói rồi, ăn một chút đi.”

Ngọc Dao đưa tay đón lấy cái chén trong tay hắn. “Để cho ta, không phải tay người đang bị thương sao?” Sau đó múc lấy một muỗng. “Nếu có thêm một chút hoa nhài thì tốt quá...”

“Nàng thích bỏ thêm hoa nhài sao?”

“Ừm, quái lạ lắm sao?”

“Không phải.” Hắn cười, khẽ lắc đầu.

Nàng nhìn thoáng qua ánh mắt hắn đã biết ngay hắn đang liên tưởng đến ai. Chủ nhân nàng thật tàn nhẫn, cả quá khứ thời trai trẻ non nớt gần chục năm trước của người ta mà cũng có thể đào lên lợi dụng.

“Ăn từ từ thôi.” Hắn nói.

“Ta còn phải trở về cung, tối qua là ta trốn ra ngoài...” Nàng chép miệng, giọng xìu xuống. “Chết rồi, bây giờ trời đã gần sáng, thế nào cũng đã đổi người canh gác. Tên lính canh mà ta mua chuộc chắc đã không còn ở đó nữa.”

“Để ta giúp nàng.”

“Người?” Nàng nhìn hắn đầy nghi hoặc.

“Xem thường ta sao?” Hắn nhếch mép nhìn nàng. “Lát nữa lo mà ôm ta chặt một chút.”

Kể từ lúc suýt bị bắt gian ở cung Trường Lạc đến giờ, Hạ Vy nhìn đâu cũng thấy nguy hiểm đang rình rập. Việc tranh đoạt trong hậu cung không đơn giản chỉ là đấu trường của các mỹ nhân, mà còn công cụ của các thế lực trong triều. Kể ra tay với nàng có thể không phải là những đối thủ ngoài ánh sáng như thái hậu hay Liên phi, mà là một nhân vật nhỏ bé nào đó đang làm việc cho một nhân vật tai to mặt lớn

nào đó mà nàng không biết. Nếu nàng chỉ nhìn vào bề ngoài của hậu cung mà đánh giá, sẽ rất dễ chủ quan, chết lúc nào không biết.

Trong cung nhiều cạm bẫy như vậy, nhưng trốn ra ngoài cũng chưa chắc đã an toàn. Lỡ vừa chui ra lại đụng bọn người Phi Long quốc đang truy tìm ‘phượng hoàng chi mệnh’ thì còn thế thảm hơn nhiều. Nghĩ đi nghĩ lại, vượt thời gian trở về thế giới của mình vẫn là tốt nhất, nhưng đã hơn một tháng trôi qua mà nguyên nhân xuyên không nàng còn không biết, làm sao biết đường về.

“Thần thiếp tham kiến hoàng hậu. Chúc hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên

tuế.”

Hạ Vy rời mắt khỏi chầu cây nguyệt quế, nhìn xuống người đang quỳ trước mặt mình.

Kể ra thì nàng không gặp hấn cũng hơn nửa tháng rồi.

“Nguyên phi miễn lễ.”

“Tạ hoàng hậu.”

Nếu nàng đoán không lầm, hấn vừa từ cung Kim Phụng của thái hậu trở về. Nghe cung nữ nói mấy ngày qua hấn bị thái hậu quay như đé, làm gì cũng bị bà ta bắt bẻ. Nhiều người tỏ ra thương xót

cho hắn bị thái hậu ghét bỏ chỉ vì xuất thân thấp kém, nhưng nàng không nằm trong số đó, dù trước giờ nàng luôn có lòng nhân ái dạt dào.

Vì sao ư?

Vì người khiến hắn ra nông nổi này chính là NÀNG đó!

Ngày ấy mới xuyên không, còn ham vui, điếc không sợ súng, nên nàng mới hấp tấp vạch trần thân phận đực rựa của tên Nguyên phi Tú Nhã này. Giờ nghĩ lại mới thấy mình thật ngốc. Tên này đã hoá trang lẫn vào cung, nếu không phải là mật thám của Lê Ứng Thiên thì cũng là cao thủ gì gì đó với âm mưu gì gì đó. Chồng

đôi với hấn chẳng có lợi cho nàng.

Lỡ làm kẻ thù rồi thì phải đập cho bẹp dí, không cho đôi phương có khả năng quay lại cắn mình. Nàng lợi dụng việc hấn ít lui tới thỉnh an thái hậu mà bóng gió ly gián tình cảm mẹ chồng nàng dâu giữa hai người, khiến thái hậu càng ghét hấn. Thái hậu là người cực kì xem trọng xuất thân của cung phi, đã gia cảnh bản hàn mà còn không biết phép tắc, chắc chắn sẽ bị bà ta đi cho tới bến.

“Nguyên phi thường có cơ hội diện kiến long nhan như vậy, phải cố gắng thay bốn cung chăm sóc tốt cho thánh thượng.” Nàng bắt đầu giở giọng điêu ngoa vợ cả ra.

“Dạ, hoàng hậu.” Đỗ Thiên Thành yêu điệu cúi đầu. Suốt ngày làm toàn bất chước động tác của phụ nữ thế này, hẳn e chừng vài năm sau cả giới tính của mình hẳn cũng quên luôn.

“Được rồi, lui ra đi.”

“Dạ, hoàng hậu.”

Thân phận của hắn bị nàng phát hiện đã lâu như vậy nhưng hắn vẫn tiếp tục ở lại trong cung, không rõ là do hắn chưa dám báo cáo việc ấy cho Lê Ứng Thiên hay là còn có mưu đồ gì khác. Mà cũng có thể Lê Ứng Thiên đã biết nhưng tương kế tựu kế để dò la nàng. Ai mà biết được, hẳn

là hoàng đế máu lạnh mà. Nói chung là giờ nàng nhìn ai cũng thấy gian manh xảo trá cả, chỉ muốn vượt thời gian trở về nhà càng sớm càng tốt để ngày ngày đều được ăn bánh trắng trứng cút khô bò.

Suy nghĩ nãy giờ, suýt nữa thì nàng quên mất mục đích chính mà mình ra ngự hoa viên: tìm lại chiếc cài tóc hoa đào bằng hồng ngọc.

...

Đêm hôm khuya khoắt mà chong đèn tìm một chiếc cài tóc thì còn gì là thể diện của hoàng hậu, nên lúc ra ngoài, nàng chỉ nói với bọn cung nữ rằng mình không ngủ được nên ra đây đi dạo. Không phải nàng

đột nhiên tiếc của, trong cung Trường Lạc không thiếu trang sức để nàng thay thế, nhưng chiếc cài tóc hình hoa đào này là cái nàng thích nhất. Nó vốn có một cặp, nhưng nàng đã làm mất một chiếc từ trước khi đến Kim Liên tự. Nếu chiếc còn lại cũng mất luôn chắc nàng đêm nay không ngủ được.

Nàng đi qua đi lại, cầm lồng đèn soi từng mảnh gạch quanh chậu hoa nguyệt quế. Soi mãi, soi mãi, soi đến mỏi cả lưng. Lúc đứng dậy thì vai lại chột va phải thứ gì đó cứng cứng, khiến nàng giật thót cả mình. Thoạt đầu cứ tưởng thân cây, sau nghĩ lại có lẽ là bức tượng, nhìn lên mới biết là người.

À, phải gọi là rỗng trong loài người mới phải.

“Hoàng hậu đang tìm thứ gì sao?” Hấn cất giọng nghiêm nghị, nhưng trong cái nghiêm nghị lạnh lùng lại phảng phất chút ngọt ngào. Thứ cảm giác mà ngay cả hấn cũng không phát hiện ra.

“Thần thiếp tham kiến thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.” Nàng lùi lại, quỳ xuống hành lễ, tiện thể nhướn mắt xem giày của hấn có giẫm lên chiếc cài tóc thất lạc của mình không.

Lê Ứng Thiên chỉ đưa ánh mắt thoáng qua nàng, rồi nhìn sang nơi khác. Nàng

thấy lâu như thế mà Lê Ứng Thiên vẫn chưa chịu nói ‘Miễn lễ’, trong lòng liền thầm rửa cho hắn lát nữa đi vấp cục đá ngã gãy nửa hàm răng trên. Hắn chỉ biết cái sướng của người đứng, chứ đâu biết cái khổ của người quỳ.

“Đêm hôm khuya khoắt sao hoàng hậu lại ra đây?”

“Bẩm thánh thượng, thần thiếp không ngủ được nên ra ngoài đi dạo một lát.” Nàng cố giữ giọng dịu dàng. Hắn chưa cho nàng đứng lên đã tra hỏi, không biết chỉ là nhiều chuyện hay cố tình muốn gây khó dễ nàng đây.

“Cung nữ của cung Trường Lạc hầu hạ

chủ nhân như vậy sao? Để hoàng hậu nửa đêm một mình ra ngoài, nếu có nguy hiểm thì sao?”

Hừ, hử mà thật sự lo lắng cho sự an toàn của nàng thì chắc chuột cũng biết bay. Có lẽ là đang ngầm khiển trách vì nghĩ nàng lén lút đi gặp tình nhân đây mà. Tuy hử không can thiệp việc giữa nàng và Lê Nguyên Phong, nhưng nếu chuyện này đồn ra ngoài cũng gây không ít tổn hại đến địa vị của bậc cửu ngũ chí tôn như hử.

“Thần thiếp thấy đêm đã khuya, các cung nữ đã vất vả cả ngày, nên để họ nghỉ ngơi.”

“Hoàng hậu đôi với bọn nô bộc thật có lòng.”

Lúc bấy giờ, nhìn xuống, Lê Ứng Thiên mới phát hiện ra người trước mặt mình vẫn còn quỳ ở đó.

“Hoàng hậu miễn lễ đi.”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi chợt nhận ra giờ muốn đứng cũng không đứng nổi. Trước khi quỳ, nàng đã nửa đứng nửa ngồi khom gân cả tiếng đồng hồ, đôi chân căn bản đã bị tê như liệt rồi.

“Trẫm đã bảo đứng lên, sao còn quỳ ở đó?”

Sợ hấn tức giận, bản thân mình sẽ bị phạt, nên nàng cũng cố gắng gượng đứng lên. Nào ngờ vừa đứng lên, hai chân đã không chịu nghe lời chủ mà loạng choạng như người say rượu.

Lê Ứng Thiên thấy vậy, bất giác đưa tay ra đỡ lấy nàng. Có điều, vừa chạm vào tay nàng, hấn lại nhớ đến việc nàng theo Lê Nguyên Phong tự tung tự tác trốn khỏi Kim Liên tự, nên...

... lập tức buông tay ra tiếp.

Nàng ngã phịch xuống đất như một quả mít rụng. Trong lòng lại thầm rửa Lê Ứng Thiên lát nữa đi vấp cục đá ngã gãy nửa hàm răng dưới.

Rửa chưa hết râu, đôi mắt nàng chợt sáng rực lên. Thứ trong tay Lê Ứng Thiên chẳng phải là chiếc cài tóc yêu dấu của nàng sao?

Dường như Lê Ứng Thiên sợ nàng nhìn thấy chiếc cài tóc. Hắn nắm chặt tay lại, giấu đi.

Đồ xấu xa! Hắn giàu như thế, có một chiếc cài tóc cũng chôn chử của nàng. Thứ đó là đồ của con gái, hắn lấy làm gì?

“Hình như lúc này hoàng hậu đang tìm thứ gì đó.”

Lại còn vờ vịt. Nàng thật rất muốn chồng nạnh, hắt hàm mà bảo rằng, “Là cái thứ mà nhà ngươi đã chôm của ta đấy, trả lại đây mau!” nhưng như thế là trúng chọi đá, mà nàng thì rất là hèn.

Nghĩ cho công bằng một chút, biết đâu hẳn thật sự chỉ vừa nhặt được cái cài tóc của nàng, vẫn chưa biết chủ nhân là ai. Nàng nói ra có lẽ hẳn sẽ trả lại.

“Bẩm thánh thượng, thần thiếp chỉ là đánh rơi một chiếc cài tóc.” Nàng lễ phép thưa, rồi tả kỹ hơn. “Một chiếc cài tóc hình hoa đính hồng ngọc.”

“Chỉ là một chiếc cài tóc, trong cung Trường Lạc chẳng lẽ không còn chiếc

nào khác? Trời đã khuya rồi, hoàng hậu trở về nghỉ ngơi đi.”

Nói rồi, hấn cất bước quay đi, mang theo chiếc cài tóc yêu dấu của nàng.

Nàng hận! Hận! Hận!

Haizz, đêm nay chắc là không ngủ được rồi.

...

Thật ra, đêm ấy nàng ngủ rất ngon. Nàng mơ thấy Lê Ứng Thiên đứng trước gương, tô tô son, ướm thử chiếc cài tóc lên đầu. Sau đó nàng lại mơ thấy mình trở thành nữ hoàng, còn hấn là ‘cung

nam' đang quỳ mọp rửa chân cho nàng, nét mặt đầy cam chịu. Đến sáng tỉnh dậy, vẫn còn thấy buồn cười.

Sáng hôm sau, Lê Ứng Thiên vừa thiết triều xong liền nhanh chóng trở về cung Hưng Long dùng một ít điểm tâm. Hắn vừa uống xong tách trà, thái giám bên ngoài đã đến báo tin Lý Thiệu Minh xin yết kiến.

Cánh cửa từ từ mở ra. Trước mặt hắn là một thanh niên áo trắng, hai tay yếu ớt bám vào tay vịn của chiếc ghế mây được hai thái giám cẩn thận khiêng vào. Nước da tái nhợt, hơi thở yếu ớt, nhưng không

giấu được nét tuấn mỹ xao động lòng người. Nếu kẻ này là một người khỏe mạnh, khí thế hiên ngang, không biết sẽ khiến bao nữ nhân quỳ dưới trường sam của hắn.

Nghĩ đến đây Lê Ứng Thiên chợt thấy đáng thương cho Trần Lâm Nguyệt. Bao nhiêu nét đẹp, đều dồn hết vào Lý Thiệu Minh.

Chương 15: Lạc Việt Đệ Nhất Phú Thương

T

hảo dân tham kiến thánh thượng.” Lý Thiệu Minh cố rướn người ra khỏi ghế để quỳ xuống.

“Không cần phải đa lễ, dù sao cũng là người nhà.” Lê Ứng Thiên đưa tay ngăn lại. Ngay cả viên thái giám bên cạnh hắn cũng thấy ái ngại cho tình trạng Lý Thiệu Minh.

“Tạ ơn thánh thượng.”

Lê Ứng Thiên ra lệnh cho mọi người lui

xuống.

Bề ngoài, hấn ra vẻ ân cần, nhưng bên trong thì cẩn thận quan sát Lý Thiệu Minh.

“Người đường xa mệt mỏi, dùng một ít trà đi.”

“Tạ ơn thánh thượng.” Lý Thiệu Minh cầm tách trà lên nhấp một ngụm, cử chỉ tuy có chậm chạp, nhưng phong thái không thiếu phần tao nhã.

Biểu hiện của hấn không khác với tướng tượng của Lê Ứng Thiên là mấy. Một người tuổi trẻ tài cao như Lý Thiệu Minh, không thể nào là một tên trọc phú.

“Trong một thời gian ngắn người đã có thể biến một thương hiệu bình thường thành một cơ nghiệp lớn như thế, quả khiến không ít người nể phục.”

“Thảo dân sinh ra thể chất suy nhược, không thể dùi mài kinh sử thi thố làm quan để rạng rỡ gia môn, nên chỉ còn biết tiếp nối con đường buôn bán.” Lý Thiệu Minh từ tốn đáp. “Nghĩ lại, thật thấy hổ thẹn với tổ tông.”

“Nay trong gia đình người có được một người làm hoàng hậu, đã có thể xem là vinh hiển vô cùng.”

“Ân đức chiếu cố của thánh thượng gia

đình thảo dân không biết bao nhiêu kiếp mới có thể đáp đền.”

Lê Ứng Thiên im lặng, ra vẻ hài lòng trước lời khen sáo rỗng của Lý Thiệu Minh.

“Chắc ngươi cũng đã biết về tình hình thiệt hại do lũ lần này.” Lê Ứng Thiên nhanh chóng đi vào chủ đề chính. “Trẫm nghe nói nhà họ Lý của ngươi xưa nay rất tận tâm trong việc từ thiện, hoàng hậu cũng khen rằng ngươi là người nhân ái.”

“Tiếng thơm đó, thảo dân thật không dám nhận.” Lý Thiệu Minh nói. “Năm xưa song thân của thảo dân phải tốn hơn mười năm cầu tự mới được mụn con.

Đến khi thảo dân sinh ra lại bệnh tật liên miên, song thân nghe theo lời mọi người khuyên bảo, ra sức làm từ thiện nên thảo dân mới có thể giữ được sinh mạng đến ngày nay. Có thể nói làm từ thiện đã trở thành nếp nhà trong gia đình thảo dân, cốt là để tích đức cho con cháu sau này.”

Nhà họ Lý chỉ là gia đình phú thương, nhưng việc từ thiện khiến họ có một địa vị đáng kể trong lòng dân chúng, nhất là ở kinh thành. Điều đó không khỏi khiến Lê Ứng Thiên nghi ngờ Lý Thiệu Minh đang cố gắng từng bước gây dựng thanh thế cho mình. Dù vậy, Lý Thiệu Minh chỉ là một phú thương, dù được lòng dân đến mấy, giàu có đến thế nào, hắn cũng chỉ có thể làm một thường dân.

Hắn luôn đề phòng nạn ngoại thích nên không muốn có một quốc cữu vừa có tiền, vừa có quyền, có thế. Khi Trần Lâm Nguyệt khi vào cung, nàng ta dùng danh nghĩa người nhà họ Trần, không phải họ Lý. Hắn, vì vậy, cũng lợi dụng cái danh nghĩa đó mà lờ đi họ Lý, không ban quan tước gì cho Lý Thiệu Minh. Quyết định của hắn hắn cũng khiến Lý Thiệu Minh thất vọng, vì Lý Thiệu Minh cho Trần Lâm Nguyệt làm con nuôi họ Trần có lẽ không ngoài mục đích thăng quan tiến chức cho họ Lý.

Lúc biết việc Lê Nguyên Phong có tình ý với Trần Lâm Nguyệt, hắn cũng đã nghĩ đến giả thuyết Lý Thiệu Minh nuôi tham

vọng dùng tài lực và ảnh hưởng của mình giúp Lê Nguyên Phong giành lại ngôi vua. Chỉ có con đường đó mới có thể giúp Lý Thiệu Minh được quan cao tước lớn.

Tuy hẳn luôn nghĩ dùng Trần Lâm Nguyệt để kèm chế Lê Nguyên Phong, nhưng hẳn cũng không loại trừ khả năng Lê Nguyên Phong chỉ lợi dụng Trần Lâm Nguyệt để bắt tay với Lý Thiệu Minh. Nay hiểu được nguyên nhân việc làm từ thiện của Lý Thiệu Minh, mỗi nghi ngờ trong lòng hẳn cũng giảm đi nhiều. Trên thực tế, họ Lý làm từ thiện đã mười mấy năm nay, từ khi sản nghiệp vẫn còn ít ỏi, Lý Thiệu Minh vẫn còn nhỏ tuổi. Có lẽ Lý Thiệu Minh không đến nỗi là kẻ mang tham

vọng từ sớm như thế.

“Lần này người nghĩ có thể hỗ trợ triều đình quyền góp được bao nhiêu?” Lê Ứng Thiên nhấp ngụm trà thứ nhất, cảm thấy đây là thời điểm tốt nhất để thăm dò người đối diện.

“Số thương nhân có thuyền bị thiệt hại lần này khá lớn. Đường sá bị phá huỷ cũng khiến việc vận chuyển hàng hoá bị đình trệ ít nhiều, hầu hết các ngành đều bị ảnh hưởng vì việc đó. Mưa bão liên tục cũng đã khiến không ít hoa màu và ruộng muối bị tàn phá. Vì vậy, thảo dân nghĩ các thương nhân sẽ khá dè dặt bỏ tiền ra trong đợt quyền góp này. Bản thân thảo dân sẽ cố gắng gom góp hai trăm

năm mươi xe gạo. Về phần các thương nhân khác, thảo dân nghĩ chỉ có thể vận động tổng cộng khoảng một trăm đến một trăm tám mươi xe gạo.” Lý Thiệu Minh đáp.

“Nhà họ Lý quả thật có lòng.” Lê Ứng Thiên gật gù ra vẻ hài lòng với con số đã đưa ra. “Trẫm có chút thắc mắc, tại sao đợt lũ này thương thuyền và đồn điền của người bị thiệt hại ít hơn hẳn những thương nhân khác?”

“Có lẽ trời cao thương tình, trong cái rủi có cái may. Thuyền của thảo dân đã được dùng nhiều năm, bắt đầu có dấu hiệu hư hỏng, nên suốt một tháng nay thảo dân không dám cho thuyền ra khơi

mà tập trung đóng thuyền mới, các mối làm ăn vì vậy mà phải nhường cho người khác. Năm ngoái, quản gia của thảo dân đề xuất thử nghiệm trồng cây cho quả trái mùa để bán được giá cao, nên hầu hết cây trái đã được thu hoạch từ sớm. Để phục vụ cho lễ hội ẩm thực vừa rồi, ruộng lúa và ruộng muối của thảo dân cũng phải thu hoạch sớm để đáp ứng nhu cầu đối tác, nên khi lũ đến, số lượng chưa thu hoạch là rất ít.” Hấn tỉ mỉ giải thích.

“Dù sao ngươi cũng là anh cùng huyết thống với hoàng hậu. Nếu lần này có thể quyên góp thành công cũng có thể xem như là có đóng góp lớn cho nước nhà. Trẫm dự tính ban cho ngươi hàm thất

phẩm. Chỉ là, phong hàm như thế sẽ khó tránh bị dị nghị rằng trẫm vì tình riêng với hoàng hậu, nên nếu người có thể góp ba trăm xe gạo, trẫm nghĩ sẽ dễ dàng thuyết phục các vị đại thần hơn.” Lê Ứng Thiên nhấp ngụm trà thứ hai, bắt đầu bước thăm dò kế tiếp của mình.

Mục đích chính của hắn không phải là muốn tăng thêm lượng gạo quyên góp, mà là muốn xem hứng thú của Lý Thiệu Minh đối với chức tước là như thế nào, từ đó có thể suy ra Lý Thiệu Minh có bao nhiêu tham vọng trong chính trị.

“Việc này...” Lý Thiệu Minh có vẻ ngần ngừ. “Xin thánh thượng thứ lỗi thảo dân bất tài. Con số hai trăm năm mươi xe gạo

đã là thảo dân cô gắng hết sức. Nếu xuất quá nhiều gạo, thảo dân e sẽ ảnh hưởng nguồn cung ứng gạo trong kinh thành, lạm phát sẽ càng cao.”

“Người nói cũng không phải không có lý.” Lê Ứng Thiên nhấp ngụm trà thứ ba. “Trẫm muốn ban thưởng cho người, nhưng việc phong hàm lần này như vậy có vẻ không khả quan. Người có ý muốn ban thưởng gì khác không?”

“Được góp sức cho thánh thượng là vinh hạnh của thảo dân. Thảo dân không dám đòi hỏi ban thưởng. Nhưng ...” Lý Thiệu Minh ngập ngừng đề nghị. “Nếu thánh thượng có thể ưu ái giao một phần ba việc đóng chiến thuyền cho nhà họ Lý,

thảo dân cam đoan sẽ tiết kiệm cho triều đình hơn mười lăm phần trăm chi phí hiện nay.”

“Thật sự có thể thấp hơn mười lăm phần trăm?” Lê Ứng Thiên tỏ vẻ hứng thú.

“Do tập trung đóng thuyền buôn lần này nên thảo dân đã thuê về rất nhiều thợ thuyền lành nghề, nhân đó đào tạo thêm một số thợ mới, dự định mở rộng việc kinh doanh sửa chữa thuyền. Ngấm lại thảo dân mới thấy mình tính già hoá non. Sau khi sửa thuyền buôn cho các thương nhân khác sau đợt lũ này, nhu cầu sửa thuyền cũng sẽ ít đi. Thảo dân không nỡ nhìn số nhân công hiện tại của mình sau này thất nghiệp, nên mạo muội xin được

đóng chiến thuyền cho triều đình.”

“VẬY người không nghĩ đến việc nếu trăm giao một phần ba việc đóng thuyền cho người, xưởng đóng thuyền của triều đình nhiều người sẽ phải thất nghiệp sao?”

Lê Ứng Thiên ngoài miệng chất vấn thế nhưng thực ra trong lòng đã có dự tính. Nhìn tình hình của Phi Long hoàng triều, hắn đã có ý xuất quân đánh Phồn Lư sớm hơn dự tính. Chỉ có điều việc cứu tế cho mùa lũ đã khiến nguồn kinh phí chuẩn bị chiến tranh bị giảm đi đáng kể.

Hắn dù thừa biết bọn quan viên ở xưởng vũ khí ăn chặn tiền, nhưng một lúc không

thể nào thay toàn bộ hệ thống quan lại ở đó. Nhu cầu thuyền chiến của hắn đang rất lớn. Giao một phần ba việc đóng thuyền cho Lý Thiệu Minh sẽ giảm được nhiều chi phí, cũng không khó thu xếp di nghị từ đám đại thần.

“Thảo dân ngu muội nhất thời chỉ nghĩ đến công nhân của mình mà không nghĩ đến việc đó, mong thánh thượng xá tội.” Lý Thiệu Minh ra về bối rối.

“Nếu thời gian đóng thuyền bằng với xưởng của triều đình, mà giá cả thấp hơn, trăm thấy giao một phần ba số thuyền cho người của người đóng cũng là hợp lý. Cứ như thế mà làm.” Lê Ứng Thiên nói.

“Tạ ơn thánh thượng.”

Lý Thiệu Minh không tiện đi lại, trời lại đang đổ nắng, nên Lê Ứng Thiên đặc cách lệnh cho người đưa hân đến một căn phòng trong cung Hưng Long, rồi báo cho hoàng hậu đến.

Hạ Vy sau khi nhận được tin báo liền nhanh chóng đến cung Hưng Long. Trong lòng cũng có chút thắc mắc vì sao Lê Ứng Thiên cho Vampire lưu lại cung Hưng Long chứ không phải căn phòng chuyên để phi tần và gia đình gặp mặt.

Bước đến bậc cửa, nhìn gương mặt tiêu

tuyệt của Vampire, nàng không khỏi xót xa. Hắn yếu ớt mỉm cười với nàng. Đó là lần đầu tiên nàng thấy hắn cười.

“Thảo dân tham kiến hoàng hậu.” Lý Thiệu Minh một lần nữa cố rướn người ra khỏi chiếc ghế mây.

“Anh, không cần hành lễ.” Nàng vội chạy đến ngăn hắn lại, vô tình chạm vào bàn tay lạnh ngắt.

Trong cái giây phút ngắn ngủi ấy, bàn tay hắn xiết chặt lấy tay nàng.

“Ồ trong cung có chịu khổ sở không?” Hắn dịu dàng vuốt tóc nàng.

Nàng lắc đầu.

“Có khoẻ không?” Nàng nắm lấy tay hắn, rồi chợt nhận ra như thế không phù hợp với quan hệ hiện tại của hai người, nên lại buông tay ra.

Hắn gật đầu mỉm cười.

Từ chiếc hộp trên trên đùi, hắn lấy ra một que kẹo tò he hình con thỏ. “Có còn thích không?”

Nàng quả thật có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh chóng nhập vai, tươi cười nhận lấy con tò he từ tay hắn, đưa lên miệng mút ngon lành.

“Lâm Nguyệt, em thay đổi nhiều quá.”
Hắn nói, ánh mắt có phần khác lạ.

Nàng chột dạ.

Là hắn đang diễn cho những người xung quanh xem, hay đó là suy nghĩ thật của hắn đây?

Phải chăng hắn đã bắt đầu nghi ngờ nàng?

Không, nếu hắn dùng con tò he này để thử nàng, câu hỏi phải là: hắn đã bắt đầu nghi ngờ nàng từ lúc nào.

Ở căn phòng bên cạnh, Lê Ứng Thiên im lặng ngồi đối diện Lê Nguyên Phong, bí

mật quan sát cuộc gặp mặt giữa Lý Thiệu Minh và Hạ Vy qua khe cửa. Suốt buổi, Lê Nguyên Phong đầy miễn cưỡng ngồi ở đó, hờ hững nhìn hai nhân vật chính. Chỉ đến lúc nhìn thấy con tò he, đôi mắt hắn mới sáng rực lên, dí sát mặt vào khe cửa, gần như choáng cả tầm nhìn. Tuy Lê Ứng Thiên biết hoàng đế của mình yêu thích ẩm thực, nhưng không ngờ sự cuồng mộ thức ăn của hắn lại có thể bộc phát ở những lúc như thế này.

Chương 16: Đồng Minh

T

heo quy định của hậu cung, sáng nào Hạ Vy cũng phải đến cung Kim Phụng thỉnh an thái hậu, rót nước dâng trà.

Mỗi lần như thế, nàng lại phải dậy từ sớm để các cung nữ trang điểm, thay y phục, xức nước hoa. Thái hậu vốn chẳng mặn mà gì với nàng, nàng cũng chẳng mong mỗi nhìn mặt bà ta, thế mà cứ phải làm khổ nhau để diễn cảnh mẹ cười con nói, rồi mẹ nói con cười. Chưa kể thỉnh thoảng nàng lại phải dâng lên trà ngon, sâm quý để được tiếng là con hiền dâu thảo. Thật là tốn kém!

Rời khỏi cung Kim Phụng, nàng như trút được một quả núi xuống khỏi vai, liền đi một mạch ra đình Phong Nguyệt mà hóng gió.

Trong hậu cung này, đình Phong Nguyệt là nơi nàng thích nhất. Bốn bề là nước, chỉ cần xua cung nữ ra xa là có thể ngồi lảm nhảm một mình mà không sợ xung quanh có ai nghe lén.

Thời tiết lúc đầu thu rất đẹp. Trời xanh mây trắng, gió êm nắng dịu. Nhìn lên nhìn xuống, xoay trái xoay phải, chỗ nào cũng có hoa. Nàng tự nhủ mình đã xuyên không thì phải tranh thủ tận hưởng thiên nhiên tươi đẹp, không khí trong lành. Có

như thế thì khi nhớ về thế giới hiện đại đầy đầy sôi động cũng như đầy bụi bặm của mình, nàng cũng thấy an ủi với hiện tại hơn một chút.

Ôi, gió lại thổi, hương hoa lại bay...

“Hoàng tâu, ba ngày không gặp, như cách chín thu.”

Giấc mộng đẹp giữa ban ngày của nàng đã bị phá tan như thế đấy. Nàng thậm chí không cần phải quay ra sau nhìn cũng đã biết tổng đó là ai.

Từ sáng nàng đã có linh cảm là hôm nay sẽ gặp hắn nên trước đó đã lệnh cho Trường Đông đi dò la bên Liên phi về vụ

bắt gian huyệt đêm hôm nọ. Điều tra chỉ là phụ, cái chính là nàng muốn mình có thể tán dóc với tên hentai này được thoải mái hơn một chút.

Nếu trước đây nàng nhìn thấy cái bản mặt Lê Nguyên Phong là chỉ muốn vội vã chạy trốn, thì dạo này, không gặp hẳn nàng lại thấy buồn buồn. Có lẽ vì nhìn đi nhìn lại, nàng chỉ có hấn là đồng minh duy nhất.

“Hoàng tẩu ngồi đây một mình, lẽ nào đang chờ thần đệ?” Lê Nguyên Phong không đợi mời đã ngồi xuống chiếc ghế đối diện nàng, rất tự nhiên vừa rót trà vừa ăn bánh.

“Hồ Vọng Nguyệt gió mát hoa thơm, bồn cung chỉ là đang thưởng thức phong cảnh yên bình, chẳng chờ đợi ai cả.” Nàng đáp, không muốn đề hấn đặc ý.

“Vậy là thần đệ làm phiền hoàng tẩu rồi, thật là có lỗi. Thần đệ đành ra về vậy.” Hấn thở dài, tặc lưỡi tiếc nuối, nhón người chuẩn bị đứng lên.

“Đình Phong Nguyệt không phải chỉ có một cái ghế, vương gia đã đến thì cứ lưu lại đi.” Nàng xuống nước, máu thềm tám trong người lại nổi lên. Chẳng mấy khi gặp hấn mà không có Trường Đông bên cạnh.

“Ồ, mỹ nhân đang mời mọc ta?” Hấn

mỉm cười, phẩy phẩy cây quạt trong tay, rồi lại ngồi xuống. “Phải chăng mỹ nhân đã phải lòng ta?”

“Ta chỉ hận không thể một phát đá người văng xuống hồ, chìm nghỉm.” Nàng lườm hăm.

“Ta rơi xuống hồ, lấy ai kể chuyện cho người?” Hấn hất tóc nhẹ một cái, như mời mọc.

Tên này mà là vương gia cái nổi gì. Đi bán thân còn có lý hơn.

“Lý Thiệu Minh đến cung Trường Lạc tổng cộng mấy lần rồi?” Hấn chống cằm hỏi băng quơ.

Nhưng câu hỏi của hắn, nàng không khỏi ngỡ người dù đã phần nào đoán được là hắn biết chuyện Vampire thường lui đến chỗ Trần Lâm Nguyệt.

“Cái mặt vốn ngố, đừng làm nó ngố thêm.” Hắn gõ nhẹ cây quạt vào má nàng. “Người không phải Trần Lâm Nguyệt, nên lẽ ra hôm qua phải là ngày đầu tiên người gặp Lý Thiệu Minh, đúng không? Nhưng ánh mắt người lúc nhìn hắn lại tình cảm dạt dào, dường như rất sâu đậm, không hề có vẻ gì là đang diễn. Rõ ràng không phải mới gặp lần đầu.”

“Lý Thiệu Minh bộ dạng đáng thương như vậy, ta thương hại hắn thì có gì lạ.

Điều đó không có nghĩa là ta từng gặp hấn trong cung.” Nàng ra sức phân bua.

“Ánh mắt của người lúc này khi ta nhắc đến ba chữ Lý Thiệu Minh giống hệt như ánh mắt người đêm ấy khi ta hỏi người về người bí ẩn đột nhập vào tẩm cung của Trần Lâm Nguyệt.” Hấn nhếch mép cười đắc thắng.

“Ta không có!”

“Thật ra ta chỉ đoán chơi...” Hấn cười cười, thè lưỡi trêu nàng. “Nhưng phản ứng này giờ của người đã cho ta biết: là ta đoán đúng.”

Đó là lý do nàng ghét nói chuyện với Lê

Nguyên Phong. Lúc nào người thiết thời cũng là nàng.

Như vậy là hôm đó hắn đã theo dõi cuộc nói chuyện của nàng và Vampire, Lê Ứng Thiên cũng thế. Lúc đầu nhìn gương mặt tiêu tụy của Vampire, nàng lo sốt vó, nhưng lát sau khi vô tình nhìn thấy gương mặt bình thản của Trường Đông, nàng liền đoán ra Vampire chỉ giả vờ. Khi ấy tuy nàng bất cẩn để lộ cảm xúc nhưng có lẽ đứng ở vai trò của Trần Lâm Nguyệt thì không đến nỗi sai lệch lắm.

“Lý Thiệu Minh là kẻ xuất hiện ở Trường Lạc ba đêm trước?”

Nàng gật gật đầu. Hắn đã đi guốc trong

bụng nàng, nói dối với hắn cũng vô dụng mà thôi.

“Người đã bị hắn mê hoặc?” Hắn dùng quạt nâng cằm nàng lên, nhìn nàng bằng một ánh mắt tình tứ vô cùng giả tạo.

“Chút chút.” Nàng hơi ngượng, lại thấy có chút xấu hổ khi bị hắn vạch trần.

“Hắn có nói cho người biết kế hoạch của mình không?”

“Lý Thiệu Minh là thương buôn, chỉ biết buôn bán, có kế hoạch gì chứ?” Tuy nàng cũng nghi ngờ Vampire có gì mờ ám, nhưng không chút manh mối để đoán xem cái mờ ám đó nằm ở chỗ nào, nên tạm

thời không khẳng định.

Vampire vốn giỏi võ, nhưng trước mặt người ngoài lại tỏ vẻ mình là người suy nhược. Trường Đông chỉ là một cung nữ, nhưng trong lòng lại có vẻ xem thường Lê Ứng Thiên và Lê Nguyên Phong. Trần Lâm Nguyệt mới mười hai tuổi đã nghĩ đến chuyện vào Trần phủ làm con nuôi để sau này tiến cung. Vampire đồng ý việc tiến cung nhưng lại nhẫn tâm hạ độc Trần Lâm Nguyệt khi cô ấy yêu người khác. Cả cái nhà họ Lý ấy điếm nào cũng khó hiểu và phức tạp.

Lê Nguyên Phong mới nhìn thấy Lý Thiệu Minh lần đầu, không hề biết những chuyện lằng nhằng kia, cùng lắm chỉ có

thể nghĩ Vampire mờ ám thôi, không hiểu sao hẳn lại nghĩ Vampire đang có kế hoạch gì.

“Người có biết việc hoàng huynh giao một phần ba việc đóng chiến thuyền cho nhà họ Lý không?”

“Chuyện này chẳng có gì bí mật. Lý Thiệu Minh là thương gia, tận dụng cơ hội làm giàu có gì là lạ?” Nàng đã từng nghĩ đến chuyện Vampire muốn dần dần thu tóm việc sản xuất vũ khí của Lạc Việt, nhưng thấy chuyện đó vẫn còn xa lắm, không mấy khả thi.

“Việc đóng chiến thuyền luôn phải giao cho xưởng vũ khí của triều đình, dù bên

ngoài giá rẻ hơn cũng không thể giao ra ngoài, đó là quy định. Chỉ trừ tình huống cấp bách, tức là cung không đủ cầu thôi.” Hắc mím cười, tay nhíp nhàng đưa cây quạt. “Vấn đề là làm sao Lý Thiệu Minh biết chắc tình hình cung đang không đủ cầu, khiến hoàng huynh đồng ý giao một phần ba việc đóng chiến thuyền cho hắn.”

Nói về thông tin ngoại giao quan trọng trong vòng ba tháng trở lại đây, nàng chỉ biết có mỗi việc quốc sư Thiên Thông của Phi Long hoàng triều đến Lạc Việt cách đây gần một tháng, và việc thái tử Phồn Lư được thả về nước cách đây hai tháng. Phi Long hoàng triều rộng lớn như vậy, với thực lực của Lạc Việt lúc này,

dĩ nhiên chỉ có thể nhắm đến Phồn Lư.

Nghe nói sau khi thái tử Phồn Lư bị tướng quân Lê Mạc bắt về Lạc Việt, triều đình Lạc Việt đã yêu cầu Phồn Lư giao một số tiền chuộc và cống vật khá lớn, nhưng triều đình Phồn Lư lại phớt lờ. Sau đó vài tháng thì có tin phong phanh rằng quốc vương Phồn Lư dự định truyền ngôi cho một hoàng tử khác.

Sau tin đồn đó, Lê Ứng Thiên bất chấp lời can ngăn của tướng quân Lê Mạc, thả thái tử Phồn Lư về. Nàng nghĩ hẳn làm vậy là có dụng ý của mình. Có điều, dù Lê Ứng Thiên có muốn nhân cơ hội hoàng tộc Phồn Lư tranh ngôi mà tấn công thì cũng nên đợi ít nhất một năm

nữa chứ, để nội bộ họ đấu nhau te tua tàn tạ, dân chúng làm than rồi chiếm cho đỡ mệt, cần gì phải gấp mà đóng nhiều chiến thuyền như thế?

“Đừng có vừa suy nghĩ vừa gặm móng tay!” Lê Nguyên Phong dùng cây quạt khế vào tay nàng. “Tôi về gác tay lên trán suy nghĩ tiếp đi. Còn nữa, sau này cần cẩn thận một chút, đi đâu cũng phải đem theo kim thử độc.”

Nói rồi, hắn đứng dậy, bước vài bước ra khỏi đình Phong Nguyệt. Ngay sau đó, lại...xoay lưng quay trở lại.

“Hoàng tâu, sao hôm nay có nhã hứng đến đây ngắm hoa cúc vậy?” Hắn nói

bằng cái giọng nổi da gà quen thuộc.

Nàng thấy có gì bất thường, nên len lén nhìn ra phía sau.

Thì ra Trường Đông đang đi tới.

Hiểu ý hẩn, nàng giả vờ làm mặt lạnh, quay đi không thèm đáp lại câu chào hỏi vừa rồi.

“Trường Đông, lát nữa tổng kết lại tình hình ngoại giao gần đây của Lạc Việt cho ta.”

“Dạ, nương nương.”

Trường Đông có vẻ khá hài lòng và tự tin

khi nghe câu nói của nàng. Một cung nữ bình thường không phải nên bối rối trước lời đề nghị như thế từ một phi tần ở hậu cung sao?

Chẳng lẽ trước đây Trần Lâm Nguyệt thường yêu cầu loại thông tin đó?

Cuối cùng nàng cũng ngộ ra một chút. Lê Nguyên Phong không có chứng cứ trong tay. Hắn chỉ muốn từ phản ứng của nàng, dò ra phản ứng của Trường Đông, rồi từ đó lần ra manh mối về Trần Lâm Nguyệt, sau đó là đến Vampire.

Xem ra đã đến lúc nàng ngồi lại suy nghĩ xem Trần Lâm Nguyệt vốn là người như thế nào. Nàng càng hành xử giống bản

chất của Trần Lâm Nguyệt, Trường Đông sẽ càng tin tưởng mà tiết lộ những chuyện về Vampire và Trần Lâm Nguyệt với nàng.

Nhưng, Lê Nguyên Phong không sợ nàng vì say mê Vampire mà giấu manh mối với hắn sao?

...

Nàng vờ đánh rơi chiếc khăn tay, rồi xoay người lại nhìn theo bóng người thanh niên xa xa sau khóm trúc. Hắn vừa đi vừa không ngừng tung hứng cây quạt trên tay, thật là trẻ con mà.

Nàng thích Vampire, nhưng vẫn xem sinh

mạng mình là trên hết. Đứng về phía Lê Nguyên Phong là con đường duy nhất của nàng.

Cung Hưng Long,

Tình hình lũ tuy đã tạm yên ắng, nhưng lụt lội nhiều nơi vẫn chưa rút, quốc sự chất chồng. Mãi đến nửa đêm, Lê Ứng Thiên mới giải quyết xong đồng tấu chương cao như núi. Lúc hần bước ra ngoài, trăng cũng đã lên cao.

Việc cứu trợ xem như đã giải quyết xong, nhưng nếu hai tháng tới tấn công Phồn Lư thì quốc khố sẽ không đủ chi cho chiến

phí, dù tạm thời chưa cần trả tiền chiến thuyền cho nhà họ Lý. Không đủ tiền thì không thể đánh, nhưng cơ hội đánh Phồn Lư lần này không phải lúc nào cũng có, hắn không muốn bỏ qua.

Những lần tâm trạng không tốt, hắn vẫn thường đến phế cung, nhưng kể từ lúc phát hiện ra người phía bên kia bức tường là Trần Lâm Nguyệt, hắn nghĩ mình không nên lui đến nơi đó nữa. Hắn đứng trước ngả ba, ánh mắt thoáng một tia lưu luyến, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi hướng ngược với đường đến phế cung.

Lang thang với một mối ngổn ngang trong lòng, mưa bắt đầu rơi từ lúc nào, hắn cũng không hề hay biết. Đến khi mưa dần

nặng hạt, chớp bắt đầu nhoá, sấm bắt đầu vang, trước mắt hắt, tấm biển ‘Cung Trường Lạc’ lại hiện ra.

----- o O o -----

Chương 17: Đường Đắc Tội Với Chim Sẻ Ngu Ngơ

N

hìn thấy chiếc cài tóc hình hoa đào yêu
dầu trong hộp nữ trang, lẽ ra nàng nên
thấy vui mới phải, nhưng trên mặt nàng
lại là nụ cười méo xệch.

Chiếc cài tóc này có một cặp, là công vật
của Miến Điện, ở Lạc Việt tuyệt đối
không có bộ thứ hai. Mấy ngày trước
nàng cứ tưởng mình làm rơi một chiếc ở
ngụ hoa viên. Mãi đến sáng hôm sau mới
biết cung nữ lúc quét dọn đã nhặt được
nó trong phòng. Vậy là, chiếc cài tóc

trong tay Lê Ứng Thiên đêm ấy là chiếc nàng làm mất đầu tiên.

...ở phế cung.

Ngủ ơì là ngu. Trước mặt hấn nàng còn tỉ mỉ tả lại hình dáng chiếc cài tóc của mình, khác nào báo cho hấn biết nàng chính là người hấn gặp ở phế cung.

Bên ngoài, tiếng sấm chớp như xé toạc bầu trời lại càng làm linh cảm của nàng về tương lai thêm đen tối.

Cánh cửa bất chợt mở toang. Gió lạnh ủa vào, khiến nàng rùng mình một cái.

“Hoàng hậu vẫn chưa ngủ sao?”

Nàng chạm tay lên ngực, nín thở, từ từ quay đầu ra phía cửa.

Dưới ánh chớp chói loà, thân hình ướn sững của Lê Ứng Thiên như một cơn ác mộng hiện lên trước mắt nàng, khiến nàng không khỏi một giây á khẩu.

“Thần thiệp tham kiến thánh thượng, chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.” Nàng ba chân bốn cẳng tuột xuống ghế, vội vàng ‘trả bài’ theo đúng nghi lễ cung đình.

Hắn không phải nên đang ngủ hay phê duyệt tấu chương ở cung Hưng Long sao? Tại sao lại thỉnh linh xuất hiện ở đây dọa

ma nàng?

Mà tại sao lần nào hấn cũng tiết kiệm hai tiếng ‘miễn lễ’ với nàng?

“Đêm đã khuya sao hoàng hậu còn chưa ngủ?” Hấn khoan thai bước qua bậc cửa, tiến đến chỗ nàng.

“Bẩm thánh thượng, có lẽ buổi chiều thần thiếp uống nhiều trà nên đến giờ vẫn chưa ngủ được.” Nàng nhu mì cúi đầu đáp.

Không hiểu sao càng ngày nàng càng thấy Lê Ứng Thiên ‘ông tám’, toàn hỏi mấy chuyện vớ vẩn không đâu. Ở cung Hưng Long không ngủ được thì nằm đếm cừu

đi, không thì gọi em nào bốc lửa vào thì
tắm đến mệt đừ đừ cho dễ ngủ. Sao lại
đội mưa lết xác đến đây xâm phạm chốn
bình yên của người ta. Hại mình hại
người.

Ầy chết, đừng nói hăn lâu ngày không
gần nữ sắc, kiềm chế không được, hôm
nay nổi hứng đến cung Trường Lạc giải
toả nha...

“Thánh thượng đêm khuya ngự giá cung
Trường Lạc không biết có điều gì cần
căn dặn thần thiếp?” Tuy nàng trông ngực
đang đập thình thịch, nhưng bề ngoài vẫn
cố làm ra vẻ bình thường.

“Có một vấn đề nan giải khiến trẫm

không ngủ được. Mà để giải quyết vấn đề này, cần phải thông qua hoàng hậu.”

“Dạ?”

Nàng chỉ mong này giờ chỉ là đầu óc tưởng tượng của mình làm việc quá công suất thôi, nhưng sự thật là Lê Ứng Thiên đang chăm chăm nhìn nàng. Hắn đã biết người bên kia bức tường đêm đó là ai, hắn sẽ làm gì đây? Cầm hận nàng bắt cá hai tay? Hay là lao đến nồng cháy yêu nàng?

Con đường nào cũng khủng khiếp.

Khủng khiếp, khủng khiếp quá!

“Hoàng hậu nên hiểu, việc này không sớm thì muộn cũng phải xảy ra.” Lê Ứng Thiên vẫn giữ giọng uy nghiêm, nhưng lúc này đã có phần dịu dàng hơn một chút.

“Dạ...” Nàng đáp mà tay chân lạnh ngắt.

“Trẫm và hoàng hậu là người đứng đầu thiên hạ, phải nghĩ đến tương lai của xã tắc Lạc Việt, của con cháu họ Lê.” Đôi mắt hắc dừng lại nơi chiếc cài tóc trên bàn.

“Dạ...” Nàng thấy mình bắt đầu hoá đá.

Thấy lâu quá hắc không lên tiếng, nàng len lén nhìn lên.

Choáng váng, thật là choáng váng mà, ánh mắt hẩn mới đăm đúi làm sao.

Nàng vội vội vàng vàng nhìn xuống đất, không thôi lại vỡ tim.

“Nàng đứng lên đi.”

Trời ơi, gọi ‘nàng’ rồi!

Trước giờ hẩn xưng hô toàn một tiếng ‘hoàng hậu’, hai tiếng cũng ‘hoàng hậu’, cực kì xa cách. Nay tự nhiên lại gọi một tiếng ‘nàng’ tha thiết như vậy. Thật là dọa chết người mà!

“Tạ thánh thượng.”

Ánh mắt u ám của nàng chợt lướt qua chiếc tủ đựng thuốc của Trần Lâm Nguyệt.

Đêm nay, không thể không dùng thủ đoạn.

...

Lê Ứng Thiên đưa mắt nhìn ra sân. Ngoài trời, mưa vẫn rơi xối xả.

Nàng đứng như khúc gỗ, không biết tiếp theo phải nói gì, thôi thì đếm thầm từng giọt nước rơi xuống từ tóc hắt để giết thời gian vậy.

Đếm.

Đếm.

Đếm.

...

Nàng đã đếm đến giọt thứ hai mươi, vậy mà hấn vẫn chưa lên tiếng. Rồi nàng chợt nhớ ra: hấn trên danh nghĩa là chồng nàng. Trong tình huống này nàng phải vội vã lấy khăn lau cho hấn mới phải đạo vợ hiền. Nàng có bảo bối mà, đâu cần sợ hấn.

“Thánh thượng, hay là để thần thiếp lấy khăn lau cho người...” Nàng dịu dàng cất tiếng, không biết cái giọng mềm mỏng

giả tạo của mình nghe có giống đang mời gọi quá không.

“Ừm.”

Đến khi hấn ngồi xuống ghế, nàng lại bối rối không biết làm sao để bắt đầu. Hấn là vua, chạm vào đầu hấn không biết có bị khép tội khi quân không? Mà ngoài đầu tóc ra, trên người hấn làm gì còn chỗ khác để lau.

Nàng còn chưa biết làm gì, Lê Ứng Thiên đã bắt đầu tiết mục thoát y.

Đầu tiên là áo khoác. Rơi.

Tiếp theo là áo trong. Rơi nốt.

Ồ, hăn mặc có hai lớp áo thôi, không có áo lót. Thật là phóng túng mà.

Cởi tới lớp thứ hai, hăn đã lộ ra tấm thân trần.

“Lau tóc trước.” Hăn nói.

“Dạ.”

Nàng phủ tấm khăn lên từng nắm tóc xoăn của hăn, vò vò. Ân cần tỉ mẩn hết như lúc lau người cho con Lulu ngày trước. Lông con Lulu cũng xoăn thế này, cũng mềm mại thế này, chỉ khác là nó màu vàng.

Haha, nếu Lê Ứng Thiên biết mình đang được so sánh với con cún, không biết hấn sẽ thế nào nhỉ? Mà chẳng hiểu sao hấn lại không chịu ngồi yên, cứ hết quay sang trái, lại quay sang phải, làm nàng cũng phải liên tục bước qua bước lại.

Lê Ứng Thiên một lần nữa lại quay đầu sang hướng khác. Mùi hương ngọt ngào từ cơ thể nàng cứ chốc chốc lại đầy quyến rũ mà tìm đến hấn. Hấn không muốn dừng đến nàng nên đã cố quay mặt tránh đi, nhưng hấn quay hướng nào, nàng lại lon ton chạy sang hướng đó. Rõ ràng là làm khó hấn.

Nàng cúi xuống, bàn tay nhẹ nhàng miết tám khăn bông dọc theo ngực hấn. Qua

lớp khăn bông, nàng vẫn cảm nhận được nhịp tim đang dồn dập đập. Nàng chiêm ngưỡng sáu múi, tim đập mạnh là bình thường, nhưng sao tim hấn đập còn mạnh hơn nàng?

Nàng chợt nhớ ra, hấn đã phát hiện ra người ở phế cung là ai, chắc ít nhiều cũng có chút cảm xúc.

Chết chết, nếu hấn vì thế mà chuyển sang sủng hạnh nàng, khác nào bắt nàng sử dụng bảo bối mỗi ngày? Sử dụng nhiều như thế rất dễ bị lộ.

Mà đó chỉ mới là vấn đề trước mắt, cái nàng lo là hiểm họa lâu dài. Có lẽ Lê Nguyên Phong nói đúng, hình như ngay

từ đầu Vampire và Trần Lâm Nguyệt đã có âm mưu gì đó với Lê Ứng Thiên. Lỡ như có một ngày Lê Ứng Thiên phát hiện ra điều ấy, từ yêu chuyển thành hận thì thật là nguy hiểm.

“Từ nãy giờ nàng chỉ lau mỗi một chỗ.” Hấn nói, nhìn bàn tay nàng cứ quanh quẩn nơi ngực trái của mình. Hấn không muốn nàng để ý thấy tim hấn đang loạn nhịp.

“Thần thiếp vô ý, xin thánh thượng bớt giận.” Nàng vội vàng rút tay lại. Vùng da trên ngực hấn bị nàng chà khăn bông từ nãy đến giờ xem chừng đã đỏ ửng lên.

Hấn cúi nhìn bộ dạng chăm chú của

nàng. Nàng ân cần như thế chỉ là hoàn thành nghĩa vụ, hay trong lòng nàng thật sự có một chỗ dành hẵn? Nếu trong lòng nàng có hẵn, tại sao khi ở Kim Liên tự còn trốn ra ngoài cùng với Nguyên Phong?

Hai năm mặc long bào, hẵn thấy mình dần dần biến thành phụ hoàng lúc nào không biết. Nói đúng hơn, từ lúc hẵn quyết định phải chiếm bằng được ngôi báu, hẵn đã bắt đầu bước trên con đường ông ta đã đi qua. Những người phụ nữ quanh hẵn đều sống nhờ hai chữ ‘giá trị’, và ra đi bởi ba chữ ‘mất giá trị’.

Dù Nguyên Phong không yêu nàng, hẵn cũng không nên có tình cảm với nàng.

Nàng chỉ là một trong vô số những con cò trong hậu cung của hắn. Có lẽ một lúc nào đó, vì đại cuộc, hắn phải hy sinh nàng. Dù đến cuối cuộc đời này hắn không làm việc vì tổn hại đến nàng đi chăng nữa, trong hậu cung đầy nanh độc này, hắn có thể đảm bảo nàng an toàn sao? Có thể đảm bảo nàng hạnh phúc sao?

Cắt đứt cảm xúc với nàng càng sớm, sau này hắn sẽ không phải lo lắng vì nàng.

“Hoàng hậu, trẫm dự định tuyển Lê Bích Vân, cháu gái của tướng quân Lê Mạc làm phi.”

“Dạ.” Nàng nghe câu ấy mà nhẹ cả

người. Hoá ra cái vấn đề mà hấn cần thông qua nàng là cái này đây. Đầu óc nàng này giờ đen tối quá rồi.

“Hoàng hậu không có ý kiến gì sao?” Hấn có chút không cam tâm khi nhìn thấy vẻ bình thản của nàng.

“Dạ không, hậu cung cũng nên có thêm vài người mới để giúp thánh thượng khai chi tán diệp.” Nàng nói, tự tán dương mình ngày càng giỏi dùng thành ngữ cổ.

Hấn đã quyết, nàng dám phản đối sao? Nàng biết, hấn tuyển vị tiểu thư kia cũng chẳng phải do yêu đương gì. Cô ta chỉ là chiếc cầu nối cho sự hợp tác giữa hấn và Lê Mạt mà thôi. Hai tháng trước hấn và

Lê Mạt bất hoà về việc thả thái tử của Phồn Lư. Nay hấn muốn xuất quân đánh Phồn Lư, nhất định cần củng cố lại mối quan hệ quân – thần đầy giá trị này.

Nàng ngó đông ngó tây, cuối cùng quyết định lấy tấm áo choàng lông trong rương, khoác tạm lên người hấn. Hấn ở trần trụi trụi thế này, bên ngoài lại đang mưa, lỡ đổ bệnh không khéo lại trở chứng mà trách tội nàng.

Nhớ lại đêm ấy, vừa nghe tiếng hắt hơi của nàng hấn đã nhanh chóng ném chiếc áo khoác sang, chứng tỏ trái tim hấn cũng không phải là sỏi đá. Có lẽ, hấn đối với Trần Lâm Nguyệt ít nhất cũng có chút cảm tình.

“Thánh thượng, hay là người lên giường nghỉ ngơi trước đi.”

Trời vẫn đang mưa, hắn là hắn chưa thể về cung Hưng Long được. Mà nàng thì không thể để hắn ngồi đó mãi, còn mình thì leo lên giường ngủ. Thôi, nàng đành thức trắng đêm nay xem lại sổ sách, sáng ngủ bù.

“Còn nàng làm gì?” Hắn quan tâm hỏi.

“Thần thiếp thấy có lẽ đêm nay mình không ngủ được, nên muốn tranh thủ kiểm lại sổ sách chi tiêu trong hậu cung, xem cái gì giảm được thì giảm. Lạc Việt vừa qua cơn thiên tai, mọi người cũng nên

tiết kiệm.”

“Trẫm xem với nàng.”

Không những nàng bất ngờ trước phản ứng của Lê Ứng Thiên, mà ngay cả hấn cũng bất ngờ trước câu nói của chính mình. Sau đó, cả hai người không hẹn mà gặp, đều âm thầm vin vào lý do ‘cần cắt giảm chi tiêu để kiểm tiền cho chiến phí’ mà giải thích cho câu trả lời của hấn.

Nàng và hấn ngồi cạnh nhau, cùng nhau soi từng dòng một trong quyển sổ. Từng làm thủ quỹ cho lớp từ khi còn học cấp hai, lại là sinh viên năm nhất ngành kinh tế nên những việc tính toán và phân tích chi tiêu này không lạ lẫm gì đối với

nàng. Trần Lâm Nguyệt là con nhà buôn bán, việc nàng tỏ ra thích tính toán cũng sẽ không khiến Lê Ứng Thiên thấy lạ. Chỉ có điều, trong hậu cung này, mỗi khi ra quyết định cắt giảm phần nào, vấn đề phải nghĩ đến không phải chỉ là mỗi đồng tiền, mà còn là mối quan hệ rối rắm giữa các phòng ban trong cung và các nhà phân phối bên ngoài.

Lê Ứng Thiên, trái với tưởng tượng trước đó của nàng, lại rất chịu khó lắng nghe và tôn trọng những gì nàng nói. Hắn bàn bạc với nàng cứ như nàng ngang hàng với hắn, không câu nệ quân - thần, không hề dựa vào tư tưởng trọng nam khinh nữ mà bắt nàng theo ý hắn.

Hai người xem sổ sách đến gần sáng, tính ra cũng tiết kiệm được một khoảng kha khá.

“Thật sự không còn cách nào giảm bớt chi tiêu nữa sao?” Hấn quay sang nhìn nàng chờ đợi.

“Thánh thượng, như thế đã là tiết kiệm lắm rồi, nếu còn tiếp tục cắt giảm, chỉ e hậu cung xào xáo.”

Nàng tuyệt đối không muốn vì vụ này mà trở thành kẻ địch với toàn bộ hậu cung. Trần Lâm Nguyệt trước đây đã phải bỏ bao nhiêu là tiền mới mua được lòng người, nay chỉ vì giúp Lê Ứng Thiên mà nàng đập bỏ công sức ấy của Trần Lâm

Nguyệt, gây thiệt hại cho bản thân, thật không đáng chút nào.

Một tia sáng ranh mãnh sắc mùi mờ ám chợt loé qua.

“Thánh thượng, nếu không thể giảm nguồn chi, chúng ta có thể nghĩ cách tăng nguồn thu.”

“Những khoản có thể thu trăm đều đã thử.” Ngay cả việc dùng sai phạm của các đại thần để bắt họ nộp tiền chuộc tội, hắn cũng đã làm.

“Ý thần thiếp là làm cho những người có tiền tự nguyện quyên góp.”

“Tự nguyện đóng góp?” Ánh mặt hắc lộ rõ hai chữ ‘không tin’.

“Tĩnh Quốc vương vẫn chưa thành gia lập thất...” Mùi vị ngọt lịm của việc trả thù dần dần lan đến cuống lưỡi nàng.

Nàng mỉm cười, tỉ mỉ miêu tả kế hoạch của mình cho hắn.

Nghe xong đề xuất của nàng, trong lòng Lê Ứng Thiên không khỏi dâng lên một niềm thích thú. Trong cái thích thú ấy lại cảm thấy có chút tội lỗi đan xen.

Lần này, hoàng đế của hắn phải chịu thiệt thòi vì xã tắc rồi.

...

Trong Tỉnh Quốc vương phủ, Lê Nguyên Phong đang chăm chú chong đèn ngồi nặn tò he, bỗng nhiên hắt hơi liên tục.

----- o O o -----

Chương 18: The Most Wanted Man

N

gự hoa viên gió mát trắng thanh, quế rụng trắng sân, hương bay ngào ngạt.

Lê Nguyên Phong chậm rãi bước trên thảm đỏ, ánh mắt ai oán nhìn về phía Hạ Vy.

Nàng phụng bào lộng lẫy, ngồi cạnh quân vương, nhìn hắn, mỉm cười một cái, nhón một hạt sen đặt lên đôi môi hồng xinh xắn.

Đôi mắt Lê Nguyên Phong lại quét sang

Lê Ứng Thiên, cầm bảo uy nghi, đang ung dung nhâm nhi chén rượu.

Bất gặp ánh nhìn của Lê Nguyên Phong, Lê Ứng Thiên thở dài một cái, cúi xuống rót tiếp một chén khác như đang tránh né.

Chỉ trong vòng bảy ngày kể từ khi thông báo được tung ra, hàng ngàn thiếu nữ, từ con gái thương nhân đến tiểu thư quý tộc khắp mọi miền đất nước đều nô nức chen nhau đăng ký tham gia lễ hội.

Vòng sơ tuyển, mỗi tờ đơn giá một ngàn lượng bạc, tỉ lệ một chọi năm, chủ yếu tuyển chọn ngoại hình. Vòng thi tài năng, lệ phí ba ngàn lượng bạc, tỉ lệ một chọi mười, cầm kỳ thi họa đều phải tinh thông.

Vòng thi bán kết, lệ phí năm ngàn lượng bạc, cộng với một vật phẩm quý giá, tỉ lệ một chọi hai mươi, thi thố một khả năng đặc biệt. Cuối cùng, chọn ra mười thiếu nữ ưu tú nhất, trao cho thẻ bài vào dự yến tiệc tại ngự hoa viên.

Không ai có thể chắc chắn những người trúng tuyển là những con người xinh đẹp nhất, tài năng nhất. Chỉ biết rằng, Lê Ứng Thiên đã vô cùng hài lòng khi thu lại tiền hối lộ từ các quan viên giữ chức vụ giám khảo cho các vòng sát hạch.

Trên danh nghĩa, đây là một buổi tiệc với sự chủ trì của hoàng hậu, tôn vinh truyền thống công dung ngôn hạnh vẹn toàn. Nhưng với phần thưởng là bức chân dung

do chính tay Tĩnh Quốc vương vẽ, mọi người đều ngầm hiểu đây là dịp để Lê Nguyên Phong chọn vương phi.

Nhìn Lê Nguyên Phong đang bị tấn công dồn dập giữa rừng sơn phấn, Hạ Vy thấy thật hả hê. Tuy nhiên, thỉnh thoảng nàng phải để Lê Ứng Thiên thấy gương mặt mình thoang thoang nét buồn, đôi lúc dăm chiêu, để hấn nghĩ rằng nàng đang cố nén lòng nhìn Lê Nguyên Phong bên người con gái khác.

Ừ, mà thật ra nàng buồn lắm chứ, nếu không phải do giới hạn của thuần phong mỹ tục, nàng đã trực tiếp mang Lê Nguyên Phong đi bán đấu giá rồi. Ai bảo hấn từ trước đến giờ toàn ăn hiếp nàng.

Lần này nàng phải mượn tay Lê Ứng Thiên dạy dỗ người em chồng này một chút.

Không ai trong số ba người họ nghĩ đến việc tuyển vương phi. Buổi tiệc này bày ra chỉ là để những người nuôi hy vọng đổ tiền vào. Khi đưa ra ý tưởng này, Hạ Vy chỉ nghĩ đến việc kiếm tiền, đồng thời trêu ghẹo Lê Nguyên Phong một chút, nhưng Lê Ứng Thiên không dừng lại ở đó. Hắn xem đây là một dịp tốt để dò xét xem trong triều, nhất là vây cánh của thái hậu và Lê Mạc, có bao nhiêu người ngả về phía hoàng đế của mình.

Buổi đấu giá bắt đầu. Dĩ nhiên vật được đem ra đấu giá không phải là Lê Nguyên

Phong, như thế thì trợ trên quá. Đầu tiên là đấu giá các vật phẩm mà các tiểu thư đã dâng lên trong vòng bán kết, số tiền này sẽ được chuyển thành gạo mang đi cứu trợ dân bị thiên tai. Tiếp theo là đấu giá các tranh, đồ cổ mà hoàng đế, hoàng hậu, cùng vương gia mang ra quyên góp. Lê Ứng Thiên thấy đây là dịp rất tốt để trưng ra hình ảnh vì nước vì dân của hoàng tộc, vì cả Lạc Việt đều quan tâm đến buổi tiệc này, nên rất hào phóng. Số tiền này được dùng để xây lại đường sá và nhà cửa.

Chẳng những các cô hoa khôi hàng top ra sức vun tiền, lấy tiếng nhân hậu thương người, mong gây ấn tượng với Lê Nguyên Phong, mà các vị đại thần cũng

cô cần rǎng mở hầu bao mà mua về một hai món để tránh bị đồng liêu chê là keo kiệt. Không lợi dụng việc tranh giành ảnh hưởng giữa các phe phái trong triều để thu lợi hôm nay, Lê Ứng Thiên thấy thật uổng kiếp làm hoàng đế.

Hạ Vy ngồi lảm nhảm quy đổi số bạc kiếm được ra quần áo, tính ra cũng xấp xỉ đủ một dãy nhà. Lê Nguyên Phong nghĩ đến số tiền hoa hồng một phần trăm mà Lê Ứng Thiên hứa hẹn, có lẽ cũng đủ bao Tây Khởi cả năm. Lê Ứng Thiên vừa tính số ngựa, vừa tính chiến thuyền, lại thêm đại bác, cộng với quân lương, thành ra một hệ phương trình quá nhiều ẩn số, hiện tại vẫn tính chưa ra.

Phần đầu giá được nhiều người mong đợi nhất chính là ba mảnh lụa trắng. Trong đêm nay, Lê Nguyên Phong sẽ vẽ ba bức tranh, một bức toàn thân, một bức bán thân, và một bức chân dung. Ai cũng muốn được vẽ chân dung, tức là được Lê Nguyên Phong nhìn ngắm dung nhan và thần thái một cách chi tiết nhất, nhưng dĩ nhiên chỉ vị tiểu thư nào trả giá cao nhất mới có được diễm phúc này. Nhìn Lê Nguyên Phong đứng trước giá vẽ, trán lấm tấm mồ hôi, nàng thấy hắn cũng có chút đáng thương, liền sai một cung nữ đến lau cho hắn. Không ngờ việc ấy lại biến cô cung nữ kia thành kẻ thù của tất cả các nữ nhân khác trong buổi tiệc. Thật là tội lỗi!

Mãi mê nhìn về phía Lê Nguyên Phong và đàn người đẹp, lúc nhìn sang Lê Ứng Thiên, nàng mới phát hiện ra hắn đã biến mất từ lúc nào không biết. Gần cuối buổi tiệc hắn mới quay trở lại.

“Thánh thượng, ngoài Lê Bích Vân ra người có còn để mắt đến vị tiểu thư nào khác không? Thần thiếp sẽ sắp xếp...”
Hạ Vy cầm chén rượu, quay gương mặt với hai chiếc gò má đỏ như gấc sang nhìn Lê Ứng Thiên, cười cười, giọng đã bắt đầu lệ nhẹ.

Có hai kiểu say, đó là say lưu manh và say trí thức. Say trí thức, tức là say đẹp, là kiểu say mà người khác nhìn thấy là muốn ôm lấy, ví dụ: Dương Quý Phi. Say

lưu manh, tức là say xấu, là kiểu say mà người ta nhìn là muốn xô ra, ví dụ: Chí Phèo. Nàng chọn con đường ở giữa, tự đặt tên là say ngây ngô. Tức là không khiến người ta ôm vào, cũng không khiến người ta xô ra, vì vẻ mặt trông ngây ngô, nhưng lại đáng yêu.

“Hoàng hậu say rồi.” Lê Ứng Thiên lạnh lùng đưa mắt sang phía Trường Đông.
“Đưa hoàng hậu về cung.”

Về đến cung Trường Lạc, nàng ngồi phịch xuống ghế, tự rót cho mình một tách trà.

Nàng định đề nghị Lê Ứng Thiên nạp vào cung thêm vài mỹ nhân nữa, để họ đấu đá nhau, khiến hấn thêm phần bận rộn. Vì sợ hấn nghi ngờ vì ‘ý tốt’ bất ngờ này, nàng mới giả say, không ngờ đã giả say rồi mà hấn có vẻ tức tối như vậy. Là hấn vừa gặp chuyện bực mình hay... ảm ức vì nàng không biết ghen?

“Nô tì cũng thấy lạ, nương nương không lý nào một ly đã say.” Trường Đông tùm tùm cười, nhẹ nhàng thả hoa vào nước tắm cho nàng.

“Bồn cung chỉ muốn bảo hấn tuyển thêm vài phi tử cho hậu cung thêm phần nhộn nhịp.” Nàng cầm tách trà lên, tao nhã nhấp một ngụm. Đã tới lúc dò la từ phía

Trường Đông rồi. “Nhưng Lê Ứng Thiên sắp xuất binh đánh Phồn Lư, có lẽ tạm thời chỉ cần mỗi một người.”

“Lần này Lê Bích Vân vào cung, không biết nương nương định cho ả tồn tại bao lâu?”

“Việc này còn tùy ả có biết điều hay không, biết đâu lại có kẻ sớm thay ta trừ khử chướng ngại này...” Nàng băng quơ đáp.

“Xem ra nô tì lại phải giúp nương nương chuẩn bị một món quà lớn cho thái hậu rồi.”

“Trường Đông, thuốc còn dùng tốt

không?” Nàng bước về phía tủ thuốc của Trần Lâm Nguyệt, ngắm soi chiếc bình sứ nhỏ màu đen.

“Ý nương nương là...” Trường Đông đặt khăn lên giá, tiến về phía Hạ Vy.

“Ta nghĩ rằng Lê Ứng Thiên sẽ đến chỗ ta lần nữa.” Nàng úp úp mở mở, ám chỉ việc Lê Ứng Thiên có thể gọi nàng thị tẩm.

“Nương nương yên tâm, thuốc dĩ nhiên vẫn còn tốt. Chỉ có điều chủ nhân hiện nay không ở kinh thành, có lẽ sẽ không về kịp.”

Nàng làm ra vẻ mất hứng. “Ta không

thích chịu đựng Lê Ứng Thiên.”

“Nương nương đừng buồn, chủ nhân xong việc sẽ sớm quay về. Khi quay về sẽ nhanh chóng vào cung gặp nương nương. Nếu nương nương không muốn gặp Lê Ứng Thiên, chúng ta sẽ hướng sự chú ý của hần sang phi tần khác cho đến khi chủ nhân về.”

Trường Đông vừa nói vừa cởi quần áo giúp nàng, hương hoa từ bồn tắm tỏa ra mỗi lúc một nồng.

Việc tuyển Lê Bích Vân làm phi trong hậu cung Lê Ứng Thiên chỉ mới nói với nàng. Với võ công của Lê Ứng Thiên, không thể nào Trường Đông nghe lén bên

ngoài mà hắn không hề hay biết. Lê Ứng Thiên lại là người cẩn trọng, khi chưa chính thức cho Lê Bích Vân nhập cung, hắn sẽ không dễ tin tức ấy lọt ra ngoài, đề phòng có kẻ muốn phá hoại mối liên kết này từ sớm. Vì vậy, nàng nghĩ có lẽ Trường Đông dò la được tin này từ người nào đó ở chỗ Lê Mạc. Lúc nàng bị bắt cóc cô ta cũng biết khá nhiều tin tức dù Lê Ứng Thiên đã ra sức phong tỏa thông tin. Xem ra, mức độ phủ sóng mạng lưới của Vampire không hề nhỏ.

Nàng vốn không hiểu tại sao lại có thứ thuốc quái dị đó trong tủ của Trần Lâm Nguyệt, nhưng Trường Đông đã biết về nó, tức là Trần Lâm Nguyệt không thể dùng nó với Vampire. Vậy thì chỉ có thể

dùng cho Lê Ứng Thiên.

Việc Lê Ứng Thiên đòi nàng thị tẩm gắn liền với việc Vampire vào cung sao?

Xem ra, sự việc đã dần dần sáng tỏ hơn một chút.

Làm hoàng đế mà bị cấm sùng kiêu này, kể ra Lê Ứng Thiên cũng hơi tội nghiệp.

Đêm qua thức khuya mà sáng sớm lại phải theo lệ đi làm người con dâu hiếu thảo, tính ra Hạ Vy không ngủ được bao nhiêu. Ở hoàng cung đã gần hai tháng, nhờ được Trường Đông tận tình chỉ dẫn,

lễ nghi trong cung giờ đây cũng không làm khó được nàng.

“Nghe nói gần đây hoàng nhi thường hay đến chỗ người.”

“Bẩm thái hậu, thánh thượng có đến chỗ thần thiếp hai lần, hỏi về việc giảm bớt chi tiêu trong hậu cung để quyền góp cứu dân bị thiên tai.” Nàng từ tốn đáp.

“Người là hoàng hậu, phải biết nhân dịp này lấy lòng hoàng nhi, tranh thủ sinh một người nối dõi cho hoàng tộc.” Thái hậu nhấp một ngụm trà, cử chỉ có vẻ dễ gần hơn mọi khi.

“Dạ.” Nàng cúi đầu bên lễn.

Hừ, bà ta thật sự muốn nàng sinh bé rồng sao? Chỉ mong bà ta đừng bỏ cuống hồng vào thức ăn nước uống của nàng là may mắn lắm rồi. Đột nhiên tử tế với nàng, chắc chắn là có vấn đề.

“Thần thiếp vừa mua một chiếc vòng cổ ngọc trai, hạt nào hạt nấy vừa to vừa đều, nhưng chỉ sợ không hợp ý thái hậu nên hôm nay chưa dám mang đến.” Nàng giở giọng nịnh bợ. “Ngoài ra còn có một chiếc trâm cài nam hồng ngọc, nếu thái hậu không chê, ngày mai thần thiếp mạn phép dâng lên thái hậu.”

“Hiện nay dân chúng còn nhiều người đang đói khổ, bản cung không muốn lãng

phí xa hoa. Người có lòng là tốt rồi, đừng tiêu xài nhiều quá, tránh để người trong cung dị nghị.”

“Tạ ơn thái hậu chỉ dạy, thần thiếp thật lấy làm xấu hổ.”

Không biết có phải bà ta dò la hay đã dự đoán được việc Lê Bích Vân sắp nhập cung hay không mà gần đây lại có vẻ thân thiện với nàng. Gia tộc của thái hậu và phe Lê Mạc luôn đối đầu nhau, có lẽ bà ta muốn kéo nàng về phe mình, chống lại Lê Bích Vân. Muốn yên ổn trong hậu cung thì phải lấy lòng thái hậu, nhưng nếu nàng theo phe bà ta mà đối phó Lê Bích Vân, chẳng khác nào khiến Lê Ứng Thiên quay sang thù địch với nàng.

Lần này có lẽ nên tham khảo ý kiến của Vampire và Lê Nguyên Phong một chút.

...

Thoát được bà mẹ chồng khó tính, nàng lại ra ngự hoa viên lang thang ngắm cảnh cho hết thời gian. Từ dạo thái hậu và Liên phi trở về, Lê Nguyên Phong không mò vào phòng nàng nữa, có lẽ hấn sợ chuyện đến tai thái hậu. Một ngày hai mươi bốn tiếng mà không có ai để tâm, nàng cũng hơi buồn.

“Hoàng tẩu...”

Hạ Vy suýt sặc trà khi nghe tiếng gọi tha

thiết ấy vang lên ngay phía sau mình.

“Vương gia cũng có nhã hứng đến đình Phong Nguyệt ngắm hoa sao?” Nàng làm ra vẻ điềm tĩnh.

“Thần đệ không đến ngắm hoa, mà là đến tìm người.” Hấn ngồi xuống đối diện nàng, đặt chiếc lông con kết xuống bàn.

“Ồ, vương gia tìm ai vậy?” Nàng chớp mắt thờ ngây.

“Tìm kẻ bán đứng bằng hữu, hãm hại nhân thân.”

“Ồ...” Nàng ra vẻ ta đây vô tội.

“Hoàng tẩu, người có biết đây là gì không?” Hắc chỉ vào con kết lông xanh có đôi mắt láu liên.

“Nó là con kết, bốn cung lẽ nào không biết.”

“Thế hoàng tẩu có biết là kết có thể học tiếng người không?”

“Biết, nhưng cũng chỉ nói được vài từ đơn giản thôi.”

“Con kết này rất có linh tính, nó biết chủ nhân của nó thiết thời, nên tối qua đã đột nhiên nói ra một từ khiến chủ nhân nó vô cùng tâm đắc.” Lê Nguyên Phong mỉm cười, ánh mắt hiện lên một tia bí hiểm.

“Từ gì?” Nàng vừa hồi hộp vừa háo hức, nàng biết hẳn muốn trả đũa nàng, nhưng không biết hẳn định giở trò gì.

Lê Nguyên Phong dùng hai ngón tay vuốt nhẹ đầu con kết. Nó lắc lắc đầu mấy cái, rồi gân cổ lên:

“GIẢ MẠO! GIẢ MẠO! GIẢ MẠO!”

Chú thích:

Cuống hồng: cuống của quả hồng, ngày xưa được dùng để tránh thai. Dùng nhiều có thể gây vô sinh.

Chương 19: Bị Bóc Lột

N

ghe xong thứ âm thanh chất chứa ấy, nàng chỉ còn biết dùng ánh mắt long lanh nhìn Lê Nguyên Phong đầy cầu khẩn.

Hắn cười một cái, đẹp trai chết người, nhưng nàng chỉ muốn giết hắn thôi. Sao hắn lại có thể nhẫn tâm đem bí mật sống chết của nàng ra để đùa chứ? Cũng may cung nữ đã sớm bị nàng đuổi đi xa, và nhất là Trường Đông không có ở đây. Nếu không...

“Hoàng tâu thấy giọng nó có hay không?”

“Hay.”

“VẬY hoàng tẩu có muốn nghe nữa không?”

Nàng nghe rồi cười trừ. Hắn biết rồi còn hỏi, nàng thì chỉ muốn một ngày đẹp trời đi làm thịt con két chết tiệt kia thôi.

Lê Nguyên Phong ngồi vừa mút kẹo vừa nhìn trời nhìn nước, có vẻ không chú ý đến nàng nữa. Một lúc sau, hắn đưa cây kẹo đến trước mặt nàng.

“Ăn đi!”

“Sao ngươi mất vệ sinh quá vậy? Cây kẹo này người ăn rồi mà.” Nàng lườm

hắn.

“Vào giờ này, hoàng huynh ta thường hay đi dạo gần đây trước khi về phê duyệt tấu chương.” Hắn chống cằm tùm tùm cười.

“Ta ngồi đây nhiều ngày rồi, đâu có thấy hắn đến đây.”

“Bình thường thì không, nhưng hôm nay thấy nhiều cung nữ của cung Trường Lạc tụ tập ngoài kia, hoàng huynh nhất định sẽ tò mò mà đến.”

“Người muốn...”

Hắn lè lưỡi ra trêu nàng một cái, rồi

đứng dậy, cúi người đóng dấu lên môi nàng.

“Cái tội dám chạy sang phe hoàng huynh.” Hắc nói thầm vào tai nàng. “Có muốn chết cùng với ta không?”

Nàng mím môi, lắc lắc đầu. Có chết cũng phải kiếm chỗ nào xa xa hắc mà chết, xuống âm phủ ít ra cũng được yên thân.

Mà hình như hắc cưỡng hôn nàng lần này là lần thứ hai rồi. Lần này là vì muốn phô trước Lê Ứng Thiên, vậy còn lần trước là gì?

Bất nạt?

“Cây kẹo là vật đền bù.” Hấn phớt nhẹ cây quạt vào má nàng, rồi tiêu sái bước khỏi đình Phong Nguyệt. Vừa đi, hấn vừa xoay xoay cây quạt trong tay, miệng ngâm nga đọc.

“Từ chôn thêm cung trộm dầu hương,

Dễ xui tao khách mối sầu vương.

Gió thông réo rắt rong đèn oán,

Trăng hạnh chênh vênh dạng bóng dương.

Nếu đã tình duyên dun dủi phận,

Thì xin ân ái vện nên đường.

Phong lưu đôi lứa đã ai dễ?

Bụi tục chi cho bọn lóa gương.” (*)

Chắc chắc, tên hentai này lại còn đọc cả thơ tình nữa. Lê Ứng Thiên mà yêu Trần Lâm Nguyệt, nghe lén này giờ chắc tim rơi tim rớt không lượm kịp.

Nàng cũng tò mò phản ứng của Lê Ứng Thiên lắm, nhưng không dám nhìn xem hắn ở đâu. Chỉ ngồi một chỗ, làm tròn vai diễn của mình là dõi theo cái bóng Lê Nguyên Phong cho đến khi hắn đi mất hút.

Buổi tiệc quyền góp đã giải quyết phần nào mối lo trong lòng của Lê Ứng Thiên, nên tối hôm nay, hấn tự cho phép mình được nghỉ ngơi sớm, tản bộ quanh ngự hoa viên một lúc.

“Thánh thượng, hình như có tiếng đàn.” Viên thái giám bên cạnh Lê Ứng Thiên lên tiếng.

“Tiếng đàn?”

“Dạ phải, hình như là tiếng đàn phát ra từ phía cung Ngọc Liên.”

Lê Ứng Thiên bước qua chiếc cầu gỗ, chậm rãi tiến về phía cung Ngọc Liên.

Liên phi cúi người đặt chiếc đèn hoa sen xuống mặt hồ. Một thân bạch y như tuyết, má đỏ bồ quân, mắt ngọc mơ màng, một vẻ đẹp hư hư thực thực khiến bất kì nam nhân nào cũng phải động lòng.

Nàng rướn người, đẩy chiếc đèn ra khỏi đám lá sen.

Chơi với...

“Cẩn thận!” Lê Ứng Thiên bước đến kịp thời ôm chặt hông nàng lại.

“Thánh thượng...” Nàng nhìn hắn, đáy mắt thoáng ngỡ ngàng.

“Nàng có biết vừa rồi nguy hiểm lắm

không?”

“Thần thiệp tham kiến thánh thượng.
Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn
vạn tuế.”

“Miễn lễ.” Hấn đưa tay đỡ nàng dậy.
“Đã khuya thế này, nàng còn ra đây làm
gì?”

“Thần thiệp không ngủ được, nên ra đây
thả đèn một lát.”

Lê Ứng Thiên liếc nhìn những chiếc đèn
sáng rực một góc hồ.

“Trẫm nhớ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, là
lúc nàng một mình đứng múa cạnh hồ

sen.”

“Thần thiếp cứ tưởng lúc đó xung quanh không có ai nên mới làm chuyện xấu hổ như vậy.” Liên phi cúi đầu, đỏ mặt.

“Nàng múa rất đẹp...” Ánh mắt hần xa xăm nhìn ra phía hồ sen, như đang hồi tưởng chuyện xưa. “Nhất là đêm hôm ấy.”

Chàng đàn, thiếp múa, hương rượu nồng nàn. Cả không gian rộng lớn, lúc ấy như chỉ có nàng và hần.

“Sao đêm nay người lại đến đây?” Nàng ngược nhìn hần, nhỏ nhẹ hỏi.

“Ta nghe tiếng đàn của nàng.” Hấn ôm chặt nàng vào lòng. “Ta xin lỗi, có quá nhiều việc, khiến thời gian qua ta không thể đến chỗ nàng.”

“Thần thiếp hiểu, thánh thượng còn phải lao tâm lao lực vì dân vì nước.”

“Xem nàng kia, rõ ràng là còn giận lắm.” Hấn bế nàng lên, hôn nhẹ vào bầu ngực phập phồng. “Đêm nay, để trẫm bù đắp cho nàng.”

Liên phi dụi đầu vào lòng hấn, nũng nịu. Đêm xuân này quả không uổng công nàng đã bỏ tiền mua chuộc những thái giám bên cạnh hấn.

Lê Ứng Thiên siết chặt Liên phi hơn một chút, khiến má nàng ta đỏ ửng lên. Nữ nhân này là yếu tố quan trọng trong công cuộc nam tiến của hắn. Đêm nay, hắn không nên khiến nàng ta thất vọng.

Hạ Vy nghe nói, ba đêm liên tục Lê Ứng Thiên đều đến tẩm cung của Liên phi.

Thì ra hắn cũng háo sắc như bao tên đàn ông khác, trước khi con cò chính trị nhập cung còn tranh thủ hú hí với mỹ nhân. Mà thôi, như thế cũng tốt, hắn đỡ sang làm phiền giấc ngủ của nàng.

“Nương nương, người lại thêu sai rồi.”

Trường Đông đứng cạnh nàng lên tiếng nhắc nhở.

“Lại thêu sai?” Nàng ngán ngẩm nhìn xuống tác phẩm của mình.

Hậu cung thật nhàm chán. Dù rộng lớn đến mấy, đi qua đi lại cuối cùng chỗ nào cũng đã đi rồi. Nàng thì không biết cầm kỳ thi hoạ, không thể và cũng không muốn dùng mấy thú tao nhã ấy giết thời gian. Chữ thì nàng chỉ đọc được một ít, vừa đủ để bàn chuyện sổ sách với Lê Ứng Thiên hôm nọ, nên kinh thư không thể làm bạn của nàng.

Buồn buồn, nàng bảo Trường Đông mang một đồng kim chỉ về, dạy nàng thêu khăn,

tập làm thực nữ.

“Nương nương, nô tì ra ngoài chuẩn bị nước tắm cho người.”

“Ừm.”

Sau đó nàng sực nhớ ra, Trường Đông là cung nữ thân cận của mình, đâu phải đi làm những chuyện này.

Ngọn nến trên bàn vụt tắt.

Một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên cổ nàng.

“Thiệu Minh?”

Hắn ghì chặt nàng vào lòng. “Nhớ ta

không?”

Nàng đứng dậy quay ra phía sau, đôi môi nàng chạm vào ngực hắn.

Lúc nào trên người hắn cũng toát ra luồng khí lạnh lẽo, nhưng khuôn ngực hắn lại ấm áp vô cùng. Nhịp tim hắn, như tiếng nhạc.

“Thiệu Minh, lần trước có người cố tình...” Nàng nói, cố tìm cách thoát khỏi vòng tay hắn.

“Ta biết.” Hắn lại ấn nàng vào ngực mình.

Lần đầu gặp hắn, nghe hắn nói đến hai

chữ trinh tiết, nàng tưởng hắn là tên đàn ông ngây thơ chuyện tình cảm, bị Trần Lâm Nguyệt dụ lên giường.

Không, chắc chắn là cô ấy bị hắn dụ lên giường.

Hắn không chủ động, nhưng hắn dụ người ta chủ động. Nhìn cái cách hắn đang kích động ham muốn trong nàng là biết.

Giờ nàng chỉ mong Lê Nguyên Phong lại đến như lần trước. Lê Ứng Thiên thì quá nguy hiểm rồi, hắn không thể phát hiện ra Vampire đang ở đây, đang dùng thân thể khỏe mạnh kia chuẩn bị ăn tươi nuốt sống hắn.

“Nàng đang học thêu sao?” Hấn nắm lấy chiếc khăn đang thêu dang dở trong tay nàng.

“Rảnh rồi nên muốn học một chút.”

“Làm cho ta một chiếc.”

“Ừm.”

Bỗng, nàng chợt nghĩ ra một ý.

“Ah...” Nàng khụy xuống. “Bụng em đau quá!”

Hấn vội vàng một tay đỡ lấy nàng, một tay chụp lấy cổ tay nàng.

Trời ạ, hắn biết bắt mạch, nàng quên mất.

“Không phải trúng độc.” Hắn nói, rồi nhẹ nhẹ vuốt ve nàng.

“Chắc ăn phải thứ gì đó không tốt rồi.” Nàng nhăn nhó rên rỉ.

Vampire quan tâm Trần Lâm Nguyệt như thế, trong hoàn cảnh này dĩ nhiên hắn còn lòng dạ nào mà nghĩ đến chuyện kia.

“Thiệu Minh, chàng đi đi, không được nhìn.” Nàng nũng nịu như giận dỗi.

“Ngốc.” Hắn hôn nhẹ lên tóc nàng.

Vampire vừa đi khỏi, Trường Đông đã

nhanh chóng bảo người mang một chiếc
bô vào.

Nàng tủm tủm cười, ngồi xuống bô huýt
sáo.

Một lát sau, nàng đứng dậy, hùng hồn
tuyên bố:

“Chắc bốn cung bị táo bón.”

Cách này hay, sau này nàng sẽ dùng với
Lê Ứng Thiên.

Sáng hôm sau, nàng mang kim chỉ ra đình
Phong Nguyệt, tranh thủ hoàn thành tác

phẩm đầu tay.

Dù không muốn bồi đắp tình cảm với Vampire thì đây cũng xem như món quà nàng tặng cho ân nhân cứu mạng của mình. Vampire bảo nàng bảy ngày nữa xuất cung về Trần phủ, rồi tranh thủ đi gặp hắn. Nàng không biết hắn có việc gì cấp bách, nhưng vì không muốn hắn nghi ngờ tình cảm của mình nên đã chấp nhận yêu cầu của hắn. Tức là, nàng chỉ còn sáu ngày nữa để thêu xong cái khăn này.

“Hoàng tẩu, người mà cũng biết thêu khăn à?”

Lê Nguyên Phong là oan hồn ngậm kẹo, suốt ngày cứ vào lúc không cần thiết lại

xuất hiện bên nàng.

“Bồn cung nữ công gia chánh môn nào cũng thạo.” Nàng đáp, không thèm nhìn hắn, cắm cúi hoàn thành chiếc khăn cho Vampire.

“Thần đệ cũng muốn một chiếc, nếu không con kết của thần đệ thấy chủ nhân của nó không có khăn, nó sẽ buồn mà kêu lên rằng...” Hắn bỏ lửng câu nói.

Nàng âm ức nhìn hắn nhận thua. “Ta chỉ biết thêu mấy loại hoa đơn giản thôi đó.”

“Thần đệ thích hoa hương dương.” Hắn nói rồi, lại đưa que kẹo lên miệng, ung dung bước ra khỏi đình Phong Nguyệt.

Nàng còn chưa kịp nguyên rửa hấn thì đã thấy nguyên một hàng cung nữ quỳ rạp xuống. Nhân vật tai to mặt lớn cuối cùng cũng đến rồi.

“Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Ngày mai Vân phi sẽ nhập cung. Nàng là hoàng hậu, nhớ chuẩn bị nữ quan dạy lễ nghi cho họ.”

“Dạ, thánh thượng.” Nàng lễ phép đáp. Những việc vặt vãnh này trong cung tự biết sắp xếp, vậy mà hấn cứ nhè nàng ra mà căn dặn.

Chắc là lúc này đã nhìn thấy cảnh giữa nàng và Lê Nguyên Phong đây mà.

Đôi mắt Lê Ứng Thiên lướt qua chiếc khăn trên bàn. “Làm cho trăm một chiếc.”

“Dạ?”

Hắn bỏ đi, không thèm đáp lại nàng một tiếng, cũng không đoái hoài đến phản ứng của nàng. Đúng là đồ hoàng đế bá đạo.

Nhìn chiếc khăn mới hoàn thành một nửa, nàng chỉ còn biết ngán ngẩm thở dài.

Tại sao?

Tại sao?

Tại sao?

Một người là đệ nhất phú thương giàu đến nỗi suýt trầm cảm vì không biết xài tiền, một người là vương gia nhan sắc lẫy lừng được nhiều gái đeo đến không thở nổi, một người là hoàng đế quyền thế ngang trời ngày ngày vác mấy kí vàng đi làm việc...

Sao nữ nhân tâm đi bóc lột sức lao động của một cô gái ngây thơ vụng về lần đầu luôn kim xỏ chỉ?

Chú thích:

Bài thơ (*) phía trên là bài “Gửi cô Trường Quỳnh Như” của Phạm Thái.

Chương 20: Chuyện Hậu Cung

L

àm hoàng hậu, tức là chồng lấy em tư, em năm, em... n, thì mình vẫn phải tỏ ra độ lượng, tay bắt mặt mừng chào đón các em.

Thiên hạ bảo hậu cung mỹ nhân vô số, nhưng nàng nhìn khắp cái hậu cung của Lê Ứng Thiên, cũng chỉ thấy mỗi Liên phi là xứng với hai chữ mỹ nhân. Còn lại thì cũng tầm tầm, cùng lắm chỉ ưa nhìn. Phi tần của hắn đều là con gái các đại thần, ông nào ông nấy suốt ngày mặt mày cau có, làm sao mà đẹp nổi. Mang tiếng

là tận hưởng mỹ nhân, thật ra hoàng đế chỉ là làm trai bao cao cấp mà thôi.

Ừm, đối với nàng, hoàng đế chính là trai bao cao cấp, đêm nào cũng phải nai lưng ra hầu hạ các phi tần xuất thân quý tộc nhưng nhan sắc không mấy mặn mòi. Để lấy được lợi ích từ phụ thân và gia tộc các nàng, hẳn phải mang thân báo đáp. Mà cái nghề làm trai bao của hoàng đế, là ‘sinh nghề tử nghiệp’. Trong lịch sử đã có không biết bao nhiêu vị vì quá yêu nghề mà phải nhanh chóng xuống suối vàng gặp tổ tiên.

Nhìn vị phi tử vừa tiến cung trước mặt, nàng không khỏi thương tiếc cho Lê Ứng Thiên thêm lần nữa.

“Thần thiếp Vân phi xin thỉnh an hoàng hậu. Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế, thiên thiên tuế.” Lê Bích Vân đoan trang quỳ xuống trước mặt nàng. Tuy đã cố tỏ ra nữ tính, nhưng có lẽ do tập võ từ nhỏ nên cử chỉ của cô ta có phần không mềm mại lắm.

“Vân phi là con nhà võ, quả nhiên có khí thế của một nữ nhân hào kiệt.” Nàng mỉm cười đôn hậu, quay sang Trường Xuân. “Ban trăm ngọc.”

“Tạ ơn nương nương.”

Trước đây nàng nghe đồn Lê Ứng Thiên định nạp một cô gái dân gian nào đó làm

phi, nhưng đến giờ nàng vẫn chưa chính thức thấy hắn đề cập đến. Cô gái ấy hình như nổi tiếng lắm, từng lập đàn tế thần ở Sơn Nam, cứu cho một tỉnh khỏi trận thiên tai nên được dân chúng trong vùng ca ngợi như thánh sống. Nàng tuy không mê tín, nhưng cũng tò mò muốn xem mặt mũi ‘thánh sống’ tròn méo ra sao. Có điều, danh tiếng cô ta gắn liền với pháp thuật, có vẻ không hợp nhãn mấy lão đại thần cổ hủ cuồng Nho nên Lê Ứng Thiên bỏ ý định rồi.

Nói xong vài ba câu sáo rỗng với Lê Bích Vân, nàng trở về phòng, ngồi miết trong phòng miết mài thêu, vừa thêu vừa nguyên rửa ba tên đàn ông xấu xa đã bóc lột mình không thương tiếc. Mỗi một mũi

kim đâm xuống, nàng lại tưởng tượng như mình đang dùng kim chích bò chích vào mông đám trai đẹp đó, trong lòng vì vậy cũng thấy an ủi phần nào.

...

Quần quật làm việc suốt từ sáng đến chiều, nên tối đến vừa đặt lưng xuống giường là nàng ngủ ngay, chẳng còn biết trời trăng gì nữa. Ngay cả cái tên dê cụ kia mò vào giường nàng từ lúc nào, nàng cũng không hề hay biết.

“Ngươi...” Nàng dụi dụi mắt, cất giọng nửa mê nửa tỉnh.

“Ngủ đi, không ngủ là ta ôm đó.” Hắc

dùng bàn tay to lớn đè chặt hai mắt nàng lại.

“Người mà đụng vào ta, ta đập cho người tuyệt tử tuyệt tôn.” Nàng gầm gừ đe dọa.

“Ta đùa thôi, ngốc.” Hắc phỉ cười.

Nàng phớt lờ hắc, nhắm mắt vờ như đang ngủ. Nàng cứ tưởng sau đó hắc sẽ đánh thức nàng dậy để trêu chọc tiếp, nhưng cuối cùng hắc lại không nói thêm câu nào cả.

“Ê, hentai...” Nàng quay sang hắc.

“Muốn được ta ôm hay sao mà chưa

ngủ?”

“Người không cảm thấy gì sao?”

“Nếu người đang nói về cảm xúc nam nữ, thì ta hoàn toàn không có với người.”

“Ý ta là...người không thấy đau sao?”
Nàng chậm rãi buông từng chữ.

“Đúng là có đau đau một chút.” Đôi chân mày Lê Nguyên Phong nhíu lại. “Tại sao người lại biết?”

Nàng chợt dạ, thò tay sang lần mò tấm đệm dưới lưng hắn, giật mình. “Mất rồi.”

“Mất cái gì?”

“Cây kim.”

Trước khi ngủ, nàng đã cắm một cây kim lên chỗ hấn đang nằm, cốt để bầy hấn nếu đêm nay hấn đến tìm nàng. Giờ cây kim đã biến mất, chỉ còn một khả năng...

“Mau nằm sắp xuống.” Nàng nói như ra lệnh.

“Nằm sắp?” Hấn vừa hỏi vừa làm theo lời nàng.

Nàng đặt tay lên lưng hấn, rê tới rê lui. Một lúc sau, cuối cùng cũng tìm được đầu kim.

Bị một cây kim đâm vào người mà vẫn còn tỉnh như vậy, không hiểu dây thần kinh của hắn bị đơ hay là hắn mình đồng da sắt nữa. Cũng may là lần này chưa gây ra hậu quả đáng tiếc gì. Nếu không, nàng cũng chả biết lấy gì đền bù cho hắn.

“Xong rồi đó, xoay lại đi.” Nàng đập đập vào vai hắn.

“Ừm.” Hắn nhura nhura đáp lại nàng, rồi im bật vùi đầu xuống gối.

Sau đó, tiếng ngáy nho nhỏ đều đặn phát ra.

Hắn ngủ rồi.

Thôi thì cứ để cho hẩn ngủ, miễn là sáng mai tự biết đường về. Dù sao tối nay Lê Ứng Thiên cũng sang chỗ Vân phi để bán thân, nàng không sợ bị bắt gian.

Lần này nàng trở về Trần phủ khá giản dị. Thứ nhất là vì lý do về thăm nhà không có gì đáng khua kèn múa trống, thứ hai vì trong hoàn cảnh đất nước vừa qua đợt thiên tai, người trong hoàng tộc cũng nên tạo hình tượng giản dị, không xa hoa, xem như có tinh thần vì nước vì dân.

Khác với lần trước, lần này nàng đến nhà dinh thự của Vampire không hề lén lút. Có lẽ nhờ bản hợp đồng nên Lê Ứng

Thiên đã xem trọng Vampire hơn, nàng có thể công khai về nhà mẹ đẻ.

Nàng theo Trường Đông tiến vào phía thư phòng của Vampire, trong lòng có chút lo lắng. Câu nói lần trước khi nàng và hắn gặp nhau ở cung Hưng Long cứ ám ảnh nàng. Nếu Lê Nguyên Phong đã có thể nhìn ra nàng là giả mạo, thì Vampire và Trường Đông cũng có thể nhận ra sự khác lạ của nàng. Tuy là họ nghĩ nàng mất trí nhớ vì độc dược, nhưng không có gì đảm bảo sự thay đổi của nàng không khiến họ thay đổi cách đối xử với nàng.

Trước đây nàng nghĩ hai chữ ‘phản bội’ mà Vampire nhắc đến là chỉ việc Trần

Lâm Nguyệt yêu Lê Ứng Thiên. Nhưng thật ra hai chữ đó cũng có thể hiểu rộng ra, là Trần Lâm Nguyệt làm việc không theo ý Vampire. Thời gian qua nàng tiếp xúc với anh em Lê Ứng Thiên nhiều như vậy, Trường Đông hẳn đã báo cáo với Vampire. Liệu điều đó có vực dậy lòng nghi ngờ trong hắn?

Nếu hắn thực sự cho rằng nàng ý phản bội, có phải hắn cũng sẽ một lần nữa ra tay với nàng như đã làm với Trần Lâm Nguyệt trước kia?

“Thiệu Minh...” Nàng mỉm cười gọi tên hắn, cố giấu vẻ lo lắng của mình.

“Đi theo ta.” Hắn cầm lấy tay nàng, đưa

nàng xuống mật thất.

Vẫn là bàn tay lạnh ngắt...

Dưới dinh thự nhà họ Lý là vô số những căn phòng bí mật, căn phòng này thông với căn phòng khác bởi những con đường đầy cạm bẫy. Hấn mở cửa cơ quan, đưa nàng vào một căn phòng rộng lớn ngập ánh vàng.

“Quỳ xuống.” Hấn lạnh lùng nói.

Trước mặt nàng là hàng trăm bài vị dát vàng, trang trọng đặt trên những chiếc bệ gỗ cao quá đầu người.

Vẫn tự thời này, nàng không đọc được

nhiều, nhưng những cái tên trên bài vị, hình như nàng đã từng thấy ở đâu rồi.

Họ Trần...

Lý Thiệu Minh không phải nên họ Lý sao?

Chương 21: Nguyệt Thực

S

au chuyển đi về nhà họ Lý, nàng càng lúc càng sợ việc ở lại đất Lạc Việt này. Đừng nói đến việc nàng là một Trần Lâm Nguyệt giả mạo, cho dù nàng là một Trần Lâm Nguyệt chính công, thì vẫn là quay hướng nào cũng thấy kẻ thù.

Cuối cùng nàng đã hiểu tại sao một người có tình yêu sâu đậm như Vampire lại có thể nhẫn tâm hạ độc thủ với Trần Lâm Nguyệt. Sự dây liên kết giữa họ không đơn giản chỉ là tình yêu, mà còn là mối thù không đội trời chung với họ Lê.

Khó có thể đánh giá ai đúng ai sai; ai là người tốt ai là kẻ xấu, vì nguồn gốc của câu chuyện vốn đã không thể dùng hai màu trắng đen mà phân định. Nếu Vampire dự định dấy binh tạo phản, nàng sẽ vì đại cuộc mà không ngần ngại đứng về phía anh em Lê Ứng Thiên. Đằng này, hắn lại biết nghĩ cho nước cho dân như vậy, nàng có muốn tố cáo hắn cũng không đủ nhân tâm.

Nàng gấp quyển sách sử lại, đặt lên bàn, nhìn nền trời ngả dần sang màu tím, chợt buông tiếng thở dài...

“Dạo này việc quản lý hậu cung vất vả lắm sao?” Một giọng nam trầm ấm nửa

xa cách nửa quan tâm thình lình vang lên phía sau nàng.

Nàng hít một hơi thật sâu, xoay người lại. “Thần thiếp tham kiến thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

“Hầu tẩm đi dạo.” Hắn ra lệnh, nét mặt vẫn giữ vẻ nghiêm trang.

“Dạ, thánh thượng.”

Hắn thoăn thoắt đi trước, nàng lách théch theo sau, trong lòng không khỏi thắc mắc tại sao Lê Ứng Thiên trước giờ luôn ra vẻ xa cách, nay lại chủ động tiến đến với nàng như vậy?

Hôm ấy Vampire ngoài việc bắt nàng thê độc trước bài vị tổ tiên, cũng đã dặn dò nàng cẩn thận về động tĩnh phía hoàng cung. Ngay từ lúc lên ngôi, Lê Ứng Thiên đã ôm mộng chiếm Phồn Lư, nên những mật thám giỏi nhất đều được hân cử sang đó để dò xét tình hình. Có lẽ vì vậy mà những việc làm mờ ám của Trần Lâm Nguyệt dễ dàng được giữ trong vòng bí mật. Thế nhưng, nếu lần này Lê Ứng Thiên có ý định ngự giá thân chinh, chắc chắn phải cử sang đó một tổ mật thám chuyên về thông tin quân sự, đồng thời rút dần một số mật thám về Lạc Việt để đề phòng nội phản.

Tức là: nguy cơ bại lộ thân phận của

nàng mỗi lúc một cao.

Dùng con người giả của Trần Lâm Nguyệt để đóng kịch trước Lê Ứng Thiên, rồi lại dùng con người thật của cô ấy để đóng kịch trước Trường Đông. Càng ngày, nàng thấy càng mệt mỏi, có đêm còn nằm mơ thấy bí mật của mình bị bại lộ, rồi bị người ta giết.

Người giết nàng trong mơ, nàng cũng không nhìn rõ là ai.

...

Lê Ứng Thiên đi một mạch, suốt quãng đường không hề ngoái nhìn nàng. Đường đi lòng vòng nên nàng cũng không đoán

được hẳn định dẫn mình đến nơi nào.

“Hoàng huynh!” Lê Nguyên Phong từ một góc thềm linh xuất hiện, mỉm cười chào Lê Ứng Thiên, sau đó quay sang nàng. “Thần đệ tham kiến hoàng tẩu.”

“Vương gia miễn lễ.” Nàng đáp lại. Trước mặt Lê Ứng Thiên, nàng cũng không nên tỏ ra quá thân thiết với tên hentai ấy, nên cho hắn một chút thể diện. Huống hồ, nàng biết thật ra Lê Ứng Thiên cũng có ý với Trần Lâm Nguyệt.

“Hoàng huynh, lát nữa hoàng tẩu có cùng chúng ta vi hành không?” Lê Nguyên Phong hồ hởi với Lê Ứng Thiên xong, liền quay sang nàng. “Hoàng tẩu, người

có muốn ra thăm thú dân gian một chút không?”

Nàng quay sang nhìn Lê Ứng Thiên, tỏ vẻ chờ đợi hần quyết định thay mình.

“Hay là hoàng hậu cũng đi một chuyến để tìm hiểu dân tình đi.” Lê Ứng Thiên hào hứng nói, nhưng trong ánh mắt lại thấp thoáng hai phần cam chịu ba phần vô cảm.

“Dạ, thánh thượng.”

Ba người đứng một chỗ, cũng chẳng nói gì. Bề ngoài như đang ung dung ngắm cảnh, nhưng có lẽ trong lòng mỗi người đang theo đuổi một ý nghĩ của riêng

mình.

“Hoàng huynh, đến giờ rồi.” Lê Nguyên Phong lên tiếng.

“Ừm.”

Nàng theo lệnh Lê Ứng Thiên, vào một căn phòng gần đó thay y phục. Lúc trở ra, chỉ còn thấy bóng lưng của hắn phía xa xa.

“Lê Ứng Thiên đi đâu vậy?”

“Trở về cung Hưng Long, đêm nay chỉ có hai chúng ta xuất cung thôi.” Lê Nguyên Phong đáp.

Nàng cũng không rõ tại sao dù Lê Ứng Thiên đứng một mình hay đứng giữa biển người, bao trùm lấy hắn vẫn là vẻ cô đơn tro trọi. Đến, rồi lại đi. Xem ra ngay từ đầu chủ ý của hắn đã là để nàng và Lê Nguyên Phong có thể giới riêng.

Thương hắn nhẫn nhịn, hay trách hắn vì quyền mà bán rẻ tình cảm bản thân đây?

Xe ngựa rời khỏi hoàng cung, len lỏi giữa màn đêm rẽ sang Tây Khởi. Nàng và Lê Nguyên Phong chọn một chỗ trên lầu, hướng ra đường lớn. Với thói tham ăn của Lê Nguyên Phong, chẳng mấy chốc chiếc bàn đã đầy ắp thức ăn.

“Mỹ nhân, sắc mặt của ngươi không tốt lắm. Hôm về nhà họ Lý đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nàng lắc đầu. Tạm thời nàng không muốn nói bí mật của Vampire cho ai biết, dù sao hắn cũng là ân nhân lớn của nàng.

“Đêm nay có nguyệt thực, việc xuất quân vì vậy có lẽ sẽ không được thuận lợi như ý muốn. Sắp tới ta phải bận rộn một chút, không có thời gian đến gặp ngươi đâu.”
Hắn nói.

“Nguyệt thực?” Nàng hướng ánh mắt lên vầng trăng tròn dát bạc.

Người thời này vốn mê tín. Hết thiên tai lại đến nguyệt thực, chỉ sợ từ dân chúng đến quan lại đều cho rằng đó là điềm xấu mà ngăn ngại đánh Phồn Lư.

Nàng vốn không thích chiến tranh, nhưng đánh Phồn Lư là việc sớm muộn Lạc Việt phải làm. Phi Long hoàng triều không khi nào là không dòm ngó miếng mồi phương nam béo bở này. Từ xưa đến giờ, hễ có dịp là chúng lại tràn xuống xâm chiếm, gây bao cảnh sinh linh đồ thán. Vận khí nước nhà thì có lúc suy lúc thịnh, không phải lúc nào cũng chống đỡ được. Vì vậy, phải nhân lúc binh lực và kinh tế phát triển, lấn xuống phía nam vừa để mở rộng bờ cõi, tăng khả năng đối kháng với Phi Long hoàng triều; vừa để chúng

không thể lợi dụng Phồn Lư tạo thành thế gọng kiềm, chèn ép Lạc Việt. Cá lớn ăn cá bé, vốn là đạo lý ở đời.

Chỉ tiếc nguyệt thực xảy ra quá sớm. Nếu đợi đến lúc quân Lạc Việt công thành, hẳn là có thể học theo Columbus (*) để chiếm được đất của giặc mà ít hao binh tổn tướng.

“Đã xuất cung thì phải biết tận hưởng, đừng có ỉu rĩ nữa, không là ta bắt người bao châu này đó.” Hấn gõ gõ đầu quạt lên tay nàng.

Nàng ‘hừ’ nhẹ một tiếng, bốc vài hạt đậu phộng bỏ vào mồm.

Khi ánh trắng chuyển dần sang màu đỏ, người ta đổ xô chạy ra ngoài, khua nồi khua chảo, huyên náo cả một con đường. Người hò hét, kẻ ném đá, nếu trong tay có súng chắc họ cũng đã bắn rồi. Nhiều người bày ngay hương án ra giữa đường, thấp nhang quỳ lạy.

Cảnh tượng nhốn nháo buồn cười đó khiến tâm trạng nàng cũng khá hơn một chút, bao nhiêu âu lo cũng dần dần tan biến.

Quán Tây Khởi trong nháy mắt đã không còn một bóng người. Chỉ có nàng và hắn, ngồi đó, cười đám đông đang nghiêm trọng hoá vấn đề.

“Nếu biết trước hôm nay có nguyệt thực thì ta đã vẽ bùa bán kiếm tiền rồi.”

“Ta bán rồi nên mới có tiền đãi người ăn hôm nay đó chứ.”

“Người là vương gia, làm việc đó không thấy xấu hổ sao?” Nàng trêu hấn.

“Không phải ta, mà là một đạo quán kinh doanh dưới quyền ta.”

Nghe đến đây, trong đầu nàng một ý tưởng mơ hồ chợt loé lên, nhưng nó lại quá chung chung để có thể bàn với hấn lúc này. Vì vậy, nàng quyết định dẹp ý tưởng ấy sang một bên, nghe lời hấn, ngấm trắng.

“Đẹp thật!”

“Ừm.” Hấn đồng tình.

“Hentai, người có nghĩ nguyệt thực là điềm xấu không?”

“Không, trăng bao giờ cũng rất đẹp.” Hấn nói, vẻ mặt thoáng nét trầm tư hiếm thấy. “Đặc biệt là vào lúc này.”

“Không phải đa số mọi người rất sợ những hiện tượng này sao?”

“Từ năm mười sáu tuổi ta đã theo các sứ đoàn đi từ nước này sang nước khác, có gì mà chưa nhìn thấy.” Hấn chậm rãi nói.

“Chúng ta cho rằng màu trắng là tang tóc, nhưng người Phù Tang lại mặc màu trắng trong ngày cưới. Còn nữa, người có biết người Hồi giáo ở Ấn quốc không? Họ sống cạnh người theo đạo Bà La Môn. Người Hồi không ăn thịt heo, người Bà La Môn không ăn thịt bò. Tại sao đều là con người mà lại hành xử khác nhau như vậy? Chẳng lẽ ma quỷ khi đi hại người lại phân biệt nạn nhân? Phạm vi bảo hộ của thần thánh lại chia thành từng li từng tấc? Ta nghĩ, tất cả chỉ nằm trong hai chữ ‘niềm tin’. Ta có niềm tin của riêng ta.”

Thì ra, tên hentai lông bông này cũng có chút chiều sâu.

“Nguyên Phong...” Nàng ánh mắt long

lạnh nhìn hấn, xúc động dạt dào, không hề biết ánh mắt mình lúc ấy nhìn trông như đang muốn ăn tươi nuốt sống trai tơ. Nói chuyện với người có tư tưởng tân tiến như hấn, nàng sau này không cần phải lo lắng để ý lời ăn tiếng nói.

Hấn nhìn nàng, có vẻ ghê sợ, lùi lại một chút. “Tránh xa ta ra, yêu nữ.” Nàng bốc một nắm hạt đậu phộng ném về phía hấn. Những hạt đậu sượt quay người hấn, bay xuống bậc thang, đáp xuống một mái tóc xoăn.

Nàng không khỏi ngạc nhiên khi nhìn thấy sự xuất hiện con người ấy, còn Lê Nguyên Phong lại có vẻ dửng dưng.

Lê Ứng Thiên chậm rãi bước đến chỗ họ, ngồi xuống.

“Tiểu nhị, lấy thêm một cái chén.” Lê Nguyên Phong lên tiếng.

Thêm một người mà bầu không khí trầm xuống hẳn. Từ đầu đến cuối, Lê Ứng Thiên không nhìn đến nàng. Ánh mắt hắn chỉ hướng về phía mặt trăng đỏ thẫm, cười như không cười. Lê Nguyên Phong vẫn đều đặn rót rượu. Bàn ba người, có vẻ như hắn là người duy nhất còn chút sinh khí, gương mặt điềm tĩnh, phong thái ung dung.

Không phải hắn định cho nàng và Lê Nguyên Phong một khoảng thời gian tự

do sao? Tại sao cuối cùng vẫn đến?

Không thể kèm lòng, hay là còn có tâm tư gì khác?

...

“Xoảng”

Bình rượu rơi xuống đất, vỡ toang. Nàng không màng đến sự có mặt của Lê Ứng Thiên, hốt hoảng đứng dậy chạy sang phía Lê Nguyên Phong, bầu lấy đôi vai hần.

Hần hai tay ôm lấy ngực, mắt nhúu lại, dường như đang phải chịu rất nhiều đau đớn.

Là độc dược.

Chú thích:

(*) Christopher Columbus: nhờ tính toán được thời điểm xảy ra nguyệt thực, ông khiến người Jamaica tin rằng mình có khả năng giao tiếp với thần linh, khiến họ sợ hãi và cống nộp thức ăn cho đoàn người của ông ấy.

Dĩ nhiên, ý của Hạ Vy là lợi dụng sự sợ hãi của họ để trục lợi (đánh bất ngờ, uy hiếp tinh thần dân bản địa) chứ không phải chỉ là lấy thức ăn.

Chương 22: Thích Khách

T

ĩnh Quốc vương phủ,

Hạ Vy mím môi đứng nép một góc, ánh mắt đau đáu nhìn về phía gương mặt trắng bệch trên giường. Tấm màn trong tay cũng đã bị nàng vò gần nát. Lúc trên xe ngựa, sờ thấy toàn thân hắt lạnh ngắt, nàng sợ hắt chết, cứ vỗ vỗ mãi vào má hắt.

Khấp căn phòng, lò than đỏ rực. Vừa nóng vừa ngọt ngào.

Thái y ra khỏi cửa, nàng liền nhanh

chống ngồi xuống giường, chạm tay vào người hắn. “Thấy sao rồi? Còn lạnh, còn đau gì không?”

Hắn không đáp, chỉ cười cười nhìn nàng.

Miệng hắn cố cười, nhưng nàng biết là hắn đang chịu đựng. Phải chăng đây là thứ gọi là sĩ diện của đàn ông?

“Là chất độc cũ tái phát, tạm thời sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng.” Lê Ứng Thiên lên tiếng, có ý an ủi.

“Là ai hạ độc?” Lê Nguyên Phong sống vô ưu vô lo, sao lại có người tàn ác ra tay với hắn.

“Vẫn chưa điều tra được.” Lê Ứng Thiên nói.

Bốn bức tường vương phủ luôn được canh phòng cẩn mật, quy tắc nghiêm ngặt không kém hoàng cung. Bản thân Lê Nguyên Phong lại là người có võ công, hung thủ là người thế nào mà lại có thể ra tay hạ độc? Nếu nói đến việc kẻ hạ độc trà trộn vào vương phủ, lẽ nào với dàn mật thám của Lê Ứng Thiên, điều tra mãi vẫn không ra?

Trừ khi...

...hoặc Lê Ứng Thiên, hoặc chính Lê Nguyên Phong bao che cho hung thủ.

“Về đi, đông người, khó ngủ.” Lê Nguyên Phong kéo chăn lên trùm chăn kín đầu, xoay người vào tường. “Thần đệ không sao hết.”

Lê Ứng Thiên bước đến bên giường, thô bạo kéo chăn xuống. “Người vẫn giống hệt như hồi nhỏ, chết ngạt trong chăn lúc nào không hay.” Sau đó quay sang nàng, nói như nhắc nhở. “Cũng trễ rồi, theo trăm hồi cung.”

“Khi nào thấy bớt lạnh rồi thì nhớ sai người mang lò than ra ngoài, coi chừng ngạt khói.” Nàng nhỏ nhẹ dặn dò Lê Nguyên Phong, rồi bước theo Lê Ứng Thiên ra khỏi cửa. Đi được vài bước, chợt có một chút lưu luyến, nên ngoái

đầu nhìn lại. Vô tình lại bắt gặp ánh mắt Lê Nguyên Phong đang dõi theo nàng.

Lúc ấy, không hiểu sao trong lòng Lê Ứng Thiên lại có một khao khát ngốc nghếch rằng kẻ nằm trên giường ấy là mình.

Nắng chiều vàng vọt yếu ớt chiếu xuống mặt hồ. Gió thu hiu hắt, không lay nổi một nhánh cây.

Đã năm ngày rồi. Ngày nào dường như cũng rất dài.

Dù biết hiện tại tính mạng Lê Nguyên

Phong không nguy hiểm, nhưng lòng nàng vẫn thấy không yên. Chết độc hôm nay chỉ hành hạ hẩn bấy nhiêu, nhưng lần sau, rồi lần sau nữa sẽ thế nào? Hung thủ vẫn chưa bắt được, làm sao biết việc hạ độc có xảy ra lần nữa hay không?

Đêm ấy, nhìn hẩn lịm đi trong tay mình, nàng cảm giác rất hoang mang. Không còn ai để chuyện trò, không còn ai để mỗi ngày chờ đợi, không còn ai để thoải mái cười đùa. Nếu hẩn biến mất, ở thế giới này, nàng sẽ vô cùng lạc lõng. Nàng rất cần, rất cần một người đối xử với nàng như một Phan Hạ Vy, chứ không phải một Trần Lâm Nguyệt.

...

Có tiếng đế giày loạc xoạc giẫm lên đám lá khô.

“Hoàng tẩu, năm ngày không gặp, như cách...”

“Mười ba thu.” Nàng xen ngang lời hấn.

“Năm nhân ba mươi lăm. Hoàng tẩu, người về học lại bảng cửu chương đi.” Hấn xoay xoay cây quạt trên tay, sửa lưng nàng một cách rất hả hê.

“Hừ, nhầm thôi.” Nàng đáp lại đầy tự cao tự đại.

Mười ba là số nguyên tố, dĩ nhiên nàng

biết chắc năm nhân ba không thể nào bằng mười ba được. Nàng cố tình nói sai chẳng qua chỉ là muốn hấn hào hứng một chút thôi.

“Người đã khoẻ hấn chưa?” Nhìn sắc mặt hấn hồng hào, nàng cũng thấy nhẹ lòng.

“Mỹ nhân lo lắng cho sức khoẻ của ta làm ta cảm động quá đi.”

Nếu những cô cung nữ ngoài kia nghe được giọng điệu của hấn lúc này, không biết họ có còn mê hấn nổi không. Cái gì mà “Niềm mơ ước của toàn bộ tiểu thư Lạc Việt”, hừ, đó là do họ chưa nhìn thấy bộ mặt thật của hấn thôi.

“Lần này Hoàng huynh ta sẽ ngự giá thân chinh.” Hắc nói.

“Vậy à...”

Tuy đã từng nghe qua dự đoán của Vampire, nhưng hiện giờ tin tức vẫn chưa chính thức truyền ra ngoài, nàng cũng nên làm ra vẻ ngạc nhiên một chút.

“Hoàng huynh ta sẽ đưa ngươi theo.”

“Cái gì?” Nàng đứng phắt dậy, cũng may còn điều khiển được âm lượng của mình.
“Tại sao lại đưa ta theo, ta là nữ nhi yếu đuối mà?”

“Người đó...” Hấn đứng dậy, suýt nữa là cốc vào đầu nàng một cái. “Thật là làm xấu mặt nữ nhi đất Việt. Trong lịch sử chẳng lẽ chưa từng có nữ tướng hay sao? Và lại đâu ai bắt người xông pha giết giặc? Hoàng hậu theo hoàng đế ngự giá thân chinh cũng không phải là chưa có tiền lệ.”

“Ta đi cũng chỉ làm con tin cho Lê Ứng Thiên thôi chứ có gì hay ho.”

Chiến trường tên bay đạn lạc, ai biết được số nàng có đen đũi hay không. Hơn nữa, thời này đã có súng và đại bác, tuy khá thô sơ nhưng sức sát thương cũng không thể xem thường. Máy tháng nay nàng chịu đựng được thế giới cổ đại này

một phần cũng vì ngày ngày được sống trong nhung lụa, ăn sung mặc sướng, chỉ có đời sống tinh thần là thiếu thốn. Hành quân vừa nguy hiểm vừa cực khổ, lúc nào cũng nghe tiếng binh đao, ngửi thấy mùi máu, làm sao chịu nổi. Quan trọng nhất là Trung Thu đã gần đến rồi, nàng phải đi tìm bà lão nọ hỏi về cách trở về hiện đại. Nếu đến Phồn Lư với Lê Ứng Thiên, làm sao gặp bà ta?

Lê Nguyên Phong mở chiếc hộp gỗ bên mình, chỉ vào tấm áo màu bạc được xếp cẩn thận đang nằm trong đó. “Chiếc áo giáp này là ba năm trước ta đi sứ được hoàng đế Phi Long hoàng triều ban thưởng, đao thương bất nhập. Ở Lạc Việt không có cái thứ hai đâu. Từ nay người

lúc nào cũng phải mặc nó trong người để phòng bất trắc, hiểu chưa?”

“Người cho ta cái áo, còn người thì sao?”

“Cái áo này mặc vào ngực to như ngực đàn bà, ta không đời nào đựng tới.”

Nàng nhìn vào cái hộp, tay sẫm soi chiếc áo. Trông nó cũng như áo lót bình thường thôi mà, thật sự công hiệu vậy sao?

“Mặc nó hơi rắc rối một chút, để ta mặc giúp người.” Hấn cười gian trá.

“Thôi khỏi, đằng kia còn có cung nữ đang nhìn kia. Ta thông minh, ta tự biết.”

Hentai vẫn là hentai, nàng làm sao biết hắn có giở trò không?

“Năm nhân ba mươi ba, thật thông minh.” Hắn giễu nàng.

“Trường Đông bị dị ứng phải nằm trong phòng có phải là tác phẩm của ngươi?”

“Nếu không lấy đầu ra không gian cho ta và ngươi tán dóc.” Hắn vừa nói vừa nhặt lấy một hòn sỏi, ném xuống hồ. Hòn sỏi nảy lên đến bốn lần.

“Wow!” Nàng tròn mắt nhìn hòn sỏi vừa chìm xuống hồ đầy ngưỡng mộ. “Ê, chỉ ta đi!”

“Chỉ cho người...” Hấn cúi đầu, chau mày nhịp nhịp cây quạt lên trán, cứ như đang suy nghĩ điều gì quan trọng lắm. Nàng rất thích nhìn hấn làm mặt ngẫu kiêu đó, trông giả tạo đến buồn cười.

Đặt cây quạt xuống bàn, Lê Nguyên Phong cầm lên hai tay hai hòn sỏi, ném xuống hồ một lượt. Cả hai đều đồng loạt nảy lên bốn lần rồi mới chìm xuống đáy.

“Người thông minh mà, tự học đi.” Hấn nói xong liền đứng dậy, cầm cây quạt đứng đỉnh bước khỏi Phong Nguyệt đình. “Chỉ cho người, ta lấy gì đi tán gái.”

Nàng nhặt lấy một hòn sỏi, nhếch mép gian tà, ném vào mông hấn, nhưng hấn đã

nhanh tay dùng quạt đỡ lấy mà không cần
ngoái lại nhìn.

Nàng không muốn học ném sỏi nữa, nàng
muốn học võ công.

Suốt mấy đêm liền, nàng không ngủ được
vì lo nghĩ. Nàng không muốn đi Phồn Lư,
nàng muốn ở lại Lạc Việt, tìm gặp bà
thầy bói.

Nhiều lúc nàng ước gì trên mông Lê Ứng
Thiên tự nhiên sùng lên một cái nhọt thật
to, khiến hấn nằm không được, ngồi cũng
không xong, thế là hấn không nỡ giá
thân chinh nữa. Hấn không đi, dĩ nhiên

nàng cũng chẳng cần đi.

Kể ra thì mơ ước của nàng cũng hơi ác thật, nhất là khi Lê Ứng Thiên ngày đêm vẫn đang vì trận chiến này mà hao tâm tổn trí. Nguyệt thực vừa rồi đã khiến lòng dân hoang mang. Một trận thiên tai, lại thêm một lần nguyệt thực, từ dân chúng đến quan lại trong triều đều lo lắng không yên. Triều thần không ai phản đối việc Lê Ứng Thiên xuất binh, nhưng cũng không mấy người tỏ ra hào hứng.

Hai năm trước triều đình Lạc Việt từng lấy có lính Phồn Lư nơi biên giới thường xuyên quấy nhiễu dân lành để xuất quân, nhưng quân Lạc Việt sang đó chỉ có thể đánh rồi bắt giao nộp cống vật, chứ chưa

thể chiếm, vì Phi Long hoàng triều can thiệp.

Trên danh nghĩa, hiện tại Lạc Việt vẫn phải xưng thần với Phi Long hoàng triều, nên những việc trọng đại liên quan đến binh biến đều phải bẩm tấu lên. Với tương quan lực lượng giữa hai nước, nàng nghĩ việc làm ấy không hẳn là cúi đầu khuất phục, mà chỉ là tìm một cái lý để tránh các nước lân cận phát động chiến tranh.

Hầu hết các nước giáp ranh với Lạc Việt đều là chư hầu của Phi Long hoàng triều, nên nếu Phi Long hoàng triều đã chấp thuận cho Lạc Việt đánh Phồn Lư, thì trận chiến này không thể trở thành nguyên

nhân để Phi Long hoàng triều hay các nước kia mang quân sang Lạc Việt. Như vậy, về lý thuyết, Lạc Việt không cần phải vừa đánh nam vừa phòng bắc.

Lần này Lê Ứng Thiên vẫn lấy lý do như cũ khi cho người dâng thư lên Phi Long hoàng triều xin mang quân thảo phạt Phồn Lư. Nhưng nàng biết, mục đích giờ đây của Lê Ứng Thiên không chỉ là đánh nữa, mà là chiếm.

Gần đây binh lực Phi Long hoàng triều sa sút, bị uy hiếp bởi hai bộ tộc thiện chiến đang bành trướng thế lực là Ngôã Lạc ở đông bắc và Đại Y ở phía tây. Hoàng đế ngự giá thân chinh, trọng thương trở về, còn binh tướng vẫn đang

giăng co nơi biên giới. Với tình hình như vậy, dĩ nhiên Phi Long hoàng triều không thể tốn quân ở Lạc Việt, còn đa số các nước chư hầu khác vì gần với biên giới Đại Y nên cũng phải đưa quân tiếp viện cho Phi Long hoàng triều, không dư binh lực tràn xuống Lạc Việt mà gây hấn. Vì vậy, lần dâng thư này chỉ là làm theo thủ tục, chuẩn tấu hay không chuẩn tấu Lê Ứng Thiên vẫn đánh.

Tình thế quá có lợi đề xuất quân, nhưng chưa ra chiến trường mà lòng quân đã lung lay, người người bàn tán, nên Lê Ứng Thiên phải nự giá thân chinh để tăng sĩ khí. Lúc tối nàng sai người mang cái khăn thêu sang cho hấn, nghe đâu hấn vẫn còn làm việc quần quật ở thư phòng.

Ngủ không được, lại tự dưng cảm thấy
hắn đáng thương, nàng quyết định xuống
bếp nấu một nồi chè đậu đỏ, bảo người
mang sang cho hắn.

Fighting!

Hôm nay khí trời đặc biệt trong lành.
Trời xanh không một gợn mây, nắng nhẹ
hiền hoà. Lê Ứng Thiên đưa nàng ra khỏi
cung, cùng các văn võ bá quan đi tế tổ
cầu phúc trước khi ra trận.

Nàng không hợp với những nơi nhang
khói, nên mới đứng một chút đã thấy khó

chịu, phải kiềm chế lắm mới không ho sặc sụa. Cầm cây nhang cắm lên hương án, nàng lẩm nhẩm trong đầu “Cầu liệt tổ liệt tông họ Lê lát nữa cho con sụp ổ gà, trật chân, để Lê Ứng Thiên không ép con đi Phồn Lư nữa. Dạ, trật chân được rồi, đừng có gãy, đau lắm. Con sẽ mua chuộc thái y phóng đại vết thương lên lừa hấn.”

Thật ra nàng đã nhờ Lê Nguyên Phong cho người đào sẵn ổ gà. Cầu nguyện chẳng qua chỉ là mong mọi việc suôn sẻ, qua mặt Lê Ứng Thiên trót lọt mà thôi.

Lê Ứng Thiên lệnh cho các đại thần ra về sau buổi lễ cầu phúc nên nơi này chỉ còn nàng với hấn. Đàn tế tổ không xa hoàng cung lắm, Lê Ứng Thiên vì vậy

cũng không mang theo nhiều người bảo vệ, không gian có vẻ yên tĩnh và khá tự do.

Trong lúc nàng còn đang tận hưởng cảnh quan tươi đẹp, thì từ phía sau những mái ngói cổ kính, một toán người bịt mặt thoát ần thoát hiện phi thân xuống, gươm đao sáng loáng. Thứ ánh sáng lạnh người.

Nàng tự biết mình tay chân vô dụng, không muốn vướng tay Lê Ứng Thiên, nên vội đưa mắt tìm chỗ trú thân. Những tên thích khách ấy đều nhắm đến Lê Ứng Thiên, có lẽ không để ý đến nàng đâu.

Ngự lâm quân chỉ được cái nhiều, chứ

khả năng thì không bằng bọn thích khách kia, nên chết nhiều như rạ. Kẻ đang đo kiếm với Lê Ứng Thiên có lẽ là tên cầm đầu, mỗi đường kiếm xuất ra đều nhanh như chớp. Nàng nhìn mà cũng thấy lo.

Một trong những tên thích khách sau khi giết được hai ngự lâm quân ở vòng trong, liền chuyển hướng mũi kiếm về phía Lê Ứng Thiên mà nhắm tới. Vào ngay khoảnh khắc ấy, trong đầu nàng thành linh hiện lên ba chữ ‘khổ nhục kế’, sáng còn hơn bảng hiệu neon.

Nàng có áo giáp đao thương bất nhập, cùng lắm chỉ bị đau chút xiu thôi. Tuy không thể khiến hấn xúc động mà rơi lệ nhưng cũng đủ khiến hấn thấy mắc nợ với

nàng. Đến lúc đó, nàng chỉ cần giả bệnh, hấn sẽ mũi lòng mà không bắt nàng cùng hấn đến Phồn Lư. Cách này còn chắc chắn hơn cả kế hoạch vấp ổ gà. Hấn vừa không bị thương, nàng lại được ở lại, không phải vẹn cả đôi đường sao?

...

Tiếc rằng, sự thật không giống như những gì nàng tưởng tượng.

Một tia đau nhói kinh hãi truyền qua.

Trước mắt nàng, chỉ còn bóng tối...

Lê Ứng Thiên tay xiết chặt chuôi kiếm, trong nháy mắt, hai tên sát thủ đầu lìa

khỏi cổ.

Đôi tay hắt run run bế nàg lên, áp sát
tấm thân đẫm máu của nàg vào lòng
mình, đôi mắt ngậ một màu chết chóc.

“Kẻ sống, cực hình tra tấn. Kẻ chết,
phanh thây, bêu đầu thị chúng!”

Chương 23: Ký Ức

L

ê Ứng Thiên đặt nàng xuống giường. Áo hăn, áo nàng, đều đầm máu...

Ngự y nhanh chóng được truyền đến, vội vàng bắt mạch cho nàng, trong khi nữ y lo việc xử lý vết thương. Lê Ứng Thiên im lặng đứng trước giường. Không lớn tiếng, cũng không gằn giọng, nhưng luồng sát khí toả ra từ hăn cũng đủ khiến người ta kinh sợ.

“Bẩm thánh thượng, tuy hoàng hậu mất nhiều máu nhưng vết thương không nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ cần hàng ngày

đều đặn thay thuốc, chuyên tâm tĩnh dưỡng, nhất định phụng thể sẽ nhanh chóng bình phục.”

“Khi nào hoàng hậu có thể tỉnh lại?”

“Bẩm thánh thượng, sáng mai thì hoàng hậu đã có thể tỉnh lại.”

Xong phần việc của mình, ai nấy cũng lần lượt ra về, không dám nán lại trong phòng. Căn phòng bỗng chốc trở nên yên ắng. Chỉ có hắc, và nàng.

Ngón tay hắc vuốt nhẹ đôi môi nhợt nhạt của nàng, miệng nở một nụ cười chua chát. “Tại sao... lại là nàng?”

Càng ngày, hắn càng thấy mình thất bại. Đầu tiên, hắn không nén được khao khát muốn nhìn thấy được nàng. Biết được nàng là ai, hắn lại không kiềm chế được mà muốn tìm cơ hội ở bên nàng nhiều một chút. Thậm chí, hắn còn cảm thấy khó chịu mỗi lần nhìn nàng cười cười nói nói bên hoàng đế hắn. Nhận ra bản thân ấu trĩ, hắn cố lánh mặt nàng, nhưng càng lánh, ông trời lại càng để hắn gặp lại nàng trong những hoàn cảnh khiến tim hắn phải lung lay.

Hắn cảm giác, muôn vàn thử thách mà hắn phải vượt qua suốt mười mấy năm nay, cũng không đáng sợ bằng một người phụ nữ yếu ớt này.

“Lâm Nguyệt...”

Hắn ngồi đó, nắm lấy tay nàng. Đêm lặng lẽ trôi...

...

Việc hoàng hậu bị trọng thương là điều cơ mật. Bất kì kẻ nào để lộ thông tin đều bị khép vào tội tử hình. Lê Ứng Thiên không muốn gieo vào lòng dân chúng bất kì nỗi hoang mang nào nữa.

Lê Nguyên Phong hiện đang ở Bình Châu thương lượng với đoàn hải tặc Hắc Dương về việc cướp thương thuyền. Việc quân trọng đại, hắn cũng không muốn hoàng đế của mình vì việc của Trần Lâm

Nguyệt mà phân tâm nên cũng chưa báo tin sang đó. Hắn nghĩ khi Lê Nguyên Phong trở về, nàng ta cũng vừa hồi phục.

Toàn bộ đám sát thủ đều là người Phồn Lư, bị thuốc câm có lẽ từ khi mới bắt đầu huấn luyện. Đường kiếm của bọn sát thủ không giống trường phái kiếm thuật phương nam. Nếu hắn đoán không lầm thì chủ nhân của chúng là nhị hoàng tử Tá Tra. Chỉ có Tá Tra, người từ nhỏ đã sang Phi Long hoàng triều làm con tin chính trị, mới có thể đào tạo nhóm sát thủ với đẳng cấp võ công như thế.

Trong hai mươi tên sát thủ tấn công đêm ấy, ngự lâm quân bắt sống được bốn tên. Tất cả đều bị đưa đến hình bộ, dùng cực

hình tra tấn. Chúng đã tổn thương người chúng không nên tổn thương, hẳn nhất định không cho chúng chết dễ dàng.

Đến trưa, Lê Ứng Thiên vừa dùng cơm xong liền nhanh chóng ra khỏi cung đến chỗ Hạ Vy. Tối qua hẳn vẫn chưa cho người di chuyển nàng về hoàng cung, sợ động đến vết thương.

“Hoàng hậu đã tỉnh chưa?” Hẳn hỏi người cung nữ đứng trước cửa.

“Bẩm thánh thượng, hoàng hậu vẫn chưa tỉnh.” Cung nữ đáp có vẻ sợ sệt, lo rằng hẳn nổi cơn thịnh nộ.

Lê Ứng Thiên đẩy cửa bước vào. Đêm

qua thái y bảo đèn sáng là nàng có thể tỉnh dậy. Tại sao đã quá Ngọ mà vẫn chưa có chuyển biến gì?

Trong lòng hắn có chút lo âu.

“Truyền thái y.” Hắn nói.

Tuy sát khí trên người hắn không còn nặng như lúc tối, nhưng ánh mắt hắn vẫn khiến viên thái y già tim đập chân run. Rõ ràng đêm qua ông đã chẩn đoán vết thương của hoàng hậu không nghiêm trọng, vậy mà đến giờ vẫn chưa tỉnh, bản thân ông không chừng có nguy cơ bị khép tội khi quân.

“Thế nào?”

“Bẩm...bẩm thánh thượng, vi thần vẫn không dò được điểm gì bất thường. Có lẽ do hoàng hậu cơ thể mệt mỏi, nên ngủ lâu một chút.”

“Vậy đến khi nào hoàng hậu mới tỉnh dậy?”

“Bẩm, có thể là tối nay hoặc sáng mai.”

Câu trả lời lấp lửng có thể khiến long nhan nổi giận, nhưng ông không muốn một lần nữa đưa ra phán đoán sai, khiến tội càng thêm nặng.

Sáng hôm sau, khi hấn quay trở lại, nàng vẫn nằm yên trên giường, tứ chi bất

động.

“Đến khi nào nàng mới chịu tỉnh lại đây?” Tính đến hôm nay đã là ngày thứ ba. Hấn đã cho gọi hết ngự y, nhưng vẫn không ai đưa ra được câu trả lời thoả đáng.

Hấn khẽ chạm tay vào trán nàng, vuốt nhẹ. Từ khoé mắt nàng, một giọt nước nóng ấm lặng lẽ tuôn ra, khiến bàn tay hấn bất thần rút lại. Đã lâu lắm rồi, từ khi mẫu phi của hấn qua đời, hấn không chạm vào nước mắt nữ nhi.

Tại sao nàng lại là hoàng hậu của hấn? Tại sao nàng không thể xuất hiện trong đời hấn muộn hơn một chút, khi mọi thứ

hắn đã có thể nắm vững trong tay?

“Hoàng huynh!”

Lê Nguyên Phong thành linh xô cửa xông vào, cử chỉ vội vàng. Lê Ứng Thiên có chút ngỡ ngàng khi thấy hoàng đệ của mình. Hắn không ngờ Lê Nguyên Phong lại có thể hoàn thành cuộc giao dịch và trở về nhanh đến vậy.

“Trẫm về cung phê duyệt tấu chương.”
Lê Ứng Thiên lạnh nhạt nói, rồi tiến ra ngoài, đóng cửa lại. Hắn không muốn nhìn thấy cảnh tượng phía sau.

Ánh trắng tràn qua khung cửa, lạnh lẽo lan toả khắp căn phòng.

Nàng cảm nhận được thứ ánh sáng lờ mờ ấy, cũng cảm nhận được ai đó đang nhẹ nhàng vỗ về mình, nhưng lại quá mệt mỏi để bước ra khỏi bóng tối, bước ra khỏi sự yên bình tạm bợ kia.

Người ấy nắm tay nàng.

Người ấy hôn lên trán nàng.

Rất ngọt ngào, rất dịu dàng. Ngọt ngào dịu dàng đến tận lúc tức đi sinh mạng của nàng.

Mỗi khi hồi ức ấy thoáng qua, tim nàng

lại như một lần nữa trở về với khoảnh khắc tan nát ấy.

Đau...

Đau quá.

Lê Nguyên Phong đỡ nàng dậy, nhẹ nhàng áp gương mặt đầm nước mắt của nàng vào lòng hắn, nắm ngón tay xiết chặt lấy tay nàng. “Ngoan, đừng sợ, có ta ở đây.”

Nàng rút sâu vào ngực hắn, dùng những chiếc móng dài sắc bén dầy vò bàn tay hắn.

Cứ như thế, suốt một đêm dài.

...

Lúc nàng tỉnh dậy, trời vẫn chưa sáng hẳn.

Là tiếng sáo đã đánh thức nàng.

Mở mắt ra, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là cây sáo ngọc của Lê Nguyên Phong, lạnh như băng gõ gõ lên chiếc gò má nóng hổi của nàng.

“Chịu tỉnh rồi sao? Ta còn tưởng ngươi chờ ta hôn ngươi nữa chứ?” Hắn giở giọng trêu chọc, tay cầm lấy tách nước đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh, đút cho nàng.

“Sao người biết bản nhạc đó?” Nàng giương đôi mắt đỏ hoe nhìn hắn.

“Bản nhạc nào?”

“Bản nhạc người vừa thổi.”

“À, lúc ở Kim Liên tự vắt khô quần áo, người cứ ngâm nga bài ấy suốt. Ta thấy hay nên mang về phổ lại.” Hắn đáp. “Thế nào, có phải hay hơn rất nhiều không?”

Nàng khẽ chớp mắt, tự cười mình ngốc.

Chiều hôm ấy, sau khi dùng xong một chén cháo loãng, nàng được ngự lâm

quân hộ tổng về cung. Việc nàng bị thương vẫn được giữ trong vòng bí mật. Sau vụ ám sát bất thành ấy, Lê Ứng Thiên có ý định để nàng lại Lạc Việt, không cần phải đi Phồn Lư nữa.

Hàng ngày đều được Trường Đông tận tình chăm sóc, dùng đủ các loại thuốc quý hiếm, nên chỉ vài hôm sức khoẻ của nàng đã tốt hơn nhiều. Nửa tháng trước Vampire đã khởi hành đi Cao Ly để lo việc kinh doanh, nên hiện tại không thể đến thăm nàng. Trước mặt Trường Đông, nàng tỏ ra buồn vì việc ấy, nhưng trong lòng lại thấy nhẹ nhõm. Nàng không muốn nhìn thấy hắn.

Cả Lê Nguyên Phong, nàng cũng không

muốn gặp.

“Tại sao tránh mặt ta?” Giọng Lê Nguyên Phong đầy bất mãn thình lình vang lên cạnh nàng giữa đêm tĩnh mịch. Đã bảy ngày liền, nàng không lui tới đình Phong Nguyệt. Những lúc hần đến cung Trường Lạc tìm nàng, nàng cũng sai Trường Đông lấy lý do nàng đang ngủ để đuổi hần về.

“Ta mệt.” Nàng đưa ra một cái cớ chung chung.

“Vết thương còn đau lắm sao?” Hần dịu giọng.

“Ừm, ngay cả lăn qua lăn lại cũng đau.”

“Ăn thử một miếng đi.” Hấn vừa nói vừa nhét thứ gì đó vào miệng nàng.

Mặn mặn, ngọt ngọt, giòn giòn, hình như là cá tầm bột chiên chua ngọt.

“Quầy cá bống chiên này ta mới phát hiện ra tối nay.” Hấn nói xong, lại nhét vào miệng nàng thêm miếng nữa. “Ngon không?”

Hỏi xong, hấn cũng chẳng quan tâm nàng trả lời thế nào, tay liên tục dứt lia dứt lịa, khiến quanh miệng nàng lem luốc đầy nước sốt. Vừa dứt, hấn vừa luôn miệng khen. “Ngon quá. Ngon lú con cú luôn.”

Nàng phì cười.

Sau nụ cười ấy, những u uất trong lòng dường như đều lui dần lại phía sau.

“Ăn xong nhớ trả tiền lại cho ta đó.” Hắc nói.

“Cái áo giáp ‘đao thương bất nhập’ của người hại ta suýt chết ta còn chưa tính, người lại còn đòi ta trả tiền mấy con cá bống chiên.” Vừa nói, nàng vừa lôi cái áo giáp đang đặt ở đầu giường quăng xuống chân, đập đập lên mấy cái, hùng hổ mắng: “Đồ Made in China. Đồ Made in China dỏm nè.”

“Cái áo lúc ta đưa cho người đích thực

là ‘đao thương bất nhập’. Có điều, lúc người mặc đến đàn tế tổ, nó chỉ còn là cái áo lót thông thường không hơn không kém.”

“Ý ngươi là sao?”

“Giữa hai lớp của áo giáp có một loại tơ đặc biệt. Một khi loại tơ này bị lấy đi, hay bị thay thế bởi một loại tơ bình thường khác, công dụng của chiếc áo sẽ không còn nữa.” Hấn nói.

“Tức là có người đã cố tình đánh tráo lớp tơ trong áo giáp?”

“Ừm.” Hấn gật đầu. “Rất ít người biết sự tồn tại của loại áo giáp này. Biết được

cầu tạo bên trong của nó để đánh tráo lại càng không có mấy người.”

“Áo giáp này người nhận từ hoàng đế Phi Long hoàng triều, chẳng lẽ kẻ đánh tráo lớp tơ trong áo giáp...”

“Hiện tại hoàng huynh còn phải dùng kẻ ấy để đánh lạc hướng Phi Long hoàng triều, nên kẻ ấy chưa thể chết.” Giọng hắn chuyển sang lạnh lẽo tới cùng. “Nhưng ta hứa với người, sẽ có một ngày ta bắt ả trả lại gấp ngàn lần những gì người phải chịu.”

Nàng cũng muốn diệt trừ kẻ đã hãm hại mình lắm, nhưng lại sợ hắn vì trả thù cho mình mà bất hoà với Lê Ứng Thiên, nên

vội lên tiếng khuyên can: “Thôi, việc quân cơ đại sự quan trọng hơn. Dù sao ta cũng còn sống sờ sờ ở đây, không cần phải trả thù.”

“Thù thì có thể không trả, nhưng tiền thì phải trả đó.” Hắc cốc nhẹ lên trán nàng một cái, sau đó bước về phía cửa sổ, phi thân đi mất.

Lê Nguyên Phong xấu xa. Hắc giàu như thế, còn tính toán với nàng mấy đồng bạc lẻ. Chẳng biết sau này hắc cưới vợ thế nào.

...

Lê Ứng Thiên đắm chiêu nhìn bản báo

cáo ngân khố. Kết quả khiến hấn không mấy hài lòng.

Việc chi viện cho Hắc Dương đã ngốn của hấn một khoản tiền. Tuy hiện nay quốc khố còn cầm cự nổi, nhưng công cuộc đánh Phồn Lư là một trận chiến dài, chỉ e lợi ích chưa được bao nhiêu, mà hao tổn đã bày ra trước mắt. Việc khai thác quặng đồng vì vậy có thể sẽ phải giao cho tư nhân làm để thu thêm lợi tức. Hiện nay, ngoài tài lực họ nhà họ Lý, hấn không nghĩ ra ai khác có thể đảm đương việc đó, nhưng hấn không muốn giao việc này cho Lý Thiệu Minh.

Thứ nhất, một khi thương nhân có thể can dự vào nguồn cung ứng vũ khí của triều

đình, ít nhiều gì cũng sẽ khuếch trương được ảnh hưởng chính trị của mình. Lý Thiệu Minh đã quá giàu, nếu để hắn kết giao bè phái trong triều, sẽ trở thành nguy cơ ngoại thích tương lai. Thứ hai, trước đã giao việc đóng thuyền cho nhà họ Lý, giờ lại giao việc khai thác quặng đồng, sẽ không khỏi khiến người ngoài nghĩ hắn thiên vị Trần Lâm Nguyệt. Các đại thần khác có con gái trong cung sẽ bất bình, mà hắn thì còn định sử dụng hậu cung cho mục đích dài lâu.

Quốc sự chất chồng, nên ngay cả đêm trung thu, hắn cũng không có thời gian nghỉ ngơi sau buổi yến tiệc vừa rồi.

“Tham kiến chủ nhân.” Một bóng đen nhẹ

nhàng nhảy qua cửa sổ, đáp xuống trước mặt Lê Ứng Thiên lúc này vẫn đang chú tâm vào bản báo cáo kia.

“Tây Vũ, người không thấy đeo một chiếc mặt nạ sẽ khiến bản thân dễ bị phát hiện hơn sao. Trẫm không có tâm trí đùa với người.” Lê Ứng Thiên nói, mắt nhanh chóng quay lại với công việc của mình.

“Chủ nhân, hôm nay là Trung Thu, người ngồi đó dán mắt vào mấy con số, không thấy lãng phí tuổi xuân sao?”

“Nếu người đến đây là muốn xin ta cho phép Đông Vũ ra ngoài cùng người uống rượu, ta chuẩn tấu. Nhưng tuyệt đối

không được tiết lộ bất kì hoạt động gì của tứ đại mật thám cho hắn. Từ khi hắn trọng thương, cả tính tình lẫn cử chỉ đều có vẻ bất thường.” Tây Vũ vừa hoàn thành nhiệm vụ từ Phồn Lư trở về chỉ vài ngày. Lê Ứng Thiên nghĩ mình cũng nên cho hắn đãi ngộ tốt một chút, phá lệ cho Đông Vũ xuất cung.

“Chứ không phải tại chủ nhân bắt hắn giả gái, làm hắn bản thân nam nữ bất phân sao? Có điều, như thế cũng có điểm đáng yêu.”

Lê Ứng Thiên đưa mắt nhìn Tây Vũ, tự thấy mình đối với tên thuộc hạ này đúng là không còn biện pháp.

“Chủ nhân, ngôi hoàng đế còn có thể ngồi mấy chục năm, nhưng tuổi trẻ thì trôi qua nhanh lắm. Không nên tự bạc đãi bản thân mình.”

Nói rồi, bóng đen phi thân ra cửa sổ, để lại chiếc mặt nạ chổng chơ trên thư án.

Trung Thu...

Lê Ứng Thiên sức nhớ ra, buổi tiệc mừng trung thu lúc này, phụng ỷ bên cạnh hẳn trống không.

Đã hơn mười ngày, tại sao nàng vẫn chưa hồi phục?

Chương 24: Trung Thu

L

ê Ứng Thiên bước ra khỏi phòng vừa lúc một cung nữ mặc đồng phục của cung Trường Lạc chạy đến báo Lê Nguyên Phong đã dẫn Trần Lâm Nguyệt xuất cung.

Cung nữ này vừa nhìn hấn đã biết là do người của Lê Nguyên Phong sắp xếp, nên hấn cũng không lo việc này bị lan truyền. Có điều, hấn vẫn rất bất mãn với việc tiền trạm hậu tẩu này của hai người ấy. Hấn là hoàng đế, trên danh nghĩa là phu quân của Trần Lâm Nguyệt, vậy mà Lê Nguyên Phong dám đưa nàng ta ra ngoài

không báo hấn tiếng nào. Còn Trần Lâm Nguyệt, nàng ta...

Nói tóm lại, hấn cực – kì – khó – chịu.

...

Lê Nguyên Phong và Hạ Vy vừa rời hoàng cung thì đến thẳng hồ Dạ Ngọc. Ra khỏi xe ngựa, nàng bước đi rất nhanh. Vừa đi vừa đảo dác nhìn quanh.

Ra khỏi cung kiêu này, người khiến nàng sợ nhất không phải Lê Ứng Thiên mà là Vampire, dù nàng đã cố hoá trang để nhìn khác đi một chút. Việc Lê Nguyên Phong thường ở cạnh nàng Trường Đông không thể nào không biết. Trường Đông

biết tức là Vampire biết. Chỉ là, hắn không hề chất vấn gì nàng ngoài việc bắt nàng thề không được làm việc có lỗi với tổ tiên. Hắn ôn hoà như thế mới là điều khiến nàng lo ngại, chẳng biết nguy hiểm tìm đến lúc nào. Cơ hội xuất cung không nhiều, nàng phải tranh thủ tìm cách về nhà trước khi có tai hoạ gì ập đến.

“Người đang tìm cái gì vậy?” Lê Nguyên Phong kéo kéo tay nàng. Từ lúc bước xuống xe ngựa, đối với nàng, hắn dường như không tồn tại.

“Một bà lão.” Nàng đáp, vẫn không ngừng dõi mắt tìm.

“Cao thấp mập ốm đẹp xấu thế nào?”

Hắn cũng hăm hờ muốn tham gia, cứ như sợ bị bỏ rơi.

“Cao thế này, mập thế này, mặt mũi thế này...” Nàng vừa nói vừa diễn tả.

“Ừm.”

Trên đường đi, hàng khoai lang nướng nào nàng cũng đã nhìn qua, nhưng đều không thấy. Sau đó, nàng mới sực nhớ ra bà lão kia hẹn chị mình ăn bỏng ngô chứ không phải khoai lang.

“Bà lão người tìm rớt cuộc là ai?” Lê Nguyên Phong quay sang nàng

“Một bà thầy bói.”

“Thầy bói...” Hấn có vẻ nghi ngại. “Có phải người người muốn tìm là Ái Thực đạo nhân?”

“Ái Thực đạo nhân?” Nàng nhìn hấn ngạc nhiên, lẽ nào bà ta nổi tiếng đến nỗi Lê Nguyên Phong cũng biết.

“Nghĩ lại, hình dáng bà ấy cũng giống với lời tả của người lắm.” Hấn nói.

“Người có biết bà ta hiện đang ở đâu không?”

“Chẳng những biết, mà bà ấy còn là người quen của ta.” Hấn tự hào nói, rồi cốc nhẹ lên trán nàng một cái. “Người

đó, sao không chịu nói sớm.” Nói xong liền kéo tay nàng đi một mạch.

...

Hai người bước lên một chiếc thuyền nhỏ có vẻ lụp xụp cách đó không xa.

“Sao lại không có? Không phải năm nào bà ấy cũng đến đây sao?” Lê Nguyên Phong nhíu mày nhìn xung quanh.

“Có lẽ bà ấy vừa mới ở đây...” Nàng nhặt lên một hạt bỏng ngô rải rác dưới sàn, trong lòng có một dự cảm không hay.

“Lẽ nào bọn chúng đã tra ra...”

“Bọn chúng?”

“Người của Thiên Thông quốc sư. Lần trước ta đã nhờ Ái Thực đạo nhân phá trận pháp trấn yểm long mạch của Thiên Thông. Nếu bà ấy rơi vào tay chúng, chỉ e lành ít dữ nhiều.”

Nàng bần thần ngồi sụp xuống sàn. Chẳng lẽ tia hy vọng cuối cùng cứ như thế mất đi.

“Mỹ nhân, chuyện ta nói chỉ là tình huống xấu nhất thôi. Ta sẽ nhờ hoàng huynh cho người điều tra, người cũng đừng lo lắng quá.” Hắn cúi xuống, nắm lấy tay nàng.

Nàng im lặng không đáp. Mãi một lúc

sau, mới bắt chột ngược lên nhìn hấn. “Nguyên Phong, người ... có thích ta không?”

Câu hỏi của nàng khiến hấn thoáng sửng sờ. Chưa bao giờ nàng thấy một vẻ nghiêm túc đến thế trên gương mặt hấn. Có lẽ, ở xã hội phong kiến, không mấy cô gái dám đưa ra câu hỏi thẳng thừng như vậy.

“Ta cần người, không phải thích người.” Hấn gõ gõ nhẹ cây quạt lên vai nàng, giọng dần chuyển sang tự cao tự đại. “Ta là người đàn ông sáng giá nhất Lạc Việt, yêu cầu cao lắm.”

Nghe câu trả lời của hấn nàng cũng thấy

nhẹ nhõm trong lòng. Hắn tốt với nàng quá, nàng sợ một ngày nào đó hai người không thể dừng lại ở tình bạn đơn thuần. Lỡ như hai người tiến xa hơn, khi nàng trở về hiện đại hắn sẽ rất đau lòng. Mà dù nàng có phải ở lại thời đại này đi chăng nữa, có lẽ hiện tại cũng không dám phát sinh tình cảm với ai, sợ lại thêm một lần thất vọng.

Thời gian qua nàng mất đi kí ức vì cú shock ấy cũng không rõ là may mắn hay là số phận trêu ngươi. Mỗi lần nhớ lại khoảnh khắc kinh hoàng mà mình đã trải qua, nàng lại cảm thấy e dè những người đàn ông mà mình có thiện cảm hơn mức bình thường. Trên đời này nhiều chuyện không ngờ lắm. Có lẽ nàng nên đến Phồn

Lư cùng Lê Ứng Thiên, rời xa Vampire, rời xa Lê Nguyên Phong một thời gian để bình tâm lại.

“Nguyên Phong, ta quyết định rồi, ta sẽ đi Phồn Lư.”

“Tại sao?” Giọng điệu hần không giống một câu hỏi thông thường, mà giống như một câu chất vấn.

“Minh thương dễ đỡ, ám tiễn khó phòng. Người là vương gia, dù thay hoàng đế nhiếp chính thì cũng không thể can thiệp vào chuyện hậu cung, nên nếu lỡ ta bị hại, người cũng khó lòng giúp được. Thôi thì ta đi với Lê Ứng Thiên cho rồi. Dù sao cũng đâu phải xông pha trận mạc

gì, đi làm bình bông thôi mà.” Nàng cố nghĩ ra một lý do hợp tình hợp lý.

Hắn im lặng một chút, dường như đang đánh giá quyết định của nàng. Nàng chỉ mong hắn đừng hỏi những câu hỏi hóc búa quá, khiến nàng lộ ra nguyên nhân thật sự.

“Nghĩ kĩ chưa?” Không ngờ, hắn hỏi một câu rất đơn giản, ngoài sự tưởng tượng của nàng.

“Nghĩ mấy đêm rồi.”

“Vậy tối nay chúng ta đi chơi một bữa cho thoả thích, xem như Tĩnh Quốc vương ta đây làm tiệc tiễn nữ tướng Phan

Hạ Vy ra trận.” Hấn mỉm cười, vỗ nhẹ vào vai nàng, như khích lệ. “Ta đi.”

“Ta sẽ ăn sạch tiền của ngươi luôn.”
Nàng hào hứng nói.

“Thử xem túi tiền ta to hay bụng của ngươi to.” Hấn nhìn nàng đầy khiêu khích.

Dù nghĩ rằng Lê Ứng Thiên đang trong cung hội hè chè chén, nàng vẫn tránh xa Tây Khởi. Ai biết số nàng có đen đui đụng phải hấn ở đó hay không? Đi ăn hàng rong là tốt nhất.

Nàng và hấn chậm rãi dạo quanh hồ Dạ Ngọc. Suốt quãng đường ấy, nàng cũng

không nhớ rõ là đã ních cái bụng chật cứng của mình bằng bao nhiêu thứ. Đâu phải lúc nào cũng được bòn tiền của tên hentai đáng ghét kia. Nàng phải ăn cho thoả thích.

“Nguyên Phong, ở đằng kia có cái lồng đèn to quá kia!” Nàng chỉ tay vào chiếc lồng đèn cao qua đầu người sáng rực cách đó không xa.

“Người đến đó trước đi, ta mua thêm mấy xâu mực nướng nữa.” Hắn nói, không ngừng hít hà mùi thơm ngào ngạt toả ra từ vỉ than đỏ rực.

Nàng cố lách người, len lỏi giữa đám đông. Không ngờ thời cơ đại đất rộng

người thừa mà cũng có lúc người ta chen chúc như mua hàng giảm giá trong siêu thị.

Một đám con nít chạy ào tới khiến nàng chơi vơi, trong lòng khóc thầm chắc lần này không khỏi kiếp trở thành thảm lót đường cho người ta đạp.

“Cảm ơn.” Nàng mỉm cười nói với người vừa tốt bụng ra tay đỡ mình.

Nhưng, nụ cười ấy lại rất nhanh chóng tắt lịm đi.

“Đang bị thương tại sao còn ra đây?” Lê Ứng Thiên nhìn nàng, lửa giận bùng bùng. “Còn đây là cái gì?” Hắn giật lấy

xâu mực nướng mà nàng đang ăn dở.

Nàng im lặng không dám chống đối. Làm sao ngờ được số mình lại xui đến như vậy, xoay qua xoay lại vẫn gặp hấn ở đây.

“Chẳng phải thái y bảo trong thời gian bị thương không được ăn hải sản sao?” Hấn ném xâu mực nướng của nàng xuống đất.

Nàng cố nén giận, nhưng gương mặt vẫn không giấu được vẻ tiếc nuối. Xâu mực ấy là lúc nãy Lê Nguyên Phong xếp hàng lâu lắm mới mua được cho nàng.

“Đi về!” Hấn nắm lấy tay nàng, kéo đi.

Nhìn, nàng phải nhìn, dù nàng ghét nhất là loại người độc đoán, hành động không để ý đến cảm xúc của người khác. Đối với loại đàn ông này, càng phản ứng, càng gây cho họ sự thích thú tò mò. Mà nàng, nhất định không thể để hấn chú ý đến mình.

Lê Ứng Thiên cứ như thế dắt nàng đi một mạch, làm nàng cũng không kịp báo với Lê Nguyên Phong một tiếng, không biết có khiến hấn lo lắng đi tìm nàng không.

...

Về đến cung Trường Lạc, thái độ của Lê Ứng Thiên có vẻ ôn hoà hơn một chút.

“Hoàng hậu có biết hậu quả việc mình làm không? Vài ngày nữa là ngày xuất quân, nếu chẳng may hoàng hậu xảy ra chuyện gì, ảnh hưởng đến tinh thần binh sĩ, hoàng hậu có gánh nổi trách nhiệm không?”

“Thần thiếp biết tội, xin thánh thượng trách phạt.”

Nhìn thấy thái độ cam chịu của nàng, có lẽ hần cũng mềm lòng, nên giọng điệu có phần mềm mỏng một chút. “Thôi, hoàng hậu nghỉ ngơi đi. Việc hoàng hậu đã về cung trầm sẽ báo lại cho Tể Quốc vương, hoàng hậu không cần lo lắng.”

Vậy là hần ít nhiều cũng đoán được tâm

trạng của nàng. Mới lúc nãy còn thấy hắn đáng ghét, sau khi nghe câu nói cuối cùng của hắn, nàng lại thấy hắn có chút đáng thương.

Hắn đi được vài bước, chợt nghe tiếng nàng gọi lại phía sau.

“Thánh thượng, trời đã kéo mây đen. Xin thánh thượng chú ý bảo trọng long thể, để còn tạo phước cho lê dân bá tánh.” Nàng lễ phép hai tay đưa cây dù cho hắn.

Hắn nhanh chóng cầm lấy cây dù rồi quay lưng đi, trong lòng vui buồn lẫn lộn.

Ngoài mặt, có vẻ như nàng đưa cây dù

cho hấn là vì lo ngại hấn dầm mưa nhiễm bệnh, ảnh hưởng đến việc hành quân, nhưng thật ra, là nàng có ý mắng hấn hấn không biết tự chăm sóc bản thân mình. Phê phán nàng không biết giữ gìn sức khỏe, ảnh hưởng lòng quân. Hấn cũng có cần thận hơn đâu!

Những đêm trước ngày xuất binh, nàng không ngủ được. Vừa hồi hộp, vừa phấn khích, lại vừa lo lắng.

Phủ nội vụ cho người đến bắt Trường Đông, nghi ngờ cô ta liên quan đến vụ mang cống phẩm trong cung bán ra ngoài. Dĩ nhiên, đó chỉ là màn kịch của Lê

Nguyên Phong, tạo ra một cái cớ để Trường Đông không thể theo nàng đi Phồn Lư. Có lẽ hẳn sợ Trường Đông làm gián điệp, gây bất lợi cho việc hành quân của Lê Ứng Thiên. Nàng thì không nghĩ thế, nhưng tạm thời cũng không muốn tranh cãi với Lê Nguyên Phong, cứ xem như nàng không biết Vampire có ý định gì. Nếu nói ra, không chừng Lê Nguyên Phong sẽ vì tầm quan trọng của vấn đề mà báo với Lê Ứng Thiên. Nàng trên danh nghĩa là em gái của Vampire, chắc chắn không tránh khỏi liên quan, không khéo cả nhà bị khép tội tru di.

Vả lại, không có Trường Đông bên cạnh, nàng cũng thấy thoải mái hơn.

“Đây là chiếc quạt thông minh, giữ cho
kĩ.” Lê Nguyên Phong dúm cây quạt vào
tay nàng.

“Người đừng giở trò gạt ta để có có
mắng ta ngốc, cái quạt làm sao có thể
khiến người ta thông minh.” Nàng thật sự
không biết bản mặt mình lúc đó thật sự
trông rất ngố.

“Thế mới bảo người ngốc.” Hấn cốc vào
trán nàng. “Cây quạt này có ám khí.”

Vừa nói, hấn vừa chỉ chỗ phóng ám khí
cho nàng.

“Còn một vật quan trọng nữa.” Hấn rút
từ trong áo ra một sợi dây chuyền, ở giữa

đính một hạt ngọc trai to được bao bọc bởi một vòng tròn đeo từ hắc ngọc.

“Cái này là ám khí hay là độc dược?”
Nàng tò mò nhìn nó, đây là thứ gì mà còn ghê gớm hơn cả chiếc quạt kia.

“Ngốc.” Hắc lại định cốc vào trán nàng lần nữa, nhưng cuối cùng lại dừng tay, dịu giọng. “Ám khí với độc dược cái gì. Đây là bùa hộ mệnh, không được phép làm mất, cũng không được tháo ra. Hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.”

Hắc đeo sợi dây vào cổ nàng. Cử chỉ ân cần của hắc không khỏi khiến nàng cảm

động.

“Ta cũng có thứ này cho ngươi.” Nàng vừa nói vừa bước đến lục lọi cái rương đặt cạnh giường, lôi ra một cái khăn thêu. “Đây là cái khăn hôm đó ngươi đặt hàng ta.”

Lê Nguyên Phong cầm cái khăn lên bằng hai ngón tay, đưa ra xa nhìn, giống như sợ đó là hoả dược. “Ngươi gọi đây là hoa hướng dương?”

“Chứ còn gì nữa.”

“Rõ ràng là cái rỏ bị bung mà.” Hắn đầy kì thị huơ huơ cái khăn trước mặt nàng. “Hôm nọ ta nhìn thấy cái khăn ngươi thêu

cho hoàng huynh, mũi thêu tinh tế, đâu có xấu thế này. Người phân biệt đối xử.”

“Cái của Lê Ứng Thiên là ta nhờ Trường Đông thêu.” Nàng nhận ba đơn đặt hàng, nhưng chỉ đích thân thêu hai cái. Một cái cho ân nhân cứu mạng – Vampire. Một cái cho tên vương gia lúc nào cũng kiêu có chà đạp tài nghệ và trí tuệ của nàng – là hắn.

“Đi đường cẩn thận, đừng có tham ăn mà vấp ổ gà.” Hắn căn dặn nàng giống như mẹ già ở quê đưa tiễn con lên thành phố mưu sinh.

“Biết.”

“Hai ngày một lần dùng bồ câu đưa thư cho ta.”

“Biết.”

Lê Ứng Thiên đi rồi, mọi gánh nặng đều dồn lên vai Lê Nguyên Phong, nàng không thể không lo cho hắn. Cung đình là nơi không gươm không đao mà hôi tanh mùi máu. Hắn ở lại lo việc nước, không thể thất bại, cũng không thể quá thành công. Trị quốc không chu đáo, sẽ khiến dân tình thống khổ. Tài năng nổi bật, sẽ khơi dậy lòng nghi kỵ của Lê Ứng Thiên. Bên phải có thái hậu, bên trái có Vampire, nàng cũng không biết họ nhân dịp này sẽ có động tĩnh gì.

Từ giờ đến ngày gặp lại, chỉ cầu hai chữ bình an.

...

Tuy chưa hoàn toàn thoát khỏi ám ảnh của quá khứ, nhưng dạo này tâm trạng nàng đã tốt hơn rất nhiều rồi. Có lẽ vì tình cảm giữa nàng và người ấy chỉ vón vện vài tuần nên nỗi thất vọng và đau khổ cũng không quá lớn, chỉ là đến giờ nghĩ lại vẫn còn thấy rối như tơ.

Ngày ra quân cờ trống ngập trời. Nàng ngồi trong xe ngựa, len lén vén màn nhìn ra cửa sổ. Chỉ tiếc không thể thò đầu ra nhìn hàng quân dài ngoằng nối đuôi nhau tiến bước.

Lê Ứng Thiên cười ngựa đi trước nàng. Chiến bào, mũ giáp oai phong lẫm liệt. Giấu đi mái tóc xoăn sau chiếc mũ sắt, hấn vừa toát lên nét dũng mãnh của một chiến thần, vừa khiến người ta quên đi hấn có một nửa dòng máu dị tộc trong người.

Dân chúng đổ xô ra xem rất đông, một phần là vì hiếu kì, một phần là vì mấy ngày gần đây, họ có vẻ tán thành với việc đánh Phồn Lư. Nghe nói gần đây có nhiều người sống ở biên giới lên kinh thành kiếm việc mưu sinh vì ruộng vườn, mồ mả tổ tiên đều bị quân Phồn Lư tàn phá, thân nhân bị giết, thê thảm vô cùng. Ngay cả gạo mà triều đình mang đi cứu

trợ cũng bị chúng chặn đường cướp phá. Những lời than vãn ấy cứ lan truyền hết từ quán xá này sang quán xá nọ, khiến lòng căm hận Phồn Lư của người dân cũng vì thế càng lúc càng cao.

Nàng cắn miếng kẹo đậu phộng, cười nhạt một cái. Chả trách Lê Ứng Thiên dờn thời điểm xuất binh lại gần một tháng. Hắn muốn dân trong thành càng nghe càng thấm. Nếu là hắn cho lính giả dạng quân Phồn Lư, hay thuê sơn tặc người Phồn Lư đi cướp bóc, thì đúng là vừa đủ bốn chữ ‘tự biên tự diễn’.

Xe đang đi với tốc độ đều đều thì đột nhiên dừng lại, khiến nàng chúi nhủi, cũng may chưa đập đầu vào cửa.

“Có việc gì?” Nàng lên tiếng hỏi tên thái giám bên ngoài.

“Bẩm nương nương, có một đứa trẻ vì đuổi theo quả bóng mà va vào ngựa của thánh thượng.”

Nàng cắn thêm một miếng kẹo nữa, gương mặt vẫn giữ lấy nụ cười.

“Thế nào rồi?”

“Bẩm nương nương, thánh thượng bảo một binh sĩ nhặt lấy quả bóng ném cho người, sau đó người ném trả quả bóng lại cho đứa trẻ.”

“Thằng bé chắc hơn hờ lắm.”

“Dạ phải, lúc nãy mẹ của nó sợ đến xanh mặt, giờ đang quỳ lạy tạ ơn rồi rít, ai nấy cũng thở phào.”

Nàng ngồi nhắm tính, không biết thời này mướn hai diễn viên như thế giá bao nhiêu. Đi theo Lê Ứng Thiên cũng có cái hay, ít nhiều cũng có thể tận mắt chiêm ngưỡng những thủ thuật đánh bóng hình tượng mà trước giờ nàng chỉ được đọc trong sách sử.

Đoàn quân rầm rập tiến ra khỏi cổng thành.

Nàng đưa mắt sang phải, tình cờ chạm

phải một cổ nhân.

Chương 25: Ngự Giá Thân Chinh

M

ặc dù người trước mắt đã dùng một bộ đồng phục thái giám để che giấu thân phận, nhưng vẫn không mấy khó khăn để nàng có thể nhận ra hắc chính là tên Nguyên Phi cái gì gì đó Nhã. Được Lê Ứng Thiên mang theo đến Phồn Lư, xem ra thân thế cũng không tệ à nha.

Hay là đi theo để giám sát nàng?

Không lí nào, Lê Ứng Thiên là hoàng đế, đâu có nghèo đến nỗi chỉ nuôi được một tên mật thám.

Chẳng lẽ hẳn thật sự là tình yêu thâm kín của Lê Ứng Thiên? Không chịu nổi nghìn trùng xa cách, nên Lê Ứng Thiên dù xuất chinh cũng cố gắng mang cả hẳn theo?

Chắc chắc, hình như nàng đã đưa trí tưởng tượng mình đi quá xa rồi. Lê Ứng Thiên có tình cảm với Trần Lâm Nguyệt, không thể nào là gay được.

Không biết hẳn có đọc được ý nghĩa trong đầu nàng không mà từ nãy đến giờ cứ ngồi nhìn nàng chăm chăm, cứ như nàng thật sự cướp đi người yêu hẳn. Nàng tự thấy mình hành xử cũng chuẩn mực lắm mà, kiềm chế lắm rồi đó, đâu có khác người đâu. Cùng lắm lúc nãy chỉ

ngâm nga giai điệu bài ‘Kiss the rain’ yêu thích của mình để giết thời gian một chút thôi.

“Nương nương, lát nữa người muốn dùng món tráng miệng Mỹ hay Hàn, nô tài sẽ cho người chuẩn bị.” Hắc the thê cất giọng đầy ẩn ý.

Tim nàng ngừng đập ba giây. Mặt ngây như tượng.

Thời này đào đâu ra nước Mỹ!

“Trời lạnh như vậy làm sao ăn món hàn được, chuẩn bị món mỹ đi.” Nàng cũng hợp tác với hắc, chơi chữ kiểu amateur một chút.

“Dạ, nương nương.”

Đỗ Thiên Thành thấy ánh mắt nàng thỉnh thoảng lại đảo sang chỗ hắn, niềm tin trong lòng cũng tăng lên bảy tám phần. Trên xe ngựa ngoài nàng và hắn vẫn còn ba cung nữ, không thể không cẩn thận tai vách mạch rừng, nên hắn không tiện hỏi thẳng nàng.

Hắn bị ép học đàn từ năm bảy tuổi, nên những bài piano nổi tiếng như ‘Kiss the rain’ hắn còn thuộc nằm lòng còn hơn cả bản cửu chương. Vì vậy, chỉ cần nghe loáng thoáng vài nốt nhạc đầu, hắn đã ngay lập tức nhận ra....

...cô gái này không thể nào thuộc thời cổ đại.

Ở thế kỷ 21, công nghệ hoá trang rất tinh vi, lại xuất hiện nhan nhản trên phim, quảng cáo, nên người hiện đại có khả năng phân biệt cao hơn người cổ đại. Chả trách cô ta có thể phát hiện hắn là nam giả nữ nhanh như vậy, trong khi mọi người đều bị hắn lừa.

Hạ Vy suốt buổi cứ như ngồi trên đồng lửa, chỉ hận không thể kéo cái tên Nguyên phi kia ra một góc hỏi cho ra lẽ. Đám cung nữ trên xe đều là người lạ, nàng sợ họ là người do Lê Ứng Thiên cử đến, nên đến giờ vẫn chưa dám hó hé gì. Haizz, phải chi nàng có siêu năng lực để

truyền ý nghĩ thì tốt quá. Không cần nói ra, người ta vẫn hiểu ý mình.

Không cần nói?

Hehe, cũng không phải là không có cách.

“Bồn cung nghe nói vùng này có cái miếu ông Morse Tít Tít Te Te linh lắm, lát nữa chúng ta có đi ngang qua đó không?” Nàng vén màn hỏi băng quơ.

“Nương nương, theo lịch trình thì đoàn chúng ta không đi ngang qua ngôi miếu nào cả.” Một cung nữ đáp. “Vả lại, nô tỳ ngu muội, chưa từng nghe qua tên cái miếu kia.”

“Nương nương, cái ông Morse Tít Tít Te Te đó có phải là người sáng chế ra chiêu ‘Nhất Dương Chỉ’ không?” Đỗ Thiên Thành ra vẻ hào hứng.

“Bồn cung không rõ lắm.” Nàng vừa nói vừa khẽ cử động ngón trỏ và ngón giữa đang đặt trên đùi. “Chỉ biết là rất linh thôi.”

Chà chà, tên Nguyên phi này là đàn ông nhưng trình độ nói bóng nói gió cũng không tệ chút nào. Nếu dùng âm thanh để truyền tín hiệu Morse, sẽ rất dễ khiến người trong xe chú ý. Dùng cử động của hai ngón tay dài ngắn khác nhau để thay thế thì có thể khắc phục nhược điểm này.

Cũng may lúc học phổ thông nàng rất hám danh nên thường xuyên tham gia mấy cuộc thi đoàn đội, thuộc nằm lòng tín hiệu Morse trong tay. Hôm nay có thể gặp được một đồng hương có khả năng sử dụng thứ mật mã này, ông trời xem ra cũng không bạc đãi nàng cho lắm.

Bài tập thể dục dành cho ngón tay xin được phép bắt đầu.

“ASL?”

Đỗ Thiên Thành đưa ánh mắt bối rối nhìn nàng.

Nàng đoán có lẽ hẳn không thường xuyên chat lắm, nên không biết ASL là cách

viết ngắn gọn của ‘age, sex, location’.
Thôi thì diễn đạt theo cách truyền thống
vậy, hơi mỗi tay một chút.

“Nam hay nữ?”

“Nam, biết rồi còn hỏi.”

“Mấy tuổi?”

“24. Còn cô?”

“Nữ, 19.”

“Cô cũng vượt thời gian?”

“Không vượt thì làm sao dùng Morse.”

“Mấy năm rồi?”

“Mới vài tháng thôi. Còn anh?”

“Gần 1 năm rồi.”

“Sao anh vượt?”

“Uống Coca, vấp cục nước đá rồi té giếng.”

Nàng nghe hần trả lời xong thì không nhin được, ôm bụng cười khúc khích. Đến khi thấy mọi người trên xe đều tập trung ánh mắt sang mình, nàng mới nhận ra mình vừa làm chuyện quái dị, nên vội vàng tìm cách lấp liếm. “Bồn cung nhớ đến một truyện cười vừa nghe kể hôm

qua.”

Đỗ Thiên Thành tối sầm mặt lại. Nỗi đau
đề đời của hắn mà cô ta cũng xem là
truyện cười cho được.

“Cười gì mà cười?”

“Sao anh giả gái?” Nàng biết mình vô
tình làm hắn tự ái, nên nhanh chóng tìm
cách đánh trống lảng sang chuyện khác.

“Bị tên hoàng đế bắt.”

“Sao ác vậy?”

“Lỡ nhập hồn vô tên mật thám cũ của
hắn.”

”À, mà anh tên gì?” Tuy nàng thấy hấn có vẻ cởi mở, không giấu giếm, nhưng để hấn không có cảm giác nàng khai thác hấn quá nhiều chuyện của Lê Ứng Thiên, nàng nghĩ mình nên thỉnh thoảng chen vào vài câu hỏi đời tư. Hấn đến đây đã một năm, ai biết được hấn có bị chi phối bởi các mối quan hệ ở thế giới này không, cẩn thận vẫn hơn.

“Thiên Thành. Còn cô?”

“Hạ Vy. Anh làm nghề gì?”

“Sinh viên cao học.”

“Anh qua mặt được tên hoàng đế cũng tài

thật. Em thấy hấn có vẻ thâm lắm.”

“Cố gắng nói ít, làm ít thì cũng không đến nỗi bị phát hiện. Cô cũng nên cẩn thận, cô đang đóng vai vợ hấn đó.”

“Đau tim mỗi ngày. Mà anh theo hấn đến Phồn Lư, trong cung lấy ai làm Nguyên phi?”

“Tôi giả vờ đi chùa cầu phúc.”

“Anh đi theo làm vệ sĩ hả?”

“Võ mèo cào thôi, nhưng vẫn bị hấn bắt đi bảo vệ và giám sát cô. Cái xác này hồi trước thân phận hình như hoành tráng lắm, nhưng từ khi tôi nhập vào thì hấn

chỉ giao tôi nhiệm vụ bèo, chắc không tin tưởng. Hấn còn một tên thuộc hạ nữa mới từ Phồn Lư làm nhiệm vụ về, đeo tôi như sam. Tôi sợ bị tên đó phát hiện là hàng giả nên mới xin đi Phồn Lư tránh mặt.”

“Anh cũng khổ thật. À, anh biết gì về tình hình phe địch không? Em lo quá, nhưng hiện giờ đang đóng vai hoàng hậu nên không tiện hỏi mấy chuyện quân sự.”

“Thủ lĩnh Phồn Lư là nhị hoàng tử Tá Tra. Quân số ở kinh đô Phồn Lư là sáu vạn, hấn mang theo chừng năm vạn đến đây. Còn thành Tế Châu chúng ta chuẩn bị đánh có chừng bốn vạn.”

“Chúng ta chỉ có bốn vạn thôi. Sao đánh

nổi?”

“Chắc tên hoàng đế có kế sách gì đó, hẳn không ngu đến nỗi tự đưa đầu vào hang cọp đâu.”

“Mong là vậy.”

Lần xuất quân này tuy nhìn đông đảo, nhưng thật ra là lính ít phu nhiều. Lúc rời khỏi kinh thành, trong tay Lê Ứng Thiên có chừng ba vạn quân, nghe nói đến Hoả Thành sẽ sát nhập thêm một vạn nữa, tức là bốn vạn. Hắn để một phần lớn binh lực lại Lạc Việt như thế, không biết là vì thiếu tiền, hay là do đề phòng có người đảo chính đây.

Đến Tiền Bình, đoàn quân của Lê Ứng Thiên dừng lại vài ngày để tuyển thêm quân. Vùng này vừa qua thiên tai, ruộng vườn hoa màu bị tàn phá rất nhiều, sinh kế khó khăn, nên rất nhiều thanh niên trai tráng trong làng xin được tòng quân để kiếm tiền giúp đỡ gia đình.

Nàng thật lấy làm khó hiểu. Binh lính mới tuyển, vũ khí sử dụng chưa thông thạo, chưa quen mùi chém giết, Lê Ứng Thiên không sợ họ ra chiến trường vừa thấy voi, nghe tiếng đại bác là hoảng hồn bỏ chạy sao? Mức lương của tân binh còn cao hơn cả lương của quân lính đang ở lại kinh thành, lựa chọn này hình như không được kinh tế lắm. Hay hẳn chỉ muốn phô trương quân số khi đến Phồn

Lư?

Vì tuyển tân binh, việc hành quân bị dừng lại mấy ngày. Như vậy chẳng phải tạo điều kiện cho quân Phồn Lư ở Tế Châu củng cố phòng ngự hay sao? Đến lúc đó, quân của Lê Ứng Thiên tuy đông, nhưng quân tinh nhuệ vẫn ít, liệu có thắng nổi không?

Sao mà nghi ngờ quá, càng nghĩ càng thấy bi quan.

Hình như đây là lần đầu tiên Lê Ứng Thiên ra trận. Lạy trời, hấn đừng mang cái mạng nhỏ của nàng ra làm chuột bạch.

Quân Lạc Việt tiến dần đến biên giới cũng là lúc nàng bị giáng xuống làm cung nữ. À, thật ra chỉ là cả ngày mặc y phục của cung nữ thôi, chứ không phải hấn trở chúng mà phế truất nàng. Hấn làm vậy là vì an toàn của nàng, nàng biết thế nên không trách hấn. Thành viên hoàng tộc ra trận luôn là mục tiêu tấn công của giặc. Nàng là hoàng hậu, tức là vừa là hoàng tộc, vừa là phụ nữ, nên càng dễ trở thành chiến lợi phẩm của kẻ thù. Suốt chặng đường dài, Lê Ứng Thiên không cho phép nàng lộ diện. Vì vậy, ngoài các vị tướng lĩnh cấp cao nàng đã từng gặp trong buổi tế tổ trước lúc ra quân và một vài cung nữ theo hầu, những người khác

hoàn toàn không biết mặt nàng.

Đêm trước khi đoàn quân tiến vào địa phận giao tranh, Lê Ứng Thiên lệnh cho nàng sang lều của hắn. Nàng vừa đi vừa thấp thỏm không biết hắn định làm gì.

“Thần thiệp tham kiến thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

Hắn nhìn nàng từ đầu tới chân một hồi lâu. Nàng đoán chắc hắn quen nhìn nàng phụng bào lông lầy, đầu đội nguyên rổ trang sức, nên hôm nay thấy một con nhỏ ăn mặc xuềnh xoàng, không trang điểm xuất hiện trước mắt thì nhận không ra.

“Thần thiếp là Trần Lâm Nguyệt, là hoàng hậu của người.” Nàng nhỏ nhẹ lên tiếng nhắc.

Hắn nhìn nàng đầy khó hiểu. Phải chăng là bất mãn vì câu nói vừa rồi có vẻ ám chỉ hắn ngốc nghếch khi không nhận ra nàng?

“Đã tắm chưa?”

“Dạ, thần thiếp đã tắm rồi.”

Nàng chợt dạ, sao hắn lại hỏi một vấn đề riêng tư như thế? Nàng vừa mới tắm, không lý nào thân thể bốc mùi.

Hay là, hắn biết phía trước chiến trường

hiềm ác, muốn thả ga một bữa trước khi ra trận?

Thuốc của nàng đâu? Thuốc của nàng đâu?

Trời ạ, nàng để quên trong cái áo cũ rồi, hiện tại không có mang theo. Nếu hấn đòi hỏi, nàng biết phải làm sao?

“Đến đây.” Hấn nói, chỉ tay vào tấm đệm mà hấn đang ngồi.

Ở đó chỉ có một cái chăn, ai đắp ai nhin mà bày đặt kêu người ta tới?

“Dạ.” Nàng từ từ bước đến chỗ hấn, trong lòng run run như thả sợ hổ vồ.

“Từ nay mỗi đêm nàng đều phải ngủ ở đây. Quân ta một khi tiến vào địa phận giao tranh, xung quanh rất nguy hiểm.”

“Dạ.”

Nguy hiểm? Hắn tưởng bản thân hắn không nguy hiểm chắc? Mà thôi, phụ nữ hiện đại thà thất tiết còn hơn bị giết. Vả lại, nàng đã có bảo bối trong tay. Đừng nói là một Lê Ứng Thiên, mười Lê Ứng Thiên nàng cũng chấp, miễn là hắn chịu uống thuốc của nàng.

Có điều, hiện tại, bảo bối không có ở chỗ nàng.

“Ngủ đi, sáng phải xuất phát sớm.” Nàng còn chưa nghĩ ra lý do từ chối thì hắn đã đứng dậy, bước về phía chiếc giường.

Tại sao ngay từ đầu nàng không để ý là đằng kia có một chiếc giường nhỉ? Có lẽ từ lúc bước vào, vì đầu óc quá đen tối nên nàng chỉ chú ý đến hắn, rồi nghiêm nhiên cho rằng chiếc đệm ấy cũng là chỗ hắn nằm.

Nàng chui vào chăn, cởi dần y phục, không thể để hắn nhìn thấy bất kì mảnh da nào. Hắn là đàn ông, cũng có lúc không kiềm chế được thú tính của mình, nàng cẩn thận vẫn hơn.

Lúc chuẩn bị nằm xuống, nàng len lén

liếc nhìn sang chỗ hấn, thấy hấn đang vươn vai cho giãn xương giãn cốt. Hấn tuy là người tập võ nhưng cũng không phải mình đồng da sắt. Máy ngày đường trên yên ngựa, không thể nào là không mệt mỏi. Dù là hoàng đế nhưng suốt thời gian qua hấn đối xử binh tướng không hề câu nệ hay xa cách, điều đó khiến nàng cũng có vài phần khâm phục. Nàng không khâm phục vì hấn hoà đồng, nàng khâm phục vì hấn đổng kích mãi không biết chán. Nàng dám chắc thái độ của hấn chỉ là lấy tiếng thơm thôi.

Đang nghĩ đến đó, tự nhiên nàng nghe tiếng ‘phịch’ một cái.

Ồ, thì ra là áo của hấn vừa rơi xuống đất.

Thoát y ấy mà.

Hả? Thoát y?

“Hoàng hậu, nàng biết xoa bóp không?”

“Dạ?”

Chương 26: Tiến Vào Hang Địch

L

ẽ ra, nàng có thể nói một tiếng ‘không’, rồi tiếp tục nằm trên đệm ngủ một giấc đến sáng. Nhưng không biết là do lòng trắc ẩn, hay là do sợ hấn nổi giận, nàng lại gật đầu rồi thở thẽ. “Dạ, thần thiếp cũng biết một chút.”

Lê Ứng Thiên nằm sấp xuống giường. Hấn nghĩ có lẽ hiện tại bản thân không mặc áo nên cảm thấy khí trời đột nhiên trở lạnh, không hề nhận ra đó là do ánh mắt sáng như nến đang chiếu vào sáu múi cơ bụng của mình.

“Từ vai xuống thắt lưng.” Hấn nói.

“Dạ.”

Khi những ngón tay lạnh ngắt của nàng chạm nhẹ vào da hấn, Lê Ứng Thiên cảm giác như có một đợt sóng kì lạ lan toả trong người. Hấn kín đáo đưa mắt nhìn biểu hiện trên mặt của nàng. Rất chuyên tâm, rất ôn hoà. Dù trời có sập xuống hấn cũng sẽ không sao ngờ được, mình đang bị vị hoàng hậu vẻ ngoài hiền thực ấy sàm sỡ một cách công khai.

Da của Lê Ứng Thiên thật tốt, sờ đến đâu, mềm đến đấy. Nàng những tưởng loại đàn ông nhìn cường tráng như hấn da

dẽ sẽ rất sần sùi. Nhưng không, tuy có hơi đen một chút, nhưng nó được bảo dưỡng vô cùng tốt.

Đáng ghét, thế này thì ăn đứt chị em phụ nữ còn gì. Càng nghĩ, nàng càng thấy ganh tị. Càng ganh tị, tay nàng càng thô bạo.

Lực ấn vừa đủ, khiến Lê Ứng Thiên cảm thấy sướng khoái vô cùng.

‘Cái này, là trả cho những lần anh không nói ‘Miễn lễ’ với tôi.’ Vừa nghĩ, nàng vừa nắm chặt hai nắm tay lại, điên cuồng đâm vào lưng hắn. ‘Sau này tôi bị thấp khớp anh có tiền bồi thường không? Hả? Có không? Hừ, nhìn cái mặt là biết

không rồi.’

‘Cái này, là trả cho râu mọc ngược của tôi bị anh vứt xuống đường.’ Nàng hung hãn đưa hai bàn tay chặt xuống liên hồi. ‘Anh có biết giờ tôi thèm muốn chết mà không có ăn không? Hả? Biết không? Hừ, nhìn cái mặt là biết không rồi.’

‘Cái này, là trả cho... trả cho...à, trả cho hàng vạn dân đen phải hàng năm nộp thuế để anh mua thuốc dưỡng da.’ Nàng ấn mạnh một cái, như cái cách người ta lấy điêm tựa chuẩn bị lộn nhào. ‘Tại sao không chia một nửa thuốc cho tôi? Có biết câu ‘Của chồng công vợ’ không? Hả? Biết không? Sao nãy giờ tôi mắng mà anh còn chưa chịu khóc?’

Lê Ứng Thiên thấy nàng càng ra tay càng có sức, trong lòng thầm nghĩ có lẽ vết thương của nàng đã khỏi hẳn rồi. Rất tốt.

Sau một hồi, bao nhiêu sức lực cũng đã dồn ra hết. Nàng mệt lả người, cuối cùng chỉ còn sức lấy tay chà nhẹ trên lưng hắn.

Làn da Lê Ứng Thiên thật ra rất nhạy cảm, bị vài đường ma sát với tay nàng, liền cảm thấy nhột vô cùng. Không chịu nổi, hắn phải lẩn qua tránh né.

Suy nghĩ này có vẻ hơi hoang đường, nhưng thật sự, hắn cảm thấy mình giống như đang bị nàng giở trò đòi bại.

“Không xoa bóp gì nữa, đi về chỗ ngủ ngay!” Hấn gạt tay nàng xuống.

“Dạ.”

Đúng là đồ qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ, ăn nho nhả hạt. Nàng bỏ sức bỏ công này giờ như thế, mà hấn cũng không khen hay cảm ơn lấy một câu.

Ngủ thì ngủ, nàng cũng đang buồn ngủ.

Đoàn quân của Lê Ứng Thiên khởi hành từ sáng sớm. Đến lúc này, Hạ Vy mới biết hấn vẫn còn hai vạn thủy quân theo đường sông mà đến đây, vận chuyển súng

thần công và các loại công cụ công kênh khác.

Tuy vùng Tế Châu hơn ba mươi năm trước đã vào tay Lạc Việt, nhưng dân Phồn Lư vẫn chiếm đa số ở đây. Khoảng năm sáu năm nay, dân Lạc Việt di cư vào đáng kể, lại được triều đình ra chính sách ưu ái, nên lần át lợi ích của người Phồn Lư, dẫn đến sự xung đột giữa hai nhóm dân mới và cũ này.

Cách đây chừng ba tháng, một quý tộc người Phồn Lư trong thành đã tập hợp dân bản xứ, khủng bố, đốt phá nhà cửa dân di cư Lạc Việt, rồi dồn họ ra các mảnh đất sâu phía trong, nơi buôn bán lẫn canh tác nông nghiệp đều giới hạn.

Lẽ ra, Lê Ứng Thiên có thể dễ dàng sai quân đội từ Tiền Bình xuống đây đàn áp, nhưng hắn lại có vẻ như muốn tận dụng ngọn lửa đang cháy ấy làm cái cớ phát động chiến tranh.

Cứ cách một ngày, Hạ Vy lại dùng bồ câu đưa thư liên lạc với Lê Nguyên Phong. Hắn kể cho nàng tình trạng trong cung, nàng kể cho hắn tình hình chiến trận. Tạm thời vẫn sóng yên biển lặng, chưa có sự biến bất ngờ. Cũng nhờ thư từ với hắn, nàng biết được các thông tin quan trọng của cả phe ta và phe địch. Quanh nàng là người của Lê Ứng Thiên, nàng sợ nếu mình tỏ ý tò mò mà hỏi, sẽ dễ khiến người ta chú ý.

Chỉ tội cho con chim bồ câu, lần nào đưa thư cũng phải tải theo hai cuộn giấy. Thông tin đơn giản được viết một cách bình thường, còn thông tin quan trọng thì được chuyển sang dạng mật mã viết trên dải giấy dài, phải quấn quanh thanh gỗ đặc biệt của nàng hoặc của Lê Nguyên Phong mới hiểu được nội dung. Từ lúc hấn đề cập tới chuyện viết thư, nàng đêm nào cũng chong đèn luyện chữ. Thế mà hấn còn nhận tâm chê chữ nàng trông giống cua bò.

Sau vụ nổi loạn ở Tế Châu, người Phồn Lư ở các thành lân cận cũng bắt đầu gây hấn với dân Lạc Việt, có lẽ là do có người xách động. Người đó, nếu có, dĩ nhiên không ai khác ngoài nhị hoàng tử

Tá Tra.

Nàng nhớ lại, trước đây Lê Ứng Thiên thả thái tử Phồn Lư về nước, có lẽ là để kìm hãm thế lực ngày một lớn của Tá Tra. Về một mặt nào đó, hoàn cảnh của Tá Tra có đôi nét tương tự với Lê Ứng Thiên, con người mà không ai nghĩ sẽ có một ngày bước lên đỉnh cao quyền lực.

Tá Tra từ lúc tám tuổi đã bị đưa sang Phi Long hoàng triều. Hắn mang tiếng là sang đó tầm sư học đạo, nhưng ai cũng biết thật ra hắn đi làm con tin chính trị, để triều đình Phồn Lư nhờ vả Phi Long hoàng triều can thiệp khi Lạc Việt có ý định xâm lăng. Dù là dân Phồn Lư, nhưng Tá Tra lớn lên trong tư tưởng của

Nho gia. Nói một cách đơn giản, thân xác của hắn là người Phồn Lư, nhưng hắn suy nghĩ với tư duy của một người phương Bắc.

Năm hai mươi hai tuổi, hắn trở lại Phồn Lư. Theo cách ví von của Lê Nguyên Phong, thì Tá Tra giống như con trăn mà Phi Long hoàng triều tốn công nuôi dưỡng nhiều năm để thả sang vườn nhà Lạc Việt.

Mối quan hệ của Tá Tra và các thành viên khác trong hoàng tộc không tốt lắm, có lẽ vì lâu ngày xa cách. So với các hoàng tử suốt ngày ăn chơi trác táng, vơ vét của cải nhân dân xây đền đài cung điện thì Tá Tra sống rất giản dị, quan tâm

đền đời sống người dân. Chẳng bao lâu, hần đã tập hợp được quân đội, liên kết với các quý tộc đang mâu thuẫn với thái tử, gây áp lực bắt phụ vương lập hần làm người kế vị. Lúc ấy thái tử đương thời vừa thua trận, rơi vào tay tướng của Lạc Việt là Lê Mạc.

Tá Tra là người có tư tưởng thoáng, vừa đoạt được quyền lực đã xúc tiến việc thông thương với nước ngoài, chứ không như Lạc Việt, hay Phi Long hoàng triều, e ngại luồng văn hoá ngoại lai mà giao thương hạn chế. Nếu tình hình tiếp diễn, chẳng mấy chốc Phồn Lư sẽ phục hồi kinh tế, trở mối hoạ lớn từ phía nam Lạc Việt. Vì vậy, Lê Ứng Thiên quyết định phải nhanh chóng tiêu diệt cái gai này.

Trước đây nàng từng nghĩ Lê Ứng Thiên xuất binh sớm là để nhân cơ hội nội bộ Phồn Lư rối loạn mà trục lợi. Sau biết được tình hình của Phi Long hoàng triều, nàng lại nghĩ hẳn tận dụng thời cơ Phi Long hoàng triều không có khả năng can thiệp mà tràn xuống Phồn Lư chiếm đất phá thành. Mãi đến giờ, nàng mới biết nguyên nhân máu chột. Tá Tra ngày càng tỏ ra là một kẻ thù nguy hiểm, gần đây lại còn đạt được hiệp ước với người Tây phương về việc thu mua vũ khí. Nếu số vũ khí ấy về tay Tá Tra, sau này Lạc Việt muốn chiếm Phồn Lư sẽ khó càng thêm khó.

Tế Châu giờ đây đã nằm trong tầm kiểm

soát của dân Phồn Lư. Sau khi đuổi đi người Lạc Việt, dân trong thành bắt đầu xây thành đắp lũy. Không cần nói cũng biết, nguồn tài chính mà họ nhận được toàn là từ Tá Tra mà ra.

Lê Ứng Thiên chia quân làm bốn đạo. Một đạo vòng sang cổng phía nam chặn nguồn chi viện, còn bản thân mình dẫn ba đạo còn lại áp sát thành.

Muốn tiến đến thành trì của giặc, sẽ phải đi qua một đoạn đường hẹp, nằm giữa hai bên đồi dốc cây cối um tùm. Quân Phồn Lư giỏi về du kích, khả năng rất lớn sẽ mai phục xung quanh, trong khi quân Lạc Việt đi trên đường hẹp, đội hình trải dài và phân tán, phòng ngự sẽ rất khó

khăn. Vì vậy, Lê Ứng Thiên cho tướng quân Nguyễn Duy dẫn ba ngàn quân đi trước dò thám tình hình, cò lộng mô phỏng hệt như đoàn hộ tống của Lê Ứng Thiên, thăm dò quân địch.

...

Hai canh giờ sau, đại quân nhận được tin báo đoàn người của Nguyễn Duy bị giặc dùng đá tảng và nỏ phục kích giữa đường, bản thân Nguyễn Duy bị trúng tên tử trận. May mắn là phó tướng Trịnh Văn Hải từ sớm đã đưa kị binh bọc ra phía sau đánh úp quân phục kích, nên thương vong của binh sĩ không đáng kể.

Nghe xong tin dữ, Lê Ứng Thiên tỏ vẻ

tiệc nuôi, truy phong cho Nguyễn Duy tước bá để tỏ lòng trân trọng sự hy sinh của hắn. Trịnh Văn Hải được lên chức tướng quân, lãnh đạo đội quân mà Nguyễn Duy để lại.

Cái người tên Nguyễn Duy này hình như là cháu gọi thái hậu bằng cô ruột thì phải. Thái hậu và Lê Ứng Thiên đã sớm ngầm ngầm đối chọi. Lần này Nguyễn Duy chết đi, phải chăng Lê Ứng Thiên đã sớm có ý mượn dao giết người?

Người chết rồi, có phong tước của chẳng vớt vát được gì, tính ra cũng chỉ là một cái hư danh. Nguyễn Duy chết đi, Lê Ứng Thiên có thể tiến cử tâm phúc của mình, đúng là một công đôi việc.

Hoàng đế đúng là hoàng đế. Giữa lúc đương đầu với ngoại bang, vẫn tranh thủ diệt trừ nội phản. Máy ngày nay hình như nàng đã quá lơ là, quên mất mình đang ở gần hồ dữ.

Hoàng hôn buông xuống, sắc trời nhuộm một màu hồng rực, pha lẫn chút sắc tím mơ màng. Nàng vén màn thích thú ngắm cảnh bên ngoài. Trước thời khắc máu chảy thành sông, xương chất đầy đồng, hoá ra thiên nhiên vẫn còn hiền hoà đến vậy.

Nàng đưa mắt ra phía xa, tình cờ bắt gặp dáng Lê Ứng Thiên ngồi trên hắc mã uy nghi, có vẻ như đang ngoái đầu nhìn lại

phía nàng. Chột dạ, nàng nhanh tay rút đầu vào. Một lát sau, nhìn ra, lại chẳng thấy hấn đâu.

Quái lạ, chẳng phải tốc độ hành quân vẫn đều đều như cũ sao, tại sao lần này ngựa của hấn lại vượt lên mất dạng?

...

Trời nhá nhem tối, nàng vừa xuống xe, liền theo lệ vào lều của Lê Ứng Thiên yết kiến.

Bước vào trong, nàng chợt nghĩ thấy có mùi lạ. Đến gần một chút, nàng mới nhận ra Lê Ứng Thiên nằm trên giường, tay loay hoay băng bó vết thương.

“Thánh thượng, người...” Nàng sợ hãi nhìn tấm vải đầm máu bên giường.

“Nhỏ tiếng thôi, không được cho người khác biết trăm bị thương.”

“Người bị thương lúc nào, không phải người luôn mặc áp giáp sao?” Nàng lo lắng giật lấy dải băng trên tay hấn. Nếu hấn có mệnh hệ gì, sẽ ảnh hưởng đến lòng quân. “Người nằm xuống đi, để thần thiếp băng bó cho.”

“Quả là đệ nhất xạ thủ bên cạnh Tá Tra, có thể từ khoảng cách xa như vậy bắn xuyên qua áo giáp của trăm.” Hấn nói, hơi thở có phần yếu ớt. “Trăm không sao,

ngư y cũng sắp đến rồi.”

Hắn nói rồi, mắt dần khép lại.

Từ miệng vết thương, dòng máu màu đen nóng ấm từ từ tuôn chảy.

Mũi tên có độc.

Chương 27: Khai Chiến

T

рінh Văn Hải bước đến bên chiếc bàn nhỏ, thấp thêm một ngọn nến. Bầu không khí căng thẳng bao trùm lấy căn lều yên ắng.

Hạ Vy ngồi bên giường, tỉ mỉ giúp nư y già thuốc. Mỗi lần bắt đắ dĩ phải nhìn thoáng qua vết thương máu thịt mơ hồ của Lê Ứng Thiên, nàng lại thấy rợn người. Nàng từng bị thương, nàng biết sự đau đớn ấy kinh khủng đến mức nào. Chưa kể, vết thương của Lê Ứng Thiên lại còn có độc.

“Thánh thượng thế nào?” Nhìn gương mặt đăm c

hiêu của ngự y, nàng cũng phần nào đoán được tình hình hiện tại không mấy khả quan.

“Bẩm nương nương, vết thương của thánh thượng không nghiêm trọng lắm, nhưng độc được...”

“Giải được hay không được?” Nàng nghiêm giọng.

“Bẩm nương nương, loại độc này có thể dùng Bách Độc Hoàn để giải, nhưng hiện tại doanh trại của chúng ta không có, chỉ có cách báo cho người ở trong cung

mang đến. Vấn đề là, đường sá xa xôi, vì thần e thánh thượng không cầm cự nổi...”

Nàng im lặng, lo lắng nhìn gương mặt nhợt nhạt của Lê Ứng Thiên. Mới đây thôi hắn vẫn còn khoẻ mạnh cưỡi ngựa đi phía trước nàng, thậm chí còn quay đầu lại nhìn nàng. Vậy mà...

Chẳng lẽ ở thế giới này, sống chết thực sự chỉ cách nhau trong gang tấc thế sao?

Bóng lưng cô độc của hắn, giọng nói lạnh lùng của hắn, ánh mắt quan tâm của hắn, trong thoáng chốc tràn ngập tâm trí nàng. Trận chiến còn chưa chính thức bắt đầu, bao nhiêu cố gắng của hắn còn chưa được đền bù xứng đáng. Hắn vất vả như

vậy, cuối cùng lại phải tay trắng ra đi sao?

Nàng nhất định phải nghĩ ra cách cứu hân. Nàng không muốn nhìn hân có một kết cuộc bất công như vậy.

“Nếu ngay lập tức điều chế thuốc giải thì tốn bao lâu?” Lê Mạc lên tiếng, gương mặt già nua hân hân sâu những nếp nhăn.

“Nếu may mắn thu thập đủ thảo dược thì cũng phải tốn ít nhất bảy ngày. Trong khi thánh thượng chỉ có thể đợi được cùng lắm ba ngày.” Ngự y bất lực đáp.

...

Đâu đó bên ngoài vắng vắng vang lên tiếng quạ kêu, khiến bốn con người ngày thường không tin những chuyện dị đoan cũng vô thức không ngăn được nỗi sợ len lỏi trong lòng.

Có điều, chính cái khoảnh khắc u tối ấy lại bất chợt giúp nàng có thể vẽ ra cho Lê Ứng Thiên con đường sống.

“Ngựa chạy nhanh cách mấy cũng không nhanh bằng chim bay được.” Nàng đứng dậy, đôi mắt ánh lên vẻ tự tin tràn đầy hy vọng.

“Nương nương, ý người là...” Trịnh Văn hải có vẻ là người đầu tiên đoán được suy nghĩ của nàng.

“Nếu thuốc giải được buộc vào chân của bồ câu để gửi đến đây, chắc chắn có thể tiết kiệm được một khoảng thời gian đáng kể so với cho người vận chuyển bằng đường bộ.” Ở thế chiến thứ hai hình như quân đội phe đồng minh đã từng dùng cách này. Vì vậy, nàng hoàn toàn tin tưởng vào tính thiết thực trong giải pháp của mình.

“Mặt tướng lập tức thi hành.” Lê Mạc cong lưng cúi đầu thật sâu trước nàng, rồi hùng hực khí thế tiến khỏi lều. Thái y không giấu nổi vui mừng, thở phào nhẹ nhõm. Gương mặt Trịnh Văn Hải cũng giãn ra.

Trước khi đến Tế Châu, nàng đã từng nhìn qua bản đồ Lạc Việt. Khoảng cách từ kinh thành đến Tế Châu tương đương khoảng 900 km bằng đường bộ, còn đường chim bay thì ngắn hơn nhiều. Với tốc độ trung bình gần 70km/h của bò câu đưa thư, nếu không gặp mưa bão gì đáng kể, việc thuốc giải được chuyển đến nơi trong vòng bốn ngày là điều hoàn toàn có thể.

“Không được để người khác phát hiện sự thể bất thường. Thánh thượng trước đã dặn dò thế nào với các người thì cứ như thế mà làm.” Nàng quay sang Trịnh Văn Hải.

“Dạ, thưa nương nương.”

Khi mọi người đã ra ngoài hết, nàng mới bước đến bên giường, ân cần dùng khăn lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán hần.

“Anh là hoàng đế. Tuyệt đối không thể chết nhảm như vậy được.” Nàng vừa nói vừa vỗ vỗ vào gương mặt nóng hổi đang mê man bất tỉnh. “Nếu có lỡ nhìn thấy Diêm Vương rồi thì cũng phải cố quay đầu bỏ chạy nghe chưa? Tôi không muốn còn trẻ như vậy đã phải mang danh goá phụ đâu.”

Nàng không hề biết rằng, lúc ấy, Lê Ứng Thiên đã thoát khỏi cơn mê...

“Nếu trăm xảy ra chuyện, nàng có đau lòng không?” Hấn nắm lấy tay nàng, mấp máy đôi môi trắng bệch.

Trước phản ứng bất ngờ của hấn, nàng nhất thời bối rối không biết nói gì.

“Thần thiếp...thần thiếp...” Nàng ấp úng. “Thánh thượng là chân mạng thiên tử, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, tạo nên bá nghiệp lưu truyền thiên thu vạn thế.”

Lê Ứng Thiên nhếch môi cười nhạt, nhắm mắt lại, từ từ thả lỏng những ngón tay vừa nãy còn siết chặt lấy tay nàng.

Cho hấn một câu nói thật lòng cũng khó

đến vậy sao?

...

Giữa khuya, đợi đến khi tiếng thở của nàng đã vang lên đều đặn, Lê Ứng Thiên mới kín đáo lấy từ chiếc túi nhỏ bên thắt lưng ra một lọ thuốc nhỏ màu đen, trút vào miệng.

Sau đó, lại cất lọ thuốc vào chỗ cũ.

...

Giấc ngủ của nàng, đến lúc những tia nắng đầu tiên vừa hiện lên phía cuối đường chân trời thì bị phá ngang. Tiếng nói, tiếng chân người, tiếng ngựa náo

động bên ngoài khiến nàng có phần cảm thấy bất an.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng bước ra hỏi tên lính gác trước cửa lầu.

“Bẩm nương nương, quân ta vừa bắt được một toán thợ lặn Phồn Lư âm mưu phóng hoả kho lương. Tướng quân Trịnh Văn Hải vì đề phòng có kẻ địch tẩu thoát trà trộn vào doanh trại nên đã ra lệnh thắt chặt an ninh khu vực quanh đây.”

Thì ra cũng không phải chuyện gì quan trọng. Chiến sự còn dài, có lẽ nàng nên dần dần học cách thích nghi với không khí chiến trường, nếu không sẽ sớm mắc bệnh đau tim.

Nàng quay trở vào lều, cúi xuống đặt tay lên trán Lê Ứng Thiên lúc này dường như vẫn đang say ngủ.

Xem ra hắn đã bớt sốt nhiều rồi.

Nàng nghĩ lần này Lê Ứng Thiên bị người của Tá Tra ám toán một phần cũng do hắn đã quá chủ quan vào sự cẩn thận của mình. Có lẽ Tá Tra khi bố trí quân phục kích đã tính đến việc bị Lê Ứng Thiên phát hiện, nên hắn tương kế tựu kế, hy sinh một toán lính Phồn Lư. Giải quyết xong hiểm họa từ quân phục kích, mức độ cảnh giác của quân Lạc Việt sẽ hạ thấp xuống, sinh ra chủ quan. Đó chính là lúc sát thủ của Tá Tra xuất hiện,

một mũi tên nhắm thẳng Lê Ứng Thiên mà bắn. Một khi hoàng đế xảy ra chuyện, lòng quân sẽ hỗn loạn. Lạc Việt dù vượt trội về hỏa lực cũng sẽ khó đánh bại kẻ thù.

Trước đây nàng cứ ngây thơ nghĩ rằng chỉ cần nàng không trực tiếp chiến đấu, nguy hiểm sẽ không tìm đến chỗ nàng. Giờ thì nàng đã tận mắt chứng kiến cái gọi là ‘bình bất yếm trá’. Lần này Tá Tra không nhắm đến nàng, không có nghĩa là lần sau nàng vẫn may mắn không trở thành mục tiêu của hắn.

Lạc Việt,

Cung Kim Phụng,

“Mẫu hậu gọi nhi thần đến đây chắc không phải là chỉ để dùng trà...” Lê Nguyên Phong tao nhã nâng tách trà lên trước mặt, tận hưởng mùi thơm thanh khiết.

“Bồn cung tuy không phải thân mẫu của ngươi, nhưng dù sao cũng là người một nhà, không nên vì những lời đồn vô căn cứ mà xa cách với nhau.”

“Nhi thần không hiểu mẫu hậu nói vậy là có ý gì?”

Thái hậu mỉm cười, tựa lưng vào ghế.

“Lúc người còn nhỏ, thái độ của người không phải vậy. Người vẫn thường sang cung Trường Lạc cùng với hoàng nhi của ta ăn bánh nướng. Bánh do ta làm, người ăn còn nhiều hơn cả hoàng nhi.”

“Lúc đó nhi thần còn nhỏ, không hiểu phép tắc nên hành sự có phần lỗ mãng. Khi lớn lên, dĩ nhiên tự biết tu tâm dưỡng tính, hành động chẳng qua là có chừng mực hơn chứ không phải là xa cách.” Hắc tử tốn đáp.

“Ta biết, trong lòng người vẫn nghĩ là ta hãm hại mẫu thân người, nên người luôn có ác cảm với ta.”

“Nhi thần không dám có ý đó.” Lê

Nguyên Phong lễ phép cúi đầu, cử chỉ muôn phần trang trọng.

“Ta không phải trách ngươi.” Thái hậu thở dài, ra vẻ phiền não. “Nếu trách thì phải trách kẻ đã rắp tâm dựng nên một màn kịch sau lưng chúng ta rồi ngư ông đắc lợi. Ngươi có biết, nếu không phải vì tin đồn vô căn cứ ấy, người được hoàng nhi của ta truyền ngôi báu sẽ là ngươi?”

Lê Nguyên Phong vẫn ung dung thưởng thức trà, không tỏ ra chút phản ứng khác thường.

“Nhi thần thật không hiểu. Nếu chỉ là một tin đồn vô căn cứ thì làm sao có thể ảnh

hưởng đến quyết định của hoàng huynh?”

“Chính là vì lúc đó ta không có ở hoàng cung, nên mới không thể đính chính tin đồn đó.” Thái hậu tuy giọng đã kìm nén, nhưng vẫn là có chút phần nộ toát ra ngoài. “Hoàng nhi của ta không rõ thực hư, sợ rằng người theo tin đồn mà ghi hận với ta, khi lên ngôi sẽ gây bất lợi cho dòng họ Nguyễn, nên mới truyền ngôi cho Lê Ứng Thiên.”

Lê Nguyên Phong đặt tách trà xuống. Một khắc yên lặng thoáng qua.

“Lê Ứng Thiên ngoài mặt có vẻ như là một người đơn giản, nhờ may mắn mà lên làm hoàng đế, nhưng thật ra hẳn là một

con người đã tâm cơ hội. Vừa tiếp cận người, vừa tiếp cận hoàng nhi của ta, chia rẽ nội bộ, đoạt lấy ngôi vua. Người sinh ra trong hoàng tộc, hoàng cung ác liệt thế nào, người không thể nào không biết?”

“Nhi thần vốn không có chí làm vua, nên dù thật sự bị đoạt mất ngôi vua cũng không thấy tiếc gì cho lắm.” Hắc nói, giọng có chút bông đùa, cứ như đang nói về ai chứ không phải là về chính bản thân mình.

“Người nghĩ người ngồi trong vương phủ vui thú điền viên thì thật sự có thể bình yên mà sống đến cuối đời?”

Hắn mỉm cười, cầm lấy miếng bánh phục linh, vón định cắn một mẩu, cuối cùng nhìn tới nhìn lui lại cho cả vào mồm.

“Tạ ơn thái hậu đã nhọc công lo nghĩ cho nhi thần. Nhi thần làm một vương gia nhàn rồi, trước giờ đều sống rất tốt.”

“Rất tốt? Vậy người có nghĩ đến vì sao kẻ hạ độc người mãi vẫn chưa bị bắt?” Giọng thái hậu chuyển sang có chút mỉa mai. “Với sự yêu mến mà dân chúng dành cho người, người nghĩ Lê Ứng Thiên sẽ để cho người sống được bao lâu?”

“Vậy theo ý thái hậu, nhi thần nên tiên hạ thủ vi cường, ra tay trước để giữ lại

mạng của mình?” Hấn mỉm cười nhìn thái hậu. “Với những lời lẽ vừa rồi, nếu Nhi thần báo lên hoàng huynh, mẫu hậu nghĩ mình có thể bị khép vào tội mưu phản không?”

“Người muốn báo, ta không cản.” Thái hậu điềm tĩnh nói. “Chỉ e rằng, cái gai trong mắt hấn lúc ấy lại chính là người.”

“Nhi thần đã đến giờ phải gặp các vị đại thần bàn quốc sự, không thể tiếp tục hầu chuyện thái hậu.” Hấn đứng dậy, tranh thủ lấy thêm vài miếng bánh mang theo. “Nhi thần xin phép cáo lui.”

Lê Nguyên Phong chỉnh lại nếp áo, bước ra phía cửa. Trong gió, lam bào phấp

phối bay. Dưới nắng, kim quan ánh chói loà. Phong thái đế vương toát ra từ hần, khiến cả thái hậu cũng phải sửng sờ.

Hần vừa đi khỏi, một viên thái giám liền chậm rãi bước ra từ phía bức màn.

“Tình cảm Lê Nguyên Phong và Lê Ứng Thiên có vẻ rất tốt. Liệu hần có chịu bỏ qua sự yên bình hiện tại để hợp tác với chúng ta không?”

Thái hậu tay lần tràng hạt, chỉ đáp lại một câu duy nhất. “Tiên Điền, chàng không thấy Lê Nguyên Phong trông rất giống tiên đế lúc trẻ sao? “

...

Hoàng hôn dần buông xuống, phủ lên bầu trời ánh huyền ảo của sắc tà dương. Một chút hồng, đôi ba chấm xanh, một vài đường tím.

Lê Nguyên Phong ngồi bên cửa sổ thư phòng, vừa gặm que kẹo vừa lười nhác lật lật mấy bản tấu chương.

“Chủ nhân, người ăn kẹo mãi không sợ bị sún răng sao?” Mỹ nữ yêu kiều ngồi bên bàn, vừa chống cằm nhìn ra ngoài, vừa nhón lấy một quả nho đặt vào đôi môi anh đào xinh xắn.

“Ta ăn hơn hai mươi năm rồi, có mất cái nào đâu.” Hắn nói xong liền thò tay vào

khay, bóc thêm một nhúm đậu phộng tằm đường. “Hôm nay không đi gặp tên Vô Liêm Sĩ của ngươi sao?”

“Trâu đi tìm cọc, chứ sao cọc lại tìm trâu.” Nàng đưa tay mân mê lọn tóc. “Thuộc hạ ẩn thân tại Ngọc Hương lâu hơn bảy năm trời, kinh nghiệm nắm bắt trái tim đàn ông chỉ có thừa chứ không có thiếu, chủ nhân không phải nhọc lòng.”

“Ta chỉ hỏi một câu đơn giản, tại sao ngươi lại phải trả lời dài dòng như vậy?” Lê Nguyên Phong cười nhạt nhìn nàng đầy ẩn ý.

Gương mặt xinh đẹp trầm xuống.

“Phi Quân Tử là người của Phi Long hoàng triều, còn người là con dân Lạc Việt. Chỉ cần người nhớ rõ điều này là được. Tâm tư của người, ta không quản.” Hắn lại hướng ánh mắt ra phía khu vườn đang chìm dần trong bóng tối. “Thiên Thông quốc sư đã mang ‘phượng hoàng chi mệnh’ giả về nước, nhưng Phi Quân Tử vẫn còn ở lại Lạc Việt, chắc chắn là có mưu đồ phá hoại. Mà hiện giờ lại chính là thời điểm lý tưởng nhất để làm lung lay sự cân bằng trong triều đình Lạc Việt. Ta muốn người đẩy nhanh tiến độ một chút, điều tra xem hắn có dự định gì.”

“Dạ, chủ nhân.”

“Nếu không có gì quan trọng thì tạm thời không cần đến gặp ta, tránh để mật thám của Lê Ứng Thiên phát giác.” Hấn biết rõ, lần này Lê Ứng Thiên giao cho hấn làm nhiếp chính là muốn thử lòng trung của hấn. Một người đa nghi như hoàng huynh hấn, trước khi nự giá thân chinh chắc chắc đã bố trí một lượng lớn mật thám trong cung để báo cáo nhất cử nhất động của hấn và phe cánh họ Nguyễn ra tiền tuyến.

Chiếc bóng nhỏ bé màu trắng trên nền trời càng lúc càng hiện rõ.

Lê Nguyên Phong đưa tay đón cánh bồ câu vừa sà xuống.

“Bách Độc Hoàn...” Ngón tay hần miết nhẹ vào mép giấy, gương mặt dăm chiêu trong giây lát, sau đó lại nhếch môi cười.

“Ngọc Dao, ngươi đoán xem, nếu bỏ câu vận chuyển Bách Độc Hoàn cho hoàng huynh giữa đường gặp phải cơn bão lớn, chuyện gì sẽ xảy ra?”

Chương 28: Tá Tra

T

hành Tế Châu chỉ mới trùng tu nên độ cao không đáng kể, từ khoảng cách xa vẫn có thể bắn vào thành.

Binh sĩ điều khiển máy bắn đá của Lạc Việt lại được trang bị giáp sắt loại nặng, cung tên của lính Phồn Lư trên thành xả xuống không không phát huy được bao nhiêu tác dụng. Thế nên, cứ sáng sớm, vào đúng thời điểm họp chợ trong thành, quân Lạc Việt lại đẩy bốn cỗ máy bắn đá loại nhỏ đến gần thành trì của giặc, lần lượt bắn vào thành đầu và tứ chi nhầy nhụa máu của các tù binh Phồn Lư vừa

bắt được đêm qua. Bắn xong thì lui về doanh trại. Đến tối, lại khai hoả, chuyển sang tấn công bằng cầu lửa.

Bị quấy nhiễu bất kể ngày đêm, cuộc sống của dân trong thành vốn đã tù túng vì bị vây hãm, nay lại càng chìm trong hỗn loạn.

Từ ngày đến Tế Châu, không có đêm nào là nàng có thể hoàn toàn yên giấc. Có lúc, nàng rất hào hứng với cuộc chiến này, nằm nhắm mắt mừng tưởng cảnh vạn dân quỳ rạp tung hô chào đón đại quân chiến thắng trở về. Có lúc, nàng lại thấy chiến tranh thật đáng sợ, mạng người bị tước đi cứ nhẹ như không. Lê Ứng Thiên là hoàng đế, được bảo vệ

nghiêm ngặt, lúc nào cũng mặc áo giáp mà còn trúng tên suýt chết. Liệu có đến lượt nàng không? Trên đời này vốn dĩ không có gì là đảm bảo.

“Mặt tướng tham kiến nương nương.”
Trịnh Văn Hải bước vào lều, gương mặt đầy vẻ hân hoan, phía sau là ngự y đang ôm trong tay thùng thuốc.

“Miễn lễ, thuốc giải đã đến rồi sao?”
Nàng ngồi dậy, cố dùng ánh mắt có vẻ nghiêm nghị một chút để che giấu gương mặt ngáy ngủ của mình.

“Dạ phải, thưa nương nương.”

“Ngự y đã kiểm tra chưa?” Nàng chuyển

ánh mắt sang ngự y. Nếu Lê Ứng Thiên sau khi uống thuốc lỡ có xảy ra chuyện gì, ít nhất nàng cũng phải chỉ ra được một người gánh lấy trách nhiệm này. Cung đình đen tối, nàng không thể không phòng.

“Vi thần đã kiểm tra xong, thưa nương nương.”

“Vậy thì cho thánh thượng uống đi.”

Nhìn từng giọt thuốc được đổ vào đôi môi khô khốc của Lê Ứng Thiên, nàng như quảng được một tảng đá lớn trong lòng.

Cuối cùng cũng có một lý do để lạc

quan.

“Bồn cung xuống bếp chuẩn bị một ít điếm tâm cho thánh thượng.” Nàng vừa nói vừa vén màn bước ra ngoài.

“Dạ, nương nương.”

Phía sau nàng, đôi môi đế vương quanh năm lạnh lẽo chợt cong lên một nụ cười ấm áp.

Hắn đã tỉnh.

Mà thật ra, hắn cũng không phải đến giờ mới tỉnh.

...

Việc Lê Nguyên Phong gửi thuốc giải đến đúng thời gian đã giúp Lê Ứng Thiên giải được một mối hiềm nghi lớn trong lòng. Nếu có lòng mưu phản, vị hoàng đế này của hấn đã có thể viện một cái cớ nào đó để gửi thuốc chậm trễ, hay vờ như bỏ câu đưa thư nửa đường thất lạc. Xem ra, từ nay hấn không cần phải lo nghĩ nhiều về nguy cơ Lê Nguyên Phong âm mưu đoạt lại ngai vàng nữa.

“Chủ nhân, Nam Vũ đã gửi mật báo đến.” Trịnh Văn Hải nhỏ tiếng nói.

“Có tin tức từ phía Ái Đô sao?”

“Cục diện ở Ái Đô đã an bày ổn thoả,

chỉ còn chờ lệnh của chủ nhân.”

“Tình hình bên ngoài thế nào rồi?”

Hai người đang trao đổi giữa chừng thì Hạ Vy bước vào lều, trong tay là một chén cháo gà nghi ngút khói.

“Thánh thượng và tướng quân đang bàn chuyện quân cơ đại sự, thần thiếp xin phép lánh mặt.” Nàng nhu mì nói, nhìn chén cháo trên tay đầy tiếc rẻ. “Nếu thánh thượng thấy đói, lát nữa thần thiếp sẽ nấu chén cháo khác cho người.”

“Không cần, nàng cứ ở lại đi.” Lê Ứng Thiên nói. “Dù sao cũng không phải vấn đề gì cơ mật.”

Nàng hí hửng đặt chén cháo lên bàn. Lê Ứng Thiên đã một ngày một đêm không có gì vào bụng, làm sao cầm lòng được trước thành phẩm thơm phưng phức của nàng. Cộng thêm thái độ ân cần hết mực của một người vợ đảm đang, hẳn ít nhiều cũng phải có chút xiêu lòng chứ. Vừa đút cháo cho Lê Ứng Thiên, nàng vừa dỏng tai nghe Trịnh Văn Hải báo cáo chiến sự bên ngoài. Tuy mắt nàng luôn chăm chú nhìn vào chén cháo, nhưng tai nàng thì nghe cuộc đối thoại giữa hai người kia không sót một chữ nào.

Hiện nay trong thành có khoảng bốn vạn quân Phồn Lư, một con số khổng lồ đối với một thành trì mà Phồn Lư vốn dĩ

buông tay. Tá Tra thông lĩnh một vạn quân, dự kiến ba ngày nữa sẽ tiến sát Tế Châu. Tướng Tế Toàn dẫn hai vạn quân, năm ngày nữa sẽ đến hội ngộ với Tá Tra. Cuối cùng là Bồ Kỳ với hai vạn hải quân trong tay, bốn ngày nữa sẽ đến Tế Châu qua cửa biển phía Đông.

Lẽ ra với lợi thế về khoảng cách địa lý, khi biết tin Lạc Việt xuất quân đánh Phồn Lư, Tá Tra đã có thể đưa quân từ Ái Đô đến Tế Châu trước Lê Ứng Thiên một thời gian. Thế nhưng, vào ngay thời điểm quan trọng ấy, giữa hãn và quốc vương Phồn Lư lại nảy sinh xung đột: Tá Tra bị nghi ngờ dính líu đến cái chết của hoàng phi Chu Mị.

Chu Mị xuất thân là một ca nữ của Phi Long hoàng triều rất được quốc vương Phồn Lư sủng ái. Khi Tá Tra thực hiện cải cách ruộng đất, đã mang nhiều điền trang mà quốc vương từng ban cho Chu Mị trả lại cho dân nghèo canh tác, nên cô ta ôm hận mà nhiều lần gièm pha Tá Tra trước quốc vương. Lúc Tá Tra đang chuẩn bị xuất quân đến Tế Châu, Chu Mị lại bị phát hiện chết đuối dưới giếng không rõ nguyên nhân.

Cung nữ thân cận của Chu Mị mật báo với quốc vương rằng chủ nhân của mình trước đó nghe lén được cuộc đối thoại đáng ngờ của Tá Tra và thuộc hạ, phát giác ra Tá Tra có mưu đồ giết cha đoạt vị vì cho rằng quốc vương nhu nhược sẽ

không thể bảo vệ Phồn Lư trước vó ngựa của quân Lạc Việt. Tá Tra ngay lập tức bị bắt giam, vài ngày sau được thả hạ cớp ngục mà cứu thoát. Hấn đã phải mất nhiều thời gian để thuyết phục các quý tộc và tướng lĩnh khác mang quân đến Tế Châu, vì giới quý tộc đa số chỉ muốn bảo vệ đất đai của mình, tức những vùng đất gần với kinh đô.

Dựa vào thông tin chi tiết mà Lê Nguyên Phong kể cho nàng, cộng với vẻ tự tin bình thản lúc nào cũng thường trực trên gương mặt Lê Ứng Thiên, nàng mơ hồ đoán ra Lê Ứng Thiên từ đầu đã tính trước được việc này. Nếu không, hấn đã không liều lĩnh mang theo ít quân như vậy. Có thể hấn dẫn đại quân ngự giá

thân chinh bằng đường bộ chỉ là để khu
chiêng múa trống gây sự chú ý của kẻ
thù, còn hải quân đã sớm theo đường
biển chờ đánh úp mục tiêu rồi. Nghĩ kĩ
một chút, trước khi xuất binh, chẳng phải
hắn đã cần đến nhiều thuyền chiến đến
nỗi phải giao một phần ba việc sản xuất
cho nhà họ Lý sao? Không lý nào lúc
đánh Phồn Lư lại chỉ dùng lèo tèo vài
chục chiếc.

Quân Phồn Lư trong thành đến giờ vẫn
chưa tấn công quân Lạc Việt, có lẽ súng
thần công từ tây phương vẫn chưa kịp
chuyên tới. Nàng không biết Tá Tra đã
đặt mua bao nhiêu súng thần công, nhưng
nếu hắn quyết một trận sống chết, dốc hết
tiền đầu tư cho trận chiến này, chỉ sợ số

vũ khí Lê Ứng Thiên mang theo là không đủ. Thật ra Lê Ứng Thiên cũng có thể dùng hải quân chặn tàu của thương nhân Tây phương, nhưng như thế chẳng khác nào lại tìm thêm một kẻ thù. Dù Lạc Việt không có ý định thông thương với người tây phương, trước tiềm lực vũ khí của họ, nàng nghĩ hẳn tự biết mình không nên gây thêm một mối bất hoà.

Trịnh Văn Hải đi rồi, trong phòng chỉ còn lại nàng và hấn, đột nhiên nàng lại thấy khó xử.

Thái độ của hấn đêm ấy đối với nàng...

“Cháo rất ngon.” Hấn nói xong, chợt cảm thấy giọng mình hơi gượng gạo.

“Tạ ơn thánh thượng khen ngợi. Thần thiếp là thê tử của người, dốc lòng vì phu quân là lẽ đương nhiên.”

“Ở đây không phải hoàng cung.” Ngay cả hấn cũng đã bỏ xuống mọi ngăn cách về lễ nghi hoàng tộc, thậm chí là cả mưu tính của mình mà cho phép bản thân tạm thả lỏng một chút. Tại sao nàng vẫn cứ khẳng khẳng giữ lối xử sự khách sáo trước kia?

“Dạ?” Nàng ngốc nghếch nhìn hấn. Rõ ràng là nàng đâu có quỳ lạy hay lết lết khấu đầu gì, sao hấn lại tự dưng nhắc đến

hoàng cung?

“Nàng dùng cơm chưa?”

“Dạ chưa.”

“Trời đã tối như vậy, tại sao vẫn chưa dùng cơm?” Giọng hấn có vẻ không hài lòng.

“Cơm tối thì thần thiếp đã dùng rồi, nhưng thức ăn khuya thì chưa chế biến xong.” Nàng đáp.

“Ăn khuya?” Đôi mắt hấn thoáng lướt qua chiếc gò má phồng phồng của nàng, khiến nàng thấy xấu hổ đến muốn chui xuống gầm giường. Chiến trường dầm

máu, vậy mà nàng khuya nào cũng có hứng chăm chỉ luộc khoai mì với nước cốt dừa ăn giải sầu, nên càng ngày càng mập.

“Trẫm cũng muốn ăn.” Hấn nói, nụ cười trên môi không khỏi khiến nàng phải ngẩn người.

Thì ra hấn cười cũng dễ thương quá chứ!

“Sao?” Hấn nhìn vẻ mặt khó hiểu của nàng mà...khó hiểu.

“Dạ, thần thiếp sẽ đi chuẩn bị ngay.”

...

Đến lúc này, Lê Ứng Thiên phải thừa nhận, hắn thật ra cũng chỉ là một con người.

Lúc chập chờn trong cơn nửa mê nửa tỉnh, hắn đã mơ thấy mẫu phi. Hắn nhớ đến cái cảm giác ngọt ngào khi có một người yêu thương và quan tâm mình. Hắn thèm khát một bàn tay để nắm, để biết rằng trên đời này hắn không chỉ có một mình.

Tay của nàng, rất ấm, rất mềm...

Nhè nhẹ vỗ vào má hắn, nhẹ nhẹ vuốt dọc theo cằm hắn.

Hắn biết nàng không phải mẫu phi. Hắn

đã cô tình tiếp tục gọi hai tiếng ‘mẫu phi’ ngay cả khi nhận ra bàn tay ấy của nàng. Hấn không muốn nàng biết người hấn muốn lúc ấy chính là nàng.

Nghĩ lại, hấn chỉ có thể tự cười giễu chính mình.

Vậy là cuối cùng vẫn không cảm lòng được.

“Thánh thượng, khoai mì đến rồi đây.” Nàng vì hào hứng với món ăn mà vô thức dùng chất giọng bình dân của mình. “À, trước tiên phải thay thuốc đã. Để thần thiếp sai người đi gọi ngự y.”

“Không cần, nàng thay cho trẫm đi.”

“Dạ.”

Nàng bước đến bên khay thuốc, hết cầm lọ này lên, lại cầm lọ khác. Lê Ứng Thiên thấy nàng cứ loay hoay mãi, liền nhẹ nhàng lên tiếng. “Lọ màu xanh lục năm giọt, lọ màu trắng ba giọt, lọ màu đỏ mười giọt”

“Dạ, thánh thượng.” Nàng gật gật đầu.

Nàng trộn qua trộn lại, rồi nhìn sang Lê Ứng Thiên, tự dung thấy mình giống bà phù thủy độc ác trong truyện cổ tích, còn hẳn là cô gái nhan sắc tuyệt trần mà nàng ghen ghét. Muốn làm hẳn tàn phai nhan sắc quá.

“Thánh thượng, vậy là hai ngày nữa quân ta sẽ khai pháo tấn công tường thành của giặc sao?” Nàng vừa nói, vừa dịu dàng băng bó lại vết thương cho Lê Ứng Thiên. Các bậc gian phi yêu hậu ngày xưa hẳn cũng toàn từ những thời điểm âu yếm thế này mà hậu cung tham chính.

“Ừm.”

“Nếu có thể nhờ vậy mà kết thúc sớm chiến tranh thì tốt quá! Dân ta vừa qua một đợt thiên tai, nguồn cung ứng lương thực cho thường dân và quân lương cho binh lính sẽ khó chu toàn. Chiến tranh kết thúc thì binh lính có thể sớm về đoàn tụ với gia đình, đỡ hao tổn cho quốc khố.”

“Hoàng hậu xem ra rất quan tâm đến quốc khổ.”

Nàng có vẻ khó xử, cúi mặt xuống tránh ánh mắt của Lê Ứng Thiên.

“Trẫm hiểu, phần lớn quốc khổ có sự đóng góp của anh trai nàng, nàng lo lắng cũng là hợp tình hợp lý.”

Mỗi lần muốn can dự vào chính sự của Lê Ứng Thiên, nàng toàn phải đi từ con đường ‘thương xót dân chúng’, sau đó mới lộ ra là ‘lo cho gia tộc’. Nếu không phải vì tò mò đối sách của hắn, nàng cũng chẳng thèm tốn công đánh một vòng lớn như thế làm gì. Đối với người như

Lê Ứng Thiên, nàng không thể giương mắt nai ngơ ngác mà hỏi hấn, càng không thể tỏ ra mình là người có tâm cơ, sẵn sàng giúp hấn bá nghiệp hùng cường. Phải để hấn đề cao nàng trước, sau đó lại thấy nàng thật ra đầu óc thiên cận, mà giảm thiểu sự đề phòng đối với nàng.

“Thánh thượng, có phải chúng ta thập diện mai phục, đồng loạt dùng đại pháo bắn sập hết bốn bức tường thành?” Nàng ra vẻ vô cùng hứng khởi, siết chặt dải băng trên ngực hấn khiến hấn nhíu mày một cái.

“Hành quân đánh trận không đơn giản như nàng nghĩ. Dù chúng ta đủ đại pháo để tấn công cả bốn phía cũng không thể

phí phạm như vậy, chỉ tấn công vào phía nào tường thành xây dựng yếu nhất thôi.” Lê Ứng Thiên tâm trạng đang vui vẻ nên không ngần ngại mà kiên nhẫn giải thích cho nàng.

“Quân giặc sẽ không thể nào biết được thánh thượng đã sớm dò la được tường thành nào yếu nhất để tấn công. Đến lúc đại quân của ta tiến vào...” Hạ Vy mỉm cười đắc thắng, tà ác siết chặt dải băng trên ngực Lê Ứng Thiên lần nữa.

Câu nói của nàng khiến hắn chột dạ lại. Tá Tra không phải là một kẻ ngốc, không lý nào hắn không biết tường thành của mình yếu ở hướng nào. Nếu Tá Tra đã có thể bẫy hắn ở đoạn đường phục

kích, thì có lẽ cũng đoán được quân Lạc Việt có thể dò la ra điểm yếu trên tường thành của Tế Châu. Như vậy, binh lực của quân Phồn Lư sẽ tập trung ở thành bắc, nơi tường thành yếu nhất, trong khi lại lơ là cảnh giác ở thành nam, nơi tường thành vững vàng nhất.

Hạ Vy mỉm cười liếc nhìn ánh mắt của Lê Ứng Thiên.

Xem ra, hắn đã có ý nghĩ giống nàng.

Lúc này đánh carô với Đỗ Thiên Thành, nàng cứ thua miết, nên tự giận mình lúc cúp học chạy sang lớp của thầy giáo đẹp trai dạy môn ‘lý thuyết trò chơi’ đã không chịu chú tâm một chút, trong bài

giảng có nhắc đến cách đánh carô. Suốt tiết học chín mươi phút ấy, nàng chỉ nhớ được đoạn mở đầu mà thầy giáo đẹp trai đã lấy chuyện chiếm đóng thành trì làm ví dụ. Không ngờ, thứ thông tin tưởng chỉ để nghe cho vui ấy lại có một ngày trở nên hữu dụng.

Sáng hôm sau, nàng nhận được thư của Lê Nguyên Phong. Hắn đã tuyên truyền thành công, kêu gọi dân ở kinh thành trồng đậu nành, thậm chí còn chuẩn bị phát động phong trào người người trồng đậu, nhà nhà trồng đậu.

Dân Lạc Việt mỗi năm nhiều nhất chỉ

trồng hai vụ lúa, thu hoạch xong thì lao vào chè chén vui chơi, đất bỏ hoang. Những năm bị thiên tai, tuy đã được triều đình cứu trợ, nhưng vì không có nguồn lương thực khác bổ sung nên dân chúng thường rất khó cầm cự đến vụ lúa đông xuân. Và lại, chiến tranh đang xảy ra, lương thực lại càng là vấn đề cấp bách. Nàng thấy hiện giờ nên tuyên truyền dân chúng trồng đậu nành là tốt nhất. Loại cây này ngắn ngày, ít kén đất, lại có hiệu quả bổ sung nitơ cho đất, giúp cho đất thêm màu mỡ để trồng các loại cây khác. Sau khi thu hoạch đậu nành, thì cũng vừa tới lúc gieo mạ cho vụ đông xuân.

Hiệu quả dinh dưỡng của đậu nành thì người hiện đại ai ai cũng biết. Hạt đậu

nành có giá trị dinh dưỡng và kinh tế rất cao. Hàm lượng protein của đậu nành cao hơn cả thịt, cá và gần gấp đôi các loại đậu khác. Nó cung cấp một nguồn dồi dào chất béo thực vật, giúp giảm bệnh tim mạch và bệnh loãng xương. Đậu nành vừa có thể xay làm sữa để uống, vừa có thể chế biến ra vô số món ăn. Có điều, không phải dễ dàng mà trong thời gian ngắn vận động toàn dân trồng đậu và tiêu thụ đậu, thay đổi thói quen ăn uống của mình. Vì vậy, đây là lúc mị lực của ‘the most wanted man’ cần phát huy tác dụng.

Tên hentai này còn gửi nàng một miếng đậu phụ do chính tay hắn làm. Chậc chậc, chất lượng không biết có tin tưởng được

không đây.

...

Lê Ứng Thiên ăn xong chén chè đậu đỏ của nàng thì một mình khoác áo đến phòng nghị sự. Bàn bạc chưa bao lâu, bên ngoài đã có binh sĩ chạy vào cấp báo.

“Bẩm thánh thượng, sáu ngàn quân của ta lãnh nhiệm vụ chặn đội quân của Tá Tra đã bị tiêu diệt, quân Tá tra thiệt hại hai ngàn.”

“Sáu ngàn quân bị tiêu diệt? Không phải Tá Tra chỉ mang theo một vạn quân sao, trong khi chúng ta đã cử đi đến mười lăm

ngàn quân?” Lê Mạc có vẻ bị kích động.

“Bẩm, quân của Tá Tra tinh thần như vũ bão, dù bị quân ta phục kích lúc sang sông vẫn không nao núng. Trong số hai ngàn lính Phồn Lư bị giết có gần ba trăm người là do bị chính đồng đội của mình hạ thủ. Hễ người lính nào quay đầu bỏ chạy, liền bị đồng đội phía sau chém chết. Quân lính Phồn Lư vì vậy cứ liều chết xông lên. Có kẻ đã bị mấy nhát đao, tay bị đứt lìa mà vẫn tiếp tục chiến đấu. Quân ta thấy vậy rất khiếp sợ. Tướng quân Ngô Quang sợ tổn thất thêm binh sĩ nên đã ra lệnh rút quân.”

Lê Ứng Thiên ngồi xuống ghế, đặt tay lên tấm bản đồ với ánh mắt đắm chiêu.

----- o O o -----

Chương 29: Trả Đũa

V

ương gia, thánh thượng sau khi uống thuốc đã dần dần bình phục. Vương gia đừng quá lo lắng. Việc trong triều, cứ chọn việc gì vừa sức mà làm. Đừng nên cố gắng quá mà sinh bệnh, nhưng cũng đừng mãi vui chơi mà lơ là triều chính, khiến thánh thượng nhọc lòng. Trời đã bắt đầu trở gió rồi, vương gia ra đường nhớ khoác thêm áo. Mong rằng chiến tranh nhanh chóng chấm dứt, để Lâm Nguyệt có thể sớm gặp lại vương gia.

Bảo trọng.

Lâm Nguyệt kính thư.”

Lê Ứng Thiên gấp tờ giấy lại, đặt dưới đệm của Hạ Vy, cố tình để lộ ra một góc giấy rất nhỏ, giống như lúc hần phát hiện ra nó.

Hạ Vy vừa thấy bóng Lê Ứng Thiên đi khỏi liền ung dung bước vào. Bức thư kia, hần là hần đã đọc rồi.

Lúc sáng khi nhận thư từ bồ câu của Lê Nguyên Phong, nàng cứ cảm giác hình như phía sau có ánh mắt đang dõi theo mình. Vì vậy, nàng viết một bức thư ngoại tình đoạn trang hết mực, lịch sự dịu dàng, cố tình để Lê Ứng Thiên đọc lấy. Hy vọng rằng với những lời lẽ trong

thư, lòng tin của hắn đối với sự trung thành của Lê Nguyên Phong có thể được củng cố thêm một chút. Chỉ mong rằng Lê Nguyên Phong không vì những lời lẽ tha thiết trong bức thư mà lên cơn đau tim hay đột quy.

Nhìn cơn mưa xối xả rơi dai dẳng suốt buổi chiều, nàng chợt thấy trên đời này nhiều lúc con người cũng phải nhờ đến vận may. Giả sử Lê Nguyên Phong gửi thuốc giải muộn hơn một chút, bỏ câu giữa đường gặp bão, Lê Ứng Thiên có lẽ đã về với tổ tiên rồi. Nếu Lê Nguyên Phong thật sự có mưu đồ đối với ngai vàng, đã có thể rất dễ dàng mà thừa nước đục thả câu, sau đó danh chính ngôn thuận trở thành người kế vị. Chỉ là nàng

không biết cái tên hoàng đế đa nghi kia có đủ khách quan để nhìn ra việc này mà buông tay với hắn không.

...

Nàng ngồi trong lều, rung đùi nhăm nháp mấy thanh kẹo một lúc rồi bung một chén trà gừng đến chỗ Lê Ứng Thiên đang nghị sự. Hậu cung không được tham chính. Trên cơ bản, việc nàng bước vào khi mọi người đang bàn luận là rất không nên. Nhưng Lê Ứng Thiên đang bị thương, còn nàng là hoàng hậu. Vợ chăm chồng, ông nào dám cản?

“Thánh thượng, người dùng một ít trà đi. Vết thương của người còn chưa lành lại,

nên bảo trọng long thể.” Nàng dịu dàng đặt chén trà lên bàn, có ý chờ hẩn uống xong rồi mới ra về. Tuy là nàng không biết gì về mấy việc bày binh bố trận này nọ, nhưng nghe một chút cho vui cũng có chết ai đâu?

Nàng tính là tính như thế, nhưng thực tế lại khác xa. Chén trà thì đã cạn, mà trong lều đến giờ vẫn không ai lên tiếng. Từ già đến trẻ cứ im lặng mà chau chau mày, làm nàng bỏ công đứng một hồi mà chẳng nghe lỏm được gì.

“Thánh thượng, quân của Tá Tra thấy kẻ địch thì hùng hổ tiến lên, nhưng nếu chúng không có kẻ địch thì thế nào?” Cuối cùng cũng có một vị anh hùng đáp

lại lòng kiên nhẫn của nàng.

“Không có kẻ địch?” Lê Mạc là vị tướng có chức vụ cao nhất nên luôn có thói quen lên tiếng đầu tiên, quên mất việc Lê Ứng Thiên đang có mặt ở đây.

“Lúc này tướng quân đã dự đoán quân Tá Tra vì muốn đến Tế Châu nhanh chóng, nhất định sẽ đi bằng con đường này. Hai bên con đường này có nhiều đồi núi, quân ta có thể dùng đại pháo phục kích ở đây.”

Trịnh Văn Hải vừa nói, vừa dùng tay chỉ vào sa bàn mà diễn giải.

“Điểm mạnh nhất của quân Tá Tra chính

là họ là nông dân nghèo, của cải không có, muốn dùng chiến trận để tiến thân. Họ có thể nhịn đói, nhịn khát, chịu đau đớn mà chiến đấu. Nhìn bề ngoài, đội quân ấy có vẻ như là có kỉ luật nghiêm minh, nhưng thực ra kỉ luật ấy chỉ là do dùng vũ lực bức ép mà thành, chứ không phải là do huấn luyện, rất dễ bị lung lay. Những binh lính này đa phần kinh nghiệm chiến trường không có, nên nếu bị bất ngờ tấn công bởi đại pháo chứ không phải con người, sẽ sinh ra hoảng sợ, tinh thần chiến đấu sẽ giảm đi nhanh chóng. Phồn Lư ít có thời gian chuẩn bị cho chiến tranh, lại không phát triển về hoá khí như Lạc Việt, nên ngựa, voi của chúng hầu hết đều chưa được huấn luyện phản ứng với tiếng pháo. Khi nghe tiếng

pháo, nhìn thấy ánh lửa, nhất định sẽ mất kiểm soát, hỗn loạn giẫm đạp lên nhau, càng khiến cho bộ binh rối loạn.”

“Ừm.” Lê Ứng Thiên gật đầu, có vẻ rất hài lòng.

“Kế hoạch này rất hay, nhưng mặt tướng e là chúng ta không đủ điều kiện để thực hiện.” Lê Mạc vừa nói vừa chăm chú nhìn vào sa bàn. “Thứ nhất, chúng ta không có đủ đại pháo để vừa phá thành, vừa phục kích trên núi. Thứ hai, dù chúng ta kéo được đại pháo lên núi, e rằng cũng không kịp phục kích quân Tá Tra, lúc đó chúng đã vượt qua vùng núi đó rồi. Nếu phải tấn công ở bãi đất, hiệu quả của tính bất ngờ sẽ giảm đi rất

nhiều.”

“Mặt tướng lại nghĩ khác.” Trịnh Văn Hải tự tin đáp lại. “Thứ nhất, chúng ta đã chuyển sang kế hoạch giương đông kích tây, tức là đại pháo không còn là điều kiện tiên quyết để phá thành, mà chỉ là để đánh lừa kẻ địch. Chúng ta chỉ cần để lại một vài khẩu thật, sau đó dùng đất sét nặn thành đại pháo giả. Với khoảng cách xa như vậy quân giặc trong thành khó mà phát hiện. Thứ hai, chính vì việc vận chuyển đại pháo lên núi khó khăn, mới càng khiến quân giặc trở tay không kịp. Thật ra, không cần phải kéo đại pháo lên nơi thật cao mới có thể gây được bất ngờ. Chỉ cần nơi đặt pháo có địa hình khiến quân giặc khó tiếp cận, hoả lực của

chúng ta sẽ có thể thoải mái phát huy. Gần doanh trại của chúng ta có một nhánh sông nhỏ chảy qua chân núi Thanh Hạc, đi theo đường sông sẽ khắc phục được khó khăn việc đường sá lầy lội, tiết kiệm thời gian. Đến núi Chân Hạc rồi, chúng ta mới tiến hành đẩy pháo lên. Con đường từ phía bờ sông lên sườn núi độ dốc rất thấp, nếu dùng đại pháo nhỏ cũng không tốn nhiều công sức.”

“Mặt tướng hoàn toàn đồng ý với ý kiến này.” Tướng quân Vũ Trung vuốt râu gật gù.

“Mặt tướng đúng là đã già rồi, suy nghĩ đúng là không được linh hoạt như người trẻ.” Lê Mạc nói, miệng tuy cười, nhưng

trong lòng cũng có chút không vui.

“Nếu không có dự đoán của khanh về tuyến đường của quân Tá Tra, trăm nghĩ Văn Hải cũng không nghĩ đến kế hoạch này. Phải nói khanh là gừng càng già càng cay mới đúng.”

“Nếu không có sự dạy dỗ tận tình của sư phụ, Văn Hải làm sao có được ngày hôm nay.” Trịnh Văn Hải cung kính cúi đầu trước Lê Mạc.

Nhìn thấy vẻ thoả mãn vì được tặng bóc của Lê Mạc, Trịnh Văn Hải thoáng nhìn sang Lê Ứng Thiên, mỉm cười ẩn ý.

...

Giải pháp nghe qua thì đơn giản, nhưng bàn thảo kế hoạch chi tiết thì cũng tốn không ít thời gian, nên mãi đến giữa khuya Lê Ứng Thiên trở về lều. Lúc hần bước vào lều, nàng đã ngủ.

Nàng ngủ, dáng nhìn xấu tệ, chần đệm lung tung. Hần lắc đầu cười thầm, rồi nhẹ nhàng bước đến chỉnh lại cho ngay ngắn.

“Ừm...gồi ôm...” Nàng trở người, thỉnh thoảng đưa tay quàng lấy Lê Ứng Thiên lúc này đang cúi cúi chỉnh lại chần đệm cho nàng. Hần lặng lẽ nằm xuống cạnh nàng, ngắm nhìn đôi má phồng nũng nịu. Càng lúc, nàng càng rút sâu vào ngực hần, có lẽ vì trời trở lạnh.

Trời lạnh, có sao hắt lại cảm giác như có lửa cháy trong lòng...

Hắn muốn ôm nàng vào lòng. Muốn như thế rất lâu rồi. Hắn muốn hỏi, những lúc nàng đến phế cung, trong lòng nàng có hình bóng của người phía bên kia bức tường không? Lúc nàng thêu hình hoa bằng lãng vào chiếc khăn tay ấy, có phải vì nàng nhớ đến kỉ niệm lần đầu hai người trò chuyện với nhau không? Hắn muốn biết rất nhiều, rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng vẫn quyết định giữ tất cả trong lòng. Gần hai mươi năm sống đề phòng che đậy, hắn cảm thấy việc bộc lộ tâm tư tình cảm của mình là rất khó khăn.

“Thánh...thánh thượng, sao người lại ở đây?” Hạ Vy hốt hoảng khi mở mắt ra đã phát hiện Lê Ứng Thiên đang nằm sát cạnh mình.

Lê Ứng Thiên vờ ngủ, làm như vô tội, thực hiện chiến dịch 3 không: không nghe, không thấy, không nhúc nhích.

Nàng cau mày nhìn hắn. Cái tên này này giờ không biết có nhìn ngực của nàng không, nàng đi ngủ chỉ mặc mỗi yếm thôi. Dù sao cũng cùng một dòng máu với tên hentai hại nước hại dân kia, ai mà tin tưởng được.

Nàng cố dùng thân đẩy hắn ra khỏi đệm, nhưng hắn nặng quá, nàng không đẩy nổi.

Tiền không được thì lui, nàng tránh người cổ lặn sang hướng khác.

Nàng tiến, hắn tiến. Nàng lui, hắn lại càng tiến tới. Cứ như hắn mắc bệnh không có cái gì ôm là không ngủ được. Quái lạ, mấy hôm nay trên giường, hắn cũng đâu có cái gối ôm nào, chẳng phải vẫn ăn ngon ngủ khoẻ đấy sao?

Tên hoàng đế đầu quần chết tiệt, dám giả ngủ để giở trò. Được, nàng thực này. Nàng đập này. Nàng đá này. Hắn giả ngủ, bộ nàng không biết giả ngủ à?

“Mẫu phi...” Lê Ứng Thiên nhắm mắt mà thở thở.

Nàng tôi sầm mặt lại. Hẳn còn tưởng có thể dùng trò khở nhục kế này để gạt nàng?

Mẹ Lê Ứng Thiên là người Phồn Lư. Nghe nói sau khi bà ấy qua đời năm hấn sáu tuổi, hấn nói tiếng Việt còn chưa sõi. Vì vậy, theo bản năng thì hấn sẽ gọi mẹ bằng tiếng Phồn Lư, giống như đêm vừa rồi khi bị sốt. Tuy nàng một chữ Phồn Lư căn đôi cũng không biết, nhưng dựa vào hoàn cảnh lúc ấy thì chỉ cần nghe là đoán được ngay. Còn lần này, hấn lại gọi bằng tiếng Việt, nghe là biết cố tình núp váy mẹ rồi.

Lê Nguyên Phong nói đúng. Lẽ ra nàng không nên để Lê Ứng Thiên chú ý đến

mình.

Vì, khi yêu, Lê Ứng Thiên quả thật có nét rất đáng yêu...

Núi Thanh Hạc,

Quân của Tá Tra vừa tiến vào hẻm núi chưa được bao lâu, đã bị vây trong tiếng pháo rung chuyển núi rừng.

Hàng vạn mũi tên như một cơn mưa lửa trút xuống giữa đêm, sáng rực cả một góc trời, nhưng đó không phải là điều đáng sợ nhất đối với những người lính Phồn Lư. Thứ họ sợ là cái cảm giác núi như

sắp đổ xuống, đất như sắp nứt ra. Xung quanh họ, là lửa đỏ khói mù, là ngựa voi điên loạn. Quân của Tá Tra chỉ có bốn khẩu đại pháo, lại nằm ở vị trí thấp hơn, cơ bản là bắn lên không tới, chẳng mấy chốc đã bị đại pháo của quân Lạc Việt biến thành một đồng đồng nát vụn.

Tin thắng trận báo về, nhưng vẫn khiến Lê Ứng Thiên không mấy hài lòng. Đội quân bị tiêu diệt, nhưng Tá Tra đã nhanh chân tẩu thoát.

“Thánh thượng, Ái Đô đã hoàn toàn nằm trong sự kiểm soát của quân ta.”

Hạ Vy đứng bên bàn nghe tin báo, không khỏi ngây ngốc nhìn Lê Ứng Thiên. Chỉ

thấy hấn “Ừm” một tiếng, cứ như đó là chuyện rất hiển nhiên.

Ái Đô? Không phải là kinh đô của Phồn Lư sao? Chẳng lẽ đó mới chính là mục tiêu thật sự của Lê Ứng Thiên?

Nếu Tá Tra đã ba lần bốn lượt muốn hạ sát Lê Ứng Thiên, tức là hấn đã lấy Lê Ứng Thiên làm mấu chốt của trận chiến này. Tá Tra hiện giờ là sinh mệnh của quân dân Phồn Lư. Nếu bản thân hấn cầm quân đến Tế Châu, có nghĩa là đã quyết một trận sống chết với quân Lạc Việt, chỉ để lại kinh đô toàn tướng yếu binh già.

Chả trách Lê Ứng Thiên lại tuyển tân binh ở dọc đường. Mục đích chính của

hắn có lẽ không phải là để quân binh về mặt số lượng với quân Phồn Lư đóng trong thành Tế Châu, khiến họ ngần ngại không dám phản công, mà là muốn kéo dài thời gian. Trong khi đạo quân chủ lực của Lạc Việt tiến sát kinh đô Phồn Lư, thì Tá Tra lại rời kinh đô thẳng tiến đến Tế Châu. Đường sá xa xôi, quân của Tá Tra dù có nghe tin thì cũng không thể nào kịp trở về ứng cứu.

Lê Ứng Thiên đối với những chuyện đã nằm trong dự tính thì không có gì hứng thú. Nếu Tá Tra may mắn kịp đưa quân về cứu kinh đô, bốn vạn quân trong thành Tế Châu sẽ nằm gọn dưới ngòi pháo quân Lạc Việt. Đưa quân tiếp tục tiến đến Tế Châu, thì lại dẫn đến kinh đô thất

thủ. Tuy kinh đô quan trọng, nhưng quân lính ở Tế Châu mới là những người chịu chiến đấu dưới cờ của hấn.

Thật ra thế cục đã được định sẵn ngay từ lúc Tá Tra để lại bốn vạn quân trong thành Tế Châu. Hấn có trách thì nên trách bản thân đã đầu tư quá nhiều cho Tế Châu, không thể cam lòng nhìn quân Lạc Việt ngang nhiên chiếm lấy. Hay xa xôi hơn, là trách mình đã không có một vua cha sáng suốt, luôn nghi kỵ hấn, hết lần này đến lần khác vùi dập tài năng của hấn, đẩy hấn đến tình thế phải tập trung phát triển thế lực ở Tế Châu, một nơi xa cách với kinh đô.

Lúc đầu nàng cứ nghĩ Lê Ứng Thiên

dùng đạo quân của mình làm nghi binh, để hải quân bất ngờ tấn công cửa biển phía đông của Tế Châu. Nhưng xem ra, toàn bộ việc tấn công Tế Châu ngay từ đầu vốn chỉ là một màn kịch mà thôi.

Thiên tai lũ lụt khiến không đủ quân lương? Nguyệt thực khiến lòng dân dao động? Quả là những cái cớ hay cho việc không thể mang nhiều quân cùng hấn đến Tế Châu. Sự thật là hấn có muốn mang nhiều cũng không đào đâu ra được, quân chủ lực của hấn vốn đã lặn lẽ đến kinh đô Phồn Lư từ trước đó rồi.

“Thánh thượng, trời đã khuya rồi, người còn lo nghĩ việc gì sao?”

“Nàng cứ đi nghỉ trước đi.”

Gương mặt thì uy nghiêm, cuối cùng lại bị tiếng bụng đói bán đứng không thương tiếc.

“Nàng cười gì chứ? Trầm cũng là con người.” Hấn nói mà cảm thấy mặt mặt vô cùng.

“Thần thiếp không dám.” Nàng miệng tuy nói ‘không dám’, nhưng vẫn không nhận được mà cười tủm tỉm.

“Trầm muốn ăn cháo gà do nàng nấu.”

“Thần thiếp sẽ đi chuẩn bị ngay.”

Mẹ nàng nói đúng, thức ăn là một điểm chí mạng đối với đàn ông. Chả trách ngay cả Thị Nở mà Chí Phèo cũng động lòng, chỉ vì một chén cháo hành.

Chắc chắc, nàng đang so sánh kiểu gì thế này?

Nàng còn đang hí hửng bung chén cháo trên đường từ bếp trở về lều, thì thành linh, từ trong bóng tối, một bàn tay mạnh mẽ siết chặt lấy cổ nàng.

“Nói, hoàng hậu đang ở đâu?”

Nàng muốn lên tiếng cũng không được, cổ như sắp bị siết gãy đến nơi. Không phải Lê Nguyên Phong đã sắp xếp một

‘phụng hoàng chi mệnh’ giả để Thiên Thông quốc sư đưa về nước rồi sao? Sao bọn chúng lại còn tìm đến tận đây để bắt nàng?

Nếu không phải người của Phi Long hoàng triều, chẳng lẽ lại là...

Hạ Vy tỉnh dậy trong một căn phòng với lối kiến trúc hoàn toàn xa lạ. Đầu óc choáng váng, nửa tỉnh nửa mê. Trước mặt nàng là một gã đàn ông tóc xoắn, tai đeo khoen bạc, nhếch môi nhìn nàng vừa âm hiểm vừa ngạo nghễ.

“Hoàng hậu Lạc Việt quả nhiên mùi vị

khác hẳn người thường.”

Chương 30: Đế Vương Và Một Chữ Tình

H

ạ Vy hoảng hốt nhìn xuống y phục của mình. Cái gì mà mùi với chả vị, đừng nói với nàng là hắc đã...

Thật ra, trên người nàng ngoài cái cổ vẫn còn ê ẩm thì không có gì khác lạ. Y phục nguyên vẹn, thậm chí tóc cũng không bị rối. Rõ ràng là hắc chỉ muốn trêu nàng.

Tại sao hắc lại biết nàng là hoàng hậu? Không phải lúc này hắc vẫn còn tưởng nàng là cung nữ mà bóp cổ tra hỏi nàng sao?

“Nơi này là đâu?” Nàng sợ sệt co rúm người lại, nói bằng cái giọng như chực khóc. “Ông là ai? Tại sao lại bắt tôi?”

“Hửm?” Khoé môi hấn lại cong lên một chút. “Thì ra hoàng hậu Lạc Việt lại là một người nhút nhát đến vậy à?”

“Tôi không phải hoàng hậu, tôi chỉ là cung nữ thôi. Xin ông hãy tha cho tôi.” Nàng bắt đầu nước mắt rung rung.

“Người không phải hoàng hậu?” Đôi chân mày hấn cau lại. “Vừa không phải hoàng hậu, vừa không có nhan sắc, vậy chi bằng giết cho rồi.” Nói rồi, hấn rút thanh chuỷ thủ ra khỏi vỏ, ném đến chỗ

nàng. “Tự kết liễu đi. Ta mà đích thân ra tay là tàn nhẫn lắm.”

Giọng điệu này...

Xem ra hắn đã chắc chắn nàng là Trần Lâm Nguyệt nên mới chịu tốn thời gian phối hợp với màn kịch của nàng như vậy. Nếu nàng không phải hoàng hậu Lạc Việt, thì quả thật đúng như hắn nói, nàng không có giá trị lợi dụng, hắn không cần giữ lại mạng của nàng.

“Người là Cá Tra?” Nàng ngược nhìn hắn. Một người Phồn Lư, phong thái tôn quý, lại có chút nét phong trần, khả năng hắn là Tá Tra rất lớn. Nếu hắn đã có qua lại với Phi Long hoàng triều, rất có thể

hắn nhận ra nàng là nhờ nốt ruồi ‘phụng hoàng chi mệnh’.

Hắn làm lơ nàng, nhìn sang hướng khác.

Vừa mới đóng vai bad boy, giờ lại giả bộ cold boy sao? Tên này bắt nàng về đây rốt cuộc là có dự định gì?

Uy hiếp Lê Ứng Thiên?

“Là Tá Tra.” Mãi một lúc sau, hắn mới chịu quay sang nàng, gằn giọng. “Lê Nguyên Phong thường gọi ta là Cá Tra trước mặt người?”

Nàng thấy thái độ của hắn là lạ nên không khẳng định cũng không phủ định:

“Không nhớ rõ là nghe ai gọi.” Sau đó ngạc nhiên chỉ tay về phía hắn. “Sợi dây chuyền đó...”

Trên tay hắn chính là sợi dây chuyền hộ mệnh mà trước khi đi Lê Nguyên Phong đã tặng cho nàng.

Hắn đứng dậy, chậm rãi sỏi bước tiến đến chỗ nàng. Nhìn bóng dáng cao lớn của hắn từ từ áp sát mình, nàng nhất thời có phần run sợ.

“Muốn mạng hay muốn sợi dây chuyền?”
Hắn nhướng mắt hỏi nàng.

“Dĩ nhiên là muốn mạng.” Nàng đáp, không nghĩ ra bất kì lý do gì mình phải

đổi mạng lấy một sợi dây chuyền hộ mệnh.

“Người cứ nhìn ta chăm chăm như thế, gọi người là một yêu nữ cũng không phải oan uổng cho người. Nếu không phải nhìn thấy nốt ruồi trên trán người, ta thật không tin nổi người là hoàng hậu.”

Lần này nàng thật sự oan uổng. Nàng nhìn hấn chẳng qua là vì hấn không giống với tướng tượng của nàng. Trong suy nghĩ của nàng, Tá Tra là phải bặm trợn, hùng hổ. Nói ra sét, hét ra lửa.

Hấn đã bắt nàng, nhưng không trói, không giam vào địa lao, hấn là muốn một cuộc giao dịch.

“Không biết hoàng tử có dự định gì với bốn cung?” Nàng thân thiện mỉm cười nhìn hắn. Mong là hắn chịu giữ cái cách đối đãi tử tế này đến lúc nàng thoát được ra ngoài.

“Người thích hiếp trước giết sau hay là giết trước hiếp sau?”

“Cả hai đều không thích.” Nàng lắc đầu với một vẻ rất thản nhiên, cứ như hắn đang đơn giản hỏi nàng thích ăn nho hay ăn táo.

Hắn cúi xuống, đặt sợi dây chuyền vào tay nàng, rồi vỗ vỗ vai nàng, nói bằng một giọng vừa bông đùa vừa đe dọa.

“Vậy thì hãy cầu mong giá trị của mình cao một chút.”

“Bồn cung là hoàng hậu, giá trị dĩ nhiên cao.” Nàng đáp đầy tự tin. Nếu không tỏ ra bản thân có giá trị, chỉ e hấn sẽ một kiếm xử lý nàng. “Nhị hoàng tử có kế hoạch gì hay, mời nói ra để chúng ta cùng bàn thảo.” Nàng vừa nói vừa đeo lại sợi dây chuyền vào cổ.

“Cùng người bàn thảo?” Hấn cười cười nhìn nàng. “Ta thật không ngờ người vẫn còn tâm trí để đùa.”

“Ta không đùa. Nếu người muốn dùng ta để đổi lấy một lợi ích nào đó, cũng nên báo cho ta một tiếng để ta chuẩn bị mà

xuất hiện trước đôi tác của người với giá trị cao nhất có thể.”

Hắn phì cười, xoa xoa mái tóc xoăn, gật gù nhìn nàng. “Lê Nguyên Phong đúng là Lê Nguyên Phong, chọn một nữ tử rất khác người. Chẳng những là một sắc nữ, còn là một sắc nữ ăn to nói lớn.”

“Tại sao lại nhắc đến hắn?” Nàng trong lòng khó hiểu. Lẽ ra người hắn nên nhắc đến phải là Lê Ứng Thiên mới đúng.

“Lúc hắn đi sứ Phi Long hoàng triều cách đây năm năm, ta có gặp qua. Nếu không phải Lạc Việt và Phồn Lư luôn đối chọi nhau, với tính cách của hắn, ta và hắn nhất định có thể kết giao bằng hữu.

Hắn đã từng bảo với ta: sợi dây chuyền này là để dành tặng cho cô gái mà hắn yêu thương nhất.”

Quả thật Lê Nguyên Phong rất quan tâm đến nàng. Nhưng khi nàng hỏi hắn có yêu nàng không, rõ ràng hắn không thừa nhận mà. Tuy ngoài miệng hắn thường chê nàng này nọ, nhưng nàng biết, hắn rất xem trọng nàng, chắc chắn không phải vì tự cao tự đại mà không thừa nhận tình cảm với nàng. Một người như Lê Nguyên Phong không lý gì yêu một người mà lại trốn tránh, không dám thổ lộ ra. Năm năm trôi qua, có thể dự định của hắn thay đổi rồi. Sợi dây chuyền này nàng nghĩ chỉ là tượng trưng cho tình bạn thân thiết mà thôi.

Nay Tá Tra đã nghĩ Lê Nguyên Phong có tình cảm với nàng, chỉ sợ người hấn muốn dùng nàng để uy hiếp không phải Lê Ứng Thiên, mà chính là cái tên hentai ham ăn ấy. Nếu Lê Nguyên Phong chịu vì nàng mà chấp nhận điều kiện của Tá Tra, chẳng phải hấn vừa gây nguy hiểm cho Lạc Việt, vừa gây nguy hiểm cho bản thân sao? Còn nếu hấn không chịu vì nàng mà thương thuyết với Tá Tra, khác nào nàng sẽ trở thành món hàng vô dụng? Đến lúc đó, Tá Tra còn không mang nàng sớm giết đi à.

Không được, nàng không thể để hấn nghĩ đến việc giao dịch với Lê Nguyên Phong.

“Bồn cung là yêu nữ thì hẳn cũng là yêu quái. Người được hẳn tặng sợi dây chuyền như thế này không phải chỉ có mỗi bồn cung.” Nàng nói, giọng điệu có phần ám ức cùng với chút căm hờn, cứ như nàng từng bị hẳn phụ tình.

“Ấy ấy, không nên nóng giận.” Hẳn khoan thai bước đến bên bàn, mang một tách nước đến cho nàng. “Chẳng phải ngươi còn muốn cùng ta bàn thảo kế hoạch sao? Tinh thần không ổn định, suy nghĩ sẽ kém đi.”

“Vậy nhị hoàng tử định mang bồn cung bán đi đâu?” Nàng cầm lấy tách nước, từ từ uống, tạo một vẻ bình tĩnh giả tạo đang

cổ khoá lắp cơ xúc động.

“Lúc đầu ta định mang người bán cho người của Phi Long hoàng triều để luyện tiên đan.” Hắc nói.

“Phi Long quốc xa xôi, nước xa không cứu được lửa gần. Vả lại, hiện giờ họ cũng không có khả năng xuất binh.” Nàng đáp lại ngay lập tức.

“Đúng vậy, nên ta mới chuyển mục tiêu, định bán người cho Lê Nguyên Phong.”

“Chỉ e mười cái mạng của bốn cung cũng không đủ khiến hắc dám chống lại hoàng huynh hắc.” Nàng nói một cách ngắn gọn. Càng đưa lý lẽ dài dòng, sẽ càng khiến

Tá Tra chú ý.

Tá Tra nhìn nàng từ đầu đến chân, gật đầu. “Ta cũng nghĩ thế, nên hiện tại đang nghĩ đến dùng người uy hiếp Lê Ứng Thiên.”

Hạ Vy tuy có chút âm ức vì hấn dám phê bình nhan sắc của nàng, nhưng đây không phải là lúc chú tâm vào những điều nhỏ nhặt. “Bổn cung cứ nghĩ nhị hoàng tử phải tính đến phương án này trước nhất.”

“Chỉ là ta cũng không tin Lê Ứng Thiên chịu vì một hoàng hậu như ngươi mà rút quân.”

“Điều kiện quá cao, không thiết thực chút

nào.” Nàng lắc lắc đầu. “Nên hạ xuống một chút.”

“Người đang giúp ta hay giúp quân Lạc Việt?”

“Nếu ta nói giúp người, chắc chắc là nói dối, dù sao ta cũng là người Lạc Việt.” Nàng mỉm cười tựa lưng vào tường, thư thả mà nhìn hắn. “Làm hoàng hậu Lạc Việt, hay làm hoàng hậu của Lạc Việt cộng với Phồn Lư, đối với ta không quan trọng. Ta chỉ cần giữ được cái mạng này để làm hoàng hậu.”

“Rất thẳng thắn.” Hắn nhếch mép cười, vỗ vỗ tay, ngồi xuống đối diện nàng. “Vậy người nghĩ ta nên làm thế nào để

giúp người giữ lại cái mạng đây?”

“Thay vì yêu cầu đình chiến, người có thể bắt Lê Ứng Thiên tạm lui quân năm trăm dặm.”

Lê Ứng Thiên lui quân năm trăm dặm, đối với Tá Tra mà nói, là đủ cho viện binh của hắn đến ứng cứu, đồng thời có đủ thời gian để thuyền vận chuyển đại pháo của người tây phương cập bến.

Đối với Lê Ứng Thiên mà nói, đã chiếm được kinh đô Phồn Lư, tức là có thể dễ dàng dùng thân nhân của các quý tộc và binh lính đang trú ngụ ở đó mà uy hiếp đoàn viện binh của Tá Tra, khiến họ bỏ việc đến Tế Châu tiếp ứng. Về phần đại

pháo, nếu Lê Ứng Thiên không muốn dùng vũ lực, có thể dùng tiền để mua lại, những thương nhân kia sẽ hiểu thời thế mà biết mình nên bán cho ai. Tiền mua đại pháo, hẳn có thể đòi Vampire đóng góp.

Nếu nàng vì trận chiến này mà chết đi, Lê Ứng Thiên sẽ mất đi cầu nối với nguồn tài lực của nhà họ Lý, đồng thời không có ai để kìm chế Lê Nguyên Phong. Cuộc chiến với quân Phồn Lư không phải là một cuộc chiến chống ngoại xâm, mà là một cuộc xâm lược. Lê Ứng Thiên chiếm Phồn Lư chẳng qua chỉ là để thể hiện bản lĩnh của mình cho triều thần và dân chúng. Nếu hắn vì chiếm một thành trì mà hy sinh hoàng hậu của mình,

chỉ khiến người khác nghĩ hắn vừa bất tài, vừa vô tình vô nghĩa, chứ không phải là một người vĩ đại vì nước mà hy sinh thân tử. Lê Ứng Thiên hắn sẽ tự biết cân nhắc mà chọn lựa.

Nói tóm lại, nàng hoàn toàn tin tưởng mình đủ giá trị để Lê Ứng Thiên đồng ý cứu nàng.

“Ta muốn thêm một điều kiện: quân Lạc Việt phải khai thông lại nguồn nước cho dân chúng trong thành.”

“Nhị hoàng tử, người có vẻ đề cao ta quá.”

“Người tưởng ta thật sự tin người không

có chỗ đứng trong lòng Lê Nguyên Phong sao?” Đôi môi hắn nở một nụ cười quỷ dị. “Hiện giờ Lê Ứng Thiên đang ở cách xa kinh thành. Lê Nguyên Phong nếu muốn soán ngôi cũng không phải là không thể, chỉ cần ta có thể giúp hắn giết đi Lê Ứng Thiên.” Hắn gõ gõ nhẹ ngón tay vào vai nàng. “Người tin không, nếu hắn chịu hợp tác với ta, bọn ta đủ sức dựng ra một kế hoạch để đưa hắn lên ngôi với một lý lịch vô cùng trong sạch.”

“Lê Nguyên Phong sẽ không vì ta mà bỏ qua cuộc sống tự do tự tại sung sướng của mình.” Nàng tự tin nói, có chút cảm giác hả hê cứ như đang tuyên bố ‘Chỉ có ta mới hiểu Lê Nguyên Phong nhất.’

Nhưng ngay sau đó, lại chợt thấy tủi thân.

“VẬY sao? Thế thì cứ theo những điều chúng ta bàn bạc ban nãy mà làm vậy.” Hấn đan hai bàn tay lại, rồi đứng dậy, bước ra ngoài. “Chúc người may mắn.”

Trời lúc đó cũng đã tối, nên nàng tranh thủ chớp mắt một lát. Chuyện gì đến cũng phải đến, người quyết định sống chết của nàng lúc này không còn là bản thân nàng nữa. Lê Ứng Thiên càng lúc càng thể hiện rõ là hấn có tình cảm với nàng. Cộng với những giá trị mà nàng có thể mang lại cho hấn, nàng có một niềm tin rất lớn rằng hấn sẽ chọn cứu nàng.

Nàng không biết rõ mình đã ngủ bao lâu. Lúc cánh cửa bị đá sập, hình như bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn.

Tá Tra tiến vào, sắc mặt khó coi.

“Xem ra ta thật đã đề cao người.” Hắc lôi nàng ra khỏi phòng, kéo nàng một mạch lên phía tường thành.

“Hắc...hắc không đồng ý?”

Nàng thoáng chốc như bị rơi xuống tận cùng địa ngục, không dám tin nổi những gì mình vừa nghe thấy. “Không thể nào, không thể nào...” Nàng cố giằng tay ra khỏi Tá Tra, giọng run run, tim như

ngheñ lại, muốn khóc mà không khóc được.

Nàng không muốn chết.

Không muốn chết.

...

Mặt trời dần dần ló dạng, phủ một ánh vàng nhạt lên phía chân trời. Nàng đứng trên thành, bên cạnh Tá Tra, nhìn xuống đoàn quân Lạc Việt đang từ từ tiến đến cổng thành.

Lê Ứng Thiên...

Hắn nhìn nàng, vô cảm...

“Lê Ứng Thiên, hoàng hậu của người đang ở trong tay ta.” Tá Tra đặt lưỡi kiếm lên cổ nàng, lớn tiếng nói. “Nếu còn không lui quân, đừng trách ta không biết thương hoa tiếc ngọc.”

Lê Ứng Thiên cười nhạt. “Rất tiếc, nhị hoàng tử. Người muốn dùng hoàng hậu giả để gạt ta, thật là một trò lố bịch.”

Từ trên xe ngựa, bước xuống một nữ tử phụng bào chói lọi.

Nàng nhận ra cô ta, cô cung nữ thường hầu hạ việc tắm rửa cho nàng từ lúc đến Tế Châu.

“Nhìn cho kĩ, đây mới là hoàng hậu Lạc Việt. Nhị hoàng tử, lần này ngươi...thua sạch.”

Binh sĩ không biết mặt nàng, nhưng những tướng quân cao cấp của Lạc Việt, nàng đều đã gặp qua.

Họ đứng đó, tránh né ánh nhìn của nàng, ánh nhìn oán trách những người đưa mình vào chỗ chết.

Chỉ có Lê Ứng Thiên, vẫn thản nhiên nhìn về phía nàng, không một tia mây may day dứt.

Tình cảm của đế vương...

Rẻ mặt, hoàn toàn rẻ mặt.

Trong tim hấn, nàng hoàn toàn không tồn tại.

“Khai hoả!”

Lê Ứng Thiên vẫn đứng đó, giữa tiếng pháo chat chúa dội vào thành. Dưới làn mưa tên xối xả, trong ánh khói lửa mịt mù, chiếc khăn thêu hình hoa bằng lăng từ từ rời khỏi tay hấn, rơi xuống đất.

Từng chiếc, từng chiếc giày binh sĩ giẫm qua.

Nàng chợt nhận ra, không phải mình tính sai đường đi nước bước của hấn...

Là nàng đã tính sai con tim hấn.

Không phải là hấn không muốn cứu nàng.

Mà là, hấn muốn giết chết nàng.

Nàng chết rồi, không còn ai còn có thể uy hiếp hấn. Hấn sẽ không đi vào vết xe đổ của Lê Nguyên Phong, vì một người phụ nữ mà từ bỏ ngai vàng.

Hấn luôn sợ, sợ trái tim mình chưa đủ lạnh.

...

Tá Tra dùng kiếm giúp nàng tránh một

mũi tên, rồi nắm tay kéo nàng xuống khỏi thành, đẩy nàng vào xe ngựa. Chiếc xe lao vùn vụt trên đường, chạy thẳng về phía thành tây. Nàng ngược mắt nhìn Tá Tra, lãnh đạm hỏi. “Tôi vẫn còn có giá trị sao?”

“Người là người của Lê Nguyên Phong, ta không muốn xuống tay.” Hấn vừa nói vừa vén màn nhìn ra phía sau. “Những người theo phe đại hoàng huynh nhất định sẽ thừa dịp này giết ta. Ta chỉ có thể bảo vệ bản thân mình, người tự bảo trọng lấy.”

Nói rồi, hấn phóng ra khỏi xe ngựa, hoà vào dòng người đang hoảng loạn vì chạy nạn.

Chiếc xe tiến ra khỏi thành, lao đi trên con đường đầy đất đá. Phía sau, là một toán lính Lạc Việt đuổi theo suốt một đoạn đường dài.

Đi được một đoạn, xe bị sa lầy. Người đánh xe vội vàng nhảy xuống, ra hiệu cho nàng bước ra. Nàng và hấn dùng hết sức mà chạy, nhưng toán lính Lạc Việt đã tiến đến mỗi lúc một gần. Lúc nàng quay lại, người đánh xe đã nằm sõng soài trên vũng máu.

Giờ đây, con mồi duy nhất chính là nàng.

Nàng không ngờ có một ngày mình phải sử dụng cây quạt của Lê Nguyên Phong

trong hoàn cảnh thế này, giết những người từng tung hô nàng ‘Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế’.

Thiên tuế?

Thật mỉa mai.

Một tên, hai tên, ba tên...

Kẻ thù dần ngã xuống, nhưng số ám khí cuối cùng vẫn không đủ hạ tất cả những người muốn giết nàng. Càng lúc, nàng càng bị dồn đến bên bờ vực.

Vực sâu vạn trượng...

Tiến cũng chết, lui cũng chết.

...

Giọt nước mắt chạm xuống khoé môi...

Nàng cười lạnh, lao mình xuống vực.

Chương 31: Tư Tình

N

ắng chiều dịu dàng qua tán lá xanh um, in bóng xuống mặt đất những hình thù ngộ nghĩnh.

Hạ Vy bước ra lan can, đưa tay vuốt những nhánh hoa tigôn hồng nhạt còn đọng sương mai lấp lánh. Trên chiếc tổ nhỏ xúu chênh vênh giữa những nhánh cam gai góc, những chú chim non riu rít gọi nhau. Nàng tựa mình vào cửa, mỉm cười hít thở bầu không khí trong lành của một buổi sáng còn vắng hơi người.

Mùi bánh mì nướng bơ thơm nức từ dưới

bếp ngào ngạt bay lên, khiến nàng chỉ muốn chạy ngay xuống giành giết với bà chị háu ăn và thằng em to miệng. Nhưng nghĩ lại, ở trên này tập thể dục một chút vẫn tốt hơn. Chẳng phải con bạn thân vẫn kêu ca dạo này nàng béo lên à? Nàng không thể để nó mỗi lần đi ăn chè đều cướp của nàng nửa ly, rồi chớp chớp mắt ngây thơ ‘Tôi giúp bà thôi, bà béo.’ Bạn bè mà nhần tâm hiệp đáp nhau thế đấy, hôm nay nàng nhất định phải sang nhà nó đòi lại đồng DVD mà nó đã ngâm giấm mấy tuần liền.

Cái dạ dày bé bỏng của nàng đã lên tiếng kêu ca. Nàng mà không xuống ăn, sẽ có lỗi với nó, có lỗi với cái lưỡi, có lỗi với bản thân mình.

Nàng mở cửa chạy vào nhà.

Nhưng, trước mắt nàng, chỉ có một khoảng không gian tăm tối.

“Ta cũng từng mơ thấy mình trở về nhà.”

“Cô là Lâm Nguyệt?”

“Không phải ta thì còn ai có thể giống cô như đúc?”

“Ý cô là tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ là một giấc mơ thôi sao?”

“Phải.”

“Chúng ta thay đổi linh hồn cho nhau, cô về thế giới của cô, tôi về thế giới của tôi, được không?”

“Nếu ta có cách, hai chúng ta còn đứng ở đây sao?”

“Không thể trở về sao?”

Đáp lại nàng, chỉ có cái lắc đầu tiếc nuối.

“Vậy xin cô hãy đối xử tốt với người thân của tôi. Đừng để họ phát hiện ra tôi đã biến mất, đừng khiến họ đau lòng.”

“Được. Còn ta, ta chỉ mong cô thay ta chăm sóc tốt Thiệu Minh.”

“Tôi hứa.”

“Nhưng không được phép đụng đến chàng.”

“Ừm.”

“Nhưng nếu chàng quá nhớ ta, cô cũng có thể... có thể... đừng khiến chàng thất vọng.”

Khuôn mặt Trần Lâm Nguyệt dần dần biến mất. Hạ Vy cũng không biết linh hồn mình đang bay đến nơi nào. Chỉ biết rằng, toàn thân nàng, vừa lạnh, vừa đau đớn.

“Tách”

....

“Tách”

....

Nàng khẽ cựa mình, mơ hồ cảm nhận được vị ngòn ngọt nơi cuống lưỡi. Một dòng nước ấm tràn vào miệng, khiến cổ họng bỏng rát của nàng từng chút, từng chút một dễ chịu hơn.

Thứ nàng vừa ăn hình như có mùi vị của mật ong.

Nàng chưa chết...

Nàng có thể chưa chết sao?

Những ngón tay rần rỗi dịu dàng vén những sợi tóc rối của nàng ra phía sau, đôi môi run run đặt lên trán nàng một nụ hôn. Lắng nghe nhịp đập từ con tim hần, khiến nàng chợt thấy ấm áp vô cùng.

Lần thứ hai nàng tỉnh dậy, đã có thể nhìn thấy chút ánh sáng le lói phía xa. Trên lưỡi nàng vẫn là vị ngọt của mật ong...

Tiếng nước chạm vào vách đá đều đặn vang lên. Nếu nàng đoán không lầm, mình đang ở trong hang động.

Bàn tay ấy run run vuốt lên môi nàng,

động lại một nụ hôn nhẹ nhàng mà say đắm.

Nàng mở mắt ra.

Trước mắt nàng, không phải Lê Nguyên Phong, cũng không phải Vampire, mà là Lê Ứng Thiên – con người mà lúc này nàng căm ghét nhất.

Nàng cắn chặt môi, cố hết sức đẩy hắn ra, nhưng bất lực.

“Nàng đang bị thương, đừng cử động.”
Hắn nói với giọng khàn đặc, ôm chặt lấy nàng, ấn nàng sâu vào ngực hắn.

Hắn càng ôm, nàng càng cố kháng cự,

nước mắt của nàng tuôn dài theo những vết cầu đỏ ửng trên da hấn.

“Ăn thêm một chút...” Hấn giữ chặt lấy nàng, đưa đầu ngón tay tằm mật ong len lỏi tìm đến lưỡi nàng.

Nàng cắn chặt ngón tay hấn. Dòng máu đỏ tươi tanh nồng từ từ tuôn đều xuống lưỡi nàng. Lê Ứng Thiên sắc mặt không biến đổi, đón nhận cái nhìn căm hận mà nàng dành cho hấn.

“Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Lê Ứng Thiên, anh nói đi! Nói đi!” Tiếng hét uất nghẹn của nàng lẫn vào tiếng nấc.

Hấn đưa tay vuốt nhẹ giọt nước mắt đang

lăn trên má nàng. “Ta không có gì để giải thích.”

Nàng vùng vẫy khỏi vòng tay hắn. “Vậy anh còn đến đây làm gì? Còn chưa muốn buông tha cho tôi?”

“Phải, cả cuộc đời này, ta nghĩ mình cũng không thể buông nàng.”

Hắn đặt cằm lên trán nàng, nhắm mắt lại, tim đau nhói. Mi mắt hắn khẽ rung động, giọt nước mắt trong suốt âm thầm hoà vào mái tóc nàng.

Quên đi nàng không đơn giản như hắn nghĩ. Từ cái khoảnh khắc nhìn thấy nàng lao mình xuống vực, hắn đã biết, mình sẽ

mãi mãi không thể quên nàng. Từng giọt nước mắt của nàng, giống như từng lưỡi dao cắm vào tim hắn. Hắn từng quyết định hy sinh nàng để giữ tất cả, nhưng cuối cùng lại chọn bỏ qua tất cả để giữ lấy nàng.

“Tôi hận anh.”

“Ừm.” Cả tư cách xin nàng tha thứ, hắn cũng thấy mình không xứng đáng.

Tay hắn chậm rãi quệt mật ong trên chiếc lá đặt trên tảng đá, đưa vào miệng nàng. Đã ba ngày nay, nàng hôn mê bất tỉnh, hắn không thể dứt nàng thứ gì ngoài mật ong và nước.

Nàng lại cắn tay hăn, nghiền chặt không buông, nhưng cuối cùng vẫn phải nhả ra vì một tràng ho liên tiếp. Đầu nàng choáng váng, mí mắt nặng nề.

“Cô ăn một chút đi.” Hăn lại tiếp tục đút mật ong cho nàng. “Nàng nhai được không, hay là ăn cá?”

Nói rồi, hăn cẩn thận đặt nàng xuống, bước đến đồng lửa, cầm lấy chiếc lá to đang bọc một con cá nướng.

“Mở miệng ra, ăn một chút...” Hăn nhẹ vỗ vào má nàng, ánh mắt cầu khẩn.

Nàng im lặng một lúc, cuối cùng cũng chấp nhận để hăn đút nàng. Nàng biết,

nếu không ăn, mình sẽ chết.

Đôi mắt hắn có một chút thương tâm, lại thoáng một tia mừng rỡ. Hắn cầm cúi gỡ xương, kiểm tra kĩ lưỡng rồi mới đút cho nàng. Được vài miếng, hắn lại cho nàng uống nước.

“Không ăn nữa, tôi muốn ngủ.” Nàng quay đầu tránh sang hướng khác. Không phải vì nàng quá chán ghét hắn, muốn khước từ hắn, mà là vì cơ thể nàng giờ đây một chút sức lực cũng không còn.

Hắn lo lắng đặt tay lên trán nàng, hoảng hốt lay nàng dậy. “Đừng ngủ, Lâm Nguyệt, nàng không được ngủ.”

“Tôi mệt.”

“Cố ăn thêm một chút nữa đi, xin nàng.”

Nàng lắc lắc đầu, nhắm mắt, không buồn đáp lại lời hắn.

“Nếu ngủ, có thể nàng sẽ không bao giờ tỉnh dậy được nữa.” Hắn gắt gao ôm lấy nàng.

“Không phải thánh thượng muốn thần thiếp biến mất sao? Thần thiếp không dám kháng chỉ.” Nàng nhìn hắn, mĩa mai.

“Nếu nàng chết, sẽ không thể trả thù ta.”

“Vậy thì chúc mừng thánh thượng trừ

được một mối lo.”

“Lâm Nguyệt...” Ánh mắt hấn khẩn thiết nhìn nàng, vừa đau lòng, vừa bất lực.

“Tôi sẽ không dễ dàng chết như vậy.”

Hấn ôm nàng trong lòng, thỉnh thoảng lại kiểm tra mạch đập trên cổ tay nàng. Mấy đêm thức trắng khiến thân thể hấn cũng trở nên yếu sức, nhưng hấn không dám chợp mắt. Đến giữa đêm, hấn lại đổi tư thế cho nàng thoải mái hơn một chút.

Chương 31*: Khi kết thúc là sự bắt đầu

Khi nàng tỉnh dậy, hấn đã không còn trong hang động. Bên cạnh nàng có một ít

nước và mật ong để sẵn. Qua một đêm, nàng thấy cơ thể cũng khá lên nhiều.

“Nàng tỉnh rồi sao?”

Hắn bước vào, tay cầm một con cá, hớn hờ nhìn nàng. “Hôm nay ta bắt được một con cá rất to.” Trên người hắn chỉ độc nhất một chiếc quần dài, bị xắn lên tới gối. Từ đầu đến chân hắn ướt sũng, mỗi bước đi đều lướt ướt nước.

Mà con cá ‘rất to’ mà hắn nói, thật ra chỉ to khoảng một bàn tay.

“Nàng đói chưa? Ta đút nàng ăn.”

“Tôi tự ăn được.” Nàng lạnh lùng đáp.

“VẬY ĐỂ TA NƯỚNG CÁ.” HẮN NHẸ NHÀNG NÓI.

Nàng vịn tay vào tảng đá, cổ đứng dậy ra ngoài sưởi nắng một chút. Nhưng đi chưa được mấy bước, chân nàng đã đuối sức mà vấp ngã. HắN vội vàng quở con cá vào đồng củi mà chạy đến đỡ nàng: “Nàng muốn ra ngoài sao?”

“Con cá bị cháy thành than rồi. Hôm nay lấy gì ăn?”

HắN bới rồi nhìn đồng lửa, rồi quay sang nàng, cười trừ. “Ta đi bắt con khác.”

Nàng được hắN đặt ngồi lên tảng đá

trước hang, còn hấn thì lại lò mò xuống hồ bắt cá. Nhìn lên vách núi cao chót vót, nàng chợt thấy mình may mắn. Nếu không phải vì rơi xuống cái hồ ấy, nàng có lẽ đã chết mất xác ở đây.

“Đường từ đây lên núi mất khoảng bao lâu?” Nàng buột miệng hỏi.

“Ta không biết.” Hấn đáp, mắt vẫn dõi theo bữa trưa đang di động dưới hồ.

“Vậy làm sao anh xuống được đây?”

“Nhảy xuống.”

“... ”

Lúc nhìn nàng trượt chân khỏi mép vực, hấn đã không cầm lòng được mà lao đến muốn nắm lấy tay nàng. Không cần biết cái gì là vực sâu không đáy, không cần biết cánh cửa phía trước là sinh hay tử, khi ấy, hấn chỉ biết, tim hấn đã gửi ở chỗ nàng. Nàng biến mất, tim hấn cũng không còn.

Nàng tựa người vào phiến đá. Những tia nắng giữa trưa chiếu lên đôi gò má nhợt nhạt, khiến nó chẳng mấy chốc đỏ ửng lên vì nóng. Chả trách Lê Ứng Thiên có thể tìm được nàng nhanh như thế. Nếu hấn đi bộ xuống đây, có lẽ nàng đã chết đuối từ lâu.

Ngai vàng của hấn, quyền lực của hấn,

tham vọng của hắn...

Hắn có thể không màng tất cả mà nhảy xuống cùng nàng sao?

Là yêu?

...

‘You never get what you want if you don’t know what it is.’

Hắn là kẻ luôn tham lam tranh đấu, cố giành hết vinh quang này đến vinh quang khác, nhưng có lẽ, rốt cuộc hắn lại không biết mình thật sự muốn gì. Nếu quyền lực là cái đích cuối cùng của hắn, hắn đã chẳng liều mạng mà nhảy xuống đây.

Lê Ứng Thiên đã quá ngốc nghếch để nhận ra là hắn muốn có nàng. Nàng hiểu hắn, nhưng cái ngốc của hắn cũng không đủ để nàng tha thứ cho hắn dễ dàng như vậy. Nàng phải hành hạ hắn thêm một thời gian, phải bắt hắn nếm mùi đau khổ.

“Lâm Nguyệt, nàng xem, ta lại bắt được một con cá rất to.” Hắn giơ con cá lên, đầy hạnh phúc nhìn về phía nàng. Dĩ nhiên, đó chỉ là một con cá to cỡ lòng bàn tay.

Nàng làm mặt lạnh quay sang hướng khác.

Đến khi hắn nướng xong con cá, nàng lại

lên tiếng.

“Con cá này tanh quá, tôi không ăn nổi, tôi muốn trái cây.”

“Để ta đi tìm.”

Một lát sau, hấn quay lại, đưa nàng mấy quả táo rừng.

“Ta sợ nàng đói nên không dám đi xa. Chỉ tìm được thế này thôi.”

“Trái cây xanh như vậy làm sao mà ăn. Tôi muốn ăn bồ câu nướng.”

“Ừ, để ta đi bắt.”

Đi bây? Nàng cười thâm trong bụng, không biết con bò câu ngốc nghếch nào lại mò xuống đây chui vào bây của hấn. Nếu cái tên hoàng đế đầu quần này biết bây chim nàng cũng lấy làm lạ. Thời gian hấn ra ngoài bây chim, nàng ngồi bên trong chén sạch con cá, uống nước, rồi lăn ra ngủ.

Lê Ứng Thiên lát sau bước vào, nhìn thấy nàng ăn được ngủ được, thì mỉm cười mãn nguyện. Hấn rón rén bước đến cạnh nàng, nhẹ nhàng sờ thử lên trán nàng xem đã bớt sốt hay chưa. Sau đó, cầm lấy mấy quả táo còn xanh, bước ra ngoài vừa ăn vừa chờ chim sập bây.

...

Sự kiên nhẫn của Lê Ứng Thiên cuối cùng cũng được đền bù xứng đáng sau hai ngày mòn mỏi ôm bẫy đợi chim.

“Sao con chim to như vậy lại chui vào bẫy?” Nàng nhìn kích thước cái đuôi chim nướng mọi trong tay, lại liếc qua cái bẫy thô sơ với thiết kế mà không khỏi ngạc nhiên. Chẳng lẽ là ‘đầu óc ngu si, tứ chi phát triển’?

“Ta cũng không biết.” Hắn đáp cho qua chuyện, rồi tiếp tục xiên con cá vào than h gỗ.

Thật ra, con chim đó không phải do hắn

bầy.

Mà là của trời cho, từ trên trời rơi xuống.

Cả hấn và nàng đều không hề biết rằng, vào cái lúc mà hai người hạnh phúc hít hít hà hà mùi chim nướng, trên sườn núi, có một thằng bé đang ngồi khóc tu tu vì tiếc con chim vừa bắt được chẳng may rơi xuống vực.

“Lúc nãy ta hái được hai quả lê chín, đặt bên trái cửa hang. Nàng nếu thấy khát nước thì lấy ăn đi.”

Nhìn hai bàn tay và bắp chân đầy vết xước của hấn, trong lòng nàng cũng có

chút xót xa, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lãnh đạm. Nàng còn phải hành hạ hấn nhiều, nhiều nữa, để cho hấn biết nàng không phải loại người cứ gọi là đến, cứ đuổi là đi.

“Tôi muốn ăn ốc.” Nàng vừa cạp lê vừa quay sang hấn, lên giọng bà hoàng.

“Được, nướng cá xong ta sẽ bắt ốc cho nàng.”

“Tiện tay thì đào luôn mấy củ khoai đi, hái về vài tai nấm nữa.” Mấy ngày chỉ có toàn thịt với cá, không có chất xơ, không sớm thì muộn cũng chết vì táo bón.

“Được, nàng còn muốn ăn gì nữa

không?”

“Tạm thời cứ vậy đi, khuya rồi tính tiếp.”

“Ừm.” Hấn gật đầu, khẽ nhovn miệng cười.

Mãi đến giờ, nàng mới phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa: Lê Ứng Thiên thật ra là một tên masochist. Đã biết giữa khuya sẽ bị nàng dựng dậy bắt đi làm cái này cái nọ, vậy mà vẫn cười sung sướng như một tên điên.

Chắc chắc, sau này có khi hấn giết nàng diệt khẩu vì bí mật này cũng nên...

Chú thích:

Câu tiếng Anh trong chương này được trích từ bài hát “Still Beauty To Be Found” của Esterlyn.

Chương 32: Trở Lại Hoàng Cung

C

hiều hôm ấy, mưa rơi xối xả.

Nàng ngồi dưới chân cầu, dùng hai tay bịt chặt miệng mình, cố không phát ra bất kì tiếng động nào dù là nhỏ nhất. Tiếng chân người mỗi lúc một gần, tim nàng đập mỗi lúc một nhanh, nhanh đến nỗi tưởng chừng như quả tim sắp nhảy ra ngoài.

Tên giết người ấy sắp tìm thấy nàng rồi.

Lúc ánh sáng từ chiếc đèn pin rơi đến

chỗ nàng ngồi, nàng đã sợ đến suýt ngất đi.

“Hạ Vy...” Giọng nói ảm áp quen thuộc vang lên, lẫn trong tiếng gió đang ào ào thổi.

Nghe thấy thứ âm thanh ấy, nàng không kiềm được nước mắt, cứ thế mà oà khóc.

“Đừng sợ, không sao, không sao đâu.” Hắc dụ dàng vỗ vỗ vai nàng.

“Tên giết người...giết người...chạy...” Nàng vùi đầu vào lòng hắn, cơn hoảng loạn vẫn còn chưa dứt hẳn.

“Tên giết người bị cảnh sát bắt rồi.” Hắc

ôm chặt nàng vào lòng. “Ngoan, đừng sợ, chúng ta trở về khách sạn.”

“Chân đau...”

Hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ xốc nàng lên, cười cười, “Nhìn vậy mà nặng như voi.”, rồi bế nàng đi một mạch dưới cơn mưa tầm tã ấy.

Đó là lần đầu tiên nàng biết rằng, thứ có thể mang đến cho mình bình yên chỉ cần giản dị có thể thôi...

“Lâm Nguyệt!” Lê Ứng Thiên lo lắng đặt tay lên trán nàng, giọng như nài nỉ. “Đừng ngủ nữa, nàng đã ngủ suốt mấy ngày rồi. Thức dậy nói chuyện với ta đi.”

Sau trận mưa của bốn ngày trước, nàng đột nhiên lên cơn sốt. Cứ tỉnh rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh, đôi lúc còn mê sảng. Cũng may Trịnh Văn Hải và thủ hạ của hắn kịp thời tìm được đường xuống vực, phát hiện ra hai người, nếu không một mình hắn cũng không thể nào xoay sở được.

“Lạnh quá...” Nàng yếu ớt nói.

“Chúng ta sắp về đến hoàng cung rồi, cố chịu một chút.” Hắn nắm lấy tay nàng thật chặt, ôn nhu nói.

Nàng gật gật đầu, rồi lại thiếp đi.

Lần thứ hai nàng tỉnh dậy, vẫn là bàn tay ấy nắm lấy tay nàng.

“Hoàng hậu thế nào?”

“Bẩm thánh thượng, hoàng hậu trước đây từng trúng phải một loại kịch độc. Do chưa được chữa trị triệt để nên chất độc nhân lúc bị nhiễm phong hàn mà tái phát.”

“Thật sự trúng độc?” Hắc thâm trầm đưa ánh mắt về phía nàng, sau đó lại quay sang ngự y. “Chất độc giải được không?”

“Bẩm thánh thượng, vi thần bất tài, quả thật không biết cách giải loại độc này. Nhưng chỉ cần nương nương chú ý giữ

gìn sức khỏe, không để bị nhiễm bệnh, thì chất độc sẽ không tái phát nữa.”

Lê Ứng Thiên nghe vậy cũng an tâm hơn một chút, nhưng vẫn cẩn thận lệnh cho thái y viện nghiên cứu thuốc giải trước khi cho ngự y lui.

Nàng không hiểu gì về y thuật hay độc dược, nhưng qua lời ngự y cũng lờ mờ đoán ra đây là di chứng chất độc của Vampire mà Trần Lâm Nguyệt từng trúng phải. Lê Ứng Thiên đối với chuyện nàng trúng độc chần chẫn sẽ truy hỏi nguyên nhân. Nàng không thể để hấn biết người hạ độc là Vampire được.

Trong phòng chỉ còn lại mỗi nàng và hấn.

Lê Ứng Thiên chạm tay lên má nàng, ánh mắt tràn đầy đau xót. “Tại sao trúng độc?”

“Có thể không trả lời không?” Nàng hy vọng với tình cảm của hắn đối với nàng, hắn có thể chiều lòng nàng mà cho nàng chút thời gian sắp xếp một lý do.

“Tại sao lại không thể nói?”

“Nếu người còn hỏi, thần thiếp sẽ không nói chuyện với người nữa.”

“Được, ta sẽ không hỏi nữa.”

“Thánh thượng, người về cung Hưng Long nghỉ ngơi đi.” Nàng xoay mặt vào

tường.

“Ta muốn ở lại với nàng một lát.”

“Thần thiếp không dám phiền thánh thượng.”

“Ta hứa sẽ không mở miệng, thở không ra tiếng, nói tóm lại là hoàn toàn vô hình.” Hắc lay lay tay nàng.

“Vô hình thì không thể nắm tay.”

Hắc tiếc nuối thu tay lại, ngồi bên giường chăm chăm nhìn nàng. Bị ánh nhìn của hắc chiếu vào người, nàng có muốn ngủ cũng không tài nào ngủ được.

“Hoàng tẩu.”

Lê Nguyên Phong với cái giọng nhừa nhựa cùng nụ cười như ánh ban mai chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trước cửa phòng nàng.

“Hoàng huynh cũng ở đây sao?” Hắc nhìn Lê Ứng Thiên có vẻ ngạc nhiên.

“Hoàng đế ở tẩm cung của hoàng hậu có gì là lạ.” Lê Ứng Thiên đáp, giọng điệu như muốn thôi bay Lê Nguyên Phong đi càng xa càng tốt.

Nàng và Lê Nguyên Phong trong thoáng chốc đưa mắt nhìn nhau.

Lê Ứng Thiên thay đổi, thực sự là thay đổi. Nếu là trước đây, cùng lắm hẳn chỉ “Ừm” một tiếng, sau đó thì bỏ ra ngoài, để nàng và Lê Nguyên Phong tự do nói chuyện.

Giờ đây, hẳn lại ngồi lì ở đó.

“Hoàng tâu, nhìn xem thần đệ mang cái gì đến cho người này...” Lê Nguyên Phong ánh mắt bí hiểm mở chiếc khay đựng thức ăn ra.

“Tàu hũ nước đường?” Đôi mắt nàng sáng rực lên, vội vội vàng vàng ngồi bật dậy.

“Hoàng tâu thích nó như vậy, thật không

uồng công thần đệ thức khuya dậy sớm
xay cả rô đậu nành.”

Lê Ứng Thiên ngồi bên giường, nhìn ánh
mặt rạng ngời của nàng mà gương mặt tối
sầm.

“Ngon quá hà.” Nàng cười híp mắt húp
một hơi.

Không phải không để ý thấy phản ứng
của Lê Ứng Thiên, mà là nàng cố tình
làm như hấn vô hình. Nàng muốn nhìn
thấy...

Phải phải, chính là cái gương mặt vừa
tức tối, vừa thương tâm đó.

“Hoàng tẩu sức khỏe còn chưa hồi phục, chắc là không đi xay sữa đậu nành với thần đệ được rồi.” Lê Nguyên Phong gõ gõ cây quạt lên trán mình, giọng nói đầy tiếc nuối.

“Ai bảo là ta không khỏe? Đi, chúng ta đi làm sữa đậu nành.”

Nàng vừa đặt chân xuống giường, đã bị Lê Ứng Thiên ngăn lại. “Nàng không nhớ thái y dặn dò phải chuyên tâm tĩnh dưỡng sao, hiện giờ không thể ra ngoài.”

“Thánh thượng, thái y dặn dò như thế khi nào? Sao lúc này thần thiếp không nghe thấy?”

“Là thái y nói riêng với trẫm.”

“Thật là lạ, lúc nãy thái y lại nói riêng với thần thiếp là nên ra ngoài dạo mát, hít thở khí trời mới nhanh hồi phục.”

Nàng và hấn đều biết đôi phương bịa chuyện. Từ lúc thái y vào phòng, cho đến khi ông ta rời khỏi, đều có mặt cả nàng và hấn, lấy đâu ra việc nói riêng.

Lê Nguyên Phong có vẻ hiểu được dụng ý của nàng, nên cố tình đổ thêm dầu vào lửa.

“Hoàng tẩu, trên môi người có dính một chút tào hũ kia...” Hấn mỉm cười tà mị tiến đến bên nàng.

Lê Ứng Thiên dường như đoán được hành động tiếp theo của Lê Nguyên Phong, nên nhanh như chớp nhào tới lôi hắn ra ngoài.

“Tàu chương chất đồng ở ngự thư phòng, người còn không mau đến đó cùng ta phê duyệt cho hết?”

Nàng ngồi trên giường, ung dung thưởng thức món ăn khoái khẩu. Lê Ứng Thiên cuối cùng cũng chịu đi, vậy là nàng có thể yên giấc được rồi. Mấy ngày nay, dùng cái câu ‘một tắc không đi, một li không rời’ để diễn tả hắn cũng không sai.

Hai người nọ vừa rời đi thì Trường

Đông cũng bước vào, tay bưng một chén thuốc nghi ngút khói.

“Nương nương, chất độc trong cơ thể người...”

“Tạm thời đừng báo việc đó với Thiệu Minh, ta không muốn chàng lo lắng. Hiện nay Lê Ứng Thiên rải mật thám khắp nơi, nếu chàng vào gặp ta, sẽ rất nguy hiểm.”

Nàng không muốn Trường Đông báo với Vampire tình trạng của mình thật ra không chỉ vì nàng sợ Vampire vào cung khó bảo toàn tung tích. Sở dĩ Vampire và Trường Đông vẫn tin chuyện nàng mất trí nhớ, là vì họ nghĩ việc nàng mất trí nhớ là do bị trúng độc mà ra. Nếu hấn ra tay

trị dứt chất độc trong người nàng, những ngày về sau nàng sẽ càng khó khăn để biện minh cho sự khác thường của mình so với Trần Lâm Nguyệt. Nàng phải khiến Vampire khắc cốt ghi tâm hắn đã từng đối xử tệ bạc với người hắn yêu thế nào? Có như vậy, sau này nếu giữa nàng và hắn có mâu thuẫn gì, hắn cũng sẽ vì lỗi lầm của bản thân mà nương tay với nàng một chút.

Lúc Trường Đông pha nước tắm cho nàng, cổ tay nàng ta vô tình lộ ra những vết xước ngang dọc màu đen.

“Trường Đông, tay của ngươi bị làm sao?” Nàng nắm lấy cổ tay Trường Đông. Những vết xước này trông không

giống những vết trầy thường thấy.

“Là chủ nhân trừng phạt nô tì.” Trường Đông rút tay lại, mặt cúi xuống. Hiếm khi thấy cô ta có biểu hiện yếu đuối thế này.

“Tại sao lại trừng phạt người?”

“Lúc nương nương bị thích khách ám sát, nô tì đã không cho các thủ hạ báo với chủ nhân. Chủ nhân khi ấy đang ở Cao Ly bàn việc kinh doanh, nô tì sợ chủ nhân lo lắng mà ngay lập tức trở về, lúc ấy trên biển đang có bão.” Trường Đông quỳ xuống trước mặt nàng. “Là nô tì có lỗi với nương nương.”

“Đứng lên đi. Ta biết người cũng chỉ

muốn tốt cho Thiệu Minh. Vả lại, ta cũng không có việc gì.” Nàng nhìn lại những vết xước trên cổ tay Trường Đông lần nữa. “Những vết này là...”

“Là rết độc.”

Chắc, đúng là không nên đắc tội với Vampire.

Nàng những tưởng, thái hậu sẽ nhân lúc Lê Ứng Thiên ngự giá thân chinh mà ở trong cung gây ra sóng gió gì to tát, nhưng có vẻ như nàng đã quá lo xa rồi.

Nếu thái hậu muốn lật đổ Lê Ứng Thiên,

bà ta phải tìm một người khác đặt lên cái ngai vàng sẽ bỏ trống kia. Mà người ấy, hiện tại không ai sáng giá hơn Lê Nguyên Phong. Đứng giữa Vampire và họ Lê, nàng đã mệt mỏi lắm rồi. Nếu Lê Ứng Thiên và Lê Nguyên Phong tranh chấp, nàng thật không biết mình phải làm sao. Suốt những ngày sống cùng nhau trong hang động, sau đó là cả quãng đường từ Tế Châu về đến kinh thành, nàng biết, thứ cảm giác mà mình dành cho Lê Ứng Thiên đã không còn đơn giản là sự thương cảm như trước nữa.

Trường Đông đã đi gọi người chuẩn bị bữa tối, nên nàng tắm xong đành tự mình lấy khăn lau.

“Mỹ nhân...”

Nàng giật mình, trở mắt ra nhìn bốn phương tám hướng. Cách nàng mấy bước chân, là Lê Nguyên Phong đang toe toét cười, leo xuống từ cửa sổ.

“Người...người làm gì đó?” Nàng chạy vội đến bên giường, lấy chăn phủ lên thân thể còn đầm nước.

“Suyt...” Hắn đặt tay lên môi ra hiệu. “Nhân lúc không có người ta mới lên vào đây.

“Người vào làm gì?”

“Để thăm người chứ làm gì?”

Hắn từ từ bước đến chỗ nàng, vẻ mặt không khác một hái hoa tặc là bao.

“Còn đau không?”

“Hết...hết đau rồi...”

“VẬY là không uống hai trăm lượng bạc của ta.” Hắn vừa nói vừa mắt liếc xuống mặt dây chuyền trên cổ nàng. “CÓ điều, hình như ngực ngươi bị nhỏ lại, phải không?” Hắn đưa ánh mắt ngây thơ tò mò ngắm nghía khuôn ngực của nàng. “Hồi trước sờ vừa đủ một bàn tay mà.”

“ĐỒ hentai chết tiệt.” Nàng tức tối vùng chân đá hắn, nhưng hắn đã nhanh chóng

ngiêng người tránh né.

“Mỹ nhân, người và hoàng huynh có phải là đã... đến với nhau rồi?” Hắc nháy mắt, giọng châm chọc.

“Ta...” Nàng ngập ngừng.

Đối với Lê Ứng Thiên, nàng có cảm giác hay chỉ đơn thuần là cảm động, chính nàng cũng không hiểu được.

Chương 33: Lưới Tình

C

ung Hưng Long,

Suốt mấy ngày liền, Lê Ứng Thiên đều phải ngồi trong thư phòng vật vã chiến đấu với đồng tấu chương mà Lê Nguyên Phong để lại. Có vẻ như những ngày hăn ngự giá thân chinh, tên hoàng đệ quý hoá của hăn chỉ xem qua vài tờ tấu chương mỗi ngày lấy lệ rồi bỏ đi chơi. Vì vậy khi hăn trở về, tấu chương chất cao như núi. Hăn thật thấy may mắn vì mạng mình còn đủ lớn. Nếu Lạc Việt rơi vào tay một hoàng đế ham ăn ham chơi như Lê Nguyên Phong, không biết đất nước sẽ

tuột dốc đến mức nào.

Hắn không ngờ, ngôi vị hoàng đế mà mình mười mấy năm quên ăn quên ngủ giành lấy, lại có lúc hắn có thể buông tay dễ dàng đến vậy.

Chỉ vì một người phụ nữ...

Hắn là hoàng đế, không thể để trái tim điều đứng vì một chữ tình. Chẳng những hắn không thể cho nàng một cuộc sống phu thê trọn vẹn, mà lúc nào cũng phải canh cánh nỗi lo có kẻ lợi dụng nàng để uy hiếp hắn. Thà đau một lần còn hơn cả đời sống trong lo lắng. Vì vậy, khi nhận được thư của Tá Tra, hắn đã quyết tâm khiến nàng biến mất khỏi cuộc đời mình.

Thế mà, cuối cùng, hắn vẫn không đủ nhẫn tâm. Lúc sống cùng nhau dưới vực, thậm chí hắn còn từng nghĩ sẽ cùng nàng đi khắp nhân gian, sống một cuộc sống tiêu dao tự tại.

Tình yêu thật là một thứ trò chơi nguy hiểm, nguy hiểm đến đáng sợ.

Năm ấy, hắn đoạt lấy giang sơn này, xem đó là một vinh quang. Giờ đây, vinh quang ấy lại trở thành trách nhiệm.

Chiếm được kinh đô Phồn Lư, thu tóm lại được Tế Châu, nhưng trận chiến vẫn chưa kết thúc. Hắn muốn đặt quyền cai trị của mình ở Phồn Lư chứ không chỉ là

chiếm đất phá thành, giết người cướp của. Chiếm đã khó, trị càng khó, nhất là dân Phồn Lư tập quán sinh sống, tín ngưỡng khác hẳn dân Lạc Việt. Nếu có thể đồng hoá họ dễ dàng, các triều đại trước đây khi chiếm đóng đã không phải giết nhiều dân đến vậy.

Nếu hãn học theo tiền nhân giết đi số dân Phồn Lư từng tham gia nổi loạn để răn đe, sẽ phải giết rất nhiều người. Trước mắt có thể giữ cho cục diện yên ổn, nhưng về lâu dài dân Phồn Lư sẽ không quên mối hận này, nếu có kẻ xách động sẽ tiếp tục tham gia nổi loạn.

Nếu hãn không giết những người đó, họ sẽ ngầm ngầm chống phá chính sách cai

trị của hãn ở những vùng vừa chiếm đóng. Tuy không dám công khai chống đối triều đình như trước, nhưng nếu họ trút giận lên dân Lạc Việt di cư, sẽ không có bao nhiêu người dám đến những vùng của dân Phồn Lư nữa, như vậy việc hãn chiếm Phồn Lư không mang lại ích lợi gì đáng kể.

“Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.” Tây Vũ xuất hiện nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng qua.

“Thời gian ta đi có chuyện gì quan trọng xảy ra không?”

“Thái hậu từng cho gọi vương gia đến chỗ bà ta nói chuyện một hồi lâu, nhưng

vương gia sau đó cũng không có động tĩnh gì đáng kể.”

“Người của họ Nguyễn thì sao?”

“Có vẻ như họ đang tìm tung tích của con trai Nhị hoàng tử năm xưa.”

“Con trai của Lê Anh Minh...” Lê Ứng Thiên nhíp nhàng gõ tay xuống mặt bàn. Hắn chỉ mới lên ngôi hơn hai năm, quyền lực chưa thể thu về hết. Trong triều ngoài họ Nguyễn đang nắm giữ thế lực lớn nhất, hắn còn phải đề phòng gia tộc họ ngoại của các hoàng tử mà năm xưa mình từng hãm hại, không để họ liên kết với nhau.

“Chủ nhân, thuộc hạ đã sai người đi tìm đứa trẻ đó, sẽ sớm có thông tin.”

“Giết đứa trẻ đó, chúng vẫn có thể tìm một đứa trẻ giả thay thế. Người ta cần tiêu diệt trước hết là những kẻ có tư cách chứng minh thân phận của nó.”

“Dạ, chủ nhân.”

Lê Ứng Thiên đạt đồng tấu chương sang một bên, ngả người nghỉ lưng một chút.

“Còn phía Lý Thiệu Minh?”

“Dinh thự nhà họ Lý vẫn kín cổng cao tường. Lý Thiệu Minh cơ bản ngoài quan hệ làm ăn thì không hề giao du với ai

khác. Đối với quan viên địa phương và các vị đại thần, lễ tết hần đều mang quà đến biếu, nhưng chưa bao giờ xuất hiện.”

“Điều tra hành tung của hần, sau đó cho người phục kích.”

“Chủ nhân, người thật sự muốn giết hần?” Tây Vũ thấy ý định này có vẻ không thích hợp với hoàn cảnh hiện giờ.

“Ta chỉ là muốn thử xem hần có võ công hay không. Hiện tại Lý Thiệu Minh vẫn chưa đến nỗi khiến ta phải ra tay.” Nếu hần giết đi con người đó, hần biết, Lâm Nguyệt sẽ không bao giờ tha thứ hần. Nhưng nếu sau này Lý Thiệu Minh lộ ra là kẻ thực sự có mưu đồ, hần không thể

không ra tay. Dù sao hấn cũng là hoàng đế, phải suy nghĩ cho vương triều, cho xã tắc trước tiên.

“Chủ nhân, tin đồn về tia chớp hình rồng đánh vào nóc điện tâm cung của Thục phi trước đó có thể là xuất phát từ cung Trường Lạc.”

“Ngươi chắc chắn?” Lê Ứng Thiên nhíu mày, tách trà trên tay khựng lại.

“Chuyện này thuộc hạ vẫn chưa điều tra kĩ. Dữ kiện của việc này rất dài dòng, đi từ chỗ Thục phi rồi sang chỗ Liên phi. Chúng ta luôn chú tâm nhất cử nhất động của Liên phi, nhưng vẫn không có đủ bằng chứng để chứng minh cô ta là chủ

muu việc ấy. Vì vậy, thuộc hạ chuyển hướng sang hoàng hậu.”

“Không có đủ bằng chứng, có thể vì cô ta giỏi che giấu. Dù sao cô ta cũng là mật thám của Phi Long hoàng triều, không thể lơ là.”

“Chủ nhân, thuộc hạ thấy người chủ nhân lơ là lại chính là hoàng hậu. Nếu chủ nhân đã cho rằng Lý Thiệu Minh không phải kẻ tầm thường, vậy em gái của hắn chẳng lẽ chỉ là một người đàn bà đánh đá, ghen tuông, chỉ biết dùng tiền thu phục nhân tâm?”

“Xưa nay hồ phụ sinh khuyến tử không phải chưa từng. Huống chi hai người họ

là anh em, có sự khác biệt cũng không có gì là lạ.” Lê Ứng Thiên khi nói ra câu ấy, quả thật là có một chút tự lừa dối bản thân mình.

Những lời của Tây Vũ không phải là hấn chưa từng nghĩ đến. Từ lúc phát hiện ra người mà hấn gặp ở phế cung là ai, hấn đã sợ rằng nàng không đơn giản, sợ rằng những đêm ở phế cung chỉ là âm mưu quyến rũ của nàng. Nhưng hấn đã tiếp xúc với nàng một thời gian, nếu nàng thật sự có tâm địa đa đoan, lẽ nào hấn không nhìn thấy?

Hấn không ngại yêu một người con gái đơn thuần, không giúp ích được gì cho cơ nghiệp của hấn.

Chỉ là...

Tuyệt đối, tuyệt đối đừng để một ngày
hắn nhận ra mình bị nàng dối gạt.

Đêm đến, Lê Ứng Thiên lại âm thầm đến
chỗ của nàng. Hắn nhẹ nhàng đến bên
giường, nằm cạnh nàng, nhưng tay không
hề chạm đến nàng, có lẽ không muốn
nàng thức giấc.

Đừng tưởng làm thế là nàng không biết.
Từ lúc hết Vampire lại đến Lê Nguyên
Phong mò vào phòng nàng giữa đêm
khuya, nàng đã quen với việc cảm nhận

hơi người trong bóng tối. Hơn nữa, tuy Lê Ứng Thiên không chạm nàng, nhưng nhịp thở của hắn thì cứ dồn dập phát ra, nghe là biết. Nhiều lúc ghét quá nàng cũng muốn lăn qua đá hắn một phát xuống giường, nhưng nghĩ lại thì cũng tội, nên thôi. Đến gần sáng, hắn lại âm thầm bước ra ngoài.

Đã lâu không được nằm trên cái đệm dày thế này, lẽ ra nàng có thể ngủ một giấc rất ngon, nhưng mỗi lần nằm cạnh hắn, nàng lại nghĩ đến việc bứt mấy sợi tóc xoắn như sợi mì của hắn, nên không ngủ được bao nhiêu. Nếu không phải hắn đến đánh thức nàng bắt nàng uống thuốc, nàng đã đánh một giấc đến trưa.

Thuốc vừa đen vừa đắng. Nhìn thôi đã đủ sợ rồi.

“Thánh thượng cứ để trên bàn, lát nữa thần thiếp sẽ uống.” Thái độ của nàng đối với hấn vẫn không có vẻ thân thiện hơn trước là bao. Một phần là do nàng còn muốn nhìn vẻ mặt cam chịu của hấn thêm một thời gian, một phần là do hoàn cảnh gò bó trong cung khiến nàng vô thức mà trở về với nghi lễ trước kia.

Hấn mà bước chân ra khỏi phòng là nàng sẽ đem chén thuốc đi tưới cây. Nàng vốn không có bệnh, chén đó chỉ là thuốc bổ mà thôi.

“Không được, thuốc không thể để nguội.”

Hắn cầm lấy chén thuốc đưa đến trước mặt nàng, dùng cái uy hoàng đế mà ngày ngày hắn vẫn dùng dọa người để bức ép nàng.

Lúc nhìn vẻ mặt nhăn nhó của nàng lúc thấy chén thuốc, hắn đã đoán ra ngay nàng không muốn uống chén thuốc này. Chỉ e là hắn vừa quay lưng đi, nàng sẽ tìm cách đem đồ đi chén thuốc rồi vờ như mình đã uống.

“Uống đi, rồi trẫm cho cái này.” Hắn nói.

Hắn nghĩ nàng là con nít ba tuổi sao, dùng quà bánh để dụ dỗ nàng?

Tuy vậy, nàng vẫn cố nhắm mắt, nín thở

uông cạn. Dù sao đây cũng là hoàng cung, người đứng trước mặt nàng không còn là Lê Ứng Thiên gọi dạ bảo vâng dưới hang động nữa, mà là Việt Duệ Đế nắm quyền sinh sát. Nàng không nên ý thế mà quá quắt, ai biết được hắn sẽ dờ chừng khi nào.

“Không biết lần này thần thiếp vinh hạnh được ban thưởng thứ gì?”

Hắn đưa hai tay ra phía sau lưng, ra vẻ thần bí một hồi, rồi chìa hai nắm tay đến trước mặt nàng.

“Nàng đoán xem, là tay trái hay tay phải?”

Nàng lặng người nhìn hấn, rồi không nhìn được mà ôm bụng khúc khích cười trong sự ngỡ ngàng của hấn.

Lê Ứng Thiên, cái tên hoàng đế mà lúc nào cũng ‘hoàng hậu’ này ‘hoàng hậu’ nọ, nói chuyện với nàng thì tiết kiệm nước bọt, nhìn nàng thì cứ như sợ mất bị mòn, giờ đây lại...

Lại... lại dùng trò con nít để lấy lòng nàng.

“Sao lại cười?” Hấn biết mình đang làm một việc rất mất thân phận, nhưng không ngờ lại thê thảm đến nỗi biến mình thành trò cười trước mặt nàng.

“Không có gì, thánh thượng không cần để tâm.” Nàng lại quay về với vẻ lạnh nhạt của mình, nhưng ít ra cũng còn đủ lòng trắc ẩn mà phối hợp với trò trẻ con của hắn. “Tay trái.”

“Mở ra đi.” Hắn nói.

Bàn tay nàng vừa chạm nhẹ vào mu bàn tay hắn, đã bị tay hắn nhanh tay nắm lấy. Sau đó, lại còn dùng cả tay còn lại mà giữ tay nàng giữa hai lòng bàn tay hắn.

“Thánh thượng ăn gian, tay kia cũng đâu có gì.” Nàng cố rút tay lại, nhưng một chọi hai thì không đủ sức. Nhất là, hắn lại có võ công.

“Trầm đầu có nói là trong tay trầm có vật gì.”

“Vậy người bảo thần thiệp đoán cái gì?”

“Đoán xem tay nào của trầm mùi thuốc nồng hơn.”

Nàng ‘hừ’ lạnh một tiếng. Hẳn rõ ràng là muốn giở trò để được nắm tay nàng. Không biết chiêu này là do ông cố ông nội hẩn truyền xuống, hay là hẩn sao chép từ truyện tình cảm sướt mướt nào, chứ cái mặt hẩn thì nàng nghĩ còn lâu mới nghĩ ra được trò này.

Thấy ánh mắt tức tối vì bị lừa của nàng, hẩn cuối cùng cũng nhượng bộ mà buông

tay nàng, sau đó lấy từ trong người ra một chiếc cài tóc bằng vàng hình hoa bằng lăng nạm bằng đá thạch anh. “Thích không?”

“Cái này đâu có ăn được...” Nàng buột miệng, đang đói bụng nên nàng cứ nghĩ đến đồ ăn.

“Nàng không thích sao?” Hấn có vẻ thất vọng.

“Thích chứ. Thứ mà thánh thượng đã tặng, thần thiếp sao có thể không thích được.”

Vừa nghe, đã biết nàng nói dối.

Là nàng cô tình để hấn biết nàng nói dối.

“Nàng nghỉ ngơi đi, trăm phải đến Cần Chính điện làm việc, trưa sẽ trở lại thăm nàng.”

Hấn đi rồi, nàng ngồi xuống ghế, nhìn chiếc cài tóc, thở dài.

Cái tên đầu xoắn này sao mà tồ thể, đã tặng trang sức thì phải lấy có đeo cho con gái người ta chứ. Đúng là chả biết tán gái gì cả. Chắc là do hấn làm hoàng đế, gái dâng tận giường, cả quần áo cũng có người cởi giúp nên chả biết cưa cẩm là gì.

Mới ngày nào ngự hoa viên còn ngan ngát hương sen mùa hạ, giờ thì cả cúc cũng sắp tàn, gió lạnh thay nắng ấm. Thời gian trôi qua nhanh thật.

Nàng bước lên những bậc đá xanh, dừng chân bên khối giả sơn sừng sững, đôi tay buồn chán lay động làn nước đang quanh co uốn lượn, khiến đàn cá vàng hốt hoảng bơi sang nơi khác.

Hoàng cung, bên ngoài hào nhoáng rộn ràng, bên trong âm u tịch mịch. Có lẽ trước đây nàng mới xuyên không, đối với cuộc sống mới cái gì cũng thấy mới lạ, cũng đáng khám phá, nên không cảm nhận sự tù túng rõ ràng đến vậy. Cũng có thể

mấy ngày nay ở cạnh Lê Ứng Thiên nhiều quá, nên sinh ra nghĩ vẩn nghĩ vơ đến cái kiếp chồng chung mà mình sẽ phải đối mặt nếu chọn mở lòng với hắn, rồi nhìn đâu cũng thấy một màu xám xịt.

“Nương nương, người đừng buồn nữa, vài ngày nữa là có thể về gặp chủ nhân rồi.” Trường Đông dĩ nhiên không hiểu tâm sự của nàng, thấy nàng có vẻ không vui, liền cho rằng nàng nhớ Vampire.

Nàng hoà nhập với thế giới này đã khó khăn như thế, Trần Lâm Nguyệt đến với thế giới của nàng, không biết sẽ thế nào? Cô ấy không biết chữ, không biết sử dụng tiện nghi, không biết tư tưởng người hiện đại, chỉ sợ rằng nhìn đâu cũng ra quái

vật. Chỉ mong cô ấy có thể nhờ sự thông minh của mình mà bịa ra một lý do nào đó cho sự thay đổi của bản thân, từ từ làm quen với xã hội xung quanh. Trần Lâm Nguyệt ra đi, để lại cho nàng ba anh trai đẹp, nhưng anh nào cũng đầy phiền phức. Nàng đã lỡ hứa phải giúp cô ấy chăm sóc Vampire, cũng không muốn nuốt lời, nhưng Vampire lại đối lập với hai anh em họ Lê thật khiến nàng khó xử.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại nhiều lần vẫn thấy không thông. Lúc nàng gặp linh hồn Trần Lâm Nguyệt, cái tên Lê Ứng Thiên không hề xuất hiện trong cuộc đối thoại giữa hai người. Phải chăng cô ấy vốn dĩ chưa từng yêu hắn? Nếu đã không yêu, hai chữ ‘phản bội’ mà Vampire nói đến là rất

cuộc do đâu?

Là Vampire hiểu làm sao?

Nếu chỉ là hiểu làm, tại sao Trần Lâm Nguyệt lại dễ dàng tha thứ đối với người từng tuyệt tình với mình như vậy?

“Trường Đông, trở về lấy áo khoác đến đình Phong Nguyệt cho bốn cung.”

“Dạ, nương nương.”

Nàng chậm rãi rảo bước đến đình Phong Nguyệt, vừa đi vừa ngắm nhìn phong cảnh xung quanh. Đặt chân lên cầu Dạ Ảnh chừng vài bước, từ xa, nàng đã nhìn thấy bóng áo lam quen thuộc.

“Mỹ nhân đến tìm ta?” Lê Nguyên Phong tủm tỉm cười, đặt một tách trà sẵn ở chỗ nàng, ung dung rót trà ra tách.

“Người làm vương gia rảnh lắm sao mà lúc nào cũng thấy đến đây chơi vậy?” Nàng ngồi xuống, nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

“Ừ, chỉ cần tới ngày lãnh bổng lộc là ngựa tay xin tiền hoàng huynh, sau đó đi chơi.” Hấn nói, có vẻ rất tự hào. “Sướng hơn làm hoàng đế nhiều. Nhìn hoàng huynh ta thì biết, từ sáng đến chiều đều bận rộn, thời gian hưởng thụ cuộc sống đâu có bao nhiêu.”

Lê Ứng Thiên mà không làm hoàng đế, nàng cũng không nghĩ ra ai khác có thể ngồi lên vị trí này. Lê Nguyên Phong mà lên ngôi thì cả nước chắc là một năm sẽ có thêm trăm lễ hội, ăn chơi chè chén suốt ngày. Hắn không phải không có tài, chỉ là cái tài của hắn không thích hợp cho ngôi hoàng đế mà thôi.

“Bởi vậy, lão yêu bà đó đi dụ dỗ ta đúng là đã tìm nhầm chỗ.”

“Là bà ta?” Nàng kéo xệ hai gò má mình xuống, bắt chước vẻ mặt nghiêm trang của thái hậu.

“Ừm.”

Vậy là nàng đoán không sai, thái hậu đã tìm đến Lê Nguyên Phong. Chỉ có điều hấn không hợp tác, cũng không lấy đó làm cái cớ để thay Lê Ứng Thiên xử lí bà ta.

Việc của Lê Ứng Thiên để tự Lê Ứng Thiên giải quyết, cái tên hentai này đúng là biết cách làm cho mình nhàn rỗi. Nếu hấn kết làm đồng minh với thái hậu, một khi thất bại, sẽ chỉ có con đường chết. Nếu thành công, tương lai cũng sẽ bị bà ta tìm kế thủ tiêu, đưa một ấu chúa nào đó lên thay. Còn hấn mà giúp Lê Ứng Thiên tiêu diệt bà ta thì chẳng khác nào tự bộc lộ tài năng. Đừng nói là một Lê Ứng Thiên đa nghi, nếu là nàng, nàng cũng sẽ xem Lê Nguyên Phong là hiểm

hoạ. Đối với Lê Nguyên Phong, tạo thế chân vạc là an toàn nhất. Hiện tại dù là thái hậu hoặc Lê Ứng Thiên thất thế, hắn cũng sẽ nhanh chóng trở thành mục tiêu đối phó của phe còn lại.

“Mỹ nhân, quen nhau lâu như vậy, ngoài tên ra, cái gì về người ta cũng không biết, thật không công bằng.” Hắn nhìn nàng, ra vẻ ta đây rất thiệt thòi.

Nàng chống cằm nhìn hắn, thấy việc hắn biết quá ít về mình cũng có chút bất công. Hắn nhiều lần không ngần ngại mà nói ra quan điểm cá nhân. Nếu nàng báo cáo với Lê Ứng Thiên những gì hắn nói, hắn sẽ khó yên thân. Vậy mà hắn vẫn tin tưởng nói với nàng. Thế nên, ngoài thân

phận thật sự của nàng, trên cơ bản có lẽ
cái gì nàng cũng có thể nói hăn nghe.

“Vậy người muốn biết chuyện gì?”

“Nói về sở thích trước đi.”

“Ta cứ tưởng điều người muốn biết nhất
là tại sao ta lại giả làm Trần Lâm
Nguyệt.”

“Những thứ ta đã biết, không cần phải
hỏi.”

Hăn mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt vừa
thâm trầm vừa tà mị.

Nụ cười trên môi nàng, tắt ngấm.

----- o O o -----

Chương 34: Dê Tộc

L

ê Nguyễn Phong thấy bộ dạng như lửa đang cháy bị tạt nước của nàng thì lấy làm thích thú. Vừa quạt quạt, vừa nhoẻn miệng cười.

“Mỹ nhân, cái mặt của ngươi hiện giờ trông rất là ngốc.”

“Ngươi biết được bao nhiêu?”

“Cũng không bao nhiêu, ta chỉ biết ngươi là tá thi hoàn hồn.” Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, đầy hứng thú quan sát phản ứng của nàng.

“Làm sao người biết được?”

“Nếu cái thân xác này không phải của Trần Lâm Nguyệt, không thể nào Trường Đông lại không phát hiện ra. Trên đời này không thể có hai người hoàn toàn giống nhau như đúc.” Hấn ung dung đưa lên miệng miếng kẹo đậu phộng. “Mà dù người là tá thi hoàn hồn hay là yêu nữ từ phương nào rơi xuống, thì cũng là hàng giả cả thôi.”

“Ừ đây, hàng giả thì sao?” Nàng kéo đĩa kẹo về phía mình, không cho hấn ăn tiếp.

“Này, người có thể đánh ta, nhưng không được không cho ta ăn kẹo.” Hấn vừa nói

vừa nhẹ nhàng gỡ tay nàng khỏi đĩa kẹo. “Không có kẹo, ta sẽ chết. Ta chết rồi, lấy ai mua vui cho ngươi.”

Hắn biết nàng là hồn ma vất vưởng nhưng lại không hoảng sợ, cũng không bắt nàng đi tìm lông heo, vậy cũng có thể xem như là may mắn lắm rồi. Nếu hắn đã tin chuyện đổi hồn của nàng, sau này có xảy ra việc gì cũng dễ giải quyết hơn.

“Vậy trước khi ngươi vào thân xác của Trần Lâm Nguyệt, ngươi là ai?” Hắn vừa nói vừa bỏ vào mồm ba thanh kẹo đậu phộng, cứ như sợ bị nàng tịch thu lần nữa.

“Ta chính là cô gái bán kẹo ở trước cổng thành bị người phụ tình mà tự vẫn.”

“Nói như thế biết đường nào mà lần, nhiều quá.” Hấn dùng cán quạt gãi gãi đầu.

Nàng cũng thò tay nhón lấy một thanh kẹo, vừa ăn vừa ngẫm nghĩ xem nên bịa chuyện thế nào.

“Ta từ nhỏ đã không sống ở Lạc Việt, có nói người cũng không biết.”

“Vậy làm sao người nói được tiếng Việt?”

“Ta nói mình không sống ở Lạc Việt, chứ

có nói mình không phải người Lạc Việt đâu.” Nàng đưa tay sang cái đĩa bên trái, lấy thêm một thanh kẹo nữa. “Nhà ta là thương nhân, mấy đời đều theo thương thuyền đi buôn bán, nên ta chủ yếu là lớn lên ở nước ngoài.”

Hắn gật gù.

“Hèn gì người cư xử... rất giống ta.”

“Thôi đi, ta không có biến thái như người.” Nàng thè lưỡi ra trêu hắn.

“Vậy người đi những nước nào? Phù Tang? Ấn quốc?”

“Buôn bán với những nước gần như thế

tiền lãi đâu có bao nhiêu.” Nàng xua xua tay, lên giọng chê bai. “Nếu người biết người Tây phương bán đại pháo cho Tá Tra sống ở đâu, thì những nước gia đình ta buôn bán cũng gần gần ở đó.”

Nhìn Lê Nguyên Phong đang ngồi ngẩn mặt ra, nàng nhắm chừng mình đã thành công bước một. Nàng không thể đi trước lịch sử mà dùng những kiến thức hiện đại, nhưng có thể sử dụng một chút kiến thức Tây phương cùng thời đại, với quy mô nhỏ. Như thế không sợ gây ra ảnh hưởng gì to tát.

“Những nước đó có gì đặc biệt không?”

Nàng chống cằm, lục lọi lại trí nhớ của

mình về lịch sử văn hoá thời kì này ở châu Âu. Thế giới này giống như một thế giới song song, nàng cũng chẳng biết giống thế giới của nàng được mấy phần trăm, thôi thì cứ năm phần kẻ năm phần nỏ vậy. Hắn cũng chẳng biết đường mà bắt bẻ. Dù sao đây cũng không phải vấn đề quan trọng.

“Cực kì khác biệt với tất cả những nước mà người đã biết đến.” Giọng điệu nàng cứ như nhân viên quảng cáo cho một tour du lịch. “Người muốn nghe về cái gì trước? Lịch sử? Văn hoá? Chính trị? Kinh tế?”

“Lịch sử trước đi.”

Nàng gục đầu xuống bàn, hấn chọn ngay phần dài nhất để hành hạ cái cổ họng đáng thương của nàng đây mà.

Đành bắt đầu từ nền cộng hoà La Mã.

...

Kể mòn kể mỏi, vậy mà đến giờ ăn trưa, nàng vẫn chưa kể được hết cuộc thập tự chinh thứ nhất.

Haizz, cứ thế này, không biết đến bao giờ mới có thể chính thức dụ dỗ hấn việc mở tiền trang.

Nếu kể một cách qua loa, sẽ không gây được hứng thú từ Lê Nguyên Phong, tức

là công sức đổ sông đổ bể. Với loại đàn ông xuất thân vương giả như hấn và Lê Ứng Thiên, nàng không thể đề nghị thẳng thừng, bắt họ theo ý của nàng, mà phải dẫn dắt một cách từ từ, gây ảnh hưởng đến hướng suy nghĩ của họ, để tự bản thân họ có cùng một ý nghĩ với nàng. Tốt nhất là khiến cho họ nghĩ rằng chính họ tìm ra giải pháp.

Đối với Lê Nguyên Phong và Lê Ứng Thiên, nàng cũng phải có hai hướng tiếp cận khác nhau. Lê Ứng Thiên đa nghi, nên nàng phải nói càng ít càng tốt. Và phải nói cái sai, để hấn tránh, mà nghĩ đến cái đúng. Lê Nguyên Phong lại khác. Nàng phải nói càng nhiều càng tốt, và phải nói những thứ mới lạ, hấp dẫn, làm

cho hắn ấn tượng và phấn khích. Có như thế, hắn mới chấp nhận nàng ngang tầm với hắn. Việc nàng can thiệp vào quyết định của hắn, hắn cũng sẽ thấy bình thường.

“Không được đi, người phải kể tiếp cho ta.” Hắn nắm lấy tay nàng, không cho nàng rời khỏi.

“Ta đói, đói đến sắp chết rồi, ta chết lấy ai kể chuyện cho người.”

“Ăn xong phải trở lại, nếu không ta sẽ mò vào phòng đánh đòn người.”

“Được rồi, được rồi, Nguyên Phong ngoan, hoàng tẩu ăn xong sẽ trở lại với

người.”

Cũng may hấn không phải con của nàng. Nếu không chắc nàng cả ngày không được một phút yên thân. Tại sao là hai anh em, ít nhiều gì cũng cùng một người cha mà hấn và Lê Ứng Thiên lại khác nhau đến thế?

Lê Nguyên Phong nhếch môi, nhìn bóng nàng mỗi lúc một xa. Xem ra tiểu mỹ nhân của hấn càng ngày càng to gan rồi đấy.

Thật là hư.

Vừa bước vào cổng cung Trường Lạc, nàng cảm nhận được bầu không khí không giống thường ngày. Trường Xuân, Trường Hạ thì mặt tươi như hoa. Trường Thu thì thấp tha thấp thỏm như đang ngồi trên ổ kiến. Chỉ có duy nhất Trường Đông là lúc nào cũng trưng ra vẻ mặt bình tĩnh đã đóng dấu bản quyền.

“Nương nương, thánh thượng đợi người lâu lắm rồi.”

Nghe tiếng động bên ngoài, từ trong phòng, Lê Ứng Thiên khẽ chuyển ánh mắt sang nàng. Sắc mặt hắn trông thật khó coi, cứ như vừa phát hiện ra Vampire ba năm trốn thuế.

“Thần thiếp tham kiến thánh thượng.”
Nàng quỳ xuống hành lễ, cũng chẳng biết
hắn giận việc gì mà mặt mày như cục sắt.
Hay là đã nhìn thấy nàng và Lê Nguyên
Phong ở đình Phong Nguyệt lúc nãy?

“Ăn đi, thức ăn sắp nguội rồi.”

Theo nghi lễ cung đình, hắn ăn ở cung
Hưng Long của hắn, nàng ăn ở cung
Trường Lạc của nàng. Tự dưng hôm nay
hắn phá lệ đến đây ăn trưa với nàng mà
không báo trước, nàng làm sao mà biết
được. Vậy mà cũng học đòi giận dỗi.

Bao nhiêu thứ được cho là bổ dưỡng,
hắn đều gấp hết vào chén của nàng. Ăn
thế này chẳng mấy chốc nàng thành heo

mất thôi. Không ăn thì phí, lại nghĩ đến việc hấn đã đợi nàng từ nãy đến giờ, cũng tội nghiệp, nên nàng cũng đành cố gắng ăn.

Nàng ăn được vài miếng thì hấn đã ăn xong. Sau khi dặn dò cung nữ mang thuốc đến cho nàng, hấn trở lại điện Cần Chính. Lúc đầu nàng tưởng hấn giận nàng về muộn, nên bỏ đi sớm, nhưng sau lại thấy nghĩ nếu nghĩ lại thì không phải. Hấn ăn nhanh như vậy, có lẽ vì còn bận nhiều công việc.

Đã biết mình bận mà còn ở đó đợi cơm nàng. Sao mà ngốc thế không biết. Ăn như hổ đói kiểu đó thì có ngày đau dạ dày mà chết không kịp khắc bia.

“Trường Hạ, sai người mang đến Càn Chính điện một ít bánh đậu xanh đi.”

“Dạ, nướng nướng.”

Nàng tự thấy mình đóng vai vợ hiền cũng không tệ chút nào.

...

Việc đánh chiếm Phồn Lư vẫn còn đang tiến hành. Công văn, thư từ mỗi lúc một nhiều, nên mãi đến khuya Lê Ứng Thiên mới hoàn thành công việc mà đến chỗ nàng.

Nghĩ đến việc hấn cả ngày đã ngồi trong

thư phòng, nàng thấy nếu buổi tối chỉ cho hấn nằm nửa người trên giường thì có vẻ bạc đãi hấn quá, nên đành nhích một chút vào trong. Trời đêm lạnh, lại không có chăn đắp, nên hấn cứ vô thức mà áp sát vào nàng cho ấm. Nàng sợ hấn đổ bệnh thì quốc sự chất đống không biết ai lo, đành tung một góc chăn cho hấn.

“Ta đánh thức nàng sao?” Hấn nói, có một chút áy náy, pha lẫn một chút vui mừng. Áy náy là vì đã phá giấc ngủ của nàng, vui mừng vì thì ra nàng cũng quan tâm hấn.

“Ngủ đi, chẳng phải sáng lại phải thiết triều sớm sao.”

Hắn chui vào chăn, không nhìn được mà choàng tay ôm lấy nàng thật chặt.

Nàng sai lầm, thực sự sai lầm. Cái tên đầu xoắn này rõ ràng được đăng chân lên đăng đầu. Nàng chỉ chia sẻ cho hắn cái chăn thôi, hắn lại tiến thêm một bước, ôm nàng mãi không buông.

“Lâm Nguyệt, nàng đừng động đây. Nếu không ta sẽ không kiềm chế được.” Hắn vùi đầu vào tóc nàng. Từ lúc được nàng chăm sóc ở Tế Châu, cứ mỗi lần tiếp xúc thân mật với nàng, hắn lại cảm giác như có một thứ sức mạnh ma quỷ nào đó đang điều khiển hắn, khiến hắn không còn nhận ra bản thân mình nữa.

Cả người nàng cứng đờ.

Đây là một lời cầu khẩn?

Tự thú?

Hay là đe dọa?

Lẽ ra từ đầu nàng nên sớm biết, đã mang họ Lê thì không có tên nào đang hoàng trong sáng.

Khoé môi hấn khẽ nở một nụ cười, đầy âu yếm hôn lên mái tóc nàng. Hấn không muốn làm nàng giận, càng không muốn thương tổn đến thân thể đang yếu ớt của nàng. Nhưng mùi hương từ tóc nàng cứ làm mụ mị tâm trí hấn, hơi ẩm từ lồng

ngực nàng cứ không ngừng thiêu đốt thân thể hần. Thật sự, hần cũng không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu.

“Lâm Nguyệt...”

“Sao?”

“Lâm Nguyệt...”

“Sao?”

Nàng thật không hiểu cái gì làm hần cứ ấp a ấp úng gọi tên nàng mãi.

“Lâm Nguyệt...”

“Có chuyện gì?”

“Lâm Nguyệt...”

“Thánh thượng, người muốn gì đây?”
Nàng bắt đầu cảm thấy hấn thật phiền. Từ lúc nào Lê Ứng Thiên lại biến thành một kẻ vừa mặt dày vừa sến chảy nước thề này?

“Không có gì.” Hấn xiết chặt nàng vào lòng, tựa cằm lên tóc nàng. “Ta chỉ muốn gọi tên nàng thôi.”

Kết quả là đêm ấy nàng không dám ngủ, cứ sợ bị hấn giữa đêm mang đi xơi tái.

Lê Ứng Thiên không có ý kiến gì về việc nàng muốn xuất cung về nhà họ Lý, chỉ dặn nàng đi sớm về sớm, uống thuốc đúng giờ. Nhân lúc hăn vẫn còn tử tế với nàng, nàng phải tận dụng thể mạnh này.

Ngày xuất cung, nàng ngồi trên một chiếc kiệu bình thường, giả làm một thiếu phụ bình dân để che mắt đám đông. Đã lâu rồi nàng không nhìn thấy đường phố kinh thành nên trong lòng cũng có ba bốn phần tò mò thích thú, cứ ngó ngó nghiêng nghiêng, chỉ hận không thể bước xuống mà đi dạo cho thoả thích.

Trong lúc nàng còn đang mải mê ngắm nhìn quang cảnh tấp nập xung quanh, kiệu bỗng thình lình dừng lại.

“Sao lại dừng kiệu?”

“Nương nương, có một lão bà đang cãi nhau với một người đánh xe phía trước.”

Từ trong kiệu, nàng có thể nghe rõ tiếng hai người tranh cãi.

“Mụ già này, bây giờ có trả tiền hay là không trả?”

“Chẳng phải ta đã bảo với ngươi rằng ta là dì họ của đệ nhất phú thương rồi sao. Chở ta một đoạn tới dinh thự họ Lý thì muốn bao nhiêu tiền chả có.”

“Tin mụ được sao? Bây giờ có tiền thì ta

chở, không thì đi bộ đi.”

Nàng vén màn, nhanh chóng ra lệnh cho
kiệu phu tìm đường khác mà đi.

...

Bước vào phòng, không thấy bóng dáng
Vampire đâu, nàng đoán ngay hắn đang ở
trong mật thất. Căn phòng này nàng không
phải đến lần đầu. Nơi nào dùng để mở
cửa cơ quan, giờ đây nàng cũng không
còn lạ nữa.

“Thiệu Minh...” Nàng vừa gọi tên hắn,
vừa chậm rãi bước xuống bậc thang.

Hắn ngồi trên giường đá, ngược lên nhìn

nàng bằng một ánh mắt mê hồn.

“Có nhớ ta không?” Hắc đứng dậy, bước đến bên nàng.

Mái tóc nàng nhẹ nhàng rũ xuống, mùi thơm hoa ngọc lan thoang thoảng toả ra. Hắc nâng cằm nàng lên, nhẹ nhàng trao nàng một cái chạm môi.

Tuy chỉ gặp linh hồn Trần Lâm Nguyệt duy nhất một lần, nhưng nàng cơ bản cũng nắm bắt được tình cảm của cô ấy đối với Vampire: nồng nhiệt và đầy chiếm hữu. Giờ không phải là lúc nghĩ đến việc mình chỉ là vật thể thân. Cái nàng cần, là lòng tin của hắc.

“Chàng có dùng khăn do em tặng không?”

“Dĩ nhiên là có. Ta dùng nó để ôm ngủ.”
Hắn ôn nhu vuốt tóc nàng.

Ôm khăn để ngủ? Phải chăng là dùng vật thay người?

Anh đẹp trai hút máu, tôi có nên gọi sở thích của anh là hơi biến thái không đây?

“Lúc nãy ở ngoài phố, có một người đàn bà tự xưng là dì họ của chàng. À không, nên nói là của Lý Thiệu Minh.”

“Ta cứ nghĩ mình đã nhô cỏ tận gốc, không ngờ vẫn để lọt một người.” Hắn

nói, tay vẫn điềm nhiên luôn vào mái tóc mềm mại của nàng. “Nàng không cần lo lắng, ta sẽ nhanh chóng sai người tiễn bà ta xuống đoàn tụ với gia đình dòng tộc của mình.”

“Ừm.”

Từ lúc quyết định kể việc này với hấn, nàng đã biết rõ người đàn bà kia chỉ có con đường chết. Nàng cũng không biết từ bao giờ mình lại có thể坦然 nhiên với việc tước đi sinh mạng của một người như vậy. Có lẽ ngày ấy ở Tế Châu, sau khi đã chính tay giết gần chục người để bảo vệ mạng sống của chính mình, lòng trắc ẩn của nàng đã dần dần nhường chỗ cho ý chí sinh tồn.

Cả Vampire lẫn Trần Lâm Nguyệt thực chất đều không phải con cháu nhà họ Lý. Nếu để Lê Ứng Thiên từ người đàn bà kia mà phát hiện ra thân phận thật sự của Vampire, thì không chỉ hắn và nàng gặp nguy hiểm, mà cả nước Lạc Việt này cũng bị lôi vào cuộc đấu đá giữa một người nắm vương quyền, một người nắm huyết mạch kinh tế trong tay.

Hắn bế nàng đến bên chiếc giường đá, đặt nàng lên đùi mình. Những ngón tay đầy ma thuật của hắn xuyên qua mái tóc, chạm đến lưng nàng. Đôi môi hắn nhẹ lướt trên má nàng, giọng nói đầy ma mị. “Lâm Nguyệt, có muốn nhìn thấy ta cười?”

Đã hứa với Trần Lâm Nguyệt là sẽ giúp cô ấy chăm sóc hấn. Miễn là không sờ mó mấy nơi nhạy cảm, không lên giường, cái gì giúp được thì nàng sẽ cố giúp thôi. Lẽ nào cả một nụ cười mà nàng cũng không cho hấn được hoàn thành tâm nguyện?

Nên, nàng không cần chừ, ngày thơ gặt gặt đầu.

Chương 35: Sát Thủ

K

hi bàn tay hắn nhẹ nhàng luồn vào cổ áo nàng, nàng mới kịp nhận ra cái giá nụ cười của một mỹ nam.

Siêu đắt!

Xem ra, những gì nàng lo lắng trước khi đến đây cũng không phải là thừa.

“Uhm...lạnh quá...” Nàng nhắm mắt, ngã người vào lòng hắn, hơi thở run run.

“Lâm Nguyệt, nàng sao vậy?” Hắn lo lắng nhìn vẻ mặt đang cố chịu đựng của

nàng. Bàn tay vốn đặt trên dây yếm của nàng, giờ đây vội vã chuyển xuống cổ tay nàng.

Nhìn ánh mắt hẩn, nàng đoán có lẽ hẩn đã hiểu ra chất độc trong người nàng đang tái phát.

“Lâm Nguyệt, không sao đâu, ta sẽ giải độc cho nàng.” Hẩn vừa nói, vừa siết chặt nàng vào lòng, như sợ nàng biến mất.

“Ta không cần! Không cần!” Nàng lắc đầu, nhưng không xô hẩn ra. Từng giọt, từng giọt nước mắt nàng rơi xuống, tuôn trên ngực hẩn.

“Lâm Nguyệt...”

Hắn ôm nàng một hồi lâu, sau đó dùng tay ôn nhu lau nước mắt cho nàng. Ánh nhìn đau khổ còn vương trên gương mặt vốn dĩ vô cảm kia, chợt khiến nàng day dứt.

Nhưng day dứt thì day dứt. Nàng không thể chỉ vì thân xác này thuộc về Trần Lâm Nguyệt mà lên giường với hắn.

“Nàng đói chưa, ta đã sai người nấu chè cho nàng.”

Nàng không đáp, chỉ gật đầu.

Hắn vuốt tóc nàng, rồi đỡ nàng đứng dậy.

Độc tính trong người nàng thật ra không đáng kể, nhưng độc dược dù sao vẫn là độc dược. Chỉ cần cơ thể nàng yếu đi, chất độc sẽ có cơ hội mà phát tác. Trước khi về nhà họ Lý, nàng đã tranh thủ lúc không có Lê Ứng Thiên mà giả vờ sâu muộn, bỏ cơm hai bữa, đủ để Vampire cảm nhận được sự tồn tại của độc tính khi bắt mạch cho nàng. Chỉ cần thêm vài giọt nước mắt, cùng với đôi ba cái nhịu mày yếu ớt, là nàng có thể khiến trái tim hắn tan ra.

Vampire, thành thật xin lỗi, nàng là nàng, Trần Lâm Nguyệt là Trần Lâm Nguyệt. Điều duy nhất nàng có thể làm lúc này chỉ là chăm sóc cho hắn như đã hứa mà

thôi. Chỉ mong nàng và Trần Lâm Nguyệt có thể nhanh chóng hôn ai về xác nấy, để cô ấy sớm đoàn tụ với Vampire. Đến lúc ấy, hăn mặc sức mà ăn, ăn đến nỗi không lết nổi xuống giường cũng được.

...

Khi hoàng hôn buông xuống, nàng cùng Vampire rời khỏi dinh thự nhà họ Lý, lên thuyền du ngoạn cảnh hồ. Vampire có vẻ rất thích cảnh sông nước. Lần đầu nàng xuất cung, hăn cũng dẫn nàng lên thuyền ngắm cảnh Dạ Ngọc hồ giữa đêm khuya.

Kiều vừa rẽ vào đoạn đường vắng, từ sau rặng cây, một đám hắc y nhân bỗng thình lình xuất hiện, lăm lăm tay kiếm.

Lý Thiệu Minh vén màn bước ra ngoài, nàng cũng theo hắn bước ra. Võ công của hắn rất tốt, nên đứng cạnh hắn nàng thấy rất yên tâm. Hắn chỉ đứng đó nắm lấy tay nàng, không xuất chiêu, mà để đám thủ hạ ra tay.

Bọn sát thủ võ công cũng không tồi, giằng co với thủ hạ của Vampire một hồi lâu. Khi trận chiến tưởng chừng như đã ngã ngũ, nàng chợt cảm nhận một luồng khí lạnh lẽo sau lưng. Đến khi phát hiện ra, thì một lưỡi kiếm đã nhắm thẳng nàng mà hướng đến.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, thì nhanh như chớp, Vampire đã vội xoay người

che chắn cho nàng.

Trong nháy mắt, tên sát thủ đã bị một thủ hạ của hắn phóng đao giết chết.

“Thiệu Minh...” Nàng lo lắng nhìn vết thương trên tay hắn, trong lòng không khỏi thắc mắc vì sao Vampire thà đỡ cho nàng mũi kiếm kia chứ không ra tay với tên sát thủ.

“Chỉ là vết thương ngoài da, ta không sao.” Hắn điềm nhiên nói.

Nàng rút chiếc khăn tay trong người ra băng bó lại vết thương cho hắn.

Bọn sát thủ kia, tự lúc nào cũng đã nhanh

chống rút lui.

“Đám sát thủ đó...”

“Không phải đến để ám sát ta.”

Nhìn vẻ mặt bình thản của hắn, nàng cũng đoán ra mình cũng không phải mục tiêu của chúng. Nếu trong tình huống vừa rồi mà Vampire vẫn quyết định không xuất chiêu, tức là mục tiêu của đám sát thủ chỉ là muốn hắn bộc lộ võ công.

Vampire hiếm khi lộ diện, nếu có kẻ thù, bọn người đó cũng khó có khả năng tìm ra tung tích hắn mà ám sát. Có thể huy động một đám sát thủ thân thủ cao cường như thế để dò la Vampire, ngoài Lê Ứng

Thiên ra, nàng không thể nghĩ đến người nào khác.

...

Vì muốn bức ép Vampire ra tay, ngay cả nàng, hắn cũng không thương tiếc.

Nàng trở lại hoàng cung lúc trời vừa sáng. Vừa bước vào cổng Trường Lạc cung, nàng đã nhìn thấy thấy bóng dáng long bào uy nghi trước cửa. Có lẽ hắn đã đợi nàng ở đây một hồi lâu.

“Thần thiếp tham kiến thánh thượng.”
Nàng quỳ xuống hành lễ, ra vẻ không có

chuyện gì nghiêm trọng xảy ra.

“Không phải nàng chỉ xin phép trầm ở lại nhà họ Lý đến chiều hôm qua thôi sao?”

“Anh trai của thần thiếp bị thương. Thần thiếp không cầm lòng được nên ở lại một đêm chăm sóc.” Nàng cúi đầu đáp. “Mong thánh thượng tha tội.”

“Trường Hạ, mang thuốc đến cho hoàng hậu.” Lê Ứng Thiên ra lệnh.

“Dạ, thánh thượng.”

Nàng uống xong chén thuốc cũng là lúc hần rời khỏi Trường Lạc cung đến Cần Chính điện. Hần đến đây thăm nàng, xem

ra là vẫn còn tình cảm. Việc sát thủ tấn công nàng thật ra chỉ là trùng hợp, hay là hấn cố ý đây?

“Trường Đông, chuẩn bị theo ta đến thỉnh an thái hậu.”

“Dạ, nương nương.”

Từ ngày trở về đến giờ, nàng đều cáo bệnh mà không đến chỗ bà ta. Xem ra đã đến lúc phải trở lại làm người con dâu hiếu thảo.

“Thần thiếp đối với sự hy sinh của Nguyễn Duy tướng quân thật lấy làm thương tiếc.”

Thái hậu nghe nàng nhắc đến đứa cháu trai chết trận của mình, ánh mắt cũng thoáng một chút ưu tư. Nghe nói Nguyễn Duy là đứa cháu mà bà ta thương yêu nhất, tình cảm chỉ sau con trai ruột mình là Duy Khánh hoàng đế.

“Nguyễn Duy có thể hy sinh vì nước, cũng xem như là vinh hạnh của nó.” Bà ta hẳn cũng đoán ra người đứng đằng sau cái chết của cháu mình là ai, nhưng hiện tại không có cách nào để trả mối thù này. “Bỏn cung nghe nói sức khỏe người không tốt.”

“Bẩm thái hậu, thần thiếp chỉ là ăn uống ở Phồn Lư không quen, nên cơ thể suy nhược. Về đến Lạc Việt, nhờ hồng phúc

của thái hậu, thần thiếp đã dần dần hồi phục.”

“Người là hoàng hậu, là người quản lý hậu cung, phải biết giữ gìn sức khỏe. Nếu đạo này hoàng nhi đã hay lui tới Trường Lạc cung, người cũng nên tận dụng cơ hội mà sinh cho họ Lê một long tử. Nếu để Vân phi mang giống rồng trước, người thiệt thòi sẽ là người.”

“Thần thiếp tạ ơn thái hậu đã dạy bảo.”

Lê Ứng Thiên từng lâm hạnh Lê Bích Vân nhiều lần như vậy, cô ta mang long thai có lẽ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Thái hậu và họ Nguyễn vốn có hiềm khích với phe Lê Mạc, nàng đoán bà ta

sẽ không dễ dàng để Lê Bích Vân mẹ nhờ phúc con như vậy. Nếu bà ta đã cố tình lôi kéo nàng, tức là nàng cũng sẽ khó tránh khỏi liên quan đến chiến trường giữa hai phe Lê-Nguyễn sau này.

Thái hậu kinh nghiệm hậu cung cũng không dưới ba mươi năm, trong khi nàng trước giờ chỉ biết dựa dẫm vào Trường Đông và Lê Nguyên Phong, không quen tranh đấu. Mà nàng cũng không chắc đứng giữa tình thế ấy, Lê Ứng Thiên có thể bảo vệ được nàng không?

Hung Long cung,

Tây Vũ không phải chưa bao giờ nhìn thấy sự tức giận của Lê Ứng Thiên, nhưng đây là lần đầu tiên hắn là nguyên nhân của cơn giận đó. Tất cả chỉ vì hắn đã ra lệnh sát thủ nhắm đến hoàng hậu để buộc Lý Thiệu Minh phải ra tay.

“Thuộc hạ biết tội.”

“Ánh mắt của người nói cho ta biết người không hề biết tội.”

Hắn nhún vai, ngược nhìn Lê Ứng Thiên ánh mắt u tối đang đứng cạnh bên thư án.

“Phải, thực sự thì thuộc hạ không thấy mình sai. Sát thủ chỉ giả vờ tấn công hoàng hậu, nàng ta hoàn toàn không bị

bất kì thương tích gì.”

“Người rõ ràng là có ác cảm với hoàng hậu.”

“Là chủ nhân có cái nhìn quá thiên vị đối với nàng ta.” Tây Vũ bức xúc nói.

Lê Ứng Thiên ngồi xuống ghế, chờ cho cơn giận qua đi. Tây Vũ trước giờ làm việc đều khiến hấn vừa lòng. Nếu là trước kia, hấn cũng không phản đối việc Tây Vũ đã làm. Nhưng khi nghĩ đến việc Lâm Nguyệt có thể bị thương, hấn chợt thấy cứ như mình là người có lỗi. Cảm giác ấy khiến hấn rất khó chịu.

Nàng ta thật sự ảnh hưởng hấn đến vậy

sao? Có phải sẽ có một ngày, hấn sẽ không còn là hấn nữa?

Không thể dùng sát thủ dò la được võ công của Lý Thiệu Minh, hấn đành chuyển sang phương án khác. Không dùng cương được thì dùng nhu. Ngẫm nghĩ một lúc, hấn quyết đặt bút thảo một bức thánh chỉ, ban hôn cho Lý Thiệu Minh.

“Thánh thượng, đêm nay người có cần vị nương nương nào thị tẩm?” Viên thái giám đứng trước cửa lên tiếng.

Hấn định bảo không, để đến khuya còn có thể âm thầm đến Trường Lạc cung. Nhưng nghĩ lại, hấn đến chỗ Lâm Nguyệt

mãi, có lẽ chỉ có hại mà không có lợi.

“Đêm nay đến Ngọc Liên cung.” Hắc nói.

...

Trường Lạc cung,

Hạ Vy đặt chiếc khăn đang thêu dở xuống bàn, bước đến bên giường, Lúc này cũng đã giờ Tý canh ba.

Nàng nằm xuống, đưa mắt nhìn ra phía cửa, rồi nhích vào trong một chút để khi Lê Ứng Thiên đến còn có chỗ nằm. Nếu đêm nay hắc còn tay chân tấy má, nàng sẽ đập hắc xuống giường.

...

Nửa đêm, nàng trở người, áp tay xuống chỗ đệm phía ngoài cùng.

Vẫn là lạnh lẽo...

Chương 36: Yến Tiệc

N

gay cả nước lũ cũng không nhanh bằng tin tức ở hậu cung. Thái y vừa bước ra khỏi cửa, việc Vân phi mang long chủng đã lan khắp tam cung lục viện.

Hạ Vy tiếp nhận tin tức ấy bằng nét mặt bình thản. Không chỉ vì nàng vốn biết đây là chuyện sớm muộn cũng phải xảy ra, mà còn vì trước mặt Trường Đông, nàng luôn phải ra vẻ là kẻ có tâm cơ.

Trần Lâm Nguyệt thì thông minh phải giả đơn thuần, còn nàng thì đơn thuần phải giả thông minh.

...

Vân phi mang giồng rồng, trong triều dĩ nhiên Lê Mạc là người vui mừng nhất. Những người thuộc phe phái họ Nguyễn không có con gái trong cung ngoài mặt cũng sáo rỗng chúc mừng. Lê Ứng Thiên nhân dịp này mà mở một buổi yến tiệc chiêu đãi triều thần cùng các phi tần, đồng thời công bố việc ban hôn cho Lý Thiệu Minh và Vũ Tố Lan, tiểu thư của một vị quan tứ phẩm – Quốc Tử Giám đốc học Vũ Văn Bình.

Đối với buổi yến tiệc này, phi tần lớn nhỏ trong cung đều chuẩn bị quà tặng Vân phi. Để tránh phiền phức xảy ra,

nàng cho người ngăm dò la xem các phi tử khác tặng gì rồi cũng tặng thứ y như vậy, dĩ nhiên giá trị phải nhỉnh hơn một chút. Thuốc bổ, tượng ngọc là hai thức nàng tránh đầu tiên. Thời này mê tín lắm. Tặng những thứ đó chẳng khác gì cho người ta cơ hội vu oan mình nếu cái thai trong bụng Vân phi có vấn đề.

Sau vài lời tuyên bố, chúc tụng màu mè hoa lá hẹ khiến kẻ gặt người gù, màn ca vũ bắt đầu.

Lê Ứng Thiên có yêu Lê Bích Vân hay không thì đứa bé trong bụng cô ta cũng là con hấn. Nhìn hấn ân cần cười cười nói nói với Vân phi, nàng cũng có chút tủi thân, dù ngoài mặt nàng vẫn tỏ ra điềm

tĩnh. Vào cung đã hơn bốn tháng, kĩ năng che giấu cảm xúc này nàng cũng không còn xa lạ.

Suốt khoảng thời gian sau đó, nàng cũng chỉ nhìn sang hắn thêm một lần nữa, rồi thôi. Lúc ấy, ánh mắt hắn vẫn đang hướng về phía khác, vô cùng chăm chú.

Nàng không hề biết rằng, Lê Ứng Thiên tuy đang ra vẻ quan tâm đến Vân phi nhưng thật ra vẫn luôn chú ý đến biểu hiện của nàng. Nhìn nàng không có chút nét u sầu, hắn không khỏi thấy khó chịu trong lòng. Chẳng lẽ trong lòng nàng hắn không quan trọng đến nỗi có thể khiến nàng ghen?

Xem ca vũ chán chê, mọi người chuyển sang màn làm thơ đối chữ. Nàng cầm chén rượu trong tay, trong lòng thầm kính tổ tiên một ly, xin tổ tiên phù hộ cho đừng ai chú ý đến nàng. Nàng mà đọc thơ của mình lên thì khác nào tàn sát mọi người.

Đưa mắt nhìn quanh, nàng thấy ai ai cũng đang hào hứng bàn luận để tìm một chủ đề nào đó. Chỉ có Lê Nguyên Phong là cứ dán mắt vào nàng, đưa chén rượu hướng về phía nàng mà mỉm cười tà mị.

Nàng nhìn sang Đỗ Thiên Thành, hần nhếch mép cười khỏ với nàng. Nàng và hắn là người đồng cảnh ngộ, đối với thơ văn đều dốt như nhau, thậm chí không có

được cái trí nhớ tốt một chút để đạo văn của tiền nhân. Thôi, bất quá, nếu có ai hỏi đến nàng, nàng giả say là được.

“Hôm nay trăng vừa sáng vừa tròn, hay là làm thơ về chữ ‘nguyệt’?”

Nàng ném cho Lê Nguyên Phong cái nhìn sắc như dao. Tên này rõ ràng là muốn kéo nàng vào cuộc, chà đạp lên nỗi đau thâm kín của đời nàng.

Quan viên bên dưới ban đầu nghe đề nghị này đều gật gù tán thưởng, sau nghĩ lại mới sực nhớ ra ‘Nguyệt’ là tên hoàng hậu. Nếu lấy chủ đề này làm thơ e rằng có phần mạo phạm. Có điều, đề nghị đó lại xuất phát từ Tểnh Quốc vương, nên

không ai dám lên tiếng phản bác mà làm gián đoạn cuộc vui. Không thể phản bác, tức là chấp nhận.

Rượu vào, thơ ra. Ban đầu chỉ là giao lưu, về sau trở thành thách đấu. Lê Ứng Thiên hứng chí treo giải cho người làm thơ hay nhất. Nếu trong vòng sáu tháng vừa qua đã lập được công trạng cho triều đình, dù lớn hay nhỏ thì cũng được thăng quan một cấp.

Nếu là trước đây, giải thưởng quá hào phóng của hấn sẽ có người không đồng ý. Nhưng sau trận chiến với Phồn Lư, địa vị của Lê Ứng Thiên trong triều đã vững vàng hơn hấn, nên lời hấn nói chính là thánh chỉ.

Trong thời gian ngắn mà đã có gần hai mươi bài thơ được dâng lên, nàng nhìn mà cũng thấy kinh hoàng năng khiêu thi ca của những người này. Nàng viết ra giấy bảng cửu chương cũng chỉ nhanh được đến thế là cùng.

Hai bài thơ của Thượng bảo thiếu khanh Ngô Nhân Đức và Thị trung học sĩ Đinh Vĩ Văn đều được Lê Ứng Thiên đánh giá cao. Cuối cùng, tân khoa trạng nguyên mạo muội lên tiếng, chỉ ra một điểm khiếm khuyết trong bài thơ của Ngô Nhân Đức, nên Đinh Vĩ Văn trở thành người thắng cuộc.

Gã tân khoa trạng nguyên này không biết

là mới vào quan trường nên không hiểu thời thế, hay là vốn thuộc phe cánh của thái hậu. Trong triều không ai không biết Đinh Vĩ Văn là họ hàng của thái hậu. Nay hấn tam phẩm thăng lên nhị phẩm, thái hậu lại không phải như hồ thêm cánh hay sao?

Lê Ứng Thiên một lời đã nói ra, quân bất hí ngôn, đành phải tuyên bố cho Đinh Vĩ Văn thăng chức.

“Vi thần tạ ơn thánh thượng.” Đinh Vĩ Văn quỳ xuống trước Lê Ứng Thiên, không giấu được vẻ vui mừng. Mặt tuy đã đỏ lừ vì men rượu, nhưng tư thế vẫn còn vững chãi.

“Nay người nhờ một bài thơ bắt đầu bằng chữ ‘nguyệt’ mà thăng một cấp, có phải nên tạ ơn hoàng hậu, kính hoàng hậu một ly không?” Lê Nguyên Phong lên tiếng.

“Dạ...dạ phải.” Đinh Vĩ Văn tuy hơi bất ngờ trước đề nghị của Lê Nguyên Phong, nhưng trong lòng đang phới phới, nên cũng hào hứng nghe theo.

Cung nữ nhận được lệnh thì lập tức mang đến một ly rượu. Đinh Vĩ Văn cẩn trọng đón lấy, bước lên đài, tiến đến chỗ Hạ Vy.

Còn chừng mười bước nữa là đến chỗ nàng, hần chợt “À” lên một tiếng đầy

dâm dăng. Ánh mắt hấn sòng sọc như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, tay thì không nhìn được, đã kéo cổ áo của mình xuống.

“To gan!”

Lê Ứng Thiên phần nộ đập tay xuống bàn, tất cả mọi người trong buổi tiệc đều nín thở.

Đinh Vĩ Văn như vẫn chưa biết hành động sai quấy của mình, vẫn tiếp tục tiến lên.

“Thánh thượng...thần thiếp sợ quá...” Tuy không biết rõ sự tình, nhưng nhìn biểu hiện của Lê Ứng Thiên, nàng cũng

lờ mờ đoán được trong tình huống này mình nên ‘ném đá xuống giếng’. Vì vậy, nàng nhanh chóng nép vào vai hắn, làm một hiền thê yếu đuối.

“Người đâu, còn không mau bắt lấy hắn.”

Hai tên lính ngự lâm quân lập tức túm lấy Đinh Vĩ Văn, kéo xuống dưới.

“Trước mặt trăm mà cả gan vô lễ với hoàng hậu.” Lê Ứng Thiên nghiêm mặt quay sang Hình bộ thượng thư. “Nguyễn Doãn, tội này đáng xử thế nào?”

“Bẩm...bẩm thánh thượng...”

Nguyễn Doãn đứng đầu hình bộ, biết rõ

tội của cháu mình là tội khi quân, phải mang đi xử trảm. Chỉ là, Đinh Vĩ Văn là cháu của hắn, đã tốn bao năm bồi dưỡng mới lên được chức tam phẩm, chẳng lẽ chỉ trong một đêm mất trắng?

Vấn đề nan giải là hắn đang giữ vai trò Hình bộ thượng thư. Xin tha cho cháu mình thì không khéo lại bị khép tội công tư bất phân; nhưng nếu không xin tha, thì chẳng những mất một người thân, mà còn mất đi một phần vây cánh.

“Xử thế nào?” Lê Ứng Thiên giọng càng thêm gay gắt.

“Bẩm thánh thượng, là tội khi quân, phải... phải xử trảm.” Nguyễn Doãn đành

nén lòng mà đẩy cháu mình lên đoạn đầu đài. Lê Ứng Thiên đang tức giận như vậy, mà hành động càn quấy của Đinh Vĩ Văn không ai là không thấy. Nếu hấn xin tha, sẽ không khỏi liên lụy đến bản thân. Là người đứng đầu họ Nguyễn, hấn không thể hy sinh vì một chuyện thế này.

“Người đâu, giải Đinh Vĩ Văn đến tử lao, chờ ngày hành hình, tịch thu gia sản.” Lê Ứng Thiên ra lệnh.

Trong chốc lát, Đinh Vĩ Văn từ đỉnh vinh quang, rơi thẳng vào hoả ngục. Trong đám văn võ bá quan cũng không ít người thấy tiếc cho hấn, chỉ vì rượu mà chuốc hoạ vào thân.

Tư cách chiến thắng của Đinh Vĩ Văn bị huỷ bỏ, Ngô Nhân Đức nghiêm nhiên trở thành người được giải, từ tứ phẩm thăng chức lên tam phẩm.

Lê Nguyên Phong từ đầu đến cuối vẫn ung dung thưởng thức bồ đào mỹ tửu. Khi ánh mắt nàng và hắn chạm nhau, nàng chỉ cảm nhận được một chữ ‘tà’.

Nhưng, chữ ‘tà’ ấy nhanh chóng biến đi như gió cuốn, chỉ đọng lại một ánh mắt ngọt ngào trên tuần nhan tiêu sái mang chút nét ngây thơ.

Suốt hai canh giờ ngồi yên một chỗ, thân

thể nàng giờ đã rã rời. Thế nên, vừa về đến cung Trường Lạc, nàng liền ra lệnh cho cung nữ mang nước nóng đến cho mình tắm.

Ahh...

Ngâm mình trong bồn nước ngào ngạt hương hoa thật là một lạc thú nhân gian. Chỉ là không biết nàng có diễm phúc được hưởng cái lạc thú này thêm bao nhiêu lần nữa.

Hôm nay Đinh Vĩ Văn vì nàng mà phạm vào tội chết, thái hậu có lẽ sẽ nghĩ nàng hợp tác với anh em Lê Ứng Thiên, đổ lên đầu nàng mọi hận này. Tên hentai chết tiệt, rõ ràng là muốn nàng không còn

đường chạy, phải đứng về phía hấn, phụ thuộc vào hấn. Nếu không, hấn đã có thể lấy chữ ‘Vân’ của Vân phi, hay chữ ‘Liên’ của Liên phi, mục đích đạt được vẫn không thay đổi.

Nàng cứ thắc mắc Lê Nguyên Phong làm sao khiến cho Đinh Vĩ Văn có hành động vô lễ kia. Lúc Đinh Vĩ Văn bước lên tạ ơn Lê Ứng Thiên, dù mặt mũi đỏ gay, hấn cũng không đến nỗi say quên trời quên đất mà gây ra hậu quả chết người như vậy. Hành vi của hấn giống bị hạ xuân được hơn là say rượu.

Không phải tất cả quan viên đều uống cùng một bình rượu sao?

Chẳng lẽ ly rượu mà Đinh Vĩ Văn sắp dâng lên cho nàng có gì mờ ám?

“Mỹ nhân...”

Nàng rung mình một cái. Chủ nhân của giọng nói ớn lạnh kia, không ai khác, chính là tên hentai mang vẻ ngoài thuần khiết vừa kéo đời nàng vào bẽ khổ.

Hắn đóng cửa sổ lại, mỉm cười thân thiện nhìn nàng.

“Người đêm hôm lẻn vào đây không sợ bị mật thám của hoàng huynh người trông thấy sao?”

“Trí nhớ người kém quá. Ta vào đây là

cô tình để hoàng huynh thấy mà.” Hấn nháy mắt. “Dù ta đã lao tâm lao lực trợ giúp hoàng huynh để đổi lại mỗi ngày đều được gặp người, ban đêm ta vẫn không cảm lòng được, bất chấp hiểm nguy mà tìm đến cung Trường Lạc để được nhìn người thêm một chút. Sao, thế nào, cảm động không?” Hấn nhìn nàng bằng ánh mắt luy tình đầy giả tạo.

Nàng thấy thật may mắn vì mình không yêu hấn. Nếu không, nghe mãi những lời nói đường mật của hấn, nàng sẽ ngày đêm đều nổi da gà. Với thời tiết này hiện nay, nổi da gà nhiều sẽ rất dễ bị cúm, chết không kịp ghi di chúc.

“Tên dê cụ nhà người, lúc nãy dám lợi

dụng ta.”

“Không nên lúc nào cũng mặt mày cau có như thế, sẽ rất mau già...” Hấn đưa tay xuống nghịch đám cánh hoa trong bồn tắm.

Nàng chụp lấy tay hấn, cắn hấn một phát rõ đau. “Người có biết làm vậy là sẽ biến ta thành kẻ thù của thái hậu không?”

“Thế chẳng lẽ nếu chuyện hôm nay không xảy ra thì bà ta sẽ không hại đến người?” Hấn rút tay lại, đưa lên miệng thổi thổi vài cái. “Thái hậu đã không lôi kéo được ta, tức chỉ còn cách giảm hậu thuẫn của hoàng huynh thì bà ta mới có khả năng chiến thắng. Binh lực Lạc Việt phần lớn

nằm trong tay Lê Mạc, tài lực Lạc Việt chủ yếu nằm trong tay Lý Thiệu Minh. Hai một người, không bằng nhất tiễn song điêu, toạ sơn quan hổ đấu.”

“Nhưng người cũng đâu cần phải biến ta thành cái gai trong mắt bà ta sớm như vậy. Nếu không có chuyện hôm nay, ít ra ta còn có cơ may thanh thoi thêm một thời gian, từ từ tìm cách đối phó.”

“Ngốc.” Hấn cúi xuống búng một cái vào má nàng. “Cái ‘từ từ’ của người kết quả cuối cùng vẫn là địch trong tôi, người ngoài sáng, chết lúc nào không biết. Trong binh pháp có câu...” Hấn đang hăng say thì đột nhiên khựng lại.

“Câu gì?”

“Nhìn mặt người là biết không bao giờ đọc binh pháp, ta có nói cũng vô ích.” Hấn xòe cây quạt ra, phẩy phẩy mấy cái đầy kiêu ngạo.

“Người không nhớ là câu gì thì nói đại đi, còn bày đặt.” Nàng kéo dài giọng, hả hê dìm hàng hấn.

“Hừm, ta về chơi với con vẹt.”

“Vẹt vẹt...vẹt vẹt...không tiến.” Nàng nhe răng trêu hấn.

Hấn phóng qua cửa sổ biến đi cũng là lúc Trường Đông vừa về tới.

“Nương nương, nếu đứa trẻ trong bụng Vân phi là hoàng tử...”

“Chỉ e là dù hoàng tử hay công chúa, nàng ta cũng không có cơ hội sinh nó ra.”

Bảo nàng hại một người lớn thì nàng có thể, nhưng đối phó một đứa nhỏ mới thành hình, nàng hiện tại còn chưa đủ nhẫn tâm. Vả lại, chưa đến phiên nàng và Trường Đông ra tay, đứa bé kia sợ rằng cũng khó sống sót nổi dưới tay thái hậu. Nếu đúng như lời Lê Nguyên Phong nói, thái hậu muốn một hòn đá ném hai chim, thì nàng và Trường Đông mà nhúng tay vào lúc này chẳng khác nào sớm đưa mình vào bẫy.

Phòng bệnh hơn chữa bệnh. Nàng lệnh cho Trường Đông đề cao cảnh giác, gắt gao kiểm soát mọi hoạt động ở cung Trường Lạc, không để tồn tại bất kì thứ gì khiến người khác có thể vu oan nàng hại long tử của Vân phi.

Nàng nằm xuống giường, ánh mắt vô tình lướt qua chiếc khăn đang thêu dở nằm trên bàn. Đã mấy ngày rồi nàng không thêu tiếp mũi nào.

Đã ba đêm rồi, hần đều đến chỗ Liên phi. Nếu không ở chỗ Liên phi thì sang chỗ Vân phi.

Nghĩ đến đây, nàng liền lấy chân đạp đạp lên chỗ hấn từng năm.

Nàng hy vọng gì ở một hoàng đế chứ?

Hấn tốt với nàng, không có nghĩa là trong tim hấn chỉ có mỗi mình nàng.

Dù trong tim hấn chỉ có mỗi mình nàng, cũng không có nghĩa là hấn sẽ không tìm đến người con gái khác.

Nàng biết, nàng biết, cái gì nàng cũng biết.

Nhưng tại sao vẫn không quên được mùi máu tươi tanh tươi từ tay hấn chạy xuống

môi mình ngày ấy...

Tại sao vẫn không quên được cái dáng nằm nghiêng của hấn bên mép giường mà dường như đêm nào mở mắt ra nàng cũng thấy...

Tại sao vẫn không quên được cái gật đầu kèm theo nụ cười đầy mãn nguyện của hấn khi nhìn thấy nàng uống cạn chén thuốc, không quên được cái ôm bất chợt giữa đêm, không quên được...

Nàng nhắm mắt lại, nín thở, lắng nghe tiếng hành trục loạt xoạc phớt qua cửa sổ.

Càng ngày, càng có nhiều thứ không quên

được.

----- o O o -----

Chương 37: Chờ Đợi

Q

uán rượu Tuý Mộc,

Phi Quân Tử chăm chú nhìn Ngọc Dao rút từ trong túi ra một cây kim bạc, hết khuấy khuấy bình rượu của nàng ta, lại chuyển sang khuấy khuấy bình rượu của mình.

“Thử độc sao?” Hắc hỉ, ung dung rót rượu vào chén.

“Ừm.” Nàng đáp. “Cẩn tắc vô ưu.”

“Nàng thử bình của nàng đủ rồi, thử bình

của ta làm gì? Lại sợ uống nhầm?”

Ngọc Dao lắc đầu. “Nếu người trúng độc, kẻ thù của người đuổi đến, làm sao đánh trả?”

“Nàng lo cho ta sao?” Hắc mím cười trêu mếu nhìn nàng.

“Không có.”

“Nàng có.”

“Hôm nay tiệm chúng tôi có một loại rượu mới, tên là Đông Nguyệt Hàn Quang, không biết quý khách có nhã hứng thử không?” Tiểu nhị xởi lời tiến lại chỗ hai người.

“Mang đến cho ta hai bình.”

“Nghe nói...đắt lắm đó.” Ngọc Dao ngần
ngừ nhìn hấn.

“Tiền bạc không thành vấn đề.”

Bình rượu vừa mở ra, hương thơm ngào
ngạt đã lan toả khắp phòng. Phi Quân Tử
vừa ngửi đã biết rượu ngon, hứng khởi
rót cho nàng một chén, sau đó mới rót
cho mình.

Đã uống đến chén thứ hai mà hấn vẫn
chưa say, điều đó khiến Ngọc Dao có
chút bức mình. Rượu này do nàng đích
thân pha chế, bình thường người khác

uống một chén là đã ngất ngư rồi. Cứ uống thế này, không khéo nàng lại gục trước hấn.

Uống đến chén thứ mười, mặt Phi Quân Tử đỏ như gấc, hai gò má nàng cũng đã ửng hồng. Hấn say rồi, nàng phải lập tức hành sự thôi, nếu không người thiết thòi sẽ là nàng.

“Chúng ta về nhà!” Nàng nói.

“Phải phải, về thôi.”

Quãng đường về dịch quán nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nàng đỡ hấn đến oằn cả vai. Quãng được hấn lên giường, nàng ngồi xuống thở một lát cho

đỡ mệt. Sau đó, nàng hai tay nắm hai bên cổ áo hắn, có bao nhiêu tuột bấy nhiêu. Sau khi hắn đã trần như nhộng nằm lăn lóc trên giường, nàng bắt đầu tự thoát y phục cho mình.

“Có trách thì trách người đã phản diện mà còn bày đặt quân tử.” Nàng vừa nói vừa lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ, đổ thứ dịch màu đỏ như máu xuống giường.

“Ngọc Dao, sau khi xong nhiệm vụ lần này, ta sẽ dẫn nàng đi ngắm hồ Lạc Thủy ...ngắm hồ Lạc Thủy ...” Hắn cất giọng nửa mê nửa tỉnh, lăn qua ôm lấy tay nàng, cọ cọ cầm mình vào đó. “Ta sẽ không để nàng chết oan ức như phu nhân của ta, sẽ không, sẽ không...sẽ không...”

Nàng cười khỏ, khẽ đưa tay vuốt mái tóc bết mồ hôi của hấn. Suốt bảy năm làm mật thám, nàng chưa bao giờ thấy công việc này khó khăn đến vậy. Tại sao hấn không đơn giản là một tên tiểu nhân háo sắc? Tại sao hấn không xấu xa một chút, để nàng căm ghét hấn? Tại sao hấn vừa có tình có nghĩa với người vợ quá cố, lại vừa trân trọng một nữ tử xuất thân chốn phong trần như nàng? Tại sao...

Nàng thở dài, nhìn lên bức tranh vẽ cảnh hồ treo bên cửa sổ. Hồ Lạc Thủy, danh thắng bậc nhất của Phi Long quốc.

‘Hấn là người của Phi Long hoàng triều, nàng là người Lạc Việt.’ Chủ nhân đã

từng nhắc nhở nàng như thế.

Phá vỡ đề điều, kích động tham quan, âm mưu cầu kết họ Nguyễn làm lung lạc triều đình Lạc Việt. Sau khi hấn hoàn thành tất cả ‘nhiệm vụ’ đó, nàng còn có thể cùng hấn tay trong tay ngắm hồ Lạc Thuỷ sao?

Nàng lạnh lùng phát tay áo rải một nhúm mê hương lên mặt hấn. Sau đó, bước đến bên giá sách, tìm kiếm chốt mở cơ quan.

Mùa thu, ngự hoa viên ngập trong sắc vàng hoa cúc. Hạ Vy ngồi bên chiếc bàn cẩm thạch trắng, vừa ung dung thưởng

thức trà, vừa nhìn đàn cá đủ màu sắc bơi lội dưới hồ.

“Nương nương, tiểu thư Tô Lan đã đến.”

“Ừm, người tạm lui ra đi.” Nàng khẽ đưa tay ra hiệu cho Trường Đông, sau đó đặt tách trà xuống bàn, chỉnh lại dáng ngồi tôn nghiêm một chút.

Muốn làm một Trần Lâm Nguyệt chiếm được lòng tin của Vampire, nàng không thể chỉ nhờ vào vài ba giọt nước mắt khiến hấn mềm lòng. Với một tình yêu đầy chiếm hữu, nếu là Trần Lâm Nguyệt, cô ấy nhất định sẽ không để Vampire cười người phụ nữ khác dễ dàng như vậy. Nàng không can thiệp vào hôn sự

này thì làm sao còn xứng đáng đóng vai Trần Lâm Nguyệt? Huống hồ, Vampire gặp nạn, nàng nhất định cũng bị vạ lây.

“Dân nữ tham kiến hoàng hậu nương nương. Chúc hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” Vũ Tố Lan là một tiểu thư khuê các xinh đẹp nhu mì, từng hành động cử chỉ đều tao nhã dịu dàng. Chỉ tiếc, cô ta lại trở thành công cụ của Lê Ứng Thiên, thật là phí một đời hoa.

“Miễn lễ, ban tọa.”

“Tạ ơn nương nương.”

Nàng nhìn Vũ Tố Lan từ đầu đến chân một lượt, ra vẻ đang gắt gao đánh giá.

‘Giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng’, nếu nàng đã là một người vợ cả ghen tuông đanh đá, thì không thể nào là một người em chồng thân thiện hiền lành.

Cúi xuống nhấp một ngụm trà để ra vẻ thâm sâu khó đoán, nàng khẽ nhếch môi cười, ngắm nghía từng đường nét trên gương mặt cô ta.

“Quả là một mỹ nhân.”

“Dân nữ không dám.”

“Thật ra nữ nhi đẹp xấu cũng không quan trọng. Điều cốt yếu là phải sinh được nhiều con trai để nối dõi tông đường.”

“Nương nương dạy bảo rất phải.” Nàng ta cúi đầu, tránh cái nhìn như đang vạch lá tìm sâu của nàng.

“Anh trai của bốn cung từ nhỏ thể chất đã yếu ớt, nhưng người đừng nghe lời đồn bên ngoài mà nghĩ rằng hắn bất lực. Đó chỉ là lời gièm pha của những phụ nữ không hầu hạ được hắn thôi.” Nàng ra vẻ thân thiện, gấp một chiếc bánh phục linh vào chén nàng ta.

“Dạ, nương nương.”

Thấy bóng áo lam phía xa đang từ từ tiến lại gần, đôi môi nàng cong lên một chút, chuyển sang giọng nói có vẻ phô trương.

“Người làm dâu nhà họ Lý thì phải biết nghĩ cho thể diện của bốn cung, sau này không nên có âm ỨC gì cũng ra ngoài kể lể. Làm nữ nhi phải biết nhường nhịn chồng thì gia đạo mới êm ả được.”

“Dạ, nương nương.”

Lê Nguyên Phong tiêu sái bước đến chỗ nàng, theo cung quy mà hành lễ.

“Thần đệ tham kiến hoàng tẩu.”

“Miễn lễ.”

Hắn ngồi xuống, đưa mắt sang Vũ Tổ Lan, nở một nụ cười phong lưu quen thuộc.

“Đây là Tổ Lan, người được đính ước với anh trai của bốn cung.” Nàng lên tiếng. “Vương gia nhìn xem, có phải là một tuyệt sắc giai nhân không?”

“Phải, đúng là một tuyệt sắc giai nhân.”

Vũ Tổ Lan lúc này nghe lời khen của Hạ Vy thì lo lắng đề phòng, bởi nữ nhi vốn hay ghen tị nhau nhan sắc. Lời khen của Lê Nguyên Phong thì khác, khiến nàng ta hạnh phúc đến không tự chủ được mà đỏ mặt.

“Sính lễ chắc cũng đã đưa đến Vũ phủ rồi. Người trở về xem những món anh trai ta chọn có hợp ý người không.”

“Dạ, nương nương.”

Nàng ta vừa đi khỏi, Lê Nguyên Phong liền khôi phục bộ dạng ham ăn ham chơi vốn có.

“Người đúng là kẻ chuyên lừa tình, Vũ Tô Lan trông đoan trang như thế mà lúc này cũng lén đưa mắt nhìn người mấy bận.” Nàng lườm hắn.

“Vậy còn đối với mỹ nhân thì sao? Ta có quyến rũ không?” Hắn vừa nói vừa dùng tay hất tóc, phong thái tuấn mỹ chết người.

“Hừm, ta hoàn toàn miễn dịch.”

Hắn ‘hừ’ một tiếng, tay vuốt vuốt cằm.
“Người gọi ta đến đây, lại gọi Vũ Tổ Lan đến rồi cuộc là có dụng ý gì?”

“Đây là chuyện nhà của ta. Ta sẽ không kéo người vào, đừng lo.” Nàng nói.

“Không phải đã kéo rồi sao?” Hắn nhip nhàng tay lắc lắc tách trà. “Thôi được, người không muốn nói, ta cũng không hỏi. Tiếp tục kể chuyện phương tây cho ta nghe. Lần này đừng kể lịch sử nữa. Ta muốn nghe mấy chuyện ngộ ngộ kiểu cái ông họ Ác đang tắm trong bồn bồn dung vừa la làng vừa chạy ra đường, giống chuyện hôm qua người kể đó.”

Vì sự nghiệp dụ dỗ hấn mở tiền trang, nàng không biết đã phải tốn bao nhiêu nước bọt để vượt ve cái trí tò mò của hấn rồi. Mỗi ngày cũng hai canh giờ chứ chả ít ỏi gì.

“Ồ...” Nàng vừa gật đầu vừa cố lục tung bộ nhớ của mình. Nàng không phải tín đồ của mấy môn khoa học, nên cũng không rành lắm những mẩu chuyện danh nhân. Dù sao cũng là truyện vui, dùng mấy truyện hiện đại một chút chắc cũng không sao. “Hôm nay, ta sẽ kể cho người nghe về quả táo đã làm thay đổi cả thế giới.”

“Hôm qua kể rồi, ta còn hứng chí hoạ một bức xuân cung đồ mang tên ‘Quả táo thiên đàng’. Người không nhớ sao?”

“Truyện đó khác, truyện này khác. Truyện này chỉ có một nhân vật chính thôi.”

“Chỉ có một nhân vật chính?” Hắc chau mày, ra vẻ đang nghĩ ngợi điều gì ghê gớm lắm. Sau đó thì ‘Ồ’ lên một tiếng, ra vẻ hoàn toàn giác ngộ, gật gù. “Biến thái nha...”

Nàng méo mặt, ngụm trà trong miệng suýt nữa là phun hết ra ngoài.

Tên hentai này bề ngoài ngọc thụ lâm phong, nhưng bên trong chỉ có thể dùng bốn chữ mà diễn tả: vô cùng bại hoại. Vậy mà, cả thế gian này đều bị ánh hào

quang giả tạo của hấn đánh lừa, ngoại trừ nàng.

Nàng dùng bữa tối xong cũng không có hứng đọc sách thêu thùa trong phòng, nên một mình ra ngự hoa viên tản bộ. Đi đến mỗi chân thì lết xác về.

Nghe nói, tối nay Lê Ứng Thiên lại tiếp tục đến cung Ngọc Liên.

Chỉ là thất sủng thôi, không phải lúc mới đến thế giới này nàng cũng là như thế mà sống sao?

Vừa tự do, vừa thoải mái. Đến tối còn có

thể lẫn hết từ bên phải qua bên trái giường, chăn đệm không phải chia sẻ cho ai.

...

Giữa đêm gió rít, nàng khẽ rung mình vì lạnh, hươ hươ tay tìm chăn ấm, nhưng tìm mãi vẫn không thấy chăn đâu. Lê Ứng Thiên dò dẫm bước vào phòng trong bóng tối, vô tình giẫm phải chiếc chăn nằm lăn lóc trên sàn, liền nhặt lấy, khoác lên tấm thân đang co rúm của nàng.

Nàng biết đó là hắn. Nàng cảm nhận được mùi trầm hương thoang thoảng tỏa ra từ cơ thể hắn.

Hắn không nằm xuống cạnh nàng, cũng không bỏ đi, chỉ đứng bên giường như thế một hồi lâu.

“Ngủ đi.” Nàng thì thảo, lưng vẫn hướng về phía hắn. “Khuya rồi, đi ngủ đi.”

Câu nói ấy, là muốn đuổi hắn về, hay là muốn hắn ở lại bên mình, chính nàng cũng không hiểu rõ. Nàng chỉ biết mình muốn kết thúc cái cảm giác chờ đợi bấp bênh này càng nhanh càng tốt.

“Nàng ngủ trước đi.”

Trong bóng tối, hắn không thể thấy nàng, nhưng vẫn có thể nghe được nhịp thở đều đặn của nàng khi ngủ. Hắn muốn cảm

thấy yên tâm trước khi trở về điện Cần Chính.

“Không ngủ được nữa.” Nàng nói.

“Tại sao?”

“Không ngủ được là không ngủ được.”

Hắn biết, nàng đang dối hắn.

“Thần thiếp đói bụng.”

“Nàng muốn ăn gì, trẫm dặn ngự thiện phòng chuẩn bị.”

“Ve chiên.”

Hắn ngẩng người: “Ve chiên?”

Lúc ở cung Hưng Long, không phải nàng gắp từng con ve trông rất khổ sở sao?

Rồi, hắn chợt nhận ra, nàng đòi món ve chiên chẳng qua là vì đó là món hắn chính tay làm, không phải là vì nàng đói.

Trong lòng nàng có hắn. Chỉ nghĩ đến đó thôi hắn đã thấy sướng rơn.

“Mùa này không có ve. Dế được không?”

“Cũng được.”

Hắn cúi xuống, bế xốc nàng lên. “Vậy

chúng ta đi.”

Cùng lắm là một đêm thức trắng, sáng sớm phê duyệt tầu chương bù. Hấn sức dài vai rộng, không lo.

“Đi đâu?” Nàng ngạc nhiên.

“Đi bắt dế, trong ngự thiện phòng làm gì có sẵn dế để chiên.” Côn trùng chiên là món ăn truyền thống của Phồn Lư mà mẫu phi thường làm cho hấn ăn lúc nhỏ. Vì vậy, cung Hưng Long của hấn lúc nào cũng có một bãi đất chuyên nuôi dế, hứng thì chiên. Đó là lý do hấn thường hạn chế cung nữ thái giám lui tới tâm cung của mình, tránh bị truyền ra ngoài cái tiếng là lập dị.

Nàng từ từ tuột xuống khỏi tay hắn, hào hứng bước đến chiếc rương cách giường vài bước. “Để thần thiếp lấy hai cái áo khoác đã.”

Ăn chơi không sợ mưa rơi, chỉ sợ gió lạnh hắt hơi liệt giường.

Chương 38: Tiên Trang

N

gồi dưới mái hiên giữa cơn gió lạnh tháng mười với cái áo khoác mỏng tanh là một cực hình. Nhưng ngồi dưới mái hiên giữa cơn gió lạnh tháng mười với cái áo khoác mỏng tanh bên cạnh một chảo đế chiên thơm nức mũi lại là một niềm lạc thú. Và, ngồi dưới mái hiên giữa cơn gió lạnh tháng mười với cái áo khoác mỏng tanh bên cạnh một chảo đế chiên thơm nức mũi do một hoàng đế quạt lửa là một...

“Uhm...” Nàng hí hửng gấp con đế giòn rụm đã tẩm qua muối ớt bỏ vào mồm,

đầu óc mụ mị cả lên, không còn suy nghĩ được gì tiếp nữa.

“Ngon không?” Lê Ứng Thiên có chút hồi hộp chờ đợi phản ứng của nàng.

“Trời lạnh mà ăn món này đúng là ngon lú con cú luôn.” Nàng đáp.

“Ngon lú con cú?” Lê Ứng Thiên phì cười, nhưng nụ cười ấy lại chẳng đọng lại lâu trên môi hắn. Bốn chữ ‘ngon lú con cú’ ấy là câu cửa miệng của Lê Nguyên Phong mỗi khi gặp được món ăn khoái khẩu.

“Thánh thượng, sao người không ăn?” Nàng vừa nói vừa đảo đảo đầu dừa trong

chảo, gấp một con bỏ vào chén hắc.
“Con này giòn, người ăn nhanh kéo mềm là hết ngon.”

“Cảm ơn nàng.” Từ lúc mẫu phi qua đời, hắc hầu như chỉ dùng bữa một mình. Hoàng đế mà, trên bàn lúc nào lại chẳng phải cao lương mỹ vị, miếng nào cũng giống miếng nào thôi. Thế nên, lâu lắm rồi hắc không có cơ hội ném trái cảm giác được quan tâm khi người khác chọn miếng ngon mà gấp cho mình.

“Ế này là thánh thượng chiên mà, người không cần cảm ơn thần thiếp.”

Đối với Lê Ứng Thiên, có lẽ cung Hưng Long là một ốc đảo của riêng hắc, chỉ

riêng mình hấn, giữa vạn dặm giang sơn
gấm vóc. Chẳng trách lần đầu tiên đến
nơi này, nàng lại thấy nó vắng lặng đến lạ
lùng. Chẳng trách lúc nào nhìn con người
trên đỉnh cao quyền lực ấy, nàng cũng
cảm thấy hấn cô độc đến đáng thương.
Trong người hấn có một nửa dòng máu
Phồn Lư, dòng máu của người mẹ mà hấn
yêu thương rất mực, nhưng hấn luôn phải
kiềm nén phần bản năng ấy để sống như
một người Lạc Việt. Nàng tự hỏi, sâu
thẳm trong thâm tâm hấn, hấn có cảm
thấy những gì phải hy sinh là xứng đáng
không?

...

Trăng đã lên cao.

Nàng duỗi chân ngồi bệt xuống nền gạch, tựa lưng vào cánh cửa, nhìn ra bãi cỏ trước hiên. Tiếng côn trùng rả rích lẫn trong đám cỏ dường như càng làm màn đêm thêm phần tĩnh mịch. Giống như, cả hoàng cung rộng lớn này, giờ đây chỉ là thế giới của hắn và nàng.

“Lạnh không?” Hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

Nàng khẽ gật đầu, nhìn sang hắn, tự dung lại cảm thấy có một chút ngượng ngùng. Giống như năm mười sáu tuổi khi lần đầu tiên nàng biết thích một người.

Lê Ứng Thiên nhích đến gần nàng một

chút, rồi kéo nàng vào lòng hắt. Nàng có thể nghe rất rõ tiếng thở của hắt, hoà vào tiếng tim đập của mình.

Hãy quên đi người bên cạnh mình là hoàng đế.

Hãy quên đi một lần xao động có thể sẽ là một lần hụt hắt.

Hãy quên đi ngày mai, ngày kia, hoặc là một ngày nào đó, nàng và hắt sẽ chẳng bao giờ gặp lại.

Chỉ có đêm nay...

...

Lê Ứng Thiên định bế nàng đặt lên giường cho ấm, vô tình lại khiến nàng thức giấc.

“Ngủ đi, trời sắp sáng rồi.” Hấn vừa nói vừa ngồi xuống ghế, lật ra một bản tấu chương.

“Muộn thế này mà người còn phê duyệt tấu chương sao?”

“Ừm.”

Nàng chợt nhận ra, là mình lúc nãy đã cướp đi thời gian nghỉ ngơi của hấn.

“Thần thiếp mài mực giúp người.” Nàng nói.

“Nàng không ngủ sao?”

“Không ngủ nữa, trời cũng sắp sáng rồi.”

“Vậy phiền nàng.”

Nàng bước xuống giường, bắt đầu thứ công việc tỉ mẩn mà Trường Đông vẫn thường giúp nàng làm.

Trong căn phòng vắng lặng le lói ánh đèn, nàng mài mực, chàng viết chữ. Lê Ứng Thiên nhìn hai chiếc bóng in trên tấm vách, trong lòng chợt dâng lên niềm mơ ước viễn vông...

Chỉ mong mặt trời đừng mọc nữa.

Tuy Lê Ứng Thiên hiện tại đang tập trung đối phó với nhà họ Nguyễn, nhưng việc hắn đối đầu với Vampire là chuyện sớm muộn cũng phải xảy ra. Đừng nói đến thù oán giữa hai họ Lê – Trần mà hiện giờ hắn vẫn chưa phát hiện ra, chỉ riêng ảnh hưởng về tài lực của Vampire đối với một người đa nghi như Lê Ứng Thiên cũng đã là cái gai trong mắt. Nếu không hắn đã không ban hôn cho Vampire để tìm cách cài người vào điều tra nhà họ Lý.

Đã đến nước này, nàng cũng không biết sự yên bình còn có thể tồn tại được bao

lâu.

Triều đình phong kiến dùng tiền thuế thu được một cách quá bị động, không biết dùng tiền để ra tiền. Một khi Vampire quyết định đóng băng nền thương mại Lạc Việt để đối đầu với triều đình, tài lực của triều đình sẽ khó mà giải quyết vấn nạn này. Đặt nền kinh tế vào tay một triều đình thủ cựu là một sai lầm, nhưng để nền kinh tế ấy rơi vào tay tư nhân, trong hoàn cảnh này, lại càng là một mối hoạ khôn lường.

Cái mà nàng cần, là một thế lực vừa có vương quyền, vừa có thể làm một nhà tư bản. Chỉ cần thế lực ấy đủ lớn, hai phe kia sẽ phải e dè, nàng cũng sẽ có thể có

đủ lý do thuyết phục Vampire bỏ việc trả thù mà sống cuộc sống an nhàn ẩn dật, hoàn thành lời hứa với Trần Lâm Nguyệt.

Người có thể đảm nhận vai trò lớn lao ấy, ngoài tên hentai oan hồn ngậm kẹo, nàng không thể nghĩ ra ai khác.

“Mỹ nhân, người xem loại vải tiến cống này khoác lên người ta có phải là làm mị lực của ta tăng lên bảy tám phần không?” Lê Nguyên Phong vừa nói vừa xoay xoay cây quạt, mỉm cười.

“Đối với ta, người lúc nào cũng là một tên hentai không hơn không kém.” Nàng thích nhìn hấn xụ mặt, thích nhìn hấn mất hứng. Trêu chọc hấn có lẽ là niềm vui

lớn nhất đời nàng.

“VẬY thì thôi, không hợp tác gì nữa hết, đâu có cái gì đảm bảo là người sẽ không nửa đường bỏ rơi ta. Một người là phu quân của người, một người là nhân tình của người, còn ta đâu có là cái gì, sao phải tự mang đến phiền phức cho mình.”

“Này...người đã đồng ý giúp ta, không được nuốt lời.” Nàng kéo kéo tay áo hắn, sau đó mới sực nhớ ra, nhìn sang xung quanh, may là cung nữ đều đứng ở xa.

“Trừ phi, có cái gì đó đảm bảo là người sẽ không bán đứng ta.” Lê Nguyên Phong lấy ra một viên thuốc tròn tròn màu đỏ, to khoảng đầu ngón tay, đưa ra trước mặt

nàng. “Đừng trách ta máu lạnh. Ta sinh ra trong gia đình đế vương, phản bội nhau là chuyện như cơm bữa, không thể không đề phòng.”

Thì ra cũng có một ngày, trước mặt nàng, hẳn là một Tỉnh Quốc vương chứ không phải một Lê Nguyên Phong.

Con người không mấy ai sinh ra để làm việc cao cả, nàng không có tư cách gì bắt Lê Nguyên Phong phải mạo hiểm để bảo vệ sự yên bình cho Lạc Việt. Ngay cả bản thân nàng, khi tính đến bước đi này, trước tiên là cũng để bảo vệ sinh mạng của mình.

Phải, trong tim nàng có Lê Ứng Thiên,

nhưng đối với người đã từng hy sinh
nàng một lần, nàng không thể nào tự lừa
mình mà hoàn toàn tin tưởng hắn. Nàng
phải chuẩn bị cho mình một con đường
sống. Lê Ứng Thiên một khi e ngại thế
lực Lê Nguyên Phong, sẽ không manh
động làm việc tổn hại đến nàng.

Lúc Lê Nguyên Phong đồng ý dùng tiền
của Tỉnh Quốc vương phủ mua lại các
tiền trang, nàng đã cảm thấy lạ vì hắn
quyết định cứ như không hề suy nghĩ.
Hắn không phải kẻ ngốc, làm sao không
hiểu được việc làm ấy sẽ đẩy bản thân
vào nguy hiểm như thế nào. Dù hiện tại
Lê Ứng Thiên sẽ không đụng đến hắn,
thậm chí còn có thể ủng hộ hắn để giảm
bớt thế lực của Vampire, nhưng năm, bảy

năm sau, hắn sẽ dần dần thay thế Vampire mà trở thành mối đe dọa lớn nhất của Lê Ứng Thiên. Một người đa nghi như Lê Ứng Thiên sẽ dễ dàng bỏ qua cho hắn sao?

Tuy nói rằng trước khi Lê Ứng Thiên nghĩ đến việc ra tay, hắn sẽ trốn ra nước ngoài, nhưng trên đời không phải lúc nào mọi việc cũng xảy ra đúng như dự liệu.

“Uống thì uống.” Nàng nói, giật lấy viên thuốc trong tay hắn.

“Ngaoan.”

Hắn đưa tách trà cho nàng, tủm tỉm cười.
“Sao không hỏi đây là thuốc gì?”

“Nếu người đã muốn dùng nó để đảm bảo ta không phản bội người, thuốc này không thể làm cho ta chết ngay, mà là để cách một khoảng thời gian, ta phải cần đến thuốc giải của người.”

“Sao người nghĩ là nó có công dụng giết người?”

“Chẳng lẽ nó hành hạ người ta sống không bằng chết?”

“Ta trông tàn bạo đến thế sao?” Hắc xoay xoay cây quạt trong tay, thích thú trêu chọc nàng. “Cùng lắm là có tác dụng huỷ dung thôi.”

“Huỷ dung?” Nàng nhăn nhó sờ lên mặt mình. “Cái này mà không tàn bạo sao?”

“Có tác dụng gì thì từ từ người sẽ biết.” Hắc nháy mắt, giọng kéo dài đầy ẩn ý.

Có lẽ nàng suy nghĩ hơi cảm tính, nhưng nàng tin tưởng, Lê Nguyên Phong sẽ không bao giờ hại đến nàng. Vì vậy, nàng không thèm tranh cãi với hắc nữa, chuyển sang bứt mấy cánh hoa cúc bên cái chậu bên cạnh, bỏ vào tách trà mà tiêu khiển.

“Ta cũng cần có chút thời gian để điều tra.” Hắc nói.

“Điều tra?”

“Con người ai lại chẳng có điểm yếu, nhất là thương nhân, không gian lận cũng trốn thuế.” Hấn nói, nở một nụ cười rất giống gian thương. “Chỉ cần nắm được điểm yếu của họ trong tay, không phải là có thể ép giá sao?”

Nàng nhấp một ngụm trà, thở dài lắc đầu.

“Lê Nguyên Phong ời là Lê Nguyên Phong, sao người có thể tàn nhẫn như vậy. Người đã dùng thân phận vương gia để ép giá người ta, giờ lại dùng điểm yếu của người ta mà ép giá, chủ tiền trang nào bị người nhắm đến, đúng là số khổ.”

“Vậy ai là người từng bảo ‘có quyền lạm quyền, có thể lạm thế’?”

Nàng giả ngây ngược mắt lên trời ngắm mây bay, vờ như không nghe thấy.

“Tại sao người không hỏi ta Lý Thiệu Minh có âm mưu gì? Người không sợ đến khi người phát hiện ra thì đã không còn khả năng đối phó?” Nàng biết nói ra câu này là tự làm khó chính mình, nhưng cứ nghĩ đến những nguy hiểm mà hắn có thể gặp phải, nàng cảm thấy có lỗi vô cùng.

Ngoài lần Vampire vào cung, Lê Nguyên Phong không bao giờ hỏi nàng về hắn nữa, trong khi hắn đã biết rõ Vampire không phải người đơn giản. Dù hắn thật sự có mật thám như Lê Ứng Thiên đi

nữa, không lý nào lại có thể điều tra những việc mà Lê Ứng Thiên không thể tra ra.

“Người đừng bảo với ta rằng ‘những chuyện đã biết, cần gì phải hỏi’ nha...”

Nếu hắn thật sự đáp như vậy, thì xem ra bản thân hắn còn nguy hiểm hơn cả Lê Ứng Thiên lẫn Vampire. Lẽ nào hắn muốn ngư ông đắc lợi?

Lê Nguyên Phong lạnh lùng nhìn nàng, cứ như nàng vừa nói đúng tim đen của hắn. Sau đó, lại tủm tủm cười, cứ như vừa dọa được nàng xong. Cuối cùng, hắn thấp giọng, tiếng nói như hoà vào hương hoa cúc toả ra từ tách trà nghi ngút khói...

“Vì ta tin người.”

...

Cung Hưng Long,

Lê Ứng Thiên cẩn thận cột lại mảnh giấy vào chân con bồ câu, rồi thả cho nó bay đi.

“Chủ nhân, phía Phi Long quốc có tin tức gì sao?” Tây Vũ bước đến gần Lê Ứng Thiên, mắt hướng theo con bồ câu vừa cất cánh.

“Thái tử Phi Long quốc đang vận động triều thần xin hoàng đế mang quân xuống

Lạc Việt nếu chúng ta không trả lại những vùng vừa chiếm đóng cho Phồn Lư.” Lê Ứng Thiên nói.

“Nghe nói lúc còn ở Phi Long quốc, Tá Tra khá thân thiết với thái tử.”

“Thân thiết chỉ là một chuyện...” Lê Ứng Thiên ngồi xuống ghế, nét mặt có một chút đăm chiêu. “Cái chính là hoàng đế đã gần đất xa trời, tên thái tử này muốn củng cố thế lực, trấn áp huynh đệ của hắn, nên lúc này mới tham lam lập đại công.”

“Quân đội Phi Long quốc vừa đánh xong với Ngôã Lặc. Nếu nay tiếp tục đánh nhau với Lạc Việt thì chỉ thêm hao binh

tồn tướng mà thôi. Thế lực của chúng lúc này không đủ để thôn tính chúng ta.” Tây Vũ nói.

Lê Ứng Thiên cầm con cờ lên, tiếp tục ván cờ còn dang dở,

“Người thông minh, ai cũng nhìn ra việc đó.” Hắc tử tồn nói. “Chúng ta thường hưởng lợi từ những sai lầm của triều đình Phi Long quốc, nhưng lần này lại có thể sẽ thiệt hại vì những quyết định sai lầm của chúng. Thân mẫu của thái tử rất được hoàng đế sủng ái, thế lực ngoại thích cũng khá lớn, ta chỉ e họ sẽ tác động thành công, bỏ qua lợi ích dân tộc để bảo vệ lợi ích gia tộc.”

“Nếu chúng ta đánh nhau với Phi Long quốc, quân dân Phồn Lư sẽ được dịp mà nổi loạn, mà chúng ta lại không thể phân tán lực lượng.” Tây Vũ xoay xoay con cò trong tay. “Hay là tạm trả lại Tế Châu?”

“Một Tế Châu, hay thậm chí là cả Ái Đô cũng không đủ.” Lê Ứng Thiên đặt con cò xuống bàn. “Tên thái tử ấy đã muốn xuất quân, thì dù chúng ta còn giữ lại một tác đất của Phồn Lư, hắn cũng sẽ lấy đó làm cái cớ. Lạc Việt đã tiêu tốn nhiều tiền của cho cuộc chiến này, ta không thể buông tay dễ dàng như vậy được.”

“Chủ nhân, thuộc hạ sợ rằng bọn chúng trước hết sẽ gây bất lợi với người, giống như Tá Tra đã từng làm.”

Lê Ứng Thiên nhìn sang chén chè sen mà cung nữ vừa mang đến cách đó không lâu,

“Xem ra đêm nay ta phải đến chỗ Liên phi một chuyến.”

Ngôi trên ngai vàng, tức là cả ngày lẫn đêm đều không thể lơ là chính sự. Ban ngày, nếu không phải giải quyết nguy cơ ngoại bang dòm ngó, thì là triều đình ngấm ngấm chia rẽ, đại thần ngấp nghé tiếm quyền. Ngay cả ban đêm sung hạnh người nào, hấn cũng phải cân nhắc để phục vụ cho những tính toán ban ngày của mình.

Tình yêu, đối với hắn, là một thứ vô cùng xa xỉ.

Từ sau đêm ở cung Hưng Long, Lê Ứng Thiên cũng không đến thăm nàng nữa. Nhiều lần nàng cũng cố ngồi nghĩ xem vì sao hắn hành xử với mình như vậy, nhưng cái thế giới đế vương của hắn lại quá xa và sâu đối với nàng. Nàng không hiểu.

Buồn và thất vọng thì sao?

Ngày vẫn nối tiếp ngày, xung quanh nàng vẫn còn khối thứ phải lo.

Từ lúc xuyên không vào thân xác Trần

Lâm Nguyệt, nàng đã biết mình không có quyền được sống một cuộc sống ngày ngày an nhàn tự tại.

“Trường Đông, phía Vũ Tổ Lan tiến triển thế nào rồi?”

“Cá đã cắn câu, thưa nương nương.” Trường Đông mỉm cười đáp.

“Tốt, vậy thì chúng ta chỉ việc chuẩn bị gia vị củi lửa, chờ mang cá đi nướng là xong.” Nàng nhấp một ngụm trà, ngửa người ra ghế. “Trời cũng khuya rồi, người lui ra đi.”

“Dạ, nương nương.”

Cánh cửa phòng từ từ đóng lại.

Nhưng, khi nàng vừa đặt người xuống đệm, nó lại mở ra.

Là hắn.

“Thánh thượng hình như đến nhầm chỗ rồi, nơi này không phải Ngọc Liên cung.” Chính nàng cũng không hiểu vì sao nước mắt mình lại tự dưng tuôn xuống khi nhìn thấy hắn.

Hắn không đáp, chỉ ngồi xuống cạnh nàng, hai bàn tay áp sát vào má nàng, hướng ánh nhìn của nàng về phía hắn.

“Nàng khóc sao?”

“Không có!”

“Vậy đây là cái gì?”

Hắn không đợi nàng trả lời, đặt môi lên mi mắt nàng, nhắm nháp giọt nước mắt kia.

Nàng mím môi đẩy hắn ra, hắn lại càng xiết chặt lấy nàng.

“Ta nhớ nàng, rất nhớ nàng.”

Đôi môi hắn di chuyển xuống môi nàng, ôn nhu mà bá đạo cuốn lấy cái lưỡi nóng bỏng của nàng, khiến nàng không bật ra được lời nào nữa. Bàn tay hắn trượt

xuống ngực nàng, những ngón tay cuồng nhiệt và vồn vã.

Ban đầu nàng còn cố đẩy hấn ra, nhưng càng lúc, sức kháng cự của nàng càng yếu.

Bảy ngày, hấn không thể chạm vào nàng...

Bảy ngày, hấn không được vùi đầu vào mái tóc nàng...

Nếu còn phải kiềm nén thêm một giây một khắc nào nữa, hấn sợ rằng mình sẽ phát điên lên mất.

Phải, hấn sẽ phát điên lên.

----- o O o -----

Chương 39: Nàng Có Yêu Ta Không?

H

ương trầm lắng đang...

Dưới ánh nến mờ mờ ảo ảo, nàng chậm rãi ngồi phết từng nét bút lên mặt giấy. Đã lâu rồi không dùng bút lông để vẽ, không ngờ lần này múa bút, người mẫu của nàng lại là mỹ nam nằm loã thể trên giường.

Lê Ứng Thiên lúc ngủ trông rất đáng yêu. Nàng muốn lưu lại khoảnh khắc yên bình hiếm hoi ấy trên gương mặt hắn.

“Lâm Nguyệt...”

Tiếng gọi bất chợt của hắn khiến nàng hốt hoảng đánh rơi cây bút xuống sàn.

“Dạ?”

“Trời vẫn còn chưa sáng, sao nàng đã dậy rồi?” Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt ấm áp. “Đến đây...” Hắn vừa nói vừa vỗ vỗ tay xuống chỗ đệm vẫn còn vương chút hơi ấm của nàng.

Nàng vội vã nhét tờ giấy vẽ vào quyển sách bên cạnh, sau đó bước đến bên giường, nằm xuống.

Hắn choàng tay ôm lấy nàng, ấn sâu nàng

vào lòng ngực hắn. Hơi thở nhẹ nhàng khiến toàn thân hắn như tê dại, lại càng ôm chặt nàng hơn nữa.

Chỉ là, hắn một chút sức lực cũng không còn.

“Ta có làm nàng đau không?” Hắn nói lỏng vòng tay một chút, trêu mếu nhìn nàng.

Nàng xoay lưng về phía hắn, khẽ lắc đầu.

Hắn nắm lấy tay nàng, áp bàn tay mềm mại ấy lên môi, hôn nhẹ.

Nhìn vẻ rụt rè của nàng, hắn thầm nghĩ có lẽ phụ nữ trải qua lần đầu tiên đều

ngượng ngùng như vậy. Cánh tay hấn lại xiết chặt nàng, đặt một nụ hôn lên trán nàng. Hấn muốn nàng cảm thấy yên tâm một chút.

“Lâm Nguyệt, nàng có yêu ta không?”

Nàng không đáp, chỉ cúi đầu xuống, như trốn tránh câu hỏi vừa rồi của hấn.

“Có không?” Hấn nâng cằm nàng lên. Đôi mắt xoáy sâu vào tận tâm can người đối diện ấy khiến nàng cảm giác như đang bị dồn đến chân tường.

“Người đừng hỏi được không.” Nàng lí nhí đáp, lại cúi đầu, như một lời cầu khẩn. Nàng biết, hấn đang si mê nàng, chỉ

cần nàng nói một tiếng ‘Có’, hẳn sẽ tin nàng. Nhưng nàng lại không muốn tàn nhẫn gieo vào lòng hắn niềm tin mà ngay cả bản thân mình còn chưa chắc chắn. Một người ở ngôi cao gió lạnh hẳn, một khi mở lòng để yêu, tức là đã chấp nhận cắt một góc tim mình cho đối phương nắm giữ. Nàng sợ tình cảm của mình đối với hắn không đủ để bù lại một góc một hắn đã cắt ra. Hắn hy vọng càng nhiều, khi thất vọng sẽ càng đau khổ.

Bàn tay Lê Ứng Thiên từ từ thả lỏng.

Lúc này đây, chính hắn lại là người trong lòng trăm mối tơ vò.

Từ trước đến giờ hắn làm việc đều theo

kế hoạch và mục đích. Đối mặt với những thứ không rõ ràng, hắn liền cảm giác thiếu sự an toàn. Có lẽ câu hỏi ấy của hắn đối với người khác là rất vớ vẩn, nhưng đối với hắn, nó giống như một chiếc dằm trong tim. Một ngày không nhổ ra, là một ngày đau âm ỉ.

“Trời vẫn còn sớm, ngủ thêm một chút đi.”

Hắn hôn lên tóc nàng, kéo chăn lên, phủ trọn tấm thân ngọc ngà mềm mại. Nàng nép vào lòng hắn, cố gạt đi những suy nghĩ ngồn ngang đang xâm chiếm lấy mình, chợt thấy đêm sao dài đằng đằng.

...

Nắng len qua khe cửa, kéo nàng ra khỏi giấc mơ còn dang dở. Lúc tỉnh dậy, nàng nhận ra lúc ngủ hần vẫn còn ôm mình rất chặt.

“Trời sáng rồi sao?”

Hần trước khi buông nàng ra, còn xiết chặt nàng thêm lần nữa, giống như chỉ hận không thể cả ngày đều giữ nàng trong vòng tay mình như thế.

Nàng bước xuống giường, chỉnh trang lại y phục một chút trước khi cung nữ bước vào. Hần đứng dậy, mỉm cười nắm lấy tay nàng. Nhưng khi ánh mắt hần lướt qua tấm đệm nơi nàng nằm, nụ cười ấy lại tan

đi rất nhanh như chưa bao giờ hiện hữu.

Hắn buông tay nàng ra, rồi tự mặc lấy y phục, nhanh chóng rời đi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, hắn không nhìn nàng, cũng không nói với nàng một lời nào nữa.

Nhận thấy sự khác lạ của hắn, nàng theo bản năng, nhìn về phía tấm đệm, nơi hắn đã nhìn.

Cuối cùng, cũng ngộ ra...

Nàng những tưởng hắn và Trần Lâm Nguyệt đã động phòng từ buổi đại hôn nên cũng không nghĩ đến việc để lại vết máu giả trên đệm để lừa hắn thân thể này

là trinh nữ. Sai một li, đi một dặm. Một hoàng đế như hấn làm sao có thể chấp nhận người phụ nữ mình yêu trước khi đến với mình đã thất thân? Huống hồ, người này lại còn là hoàng hậu.

Hấn và nàng là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, giờ thì nàng lại càng thấm thía hơn điều ấy. Hấn có quyền có tam cung lục viện, nhưng nàng khi đến với hấn lại phải hoàn toàn trinh bạch. Khởi đầu đã như vậy, sau này sẽ thế nào đây? Hấn không thể chỉ có mình nàng. Thân thể hấn sẽ lưu lại dấu vết của người phụ nữ khác sau cuộc ái ân. Quần áo hấn sẽ phảng phất mùi nước hoa xa lạ. Sẽ có những đứa trẻ không phải con nàng gọi hấn là cha. Còn nàng, nàng luôn phải

tươi cười đón nhận những người phụ nữ đó, những đứa trẻ đó, vì nàng là hoàng hậu.

Đáng sợ!

Huống chi, nàng là Trần Lâm Nguyệt, là em gái của đệ nhất phú thương Lý Thiệu Minh, là con cò hăn dùng để trấn áp hoàng đệ của mình. Hăn đối với nàng, không thể chỉ có yêu.

Nàng tựa lưng vào cánh cửa, nhìn theo bóng lưng hăn nhoà dần trong nắng.

Kết thúc sớm như thế cũng không phải là không tốt.

Cơn gió đầu đông lạnh đậm thổi qua những nhánh cây khô khốc. Mấy chiếc lá vàng yếu ớt bám trên cành cũng không chịu nổi, buông mình rơi xuống nền đá, tạo thành những tiếng loạt xoạt vô vị.

Nàng cúi người, chạm tay vào mặt nước lạnh ngắt của hồ Vọng Nguyệt, cảm nhận cái buốt giá của mùa đông.

Đã hơn mười ngày rồi, Lê Ứng Thiên chưa một lần trở lại chỗ nàng.

Là do nàng không cho hắn câu trả lời dứt khoát, hay là do hắn thất vọng sau khi phát hiện sự thật phũ phàng kia, nàng

không biết. Giữa nàng và hắn, cứ như mỗi lần có một người bước lên một bước thì người kia sẽ lại lùi về một bước. Quanh đi ngoảnh lại vẫn không đâu vào đâu cả.

Cũng may đêm ấy nàng đã dùng thứ thuốc Trần Lâm Nguyệt để lại chứ không thật sự làm chuyện vợ chồng với hắn. Nếu không, có lẽ lúc này nàng không chỉ phải sầu khổ có bấy nhiêu.

“Nương nương, đã đến giờ khởi hành.” Nếu Trường Đông không lên tiếng, tay nàng có lẽ đã đóng băng dưới hồ Vọng Nguyệt.

“Ừm.” Nàng đứng dậy, vuốt lại nếp áo,

rồi men theo con đường nhỏ bên hồ đến chiếc kiệu đã đợi sẵn cách đó không xa.

Nàng xuất cung, lấy cớ là thăm nghĩa mẫu vừa lâm bệnh rồi sẵn tiện ghé thăm người chị dâu sắp vào cửa của mình, nhưng thực chất là hoàn thành công đoạn cuối màn kịch mà mình đã dựng ra.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

Hơn trăm người trong phủ của Vũ Văn Bình xếp hàng ngay ngắn, đồng loạt quỳ xuống trước mặt nàng. Quốc Tử giám đốc học Vũ Văn Bình làm quan đã nhiều năm, thân thái bên ngoài vẫn vững vàng,

nhưng sắc mặt của phu nhân ông ta thì không tốt lắm.

Nàng biết vì sao. Bởi vì hôm nay nàng bất ngờ đến thăm hỏi người chị dâu đoan trang hiền thực của mình, không ngoài lý do này.

“Sao bốn cung không thấy Vũ Tố Lan?”
Nàng lên tiếng, cứ như mình thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Bẩm hoàng hậu nương nương, khuyên nữ cách đây mấy ngày đã về quê ngoại đón bà ngoại lên kinh thành dự hôn lễ.”
Vũ Văn Bình kính cẩn bẩm báo.

“Bà ngoại?” Khoé môi nàng cong lên,

ánh mắt thấp thoáng ánh cười bá đạo.
“Bồn cung cứ nghĩ ‘bà ngoại’ là từ dùng
để chỉ đàn bà chứ?”

Nàng vừa dứt lời, hai tên thị vệ đã giải
đến trước mặt nàng một chàng thư sinh
trắng trẻo thơm tho. Vẻ đẹp của hắn có lẽ
ở Lạc Việt này chỉ đứng sau Lê Nguyên
Phong và Lý Thiệu Minh.

“Vũ Tổ Lan, người nói đi, hắn chính là
‘bà ngoại’ của người sao?”

Vũ Tổ Lan bị hai thị vệ dẫn vào, quỳ sụp
dưới chân nàng. Hai hàng châu sa tuôn
xuống, dung nhan kiều diễm như một đóa
hoa lê đằm mưa xuân. Hai người này
đúng là trời sinh một cặp, xứng đôi vừa

lúa.

“Nương nương, chuyện này không liên quan đến Tố Lan, là thảo dân đã dụ dỗ nàng.” Tên thư sinh kia cố bị kẹp giữa hai thanh gậy lớn, vẫn cố rướn người cầu xin cho người mình yêu.

“Nương nương, không liên quan đến hấn, tất cả là lỗi của dân nữ.”

Nàng đưa tách trà đang uống dở cho Trường Đông, lướt ánh mắt qua Vũ Tố Lan, sau đó đến tên thư sinh, cuối cùng dừng lại ở Vũ Văn Bình.

“Quốc Tử Giám đốc học, ông giải thích chuyện này thế nào?”

“Là vi thần gia đạo không nghiêm, xin hoàng hậu trách phạt.” Vũ Văn Bình cúi rạp người xuống đất, giọng thống thiết.

“Phải chăng các người chê gia đình bốn cung là thương nhân thấp hèn, không xứng đáng với con gái nhà quan?”

“Nương nương, chúng thảo dân không dám.” Cả nhà Vũ Văn Bình đồng thanh, ai nấy đều mặt xanh môi tái.

“Nếu không phải cung nữ của bốn cung ra ngoài mua trang sức nhiều lần trông thấy Vũ Tố Lan cùng tình nhân hẹn hò, bốn cung hẳn đã bị các người qua mặt. Anh trai của bốn cung chỉ là một thương

nhân, nhưng không phải vì thế mà chấp nhận một vị hôn thê không biết giữ phụ đạo. Chuyện này đồn ra ngoài mặt mũi bốn cung còn biết để đâu. Thánh thượng là người ban hôn, thiên hạ sẽ nhìn thánh thượng như thế nào?”

Không một ai dám lên tiếng.

“Người đâu, trói hai người họ lại, giải vào cung.”

“Dạ, nương nương.”

“Tìm một chiếc kiệu nhốt họ vào, bốn cung không muốn chuyện xấu đồn ra ngoài.”

Ngồi trên kiệu xa hoa trở về cung, nàng thông thả nhâm nhi tách trà gừng nghi ngút khói. Lúc này cứ phải giả vờ tức giận nên trà cũng không uống được bao nhiêu. Giờ đây, nàng chỉ còn chờ Lê Ứng Thiên ban chiếu chỉ huỷ bỏ hôn ước giữa Vampire và Vũ Tổ Lan nữa là xong.

Ngày ấy, nàng cố tình để Vũ Tổ Lan gặp mặt Lê Nguyên Phong mục đích là để dò tìm loại đàn ông có thể khiến cô ta xao động. Xưa nay nếu anh hùng khó qua ải mỹ nhân, thì mỹ nhân cũng khó qua ải mỹ nam. Nhìn thái độ của cô ta đối với Lê Nguyên Phong, nàng đã nhận ra nam sắc là một mấu chốt quan trọng. Sau đó, nàng dựng một màn kịch anh hùng cứu mỹ nhân, tìm một tên thủ hạ của Vampire giải

thoát Vũ Tố Lan khỏi tay bọn cướp do nàng sắp xếp. Kết quả là cô ta chỉ tặng vàng bạc tạ ơn, chứ không mặn mà quyến luyến vị ‘anh hùng’ kia lắm. Vì vậy, nàng rút ra kết luận, đối với Vũ Tố Lan, phải tìm được một tên thư sinh tài mạo hơn người thì mới có khả năng quyến rũ được cô ta.

Các vị tiểu thư khuê các thời này suốt ngày ru rú trong nhà, vẽ tranh làm thơ. Đoan trang chỉ là vẻ ngoài, nhạy cảm mới là nội tâm thật sự. Chỉ một khúc nhạc, một bài thơ là có thể khiến những trái tim còn non kinh nghiệm với đời rung động.

Một mặt, nàng sai người tung tin đồn to

nhỏ là Vampire bắt lực, chán ghét phụ nữ, khiến Vũ Tố Lan có ấn tượng xấu về vị hôn phu chưa một lần gặp mặt của mình. Mặt khác, nàng thông qua thủ hạ của Vampire đạo diễn hoàn cảnh để cô ta và tên thư sinh kia gặp nhau theo kiểu ‘duyên trời định’, sau đó âm thầm giúp họ vượt qua tai mắt gia đình, phát triển tình cảm thắm thiết mặn nồng. Ăn vụng lúc nào cũng ngon, tình yêu bị cấm đoán là tình yêu dễ bùng nổ nhất. Hai người ấy không dính nhau như sam mới lạ.

Hiện nay Lê Ứng Thiên vẫn chưa chắc chắn về tầm nguy hiểm của Vampire. Nếu Vampire thật sự không có mưu đồ mà Lê Ứng Thiên lại gả mặt thám của mình cho hắn, nước cờ này sẽ làm lãng phí một

nhân tài. Nếu Vampire thật sự có dị tâm, ý đồ của Lê Ứng Thiên hẳn không thể nào không thấy, còn không sớm đề phòng người vợ mới cưới của mình sao? Vì vậy, đứng ở góc độ của Lê Ứng Thiên, người hẳn cử đi do thám Vampire không thể là Vũ Tố Lan...

...mà là người sẽ theo cô ta khi gả vào nhà họ Lý.

Tỳ nữ, gia đình đi theo Vũ Tố Lan có đến mười mấy người, nàng không thể xác định rõ là ai. Thế nhưng, nàng lại có thể dựa vào Vũ Tố Lan mà ngăn cản con người đó.

Nếu giết đi Vũ Tố Lan, hay đầu độc

khiến cô ta phát bệnh, dù Lê Ứng Thiên có không nghi ngờ đi nữa thì hẳn cũng có thể dễ dàng ban một vị hôn thê mới cho Vampire. Kế hoạch vẫn tiến hành như cũ. Nàng bắt gian tại trận, sẽ khiến Lê Ứng Thiên mất mặt mà không thể ban hôn cho Vampire lần nữa.

Về phần đôi uyên ương kia, nàng cũng không có ý định bắt tội họ làm gì. Chỉ cần đánh cho họ vài chục roi cho ra vẻ, sau đó giả vờ cảm động trước tấm chân tình của họ, xin Lê Ứng Thiên tác hợp cho họ là xong. Bản thân Lê Ứng Thiên không muốn chuyện xấu đồn ra ngoài, sẽ không đến nổi trừng phạt nặng nề.

...

Kế hoạch đã thành công như dự tính, nhưng rốt cuộc nàng lại không có được cảm giác thoả mãn như mình từng nghĩ.

Từ lúc nàng bước vào phòng, cho đến khi bức thánh chỉ huỷ hôn được thảo ra, Lê Ứng Thiên đều hạn chế nhìn thẳng vào nàng. Ngay cả trước đây, khi cả hai vẫn chưa bắt đầu, hắn cũng không đến nỗi lạnh lùng với nàng như vậy.

Nàng chợt nhận ra, mình vừa đặt thêm một viên gạch lên bức tường ngăn cách giữa nàng và hắn.

Cung Hưng Long vẫn như thế, vắng lặng đến ngỗ ngàng.

Nàng lặng lẽ bước ra khỏi ngự thư phòng, liếc mắt nhìn sang phía mái hiên cuối dãy hành lang, nơi nàng và hắc tòng có những khoảng hạnh phúc ngắn ngủi bên nhau. Vẫn mái ngói ấy, ngọn cỏ ấy, bầu trời ấy, nhưng trăng đêm nay đã không còn sáng như đêm ấy nữa. Chỉ có thứ ánh sáng hiu hắt tỏa ra từ chiếc đèn lồng cách đó gần chục bước chân, còn không đủ nhìn rõ mặt một người...

Chương 40: Tri Kỷ

H

ậu cung buồn chán, nhiều lúc nàng cũng muốn lôi mấy cái trống ra đánh giải sầu, nhưng nghĩ đến ánh mắt của cả hậu cung, ánh mắt của Trường Đông, ánh mắt của Lê Ứng Thiên, ánh mắt của Vampire, cuối cùng nàng vẫn ngồi một góc. Nhìn mảnh giấy đầy những vòng tròn và dấu thập đang từ từ cháy thành tro trong chậu lửa, nàng nghĩ có lẽ tương lai trở thành người tự kỷ của mình cũng không còn xa nữa. Cả trò carô, bắn tàu, tiến lên mà cũng có thể cả ngày chơi đi chơi lại một mình.

Đôi khi nàng cũng nghĩ đến chuyện sang cung Đào Nguyên tâm sự với Đỗ Thiên Thành một lát. Dù sao cũng là người cùng thời đại, có nhiều chuyện để than thở, chia sẻ với nhau hơn. Có điều, việc đánh ghen chỉ qua mắt được người ngoài, chứ làm sao qua mắt được Trường Đông. Trường Đông biết tức là Vampire biết. Đối với việc gặp gỡ Lê Nguyên Phong, nàng còn có thể lấy lý do là tìm cách ly gián tình cảm anh em hấn, chứ còn Đỗ Thiên Thành...

Chẳng lẽ lại để lộ ra việc hấn là mật thám của Lê Ứng Thiên?

Vì thú tiêu khiển của bản thân mà gây ra nhiều hậu quả khó lường thì thật không

đáng chút nào. Huồng hồ, nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng Đỗ Thiên Thành. Quen nhau chưa được bao lâu, làm sao nàng biết được phía sau người đồng hương này có còn ẩn chứa uẩn khúc gì không. Đó là còn chưa kể đến việc Lê Ứng Thiên sẽ sinh nghi rồi điều tra Đỗ Thiên Thành nếu nàng tự dung lại hay lui tới cung Đào Nguyên như vậy.

Đã năm ngày rồi, hôm nào nàng cũng đảo qua đảo lại đình Phong Nguyệt mấy bận, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng áo lam quen thuộc của tên hentai đáng ghét. Muốn liên lạc với hắn cũng chẳng biết làm sao. Nhìn chiếc ghế đối diện trống không, nàng cảm thấy bơ vơ đến lạ.

“Hoàng tâu...” Cái giọng nhựa đường quen thuộc thỉnh thoảng vang lên ngay phía sau nàng, khiến nàng thẳng thốt trong giây lát, cứ sợ là ảo giác.

Lê Nguyên Phong từng bước chậm rãi đi lướt qua nàng, ngồi xuống chiếc ghế mà mấy ngày liền nàng vẫn dán mắt vào. “Mặc có cái áo khoác mỏng như vậy chạy ra đây. Từ bao giờ người thích tự hành xác vậy hả?” Nói xong liền khẽ đầu quạt vào mu bàn tay nàng một cái, như trừng phạt.

“Mấy ngày nay người đi đâu, sao không vào chơi với ta?” Nàng hờn trách nói. “Bằng hữu, đồng minh gì mà vậy đó.”

“Ngay cả bước ra khỏi phòng ta còn không bước nổi, làm sao vào cung chơi với người.” Hấn vừa nói vừa nhón lấy một thanh kẹo mè từ chiếc khay gỗ đặt trước mặt mình.

“Người bị độc phát sao?” Giọng nàng dịu lại. Nàng thấy mình thật ích kỷ, chỉ biết giận hấn không đến thăm mình, mà không tính đến việc mấy ngày qua hấn phải ở trong vương phủ nằm dưỡng bệnh. Lúc nào cũng thấy hấn phờ phợt vui cười, nàng dường như quên mất trong người hấn vẫn còn loại kịch độc đáng sợ kia.

“Xung quanh không một bóng người. Là người đuổi hết cung nữ đi sao?” Hấn

không đáp lại câu hỏi của nàng, mà chuyển sang một đề tài khác.

“Ừm.” Nàng gật gật đầu, cũng muốn hỏi thăm thêm về tình trạng của hắn, nhưng thấy hắn lảng tránh nên thôi. Có lẽ hắn là đàn ông nên tự ái không muốn cho người ta nhắc đến điểm yếu của mình.

“Từ bao giờ ngươi lại trở nên ngang tàng như vậy? Không sợ bị mọi người chú ý sao?” Hắn nhip nhàng phe phẩy cây quạt, cười cười.

“Lâu lâu lộng quyền cho vui vậy đó, suốt ngày làm gì cũng ngó trước ngó sau chắc ta chết vì buồn.” Nàng lắc lắc tách trà nóng hồi trong tay, chăm chăm nhìn vào

làn khói nhạt đang uồn lượn.

“Tâm trạng người không được tốt sao?”
Hắn quan tâm hỏi.

“Nguyên Phong, ta buồn.” Nàng nói xong, mặt cũng xụ xuống, vừa nhìn đã thấy không những đang u sầu, mà còn chán nản. Trước mặt nàng là Lê Nguyên Phong, nàng không cần phải gắng gượng che giấu cảm xúc của mình.

“Người buồn chuyện gì?” Giọng hắn không lo lắng mấy, mà giống như đang dụ dỗ trẻ con.

“Không biết nữa.” Nàng lắc đầu.

Mấy ngày qua, nàng đã nghĩ đến rất nhiều chuyện. Ban đầu, nàng chỉ đơn giản là tiếc nuối về mối tình chưa mở đầu đã kết thúc của mình, nhưng về sau, cứ như một vòng sóng lan dần giữa mặt hồ, càng lúc càng xuất hiện những mối âu lo khiến nàng choáng ngợp.

Nàng sợ mình không thể quay về thế kỷ 21, không thể gặp lại người thân, suốt đời phải sống giữa bốn bức tường của hậu cung tù túng. Dù mấy năm sau nàng có thể may mắn quay về thế giới của mình, chuyện học hành của nàng không phải cũng sẽ lỡ dở sao, rồi còn không biết Trần Lâm Nguyệt trong thân xác của nàng có gây ra hậu quả gì không.

Nếu phải mãi mãi ở lại thế giới này, nàng phải làm gì? Phải làm sao đối mặt với mối quan hệ giữa mình và Lê Ứng Thiên? Hay là trốn đến nơi nào đó không ai biết thân phận của mình để bắt đầu lại cuộc đời?

Ở cái thế giới cổ đại đầy xa lạ này, một đứa con gái sinh trưởng ở thời hiện đại như nàng phải làm sao để hoà nhập, làm sao để có được hạnh phúc đây?

Trước đây, nàng là người rất lạc quan. Không hiểu từ lúc nào lại càng nghĩ càng thấy bi quan, bế tắc.

Hình như là từ khi bị bức phải nhảy xuống vực ở Tế Châu...

Sự mong manh của sinh mệnh, sự phũ phàng của quyền lực, tất cả, vào giây phút ấy, đã hiện lên rất rõ rệt trước mắt nàng. Dù sau đó có bao nhiêu màu hồng được tô lên hồi ức của nàng đi chăng nữa, bên dưới đó, vẫn là màu đen khốc liệt kia.

“Ngay cả bản thân người còn không rõ, người bảo ta làm sao giúp người đây.” Hắn miết miết kẹo mè dọc theo môi nàng, cho đến khi nàng há miệng đớp lấy nhai rôm rốp rồi nuốt trọn nó vào cổ họng.

“Người không cần làm gì hết, chỉ cần ngồi đó được rồi.” Nàng nói xong, liền

xếp hai cánh tay lên mặt bàn, nằm xuống.

“Người...muốn ngủ?”

“Ừm.” Mấy ngày rồi, nàng chẳng có được giấc ngủ ra hồn nào, cả trưa lẫn tối.

“Vậy người còn muốn ta ở đây để làm gì?”

“Ta không muốn ở một mình.” Chỉ cần biết có hắc cảnh mình, nàng sẽ cảm thấy yên tâm, dù không cần phải nhìn thấy hắc.

“Bất Tỉnh Quốc vương đỉnh đỉnh đại danh ngồi canh cho người ngủ, người cũng oai lắm.” Giọng hắc không có chút

bất mãn nào, mà giống như trêu chọc, như dung túng.

Cơn gió nhẹ đầu đông khẽ khàng lướt qua nàng. Có hơi lạnh một chút, nhưng sau đó lại không lạnh nữa, vì hình như có vật gì đã trùm nàng lại. Nàng lười nhác, nên cũng chẳng tò mò tìm hiểu vì sao, cứ ản nấp dưới cái ấm áp ấy mà lim dim, từ từ chìm vào giấc ngủ.

...

Đến khi tỉnh dậy, mặt trời cũng đã tắt nắng rồi.

...

Lê Nguyên Phong vẫn ngồi đó, trên chiếc ghế đối diện nàng.

Lúc mở mắt ra nhìn thấy hắn, nàng đã nghĩ, có lẽ cả đời này không cần yêu ai, không cần lấy ai cũng không sao. Chỉ cần có hắn là tri kỉ, như vậy là đủ lắm rồi.

“Người nói ngủ liền ngủ suốt hai canh giờ liền, tối qua thức khuya sao?” Hắn nhặt lấy một hòn sỏi, nhẹ nhàng ném xuống hồ.

Nhìn hòn sỏi lần lượt nảy lên bốn lần trên mặt nước, đôi mắt nàng như bị thôi miên, sững sờ đến cả khi hòn sỏi đã mất dấu dưới đáy hồ.

“Sao vậy?” Hấn cảm nhận được sự khác lạ trong ánh mắt của nàng.

Nàng lắc lắc đầu. “Không có gì, suy nghĩ vớ vẩn thôi.” Sau đó cố nặn ra một nụ cười. “Chắc là do đói bụng.”

“Cũng muộn rồi, người về cung Trường Lạc dùng bữa tối đi. Ta cũng phải sang cung Hưng Long phụ giúp hoàng huynh một lát.”

“Nguyên Phong, ta muốn ăn phô mai.” Nàng biết mình được voi đòi tiên, nhưng thật sự cả tháng nay nàng thèm món này đến phát điên rồi. “Người làm cho ta ăn, nha.”

“Phô mai là cái gì?”

Nàng cố lục lại những điều tai nghe mắt thấy từ lần đi tham quan trại bò sữa năm lớp 12, có bao nhiêu miêu tả bấy nhiêu cho hắn. Quy trình chế biến món này phức tạp, nàng mà đòi ngự thiện phòng làm, chắc chắc không qua mắt được Trường Đông.

“Ừ, ta sẽ thử xem sao.” Hắn gật gật đầu, dường như còn đang suy nghĩ. “Nhưng mà trên đời này không có cái gì cho không biếu không đâu.” Gương mặt nghiêm túc không biết từ lúc nào đã chuyển sang gian xảo.

“Người muốn ta làm gì? Đừng có nói lại

bắt ta uống cái viên thuốc đỏ đỏ hôm bữa nữa nha.”

Nói xong, tự dưng nàng nhớ đến lần đầu tiên hấn đột nhập phòng ngủ của mình, hùng hồn tuyên bố ‘Ta sẽ bắt nạt ngươi’. Nghĩ lại chợt thấy buồn cười. Nếu không có hấn, có lẽ nàng đã không yên ổn sống đến giờ, bị bắt nạt thế này vẫn còn lời chán. Chỉ thiếu điều chưa đến nỗi cuồng ngược mà nắm lấy tay áo hấn, nài nỉ “Nguyên Phong, ngươi bắt nạt ta đi, bắt nạt nữa đi”.

“Khen ta khôi ngô tuấn tú đi.”

“Nguyên Phong, ngươi thật khôi ngô tuấn tú.” Nàng không ngờ trình độ tự sướng

của hắn cao đến vậy, đòi nàng khen hắn đẹp trai.

“Nói: ‘không gặp người một ngày, ta nhớ người đến không ngủ được’ đi.” Giọng hắn chợt trở nên khác lạ. Nàng cũng không biết rõ là lạ thế nào, chỉ biết giọng nói kia cùng với ánh mắt của hắn, vào khoảnh khắc ấy, giống như len lỏi vào tận tim người đối diện – là nàng.

“Không gặp người một ngày, ta nhớ người đến không ngủ được.” Thế này có gọi là bán rẻ lương tâm vì miếng ăn không nhỉ? Nghe cứ như nàng tương tư hắn ấy. Dù mấy hôm nay nàng vì không có hắn trò chuyện mà thấy khó ngủ thật, nhưng cũng đâu đến nỗi da diết kiểu trai

gái yêu nhau như vậy. Cả Lê Ứng Thiên, nàng cũng chỉ thỉnh thoảng mới nhớ thôi.

Hay là hẳn thích cái cảm giác bản thân là người quan trọng nên mới đòi nàng nói câu nói ấy?

“Được rồi, chờ tin vui của ta đi.”

Dưới bóng hoàng hôn, nàng và hẳn, mỗi người một ngã.

Vừa về đến tấm cung, nàng đã ngửi thấy trong phòng toả ra mùi hương dịu dàng thanh thoát. Có lẽ Trường Đông thấy mấy hôm nay nàng không tươi cười nhiều lắm

nên mới thay đổi không khí một chút. Cô cung nữ này nếu không phải là tai mắt của Vampire thì đúng là một người hầu hoàn hảo.

Trên bàn, ánh nến mờ tỏ lung linh cháy, bên cạnh là một hộp trầm hương bằng vàng nghi ngút khói, nhìn thôi cũng thấy dễ chịu rồi.

“Nương nương, mời người nghỉ ngơi.”

Trường Đông đóng cửa lại, nàng cũng lững lững bước lại phía giường.

Khi tấm màn được vén lên, toàn thân nàng như hoá đá.

Vampire, có một vampire, là vampire khoả thân, lại còn khoả thân nằm trên giường của nàng.

Khiếp, trên tấm chăn còn có một cành hoa ngọc lan khô nữa chứ.

Lẽ ra nàng nên lưu ý ánh mắt của Trường Đông từ sớm.

“Thích không?” Hấn đưa ánh mắt mê người về phía nàng.

“Thích.” Nàng hít một hơi thật sâu.

Đang nhức đầu vì chuyện tình cảm với Lê Ứng Thiên, giờ Vampire lại đến. Nàng chỉ ước gì mình có đủ can đảm để

nói thẳng với hấn mình không phải là Trần Lâm Nguyệt. Cứ mỗi lần gặp lại phải đóng kịch thế này, chắc có ngày nàng điên lên mất.

“Chàng không biết nguy hiểm sao, tại sao lại còn đến tìm em?”

“Ta nhớ nàng.” Hấn âu yếm nói, luồn tay vào mái tóc nàng.

“Nếu chàng xảy ra chuyện gì, ta biết phải làm sao? Chàng không nghĩ cho bản thân cũng phải nghĩ cho cảm xúc của ta chứ!”

“Ta biết sai rồi.” Hấn nhỏ nhẹ nói, nghe cũng có phần tội nghiệp.

“Chiều chỉ huỷ bỏ hôn ước đã được mang đến.”

“Chàng thấy ta giải quyết việc này thế nào?” Nàng học theo giọng điệu có chút kiêu căng của Trần Lâm Nguyệt.

“Rất ổn thoả.”

Nàng nhặt bông hoa ngọc lan trên chần lên, vừa mân mê cánh hoa vừa tiếp tục trò chuyện với hắc đế câu giờ.

“Nếu là chàng, chàng sẽ giải quyết việc đó thế nào?”

“Hạ độc để nàng ta mắc bệnh nan y, hoặc là dựng ra tai nạn khiến nàng ta tật

nguyên” Hấn dừng lại một chút, ngẫm nghĩ. “Hoặc là sai người cưỡng hiếp nàng ta đến có thai, thế thôi.” Hấn điềm nhiên nói, cứ như đang quyết định xem ngày mai nên ăn thịt hay ăn cá.

Thế thôi?

Vâng, chỉ có ‘thế thôi’ đấy. Vũ Tố Lan nên thấy may mắn vì người ra tay với cô ta là nàng chứ không phải hấn.

Nàng không dám tưởng tượng ra cái ngày hấn phát hiện nàng giả làm Trần Lâm Nguyệt. Không, nàng giả dạng làm Trần Lâm Nguyệt vẫn còn tốt chán, cái tội lớn nhất của nàng, chính là đã chiếm thân xác của người phụ nữ hấn yêu thương nhất.

“Thiệu Minh, nếu Lê Ứng Thiên đã muốn dùng hôn sự để điều tra chàng thì việc hấn sắp xếp mật thám theo dõi cũng không phải là không thể.” Ánh mắt nàng chợt chuyển sang đầy cảnh giác và lo lắng. “Chàng mau rời khỏi đây đi, ta sợ có người mai phục. Khi nào có dịp ta sẽ đến tìm chàng.”

Có vẻ như hấn đã cảm nhận được sự cự tuyệt quyết liệt của nàng ẩn sau lý do có vẻ hợp lý kia nên không dây dưa nữa, mà nhanh chóng ngồi dậy mặc lại y phục, theo lối cửa sổ phóng ra ngoài. Chẳng mấy chốc đã biến mất không dấu vết.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, vừa định thối

tắt nên thì bên ngoài đã vang lên thanh âm trong trẻo của Trường Đông.

“Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Là Lê Ứng Thiên sao?

Vampire chỉ vừa mới rời đi hẳn đã xuất hiện. Vậy trước đó có khi nào...

Chương 41: Lòng Tin

T

hần thiếp tham kiến thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Nàng cúi thấp người, lễ phép lên tiếng thỉnh an, nhưng giọng nói lại không có vẻ hào hứng mấy.

Lê Ứng Thiên đóng cửa lại, ánh mắt nửa lạnh lẽo nửa lưu luyến chậm rãi lướt qua nàng.

Sự im lặng của hắn khiến nàng càng nghĩ càng lo. Hắn vẫn chưa lệnh cho nàng ngẩng mặt lên, nên nàng không nhìn thấy được biểu cảm trên gương mặt hắn lúc

này, càng không đoán được hấn đến đây vì lý do gì. Nếu thật sự lúc này hấn đã nhìn thấy bóng Vampire phi thân ra ngoài từ cửa sổ phòng nàng, nàng chết chắc.

Mùi trầm hương dịu dịu lan toả trong phòng khiến bầu không khí bao quanh hấn và nàng vốn đã yên ắng, giờ lại thêm phần tĩnh mịch...

Hít một hơi thật sâu, nàng cắn môi, định chủ động kết thúc sự yên lặng ấy. Nhưng không ngờ, hấn lại là người lên tiếng trước.

“Nàng không có gì để nói với trầm sao?”

“Thần thiệp...” Nàng ngập ngừng một

hồi lâu. Cô tình đợi cho sự kiên nhẫn của hấn cạn dần, nhìn không được mà bộc lộ chủ ý thật sự với nàng.

Có điều, nàng đã quên mất, hoặc chưa bao giờ để ý rằng Lê Ứng Thiên là loại người mà nếu cần, hỉ nộ ái ố đều có thể kèm lại được, không cho người khác thấy.

“Nếu thánh thượng muốn ban cho thần thiếp một dải lụa trắng, thần thiếp sẵn sàng tiếp nhận. Chỉ mong thánh thượng đừng trách tội gia đình thần thiếp.” Nàng quỳ xuống, lãnh đạm nói. Dùng một câu trả lời mơ hồ, đáp lại một câu hỏi mơ hồ.

Thế nhưng, sau đó, hấn vẫn không có

phản ứng gì. Lê Ứng Thiên điềm tĩnh đứng trước mặt nàng lúc này đây hoàn toàn khác xa Lê Ứng Thiên ngày ấy từng ôm chặt lấy nàng, tha thiết gọi tên nàng như một tên ngốc mới biết yêu.

Nói không hệt hăng – là nói dối.

Giọt nước nóng hồi động trên khoé mắt nàng càng lúc càng trĩu nặng...

Cuối cùng, rơi xuống.

“Trẫm nói sẽ ban chết cho nàng khi nào?” Hấn nhẹ nhàng đưa tay đỡ lấy nàng, giọng bắt đầu ấm áp hơn một chút.

Hấn rất sợ nước mắt nữ nhi. Lúc bé, là

mẫu phi. Sau này, lại là nàng.

“Thần thiếp trước khi vào cung đã không còn là trinh nữ, không phải đã phạm tội khi quân sao?” Nàng nhếch môi cười nhạt, nhìn hắn bằng đôi mắt long lanh nước. Hắn còn bị dao động bởi những giọt nước mắt của nàng tức là hắn đối với nàng cũng không đến nỗi tuyệt tình. Nếu lúc này hắn bắt gặp Vampire ngoài cửa sổ phòng nàng, không lý nào hắn có thể mềm lòng nhanh như vậy. Điều đó chứng tỏ, lần này hắn đến đây là muốn truy hỏi về chuyện trinh tiết của nàng.

“Là Nguyên Phong sao?” Hắn đau đớn bật ra cái tên ấy. Lẽ ra, hắn nên lường trước điều này từ lúc hắn cho phép Lê

Nguyên Phong thân cận bên nàng.

“Không liên quan đến vương gia.” Nàng khẽ đưa tay quạt giọt nước mắt vừa chực tuôn ra.

“Vậy thì là ai?” Hấn cố giữ giọng bình tĩnh, nhưng hơi thở dồn dập của hấn cho nàng biết hấn đang tức giận đến cùng cực. Nếu nàng và Lê Nguyên Phong phát sinh quan hệ, hấn có thể miễn cưỡng nhận một phần lỗi về phía mình- là hấn trước đây đã cố tình dùng nàng để trấn áp hoàng đệ của mình. Thế nhưng, nếu nàng có người đàn ông khác, hấn sẽ không thể nào chấp nhận.

Cảm xúc càng dâng cao, lí trí càng bị

che mờ. Đây là thời điểm mà khả năng phân tích của hắn dễ bị chi phối nhất.

Từ ngày hắn buông tay nàng, bỏ đi không để lại một lời nào, nàng đã từng nghĩ đến câu hỏi này cả trăm lần. Nói thật với hắn việc nàng vượt thời gian ư? Còn lâu hắn mới tin nàng. Dùng kiến thức sinh lý hiện đại để thuyết phục hắn rằng trên đেম không xuất hiện vết máu không có nghĩa là nàng không còn trinh tiết? Ngay cả ở thời hiện đại, vẫn còn cả khối người tin sái cổ vào cái phương pháp xác định trinh tiết cổ xưa ấy, làm sao nàng dám hy vọng hắn sẽ chấp nhận lời giải thích của nàng? Vả lại, sự thật là Trần Lâm Nguyệt và Vampire đã từng ‘ăn cơm trước kẻng’. Cái thân xác này không phải bị oan.

“Trước khi nhập cung, thần thiếp cùng anh trai về quê bái tế tổ tiên. Phạm Cự sớ thần thiếp làm phi tần, anh trai thần thiếp sẽ được thế, chiếm hết mối làm ăn của hấn...” Nàng run run thốt ra từng tiếng một, thi thoảng lại nấc lên, hai tay ôm lấy mặt. “Nên giữa đường, hấn đã sai người... sai người...”

Lê Ứng Thiên bước đến bên nàng, áp gương mặt đầm nước mắt của nàng vào lòng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đôi vai nhỏ đang run rẩy vì xúc động.

“Ta hiểu rồi, nàng không cần nói nữa.”

“Thần thiếp tự biết bản thân mình như

nhuộc nên sau đó đã dùng độc dược để tự kết liễu, không ngờ lại bị nghĩa mẫu phát hiện, kịp thời đưa đại phu đến cứu. Nghĩa phụ nói, việc sắc phong đã được định đoạt, nếu thần thiếp tự sát, cả họ Trần sẽ phải chịu tội vì thần thiếp.” Giọng nàng lẫn vào tiếng khóc, dần dần đã không còn nghe rõ nữa. “Thần thiếp tội lớn khó tha, có chết cũng không oán trách, chỉ xin người tha cho người nhà thần thiếp...”

“Ta cấm nàng, không được nói chữ ‘chết’ đó thêm một lần nào nữa.” Hấn xiết chặt lấy nàng, như muốn khiến nàng tan vào hấn. Hấn rất đau lòng mỗi khi nhìn nàng khóc. Những giọt nước mắt ấy, khiến hấn nhớ đến việc mình từng dồn nàng vào

con đường chết.

Nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, dùng tay áo lau khô nước mắt, cười lạnh. “Người có thể không giết thiếp, nhưng sẽ không thể đối xử với thiếp như không có chuyện gì xảy ra, phải không?”

“Trong mắt nàng, ta là người đàn ông không hiểu phải trái như thế sao?” Hắn lại ôm nàng vào lòng. “Nàng tin rằng ta không hề ý, nên mới không dùng lực hồng giả để gạt ta?”

“Là thiếp muốn đánh cược. Thiếp từng nghĩ rằng nếu một người đàn ông thật sự yêu thương thiếp, người đó sẽ không hề ý đến việc thân thiếp thất thân.”

Đêm ấy hấn ngủ rất say. Nếu nàng muốn gạt hấn, việc giả mạo lạc hồng là quá dễ dàng, nhưng nàng đã không làm vậy. Mấy ngày nay hấn chỉ biết cay cú về việc nàng thất thân, lúc nào cũng liên tưởng đến hình ảnh nàng và hoàng đệ hấn âu yếm bên nhau, mà không hề nghĩ đến trong lòng nàng có thể có một vết thương sâu đến vậy. Thậm chí, chất độc ngày ấy nàng dùng để tự sát, đến giờ vẫn còn chưa hoàn toàn được giải trừ.

Nàng đáng thương như vậy. Còn hấn, lại quá ích kỷ đối với nàng.

“Ta có một câu muốn hỏi nàng, nàng phải thành thật trả lời.”

“Là câu gì?”

“Không liên quan đến trình tiết của nàng.” Hấn áp hai tay vào má nàng, ánh mắt của nàng, rõ ràng là còn đang mặc cảm. “Ta muốn biết, nàng yêu ta hay yêu Nguyễn Phong.”

“Thần thiếp đúng là có thiện cảm với vương gia...”

Lê Ứng Thiên nghe đến đây, ánh mắt liền đánh lại.

“Nhưng từ lúc người nhảy xuống vực tìm thần thiếp...” Nàng cúi đầu, có vẻ ngượng ngùng.

“Thì thế nào?”

“Lúc ấy, thần thiếp mới biết, ‘thiện cảm’ và ‘yêu’ là hai khái niệm rất khác nhau.”

“Vậy là nàng yêu ta?” Hắc giữ lấy cằm của nàng, không cho nàng trốn tránh ánh mắt của hắn.

Nàng bặm môi gật gật đầu.

Gương mặt hắn bỗng bừng sáng trở lại, nhưng rồi lại tối dần. “Nàng yêu ta, tại sao vẫn thân thiết với Nguyên Phong như vậy?”

“Vương gia đi nhiều nơi, biết nhiều điều

lạ, có thể kể nhiều chuyện rất thú vị.”

“Nói chuyện với ta rất chán sao?” Giọng điệu hần có phần giận dỗi.

“Không phải, nhưng người là hoàng đế. Đối diện với người, thiếp thấy có một chút áp lực.” Nàng nũng nịu nói.

“Ai bảo nàng xem ta là hoàng đế?” Hần đặt nàng lên đùi mình.

“Vậy thì xem là gì?”

“Là chồng của nàng.” Hần nói xong, liền tham lam cắn nhẹ lên môi nàng một cái, khiến nàng đỏ mặt. “Gọi trẫm Ưng Thiên đi.”

“Ừng...” Nàng ngập ngừng.

“Gọi mau.” Hấn vỗ vỗ nhẹ cầm nàng.

“Ừng Thiên.” Nàng cúi đầu.

Những cử chỉ thân mật của hấn khiến nàng bắt đầu lo sợ. Nàng trên danh phận là vợ của hấn, giờ hấn lại còn yêu nàng như vậy, việc hấn muốn quan hệ thể xác với nàng là điều không sớm thì muộn cũng phải xảy ra. Đêm ấy nàng đã dùng loại thuốc gây ảo giác của Trần Lâm Nguyệt để gạt hấn một lần, nhưng nàng cũng không thể cứ từ ngày này qua ngày nọ đều lạm dụng cách ấy mà tránh hấn. Huống hồ, Lê Ứng Thiên là hoàng đế,

kinh nghiệm phòng the chắc chắn có thừa, không thể nào cứ bị nàng lừa mãi.

Có thể tình cảm của nàng đối với hắn chưa đủ chín. Cũng có thể quanh hắn lúc này vẫn còn quá nhiều chướng ngại, khiến nàng chùn bước. Nàng cảm thấy, mình vẫn chưa đủ sẵn sàng để cùng hắn tiến xa hơn nữa.

“A, ngày mai cung Trường Lạc phải ban phát nguyệt lệ cho các phi tần rồi. Thần thiếp còn chưa kiểm tra lại sổ sách.” Nàng nhón người, thoát khỏi vòng tay hắn, ra vẻ hồn nhiên mà chạy đến bên bàn.

“Việc đó để trưởng cung nữ làm là được

rồi.” Hấn cố níu kéo nàng, nhưng không bức ép.

“Thần thiếp là hoàng hậu. Một khi đã nhận bổng lộc vua ban thì nhất định phải làm đúng bốn phận của mình.” Nàng kiên định nhìn hấn. “Thần thiếp muốn giúp người quản lý hậu cung thật tốt.”

“Thôi được, nàng cứ làm việc của nàng đi. Trẫm cũng phải về cung Hưng Long phê duyệt tấu chương.” Hấn miễn cưỡng nhượng bộ nàng. Tuy ý định tránh né của nàng không biểu hiện ra rõ lắm, nhưng hấn cũng có thể cảm nhận được phần nào. Có lẽ, dư âm của chuyện cũ cho đến giờ vẫn còn ám ảnh nàng.

“Thánh thượng đi đường cẩn thận.” Nàng quỳ xuống, cung kính hành lễ tiễn hấn ra khỏi cửa.

Dùng xong điểm tâm sáng, nàng liền đến đình Phong Nguyệt tìm Lê Nguyên Phong, bàn bạc với hấn về tiến trình thu mua các tiền trang. Để có thể truyền đạt cho hấn một cách rõ ràng nhất ý tưởng của mình, suốt mấy ngày liền, nàng đã mò mẫm vẽ một số sơ đồ để giúp hấn dễ hiểu hơn. Nàng ở trong cung, không có điều kiện trực tiếp điều hành công việc, hơn nữa có một số bước hấn làm sẽ hiệu quả hơn nàng, nên nàng muốn giao phó toàn bộ việc này cho hấn.

“Cái món phô mai gì đó, nghe người kể cũng ngon, nhưng nhiệt độ ở Lạc Việt năm nay không đủ lạnh.” Lê Nguyên Phong lên tiếng, có vẻ tiếc rẻ. “Ta đã cho người thử mấy lần rồi, nhưng vẫn không làm được.”

“Ừm, ta cũng đoán là cơ hội thành công rất thấp.” Ánh mắt nàng tập trung vào bình rượu hắc vừa đặt lên bàn. “Người mang rượu vào uống với Lê Ứng Thiên à?”

“Không phải rượu, là sữa lên men.” Hắc tự hào đáp, rồi đứng dậy nhanh tay mở nắp chiếc bình. “Phô mai thì không làm được, nhưng trong quá trình làm phô

mai, đầu bếp của ta đã tạo ra được thứ sữa lên men này, bỏ mật ong vào uống rất ngon.”

“Sữa chua?” Đôi mắt nàng sáng rực lên, vội vội vàng vàng nhận lấy chiếc cốc tre đựng sữa từ tay hắn. “Ta cũng thích thứ này lắm, trộn với trái cây dầm là ngon lú con cú luôn đó.”

“Vậy sao?” Hắn có vẻ hứng thú.

“Báo cho ngươi một tin vui: ta xử lý được Phạm Cự rồi.” Nàng nhếch môi cười đắc thắng.

“Ngươi vu oan tội gì cho hắn?”

“Sao người biết ta vu oan cho hấn?”
Nàng ngạc nhiên quay sang nhìn Lê Nguyên Phong. Hấn cứ như con sâu ăn uống ngủ nghỉ trong bụng của nàng.

“Người ngốc như ngươi, dĩ nhiên chỉ biết học theo mấy chiêu của ta. Chiêu gần nhất mà ta dùng là vu oan giá hoạ cho nhà họ Nguyễn, không phải sao?”
Hấn đưa tay cốc đầu nàng.

Nàng cẩn trọng đưa mắt nhìn bốn phía, rồi rướn người cốc vào trán hấn một cái trả thù. Cái tên hentai này không hiểu sao lúc nào cũng thừa cơ chà đạp trí tuệ của nàng.

“Ta nói với Lê Ứng Thiên là hấn từng sai

người cường bức Trần Lâm Nguyệt.”

“Hoàng huynh ta không phải loại người nói gì tin nấy đâu, người không nên liều như vậy.” Lê Nguyên Phong có vẻ không yên tâm lắm.

“Đừng lo, ta đã chuẩn bị mọi việc đầy đủ cả rồi.” Nàng đáp một cách ngắn gọn, không muốn nói rõ cho hắn biết mục đích chính việc vu oan cho Phạm Cự thật ra là để lấp liếm việc thất thân của Trần Lâm Nguyệt. Kể chi tiết ra, hắn lại truy hỏi nàng chuyện Vampire. Tuy nàng nghiêng về phía Lê Nguyên Phong, nhưng vì lời hứa với Trần Lâm Nguyệt, vì ơn cứu mạng của Vampire, nàng vẫn muốn dành cho hắn một con đường thoát.

“Không gì độc bằng lòng dạ đàn bà.” Lê Nguyên Phong thở dài, lắc lắc đầu.

Cái tên Phạm Cự này nàng đã từng nghe Trường Đông nói đến nhiều lần. Hắn là một thương nhân có thể lực ở Lạc Việt, chuyên dùng thủ đoạn bẩn thỉu để làm giàu. Dĩ nhiên, để đạt được vị trí như hôm nay, Vampire cũng dùng thủ đoạn, nhưng thủ đoạn của Vampire không nhắm đến dân lành. Lê Ứng Thiên không phải không biết tiếng xấu của kẻ này, nhưng để kìm hãm thế lực trên thương trường của Vampire, hắn vẫn để Phạm Cự mặc sức làm giàu. Đánh đổ kẻ ác bá như Phạm Cự dễ dàng hơn nhiều so với đánh đổ người được lòng dân như Vampire.

Vampire biết Lê Ứng Thiên dùng Phạm Cự để giảm bớt ảnh hưởng của nhà họ Lý, nên từ trước đến giờ vẫn không thẳng tay diệt trừ đối thủ này. Có điều, đối với kế hoạch phát triển hệ thống ngân hàng mà nàng và Lê Nguyên Phong đang ấp ủ, tên Phạm Cự này là một cái gai phải nhổ càng nhanh càng tốt.

Triều đình sắp giao một phần quặng đồng cho tư nhân khai thác. Trước đó, Lê Ứng Thiên đã giao cho họ Lý một phần ba việc đóng chiến thuyền, nên với bản tính luôn phòng trừ ngoại thích của hấn, nàng nghĩ có đến 80% hấn sẽ chọn Phạm Cự mà bỏ qua nhà họ Lý.

Vampire là một doanh nhân đầy kinh nghiệm, một khi nhận thấy việc làm ăn của nàng và Lê Nguyên Phong có triển vọng, hẳn nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội béo bở để làm giàu. Muốn tránh việc đối đầu với Vampire trên thương trường, cách tốt nhất khiến hắn tập trung phần lớn vốn vào ngành khai thác quặng đồng trước mắt. Như thế, dù muốn, trong thời gian ngắn hắn cũng không có không đủ tiền đổ vào ngành ngân hàng để cạnh tranh với cơ nghiệp non nớt mà nàng và Lê Nguyên Phong đang cất công gây dựng.

Giương đông kích tây, diệt đi Phạm Cự, để Vampire đoạt được quặng đồng, đó là việc cấp thiết phải làm. Nếu Phạm Cự

đột nhiên bị giết, Lê Ứng Thiên chắc hẳn sẽ nghi ngờ, nên thôi thì để nữ nhi yếu đuối như nàng ra tay vậy. Việc giả mạo chứng cứ để vu oan cho kẻ khác vốn là sở trường của Vampire, nên nàng không phải lo về vấn đề này. Vừa đạt được mục đích của nàng và Lê Nguyên Phong, vừa chiếm được lòng tin của Vampire, lần này đúng là một công đôi việc.

Chỉ là, những việc nàng dối gạt Lê Ứng Thiên cũng vì thế mà càng lúc càng nhiều...

“Mỹ nhân, sao lại xụ mặt nữa rồi?” Hắn gõ gõ cây quạt vào gương mặt ủ rũ của nàng.

“Ta không sao. Lâu lâu sầu cho vui vậy đó mà.”

“Sầu cho vui...” Hấn đứng dậy, hung hăng búng vào má phải của nàng một cái. Sau đó, lại tiếp tục búng vào má trái. “Sầu cho vui nè...”

Nàng phì cười, cũng không cố tìm cách trả đũa màn bắt nạt vừa rồi của hắn. Không ngờ ở thế giới cổ đại đầy quy củ ngặt nghèo này, nàng và một người đàn ông lại có thể có được một tình bạn đẹp.

Cung Hưng Long,

Lê Ứng Thiên vừa mở mắt ra đã thấy Hạ Vy đứng trước mặt mình, đang cầm cúi sắp xếp lại đồng tấu chương bừa bộn trên bàn.

“Nàng đến khi nào?” Hấn ngồi thẳng dậy, cảm thấy cổ họng nóng ran.

“Thần thiếp mới đến thôi. Nghe Vinh công công nói sau khi thiết triều người có vẻ mệt mỏi, khẩu vị lại không tốt, nên thần thiếp làm một chút thức ăn mang đến cho người.” Nàng đáp, mắt vẫn không rời khỏi công việc của mình. Hấn yêu nàng như vậy, nàng lại hết lần này đến lần khác lừa dối hấn, điều ấy khiến nàng cảm thấy mình đối với hấn rất bất công.

Nàng muốn bù đắp cho hắn, cố mở lòng, quan tâm đến hắn nhiều hơn một chút.

Lê Ứng Thiên choàng tay qua eo nàng, kéo nàng vào lòng hắn.

Cử chỉ ấy khiến nàng có một chút bất ngờ.

“Thánh thượng, chắc người cũng đói rồi, hay là...”

Chưa kịp nói hết câu, đôi môi nàng đã bị bàn tay lo lớn của hắn chặn lại. Cầm hắn cọ vào cổ nàng, hàng lông mi dài lướt qua gò má nàng, rất dịu dàng. Nàng những tưởng hắn sẽ hôn nàng, nhưng cuối cùng hắn chẳng làm gì cả, chỉ ôm chặt

nàng như thể suốt một khoảng thời gian dài. Đến lúc cảm nhận được đôi gò má mình lạnh buốt, nàng mới chợt nhận ra mình đã ngồi trong lòng hắn lâu đến thế.

Cửa sổ không đóng, chẳng trách lúc bước vào căn phòng này nàng đã thấy lạnh như vậy. Hắn ngồi ngủ gần cửa sổ mở toang như thế, không bệnh mới là lạ.

“Đề thần thiếp đóng cửa sổ.”

“Nàng mang gì đến cho ta vậy?”

“Rong biển, với một chút cháo bào ngư.”

Đôi mắt hắn lướt qua chén cháo, không mấy hứng thú, thứ này ngư thiện phòng

vẫn hay làm. Hấn chỉ chú ý đến đĩa rong biển xanh thẫm, lẫn một chút ớt đỏ, hành tím, dưa leo trắng, thơm nức mùi giấm, thoang thoảng chút mùi mè.

Hấn gấp thử một miếng, rồi đưa ánh mắt lấp lánh lên ngược nhìn nàng. “Ngon thật, ta chưa bao giờ ăn qua món nào ngon như vậy.”

“Thiếp định trộn thêm một chút hải sản, nhưng sợ tiêu hoá của người không tốt, nên thôi.”

Nàng bước ra phía sau, đặt tay lên vai hấn, nhịp nhàng xoa bóp. Những lúc nghĩ đến việc hấn là hoàng đế, nàng chỉ nghĩ đến những vinh quang, những tham vọng

bá quyền của hắ*nh*, mà quên mất rằng để đạt được những thứ đó, hắ*nh* cũng phải bỏ ra bao nhiêu đêm không ngủ thế này, lao tâm lao lực vì nước vì dân. Đến trưa nay, khi tình cờ nghe Vinh công công nhắc đến tình hình sức khỏe của hắ*nh*, nàng mới chợt thấy mình đã quá vô tâm.

Lê Ứng Thiên nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn. Vốn định hứa với nàng sẽ khiến nàng hạnh phúc, nhưng cuối cùng, hắ*nh* lại quyết định giữ im lặng, rút lại lời hứa ấy. Hắ*nh* không muốn gieo vào lòng nàng niềm hy vọng mà ngay cả bản thân hắ*nh* cũng không tin chắc rằng mình làm được.

...

Tây Vũ ngồi trên mái ngói lưu ly, ánh mắt sắc bén dõi theo bóng Hạ Vy. Một nữ tử nhan sắc tầm thường như vậy lại có thể khiến chủ nhân say đắm, xem ra không cần cứ phải là hồng nhan thì mới có khả năng họa thủy. Cũng may, chủ nhân vẫn còn đủ lý trí để lắng nghe lời khuyên của hần.

“Người cũng đã đi, người còn ngồi ở đó làm gì?” Lê Ứng Thiên lên tiếng.

“Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.” Tây Vũ nhảy xuống đất, nhanh như chớp phóng qua cửa sổ mà tiến vào phòng.

“Chuyện ta dặn, người đã tra đến đâu

rồi?”

“Tuy manh mối khá rải rác, nhưng đội mật thám trên cơ bản cũng đã thu thập được một số chứng cứ có thể dẫn đến nghi vấn hoàng hậu là người đứng sau vụ của Vũ Tổ Lan.”

Ánh mắt Lê Ứng Thiên trầm xuống, tim như thắt lại.

Lúc phát hiện Trần Lâm Nguyệt không phải là trinh nữ, bao nhiêu hăm hở, hân hoan, hạnh phúc của hắn đối với tình yêu bỗng chốc đều tan biến như mây khói. Hắn bắt đầu quay lại với lí trí của mình, để rồi nhận ra suốt thời gian qua, vì yêu nàng, hắn đã trầm luân mê muội đến nỗi

đánh mất sự cảnh giác vốn có của mình. Hắn từng nghĩ, mình đã phấn đấu hàng chục năm trời vì ngôi vị, thì để bản thân buông thả với tình yêu một chút cũng không phải là vấn đề gì to tát; nhưng lại quên mất rằng tự cổ chí kim, đế vương mất nước vì mỹ nhân đa số cũng đều là bắt đầu bởi cái tư tưởng tự cho mình cái quyền hưởng thụ nhỏ nhoi kia.

Vỡ tường cổ mà đêm ấy Tây Vũ dẫn hắn đi xem, dụng ý chỉ có bấy nhiêu thôi.

Ban đầu, mục đích chính hắn khi ban hôn cho Lý Thiệu Minh và Vũ Tố Lan là để cài tai mắt vào nhà họ Lý, nhưng sau đó, hắn lại chuyển sự chú ý sang Trần Lâm Nguyệt- người mà hắn từng vì tình cảm

mà dùng hết lý do này đến lý do khác vẽ lên cho nàng hình tượng trong sáng đơn thuần. Hấn muốn biết, ngoài việc thất thân, nàng còn có thể giấu hấn làm bao nhiêu chuyện nữa.

Quả nhiên, nàng thật sự nghĩ rằng hấn tập trung vào Lý Thiệu Minh, lơ là đối với nàng, nên ra tay giúp Lý Thiệu Minh dàn xếp việc huỷ bỏ hôn ước với Vũ Tố Lan.

Chính hấn là người lệnh cho Tây Vũ chuyển hướng điều tra Trần Lâm Nguyệt thay vì Lý Thiệu Minh. Vậy mà, khi nghe đến kết quả, cảm giác thất vọng cùng đau khổ ấy vẫn không vì thế mà dịu bớt.

Những giọt nước mắt đêm ấy rơi vào áo

hắn, liệu có bao nhiêu giọt là vì đau khổ mà rơi xuống?

Những cử chỉ quan tâm ngọt ngào dành cho hắn vừa rồi, liệu có bao nhiêu là thật sự xuất phát từ tận đáy lòng?

Cung Kim Phụng,

Thái hậu thông thả tựa người vào trường kỉ, bàn tay trắng mịn không hề vương dấu vết thời gian mềm mại đặt trên chiếc gối gấm thêu hoa, để cho hai cung nữ áo đỏ tỉ mỉ sơn sơn phết phết. Cách đó chừng mấy bước chân, người cung nữ áo xanh tay chân run rẩy bấu vào tấm thảm, sợ sệt

không dám ngược nhìn người đàn bà quyền uy trước mặt mình. Nàng biết, mình bị bắt đến đây giữa đêm, chắc chắn không phải là việc tốt.

“Hoàng hậu mỗi tháng cho người bao nhiêu?”

“Bẩm thái hậu, hoàng hậu cho chúng nô tì mỗi tháng một trăm đồng.”

“Tiền lương cung nữ mỗi tháng chỉ có năm mươi đồng, hoàng hậu lại cho các người một trăm đồng, đúng là không tẻ.” Thái hậu mỉm cười, vuốt chiếc móng tay đỏ chói vừa sơn cách đó không lâu. “Người nghĩ xem, tình lang đứng gác ở cổng thành của người có đáng một trăm

đồng không?”

Vào cung đã năm năm, nàng hiểu rõ, cung nữ dan díu với thị vệ trong cung chính là tội chết.

Chương 42: Mỗi Người Một Con Đường

T

ừ sau buổi tiệc rượu mừng Vân phi mang long thai, Lê Ứng Thiên vẫn không ngừng âm thầm diệt trừ phe phái nhà họ Nguyễn.

Tuy so với lúc hần mới lên ngôi, gia tộc của thái hậu đã dần dần suy yếu, nhưng muốn nhỏ cỏ tận gốc cũng không thể chỉ mất một sớm một chiều. Ngày ấy Lê Ứng Thiên và Lê Nguyên Phong kẻ tung người hứng gài bẫy Đinh Vĩ Văn, thật ra mục đích chính không phải muốn lấy mạng hần, mà là muốn từ việc tịch thu gia sản

điều tra ra dây mơ rễ má giữa họ Nguyễn và các quan viên khác trong triều. Sau đó, hoặc theo dõi tra ra sai phạm, hoặc vu oan một số tội danh không liên quan để dần dần giảm đi ảnh hưởng của nhà họ Nguyễn.

Một khi đã bị hoàng đế chèn ép, thì trước mắt chỉ có hai con đường: một là vác cuốc về quê cày ruộng, hai là tạo phản. Với địa vị hiển hách suốt bao nhiêu năm nay của họ Nguyễn thì khả năng cả dòng tộc chấp nhận kéo nhau về vườn là rất thấp. Thế nên, trước khi vây cánh trong triều bị Lê Ứng Thiên hoàn toàn cô lập, họ nhất định sẽ phản công.

Muốn lật đổ Lê Ứng Thiên, ngoài việc

phải tìm một người có danh phận thích hợp để đưa lên ngôi, việc giảm bớt hậu thuẫn về tài chính và quân đội của hắn cũng là một yếu tố vô cùng quan trọng. Nàng thân là hoàng hậu, lại là cầu nối giữa Lê Ứng Thiên và nhà họ Lý, muốn được yên thân cũng khó. May mắn là nàng vẫn còn có Lê Nguyên Phong làm quân sự quạt giấy, giúp nàng giữ lại cái sinh mạng bé bỏng này.

“Những gì ta dặn ngươi đã nhớ kĩ chưa?” Lê Nguyên Phong cẩn thận hỏi lại. Về nghiêm túc này rất ít khi xuất hiện trên gương mặt hắn, nên nàng thấy ngồ ngồ, cứ chăm chú nhìn hắn mãi.

“Ngươi dặn đi dặn lại ta mấy lần rồi, dĩ

nhiên là nhớ.” Nàng vừa chổng cằm vừa gật gật đầu. Vụ này có hấn đứng sau nên nàng thấy rất yên tâm, dù tính ra thì kinh nghiệm về chính trị và tuổi đời của hấn cũng không đáng tin tưởng lắm. Trong trường hợp xấu nhất, kế hoạch này thất bại, nàng vẫn còn hy vọng hấn sẽ ngầm ngầm tạo cơ hội cho Vampire cướp ngục cứu nàng. Còn sau đó làm thế nào để thoát khỏi Vampire, đó lại là một câu chuyện khác.

“Hành sự không được lỗ mǎng, không được hiếu thắng, không được dễ tình cảm chi phối, không được chủ quan, không được...”

“Nguyên Phong...” Nàng cắt ngang lời

hắn, cầm tách trà lên nhấp một ngụm, cười cười. “Người giống người già trần trời bên giường bệnh lắm rồi đó. Chẳng phải người đứng ra tiến hành kế hoạch này sẽ là người sao? Người đâu cần phải dặn ta nhiều như vậy.”

“Ngày mai ta phải rời khỏi Lạc Việt.” Giọng hắn nhẹ băng đi.

“Người đi đâu?”

“Hoàng huynh phái ta đến Ngôã Lặc thương thuyết. Có lẽ phải mất gần một tháng.”

“Ngôã Lặc?” Nàng đặt tách trà xuống bàn, đôi chân mày cong cong chau lại, tỏ

ý không tán thành. “Mùa đông ở Ngoã Lặc rất lạnh, chưa kể chiến tranh giữa Ngoã Lặc với Phi Long hoàng triều vừa kết thúc chưa được bao lâu, đến đó lúc này nguy hiểm lắm. Sao người không bảo Lê Ứng Thiên cử người khác đi đi? ” Mỗi lần chất độc tái phát hẳn sẽ thấy rất lạnh, mà mùa đông ở Ngoạ Lặc lại còn có tuyết, nàng sợ hẳn không chịu được.

Có lẽ nàng chưa bao giờ thật sự xem vùng đất Lạc Việt này là tổ quốc của mình, nên nếu phải chọn giữa Lạc Việt và sự an toàn của Lê Nguyên Phong, nàng chọn hẳn. Ai nói nàng ích kỷ cũng được. Người khác gặp chuyện, nàng cùng lắm chỉ là thương tiếc. Nhưng nếu hẳn có bề gì, nàng biết, mình sẽ rất buồn.

“Việc quân trọng đại, đâu thể thoái thác như vậy được.” Hấn cứng rắn nói, nhưng ánh mắt lúc lướt qua nàng lại có một chút không đành.

“Phi Long hoàng triều có ý đồ gì với Lạc Việt sao?”

“Ừm.” Hấn gật đầu. “Nếu có thể giải quyết ổn thoả thì sẽ không cần phải dùng đến chiến tranh.”

Nàng thở dài, bàn tay đặt trên tách trà buông thõng xuống. Nàng biết, dù hấn có muốn thay đổi quyết định này, Lê Ứng Thiên cũng sẽ không chấp thuận.

“Ta đi rồi người phải biết tự chăm sóc bản thân. Nhớ kĩ, thà đổi đầu với thái hậu, đừng đổi đầu với Liên phi. Còn nữa, Ngọc Dao và Trường Xuân là người của ta. Nếu có việc gì họ sẽ hỗ trợ người.”

“Nguyên Phong, người đừng làm như sinh ly tử biệt như thế, khiến cho ta lo lắng.”

Hắn với tay cốc đầu nàng. “Ngốc, ta chỉ dặn dò vậy thôi, là người lo xa.” Sau đó trút từ trong chiếc lọ nhỏ bên thắt lưng ra một viên thuốc tròn tròn màu đỏ. “Uống đi.”

“Lần này có thể cho ta biết thật ra nó là thuốc gì không?”

Lê Nguyên Phong cẩn thận quan sát xung quanh. Khi đã biết chắc cung nữ không thể nhìn thấy, hắn mới kê sát vào tai nàng, thì thầm ba chữ.

Nàng nghe xong, mặt liền dần chuyển sang màu đỏ, mím môi giẫm vào chân hắn một cái rõ đau.

Việc Lê Nguyên Phong đi sứ Ngôã Lặc là bí mật quốc gia, nên hắn rời kinh thành rất lặng lẽ, không tiền hô hậu ủng. Thời gian cấp bách, nên nàng cũng không kịp chuẩn bị gì nhiều, chỉ gói ghém chừng một rương bánh kẹo cho Lê Nguyên

Phong nhai nhót nhép dọc đường, cộng với hai bao khô mực, bốn gói đậu phộng rang.

Nàng định trả lại sợi dây chuyền hộ mệnh mà hấn đã tặng nàng trước lúc đến Tế Châu, nhưng hấn lại lắc đầu cười bảo nàng ngốc, rồi đeo lại cho nàng. Hừ, tên hentai này thực dụng quá. Làm như nàng không đoán ra được trước đây hấn tặng nàng sợi dây chuyền này là để ngầm báo với Tá Tra nàng có liên quan đến hấn mà nương tay vậy. Chẳng qua nàng cảm thấy sợi dây chuyền ấy có ý nghĩa tâm linh, nên muốn hấn mang vào để hưởng ké chút may mắn của nàng thôi.

Dù sao một tháng cũng không phải là lâu

lắm. Suốt quãng thời gian từ lúc vẫy tay tiễn hân đến lúc trở về phòng, nàng đã tự nhủ với lòng mình là như thế. Dạy dỗ hân suốt mấy tháng rồi, giờ phải học cách tự lực cánh sinh một chút.

...

Năm ngày sau, nàng xin Lê Ứng Thiên cho nàng trở về nhà họ Trần thăm vú nuôi vừa đỡ bệnh. Lần nào xuất cung cũng lấy cớ nhà họ Trần có người này bệnh người kia bệnh, dĩ nhiên là Lê Ứng Thiên biết mục đích chính của nàng lần này là muốn về nhà họ Lý. Nàng biết hân đoán được, nên càng tỏ ra mình đang cố che giấu hân.

Sau khi về đến nhà họ Trần chừng một canh giờ, nàng cải trang thành một thiếu phụ bình dân, ngồi kiệu đến nhà họ Lý. Trước đó mấy ngày, nàng đã dùng tiền riêng mua một số trang sức dành cho hôn lễ, sai người mang vào cung, sau đó lại chuyển về nhà họ Lý. Nàng nghĩ có lẽ giờ này Lê Ứng Thiên đã biết nhà họ Lý đang bí mật tổ chức hôn lễ rồi.

“Lâm Nguyệt...” Bàn tay lạnh lẽo của Vampire nhẹ nhàng chạm vào tay nàng, rồi xiết chặt. “Đừng đi, ở lại thêm chút nữa.”

Nàng cũng biết thân biết phận, nên quay sang cười với hắn một cái, ra vẻ hạnh phúc khi thấy hắn cố níu kéo nàng. Xem

ra mặt hấn càng lúc càng dày rồi. Có lẽ là hấn muốn thay đổi hình tượng, chủ động hơn một chút để trói chân nàng. Có điều biểu cảm trên gương mặt hấn vẫn còn lạnh quá, cần đứng trước gương luyện tập thêm một thời gian nữa.

“Ta có gì lạ sao?” Hấn có vẻ tò mò khi nàng nhìn hấn không chớp mắt suốt mấy giây liền.

“Lâu rồi chàng không nắm tay em.” Nàng ngọt ngào đáp. Dĩ nhiên không dám nói thật với hấn rằng mình đang nhìn hấn với góc độ đào tạo idol. Sự si mê của nàng dành cho hấn dường như đã giảm nhiều rồi. Đã có thể bình tĩnh mà suy nghĩ khi bên cạnh hấn, không còn bị choáng ngợp

bởi khí chất của hắn như ngày trước nữa.

“Chúng ta đi ngắm hoa đăng.”

“Không được, hôm nay là hôn lễ của chàng.” Nàng vò vò bàn tay hắn, như nũng nịu, lại như giận dỗi.

“Ghen sao?”

“Chàng còn nói nữa...”

“Lâm Nguyệt...” Hắn từ phía sau dịu dàng ôm choàng lấy nàng, ngón tay phớt nhẹ qua đôi môi đỏ mọng. “Trần Kiến Minh này, cả đời sẽ chỉ có mỗi mình nàng.”

Hắn dùng cái tên Trần Kiến Minh, thật ra là muốn nàng xem đây là lời thề của hắn, hay là muốn nhắc nhở nàng phải nhớ đến mỗi thù gia tộc mỗi khi hành sự trong cung đây?

Haizz...

Việc nàng giả làm Trần Lâm Nguyệt cũng không biết có thể qua mắt được hắn bao lâu nữa.

Chứng cứ phạm tội của Phạm Cứ đã được Vampire sắp đặt chu đáo, nàng cũng không lo lắng mấy. Lễ nạp thiếp ‘bí mật’ của hắn với vị ‘hồng nhan tri kỉ thân

phận thấp hèn' cũng đã diễn xong, xem như nàng đã có cái cơ rất 'tình' để giải thích cho việc mình phá hôn sự giữa hấn và Vũ Tố Lan, nếu Lê Ứng Thiên truy ra nàng là người đứng sau vụ đó. Nói chung là mọi việc đã được an bài ổn thoả, giờ nàng chỉ còn ôm phao chờ cơn sóng lớn từ nhà họ Nguyễn ập tới thôi.

Đỗ Thiên Thành ngồi trước gương, tỉ mỉ kiểm tra lại búi tóc trên đầu. Trời ạ, ở đây mãi chắc hấn biến thành con gái mất thôi. Lúc còn ở thế kỷ 21 tuy thường bị bọn con gái hiếp đáp, nhưng ít ra hấn cũng được ăn mặc đúng giới tính của mình. Còn hiện giờ, từ cách đi đứng, nói chuyện, tất cả đều phải học theo phụ nữ.

“Cam, hoàng hậu giá lâm!” Ngọc Dao vừa nói vừa ném hai quả cam cho hắn.

“Cái gì?” Bề ngoài của hắn tuy có vẻ rất hốt hoảng, nhưng thật ra hắn chẳng sợ chút nào. Chỉ là Ngọc Dao không biết mối liên hệ giữa hắn và Hạ Vy, nên hắn phải giả vờ một chút.

Đứng trước tấm gương lớn xoay quay xoay lại một hồi, sau khi chắc chắn hai quả cam đã đều nhau, hắn mới bước ra ngoài. Dù không cần diễn kịch trước Hạ Vy, hắn cũng phải diễn kịch trước mấy cô cung nữ khác.

“Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

“Ra là Nguyên phi vẫn còn nhớ bốn cung là hoàng hậu.” Nàng trịnh trọng ngồi xuống ghế, nhếch mép nhìn Đỗ Thiên Thành. “Bốn cung nhớ hình như Nguyên phi chưa bước chân đến cung Trường Lạc thỉnh an được mấy lần nhỉ?”

“Bẩm nương nương...” Ngọc Dao vội lên tiếng đỡ lời.

“Đến lượt người lên tiếng sao? Lui ra ngoài!” Nàng hung hăng phát tay, sau đó nhìn sang dàn cung nữ thái giám háo hức phía sau của mình. “Các người cũng lui đi.”

“Dạ, nương nương.”

Thân phận của hắn, nàng vẫn chưa nói rõ với Lê Nguyên Phong. Việc của Lê Nguyên Phong, nàng cũng không tiết lộ với ai. Vì vậy, trên cơ bản, hắn và Ngọc Dao vẫn chưa biết thân phận thật sự của nhau.

Xem nào...

Liên phi là mật thám của Phi Long hoàng triều, Đỗ Thiên Thành là tai mắt của Lê Ứng Thiên, Trường Đông là thủ hạ của Vampire, Ngọc Dao và Trường Xuân là cơ sở ngầm của Lê Nguyên Phong. Cái hậu cung này nên chuyển thành nơi giao lưu kinh nghiệm làm gián điệp đi.

Từ sau lần phát hiện ra gốc gác của nhau lúc đến Tế Châu, nàng và hấn vẫn thường trao đổi thư từ cho đỡ nhớ nhà. Nội dung cũng không có gì đặc biệt, chỉ là thèm món này, nhớ món kia, cô biết bài hát này không, anh biết ban nhạc kia không. Tuy thư được viết bằng chữ quốc ngữ, tức là không ai khác ngoài hai người đọc được, nhưng việc nàng và hấn có qua lại cũng không thể để cho người thứ ba biết. Vì vậy, nàng chọn một bồn hoa ngoài ngự hoa viên làm hòm thư, mỗi khi muốn gửi thư thì tìm cách nhét vào dưới đám lá khô, rồi người kia đến nhặt lên.

“3 – 17.”

“Lệch rồi. 18-5”

“Lệch luôn. 4-6”

“BÙM. Hừ, xem như anh may mắn. 7-8”

“Lệch.”

“Ahhhhhh...sao mà lệch hoài vậy?”

“Tại cô xui.” Đỗ Thiên Thành cười đắc thắng.

Lê Nguyên Phong rời khỏi Lạc Việt cũng đã được mười ngày, cuộc sống hậu cung càng lúc càng trở nên nhàm chán, nên nàng đánh bạo tới tìm Đỗ Thiên Thành chơi bắn tàu trên giấy với đánh bài để giải sầu. Dù sao lâu rồi cũng không có

tiết mục đánh ghen, nàng cũng nên diễn cho thái hậu xem một vở kịch nho nhỏ để giữ gìn hình tượng danh đá, ruột để ngoài da của Trần Lâm Nguyệt. Có như thế thì bà ta mới chủ quan mà dùng mấy phương pháp đơn giản một chút để đối phó nàng.

Về phần Lê Ứng Thiên, nàng cứ nói mình thật ra đến dạy một chút lễ nghi cho Đỗ Thiên Thành là được. Còn vấn đề hấn phân tích việc ‘dạy lễ nghi’ này theo góc độ nào, Đỗ Thiên Thành sẽ tùy cơ ứng biến. Dù sao hấn cũng có hơn một năm làm việc với Lê Ứng Thiên rồi, không biết cái này cũng biết cái kia, nếu không đã chẳng sống sót được đến giờ.

...

Cung Hưng Long,

Nghe tiếng chim đập cánh từ xa, Lê Ứng Thiên liền bước đến đẩy nhẹ cửa sổ, đón lấy cánh bồ câu vừa sà xuống.

Nội bộ quân Ngôã Lạc vẫn còn đang xáo xáo vì sự tranh quyền giữa các tướng quân, nên nhiệm vụ của Lê Nguyên Phong có lẽ không thể thực hiện một sớm một chiều. Hiện tại, Lê Ứng Thiên chỉ có thể dùng cách phô trương lực lượng để khiến Phi Long hoàng triều do dự. Bên ngoài, hãn dùng tiền mua chuộc một số quan tướng phe địch ở biên giới, nhờ họ khai khống tình hình binh lực của Lạc Việt với triều đình. Bên trong, hãn sai

người làm giả báo cáo ngân khố lẫn sơ đồ phân bố quân đội, khiến cho tiềm lực Lạc Việt trông có vẻ như đang rất mạnh.

Với thông tin từ các quan tướng nơi tiền tuyến, lẫn thông tin nội bộ giả mà hấn cố tình để Liên phi do thám được, việc cầm chân Phi Long hoàng triều trong vòng một hai tháng cũng không phải khó. Trong thời gian đó, Lê Nguyên Phong sẽ hoàn thành giao dịch với hoàng đế Ngôã Lặc, đưa thông tin mà Bắc Vũ do thám được từ Phi Long hoàng triều cho họ. Thù của thù là bạn. Một khi Phi Long hoàng triều vẫn còn phải đau đầu vì quân Ngôã Lặc, Lạc Việt sẽ không phải lo về an ninh nơi biên giới phía bắc, có thể tập trung thôn tính Phồn Lư.

Việc Lạc Việt hợp tác với Ngõa Lạc là vô cùng cơ mật. Vì vậy, trên danh nghĩa Lê Nguyên Phong vẫn chưa hề rời khỏi Lạc Việt, mà là đang ở trong vương phủ dưỡng thương sau khi bị sát thủ Phồn Lư ra tay ám sát.

Có điều, ở Lạc Việt này, vẫn còn một kẻ khiến Lê Ứng Thiên lo ngại.

“Tây Vỹ, lát nữa trước khi xuất cung, gọi Ngọc Dao đến đây cho trẫm.”

“Dạ, chủ nhân.”

Xưa nay, anh hùng vốn khó qua ải mỹ nhân.

Còn hấn...

Hấn thì sao?

“Thánh thượng, hoàng hậu nương nương
cầu kiến.”

Chương 43: Sóng Gió

L

ê Ứng Thiên đưa mắt ra hiệu cho Tây Vũ tránh mặt, rồi ngồi xuống bàn, ra vẻ như đang phê duyệt tấu chương.

“Thần thiếp tham kiến thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

“Khuya như vậy mà nàng vẫn còn thức sao?” Hấn rời mắt khỏi tấu chương, mỉm cười ấm áp nhìn nàng.

“Thần thiếp không ngủ được.” Nàng từ tốn đáp, sau đó lại có vẻ ngập ngừng một

chút. “Thần thiệp đến đây là để... để cảm ơn đĩa mứt mà tôi qua thánh thượng sai người mang đến.” Một ngày rồi nàng không gặp hắn, nên không hề nghĩ đến việc hắn biết nàng bị ho mà gửi một đĩa mứt quất đến cho nàng. Hắn bận rộn trăm công nghìn việc như thế, vậy mà vẫn dành thời gian âm thầm quan tâm đến tình trạng của nàng. Nghĩ đến đây, nàng lại thấy mình nợ hắn.

“Đã cảm thấy đỡ hơn chưa?”

“Bẩm thánh thượng, thần thiệp đã thấy đỡ nhiều rồi.”

“Đã bảo nàng...” Đáy mắt hắn thấp thoáng ánh cười. “Xem ta là chồng của

nàng, đừng thừa với bầm nữa.” Vừa nói, hấn vừa vẫy tay, có ý bảo nàng tiến lại gần mình hơn một chút.

Nàng nhoẻn miệng cười, chậm chậm bước đến bên cạnh hấn, rồi đặt chiếc lồng đèn lên bàn, thấp nền.

“Lồng đèn kéo quân?” Đôi mắt hấn giãn ra.

“Người thích không?” Nàng nhìn hấn, chờ đợi. Lẽ ra nàng định thêu nốt chiếc khăn tay kia để tặng hấn, nhưng lại sợ hấn phát hiện ra chiếc khăn cũ không phải do nàng đích thân thêu, nên thôi. Nàng nhớ trong buổi tiệc rượu đêm ấy, khi nàng nhìn sang hấn lần cuối, ánh mắt

hắn đang dừng lại rất lâu trên chiếc lồng đèn kéo quân mà người ta dùng trong một màn ca múa. Nàng nghĩ, có lẽ hắn thích thứ đó. Thích mà không biết rằng mình thích, bởi thứ ấy quá bình thường.

Lê Ứng Thiên không đáp lại câu hỏi của nàng. Tâm trí hắn lúc ấy dường như không còn ở nơi đó nữa, mà đang lạc trong hồi ức. Lần đầu tiên nhìn thấy loại lồng đèn này năm tám tuổi, hắn đã thích mê, nhưng những món đồ chơi ấy không bao giờ có phần của hắn. Tuy là sau đó có lần Lê Nguyên Phong đã gọi hắn đến chơi chung, nhưng cái cảm giác dùng đồ của người khác mãi mãi cũng không thể nào giống với cảm giác khi thứ đó thuộc về mình.

Cũng có thể, ngày ấy, thứ hấn thật sự muốn cũng không phải chỉ là một cái lồng đèn.

Sau này lớn lên, những mơ ước trẻ con rồi cũng dần dần nhường chỗ cho lừa dối, cho mưu tính, cho quyền lực. Hấn đã quên mất rằng có một thời mà ngoài oán hận, hấn cũng chỉ là một đứa trẻ như bao đứa trẻ khác mà thôi.

“Thánh thượng, người đang nghĩ gì vậy?”
Nàng chạm nhẹ vào tay hấn. Không hiểu sao nàng cảm giác Lê Ứng Thiên trước mặt nàng lúc này yếu đuối và mong manh đến lạ.

“Lâm Nguyệt...” Hấn nắm lấy tay nàng thật chặt, ánh mắt phức tạp.

“Người...muốn nói gì với thần thiếp sao?” Thấy hấn do dự một hồi lâu, nàng bắt đầu lên tiếng.

“Cảm ơn nàng.” Hấn đặt bàn tay còn lại của mình lên tay nàng, vỗ nhẹ.

Rốt cuộc, vẫn có những chuyện hấn phải giấu lòng, không thể nói ra.

“Người nghỉ ngơi sớm đi, thần thiếp xin phép cáo lui.”

“Ừm.” Hấn có vẻ không có ý giữ nàng ở lại. Điều này khác xa với thái độ trước

đây của hắn, nhưng lúc ấy nàng lại không nghĩ nhiều lắm, chỉ cho rằng hắn đang bận việc.

Nàng đứng dậy, rời khỏi phòng.

Phía sau tấm màn, Tây Vũ chậm rãi bước ra.

Ánh mắt hắn lướt qua Lê Ứng Thiên, vừa thương cảm, vừa tiếc nuối.

Chủ nhân của hắn cần và xứng đáng có một người để yêu thương, nhưng người đó không nên là Trần Lâm Nguyệt. Cô ta là em gái của Lý Thiệu Minh, là người đứng sau vụ tia sét hình rồng chia rẽ hậu cung, là người vạch ra kế hoạch phá bỏ

hôn ước giữa Lý Thiệu Minh và Vũ Tổ Lan. Đáng sợ nhất là, đằng sau những mưu tính ấy, cô ta lại có thể khoác lên mình một vẻ ngoài rất chân thành, rất hồn nhiên. Nếu không đích thân điều tra, có lẽ chính hắn cũng đã bị lừa.

...

Lê Ứng Thiên đưa tay đẩy nhẹ chiếc lồng đèn, cười khỏ. “Điều tra được cả quá khứ lúc tám tuổi của ta. Bản lĩnh của nàng ấy cũng không tệ, phải không?”

Chua chát.

Gió đông nhẹ thổi, sóng gợn lăn tăn. Phía bên kia hồ, cảnh vật khi mờ khi tỏ, sương mù lãnh đãng phủ lên những rặng cây khô khốc một màu ảm đạm.

“Nương nương, hay là trở về cung Trường Lạc, trời đã trở gió rồi.” Trường Đông đứng bên cạnh nhỏ nhẹ lên tiếng nhắc nhở nàng.

“Người về trước đi, bốn cung muốn ở đây thêm chút nữa.”

Nàng ngồi dưới đình Phong Nguyệt, tay muốt trên những nụ tiêu hương tím. Lê Nguyên Phong đã đi được hơn nửa tháng, không biết khi nào mới trở về. Giờ đã là cuối tháng mười một rồi. Lạc Việt nằm ở

phương nam mà đã lạnh như thế, Ngoã Lặc chắc là đang lạnh lắm.

Mà, hấn đi lâu như thế, cả một lá thư cũng không chịu gửi cho nàng, khiến nàng không biết giữa đường hấn có gặp bất trắc gì không. Lo cho hấn xong, nàng lại lo cho bản thân mình. mấy ngày nay nàng cứ luôn có một dự cảm không hay, dù mọi chuyện hầu như đã được chuẩn bị khá kỹ càng. Lúc hấn còn ở đây, nàng rất liêu lĩnh, bởi nàng tin tưởng hấn có khả năng dọn dẹp hậu quả cho mình. Giờ hấn đi rồi, nàng thấy thật ra lá gan mình rất nhỏ, làm việc cũng thiếu tự tin hơn hấn.

“Tên hentai đáng ghét, đã biết người ta ngốc, lại còn đi mãi không về.” Nàng

vừa lâm bầm, vừa ném một viên sỏi xuống hồ. “Anh định lúc về nhân tiện hót xác tôi sao?”

Nếu không phải đột nhiên bị cuốn về thời cổ đại, có lẽ nàng sẽ chẳng bao giờ phải lo đến chuyện sống chết lúc tuổi đời còn trẻ thế này. Trước đây, nàng cứ nghĩ đối mặt với thi cử, với thành tích, với những mối quan hệ xã giao rối rắm đã là ghê gớm lắm; nhưng thật ra, những áp lực ấy cũng không bằng một nửa những gì nàng phải trải qua ở thế giới này. Mỗi một bước đi, sống chết không biết được. Giữa cái hậu cung mà từ cung phi đến tỳ nữ, mỗi người đều có một mục đích riêng, làm việc cho một thế lực riêng, nàng không dám tin tưởng một ai, đừng

nói là kết bạn. Khi bao nhiêu tò mò, hứng thú ban đầu đã qua rồi, nàng chỉ thấy cuộc sống nơi đây vừa gò bó vừa tẻ nhạt.

Cứ mỗi đêm, trước khi ngủ, nàng lại thầm cầu nguyện buổi sáng khi mở mắt ra sẽ thức dậy trên chiếc giường màu chocolate quen thuộc của mình; bên phải là Kitty, bên trái là gấu trúc. Rửa mặt xong, nàng sẽ chạy ù xuống bếp giành xé lịch với cu Bin. Ừ, nàng mười chín tuổi rồi, nhưng vẫn thích tranh với thằng em năm tuổi. Nhìn mặt nó lúc tức tối rất vui. Ba nàng sẽ chiêm trứng, mẹ nàng sẽ xay sữa đậu nành. Còn chị nàng... hehe, bà ấy giờ đó vẫn chưa dậy đâu, vẫn còn đang tình thương mến thương với ông anh rể trên giường cơ.

Nhìn những viên sỏi trên tay, nàng lại nhớ đến Kiến Quân. Trước đây nàng thích nhất là lén đứng nhìn hắt ngòi ném từng viên sỏi xuống hồ để giết thời gian những khi nàng trễ hẹn. Trong sự ngốc nghếch lại có một chút chín chắn, trong sự ngang ngược lại có một chút dịu dàng. Nàng đã từng nghĩ rằng, sự xuất hiện của Kiến Quân là điều thú vị nhất trong cuộc đời mình. Và, giống như bao cô gái khác trong giai đoạn đầu mơ mộng ấy, nàng cũng đã từng ngồi vẽ ra một tương lai đầy màu sắc của hai người...

Chỉ là, dù thế nào nàng cũng không ngờ, cái kết thúc của mối tình ngắn ngủi chưa đầy một tháng ấy không chỉ ngập trong

nước mắt, mà còn tanh nồng mùi máu.

Không phải thất vọng, mà là tuyệt vọng.

“Nương nương, thái hậu cho gọi người đến cung Kim Phụng.”

“Được, bần cung đến ngay.”

Sống trong hậu cung, không phải cứ mình không đụng đến người, thì người sẽ không đụng đến mình.

...

Nàng vừa bước vào cung Kim Phụng, trưởng cung nữ hầu hạ thái hậu đã bảo Trường Đông lánh mặt, bảo rằng thái hậu

có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với nàng. Nàng khẽ đảo mắt liếc vào phòng, Vân phi có vẻ đã ngồi đó từ lâu, bộ dạng dường như không thoải mái cho lắm. Dĩ nhiên, cô ta làm sao có thể thoải mái cho được khi đang ngồi trước một người là kẻ thù của gia tộc mình, có thể hãm hại mình bất cứ lúc nào. Thế nên, dù cùng chia sẻ một người chồng, về một mặt nào đó, nàng và cô ta là một phe, chứ không phải là đối địch.

Cung nữ của Vân phi cũng không có ở đây. Bên trong chỉ toàn người của thái hậu.

“Thần thiếp tham kiến thái hậu. Chúc thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Nàng cẩn trọng quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ.” Bà ta phát tay, mỉm cười một nụ cười hiền từ giả tạo. “Lẽ ra bốn cung định cho gọi các phi tần đến đây ăn một chút bánh hoa cau, nhưng đột nhiên lại thấy nhức đầu.”

“Xin thái hậu bảo trọng phụng thể.” Nàng xu nính nói.

“Hoàng hậu, nhìn sắc mặt Vân phi hình như cũng không tốt lắm, người đưa nàng ta về đi.”

“Dạ, thái hậu.”

Vân phi nghe nói mình được cho về, liền

hơn hờ đứng lên hành lễ cáo từ thái hậu. Nàng đi cạnh cô ta, ngay cả chạm cũng không dám chạm.

“Ah...”

Lúc nàng kịp phát hiện chuyện gì đang xảy ra thì Vân phi đã ôm bụng nằm đau đốn nằm trên sàn, sắc mặt tái xanh, máu đỏ từ từ lan ra trên chiếc váy thiên thanh.

“Hoàng hậu, bôn cung không ngờ người độc ác như vậy, nhân tâm xô ngã Vân phi.” Thái hậu phần nộ, run run chỉ vào nàng.

Vân phi là người học võ, làm sao có thể dễ dàng vấp ngã như vậy được. Đây rõ

ràng là một cái bẫy dựng sẵn cho nàng.

“Người đâu! Truyền ngựa y!” Nàng kinh hãi hô lên.

Chỉ cần Vân phi sống sót, cô ta sẽ có thể làm chứng cho nàng.

Chỉ e rằng, thái hậu có lẽ cũng đã dự liệu trước việc này.

Chương 44: Thờ Ơ?

T

hái hậu là người có vị trí cao nhất trong hậu cung. Một khi bà ta đã giơ tay chỉ điểm nàng, tam cung lục viện cũng không ai dám lên tiếng đặt ra nghi vấn. Vả lại, trong phòng lúc đó chỉ toàn người của thái hậu, hiển nhiên là không ai làm chứng cho nàng.

Chả trách gần đây bà ta lại ra vẻ thân thiết với nàng như vậy. Có lẽ mục đích chính không ngoài việc tỏ ra bản thân công tư phân minh, không phải vì ghét bỏ mà vu oan giá họa cho nàng.

“Bẩm thái hậu, long thai của Vân phi là do bị đầu độc bằng xạ hương mà mất. Chấn động do vấp ngã thật ra không đáng kể.” Sau khi chẩn mạch một hồi lâu, ngự y cẩn trọng cất lời.

“Ý người là bốn cung trách lầm hoàng hậu?” Thái hậu có vẻ không tin vào chẩn đoán của ngự y. “Nhưng lúc này rõ ràng bốn cung đã nhìn thấy hoàng hậu xô ngã Vân phi. Chuyện này...” Nhìn sang gương mặt sợ hãi đến phát khóc của nàng, đôi mắt bà ta thoáng qua một nụ cười đắc thắng. “Dù Vân phi không phải vì bị hoàng hậu xô ngã mà mất long thai, nhưng hoàng hậu có ác ý là sự thật. Nếu việc hôm nay bốn cung không tra xét thỏa đáng, e là trong cung sẽ có nhiều lời dị

ngợi rằng bốn cung thiên vị.”

Nói rồi, bà ta quay sang đám thái giám đợi sẵn ngoài cửa, nghiêm giọng.
“Người đâu, lục xét cung Trường Lạc.”

Tuy nàng đã chuẩn bị sẵn tâm lý từ trước, nhưng đứng trước một đối thủ vừa nhiều kinh nghiệm vừa nhiều quyền lực hơn mình cũng không khỏi thấy lo âu. Thái hậu dĩ nhiên sẽ không buông tha cho nàng như vậy. Thuốc phá thai hẳn là đã được thái hậu sai người âm thầm giấu ở tẩm cung của nàng, nên bà ta mới tự tin lệnh cho người đi xét.

Ngay từ đầu, thái hậu vốn đã không định khép tội nàng việc xô ngã Vân phi. Ai

cũng biết họ Nguyễn và phe phái Lê Mạc thù địch với nhau. Hậu cung không dám chất vấn thái hậu, nhưng trong triều sẽ có người tin thái hậu hãm hại nàng, cho rằng lời nói của bà ta chỉ là phiến diện. Gán ghép cho nàng tội đầu độc Vân phi thì khác, tang chứng rành rành ra đây, muốn phản biện cũng không phải là chuyện dễ. Chỉ là, nếu vô duyên vô cớ lục xét tâm cung của nàng, sẽ khiến người khác nghi ngờ, nên bà ta mới chọn đường vòng.

Từ đầu đến cuối, ngoài câu ‘Thần thiếp bị oan’ kinh điển, nàng không nói thêm một lời nào nữa, chỉ đợi bà ta sai người bắt giữ mình.

Nhận được tin báo, Lê Ứng Thiên liền lập tức đến tẩm cung của Vân phi. Lê Mạc ngay sau đó cũng được triệu vào. Nhìn cháu gái mình nhợt nhạt bất tỉnh nằm trên giường, gương mặt ông ta hiện rõ sự lo lắng cùng phần nộ.

Tuy Lê Mạc thiên về suy đoán thái hậu là kẻ chủ mưu, nhưng chuyện hậu cung ghen tuông cũng không thể nào lường trước được. Huông chi, ông từng nghe theo lệnh Lê Ứng Thiên mà bỏ mặc sống chết của hoàng hậu ở Tế Châu. Phụ nữ vốn thù dai, biết đâu lần này nàng ta lại trút giận lên đứa cháu gái non nớt của ông. Thuốc độc cũng đã được tìm thấy trong phòng hoàng hậu. Nói nàng ta không liên

can, có mấy ai tin?

Sau khi dặn dò cung nữ chăm sóc cho Vân phi cẩn thận, Lê Ứng Thiên trở về cung Hưng Long. Hắn vốn định cài bẫy để thái hậu hại Vân phi rồi tung lưới bắt, nhưng không ngờ bà ta lại ra tay sớm hơn hắn tưởng. Tuy hắn tin rằng đây là âm mưu của thái hậu, nhưng việc này có sự nhúng tay của Lâm Nguyệt hay không hắn cũng không chắc chắn. Nếu là trước đây, lúc mới yêu nàng, hắn sẽ hoàn toàn tin nàng vô tội. Nhưng...

Ngày ấy, người gây ra tin đồn tia chớp hình rồng trong hậu cung, nhất tiễn song điêu diệt cả Huệ phi lẫn Thục phi chẳng phải nàng sao? Chỉ cần việc điều tra của

Tây Vũ chậm một ngày thôi là toàn bộ
manh mối đã mất dấu rồi. Bướng bỉnh
ngang tàng che giấu tâm cơ. Trước đây
hắn đã đánh giá quá thấp nàng rồi.

Nếu không phải phát hiện nàng thất thân,
không biết hắn sẽ còn đắm chìm trong
mộng tưởng của tình yêu, rồi mất đi lí trí
bao lâu nữa.

“Sai người điều tra những người thường
lui tới cung Trường Lạc.”

“Dạ, chủ nhân.”

Lê Ứng Thiên mệt mỏi ngã người vào
thành ghế, đôi mắt như bị thôi miên bởi
chiếc lồng đèn kéo quân trước mắt. Hắn

nhớ đến ánh mắt dịu dàng nàng từng dành cho hắn, nhớ đến bàn tay mềm mại của nàng từng chạm vào da thịt hắn. Thật ra, đâu mới là con người thật của nàng? Một Trần Lâm Nguyệt toan tính giữa hậu cung, hay là một Trần Lâm Nguyệt thật lòng thật dạ yêu thương hắn?

Hoặc...

Cả hai?

...

Muốn một người bộc lộ bản chất thật sự của mình, cách nhanh nhất là dồn người đó vào con đường không thể không phản kháng.

Hạ Vy tựa người vào vách tường, ngược ánh mắt chán chường nhìn lên khung cửa sổ.

Giờ thì nàng đã biết mùi vị lao tù là thế nào.

Lạnh.

Đói.

Và ẩm mốc.

Lẽ ra theo quy định của hậu cung, nàng chỉ bị giam vào lãnh cung chờ ngày xét

xử; nhưng lần này có vẻ như thái hậu đã lợi dụng chức quyền, cấu kết với anh mình là Hình bộ thượng thư nên nàng mới bị ném vào đây. Ở trong đại lao đã bảy ngày, lá gan của nàng cũng càng lúc càng nhỏ lại.

Nàng bắt đầu sợ chết.

Nếu chẳng may chết thật, không biết có thể quay trở về thời hiện đại hay không nhỉ?

Lúc Lê Nguyên Phong vẽ ra kế hoạch này, nàng vô cùng tâm đắc, thích thú tưởng tượng ngày mình lật ngược thế cờ, nhìn ánh mắt phẫn uất của thái hậu mà cười đắc thắng. Vậy mà, chỉ bảy ngày

trong đại lao thôi đã khiến niềm hứng khởi ngày nào của nàng cạn kiệt. Không có Lê Nguyên Phong, nàng tự dung sinh ra đủ loại lo lắng không đâu.

Đêm qua nàng nằm mơ thấy hắn. Hắn mở cửa phòng giam cho nàng, rồi vuốt tóc nàng, cười nói: “Mỹ nhân thật giỏi.” Sau đó dùng khinh công đưa nàng ra khỏi hoàng cung, dẫn nàng đi ăn một bữa thật ngon. Hắn bảo, ngực công chúa Ngôã Lặc lớn như trái bưởi vậy, còn ngực nàng chỉ khoảng trái quýt thôi, nhỏ xíu. Nàng vừa tự ái, vừa tức, nên đã cầm một cây chổi rượt hắn chạy vòng vòng. Đến lúc nàng nắm được tay áo hắn, hắn lại đột nhiên dùng khinh công phóng lên cao, thè lưỡi trêu nàng.

Lê Nguyên Phong...

Đến khi nào thì hấn mới trở về đây?

Còn Lê Ứng Thiên...

“Nương nương...”

Nghe tiếng gọi của Trường Đông, nàng cũng thấy nhẹ nhõm phần nào. Các mối quan hệ, thân phận của nàng khá phức tạp, nên mỗi lúc nàng lại phải xác định xem đồng minh của mình trong một hoàn cảnh nhất định là ai. Để đối phó với thái hậu, nàng phải nhờ vào sự giúp sức của Trường Đông.

“Nương nương, trong đại lao này toàn là người của thái hậu, nô tì dù đã dùng rất nhiều tiền mua chuộc nhưng cũng không thể ở lại lâu với người được, cũng không thể mang các vật dụng cần thiết cho người.”

“Tình hình bên ngoài thế nào rồi?”

“Lê Ứng Thiên vẫn đang cho người điều tra.” Trường Đông xót xa nhìn gương mặt bơ phờ của nàng. “Nương nương, sắc mặt của người không tốt lắm.”

“Ta không sao.” Nàng lắc đầu. “Nếu Thiệu Minh có hỏi, ngươi nhất định phải nói rằng ta rất khỏe mạnh, rất tự tin, hiểu không?”

Nàng ta gật gật đầu.

Thật ra, Trường Đông đối với nàng rất tốt. Nếu không phải nàng giả mạo Trần Lâm Nguyệt, luôn phải đề phòng người nhà họ Lý thì nàng đã có thể xem Trường Đông là người thân tín của mình. Giờ đang là mùa đông. Trong đại lao không có chăn cũng không có lò sưởi, gió lạnh ngày đêm cứ từ cửa sổ lùa vào, nàng dù ngồi nép vào vách tường cũng không tránh được bao nhiêu. Bị cảm là còn may mắn, nàng chỉ sợ chất độc trong người lại có dịp hoành hành. Từ lúc rơi xuống vực, chỉ cần sức khỏe nàng yếu đi một chút là chất độc trong người tái phát, mà nàng lại không dám để Vampire giải độc

vì sợ lộ thân phận giả mạo của mình.

Dù thế nào nàng cũng không thể để tình trạng tồi tệ của mình đến tai Vampire được. Hắn lo lắng cho nàng như vậy, nàng sợ hắn sẽ không kiềm chế được mà đến cứu nàng. Lỡ như Lê Ứng Thiên nhân dịp này giăng thiên la địa võng thì Vampire sẽ khó lòng trốn thoát. Vampire xảy ra chuyện, mạng của nàng cũng khó mà giữ được.

“Nương nương, nô tì sợ người không cầm cự được.”

“Trần Lâm Nguyệt này là người yếu ớt vậy sao?” Nàng cười nhạt. “Vả lại, nếu lúc này chúng ta giao ra ngay chứng cứ,

Lê Ứng Thiên sẽ biết chúng ta đã chuẩn bị từ trước.” Vừa nói, nàng vừa quay mặt sang hướng khác, cố để Trường Đông quên đi vẻ hốc hác của mình. “Người trở về đi, chúng ta không nên nói chuyện quá lâu.”

“Nương nương bảo trọng.”

...

Nàng ngồi trong góc phòng giam, lặng lẽ mím môi, khoé mắt rung rung. Lúc nghe tiếng chân người, nàng đã mong đó là Lê Ứng Thiên, nhưng không phải.

Từ ngày nàng bị bắt giam, hắn chưa hề đặt chân đến thăm nàng. Hắn cũng nghĩ

nàng hại Vân phi sao? Dù hấn nghi ngờ nàng, bị Lê Mạc gây áp lực, đến nhìn mặt nàng một lần lễ nào cũng khó khăn đến vậy?

Hay là, tình yêu của đế vương vốn dĩ chỉ có thể thôi? Cũng như lúc ở Tế Châu, mới đêm trước còn âu yếm ngọt ngào, sáng hôm sau đã tàn nhẫn đưa nàng vào con đường chết, diệt đi điểm yếu duy nhất của mình.

Ngay từ đầu, lẽ ra, nàng không nên đặt hy vọng nhiều ở hấn. Là nàng ngốc, là nàng mơ mộng viễn vông. Nàng tưởng rằng một khi hấn đã có thể nhảy xuống vực cùng nàng, ngày tháng về sau hấn sẽ biết trân trọng người phụ nữ mình yêu, không

bao giờ lặp lại chuyện cũ, bỏ mặc nàng lần nữa. Haha, thật ngây thơ quá phải không?

Cái gì gọi là tình yêu vượt qua sống chết, cái gì gọi là chọn mỹ nhân không chọn giang sơn. Tất cả chẳng qua chỉ là câu chuyện cổ tích mà nàng đã vẽ ra, rồi tự biến mình và hắn thành nhân vật chính mà thôi. Cuộc đời này vốn không phải là cổ tích. Hoàng cung này, lại càng không có chỗ cho cổ tích.

Trăng dần khuất bóng, gió đông từng cơn thổi ào ào qua khung cửa.

Giọt nước mắt trên má nàng, lạnh buốt.

Nàng quay vào tường, nhắm mắt, tim như bị ai xoắn lại. Con đau mỗi lúc lại tràn đến càng dồn dập.

“Mẹ ơi, con muốn về nhà...”

Loáng thoáng đâu đó giữa đại lao tăm tối dường như có tiếng bước chân rất gần, nhưng sau đó lại mỗi lúc một xa.

Chương 45: Lãnh Cung

L

úc mở mắt ra, nàng thấy mình nằm trong một căn phòng xa lạ. Chăn màn cũ kĩ, bàn ghế đơn sơ, tất cả đều phủ một lớp bụi dày. Nơi này không phải cung Trường Lạc, cũng không phải đại lao.

Là Vampire đã cứu nàng sao?

Có lẽ là không. Vampire trước giờ vốn rất chu đáo với nàng, không lý nào hấn bỏ công cứu nàng ra xong rồi lại ném nàng vào một căn phòng tồi tàn như vậy. Nàng cũng không nghĩ là Ngọc Dao cứu mình, hiện giờ vẫn chưa đến lúc.

Trong lúc mê man, hình như nàng từng ngửi thấy mùi trầm hương có phần quen thuộc.

Lẽ nào...là hắn?

“Nương nương...” Trường Đông đẩy cửa bước vào, trên tay là một tô cháo trắng. Thấy nàng có ý muốn ngồi dậy, nàng ta liền vội vàng chạy đến đỡ nàng.

“Đây là đâu?” Mãi đến khi cất tiếng, nàng mới phát hiện cổ họng mình vừa khó chịu vừa đau buốt, nói chuyện rất khó khăn.

“Là lãnh cung.” Nàng ta đáp. “Một tên

cai ngục được nô tì mua chuộc đã báo lại là nường nường bất tỉnh suốt một ngày một đêm. Tình trạng của nường nường lúc đó rất nguy kịch, nên nô tỳ đã chạy đi van xin Lê Ứng Thiên. Chỉ là...”

“Chỉ là thế nào?”

“Hắn không chịu phê chuẩn. Nô tì sợ nường nường xảy ra chuyện nên đành nói dối là nường nường đã mang long thai.” Giọng nói cùng ánh mắt của Trường Đông không giấu được sự phần nộ, cứ như chỉ hận không thể xé Lê Ứng Thiên ra làm trăm mảnh. “Nô tì tự ý quyết định, xin nường nường thứ tội.”

Không phê chuẩn sao?

Không phê chuẩn...

Lê Ứng Thiên...

Hoàng đế.

Mùi trầm hương kia, tiếng bước chân kia, hoá ra chỉ là mơ.

“Nương nương đừng lo, chúng ta nắm trong tay hầu hết ngự y của thái y viện, việc mang thai giả trong thời gian ngắn sẽ không lộ. Sau này muốn diễn một màn sẩy thai cũng không phải là không có cách.” Trường Đông vừa nói, vừa hút một muỗng cháo, đưa đến miệng nàng. “Nương nương, người cố ăn một chút.”

“Ừm.”

Tuy võ tướng thường không mưu mô và nhạy cảm bằng quan văn, nhưng nàng nghĩ với kinh nghiệm phò tá hai đời vua, Lê Mạc cũng phải ít nhiều đoán được cốt lõi sự việc không thể nào đơn giản vậy. Ông ta và nàng trước giờ không có thù oán gì, nếu không nói là từng có mối quan hệ khá tốt trong trận chiến ở Tế Châu ngày đó. Nàng không nghĩ ông ta lại gây cho Lê Ứng Thiên áp lực lớn đến nỗi ngay cả lúc nàng sống dở chết dở, hắn cũng không đưa nàng ra khỏi đại lao. Tính đến giờ, vụ việc xảy ra cũng đã gần mười ngày rồi, chẳng lẽ hắn một chút manh mối cũng không điều tra được?

Cũng có thể phía sau chuyện này còn ẩn chứa điều gì đó mà nàng chưa biết được. Những cuộc chiến trong cung không bao giờ là cuộc chiến của chỉ hai phe.

“Lê Bích Vân thế nào rồi?”

“Đã tỉnh, nhưng nghe nói sau này sẽ không thể sinh con được nữa.”

Đối với phụ nữ thời đại này, không có gì bất hạnh bằng việc không thể sinh con. Nhất là trong hậu cung, không có con sẽ rất khó đạt được sủng hạnh lâu dài, đừng nói chi đến chuyện gây dựng thế lực cho gia tộc.

Phải chăng Lê Mạc là vì bức xúc với việc này mà chuyển sự căm thù ấy sang nàng?

...

Cung Kim Phụng,

Trên chiếc trường kỷ màu đỏ thẫm, nổi bật chiếc phụng bào ánh vàng rực rỡ, mỗi một đường thêu đều toát lên nét uy nghi. Tựa lưng vào chiếc gối hoa nhài thoang thoảng hương thơm, vị thái hậu họ Nguyễn vuốt nhẹ chiếc thắt lưng màu bạc, đôi môi dịu dàng nở một nụ cười.

“Tiên Điền, ta sắp trả được thù cho chàng rồi, chàng có vui không?”

Lê Ứng Thiên hăm hại đứa con trai duy nhất của bà, cướp đi sinh mạng người đàn ông bà yêu, bà nhất định khiến hần phải mất đi người phụ nữ quan trọng nhất trong đời hần. Tốt nhất là bắt hần phải chính tay dồn nàng ta vào con đường chết, để vương mà, có mấy ai lại chọn tình yêu thay vì giang sơn chứ.

Nhưng như thế không có nghĩa là tim sẽ không đau.

Chọn Trần Lâm Nguyệt, mối quan hệ giữa hần và Lê Mạc sẽ lung lay. Chọn Lê Bích Vân, đến lúc Lê Nguyên Phong trở về, tình huynh đệ giữa hai người sẽ khó bảo toàn, bởi người trong lòng Lê

Nguyên Phong cũng chính là Trần Lâm Nguyệt.

Dù là con đường nào, Lê Ứng Thiên cũng sẽ phải mất đi một phần hậu thuẫn.

“Vi thần tham kiến thái hậu. Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” Hình bộ thượng thư bước qua bậc cửa, cung kính quỳ xuống mà hành lễ.

“Chúng ta là huynh muội, không cần đa lễ.” Giọng nói ngọt ngào ẩn chứa mỉa mai.

Nữ nhi là gì?

Là lợi dụng được thì nâng niu, là hết giá

trị thì vứt bỏ.

Một khi đã bước vào con đường quyền lực, tình thân chỉ còn là một sợi dây rất mỏng manh.

Cung Hưng Long,

Ngồi trong phòng cũng khá lâu, Lê Mạc thỉnh thoảng lén đưa mắt nhìn về phía Lê Ứng Thiên, lúc này vẫn đang phê duyệt tấu chương. Đi theo vị hoàng đế trẻ này đã hai năm, chưa bao giờ ông thấy hần tâm tính khó dò như thế.

Chiếu theo quy định từ thời vua Thái Tổ,

để giữ thể diện của hoàng gia, hoàng hậu dù có phạm tội cũng không đến nỗi bị đưa đến đại lao, chỉ giam giữ ở lãnh cung. Vậy mà, lần này Lê Ứng Thiên lại không hề can thiệp khi thái hậu cùng Hình bộ thượng thư đẩy hoàng hậu vào ngục khi việc định tội vẫn chưa hoàn tất. Từ lúc Bích Vân xảy ra chuyện đến giờ, ông cũng biết cân nhắc đại cuộc, chưa bao giờ tỏ ý muốn cùng với hoàng hậu một mất một còn. Ông không hiểu, vì có gì mà hắn phải cứng rắn, khiến mọi người vu tiếng ác cho ông là đôn người khác đến bước đường cùng như thế?

“Nếu trong vòng nửa tháng nữa phe của họ Nguyễn khởi binh, ông nghĩ chúng ta phải tốn bao nhiêu ngày để thắng?” Lê

Ứng Thiên đặt tấm tấu chương cuối cùng xuống, quay sang Lê Mạc.

“Mặt tướng nghĩ chỉ khoảng năm ngày, binh lực của chúng không đáng kể.” Lê Mạc từ tốn nói. “Nhưng nếu chúng lôi kéo được hai tướng quân Trần Tùng và Lê Thanh, mặt tướng nghĩ sẽ tốn thời gian lâu hơn, chừng nửa tháng.”

Mấy ngày trước ông vẫn còn hoài nghi về việc thái hậu hay hoàng hậu mới thực sự là người hại cháu mình, nhưng giờ đây ông đã có thể chắc chắn thái hậu mới là kẻ chủ mưu. Tuy chúng cứ chỉ điềm thái hậu vẫn chưa có, nhưng theo mật báo trong quân đội, các tướng thuộc phe họ Nguyễn giờ đây đã bắt đầu rục rịch. Điều

đó chứng tỏ, chúng đang dự phòng cho tình huống xấu nhất xảy ra.

Họ Nguyễn vốn không nắm binh lực trong tay, nên việc dùng quân đội giải quyết vấn đề chính là hạ sách. Nếu hoàng hậu thật sự có tội, họ Nguyễn dĩ nhiên không bị ảnh hưởng gì, không lý nào ngay lúc này lại dùng một thứ biện pháp có phần thối quá thấp để đối đầu với ông và hoàng đế. Suy luận ngược lại, tức là thái hậu phải làm điều gì gian trá, bọn người kia mới có tật giat mình.

Cháu gái của ông năm nay chỉ mới hai mươi tuổi mà đã bị bà ta hại không thể sinh con. Mỗi thù này, ông quyết trả lại gấp mười.

Lê Ứng Thiên lệnh cho Lê Mạc lui xuống. Đối với lực lượng quân đội của họ Nguyễn, hấn vốn không lo cho lắm. Thế lực của họ Nguyễn trước giờ chủ yếu nằm ở mạng lưới quan văn. Nếu chúng thật sự dấy binh tạo phản, đó càng là cái cớ tốt để hấn tiêu nhanh diệt gọn. Điều hấn lo lắng nhất chỉ là trong tay chúng có thể có chứng cứ hấn hãm hại hoàng đế Duy Khánh năm xưa. Tuy trước khi đến Tế Châu hấn đã cân trọng sai người dựng tai nạn giả để giết Hải công công, khiến người có thể là nhân chứng duy nhất này chết đi, nhưng cũng không có gì đảm bảo là sẽ không có bất trắc xảy ra.

Lê Mạc ra về không bao lâu, Tây Vũ đã đáp xuống trước cửa thư phòng. Đạo này việc do thám của hắn khá bận rộn. Hết Lý Thiệu Minh, lại đến nhà họ Nguyễn, đó là còn chưa kể đến động tĩnh của Phi Long hoàng triều thông qua Phi Quân Tử.

“Tình hình bên ngoài thế nào rồi?”

“Thông tin mật báo cho biết Lý Thiệu Minh hiện đang huy động tiền, phối hợp với nghĩa phụ của hoàng hậu là thượng thư Trần Chính Nam dứt lốt các quan viên, nhờ họ nói giúp cho hoàng hậu.”

“Cuối cùng cũng đã bắt đầu hành động.” Tuy đây là việc Lê Ứng Thiên đã chờ đợi từ lâu, nhưng tâm trạng của hắn hiện

tại không có chỗ cho thứ cảm xúc như hứng thú. Xem ra việc gì cần đến cũng đã đến rồi. Một khi Lý Thiệu Minh bắt đầu huy động các mối quan hệ của mình để cứu Trần Lâm Nguyệt, dây mơ rễ má của hắn trong triều cũng sẽ hiện ra rõ ràng hơn.

“Ở các cửa hiệu của nhà họ Lý, hắn cũng mở một số buổi phát chẩn, xin dấu vân tay của mọi người trong thành để chuẩn bị làm một bản khản cầu triều đình điều tra rõ vụ này. Dân chúng tuy mơ hồ tình hình trong cung, nhưng trước giờ họ Lý vẫn thường làm từ thiện, nên cũng đã có không ít người vì muốn giúp hắn mà cho dấu vân tay.”

“Xin dấu vân tay?” Lê Ứng Thiên trong nhất thời cũng khó đánh giá việc làm này của Lý Thiệu Minh là quá ngây thơ, hay là sáng suốt. Dùng tiền để giải quyết vấn đề? Dù Lý Thiệu Minh có thu thập được hàng vạn dấu vân tay thì sao chứ? Điều đó không có nghĩa là sẽ có hàng vạn người dám đứng lên chống lại triều đình vì nhà họ Lý. Có điều, nói đi cũng phải nói lại. Chuyện trong hậu cung nay đã đồn khắp dân gian, nếu hắn giải quyết không thoả đáng, chắc chắn sẽ mang tiếng xấu vào thân.

“Phía cung cung Trường Lạc điều tra thế nào?”

“Thuộc hạ đã khoanh vùng xong, chỉ còn

hai đối tượng tình nghi.”

“Nếu không còn gì quan trọng, người cũng lui đi.”

“Dạ, chủ nhân.”

Tây Vũ đi rồi, căn phòng trong thoáng chốc trở nên tĩnh lặng.

Đôi mắt Lê Ứng Thiên vô tình dừng lại trên chiếc đèn lồng. Đã mười ngày không nhìn thấy hắn. Lúc này, nàng hắn là rất oán hắn, rất hận hắn, phải không?

Nhưng, hắn có thể làm khác được sao?

Hắn là hoàng đế. Trong mắt hắn không

thể chỉ có mỗi tình yêu.

Nàng chuyển sang lãnh cung cũng đã bốn ngày. So với đại lao, nơi này dù sao cũng tốt hơn nhiều. Tuy biết trong hoàn cảnh này mình không nên đòi hỏi, nhưng nhớ đến những ngày tháng ăn sung mặc sướng với vai trò hoàng hậu, nàng không khỏi cảm thấy có một chút tủ thân.

Những ngày ấy, Lê Ứng Thiên rất tốt với nàng. Ngay cả khi chưa chính thức bộc lộ tình cảm, hắn vẫn rất tử tế với nàng. Vậy mà, giờ đây, hắn thậm chí còn không đến thăm nàng sau khi nghe tin báo nàng đã mang thai.

Thoát khỏi không khí ngột ngạt u ám của lao tù, tâm trạng nàng cũng tốt hơn một chút. Ít ra ở nơi này nàng có thể dễ dàng liên lạc với Trường Xuân, nhờ cô ấy báo lại với Ngọc Dao. Hy vọng của nàng đối với Lê Ứng Thiên giờ đã như ngọn đèn trước gió. Hắn có yêu nàng không, nàng cũng không quan tâm nữa. Một khi hắn đã không thể đến với nàng, dây dưa chỉ làm bản thân nàng đau khổ và mang đến phiền phức cho hắn mà thôi. Hắn là hoàng đế, có rất nhiều việc phải làm, có rất nhiều mối quan hệ phải giải quyết. Nàng không muốn là một phần của những âm mưu đó.

Những ngày bị giam cầm khổ sở càng khiến nàng nhớ đến khoảng thời gian đẹp

để ở thế giới của mình. Ở nơi đó, nàng có gia đình, có bạn bè. Dù nàng có phạm bất kì sai lầm gì đi nữa, nàng biết, mình vẫn còn một con đường quay lại. Sẽ có người bảo bọc, giúp đỡ nàng. Còn ở đây, nàng không có ai cả. Nàng có thể nói mình có Lê Nguyên Phong, có Đỗ Thiên Thành, nhưng Lê Nguyên Phong giờ đây đang ở một nơi cách xa nàng hàng ngàn dặm, Đỗ Thiên Thành không phải người sinh ra để sống ở hoàng cung. Người duy nhất có thể bảo vệ nàng, chỉ có chính bản thân nàng.

Nàng đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài, mặt trời cũng dần tắt nắng rồi. Giờ nàng đang là tội phạm, không có người hầu hạ, mọi thứ dĩ nhiên đều phải tự làm, bao

gồm thấp nền. Bị cách ly thế này, đúng là cũng cảm thấy có chút cô đơn.

Loại nền này hình như có một mùi thơm đặc biệt, rất dễ chịu. Vừa ngủi chưa được bao lâu, nàng đã thấy hai mí mắt mình nặng trĩu.

...

“Cháy rồi ! Cháy rồi ! Mau dập lửa!”

Người ta không biết ngọn lửa ấy bùng lên từ khi nào.

Chỉ biết, lúc này, lãnh cung đã chìm trong biển lửa.

----- o O o -----

Chương 46: Vĩnh Biệt

T

in tức lãnh cung bị cháy nhanh chóng lan truyền khắp hậu cung. Thái giám cùng thị vệ hối hả ra sức dập lửa. Cung nữ của cung Trường Lạc cũng lũ lượt chạy đến, đứng bên ngoài khóc vang một góc sân.

“Vĩnh công công, chuyện gì mà bên ngoài ồn ào vậy?” Lê Ứng Thiên lên tiếng hỏi viên thái giám đứng bên kia cánh cửa.

“Bẩm thánh thượng, hình như...hình như... lãnh cung bị cháy.”

Lê Ứng Thiên xô cửa, lao ra ngoài như

một mũi tên.

Phía xa xa, ngọn khói đen bốc lên mỗi lúc một cao.

...

“Nương nương... nương nương...xin người đừng bỏ chúng nô tì...”

Tiếng khóc im bặt khi người ta trông thấy một bóng người ướm sững xông vào trong nhanh như chớp. Ngay sau đó, một người khác nữa cũng lao vào.

“Ngọc Dao, hoàng hậu ở đây.”

Nghe tiếng Trường Xuân, Ngọc Dao liền

vội vàng chạy đến bên giường, dùng chiếc khăn đã tẩm nước chụp lên mặt Hạ Vy. Trường Đông lúc này cũng chạy vào, thấy Trường Xuân và Ngọc Dao đang loay hoay đưa chủ nhân của mình tìm lối thoát, liền không cần suy nghĩ nhiều, nhanh chóng dò đường cho họ giữa căn phòng rực lửa.

Chạy được ra sân, cả ba người đều không còn sức, nằm lăn ra đất. Trường Đông tuy đã mệt lả người, nhưng vẫn cố chạy đi gọi ngự y. Sức khỏe của hoàng hậu hiện giờ có thể không đáng ngại, nhưng nàng lo việc mang thai giả sẽ bị lộ ra nếu Lê Ứng Thiên truyền đến một ngự y không nằm trong danh sách của nàng.

Sau khi lấy lại một chút sức lực, Ngọc Dao liền đưa mắt ra hiệu cho Trường Xuân, hai người cùng đưa Hạ Vy đến một căn phòng khác thuộc lãnh cung.

Không lâu sau đó, Lê Ứng Thiên cũng thở hắt ra đẩy cửa bước vào phòng.

“Vi thần tham kiến thánh thượng. Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Thái y có vẻ hơi bất ngờ khi thấy Lê Ứng Thiên xuất hiện ở đây. Không đợi hoàng đế phải lên tiếng, ông ta tự biết nhiệm vụ của mình, nhanh tay mở hòm thuốc bắt mạch cho hoàng hậu.

“Hoàng hậu thế nào?”

“Bẩm thánh thượng, hoàng hậu nương nương chỉ là ngạt khói một chút, sức khỏe không đáng ngại.” Ngự y tránh đề cập đến long thai. Hoàng đế đã không hỏi, ông không việc gì phải chủ động nói dối mà mang tội vào người.

Lê Ứng Thiên lướt ánh mắt qua gương mặt đen nhẻm vì tro bụi của nàng lần nữa, rồi xiết chặt hai nắm tay, dứt khoát cất bước quay đi.

“Ứng Thiên...Ứng Thiên...” Tiếng gọi dứt quãng của nàng giống như một nhánh gai không ngừng chà xát lấy con tim hắn.

Nàng nhớ hắn sao?

Hắn chậm rãi xoay người, lưỡng lự nhìn nàng...

Cuối cùng, vẫn quyết định bỏ ra ngoài.

Lâm Nguyệt, nàng có biết cái cảm giác yêu một người, tin tưởng một người, rồi phát hiện ra người đó lừa dối mình là đau đớn và cay đắng đến thế nào không?

...

Nàng nằm trên giường, lặng lẽ nhìn theo bóng lưng hắn mỗi lúc một nhạt dần rồi mất hút giữa màn đêm.

Từ lúc được đưa vào căn phòng này, nàng đã tỉnh. Nàng đã cố tình gọi tên hắn,

cô khơi dậy chút lòng trắc ẩn còn sót lại trong lòng hắn, nhưng hắn vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Nàng đã rất muốn hỏi tại sao hắn lại đối xử với mình như vậy, nhưng lại sợ phải nghe câu trả lời mà mình không mong muốn.

Hắn đã buông tay với nàng, lần nữa.

“Nương nương, người thấy sao rồi?” Trường Đông bước đến bên giường, dùng chiếc khăn thấm nước ấm nhẹ nhàng lau mặt cho nàng.

“Ta không sao.” Nàng đáp, cố làm ra vẻ bình thản. “Trường Đông, cây nến trên bàn là do ai mang đến?”

“Cây nến?” Bàn tay nàng ta dừng lại một chút, có vẻ đang nghĩ ngợi. “Lúc chiều khi phát hiện trong phòng hết nến, nô tì đã đến phòng cung ứng để lấy thêm. Người đưa nến cho nô tì là một công công tên Hữu Toàn, lúc đó cũng vừa mới đến.”

“Nến có tẩm mê hương.” Nàng không đi lòng vòng, mà trực tiếp nói ra nghi vấn của mình.

Câu nói của nàng, thật ra không phải nói với Trường Đông, mà là nói với Trường Xuân và Ngọc Dao. Việc lần này nàng trước mặt ‘người ngoài’ để lộ suy đoán của mình có lẽ cũng sẽ không khiến Trường Đông thấy lạ. Trường Xuân và

Ngọc Dao vừa cứu nàng, nên nàng nhất thời giảm bớt sự đề phòng cũng là lẽ thường tình. Vả lại, nàng vừa bị hãm hại, trong cơn bức xúc không cần thận lời nói cũng không có gì khó hiểu.

“Trường Xuân, Ngọc Dao, lần này hai người xả thân cứu bản cung, ân nghĩa này bản cung không biết làm sao đền đáp.”

“Nương nương đừng nói vậy, nô tỳ không dám nhận.” Trường Xuân và Ngọc Dao đồng thanh nói. Thậm chí đôi mắt Trường Xuân còn ươn ướt, ra vẻ vô cùng xúc động.

Để tránh Trường Đông nghi ngờ, uống xong ngụm trà, Ngọc Dao cũng nhanh

chóng rời đi. Trước khi ra khỏi cửa, nàng ta nhân lúc Trường Đông không để ý, nhét vào tay nàng một mảnh giấy nhỏ có ghi vài dòng chữ.

...

Thật ra lần này là ai có ý muốn giết nàng?

Nàng không nghĩ người ra tay là thái hậu. Cái bà ta đang muốn nàng bị kết tội, khiến Lê Ứng Thiên chính tay ra chiếu chỉ xử tử nàng. Vả lại, nàng chết lúc này sẽ khiến nhiều người nghi ngờ thái hậu giết người diệt khẩu.

Chẳng lẽ lại là Liên phi?

Cô ta gây ra vụ ồn ào này chẳng phải tăng nguy cơ thân phận mật thám của mình bị lộ sao? Lẽ nào cô ta có thể vì ghen tuông mà bất chấp hậu quả, bỏ qua nhiệm vụ của mình?

Hay là, trong hậu cung này, người mà nàng cần cẩn thận không phải chỉ có hai người?

Lúc Lê Ứng Thiên bước vào ngự thư phòng, Tây Vĩ đã chờ sẵn ở đó tự bao giờ. Hậu cung vừa nãy ồn ào như vậy, những việc xảy ra bên ngoài cơ bản hẳn cũng nắm được ít nhiều.

“Người nghĩ việc này là sự cố, hay là có người sắp xếp?”

“Chủ nhân đang muốn hỏi thuộc hạ nghĩ ai là người sắp xếp?”

Với thời tiết hiện nay, lãnh cung đột nhiên xảy ra hoả hoạn do tự nhiên là điều không thể. Ngay cả nến bị đổ, than bị rơi vãi cũng không có khả năng gây ra đám cháy lớn như vậy. Không phải do tự nhiên, thì tức là có người sắp đặt.

“Thái hậu là người thuộc hạ loại ra khỏi danh sách đầu tiên.” Tây Vũ nói. “Dù bà ta có e ngại long thai trong bụng hoàng hậu thì cũng sẽ không ra tay giết người

vào lúc này. Làm vậy chẳng khác gì cho người khác thấy bản thân có tật giật mình.”

“Trẫm cũng không cho rằng Liên phi là thủ phạm, nàng ta sẽ không manh động như thế. Vụ hoả hoạn này thu hút quá nhiều dư luận, không phù hợp với phong cách ẩn nhẫn của nàng ta.”

Hiện nay Phi Long hoàng triều đang tích cực điều tra tình hình quân sự và kinh tế của Lạc Việt. Liên phi là mật thám của chúng, đây là lúc nàng ta phải nép mình để dễ dàng thu thập thông tin. Dính líu vào việc tranh đấu hậu cung hiện nay không phải là việc nên làm.

“Chủ nhân, không phải là người đang nghĩ đến...” Tây Vũ ngập ngừng không dám nói thẳng suy đoán của mình. Người có thể khiến chủ nhân có ánh mắt bi thương ấy, chỉ có một mà thôi.

Việc hoàng hậu bày khổ nhục kế cũng không phải là không có khả năng.

Lê Ứng Thiên ngồi xuống ghế, ánh mắt như chìm vào vầng trăng lơ lửng trên ngọn bằng lăng phía bên kia hồ Vọng Nguyệt.

Lúc này, chỉ một chút nữa thôi là bức tường thành lí trí của hắn đã sụp đổ rồi.

Chiều hôm ấy, trời mưa lất phất.

Lê Ứng Thiên đang phê duyệt tấu chương ở Càn Chính điện thì chợt Vĩnh công công hốt hải chạy vào. Hắn biết, thân là tổng quản nội thị, nếu không phải có chuyện hệ trọng ông ta nhất định sẽ không có một hành động trái với lễ nghi như thế.

“Có việc gì?”

“Bẩm thánh thượng, cung nữ của hoàng hậu đến báo rằng hoàng hậu muốn gặp người. Nếu người không đến, hoàng hậu sẽ tự vẫn.”

Chiếc hộp trầm hương trên bàn bị hấn ném mạnh xuống đất, tro xám vương vãi trên tấm thảm màu huyết dụ. Đôi mày kiếm chau lại, hiếm khi hấn bộc lộ sự bất mãn của bản thân.

Nàng thật ra còn muốn giở trò đến bao giờ nữa?

...

Bên trong căn phòng lạnh lẽo ấy chỉ có nàng và hấn.

Nàng ngồi đó, mảnh áo trắng mỏng manh bao lấy tấm thân gầy guộc. Nhìn chiếc cài tóc hình hoa bằng lãg trên mái tóc đen xoã dài, hấn không khỏi thấy lòng

mình dao động.

Tình yêu đầu đời, tình yêu duy nhất, dù là đế vương cũng không thể nào nói kèm nén là kèm nén được.

“Trẫm đã đến, nàng muốn nói gì thì nói đi.”

Nàng xoay sang nhìn hắn, ánh mắt như xoáy vào tim người đối diện. Hắn im lặng, tuy vẫn tỏ vẻ cương nghị sắt đá, nhưng ánh mắt lại luôn tìm cách trốn tránh ánh mắt của nàng.

“Sáng nay, tội thiếp phát hiện trong thức ăn của mình có trộn lẫn cuống hồng.” Nàng chậm rãi nói. “Thánh thượng, nếu

tội thiếp có chứng cứ Liên phi hại hoàng nhi của mình, người có thể vì tội thiếp đòi lại công bằng không?”

“Nếu có người vi phạm cung quy, trẫm sẽ xử lý nghiêm minh.” Từ trước đến giờ hần luôn lấy phụ vương mình làm tấm gương trước mắt. Trong gia đình đế vương, giữa phụ tử chỉ có quyền lực, không có tình thương.

Nàng mỉm cười.

Một nụ cười nhẹ như gió thoảng khiến hần ngỡ ngàng.

Hần nói như thế tức là đã khước từ nàng. Lê Nguyên Phong từng bảo rằng nàng có

thể đôi đầu với thái hậu, nhưng phải tránh Liên phi, giờ thì nàng đã thấm thía điều này. Cái đáng sợ của Liên phi không phải là do cô ta thâm hiểm khó lường gì cả. Mà là vì dù cô ta có phạm tội, Lê Ứng Thiên cũng sẽ không truy cứu, để tránh phải ảnh hưởng đến những tính toán ban đầu của hắn.

Vị trí của nàng trong lòng hắn, thậm chí còn không bằng một mật thám của kẻ thù.

“Thánh thượng, tội thiếp trước giờ không biết chăm chỉ ăn chay niệm Phật. Nếu nhảy xuống vực, không thể nào hai lần đều may mắn rơi vào hồ nước.”

Hắn nhất thời không hiểu câu nói ấy,

nhưng cũng không có ý muốn hỏi thêm. Hấn sợ, sợ rằng càng tiếp xúc với nàng, tim hấn sẽ càng trở nên mềm yếu.

Nàng đứng dậy, bước đến mở cửa phòng. Bóng dáng ấy, vừa lãnh đạm lạnh lùng, vừa mong manh dễ vỡ.

“Tội thiếp không dám làm phiền người nữa.” Nàng kiên định nói. “Thánh thượng yên tâm, tội thiếp sẽ không khiến người khó xử.”

Lê Ứng Thiên bước ra khỏi phòng, cảm giác như mình vừa bỏ lại phía sau cả cuộc đời. Hấn chỉ cách nàng mấy bước chân mà như cách nhau biển rộng sông dài, mãi mãi không thể trùng phùng.

...

Trời đông u ám, gió lạnh tê lương.

Trên đời này, không ai là chưa từng phạm phải sai lầm. Có những sai lầm có thể cứu vãn, có những sai lầm vĩnh viễn trở thành vết sẹo không thể phai mờ. Lại có những sai lầm, giống như vết thương mà máu không bao giờ ngừng chảy.

Hắn, thuộc loại thứ ba.

Ngụp lặn tìm nàng trong dòng nước lạnh ngắt dưới hồ Vọng Nguyệt, hắn cảm thấy như tất cả những thứ mình sở hữu vừa bị cuốn trôi khỏi tầm tay. Tại sao ông trời

lại tạo ra loài người si ngốc, đến lúc mất đi, mới biết trên đời này thứ gì mới là quý giá nhất đối với mình?

Phía trên thành hồ, những cung nữ áo xanh cất tiếng khóc nỉ non. Ánh tà dương hắt thứ ánh sáng điêu tàn xuống mặt hồ, khiến khung cảnh càng thêm vẻ não nề.

Đêm buông xuống, hồ Vọng Nguyệt chỉ còn là một mảng màu đen rộng lớn; vàng trắng khuyết vốn đã sớm chìm giữa những áng mây nặng nề tăm tối.

...

Năm ngày sau, người ta mới tìm được thi thể của hoàng hậu dưới đáy hồ.

Lê Ứng Thiên ngồi trong thư phòng, đôi mắt vô hồn nhìn chiếc lồng đèn kéo quân xoay mãi một vòng xoay bất tận.

“Không phải lỗi của ta, tất cả là lỗi của nàng.”

“Ta không sai, ta không bao giờ sai.”

“Không còn ai có thể uy hiếp ta, rất tốt.”

Hắn lăm lăm một mình, rồi vung tay ném chiếc đèn lồng về phía vách tường. Ngọn lửa bùng lên, chẳng mấy chốc những mảnh giấy màu biến thành một đồng tro tàn.

“Thánh thượng, những vật dụng của hoàng hậu có phải đều mang đến hoàng lăng?”

“Đốt hết tất cả, một mảnh cũng không bỏ sót.”

Hắn ngồi bên cửa sổ lồng lộng gió, ngược nhìn ngọn khói xám lơ lững giữa trời. Sau đó, lại vô thức bước đi trên con đường trải đá xanh quen thuộc.

...

Cung Trường Lạc có hơn mười lăm gian phòng, những thứ phải mang đi thiêu hủy, nhiều đến không kể xiết.

“Các người nhanh tay lên, còn nhiều đồ lắm.”

“Tổng quản, có phải đồng sách này cũng đốt? Trong đó có rất nhiều sách quý.”

“Lệnh vua ban xuống người dám cãi sao?”

Tiểu thái giám tặc lưỡi tiếc rẻ, oằn lưng vác chồng sách nặng trĩu nối gót theo viên tổng quản. Bước xuống bậc thêm, hẳn cuối cùng cũng không chịu được sức nặng trên tay, những quyển sách lần lượt đổ ập xuống nền.

Cơn gió mạnh thổi qua, mảnh giấy kẹp giữa quyển sách bị cuốn phăng, lảo đảo

bay giữa không trung, cuối cùng đáp xuống trước mũi hài nạm vàng ròng.

“

“Lâm Nguyệt...”

Tiếng gọi của hắn làm nàng hốt hoảng đánh rơi cây bút xuống sàn.

“Dạ?”

“Trời vẫn còn chưa sáng, sao nàng đã dậy rồi?” Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt ấm áp. “Đến đây...” Vừa nói, hắn vừa vỗ vỗ tay xuống chỗ đệm vẫn còn vương chút hơi ấm của nàng.

Nàng vội vã nhét tờ giấy vẽ vào quyển sách, sau đó đến bên giường, nằm xuống.

Hắn choàng tay ôm lấy nàng, ấn sâu nàng vào ngực hắn. Hơi thở nhẹ nhàng của nàng khiến toàn thân hắn khẽ run lên, lại càng ôm chặt nàng hơn nữa.

”

Trên mảnh giấy trắng lấm lem vết mực, hiện lên hình ảnh một chàng thanh niên với mái tóc xoắn đang chìm trong giấc ngủ yên bình, nụ cười hạnh phúc vẫn còn đọng lại ở khóe môi.

Chương 47: Giải Oan

V

iệc hoàng hậu tự vẫn để chứng minh sự trong sạch của mình đã trở thành câu chuyện lan truyền không dứt ở hậu cung. Theo lý, dù hoàng hậu có thật sự phạm tội đi nữa, người vẫn có thể bảo toàn tính mạng với tám kim bài là long thai trong bụng. Thế nên, chẳng mấy chốc mọi nghi vấn đều dồn về thái hậu, người đã kết tội hoàng hậu hãm hại long thai của Vân phi.

Chốn dân gian ít quy củ, lại không ngại tai vách mạch rừng nên người ta bàn tán càng rôm rả. Chuyện thâm cung bí sử không mấy khi truyền đến dân gian,

nhưng việc nhà họ Lý lương thiện, luôn ra tay giúp đỡ dân nghèo thì ai ai cũng biết. Thế nên, người ta liền cho rằng đã là em gái của Lý Thiệu Minh, thì hẳn cũng là người hiền lành nhân nghĩa, không lý nào lại tâm địa độc ác như lời buộc tội.

Trong triều, phe Lê Mạc cũng không ngừng bóng gió về việc này trên đại diện, cốt là để dồn nhà họ Nguyễn vào đường cùng, khiến họ lo trước lo sau mà manh động. Kế hoạch của Lê Ứng Thiên là sau khi buộc tội thái hậu, liền cho người bí mật hạ sát Nguyễn thượng thư, gán cho ông ta cái lý do hồ thẹn mà tự tử. Như thế, họ Nguyễn lúc ấy sẽ trở thành rắn không đầu.

Nói thì nghe có vẻ đơn giản, nhưng Nguyễn thượng thư dù sao cũng là người kinh nghiệm quan trường đã nhiều năm, không dễ dàng lộ ra cái đuôi cho người khác nắm. Một ngày chưa có chứng cứ vạch tội thái hậu, ông ta vẫn kiên nhẫn án binh bất động, sáng sáng chiều chiều đều chăm chỉ vào triều, ra vẻ không có chuyện gì nghiêm trọng. Điều này khiến Lê Ứng Thiên và Lê Mạc không mấy hài lòng.

...

Dinh thự nhà họ Lý,

Chiếc khăn choàng đỏ thẫm phần phật

bay trong gió.

Ánh tà dương yếu ớt chiếu xuyên qua làn sương mỏng, khiến mặt nước bỗng chốc trở nên lấp lánh như được dàn trải bởi một lớp bụi vàng. Từng cánh hoa đại màu tím thẫm ngả mình vào khe nước, lượn qua những ngón tay thôn dài rần rỏi.

Lý Thiệu Minh còn nhớ, Lâm Nguyệt của hắn thích nhất là nghịch chân dưới nước những buổi chiều đông, đến nỗi ngày nào chân cũng đỏ tấy lên. Những lúc ấy, hắn lại dịu dàng dùng tay bọc lấy chân nàng mà sưởi ấm, cảm nhận từng ngón chân nhỏ bé tấy máy cọ cọ vào lòng bàn tay mình, còn nàng thì cười khúc khích. Sau đó, cứ

giữa khuya, nàng lại ôm gối đến phòng hẩn ngủ, chē phòng mình lạnh.

Đôi với nàng, hẩn từng là tất cả.

Phải, đã từng...

Có lẽ, trước đây hẩn đã quá tự tin. Ngay cả khi biết lòng nàng đã lung lay vì một người đàn ông khác, hẩn vẫn đinh ninh rằng đó chẳng qua là thứ hứng thú nhất thời, không thể nào sánh được với tình cảm mười mấy năm trời giữa nàng và hẩn. Rằng, một kẻ cứ đêm đêm lại đến với một người phụ nữ khác nhau thì làm sao sánh được với hẩn- người lúc nào cũng chỉ có mỗi mình nàng, chỉ cần nàng chau mày một cái là biết ngay nàng muốn

làm gì.

Là làm lỗi của hấn ngày ấy đã đẩy nàng ra xa hấn, hay là tình cảm vốn là thứ dễ đổi thay đây?

Nàng bỏ đi, chỉ để lại cho hấn một lá bùa bình an cùng một tấm khăn choàng, nghĩ rằng như vậy là trọn nghĩa vẹn tình sao?

Từ ngày mất trí nhớ, tuy nàng vẫn dịu dàng với hấn, nhưng về xa cách của nàng hấn cũng không phải là không nhận thấy. Lần này ngay cả Trường Đông cũng không biết trước về kế hoạch về việc xuất cung kia. Không một lời từ biệt, không một lời hứa hẹn quay về, nàng

không chỉ muốn trốn tránh Lê Ứng Thiên mà còn muốn trốn tránh hẳn.

Nàng vẫn không quên được chuyện ấy sao? Vẫn sợ hẳn sao?

“Nô tỳ tham kiếm chủ nhân.” Trường Đông run run quỳ xuống trước mặt Lý Thiệu Minh, đôi môi trắng bệch. Nàng vừa từ phòng tối chịu phạt trở ra, toàn thân một chút sức lực cũng không còn. Nương nương vô có bỏ đi đã khiến chủ nhân vô cùng tức giận. Nàng là người kẻ cận, vừa bảo vệ, vừa giám sát nương nương, dĩ nhiên khó tránh tội thất trách lần này.

“Chịu phạt xong rồi thì đến phòng được

lấy thuốc đi.” Dù sao Trường Đông cũng theo hấn và Lâm Nguyệt hơn mười năm, lại là họ hàng xa của lão bộc từng cứu hấn năm xưa, nên hấn đối với nàng ta không đến nỗi quá tuyệt tình.

“Dạ, chủ nhân.” Trường Đông gượng người đứng dậy, nhưng chưa đi được mấy bước, đã nghe tiếng Lý Thiệu Minh gọi lại phía sau.

“Lâm Nguyệt có tỏ ra nghi ngờ gì về những lời ta dặn kể với nàng lúc mới đến lãnh cung không?”

“Nương nương khi ấy có vẻ rất buồn, nên nô tỳ nghĩ nương nương tin những gì nô tỳ nói.”

“Được rồi, người lui đi.”

“Dạ, chủ nhân.”

Lâm Nguyệt đã không còn sống trong cung, để Trường Đông ở lại đó cũng không có ích lợi gì, việc do thám ở hậu cung vốn không phải là nhiệm vụ của nàng ta. Hơn nữa, Trường Đông là người ở cạnh Lâm Nguyệt nhiều nhất. Đối với việc điều tra Lâm Nguyệt đã đến nơi nào, nàng ta là đầu mối vô cùng quan trọng.

...

Cung Hưng Long,

Nhìn cánh cửa bị đá tung, Vinh công công sợ đến nổi mặt cắt không còn giọt máu, bối rối nhìn Lê Ứng Thiên lúc này vẫn đang chăm chú ngồi phê duyệt tấu chương.

Lê Nguyên Phong xông vào phòng, đằng đằng sát khí ra lệnh cho đám ngự lâm quân đang lúng túng phía sau. “Những kẻ không liên quan, nếu không muốn chết thì mau xéo hết ra ngoài!”

“Tất cả lui ra đi.” Lê Ứng Thiên điềm tĩnh lên tiếng.

Không đợi mọi người đi khỏi, Lê Nguyên Phong đã bước đến bên bàn, nắm lấy cổ

áo Lê Ứng Thiên mà hung hăng giáng một cú vào nơi má trái.

“Khôn kiếp, người đã từng hứa với ta những gì?” Vừa nói, hắn vừa giáng thêm một cú nữa vào bên má còn lại của Lê Ứng Thiên. “Quân vô hí ngôn cái gì? Rác rưởi!”

“Lê Nguyên Phong, người đang ở Cung Hưng Long thì cũng nên biết ta là hoàng đế.” Đến cú đâm thứ ba, Lê Ứng Thiên đã bắt đầu dùng tay tránh đỡ, ánh mắt sắt đá nhìn người hoàng đế đang bùng bùng lửa giận của mình. “Người nhìn xem, hiện giờ người giống cái gì?”

“Ta không cần biết mình giống cái gì, ta

chỉ biết là người đã hại chết Lâm Nguyệt.” Hần nói rồi, lại đâm thêm một cú nữa vào ngực Lê Ứng Thiên, sau đó tung thêm một cú đá khiến Lê Ứng Thiên loạn choạng ngã vào tường. “Nếu không phải người hứa trong cung sẽ bảo vệ nàng, ta đã không bỏ nửa cái mạng bằng qua mưa tên lửa đạn đến Ngoã Lặc để làm việc cho người.”

“Ta biết, là ta nợ em.” Lê Ứng Thiên đứng dậy, dịu giọng. “Nguyên Phong, nếu ta có thể làm gì để bù đắp cho em, em cứ việc lên tiếng.”

“Bù đắp?” Lê Nguyên Phong nhếch môi mỉa mai. “Người có thể khiến nàng sống lại sao?”

“Ta không thể.” Giọng hần trầm hần xuống.

“Từ nay ta sẽ về Sơn Nam ẩn cư, dù trời có sập xuống cũng đừng đến quấy rầy ta.” Lê Nguyên Phong ném binh phù về phía Lê Ứng Thiên, ánh mắt lạnh lùng. “Trả lại cho người, từ từ mà tận hưởng ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng của người đi.”

Lê Nguyên Phong lúc đến cũng như lúc đi, như một cơn gió lốc, Lê Ứng Thiên muốn cản cũng không cản được.

“Chủ nhân, có cần gọi ngự y không?” Tây Vũ từ phía sau bức màn lên tiếng.

Hắn cũng mới đến chưa được bao lâu, vừa định cùng Lê Ứng Thiên bàn bạc việc của Trần hoàng hậu thì Lê Nguyên Phong đã xông vào.

“Không cần, chỉ là xây xát nhỏ thôi.” Lê Ứng Thiên đóng cửa lại, rồi lặng lẽ ngồi xuống ghế, im lặng một hồi lâu.

Tây Vũ thấy thế cũng không nói thêm gì nữa.

“Đêm qua Đông Vũ đến gặp ta, nói là muốn tham gia vụ án của Trần hoàng hậu. Lát nữa người sang cung Đào Nguyên gặp hắn một lúc đi.”

“Đông Vũ?” Tây Vũ có vẻ ngạc nhiên.

“Chẳng phải chủ nhân từng nói từ lúc bị trọng thương, trí nhớ lẫn võ công, khả năng làm việc của hắn đều gặp vấn đề sao?”

“Dù sao trước đây Đông Vũ cũng là thủ lĩnh đội mật thám, ta cũng nên cho hắn một cơ hội lấy lại phong độ của mình.”

“Dạ, chủ nhân.” Tây Vũ cảm thấy có chút bất an, nhưng lại đành lòng không hỏi thêm gì nữa.

“Nô tài tham kiến thánh thượng.” Sau khi nhìn thấy Lê Nguyên Phong bước ra khỏi cổng Cung Hưng Long, Vĩnh công công mới trở lại đứng gác trước cửa thư phòng.

“Truyền Lê Mạc đến gặp trẫm.”

“Dạ, thánh thượng.”

Lê Ứng Thiên trải tấm vải gấm màu vàng lên bàn, chậm rãi quệt bút vào nghiêng mực.

Không có Lê Nguyên Phong giúp sức, hẳn phải nắm thật chắc Lê Mạc trong tay.

Bảy ngày sau,

Cuối cùng Lê Nguyên Phong cũng rời khỏi kinh thành, trở về đất phong của

mình ở Sơn Nam.

Các vị vương gia sau khi được sắc phong thường trở về vùng đất mình cai quản để định cư, một phần là để cả nước đều có cơ hội được đầu tư phát triển, một phần là để quyền uy tối thượng của hoàng đế tại kinh thành không bị uy hiếp vì sự xuất hiện của quá nhiều nhân vật có thể lực trong hoàng tộc. Nếu không phải tình anh em giữa Lê Ứng Thiên và Lê Nguyên Phong trước giờ khá tốt, triều đình lại đang lúc cần một người giỏi ngoại giao, có lẽ Lê Nguyên Phong đã trở về Sơn Nam từ sớm.

Con mèo lông trắng nhẹ nhàng phóng lên bàn, uyển chuyển bước đến đĩa lươn

thơm thơm béo ngậy, chiếc lưỡi hồng nhạt thè ra, đôi mắt long lanh linh hoạt, vừa yêu kiều, vừa gian xảo.

“Mỹ nhân, dám ăn vụng sao?” Lê Nguyên Phong dùng tay thọc lấy cổ con mèo, nhấc nó xuống đất. “Xem ra thói tham ăn của ngươi vẫn không thay đổi chút nào.”

Nói rồi, hắn đè con mèo xuống sàn, lật ngửa nó ra. Ánh nhìn khản thiết từ đôi mắt trong veo kia cũng không làm trái tim hắn lay động chút nào, những ngón tay cứ liên tục chà sát mớ lông dưới cổ nó, rồi từ từ di chuyển xuống bụng nó, khiến nó giãy giụa không ngừng.

“Meow...”

“Meow cái gì? Kết cuộc này là do người tự chuốc lấy, ai bảo không biết nghe lời.” Hấn nói rồi, lại chuyển sang giọng dịu dàng. “Làm mèo thì có gì không tốt, ít ra sẽ không có ai hãm hại người.”

Lão quản gia đi ngang qua cửa sổ nhà bếp, vô tình trông thấy cảnh tượng kia, liền ngán ngẩm ngược mắt nhìn trời.

Chủ nhân của lão đã sắp bước sang tuổi hai mươi ba rồi mà vẫn chưa thành gia lập thất, bây giờ lại còn có hứng thú với mèo!

Chương 48: Hồn Ma Báo Oán

X

uyên qua dãy hành lang đầy những dây hoa bìm bìm tím, Lê Nguyên Phong chậm rãi bước vào một căn phòng tràn ngập hương hoa, toàn bộ trần màn phủ một màu hồng nhạt. Hắn cẩn thận đặt đĩa lưon nung lên đầu giường, đưa mắt lờm con mèo lông trắng, cảnh cáo nó đừng nên có mưu đồ đen tối.

“Ú à, xem hôm nay ta đem món gì đến cho nàng đây.” Vừa nói, Lê Nguyên Phong vừa dịu dàng đưa tay vuốt tóc thiếu nữ say đang ngủ trên giường. “Nếu

nàng còn không tỉnh dậy, ta sẽ cho mỹ nhân mèo ăn hết.”

Hắn vỗ nhẹ má nàng, ánh mắt có một tia thất vọng thoáng qua khi cơ thể nàng vẫn không có chút phản ứng nào. Con mèo thèm thuồng nhìn đĩa lươn thơm nức đang bốc khói, nũng nịu dụi dụi vào lòng hắn, dường như đang mong hắn hồi tâm chuyển ý. Nhìn xuống đôi mắt hau háu của con mèo nhỏ, hắn dịu giọng.

“Nếu đến trưa nàng ấy vẫn không tỉnh, đĩa lươn đó sẽ là của ngươi.”

Nói rồi, hắn đưa mắt nhìn ra cửa sổ, nơi có một chiếc bóng áo xám vừa mới lướt qua.

“Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.” Chiếc bóng nhẹ nhàng phóng vào phòng, quỳ xuống trước Lê Nguyên Phong chừng bảy bước chân.

“Đã có kết quả điều tra chưa?”

“Bẩm chủ nhân, chúng thuộc hạ đã xác nhận được thủ phạm tấn công hoàng hậu dưới hồ Vọng Nguyệt. Ngọc Dao tiểu thư sai thuộc hạ đến hỏi ý kiến chủ nhân.”

Lê Nguyên Phong ôm lấy con mèo nhỏ vào lòng, lạnh lùng lên tiếng. “Dựng một vụ hoả hoạn rồi bắt cóc ả ra khỏi hoàng cung, vùi trong than đỏ nửa ngày.” Hắn vuốt nhẹ bộ lông trắng muốt. “Đến khi

vết bỏng lan ra thì cho ả uống xuân dược loại mạnh nhất, vút ả vào chuồng ngựa, ba ngày sau mang cho hổ đói làm mồi.”

“Tuân lệnh.”

“Nếu như Ngọc Dao có thích thêm vào tình tiết nào thì cứ tùy ý nàng ta, miễn là không để ả chết trước khi quá trình kết thúc.”

Chiếc bóng xám vừa chực rời đi đã nghe tiếng gọi phía sau.

“Khoan đã, gọi Thuỷ Trúc đến đây cho ta.” Lê Nguyên Phong như sức nhớ ra điều gì đó.

“Dạ, chủ nhân.”

Không lâu sau đó, một cô gái áo xanh chừng hai mươi tuổi, trên người thoang thoảng hương hoa nhài thướt tha bước đến trước cửa phòng.

“Chủ nhân gọi thuộc hạ đến đây có gì cần dặn?”

“Bức thư của Trần Lâm Nguyệt có còn ở chỗ người không?”

“Một vật quan trọng như thế, Thủy Trúc làm sao dám làm mất.” Nàng ta mỉm cười đáp.

Nói rồi, cô gái áo xanh nhanh chóng bày

giấy mực lên bàn, quan sát kĩ lưỡng bức thư trước mặt rồi mới đặt bút. Loáng một cái, một bức thư khác đã được thảo ra, nét chữ so với bức thư kia giống nhau như hai giọt nước.

“Giao bức thư này đến nhà họ Lý. Không được để thuộc hạ của Lý Thiệu Minh phát hiện ra người đưa thư, nhưng phải khiến họ nghĩ người nhờ đưa thư là phụ nữ.” Lê Nguyên Phong căn dặn một cách cẩn thận.

“Thuộc hạ đã hiểu.”

Việc của Trần Lâm Nguyệt, không ai giải quyết tốt bằng Lý Thiệu Minh.

...

Khi hai người kia đều đã rời đi, Lê Nguyên Phong mới bước đến bên bàn, cầm lấy chén thuốc vẫn còn đang ấm. Hắn uống lấy một ngụm, sau đó dùng ống tre truyền xuống miệng thiếu nữ trên giường.

“Ú ồ, nàng có tìm khắp thiên hạ cũng không tìm được ai quân tử như ta đâu.”

Đôi mi Hạ Vy chớp nhẹ. Một cơn ho sặc sụa truyền đến, khiến số thuốc trong miệng nàng tràn xuống cổ.

“Thì ra câu nói kia có tác dụng đến vậy sao?” Hắn vừa mỉm cười, vừa lấy khăn

lau cổ áo cho nàng. “Hừm, biết thế ta đã tăng bốc bản thân từ sớm.”

Nàng từ từ mở mắt ra, sau đó lại nheo mắt lại. Do lâu ngày không nhìn thấy ánh sáng nên thị lực nàng nhất thời có chút mơ mơ hồ hồ.

“Ú!”

“Nguyên Phong?”

Tuy hiện tại nàng không nhìn rõ được gương mặt của hắn, nhưng giọng nói kia thì không lẫn vào đâu được. Lúc này nhìn thấy hắn, nàng vẫn còn nửa mê nửa tỉnh, nên không phân biệt được đâu là mơ, đâu là thực. Giờ gặp lại hắn, bao nhiêu uất

nghe trong lòng nàng đều tuôn ra hết.

“Tên hentai đáng ghét, bảo là đi một tháng, cuối cùng đến bây giờ mới chịu về. Tôi suýt nữa là xuống làm oshin của Diêm Vương rồi.” Nàng liên tục đâm xuống đùi hắn, nhưng lực không đủ mạnh nên đối với hắn cứ như gãi ngứa. “Mà lúc này người vừa gọi ta là gì?”

“Ú.” Hắn phì cười, dùng tay lau nước mắt cho nàng, vỗ vỗ má nàng mấy cái. “Không phải cuối cùng ta cũng đã về sao, và người vẫn còn sống nhăn răng đầy thôi.” Vừa nói, hắn vừa bế con mèo lông trắng lên trước mặt nàng. “Nhìn xem, ta mang về một tiểu mỹ nhân để bầu bạn với người đây.”

Nàng chớp chớp mắt thêm mấy cái, cuối cùng cũng nhìn rõ được Lê Nguyên Phong và con mèo trên tay hắn.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Sau khi bị sốt ba ngày thì người bắt đầu hôn mê, tính đến giờ thì vừa tròn mười bốn ngày.”

“Mười bốn ngày?” Nàng sửng sốt.

“Phải, là mười bốn ngày.” Hắn hét nghiêng bên trái, lại nghiêng bên phải, chăm chú nhìn nàng. “Chán quá, người ngủ lâu như vậy, giờ cả gò má lẫn ngực đều teo lại, ta biết nụng chỗ nào đây?”

“Người...” Nàng biết mình không đủ sức để đánh hấn đau, nên dùng hết sức tàn mà nhéo vào đùi hấn.

“Mau uống thuốc thôi, không nên để nguội.” Hấn cầm lấy chén thuốc lúc này tạm đặt ở đầu giường, mức lên một muống. “Thuốc này rất hiếm, chỉ ở hoàng cung Ngoã Lặc mới có. Ta phải vất vả suốt một đêm mới xin được nó về đó.”

“Một đêm với công chúa Ngoã Lặc?”

Hấn nhìn nàng, ánh mắt như hoá đá.

Không thấy hấn phản ứng, nàng lại đi đến kết luận tiếp theo. “Một đêm với hoàng

hậu Ngôã Lặc?”

Thấy Lê Nguyên Phong vẫn im lặng, nàng bặm bụng nói ra suy đoán kinh thiên động địa của mình. “Một đêm với thái hậu Ngôã Lặc?”

“Phan Hạ Vy...” Hấn gằn giọng, nét mặt hằm hằm. “Người hoang tưởng thì cũng có mức độ thôi! Người nghĩ hậu cung Ngôã Lặc là cái gì hả? Thuốc này là ta lấy từ chỗ tứ hoàng tử Ngôã Lặc.”

“Tứ hoàng tử?” Nàng bặm môi, nhìn hấn bằng ánh mắt long lanh. “Nguyên Phong, ta không ngờ người tốt với ta đến vậy, vì cứu ta mà không ngại mang thân báo đáp tứ hoàng tử.”

“Ta có thể lập tức bóp chết ngươi, tin không?” Hắc Nghiến răng, giọng nói đầy sát khí.

“Ta chỉ đùa một chút thôi mà, lâu lắm rồi không có ai cho ta trêu chọc.” Nàng chuyển sang giọng nhỉnh bộ.

Hắc tắc lưỡi, cốc vào trán nàng một cái. “Uống hết thuốc rồi hãy nói.”

Thuốc được pha sẵn với mật ong, lại có một chút tinh dầu bạc hà nên nàng uống một chút đã hết veo. Lúc bị phục kích dưới hồ, nàng cứ tưởng số mình đã tận, không làm con oshin của Diêm Vương thì cũng làm người quét rác của vua Thủy

Tề. Không ngờ, nàng còn có thể tỉnh dậy, chỉ là vẫn không thể trở về thế giới của mình.

Trong hậu cung hiện nay không ai là không biết đến lời đồn về hồn ma của Trần hoàng hậu.

Nghe nói, Trần hoàng hậu thường xuất hiện lúc giữa đêm, ôm một đứa trẻ sơ sinh, đứng dưới đình Phong Nguyệt hát một khúc hát ru rất đổi thê lương. Lại có người bảo, Trần hoàng hậu vẫn còn nhung nhớ khuê phòng của mình, nên đêm đêm lại trở về gây ác mộng khiến tân hoàng hậu không thể nào yên giấc. Vài

cung nữ đã từng tận mắt chứng kiến bóng người sáng rực xuất hiện sau bức màn, còn những thái giám quét dọn hậu cung vào sáng sớm thì phát hiện dấu chân đầm nước ở đình Phong Nguyệt, dường như xuất phát từ dưới hồ, rồi trở về cũng dưới hồ.

Tóm lại, người ta cho rằng Trần hoàng hậu chết oan nên muốn trở về tìm người báo oán. Ngay cả hoàng đế vốn không tin dị đoan, nay thấy người người lo lâu mà lệnh cấm bàn tán cũng không trấn an được bao nhiêu, cũng miễn cưỡng gọi đạo sĩ vào cung.

Đêm khuya, trước hồ Vọng Nguyệt, hàng trăm cung nữ thái giám túm tụm đứng

xem đạo sĩ làm pháp sự. Sau một hồi rung chuông, đốt nến, niệm chú liên hồi, đạo sĩ bắt đầu dùng tiền đồng để giao tiếp với người quá cố.

“Trần hoàng hậu, có phải người còn điều gì oan khuất?” Đạo sĩ vừa kéo dài giọng, vừa cầm một hộp gỗ chứa tiền đồng thả lên chiếc khay màu đỏ.

“Trời, mặt chữ hết kìa!” Mọi người nhao nhao lên.

Cả hai mươi đồng tiền rơi xuống đều là mặt chữ, không khỏi khiến người ta kinh hãi.

“Nếu có oan tình, xin hoàng hậu hãy hiện

thân!”

Hiện thân? Tức là hồn ma xuất hiện?

Ý nghĩ ấy khiến mọi người đều thấy lạnh sống lưng. Hàng trăm đôi mắt sợ sệt nhìn ngang nhìn dọc, cuối cùng đều tập trung ở một đốm sáng giữa Vọng Nguyệt hồ.

Đốm sáng ấy dần dần hiện rõ thành hình một bàn tay, rồi một cánh tay, cuối cùng là nửa thân trên của một phụ nữ với mái tóc dài, đang từ từ trôi dạt vào bờ. Trông thấy cảnh tượng ấy, mọi người đều rú lên, không ít cung nữ yếu tim ngất xỉu.

Thế nhưng, chưa đến được bờ, hồn ma ấy đã biến đi.

“Đã quá giờ thiêng, có lẽ đêm mai Trần hoàng hậu mới có thể trở về.” Đạo sĩ nói.

Trường Hạ đứng giữa đám đông, gương mặt trắng bệch không còn giọt máu. Một bàn tay lạnh lẽo thình lình đặt lên vai nàng ta, khiến tim nàng ta suýt nhảy ra ngoài.

“Về thôi, không lẽ chị muốn đợi hồn ma xuất hiện nữa sao?” Trường Thu lên tiếng.

“Lúc này là em đặt tay lên vai chị?” Trường Hạ nói, tim vẫn còn loạn nhịp.

“Làm gì có, em mới chen từ phía sau lên đây thôi. Có việc gì à?”

“Không...không có gì.”

“Chúng ta tuy là thường xuyên kẻ cận hầu hạ Trần hoàng hậu, nhưng không làm gì sai thì nửa đêm ma gõ cửa cũng không cần phải sợ. Chị nghĩ có đúng không?”

“Phải...phải.” Trường Hạ gật gật đầu.

Hai người cầm đèn lồng trở về Cung Trường Lạc. Trên đường đi, hai bên lùm cây vang lên tiếng gió rít đầy rùng rợn. Bước chân hai cô cung nữ vì thế mà mỗi lúc một nhanh.

...

Cung Hưng Long,

Lê Ứng Thiên ngồi đối diện Lê Mạc, ung dung thưởng thức trà.

Sự chuẩn bị tỉ mỉ của Đông Vũ hôm khiến Lê Ứng Thiên cũng có chút thắc mắc, không biết mấy tháng nay có phải con người này giả ngu giả dại hay không. Nhưng dù thế nào đi nữa, phản ứng của mọi người trong buổi làm pháp sự đêm nay khiến hắn rất đổi hài lòng.

Trước đây, Lê Ứng Thiên từng đào tạo một dàn đạo sĩ để cống nạp cho Phi Long hoàng triều, nên hôm nay tìm một đạo sĩ

đưa vào cung là một chuyện không khó khăn gì. Những đồng tiền mà gã đạo sĩ tung xuống khay, thật ra đều đã sớm được đúc sẵn hai mặt giống hệt nhau. Hồn ma giữa hồ cũng vốn là một thủ hạ của hắn, xoa tóc rũ rượi, toàn thân được quét một lớp bột lân tinh trộn lẫn với keo không thấm nước. Lúc gần đến bờ, hồn ma giả ấy chỉ cần dần dần lặn xuống dưới đám lá sen dày đặc, là xem như biến mất, kết thúc màn trình diễn của mình. Ngay cả âm thanh từ bụi cây cũng là do người của hắn nấp bên trong thổi sáo mà ra.

Dĩ nhiên, ngay từ đầu màn pháp sự này, Trường Thu cũng đã được hắn sắp xếp để cùng diễn kịch.

Uống xong chén trà, Lê Ứng Thiên và Lê Mạc bước ra khỏi Cung Hưng Long. Nếu đợi đến ngày mai, thái hậu có thể sẽ nghi ngờ, có đủ thời gian đối phó. Những đại thần cần có mặt cũng đã tập hợp bên ngoài, chờ thời điểm vạch mặt chủ mưu vụ mưu hại long chủng của Vân phi, người vừa được tấn phong làm hoàng hậu. Mãi đến lúc này, Lê Ứng Thiên mới nói rõ cho họ biết phương pháp của mình.

Loại trầm hương tẩm cà độc được đặt trong phòng ngủ của Trường Hạ có lẽ đã đến lúc phát huy tác dụng rồi.

Cung Trường Lạc,

“Chị Trường Hạ, hoàng hậu nương nương muốn ăn khuya, chị đến ngự thiện phòng cho người chuẩn bị nha.” Trường Thu gõ gõ cửa phòng, nói lớn.

“Một mình chị?” Trường Hạ sắc mặt mệt mỏi bước ra mở cửa.

“Em biết giờ không phải phiên trực của chị, nhưng mọi người ở đây đều bận cả rồi.”

“Ừ.” Trường Hạ miễn cưỡng gật đầu.

Trường Thu đi rồi, Trường Hạ mới một mình run run cầm đèn lồng, vừa đi vừa

lầm bầm tụng kinh. Hai bàn tay chẳng hiểu sao lạnh ngắt.

Trong tiếng lá cây xào xạc hai bên đường, loáng thoáng vang lên tiếng hát ru rất khẽ hoà lẫn cùng tiếng khóc than rì rỉ.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, ngọn nến trong chiếc đèn lồng đột nhiên tắt ngấm. Tiếng khóc, sau đó, lại càng vang lên rõ rệt hơn.

Giữa bốn bề tăm tối, những đóm lửa bay lơ lửng lần lượt hiện lên, tạo nên một cảnh tượng ma quái kinh người. Cảnh vật trước mắt như hoà vào nhau, khiến đầu Trường Hạ càng lúc càng choáng váng, ngực nghẹn lại như bị ai ép chặt.

Nàng ta cuống cuống ném chiếc đèn lồng sang một bên, cố chạy thật nhanh, nhưng càng chạy, những đốm lửa kia lại càng đuổi sát theo.

Chạy chưa được mấy bước, bàn chân nàng ta đã vấp phải một viên sỏi, cả thân người đổ nhào về phía trước. Sau lưng nàng ta, nhẹ nhàng như gió, một hồn ma sáng rực tóc phủ nửa mặt đã từ từ lướt đến.

“Tại sao lại hãm hại ta...”

“Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng...” Trường Hạ bật khóc, tay chân cuống quýt lên, thân thể không hiểu

sao chẳng còn chút sức lực nào để chạy. Cả người đều khó chịu, muốn nôn như nôn không được.

“Trả mạng lại cho ta...” Giọng nói cất lên càng lúc càng thảm thiết.

“Nương nương tha mạng, nô tì chỉ bị ép buộc thôi, nô tì không cố ý hại nương nương.” Nàng ta dập đầu liên tục, đến nỗi trán cũng bắt đầu rướm máu.

“Chính người đã giấu thuốc vu oan cho ta, khiến ta oan ức phải tự vẫn, một xác hai mạng...”

Trường Hạ nghe thấy thế, lại càng khóc to hơn.

“Nương nương, người muốn báo thù xin hãy tìm Vân phi, là Vân phi đã ép nô tì.”

Lê Ứng Thiên đứng sau vách tường, bàn tay như đông cứng lại.

Chú thích:

1/ Bột lân tinh: là bột dạ quang, có khả năng phát sáng trong bóng tối.

2/ Đóm lửa bay lơ lửng là hiện tượng mà dân gian gọi là ma trời. Tại các nghĩa địa, khi xác chết bị thối rữa do vi sinh vật hoạt động, thì ở não người chứa lượng photpho được giải phóng dưới dạng PH_3 có lẫn P_2H_4 . Photphin(PH_3)

và diphosphin(P_2H_4), P_2H_4 là chất có khả năng tự cháy trong không khí, khi cháy nó tạo ra nhiệt lượng làm tăng nhiệt độ lên đến khoảng $1500^\circ C$ thì PH_3 tiếp tục cháy và tạo ra ngọn lửa ma trời. Vì ma trời chỉ là một đốm lửa nên khi một người chạy, áp suất ở khu vực người đó chạy giảm, đốm lửa sẽ chuyển động theo.

3/ Cà độc dược: tên khoa học là *Datura metel*, còn gọi là mạn đà la. Các alkaloid cà độc dược làm liệt đối giao cảm thần kinh. Khi bị ngộ độc cà độc dược, bệnh nhân sẽ có triệu chứng: khô miệng, khô da, táo bón, nở đồng tử, tăng nhãn áp (hoa mắt), tim đập nhanh. Tác động trên hệ thần kinh trung ương, alkaloid cà độc dược gây bồn chồn, lo âu, ảo giác, hoang

tưởng có thể la hét, hành động như người điên, nên dân gian cũng gọi là Cà điên.

Chương 49: Chân Tướng

H

ồ dữ không ăn thịt con. Người còn dám vu không Vân phi?” Câu trả lời của Trường Hạ không nằm trong kế hoạch được chỉ dẫn trước, nên thuộc hạ của Tây Vũ có phần lúng túng.

“Nô tì không dám nói dối nương nương, thật sự là Vân phi ép nô tì. Xin nương nương tha cho nô tì, đừng tìm nô tì đòi mạng.” Trường Hạ vừa khóc vừa đập đầu liên tục. Trên trán, máu tươi đã đầm đìa.

Trong thoáng chốc, tất cả ánh mắt của

các quan đại thần đều dôn về Lê Mạc.

“Thánh thượng...” Lê Mạc quay sang Lê Ứng Thiên, bồi rối định lên tiếng thanh minh, nhưng Lê Ứng Thiên lại lạnh lùng giơ tay ra hiệu cho ông ta im lặng, rồi ra lệnh cho thị vệ bắt Trường Hạ giải vào đại lao.

Con đường từ cung Trường Lạc dẫn về cung Hưng Long, bỗng như dài ra thêm trăm dặm.

Phải chăng ngay từ đầu hấn đã có sẵn định kiến thái hậu mới là kẻ chủ mưu nên mới bỏ sót nàng ta? Lê Bích Vân thật sự là người có thể bất chấp tất cả để leo lên ngôi hoàng hậu sao?

Cũng không loại trừ khả năng thái hậu đã phát hiện ra kế hoạch của hắn nên tương kế tựu kế, lật ngược thế cục này. Có điều, từ lúc dùng việc tung tin đồn để xác định Trường Hạ là thủ phạm, hắn luôn cho người theo dõi nàng ta, thật ra thái hậu đã ra tay không chế lúc nào? Việc Đông Vũ liên kết với bà ta, hắn nghĩ cũng không có khả năng.

Thật không ngờ, chiến thắng đã gần như vậy, cuối cùng lại vụt khỏi tay. Chỉ cần Trường Hạ khai ra là thái hậu chủ mưu, cùng với chứng cứ đã sắp xếp sẵn ở phía Lê Bích Vân, hắn sẽ có thể ra lệnh giam lỏng bà ta đồng thời xóa bỏ chức tước các nhân vật chủ chốt trong dòng họ

Nguyễn. Vậy mà, trước sự chứng kiến của văn võ bá quan, Lê Bích Vân lại bị chỉ đích danh. Dù sau này hẳn có ép Trường Hạ khai là thái hậu đi nữa thì cũng khó tránh khỏi việc mang tiếng bức cung.

Sơn Nam,

Tuy hiện giờ chỉ có thể quanh quẩn trong vương phủ nghỉ ngơi, nhưng có Tiểu mỹ nhân bên cạnh bầu bạn, Hạ Vy cũng không thấy buồn chán lắm. Lâu lắm rồi nàng mới được nếm trải tự do, ăn ngủ đi đứng không cần phải quan tâm đến ánh nhìn của những người luôn theo sát gót

mình, nên tự dưng thấy hơi là lạ. Nhưng mà, cái lạ này sướng ời là sướng.

“Mỹ nhân!”

Nghe tiếng gọi quen thuộc bên ngoài, nàng liền ngừng chải lông cho Tiểu mỹ nhân, đưa mắt nhìn ra phía cửa. Lê Nguyên Phong đá nhẹ cánh cửa một cái, bước vào phòng với hai khay thức ăn đầy ắp.

“Có phải có ăn không?” Nàng mắt sáng long lanh nhìn đĩa thịt quay thơm đến chết người trên tay hắn.

Lê Nguyên Phong nhìn nàng, rồi nhìn sang Tiểu mỹ nhân. Hắn thật không rõ

nàng là do mèo hoá thành, hay Tiểu mỹ nhân là do người nhập xác mà ánh mắt cả hai khi nhìn thức ăn lại có thể giống nhau đến vậy. Tiểu mỹ nhân ngửi thấy mùi cá liền hăm hở phóng ra khỏi lòng nàng, chạy đến dụi dụi chân Lê Nguyên Phong. Con mèo này hẳn cứ thấy thức ăn là tình bề nghĩa bạn gì cũng bay đi sạch.

“Từ từ, để ta đỡ ngươi!” Hắc vừa nói vừa vươn tay ra chụp lấy tay nàng. Lúc nhảy xuống Vọng Nguyệt hồ giả chết, nàng bất ngờ bị một người bí ẩn tấn công, nên đến giờ chân vẫn còn hơi ê ẩm

“Hừ, ngươi tưởng ta cũng ham ăn như Tiểu mỹ nhân?” Nàng đánh nhẹ một cái vào vai hắc.

“Thế ai vừa mới thấy thức ăn đã vội bỏ chân xuống sàn?” Hấn nhếch môi cười.
“Ai vậy?”

Bị hấn nói trúng tim đen, nàng chỉ còn biết đánh trống lảng, ngẩng đầu lên trần nhà liếc mắt đưa tình với thần lằn.

Nàng trên bàn liên tục gấp, Tiểu mỹ nhân dưới đất liên tục liếm, hai bên tình cờ nhìn nhau, chớp mắt một cái, tâm linh tương thông ‘Được ăn đồ do hentai nấu là sướng nhất.’

“Nam thực như hổ, nữ thực như miêu.”
Lê Nguyên Phong nhìn sang Hạ Vy đang xử lý đĩa gà quay, lại nhìn xuống Tiểu mỹ

nhân đang sát phạt con cá nướng, lắc lắc đầu. “Ta thấy câu này nên sửa lại.”

“Thông cảm, lâu rồi ta không được ăn ngon.” Nàng cười hì hì nhìn hắn.

Hắn không bình luận gì thêm, chỉ chậm rãi gấp thức ăn vào chén của mình. Chén của nàng vốn đã đầy ắp, không cần đến hắn bày tỏ sự quan tâm.

“Ngày mai có muốn ta dẫn ngươi ra ngoài tham quan một chút không? Sắp đến Tết rồi, chắc ngươi cũng muốn mua sắm gì đó.”

“Đi, đi chứ!” Nàng gật gật đầu, háo hức nhìn hắn.

“Nhưng mà giữa đường giữa xá Tĩnh Quốc vương danh tiếng lẫy lừng ta lại nắm tay nắm chân dìu người đi thì không tiện lắm, nên chúng ta sẽ đi xe ngựa.”

“Không sao, miễn là có thể ra ngoài.”
Nàng nói rồi, đôi môi hồng hồng chợt nhếch lên một cái, cất giọng trêu chọc.
“Tĩnh Quốc vương sợ người ta hiểu lầm mình là hoa đã có chủ, bò đã có chuồng chứ gì?”

“Mỹ nhân thật hiểu ý ta.” Hấn gật gù mỉm cười.

Ăn xong chén thứ nhất, nàng bắt đầu tò mò lái cuộc nói chuyện sang việc triều

đình.

“Ê, người có nghe được tin tức gì trong cung không?”

“Ta nghe nhiều lắm, người muốn hỏi cụ thể vấn đề gì?” Hắc công môi nhìn nàng, ánh mắt đầy ẩn ý.

“Việc vạch trần thái hậu.”

“Ồ...” Hắc vừa nói vừa nhai ngấu nghiến miếng nấm đông cô. “Hai đêm trước đã thăm vấn Trường Hạ rồi.”

“Vậy hiện giờ thái hậu và nhà họ Nguyễn ra sao?”

“Vẫn vậy, vì người Trường Hạ khai ra là Lê Bích Vân, chứ không phải thái hậu.”

Hai chiếc đĩa trong tay nàng khựng lại.

Tại sao đánh một vòng lớn như vậy, thủ phạm lại biến thành Vân phi?

Không thể nào, nàng đã cho người theo sát Trường Hạ từ lúc phát hiện cô ta bị người của thái hậu bắt đi. Trong suốt quãng thời gian đó, nhất cử nhất động lẫn việc trao đổi thư từ của cô ta, nàng và Trường Đông đều nắm trong tay, làm sao cô ta có thể liên lạc với Vân phi?

Chẳng lẽ...

“Nguyễn Phong, có phải người đã nhúng tay không?”

“Người nghĩ vậy sao?” Hấn cười cười, mắt híp nhẹ, mút mút đầu đũa.

Nếu Lê Ứng Thiên diệt trừ xong thái hậu và nhà họ Nguyễn, một lúc nào đó, với cái đầu đa nghi của mình, Lê Nguyên Phong sẽ trở thành cái gai tiếp theo của hấn. Lúc bàn bạc kế hoạch với Lê Nguyên Phong nàng chỉ nghĩ đến an nguy của mình mà không nghĩ đến điều này, nhưng sau khi bị thái hậu dụ vào cái bẫy ở cung Kim Phụng, nàng mới chợt nhận ra việc đó. Lúc ấy nàng đã rất lo, nhưng khả năng của nàng lại không đủ để nghĩ ra một cách vẹn cả đôi đường, vừa giúp

mình thoát khỏi mưu kế của thái hậu, vừa giữ lại thế lực của họ Nguyễn để tránh việc Lê Ứng Thiên quay sang lấy Lê Nguyên Phong làm mục tiêu đối phó.

Phương án của hấn, thì ra là như vậy.

“Nếu ta thật sự làm vậy, người có giận ta không?”

“Vừa có, vừa không có.” Nàng đáp, tay lại nhanh nhẹn gấp thức ăn.

“Có thể nào, không có thể nào?” Hấn chặn đầu đĩa của nàng lại.

Nàng ngược lên, bắt gặp ánh mắt hấn sâu thăm thăm như trời chật lầy nàng, không

cho nàng lần tránh.

“Ta không giận việc người bao che cho thủ phạm thật sự, nhưng giận người không báo trước với ta.” Ngay từ đầu, chính nàng cũng đã đồng ý với việc Lê Nguyên Phong sai người bí mật sát hại Tiên Điền – viên thái giám thân cận kiêm người tình của thái hậu, rồi khiến bà ta nghĩ Lê Ứng Thiên là thủ phạm; mục đích là khiến bà ta giận quá mất khôn mà trút thù oán sang nàng khi chưa chuẩn bị kỹ càng, để lộ nhiều sơ hở. Vì vậy nàng không hận bà ta. Thắng làm vua thua làm giặc, thế thôi.

“Xem ra mỹ nhân cũng quan tâm ta lắm, khiến ta vô cùng hạnh phúc.” Hắc mím

cười, gấp cho nàng cái đuôi gà. “Để kìm hãm hoàng huynh, ta vẫn còn cách khác. Lần này mỹ nhân đã đổ oan cho ta rồi.”

“Kế hoạch này là do người nghĩ ra, còn ai có khả năng can thiệp vào ngay thời khắc quan trọng nhất?”

“Ngoài ta, người, Trường Xuân và Ngọc Dao, còn ai biết Trường Hạ làm việc cho thái hậu?”

Nàng chăm chú rà soát lại trí nhớ của mình. Sau đó, “Ồ” lên một tiếng.

Làm sao nàng lại có thể quên mất nhân vật tai to mặt lớn Vampire cơ chứ!

Nếu Lê Ứng Thiên rảnh tay sau khi diệt trừ nhà họ Nguyễn, thì Vampire cũng sẽ như Lê Nguyên Phong, rất nhanh chóng rơi vào tầm ngắm. Có điều, nếu nàng không thất vọng bỏ trốn mà còn ở trong cung, không chừng Lê Ứng Thiên cũng sẽ vì bảo vệ mối liên minh với Lê Mạc mà phớt lờ lời khai của Trường Hạ, như thế không phải nàng vẫn gặp nguy hiểm sao? Chẳng lẽ sinh mạng của Trần Lâm Nguyệt đối với Vampire không còn quan trọng nữa?

Đối với đàn ông cổ đại, tình cảm là thứ nếu cần thì lúc nào cũng có thể bỏ lại phía sau sao?

“Ta nghĩ hẳn đưa ra quyết định đó sau

khi người rời khỏi hoàng cung.” Lê Nguyên Phong lên tiếng, cứ như đọc được ý nghĩ của nàng. “Sau khi người nhảy xuống Vọng Nguyệt hồ gần nửa tháng, hoàng huynh đã cho lập Lê Bích Vân làm hoàng hậu. Có lẽ điều đó khiến Lý Thiệu Minh phần nộ.”

“Lập hoàng hậu mới nhanh như vậy, đúng là Lê Ứng Thiên.” Nàng nở một nụ cười chua chát, sau đó lại thấy giận bản thân vì không thể bình thản mà cười.

Thì ra, có những thứ không phải cứ nghĩ thông suốt là có thể xem như gió thoảng mây trôi.

“Cũng không thể trách hoàng huynh. Hẳn

rất cần Lê Mạc lúc này.”

“Ta hiểu.”

Lê Nguyên Phong im lặng nhìn gương mặt không mấy thoải mái của nàng trong giây lát, rồi dùng cán quạt gỗ nhẹ vào bàn tay cầm đũa của nàng nãy giờ vẫn chưa động đậy.

“Cứ đưa cái mặt bí xị ấy ra, lần sau ta sẽ không kể chuyện trong triều cho người nghe nữa.” Nói xong, hắn lại gắp thêm một khúc cá vào chén cho nàng. “Cái mặt đã ngốc, khi buồn trông càng ngốc.”

“Ta không có buồn.” Nàng cố chống chế.

“Không buồn, như vậy mà không buồn sao?” Hấn vừa nói vừa xụ mặt xuống, héch mũi, trề môi ra, không giống người đang buồn, mà giống người tối cổ.

Nhìn gương mặt trai đẹp bỗng chốc biến dạng, nàng không nhìn được cười.

“Ăn cho nhiều vào để còn có sức cày trả nợ cho ta đó.”

“Hiểu rồi, ông chủ.” Nàng kéo dài giọng.

Những khi vui vẻ, thời gian dường như ngắn lại, ngày đêm tiếp diễn nhanh không khác gì quả mít từ trên cây rụng xuống.

Cung Hưng Long,

Nhớ ngày nào chỉ có thể ngồi trước thêm phé cung nhìn những chùm pháo hoa đủ màu sắc ánh lên giữa nền trời, nay hấn đã có thể đứng trên đài cao, nhìn những chùm pháo hoa ấy từ góc nhìn đẹp nhất. Hấn đã từng cùng Lê Nguyên Phong uống rượu đánh cờ những ngày giáp Tết, cũng đã từng nghĩ, sẽ cùng nàng nắm tay thưởng thức những màn pháo hoa rực rỡ nhất thế gian.

Vậy mà...

Đêm giao thừa còn chưa đến, nàng đã rời khỏi hấn, ngay cả Lê Nguyên Phong nay

cũng xa lánh hẳn. Có lẽ, cuộc đời của một đế vương tự cổ chí kim đã định sẵn là cô độc. Đôi khi nhìn lại, hẳn cũng không chắc thứ mình hy sinh tất cả để đánh đổi có phải là thứ tốt nhất hay không. Tốt thì sao, không tốt thì sao, hẳn không thể quay đầu. Ngoài quyền lực ra, hẳn không có gì khác, cũng không thấy mình cần gì khác.

Việc mưu hại huyết mạch hoàng gia, hẳn phải đổ hết trách nhiệm lên đầu Trường Hạ để bảo toàn địa vị của Lê Bích Vân, dù biết trong triều có người không phục. Lần này vì một lúc chủ quan mà đánh mất một cơ hội tốt để diệt trừ nhà họ Nguyễn cũng có thể xem như là một bài học. Chỉ là, bài học này quá đắt.

Từ hồ Vọng Nguyệt trở về tẩm cung, hắn đã thấy Tây Vũ ngồi trên sàn, bày ra cơ man nào là hạt dưa và bánh mứt. Những lúc không có công việc, tên thuộc hạ này của hắn dường như lúc nào cũng mang bộ mặt chơi bời.

“Chủ nhân, hôm nay thuộc hạ phải xếp hàng lâu lắm mới mua được cái loại mứt cam tẩm dưa đang vô cùng được ưa chuộng này, rất ngon, chủ nhân ăn thử đi.” Tây Vũ vừa nói vừa đưa miếng mứt về phía Lê Ứng Thiên đầy mời gọi.

“Người định mời trẫm ăn đồ ăn cấp?” Lê Ứng Thiên chau mày nhìn hắn.

“Ack, sao chủ nhân biết đây là đồ ăn cấp?”

“Người không bao giờ đủ kiên nhẫn để xếp hàng.”

“Thật ra sau khi đột nhập vào nhà bếp của tiệm mứt, thuộc hạ đã để lại tiền, cũng xem như là mua ấy mà.” Tây Vũ xấu hổ đưa tay gãi gãi đầu. “Chủ nhân, sao người không nhân dịp năm mới bất ngờ đến gặp vương gia? Có lẽ vương gia cũng không đến nổi đầu năm đầu tháng lấy chổi chà quét người ra khỏi sân đâu.”

“Ý kiến này cũng không tồi.”

Nếu có thể sớm cùng Lê Nguyên Phong

hàn gắn mối quan hệ, hấn có thể nhanh chóng diệt trừ nhà họ Nguyễn. Hơn nữa, việc phòng bị Phi Long hoàng triều cùng với việc quản lý những vùng vừa chiếm đóng ở Phồn Lư, hấn vẫn cần Lê Nguyên Phong giúp sức.

Một cánh bồ câu trắng đáp xuống thành cửa sổ. Nhìn thấy vết sơn đỏ trên móng bồ câu, Lê Ứng Thiên liền hiểu ngay đây là tin khẩn cấp.

Hấn đến bên bàn, lấy ra bảng mật mã, chuẩn bị dịch nội dung bức mật thư.

“Chủ nhân, có việc gì quan trọng mà cuối năm chúng ta cũng không nằm yên ăn Tết được?” Tây Vũ có vẻ sốt sắng, hấn

không mong mình bị giao nhiệm vụ vào thời điểm lễ ra nên được ăn chơi phè phỡn thế này.

Lê Ứng Thiên dăm chiêu một hồi lâu, khiến Tây Vũ càng sốt ruột.

“Tây Vũ, ngươi có yêu nước không?”
Cuối cùng, hắn cũng mở lời.

“Có.”

“Ngươi có nguyện vì nước hy sinh không?”

“Thân nam nhi da ngựa bọc thây, chết vì quốc gia, quyết không hối tiếc.” Hắn đọc thuộc lòng một bài hịch từng nghe khi đi

thám thính ở quân đội lúc mới vào nghề.

“Trẫm không bảo người hy sinh tính mạng.” Lê Ứng Thiên nói, ánh mắt dường như có chút khó xử.

“Vậy thuộc hạ phải hy sinh cái gì?”

“Tâm thân người.”

Tây Vũ thấy tim mình như ngừng đập, thẳng thốt đánh rơi miếng mứt trên tay.

Chương 50: Sơn Nam

T

ây Vũ trước giờ chưa từng biết đến chuyện nam nữ, đó chính là điều khiến Lê Ứng Thiên áy náy. Dù sao, lần đầu của hắn ít ra cũng nên xảy ra với một người hắn có ít nhiều hứng thú.

“Tắm thân?” Chút sự bình tĩnh còn sót lại của Tây Vũ đều dồn hết vào hai tiếng ấy.

“Lẽ ra sau chuyến đi của Nguyên Phong, tình hình nội bộ của Ngôã Lạc đã nghiêng về phía có lợi cho chúng ta. Ta chỉ không ngờ, lần này Phi Long hoàng

triều lại hạ mình đến vậy, gả công chúa đến Ngôã Lặc cầu thân.” Lê Ứng Thiên nghiêm túc nói. Hắn muốn Tây Vũ ý thức được đây là một việc hệ trọng, liên quan đến lợi ích quốc gia chứ không phải chuyện đùa. “Nghe nói, công chúa Hàn Yên là một tuyệt sắc giai nhân; hoàng đế Ngôã Lặc vừa nhìn thấy bức chân dung do Phi Long hoàng triều gửi đến đã ngay lập tức chấp nhận rút quân để đổi lấy hôn sự với nàng ta.”

“Chủ nhân, chẳng lẽ...” Tây Vũ cảm thấy chỉ nói thôi cũng đủ khiến bản thân dè dặt rồi. “Chẳng lẽ người muốn thuộc hạ giữa đường giở trò đồi bại với cô công chúa kia, khiến nàng ta không còn là trinh nữ khi đến tay hoàng đế Ngôã Lặc?”

“Phải, hơn nữa còn phải đảm bảo không ai phát giác ra vụ thất thân này trước ngày hôn lễ, kể cả nàng ta. Như thế người của Phi Long hoàng triều mới không kịp trở tay.”

“Chủ nhân, chuyện này...” Quá bỉ ổi.

“Tây Vỹ, đã là việc liên quan đến vận mệnh nước nhà thì không cần thiết phải phân biệt quân tử hay bỉ ổi.” Lê Ứng Thiên nghiêm giọng. “Phi Long triều đã đặt nhiều tâm huyết vào hôn sự lần này, chắc chắn trên đường sẽ bảo vệ công chúa Hàn Yên vô cùng nghiêm ngặt. Ngoài người ra, trong đội mật thám không còn ai khác có thể lãnh nhiệm vụ

này.”

Một cô gái mới mười tám đôi mươi đã phải rời xa quê hương, bị gả cho một lão già hơn năm mươi tuổi, lại còn bị cưỡng bức ngay trước ngày hôn lễ. Chỉ vì nàng ta là một công chúa, là công cụ chính trị của kẻ thù, nên hắn có thể dễ dàng xem số phận thân thể của nàng ta là một lẽ đương nhiên sao? Hại một người, cứu vạn người, như thế là đúng đắn sao?

Hắn nắm chặt nắm tay lại, rồi đưa mắt nhìn ra cửa sổ, ảo não lắc đầu cười khỏ.

Trên đời này thật ra làm gì có đúng sai.

Chỉ có phe ta, phe ngươi; tổ quốc ta, tổ

quốc người.

Sơn Nam,

Sau mấy ngày quanh quẩn trong vương phủ dưỡng thương, cuối cùng Hạ Vy cũng có dịp ra ngoài ngắm đường phố Sơn Nam. Tuy đây không phải là kinh thành, nhưng khi bước ra khỏi cửa nàng cũng cẩn thận hoá trang một tí, phòng trường hợp đen đui bị người nào đó trong hoàng cung hay nhà họ Lý nhận ra.

Vương phủ của Lê Nguyên Phong nằm trên con đường náo nhiệt nhất của Sơn Nam, nhưng thay vì đưa nàng ra phố

trước, hắt lại lệnh cho người đánh xe rẽ sang phía thành tây, xem cảnh non nước hữu tình cho khuây khoả. Nhìn nụ cười lúc nói câu: “Rồi người sẽ thấy” của hắt, nàng biết ngay hắt đang háo hức muốn khoe hàng. Tên hentai này trông thì lớn xác vậy thôi, chứ nhiều lúc trẻ con kinh khủng.

Từ lúc đến thế giới này, nàng hầu như chỉ luôn quanh quẩn trong bốn bức tường của hậu cung, ngay cả những lần xuất cung hiếm hoi nàng cũng chỉ vòng đi vòng lại trên mấy con đường chính của kinh thành. Lần này được đi một chuyến đến vùng quê, nhìn trời, nhìn nước, nhìn ruộng lúa bạt ngàn trải ra xa tít, nàng thích lắm.

“Mông mười Tết này theo ta đến Tế Châu.”

“Tế Châu?” Nhắc đến cái tên ấy, nàng không khỏi thấy trong lòng dậy sóng.

“Hiện giờ Tế Châu cũng xem như yên ổn dưới sự kiểm soát của quân Lạc Việt. Chúng ta phải tranh thủ các mối làm ăn mà những thương nhân Phồn Lư bỏ lại trước khi Lý Thiệu Minh bắt tay với họ.” Hắc tử tôn nói. “Hoàng huynh vừa giao một phần quặng đồng cho hắc khai thác, xem như bồi thường cho cái chết của ngươi. Nếu hắc đã phải dồn vốn cho quặng đồng, trong nhất thời sẽ không thể đầu tư cho việc khác.”

“Việc thu mua tiền trang đã tiến hành đến đâu rồi?”

“Sắp tới vụ lúa đông xuân, nên ta ưu tiên cho nông nghiệp. Tạm thời còn một phần ba số tiền trang ta chưa thu mua được.”

“Không sao, chỉ cần hệ thống của chúng ta đủ lớn, trong thời gian ngắn sẽ có thể cô lập họ. Đến lúc đó giá thu mua còn rẻ hơn. Ta sợ là sợ Lý Thiệu Minh nhắm tới họ thôi.”

“Họ Lý hiện tại chủ trương phát triển các ngành kinh doanh truyền thống, trong thời gian ngắn sẽ không chú ý đến ngành tiền trang. Ta nghĩ cũng không cần lo lắng. Cái ta lo chỉ là dân Lạc Việt không có

thói quen gửi tiền ở tiền trang. Đối tượng khách hàng của chúng ta chủ yếu là thương nhân, mà họ thì có hứng thú với việc chuyển tiền trong thời gian ngắn hơn là gửi tiền dài hạn. Không có đủ nguồn tiền gửi vào tiền trang, chúng ta khó mà có vốn đầu tư cho nông và ngư nghiệp.”

“Lúc này khi người nhắc đến Tế Châu, ta đã nghĩ ra một khách hàng đầy tiềm năng của chúng ta.”

“Ai?”

“Quý tộc Phồn Lư.” Nàng nháy mắt.

So với phương tây cùng thời kỳ, tiền trang ở Lạc Việt rõ ràng là kém phát triển

hơn, phần lớn là do việc buôn bán chủ yếu còn ở quy mô địa phương, số lượng thương nhân làm ăn xa chỉ là thiểu số Có điều, khi Phồn Lư rơi vào tay Lạc Việt, tình thế sẽ đổi thay.

Phồn Lư phát triển thương nghiệp hơn nông nghiệp, nên nếu Lạc Việt muốn khai thác triệt để vùng đất mà mình chiếm được thì phải biết tận dụng thế mạnh này của Phồn Lư. Một khi triều đình khuyến khích buôn bán phát triển, Lạc Việt sẽ có một lượng lớn hàng hoá luân chuyển theo hai hướng bắc-nam. Do địa thế hiểm trở, việc vận chuyển tiền cho giao dịch sẽ là vấn đề vô cùng khó khăn. Vì vậy, một hệ thống ngân hàng xuyên suốt từ bắc xuống nam sẽ giúp giải quyết vấn đề này. Chỉ

cần một tờ giấy ngân hàng, dù đi đến nơi nào cũng có thể rút được tiền, không cần thiết phải đẩy từng xe tiền qua đèo qua núi mà nơm nớp lo sợ trộm cướp giữa đường.

Dĩ nhiên, triều đình Lạc Việt có thể vẫn giữ chính sách trọng nông truyền thống của mình, hướng những vùng vừa chiếm được của Phồn Lư vào vòng khai thác nông nghiệp, cắt đứt nguồn thương mại của Phồn Lư với nước ngoài. Nàng cần Lê Nguyên Phong chính là vì vậy. Hắn là một vương gia, danh tiếng cũng không phải hũu danh vô thực, nên tiếng nói của hắn ít nhiều sẽ có thể tác động lên chính sách cai trị của triều đình Lạc Việt.

Tuy nhiên, cái viễn cảnh huy hoàng ở trên nhanh lắm cũng phải một năm mới bắt đầu. Hiện giờ lượng tiền gửi ở các tiền trang chẳng có bao nhiêu. Nếu Lê Nguyên Phong không nhắc đến Tế Châu, có lẽ nàng cũng quên mất tầng lớp thương nhân và quý tộc Phồn Lư. Họ nhiều tiền, nhưng hiện giờ đang trong tình trạng nơm nớp lo sợ cho an nguy số gia sản của mình sau cuộc chiến vừa rồi. Nếu Lê Nguyên Phong có thể đảm bảo cho tài sản của họ khi chúng được gửi ở tiền trang, những người này sẽ ào ào tìm đến. Chà chà, không tranh thủ chèn ép họ một tí thật là phí cơ hội trời cho nhỉ.

“Ú à, cười gian quá.” Lê Nguyên Phong gõ nhẹ cây quạt vào má nàng. “Mất

người hoá thành hai đồng tiền rồi kia.”

“Là người trông gà hoá cuốc thôi. Còn nữa, ta không phải Ú.”

Gió từ bờ sông nhẹ nhẹ tràn qua cửa sổ, phảng phất hương lúa chín, luồn vào mái tóc mai mềm mại.

...

Sau khi dạo một vòng dọc bờ đê ngắm cảnh non xanh nước biếc, nàng và hân lên đường trở về thị trấn. Lúc này, mặt trời đã lên cao.

Đường phố Sơn Nam dĩ nhiên không thể nào nhộn nhịp bằng kinh thành, nhưng

cũng nhờ vậy mà bớt đi vẻ xô bồ, mang một nét rất thanh bình, phóng khoáng. Lê Nguyên Phong ngồi cạnh nàng, nhịp nhàng đưa cây quạt trên tay, có hứng thú với cái miệng tròn vo của nàng hơn là với cảnh mua bán tấp nập bên ngoài.

“Mỹ nhân, nếu không biết trước người từ kinh thành đến, ta còn tưởng người là dân quê mới lần đầu lên tỉnh.”

Nàng không nói gì, chỉ quay lại thè lưỡi đáp trả, sau đó lại tiếp tục phóng tầm mắt ra ngoài. Lê Nguyên Phong không buồn tìm kiếm sự chú ý của nàng nữa, cầm cái bàn tính trên hàng ghế đối diện lên, tính toán một hồi.

Âm thanh lạch cạch khô khốc ấy chợt khiến nàng thấy tò mò, quay sang nhìn một cái.

Thật không ngờ, gương mặt đẹp trai của Lê Nguyên Phong lúc dùng bàn tính, lại y hệt như người ta rặn đẻ.

“Bổn vương biết mình khô ngô tuần tú, nhưng người là con gái nhà lành, không nên nhìn đàn ông bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống con người ta như thế.” Hắc liếc sang nàng, cười nhạt, rồi lại đưa ánh mắt về chỗ cũ.

“Hihi.” Nàng cố cười ngây thơ, nhưng không hiểu sao khi phát ra tiếng lại nghe

có vẻ dề dề.

“Năm nghìn hai trăm năm mươi ba đồng.” Hấn lẩm nhẩm, âm lượng vừa đủ để nàng nghe thấy.

“Thế là nhiều hay ít?” Nàng tò mò nhìn hấn, thấy hơi lạ vì hấn là vương gia tại sao phải đích thân lo mấy việc tính toán này.

“Đủ cho một người bình thường ăn bảy tám năm.”

“Ồ, vậy cũng nhiều.” Nàng gật gù. “Mà người đang tính tiền gì vậy?”

“Tiền người nửa tháng nay ăn nhờ ở đậu

nhà ta.” Hấn vừa nói vừa tung tẩy chiếc bàn tính trên tay. “Nếu ta trả lương cho người ưu ái lắm thì cũng một năm người mới trả hết món nợ này. Đó là trường hợp người làm việc theo thời gian biểu ban ngày.”

“Còn ban đêm?”

“Một đêm là đủ.” Hấn nháy mắt với nàng, mỉm cười tà mị. “Nhưng sẽ hơi vất vả cho người đó.”

“Một năm thì một năm.” Nàng cắt hứng quay mặt sang hướng khác. Nếu còn tiếp tục nói chuyện với hấn, thế nào hấn cũng kiếm chuyện trêu nàng.

Vậy là nàng đến với thế giới này cũng gần nửa năm rồi. Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, lại có quá nhiều chuyện xảy ra, nhiều hơn cả quãng đường đời mười chín năm ở thế giới hiện đại của nàng cộng lại.

Nửa năm, ngay cả một chút manh mối cũng không có, cơ hội trở về của nàng dường như càng lúc càng mờ mịt. Ba mẹ nàng, ông bà nàng, chị nàng, em nàng, cả Lưu Ly nữa, có lẽ nàng không còn có thể gặp lại họ nữa rồi. Trên đời này có những thứ tưởng như rất bình dị, rất hiển nhiên, nhưng khi mất đi rồi người ta mới biết đó là những thứ vô cùng quý giá. Giống như nàng lúc này đây, chỉ thêm nghe tiếng chuông của bài ‘Kiss the

rain', để biết rằng có ai đó trong danh sách những người thân quen đang gọi cho mình.

Mười chín tuổi, bao nhiêu ước mơ, dự định của nàng cũng ở thời điểm ấy mà tan biến hết. Học hành chưa xong, sự nghiệp chưa có, ngay cả lời cầu hôn còn chưa nhận được, nói chi đến con cái, rồi cái gì mà một chồng- hai con- ba lầu- bốn bánh. Lạc quan của nàng, kiêu hãnh của nàng, mơ mộng của nàng, có một phần, chỉ có thể mãi mãi ở lại nơi thế giới kia.

Ở thế giới cổ đại này, đừng nói đến việc làm một 'nữ cường nhân', ngay cả cái mạng nhỏ này mà nhiều lúc nàng còn suýt không giữ nổi nữa là. Trước đây, nàng

từng tự nhủ nếu chồng mình mà có nhân tình bên ngoài thì nàng sẽ ký đơn ly hôn cái roẹt, ra đi không hối tiếc. Vậy mà, ở thế giới này, nàng từng có lúc phải chia sẻ người đàn ông của mình với hàng trăm người đàn bà khác. Nếu còn tiếp tục ở lại hoàng cung như nhuốc máu tanh ấy, có lẽ một vài năm nữa nàng cũng sẽ giống mấy bà phi tần trong phim truyền hình, cả đời chỉ biết tranh tranh đấu đấu. Nàng thì không muốn đánh mất bản thân mình.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến Tết, người mua kẻ bán cũng vì vậy mà hối hả hơn hẳn ngày thường. Nàng dõi theo lũ trẻ quần áo xúng xính cầm chong chóng đi theo mẹ, không khỏi hồi tưởng đến tuổi thơ nghịch ngợm của mình, đi qua hàng

quả bánh nào cũng tròn mắt làm bộ ngây thơ để nếu mẹ không mua cho thì cô bán hàng cũng thương tình cho một miếng. Chị nào em nấy, thằng em nàng cũng giống nàng y hệt, chuyên gia đi dụ người ta cho mình bánh kẹo.

Có một lần, bà chị nàng sau khi lừa nàng làm một bài trắc nghiệm tâm lý vớ vẩn nào đó, liền kết luận nàng bị tâm thần. Trêu qua trêu lại với bà chị mãi cũng chán, nàng chuyển sang truyền bá cái tư tưởng ấy lại cho thằng em năm tuổi của mình, “Bin, em còn nhỏ mà đã có trách nhiệm, thật không giống một đứa trẻ bình thường, em bị tâm thần rồi.” Nào ngờ, thằng bé không nói không rằng, chạy đến bên mẹ, nước mắt rung rung, “Mẹ ơi, chị

Vý nói con tâm thần, như thế là con phải vào nhà thương điên, không thể chăm sóc ba mẹ nữa rồi, phải không mẹ?” Kết quả là nàng bị mắg một trận tội đầu độc tâm hồn trẻ nhỏ. Chết tiệt, khả năng lừa tình của nó còn phát triển hơn nàng.

“Mỹ nhân, sao lại khóc rồi?”

Nếu không phải Lê Nguyên Phong dùng tay lau nước mắt cho nàng, nàng cũng không biết là mình đang khóc. Nàng không cố tình khóc, chỉ là nghĩ đến quá khứ, nước mắt tự dưng tuôn xuống thế thôi.

“Nguyên Phong, ta nhớ nhà quá.”

Nàng gục đầu vào vai hắn, không hiểu vì sao lại oà lên khóc. Có lẽ ở thế giới này, ngoài hắn ra, nàng không còn biết nương tựa vào ai. Mỗi lần nghĩ đến cái hiện thực mình là kẻ bơ vơ không người thân thích ấy, nàng sợ lắm.

Hắn choàng tay ra phía sau, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng. Từng giọt, từng giọt nước mắt nóng hổi của nàng, cứ thế thấm xuống vai áo hắn.

Nàng đã khóc rất lâu, lâu đến nỗi khi nước mắt đã ngừng rơi, tiếng nấc vẫn không dừng lại được.

Rồi, nàng mơ hồ cảm thấy hắn dường như đang ôm lấy nàng mỗi lúc một chặt

hơn. Mãi đến khi cơ thể nàng như dính sát vào người hắn, nàng mới nhận ra đó không phải một cử chỉ an ủi thông thường.

Nàng từ từ đẩy hắn ra, dùng tay áo lau nước mắt.

“Nguyễn Phong, tại sao ngươi lại tử tế với ta như vậy? Có phải ngươi...”

“Ngươi đã đoán đúng.” Hắn nhanh chóng cắt lời nàng, đôi mắt ánh lên sự nghiêm túc hiếm có. “Bởi vì, ta ... là người tốt.”

“Lê Nguyễn Phong, ngươi nói mình nửa chính nửa tà ta còn miễn cưỡng chấp nhận, ở đó mà làm người tốt.” Nàng vừa

sút sít vừa hung hăng búng vào vai hắn.

“Dám búng bốn vương? Nợ tăng thêm năm mươi đồng.” Hắn hùng hùng hổ hổ cầm bàn tính lên, gảy gảy, nhưng ngay sau đó ánh mắt lại trầm xuống, giống như một con diều đang bay cao lại bị đứt dây. “Thật ra, là vì ngươi rất giống một người...”

Đó là lần đầu tiên nàng biết con người ấy lại có thể có ánh mắt buồn đến vậy.

...

Thấy hắn như thế, nàng cũng không biết phải nói gì, sợ những lời mình nói ra vô tình lại khiến hắn buồn thêm. Thế nên,

suốt quãng thời gian hẩn lạng thình, nàng cũng chỉ biết vén màn nhìn ra ngoài cửa sổ, cố ra vẻ tự nhiên.

Một chiếc bóng thấp bé lướt qua...

“Dừng xe!” Nàng bất ngờ kêu lớn, khiến phu xe phải đột ngột thắng ngựa lại, hai người bên trong như ngã nhào về phía trước.

Không nói không rằng, nàng phóng ra khỏi xe, chạy về phía gánh khoai cách đó gần trăm bước.

Chương 51: Pháo Hoa

R

õ ràng là trước đó bà ấy còn sừng sững ngay trước mắt nàng, vậy mà thoáng một cái đã chẳng thấy đâu. Nếu không phải có chiếc xe chở rau chạy ngang, chắn tầm nhìn, hẳn là giờ nàng đã gặp được Ái Thực Đạo Nhân rồi.

“Mỹ nhân, thật ra là có chuyện gì?” Lê Nguyên Phong từ phía sau gấp gấp bước đến bên nàng, quan tâm hỏi.

“Ta vừa trông thấy Ái Thực đạo nhân.” Vẻ tiếc nuối hiện lên đầy trong đáy mắt nàng. Cái cảm giác hy vọng và thất vọng

nối tiếp nhau ấy thật không dễ chịu chút nào.

“Nếu bà ấy thực sự xuất hiện ở Sơn Nam, ta sẽ sai người tìm giúp người, đừng lo.” Hấn vỗ nhẹ vào vai nàng trấn an.

“Ừm.” Nàng gật đầu, sau đó theo hấn trở lên xe.

Suốt đêm ấy, nàng không ngủ được, cứ ngồi thờ người trước ngọn nến đang cháy dở.

Nàng không biết bà lão kia có thật sự biết cách đưa nàng về thế giới của mình không, hay đó chỉ là mơ ước hảo huyền

nàng tự vẽ ra. Lúc trước, nàng không tin mê tín, không tin thần tiên ma quỷ, nhưng giờ đây nàng chỉ mong trên đời này thật sự có phép màu. Biết đâu ngày mai nàng ra đường, bị sét đánh, thế là xuyên không cũng không chừng. Hoặc là, đột nhiên xảy ra nhật thực, nàng vào một cái quay trở về thế kỷ 21, đang gà gât nằm trên bàn học. Nàng từng tưởng tượng những việc như thế mấy lần rồi, nhưng ước mơ đến giờ vẫn chỉ là mơ ước.

Nếu nàng trở về thời hiện đại, chắc Lê Nguyên Phong buồn lắm. Ngoài nàng và Lê Ứng Thiên ra hình như hần cũng không thân thiết với ai. Cũng may, hần không có tình cảm thật sự với nàng, nếu không...

Nếu không...

Còn Lê Ứng Thiên, có lẽ trong tim hần, nàng đã biến mất rồi.

...

Chỉ còn năm ngày nữa là sang năm mới, Tỉnh Quốc vương phủ vì vậy mà ồn ào hơn cái chợ. Chủ nào tớ nấy, gia đình và nô tì trong vương phủ cũng nói nhiều hệt như Lê Nguyên Phong. Nhiều khi nàng cũng chả phân biệt được cấp bậc ai cao ai thấp, vì người nào cũng ăn nói giọng điệu như nhau.

Thủy Trúc- nô tì mà Lê Nguyên Phong

giao nhiệm vụ chăm sóc cho nàng, tính tình cũng hơi quái dị. Ngọc Dao thì nàng không rõ thế nào. Trường Xuân ở bên cạnh nàng cũng được nửa năm, theo nàng thấy thì cô ta có lẽ là người bình thường nhất, hay ít nhất bề ngoài là như thế. Nàng tự hỏi, là hẳn chọn những người có bản tính giống mình để làm thuộc hạ, hay những người này sau một quãng thời gian dài bị hắn đào tạo thành ra như thế?

“Vy cung bé bỏng ngoan, ăn nhiều một chút cho mau lớn nà.” Thủy Trúc múc thêm một tô cháo, đẩy đến trước mặt nàng.

“Chị Trúc, em ăn no lắm rồi.” Nàng cắn ngón tay ngược lên, mỉm cười khó xử.

“Phải ăn thêm, con gái bụ bẫm mới đáng yêu.”

Nàng không muốn lại sống trong đám phép tắc cứng nhắc như hồi còn ở trong cung, nên yêu cầu Thuỷ Trúc đừng xưng hô tiểu thư – nô tì với mình, mà gọi em xưng chị giống như người dân bình thường. Nào ngờ, chị ấy liền đổi thái độ nhanh như gió, đối xử với nàng như đứa con nít năm tuổi, ép ăn, ép ngủ, khiến nàng nhiều lúc tưởng mình bị uống thuốc teo nhỏ như Conan. Ăn ngủ như heo, nàng có linh cảm chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà mình tăng những ba bốn kí. Thật là đáng sợ quá mà!

Ông bà ta nói chớ có sai: ăn no, bụng to, mắt híp. Sau bữa cơm chiều, nàng cũng cố siêng năng lấy mấy quyển sổ sách ra xem để làm quen, nhưng vừa đọc được vài trang thì cơn buồn ngủ đã nhảy chân sáo đến tìm nàng. Thế là nàng tí tởn đi theo nó, lúc trăng chỉ mới vừa lên.

Ngủ được một lát, không hiểu sao nàng có cảm giác cái giường của mình không chắc lắm, cứ lắc lư qua lại mãi. Sợ động đất, nàng miễn cưỡng mở mắt ra xem thử.

“Nguyên Phong, sao ngươi lại ở đây?” Nàng hốt hoảng kéo chăn lên che ngực. Cách đây hai năm nàng có đọc một bài báo nói về lợi ích của việc ngủ nude, nên cũng bày đặt tập tành thoát y mà ngủ. Từ

ngày về Sơn Nam, nàng tự dung bắt đầu hoài cổ, buổi tối ngủ trong phòng chỉ mặc có hai mảnh bikini tự chế.

“Tại sao ta lại không thể ở đây?” Hấn chống cằm ngây thơ nhìn nàng.

“Đây là khuê phòng thiếu nữ.” Nàng hồn nhiên đáp, thở phào nhẹ nhõm vì trên người mình quần áo cũng đang hoang. Có điều, vì sao lại được đang hoang như thế lại là một câu hỏi lớn.

Một tràng cười khúc khích rộ lên. Đến lúc ấy, nàng mới phát hiện nơi này không chỉ có nàng và hấn, mà có có Thuỷ Trúc. Nơi nàng đang ngủ cũng không phải trong phòng, mà là trên xe ngựa.

“Tại sao ta lại ở đây?” Nàng ngơ ngác nhìn quanh.

“Cuộn vào chăn.” Thủy Trúc nói như hát.

“Quăng lên xe.” Lê Nguyên Phong tiếp lời.

Hai người này kẻ tung người hứng, ăn ý không khác gì mẹ mìn. Mức độ cảnh giác của nàng xem ra còn thấp quá, có ngày bị mang đi bán lúc nào không hay. Thật là nguy hiểm!

“Hôm qua người nói muốn nhìn thấy pháo hoa. Nhưng hiện giờ ta là vương gia nghèo, không có tiền bắn pháo hoa ở

Sơn Nam, đành đưa người về kinh thành vậy.”

“Kinh thành?” Nàng hoảng hốt ngồi bật dậy.

Kinh thành không chỉ là đất của Lê Ứng Thiên, mà còn là đất của Vampire. Việc giả chết của nàng chỉ xảy ra chưa đầy một tháng. Nếu trở về kinh thành, không phải nguy cơ bại lộ rất cao sao?

“Đừng lo, chúng ta chỉ đến một góc đồi vắng người để xem pháo hoa, sẽ không ai để ý đâu.” Lê Nguyên Phong tự tin nói. “Đường vẫn còn xa, cứ ngủ tiếp đi.”

Nàng nghe hắn nói thế thì cũng yên tâm

phần nào, lại kéo chần lên trùm đầu ngủ. Nàng không biết mình sẽ ở thế giới này bao lâu, nhưng được nhìn pháo hoa ở thời cổ đại luôn là một trong những mơ ước của nàng. Chỉ một lời nói bâng quơ của nàng lúc ăn cơm với Thuỷ Trúc, không ngờ Lê Nguyên Phong lại nghĩ đến việc biến nó thành sự thật.

Khoảng cách giữa Sơn Nam và kinh thành cũng không xa lắm, vài ngày đã đến nơi.

Thuỷ Trúc trải thảm ra bãi cỏ, bày thức ăn ra khay. Anh Dương phu xe đi kiếm củi, còn nàng thì ngồi vừa cắt bánh

chung vừa tẩm ướp gia vị lên những con chim bồ câu xâu sỏ. Chỉ có Lê Nguyên Phong là rảnh rỗi nhất, tựa vào thân cây thông thả ngồi thổi sáo. Hừ, dù sao người ta cũng là ông chủ, nàng không so đo với hắn làm gì.

Hoàng hôn buông xuống cũng là lúc đám chim bồ câu nướng vừa chín tới. Mùi xì dầu quyện cùng với mật ong và ngũ vị hương làm bụng mọi người rộn rạo cả lên. Nàng không thèm ghé quán ăn mà mở một buổi BBQ trên đồi, quả là một quyết định sáng suốt không thể nào sáng suốt hơn.

“Mỹ nam kia, nhanh tay thì còn, chậm tay thì hết ráng chịu nha!” Nàng quay sang

phía hấn, tay hươ hươ xâu chim sẻ nướng.

Hấn xoay lưng lại nhìn nàng, khoé môi khẽ cong lên. Đôi mắt lấp lánh ánh cười, vừa ấm áp, vừa mỉ hoặc. Dưới những tia nắng nhạt của buổi chiều tà, sắc áo thiên thanh của hấn như lẫn vào mây, tạo nên một vẻ huyền ảo, như hư như thật.

Lê Nguyên Phong bước đến bên nàng, tay đón lấy xâu chim sẻ nướng, không hiểu sao lại nổi hứng giở cái giọng vừa ấm vừa ngọt ra quyến rũ con gái nhà lành. “Lúc nãy vừa gọi ta là gì?”

“Uhm...mỹ nam.” Nàng đáp, tự dung cách gọi này hơi trơ trẽn quá.

“Từ nay cứ gọi như thế đi, ta thích.” Hấn nói.

“Không, ta thích gọi người là hentai hơn. Hentai ! Hentai ! Hentai ! Hentai ! Hentai ! Hentai !” Nàng lặp đi lặp lại cứ như đọc một câu thần chú.

“Người...”

Thấy hấn giơ tay lên, nàng liền nhanh nhẹn né qua, né lại, né vòng vòng. Lê Nguyên Phong thì chẳng bao giờ đánh nàng cả; nhưng búng, cốc đầu, véo má, chiêu nào hấn cũng thử qua rồi, cũng đau chứ bộ.

“Bồn vương dù gì cũng lớn tuổi hơn

người. Từ nay người không được phép xưng hô ta-người như trước nữa. Như thế là hôn, hiểu chưa?” Hấn bất ngờ chuyển sang giọng của một bậc bề trên nghiêm khắc và mẫu mực.

“Nhưng mà...” Lúc mới xuyên không, vì muốn thể hiện mình là người cổ đại nên cứ giáp mặt hấn là nàng cứ ta ta người người phang đại, quen miệng mất rồi. Giờ đổi lại, tự nhiên nàng thấy kì kì, dù mấy hôm nay nàng vẫn gọi mấy thuộc hạ nam trong phủ hấn là anh rồi xưng tôi ngọt xớt.

“Đề nghị của bốn vương có điểm nào không hợp lý sao?” Giọng hấn vẫn không có chút dịu dàng hay bốn cợt nào, rõ

ràng là đang vô cùng nghiêm túc.

“Sao trước đây trong cung người...”
Nàng biết mình lỡ lời, nên vội vàng chỉnh lại, “Sao anh không nói, giờ mới nói?” Biết là hấn có lý, nhưng nàng vẫn thấy việc ngoan ngoãn phục tùng hấn cứ sao sao ấy.

“Vì giờ người đã nằm trong tay ta.” Hấn nhếch môi, vừa nói vừa đưa bàn tay lên khoảng không trước mặt, làm động tác bóp bóp.

“Người...anh...” Một giây tức tối trôi qua. “Anh thì anh. Anh hentai. Hentai ! Hentai ! Hentai !” Nàng nói xong liền thích thú cười đều.

Hắn nghiền răng, lắc đầu, cốc vào trán nàng, rồi giật luôn xâu chim sẻ còn lại của nàng.

Sau một hồi hỗn chiến, cuối cùng nàng cũng anh dũng cướp lại được miếng ăn. Bốn người ngồi trên bãi cỏ, ăn uống no say, chẳng mấy chốc đã xử lý hết ba bình rượu.

...

Khi đợt pháo hoa đầu tiên được bắn lên, đôi mắt nàng chột sáng rực còn hơn cả những ánh sao trời. Không phải vì pháo hoa đẹp quá, mà vì Lê Nguyên Phong bắt đầu phát lì xì. Tuy là tuổi của nàng không

còn nhỏ nữa, nhưng Thủy Trúc và anh Dương phu xe đều lớn tuổi hơn nàng mà vẫn được lì xì, nên nàng cũng bon chen.

“Con chúc cụ lớn năm mới quan lộ thăng thang, vạn sự như ý, phúc lộc đầy nhà.”

Lê Nguyên Phong “hừm” một tiếng, làm lơ lời chúc cùng đôi mắt long lanh của nàng, cất phong bao đỏ vào túi.

Hentai keo kiệt nhỏ nhen, chắc là còn ầm ứ việc nàng giật lại râu chim sể lúc nãy đây mà. Nàng vì mắc nợ nên làm việc không được trả lương, nay chỉ muốn kiếm mấy đồng bạc lẻ từ việc lì xì, không ngờ cũng khó khăn đến vậy.

Nghĩ đến số kiếp con nợ bèo bọt của mình, nàng bậm môi tự thưởng cho mình thêm một ly, rồi lại một ly, sau đó tiếp tục một ly. Uống một hồi, trước mắt nàng những tia pháo hoa bỗng như có phép màu, cứ lượn qua lượn lại, trông thật diệu kì. Lê Nguyên Phong có vẻ như xem pháo hoa hưng phấn quá nên cũng lắc lư nhảy múa, vô cùng ngộ nghĩnh. Hình như cả Thủy Trúc và anh phu xe cũng thế, có lẽ đây là điệu múa cổ truyền.

Lê Nguyên Phong tặc lưỡi bế nàng lên xe. Lúc ấy, hai má nàng đã ửng hồng, miệng nở một nụ cười ngốc nghếch, lại còn mượn rượu làm điều xằng bậy, đánh chan chát vào má hấn, rồi véo véo.

Hắn quăng nạng xuống đệm, nắm lấy bàn tay táy máy của nàng, đánh một cái rõ đau.

Gió đông lặng lẽ len qua bức màn thưa. Nàng chép chép miệng, hai tay ôm lấy vai vì lạnh. Hắn ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, hai ngón tay lướt trên gò má căng phồng mềm mại, rồi nựng nhẹ. Cuối cùng, hắn lấy phong bao đỏ trong túi ra, bỏ vào đó thêm một miếng vàng lá, đặt lên yếm nàng, rồi kéo chăn lên.

Khi hắn bước ra ngoài, những đợt pháo hoa cũng đã thưa dần. Thủy Trúc luyện tiếc ngắm những tia pháo hoa cuối cùng, rồi cũng chui vào xe ngựa.

“Về thôi.”

Lê Nguyên Phong vừa phát tay ra hiệu, đã nghe thấy phía xa có một tiếng gọi cất lên.

“Khoan đã!”

Thủy Trúc hé màn nhìn ra ngoài, trông thấy bóng dáng Lê Ứng Thiên, chợt thở dài. Chủ nhân không phải thần thánh, quả nhiên cũng có lúc tính toán sai.

“Thần đệ tham kiến thánh thượng, chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Lê Nguyên Phong quỳ xuống hành lễ.

Nhìn thái độ của Lê Nguyên Phong, Lê Ứng Thiên cũng đoán được việc hàn gắn mối quan hệ hai người không phải có thể dễ dàng thực hiện một sớm một chiều. Từ trước đến giờ, Lê Nguyên Phong đều xuề xòa, không câu nệ lễ quân thần, hôm nay chủ động hành lễ như vậy, rõ ràng là muốn giữ khoảng cách.

Lẽ ra hấn định sau Tết sẽ đến Sơn Nam một chuyến, nhưng Liên phi vừa xảy ra chuyện, hấn chưa biết mật thám tiếp theo Phi Long hoàng triều cử đến sẽ là ai, nên tạm thời không muốn rời khỏi kinh thành. Lúc nhỏ Lê Nguyên Phong từng rủ hấn đến đây một lần ngắm pháo hoa, nên đêm nay hấn thử bỏ công đến đây một chuyến,

hy vọng có thể dùng dịp này để giảng hoà.

“Thánh thượng thân phận tôn quý, sao lại không ở trong cung dự yến tiệc cùng các phi tần mà lặn lội đến ngọn đồi hoang vu hẻo lánh này?”

“Có phải người vẫn còn giận hờn?”

“Thần đệ không dám.” Giọng điệu lạnh nhạt, nhưng trong một khoảnh khắc, ánh mắt hần khi thoáng qua Lê Ứng Thiên lại có vẻ xót xa.

“Người chết không thể sống lại, ta không mong người cả đời chìm đắm trong đau khổ.” Lê Ứng Thiên nói rồi, lại thăm

giữ chính mình.

“Thánh thượng không cần phải lo, thần đệ đã nghĩ thông suốt, hiện tại cũng không thể nói là đau khổ. Giờ đây, thần đệ chỉ muốn tiêu dao tự tại, làm một chút buôn bán nhỏ, xem như hoàn thành ước ước của Lâm Nguyệt trước đây.”

“Hiện nay Phi Long hoàng triều vẫn chưa bỏ ý định muốn đưa quân xâm phạm Lạc Việt ta, lại còn gả công chúa sang Ngõa Lạc cầu thân. Chẳng lẽ an nguy nước nhà, người cũng không mảy may quan tâm đến?” Lê Ứng Thiên bất mãn nói.

“Nếu thánh thượng lo lắng cho dân chúng thì đã không giao cho kẻ như Phạm Cự

một phần trong vụ khai thác quặng đồng.” Lê Nguyên Phong thái độ cũng gay gắt không kém.

Hắn từng kể với Hạ Vy việc Lê Ứng Thiên giao quặng đồng cho Lý Thiệu Minh khai thác, nhưng lại không nói với nàng việc Phạm Cự cũng có một chân trong vụ này. Hắn biết Lê Ứng Thiên làm vậy là ngoài mặt ra vẻ đền bù cho nhà họ Lý, nhưng bên trong là để họ Phạm và họ Lý tiếp tục cạnh tranh, còn bản thân ngư ông đắc lợi. Cái chính là, trước đây Hạ Vy từng đề cập đến vụ Phạm Cự sai người cưỡng hiếp Trần Lâm Nguyệt trước khi nhập cung, vậy mà Lê Ứng Thiên giờ đây xem ra không quan tâm đến việc đó nữa rồi. Hoàng huynh của

hắn ngồi trên ngai vua hai năm, có vẻ như đã trở nên lạnh lùng hơn hẳn nghĩ.

Từng lời nói của hai người bên ngoài, tất cả đều truyền vào xe ngựa không sót một chữ nào.

Hạ Vy nhắm chặt mắt lại, kéo chần qua khỏi đầu. Nàng không muốn nghe thêm bất kỳ một lời nào nữa.

“Thần đệ phải trở về Sơn Nam. Đầu năm còn phải gặp mặt các quan viên địa phương cùng với bô lão trong vùng.” Lê Nguyên Phong quay lưng, bước về phía xe ngựa.

Thình lình, từ bốn phía, một toán hắc y

nhân ập đến nhanh như tên bắn, sát khí trùng trùng. Chẳng mấy chốc, đám người ấy đã bao vây họ.

Số lượng sát thủ không dưới mười tên, võ công cũng không phải tầm thường, phu xe của Lê Nguyên Phong cũng phải ra tay hỗ trợ. Thuỷ Trúc ở lại trên xe ngựa, lo bảo vệ Hạ Vy, chỉ mong bọn sát thủ kia đừng chú ý đến hai người bọn họ. Hạ Vy cũng biết tình thế của mình nên ngồi yên trên xe, không dám gây ra bất kì tiếng động gì.

Chỉ là, người tính không bằng trời tính.

Một cơn gió mạnh thổi qua, khiến ngay cả Thuỷ Trúc vốn nhanh tay cũng không

giữ kíp tám màn.

Chương 52: Giao Đầu

H

ai tên sát thủ tách khỏi đội hình, hướng mũi kiếm về phía chiếc xe. Thuỷ Trúc rút kiếm phóng khỏi xe ngựa, lập tức lao vào ứng chiến. Hạ Vy biết mình không có võ công, sợ làm vướng chân mọi người, nên sổng chết bám lấy chiếc xe, không dám ló mặt ra ngoài.

Lê Nguyên Phong tiến thoái lưỡng nan. Nếu chạy đến bên xe ngựa bảo vệ Hạ Vy, sẽ vừa khiến bọn sát thủ biết người trên xe là điểm yếu của hắn, vừa tăng nguy cơ Lê Ứng Thiên phát hiện ra nàng còn sống. Nếu hắn không đến tiếp ứng, rất có

thể Thủy Trúc sẽ không chống đỡ nổi hai tên sát thủ kia. Sở trường của nàng ta trước giờ vốn không phải là kiếm thuật.

“Dương, sang phía Thủy Trúc!” Lê Nguyên Phong ra lệnh cho phu xe.

Tình thế hiện tại, phu xe và Thủy Trúc đối phó bốn người, Lê Nguyên Phong và Lê Ứng Thiên đối phó bảy người. Sau một hồi giằng co qua lại, phe sát thủ chết quá nửa, phía Lê Nguyên Phong cũng bị vài vết thương, tuy là không nghiêm trọng.

Đang giao chiến quyết liệt, một tên sát thủ đang tấn công Lê Nguyên Phong bỗng bất ngờ chuyển hướng, phóng lên xe

ngựa. Lúc tấm màn tung lên, hấn đã tình cờ nhìn thấy một cô gái đang nép ở góc xe, có vẻ như không biết võ công. Trận chiến đang nghiêng về phía có lợi cho kẻ thù, nên nếu may mắn, hấn có thể dùng nàng ta để uy hiếp những người kia.

Việc duy nhất mà hấn không ngờ tới, chính là do quá chủ quan, hấn đã không lường trước được việc người trong xe đã thủ sẵn một bình bình rượu to tướng, đập thẳng vào đầu hấn khi hấn chỉ mới vén màn ra. Một bình, rồi lại một bình. Trong cơn choáng váng, biết bản thân không còn sức dùng kiếm đối phó nàng, hấn chọn cách đâm một nhát vào lưng ngựa để trả thù, rồi ngã xuống.

Con ngựa bị thương hí một tiếng vang, xé gió băng băng phóng trên đồi. Lê Nguyên Phong phát hiện ra sự cố liền lập tức đuổi theo.

Lê Ứng Thiên hợp sức với Thuỷ Trúc và phu xe đối phó những tên sát thủ còn lại. Đến khi giải quyết xong, Lê Nguyên Phong và chiếc xe ngựa đã không còn dấu vết.

“Trên xe có thứ gì quý giá sao?” Lê Ứng Thiên quay sang Thuỷ Trúc. Lúc này tập trung đánh nhau nên hẳn không để ý những việc xảy ra trong xe ngựa.

“Bầm thánh thượng, di vật của hoàng hậu vẫn còn ở trên xe.” Thuỷ Trúc nhanh

chống bịa ra một lý do.

Lê Ứng Thiên bắn pháo hiệu, triệu tập đội cận vệ, gấp rút tìm tung tích Lê Nguyên Phong.

...

Ngồi trên chiếc xe ngựa đang phóng đi với tốc độ kinh hồn, Hạ Vy nhất thời không biết phải giải quyết thế nào. Nếu lúc này mà nhảy xuống, quán tính lớn như vậy sẽ rất nguy hiểm. Vì vậy, nàng quyết định chờ đến khi bày ngựa chạy đến một lả rồi dừng lại.

“Mau nhảy xuống!” Lê Nguyên Phong kêu lớn, dùng hết tốc lực đuổi theo.

“Cái gì?” Hạ Vy lớn tiếng hỏi lại. Ở khoảng cách xa như vậy, nàng không nghe rõ được tiếng hắn.

“Nhảy!” Hắn hét lên.

Nàng nghe vậy, liền vội vàng ba chân bốn cẳng liều mạng phóng ra.

Khi hắn vừa kịp đưa tay đỡ lấy nàng, cũng là lúc chiếc xe ngựa lao xuống vách đá.

Nàng nằm trên người Lê Nguyên Phong, trượt một đoạn dài trên nền đất, nghe rõ tiếng đá sỏi ma sát với thân thể hắn.

“Nguyên Phong, có sao không?” Nàng hoảng hốt lay lay tấm thân bất động.

“Chưa chết.” Hấn yếu ớt đáp lại. “Mỹ nhân, người nhìn vậy mà nặng như voi.”

Nàng mở to mắt nhìn hấn, nhưng ngay sau đó lại rất nhanh chóng chuyển ánh mắt về phía hông của hấn.

“Có đau lắm không?” Nàng run run chạm vào lưng hấn, biết rõ thể nào lưng hấn cũng bị thương. Con đường này toàn là đá sỏi.

“Ta không sao. Người mau tìm một góc trốn, hoàng huynh có lẽ sắp tìm đến đây rồi.” Hấn vừa nói vừa rút cây sáo ở thắt

lưng ra, đưa cho nàng. “Dùng nó liên lạc với ta.”

Đèn lồng đã rơi xuống vách đá cùng với xe ngựa, nên lúc này, nàng chỉ còn có thể dựa vào bóng trắng hắt vào mấy vũng nước đọng trên mặt đất mà mò mẫm tìm đường.

Lê Nguyên Phong gượng người đứng dậy, bước về phía đoàn người đang xôn xao tìm hẩn.

“Chủ nhân, có lấy lại được di vật của hoàng hậu không?” Thủy Trúc nhau nhẩu lên tiếng, tránh cho Lê Ứng Thiên phát hiện sự khác biệt trong lời nói của hai người.

Nhìn ánh mắt buồn bã của Lê Nguyên Phong, Lê Ứng Thiên cũng đoán được là di vật kia đã cùng với chiếc xe ngựa hoá thành ngàn mảnh vụn rồi.

“Người bị thương rồi, về cung băng bó vết thương trước đi rồi hãy về Sơn Nam.” Lê Ứng Thiên lên tiếng. Căn cứ vào dáng đi của Lê Nguyên Phong, vết thương có lẽ cũng không phải chỉ là xây xát bình thường.

“Thần đệ sẽ trở về vương phủ.” Hần đáp.

“Cũng được, ta sẽ phái ngự y đến.” Lê Ứng Thiên tuy cũng thật sự lo lắng cho

Lê Nguyên Phong, nhưng lúc này điều hấn nghĩ đến nhiều nhất là dùng việc dưỡng thương này để hàn gắn tình huynh đệ giữa hai người.

“Không cần, vết thương nhỏ thôi.” Nếu để ngự y phát hiện ra vết thương trên lưng hấn lúc đỡ Hạ Vy, Lê Ứng Thiên chắc chắn sẽ đặt ra nghi vấn.

..

Để tránh việc Lê Ứng Thiên nán lại khu đồi này, Lê Nguyên Phong ngay lập tức trở về vương phủ của mình ở kinh thành. Sau khi chắc chắn hoàng huynh mình đã hồi cung, hấn mới trở lại ngọn đồi ban nãy, đồng thời lệnh cho Thủy Trúc chuẩn

bị sẵn một chiếc xe ngựa theo đèn đó.

“Mỹ nhân!” Hấn vừa cầm đèn lồng tìm đường, vừa lớn tiếng gọi; nhưng chẳng hiểu sao, đi lòng vòng một hồi, hấn vẫn không nghe thấy tiếng nàng đáp lại.

Thật ra nàng nghe đã nghe thấy tiếng gọi của hấn từ lâu, nhưng cổ họng nàng lại bị đau sau mấy lần hắt hơi vì gió lớn, nên giọng đã trở nên quá yếu để hấn có thể nghe thấy tiếng nàng.

Sợ hấn không tìm thấy mình sẽ bỏ đi nơi khác, nàng vội vàng rút cây sáo ra, đưa lên miệng thổi. Thổi đến phùng mang trợn má, thổi đến đỏ mặt tía tai, rốt cuộc vẫn là những âm thanh kéo dài vô vị.

“Thật phí cây sáo của ta.” Hấn chậm rãi bước đến trước mặt nàng, giật lại cây sáo, rồi cốc đầu nàng một cái.

Nàng không trả đũa hấn như mọi lần, mà bước ra phía sau xem xét vết thương trên lưng hấn.

“Mỹ nhân, chớ có thừa nước đục thả câu mà sàm sỡ.” Hấn chụp lấy tay nàng khi bàn tay ấy định chạm vào lưng hấn.

“Cho ta xem.” Nàng chau mày, kiên quyết nhìn hấn, biết chắc vết thương trên lưng hấn không hề nhẹ.

“Xem cái gì mà xem. Người là loại con

gái gì mà lại chăm chăm đòi xem lưng đàn ông vậy hả?” Hấn nói rồi, liền lôi nàng đi xềnh xệch, hướng về phía chiếc xe ngựa đang đợi sẵn. “Người về Sơn Nam trước, ngày mai ta sẽ về sau.”

Nhìn gương mặt ỉu xiu của nàng lúc bước lên xe, hấn biết ngay nàng vẫn còn chưa yên tâm nếu chưa được xem vết thương của hấn, nên đành dụ giọng.

“Đây, muốn gì thì sờ soạng rờ rẫm gì thì sờ soạng rờ rẫm đi.” Vừa nói, hấn vừa nắm lấy tay nàng, đặt lên chà sát ngực mình. “Thế nào, cả người đàn ông được ngưỡng mộ nhất Lạc Việt cũng bị người sờ qua rồi, thoả mãn rồi chứ?”

Nàng biết hẳn sợ mình lo lắng, nên cuối cùng đành ngoan ngoãn chui vào xe ngựa.

“Bye bye, nhớ về sớm.” Nàng thò tay ra ngoài, vẫy vẫy. “Tôi sẽ nướng chim đợi anh ăn.” Chịu khó nói năng lễ phép một chút cho hẳn vui.

“Bay cái gì mà bay, ta đâu phải chim.”

Nàng phì cười.

Thì ra hẳn hiểu lầm chữ ‘bye bye’ thành ‘bay bay’.

Hiện nay, tuy chiến sự ở Phồn Lư đã tương đối ổn định, nhưng quá trình bình định chỉ mới ở bước đầu. Đồng hoá dân Phồn Lư không phải là việc dễ dàng, nhưng giết chóc quá nhiều sẽ sinh oán hận. Vì vậy, cần phải tìm một phương pháp có tác dụng dài hạn, lại không phải tốn quá nhiều binh lực.

“Thánh thượng, Thị trung học sĩ đã đến.”
Vinh công công đứng bên ngoài nhỏ nhẹ bẩm báo.

“Truyền hắc vào.”

Ngô Nhân Đức trước vốn làm chức Thượng bảo thiếu khanh, nhờ buổi yến tiệc mừng Vân phi mang long thai mà

được thăng lên tam phẩm. Con người này làm quan đã bảy năm, thành tích cũng không có gì đáng kể, nhưng từ khi giao cho hắn việc cứu trợ lũ lụt và phân bổ ngân khố trong chuyến đánh Phồn Lư, Lê Ứng Thiên thấy hắn cũng có chút tài năng. Ngô Nhân Đức không phải là thân tín của hắn, nhưng người này lại có hiềm khích với nhà họ Nguyễn vì một số việc riêng, nên cũng có thể xem như dùng được.

“Vi thần tham kiến thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.”

“Miễn lễ.”

“Thánh thượng truyền vi thần vào cung, không biết có điều chi căn dặn?”

“Ngồi xuống trước đi.” Lê Ứng Thiên đưa tay ra hiệu cho Ngô Nhân Đức. “Trẫm rất có hứng thú với sách lược bình định Phồn Lư mà khanh ghi trong tấu chương, nên muốn gọi khanh đến cùng bàn luận.”

“Bẩm, những ý tưởng đó đa số đều là do tân khoa trạng nguyên đề xuất với thần. Hiện tại tân khoa trạng nguyên ở xa, không có cơ hội diện kiến long nhan, nên mới nhờ thần tâu lên thánh thượng.”

“Ra là vậy.” Lê Ứng Thiên nâng tách trà lên ngang mặt, nhấp một ngụm. “Lần

trước ở buổi yến tiệc, trạng nguyên nêu ra điểm khiếm khuyết trong bài thơ của khanh, chẳng lẽ khanh không để bụng sao?”

“Trạng nguyên chỉ là thấy sao nói vậy, thần nào phải kẻ nhỏ nhen mà để bụng việc ấy.” Ngô Nhân Đức ôn tồn đáp. “Vả lại, thần vốn thích những người tính tình bộc trực.”

Những việc xảy ra ở buổi yến tiệc lần trước, chỉ có hấn, Lê Nguyên Phong và tân khoa trạng nguyên là biết sự thật đằng sau. Hấn không muốn quan viên triều đình chia bè kết phái, nên cũng không nói rõ việc mình đã sắp xếp ở buổi tiệc với Ngô Nhân Đức. Không ngờ, Ngô Nhân

Đức lại là người rộng lượng đến vậy. Chẳng những không chấp nhặt chuyện xưa, mà còn lên tiếng tiến cử người đã từng phê bình tác phẩm của mình.

“Tuy thần không phải là người khơi nguồn ý tưởng, nhưng những điểm quan trọng, trạng nguyên đều đã đề cập với thần.”

“Thế thì tốt.”

Phồn Lư có ba tôn giáo lớn, từ trước chiến tranh đã luôn gây hấn với nhau. Nếu Lạc Việt thành công thêm dầu vào lửa, khiến mâu thuẫn của họ ngày một lớn, sẽ có thể dựa vào thế lực này đàn áp thế lực kia. Kẻ thua sẽ bỏ xứ mà đi, kẻ

thắng ở lại cũng phải chịu không ít tổn thất. Đó không phải đơn thuần chỉ là phán đoán, mà là thực tế đã từng xảy ra trong lịch sử Phồn Lư. Có điều, quy mô lúc ấy vẫn còn khá nhỏ.

Ngoài việc âm thầm kích động đập phá các công trình tôn giáo để gây mâu thuẫn, các biện pháp kinh tế cũng cần được đưa vào để tăng thêm hiềm khích. Cổ nhân có câu, ‘có thực mới vực được đạo’. Ảnh hưởng thần quyền ở Phồn Lư tuy lớn, nhưng miếng ăn mới là yếu tố dễ lay chuyển con người nhất.

Trước tiên, Lạc Việt sẽ cho thuyết khách tìm đến những nhân vật đứng đầu từng tôn giáo ở Phồn Lư, đề xuất họ dâng lên

công vật để nhận được sự bảo trợ của triều đình Lạc Việt, được hậu thuẫn để trở thành tôn giáo chủ chốt ở Phồn Lư. Tiếp đó, triều đình Lạc Việt sẽ chọn lấy một tôn giáo để điều khiển nhất, lấy một phần ruộng đất của tôn giáo thứ hai ban cho giáo dân tôn giáo đó, rồi đánh thuế giáo dân tôn giáo thứ ba để đền bù cho tôn giáo thứ hai.

Giáo dân của tôn giáo thứ nhất ngồi trên cao mà an nhàn hưởng lợi; giáo dân của tôn giáo thứ hai mất đi đất hương hỏa của tổ tiên, còn đồng tiền nhận được lại chẳng đáng bao nhiêu; giáo dân của tôn giáo thứ ba thiệt thòi nhất, chỉ có mất đi mà không có nhận.

Tuy mọi người đều biết người đề ra chính sách ấy là triều đình Lạc Việt, nhưng triều đình Lạc Việt thì ở xa, còn kẻ giành quyền lợi của họ thì ở ngay sát vách, nên họ sẽ quay sang thù hận kẻ trực tiếp được nhận tiền, nhận đất của mình hơn là thế lực hùng hậu ban ra cái chính sách kia. Đó là cái tâm lý ‘giận cá chém thớt’, hay thù vặt, ‘dễ thì làm khó thì bỏ’ rất thường tình của những người dân tầm nhìn còn nông cạn.

Cuộc chiến ấy, ai thắng ai thua đối với hãn không quan trọng. Bởi vì cuối cùng, thật ra tất cả bọn họ đều thua.

Sau khi bàn bạc với Ngô Nhân Đức, Lê Ứng Thiên đã có thể tạm có một giấc ngủ

ngon.

Dĩ nhiên, đó là bởi vì hấn vẫn chưa biết
Ngô Nhân Đức làm việc cho ai, tân khoa
trạng nguyên là thủ hạ của người nào.

Chương 53: Làm Một... việt Kiều

T

ây Vũ trở về trễ hơn dự tính của Lê Ứng Thiên nửa tháng. Điều hấn không ngờ tới không phải chỉ là trên ngực Tây Vũ bỗng dung xuất hiện một vết thương sâu hoắm, mà là khi hỏi nguyên nhân vết thương ấy, tên thuộc hạ này của hấn chỉ cười trừ.

“Người đang bị thương, cứ dành chút thời tinh dưỡng đi.” Hiện nay Ngôã Lạc đã chuẩn bị tiến đánh Phi Long hoàng triều như kế hoạch, nên hấn tạm thời đã có thể yên tâm về biên cương phía bắc.

“Vậy thuộc hạ có được nhận lương không?”

“Có.”

Thấy hấn vẫn còn tâm trạng để nghĩ đến tiền, Lê Ứng Thiên cũng yên tâm.

Tính đến nay, hấn lên ngôi cũng chưa được ba năm, trước khi đăng cơ cũng không có họ ngoại hay vây cánh nào làm hậu thuẫn. Vì vậy, để củng cố thế lực trước mắt, cô lập nhà họ Nguyễn, cách nhanh nhất là nạp thêm một vài phi tử để thắt chặt mối quan hệ với các đại thần. Việc hấn phong Lê Bích Vân làm hoàng hậu cũng không ngoại lệ.

Hắn không ngần ngại ban cho Lê Bích Vân một địa vị cao như vậy, ngoài việc cho nàng thêm quyền lực để đối đầu với thái hậu, thật ra vẫn còn một nguyên nhân quan trọng khác: nàng ta không thể sinh con. Lê Bích Vân không thể sinh con, tức là có thể hạn chế khả năng Lê Mạc bành trướng thế lực trong tương lai nhờ đứa cháu này. Dù ông ta có muốn đưa vào cung một đứa cháu gái khác để sinh long chủng, hắn cũng có thể lấy lý do vì quan tâm Lê Bích Vân mà không muốn khiến nàng ta thương tổn và khó xử khi chị em lại phải hầu hạ một chồng.

“Thần thiếp tham kiến thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.” Lê Bích Vân thấy Lê Ứng

Thiên bất ngờ xuất hiện trước cửa liền vội vàng quỳ xuống hành lễ, động tác có phần lúng túng, gương mặt không giấu nổi nụ cười hạnh phúc.

“Hoàng hậu miễn lễ.” Lê Ứng Thiên quan tâm đưa tay đỡ lấy nàng ta. “Hai hôm trước trẫm nghe nói hoàng hậu bị cảm lạnh, nhưng lúc đó việc nước bề bộn quá nên trẫm không thể thu xếp đến thăm hoàng hậu. Nay thấy hoàng hậu sắc mặt đã hồng hào, trẫm cũng thấy đỡ áy náy hơn một chút.”

“Thần thiếp chỉ bị cảm nhẹ, không dám phiền đến thánh thượng.” Vừa nói, nàng ta vừa bước đến mở chiếc khay gỗ chạm trổ công phu đang đặt giữa bàn. “Thần

thiếp vừa học làm một ít bánh dân gian, hy vọng không khiến thánh thượng chê cười.”

“Đây là bánh gì?” Lê Ứng Thiên có vẻ thích thú nhìn những mẫu bánh đầy màu sắc.

“Bẩm, đây là bánh tằm mì.”

“Làm từ khoai mì sao...” Giọng hắn rất nhỏ, cứ như đang tự nói với chính bản thân mình.

Ánh mắt xa xăm.

Tâm trí lửng lơ.

Vị bùi của khoai mì, bị béo của nước cốt dừa, nụ cười rạng rỡ của ai đó...

Tất cả, như chỉ mới hôm qua.

Lê Bích Vân thấy thái độ của hấn có chút khác lạ, nhưng không dám hỏi thẳng nguyên nhân.

Yêu không phải là một cái tội, yêu sai người càng không phải là một cái tội.

Đó là một hình phạt.

Nàng chỉ xuất hiện trong đời hấn chưa đầy năm tháng, nhưng hấn đã xuất hiện trong đời nàng sáu năm rồi. Ngày ấy, hấn chỉ là một hoàng tử không được ai trọng

vọng, ngay cả yến tiệc mà nàng được tham dự, hấn cũng không chính thức được mời. Vào cái đêm định mệnh ấy, khi lạc bước giữa ngư hoa viên, nàng đã nhìn thấy hấn. Một mình trên cây bằng lăng, vừa cô đơn vừa băng giá. Nàng những tưởng khoảnh khắc ấy chỉ là phút xao lòng của thiếu nữ, theo thời gian rồi sẽ nhạt phai. Không ngờ, xúc cảm ấy vẫn mãi còn dai dẳng.

Trước khi nhập cung, nàng vô tư, nàng phóng khoáng, nàng tự cho mình khác xa những người phụ nữ chân yếu tay mềm chỉ biết theo thừa may vá, cả đời chỉ quanh quẩn chuyện chồng con. Vậy mà, chỉ một thời gian ngắn sau khi trở thành phi tử của hấn, nàng đã bắt đầu biết đó

kị, biết hãm hại, những điều mà trước đây nàng khinh bỉ.

Lê Ứng Thiên sẽ không yêu nàng, nàng biết chứ.

Nhưng thà hắn không yêu ai cả, vẫn tốt hơn hắn yêu người khác.

...

Đêm dài lặng lẽ trôi...

Lê Ứng Thiên tuy chỉ lợi dụng Lê Bích Vân để đảm bảo mối liên minh với Lê Mạc, nhưng so với các phi tử khác trong hậu cung, hắn đối với nàng vẫn có nhiều thiện cảm nhất. Có lẽ, trong cái hồn

nhân của nàng, hắt thấy bóng dáng của Lâm Nguyệt ngày nào.

Quên đi một người, không dễ dàng như hắt nghĩ.

“Thánh thượng, hay là người dùng điếm tâm trước rồi mới thiết triều.” Lê Bích Vân tỉ mỉ thắt chiếc đai thêu chỉ vàng vào hông Lê Ứng Thiên, ánh mắt đầy mãn nguyện sau một đêm ái ân nồng cháy.

“Không cần, trăm cũng không thấy đói.” Hắt đáp.

Đôi mắt hắt lướt qua phía đầu giường.

“Chiếc khăn thêu trên người trầm chìm qua đầu?”

“Thần thiếp thấy nó bị rách, nên đã sai cung nữ thay một chiếc mới cho người.”

“Người mang nó đi đâu rồi?” Hắc túm lấy cổ áo nàng, khiến nàng bàng hoàng, nước mắt thi nhau lăn xuống đôi gò má mới đó còn đỏ ửng.

“Thần thiếp... thần thiếp... đã sai người vớt nó.”

Hắc lướt qua nàng, tung cửa chạy về phía lò thiêu.

Nam nhi cầm lên được, bỏ xuống được?

Tất cả đều là gạt người.

...

Lê Ứng Thiên ngồi trên cạnh bằng lẳng, tay mân mê chiếc khăn thêu.

Từ khi Lâm Nguyệt chết, hắn cũng đã hạ quyết tâm quên nàng một cách triệt để, chỉ có vật này là hắn không nỡ đốt đi. Cũng như lần đó ở Tế Châu, sau khi ném chiếc khăn xuống đất để bắt mình phải quyết tâm, rốt cuộc hắn vẫn dò dẫm giữa la liệt xác người để nhặt về.

“Ta ngồi trên ngôi vua hai năm, đã quen chịu gió lạnh, vốn không cần sưởi ấm.”

Hắn cuộn chiếc khăn vào tay, tự tiêu phi tiêu nhìn lên vầng trăng khuyết ẩn hiện sau những áng mây. “Lâm Nguyệt, kiếp này, ta chỉ có thể nợ nàng.”

Lần trong tiếng gió luôn qua kẽ lá, hắn dường như loáng thoáng nghe được tiếng hát ngày nào. Trong như nước, nhẹ như mây. Nếu nàng và hắn mãi mãi chỉ có thể gặp nhau qua một bức tường, có lẽ câu chuyện đã khác đi. Không có hạnh phúc, sẽ không biết đau thương.

Lê Ứng Thiên phóng xuống đất, đưa tay qua chiếc lỗ trên bức tường phủ rêu xanh, nắm lấy một nắm không khí.

Sương đêm phủ mờ mắt hắn.

Suốt mấy ngày Tết, vương phủ của Lê Nguyên Phong ở Sơn Nam không ngày nào là không nườm nượp khách. Quan viên lớn nhỏ, hoàng thân quốc thích dây mơ rễ má mấy đời, bô lão, trưởng làng, văn sĩ, thương nhân, ai ai cũng muốn chen một chân vào vương phủ. Nàng nghĩ, phòng chứa quà có lẽ phải nâng cái mái lên cao một chút.

Tết, ai nghỉ thì nghỉ, chứ nàng thì vẫn phải làm việc. Ngày thì luyện chữ, ngày thì xem lại sổ sách các cơ sở làm ăn của Lê Nguyên Phong năm trước, ngày thì xem báo cáo mà hẩn giúp nàng thu thập về

các nước phương Tây thường buôn bán ở Tế Châu. Có trách thì trách hỏi trong cung nàng ‘nở’ hơi nhiều, khiến Lê Nguyên Phong nghĩ nàng có kiến thức kinh doanh sâu rộng lắm. Giờ thì phải vất chân lên cổ chuẩn bị để không phụ lòng tin của hắn.

Thực tế, nàng chỉ là một con nhóc mười chín tuổi, nói cho hùng hổ thì là sinh viên kinh tế, chứ xét cho cùng thì cũng chỉ là sinh viên năm nhất, học hành chưa được bao nhiêu. Cũng may là Lê Nguyên Phong từ trước đã có một dàn nhân sự chuyên quản lý tài sản, kinh doanh cho hắn. Chả trách hắn ăn tiêu hoang phí như thế, nàng còn tưởng hắn bòn rút của công. Nếu bảo nàng nhảy vào tạo dựng

tất cả từ con số không, nàng chỉ e mình biến số không ấy thành số âm.

Để tránh làm hấn thất vọng, nàng dành ra mấy ngày nghỉ phép quý giá này làm quen với lối làm việc của các cơ sở kinh doanh và điền trang của Tỉnh Quốc vương phủ, như thế sẽ có thể từ từ đưa ra những cải cách mới để được mọi người chấp nhận. Dù sao đây cũng là xã hội phong kiến, nàng là phụ nữ, lại ít tuổi, bắt một đám đàn ông kinh nghiệm dày mình nghe theo nàng là một điều rất viễn vông.

Dĩ nhiên nàng cũng có thể dựa hơi Lê Nguyên Phong mà ngồi chỉ tay năm ngón, nhưng nàng không muốn vậy. Không hẳn

là nàng có lòng tự tôn cao, muốn chứng tỏ thực lực bản thân. Nếu cần thoả mãn cái tôi của mình, nàng đã đi vay tiền mà tự mở một cửa hàng để làm chủ rồi. Nàng chỉ là không muốn Lê Nguyên Phong khó xử, khiến những người trong phủ nghĩ hấn thiên vị nàng, sinh ra bất mãn, ảnh hưởng đến việc kinh doanh. Hấn đã cho nàng một mái nhà che mưa che nắng, ngày ngày cho nàng ăn sơn hào hải vị, nàng nở lòng nào lại đi gây thêm rắc rối.

Vì vết thương của Lê Nguyên Phong, nên mãi đến cuối tháng giêng, nàng mới cùng hấn khởi hành đến Tế Châu.

...

Nàng phải thừa nhận, mình không phải là loại người dứt khoát.

Trên quãng đường đến Tế Châu, không ít lần nàng đã hồi tưởng lại những kỉ niệm mà nàng và Lê Ứng Thiên đã trải qua khi cùng hấn tiến đánh Phồn Lư. Con người ấy, trong cái lạnh lùng có cái dịu dàng, trong cái nhẫn tâm có cái yếu mềm, khiến nàng hết đau khổ rồi lại hạnh phúc, cảm xúc cứ đi từ thái cực này sang thái cực khác chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Thứ tình cảm ấy, vừa khiến người ta sợ hãi, vừa khiến người ta say đắm. Muốn dứt bỏ, nhưng cảm giác luyến tiếc cứ níu kéo không ngừng.

Trước khi nhảy xuống Vọng Nguyệt hồ, nàng từng trách hấn bất công, từng oán hấn vô tình. Giờ đây khi bình tâm trở lại, học cách đứng ở góc độ của hấn mà nhìn lại vấn đề, nàng đã thông suốt, lòng cũng thanh thản hơn nhiều.

Lê Ứng Thiên không chỉ là một hoàng đế, hấn còn là một hoàng đế có trách nhiệm. Nếu hấn chỉ đơn giản là một hoàng đế đầy độc đoán và chiếm hữu, hấn sẽ không ngần ngại đập lên tất cả mà giữ lấy nàng. Có lẽ suốt hơn hai mươi năm cuộc đời, hấn thiếu thốn tình thương, nên một khi yêu nàng, hấn đã mong đợi quá nhiều điều. Mà nàng, lại không đủ cao cả, không đủ bao dung, cũng không đủ can đảm mà lấp đầy khoảng trống trong tim

hắn.

Ai đúng ai sai đã không còn quan trọng nữa. Nói theo người xưa, là nàng và hắn có duyên không phận.

Có lẽ, trở lại thời điểm bắt đầu là điều tốt nhất cho cả hai người.

Vừa đi vừa ngắm cảnh, nên sau gần nửa tháng, đoàn người của nàng và Lê Nguyên Phong mới đến nơi.

Tân khoa trạng nguyên Lý Chính Hữu vừa được Lê Ứng Thiên bổ nhiệm chức tri phủ ở Tế Châu trước đó vài ngày. Tuy

là trong buổi yến tiệc lần trước, hấn ngồi cách khá xa nàng, nhưng để an toàn, trước khi đến Tế Châu nàng đã bỏ ra cả ngày nghiên cứu cách hoá trang để hấn không thể nhận ra gương mặt thật của mình. Lúc gặp nàng và Lê Nguyên Phong, Lý Chính Hữu không hề tỏ ra chút gì ngạc nhiên hay sững sốt, nên cũng có thể xem như là nàng đã thành công.

Nhà họ Lý có nguồn vốn dồi dào, trong khi Vampire chỉ đầu tư một phần tiền vào việc khai thác quặng đồng, nên hiện nay hấn vẫn còn vốn để nhắm tới các thương buôn ngoại quốc ở Tế Châu. Điều đó có nghĩa là, công việc của nàng và Lê Nguyên Phong sẽ không suông sẻ lắm.

Tuy là Lê Nguyên Phong có địa vị, nhưng xét về kinh nghiệm và mạng lưới kinh doanh thì Vampire hơn hẳn. Hẳn nhiều vốn, nhiều hàng, dĩ nhiên có thể đề ra giá cả hấp dẫn hơn. Lê Nguyên Phong tuy là vương gia, nhưng nếu cứ dùng danh nghĩa này mà làm ăn, sẽ mang tiếng lợi dụng chức quyền, ảnh hưởng đến vị thế của hắn trong triều.

Quyền lực của Lê Nguyên Phong phải là dùng để ảnh hưởng các chính sách về thương mại của triều đình, chứ không phải dùng cho việc dọa người trong buôn bán. Và lại, hắn tích cực dùng vương quyền của mình trong kinh doanh, sẽ khiến Lê Ứng Thiên nghi ngờ hắn đang tham vọng làm một Lý Thiệu Minh thứ

hai. Với cả tài lực và quyền lực, Lê Nguyên Phong còn không nhanh chóng biến thành cái gai trong mắt hắn sao?

Nàng sợ đụng mặt Vampire, nên ngày ngày đều ra sức hoá trang. Ngay cả Lê Nguyên Phong cũng nói nàng rất có tương lai mở một cửa hiệu chuyên hoá trang giúp các bà vợ đi ngoại tình.

“Mỹ nhân, người đứng lại đó cho ta!” Lê Nguyên Phong lửa giận bùng bùng, rượt nàng chạy toé khói trong phòng.

Số là nàng đề nghị hắn thử làm kiểu tóc giống những người Tây phương để gây thiện cảm với họ so với Vampire, nên hắn cũng tò mò giao cái đầu cho nàng

làm thử. Sau một buổi quần quần uồn uồn với các dụng cụ do nàng tự chế, hần đã có một mái đầu bông bênh hết cỡ. So với mái tóc xoăn của Lê Ứng Thiên, chỉ có hơn chứ không có kém.

“Mỹ nam, tha cho tôi đi mà, vài canh giờ sau nó sẽ trở lại như cũ thôi.” Nàng giơ hai tay đầu hàng. Sức nàng so với sức hần giống như con thỏ so với con sư tử.

“Ta giống loại người bao dung sao?” Hần cầm cây kéo, từ từ tiến lại phía nàng, trông vô cùng đáng sợ.

Cùng với tiếng la hét vô cùng thảm thiết bị chặn lại bởi một cái gối, từng lọn, từng lọn tóc nàng lả tả rơi xuống đất.

Đến khi hấn đặt cây kéo xuống bàn, dưới sàn đã đầy tóc của nàng.

Bàn tay nàng hốt hoảng đưa ra phía sau, cứ sợ phen này mình phải làm ni cô mất.

Thật ra, Lê Nguyên Phong chỉ cắt tóc nàng đến nửa lưng. So với kiểu tóc của nàng ở thời hiện đại, còn dài hơn bốn năm phân.

“Ngày nào cũng chải tóc cả canh giờ, không thấy phiền sao?”

Mái tóc dài này luôn là gánh nặng đối với nàng. Lúc còn trong cung, nàng có cung nữ hầu hạ, nên không thấy có vấn đề gì. Khi ra khỏi cung, đối với nàng nó là

ác mộng, từ việc gội rửa đến chải chuốt đều mất rất nhiều thời gian công sức. Nàng không dám cắt, vì sợ trở thành quái nhân trong mắt mọi người. Ở thời đại này, cô gái nào cũng nuôi một bộ tóc dài, quý nó như sinh mạng. Chỉ những người đàn bà lẳng lơ, bị đánh ghen mới bị người ta cắt tóc mà thôi.

“Người không phải là một cô gái từ nhỏ sống ở nước ngoài sao, vậy thì khác người là điều dễ hiểu.” Hấn vừa nói, vừa rút một chiếc cài tóc hình hoa hướng dương bằng vàng đưa cho nàng. “Nếu không gây cho người ta một cảm giác đặc biệt, thì đối với những quản lý của ta, người cũng chỉ là một cô gái Lạc Việt bình thường, không xứng đáng làm cấp

trên của họ.”

Thế là, từ hôm đó, nàng đã có thể có một mái tóc xoăn.

Việt kiều mà!

...

Tế Châu tuy tạm xem là yên ổn, nhưng dù sao cũng là nơi mới trải qua loạn lạc, ở bên ngoài không an toàn lắm. Vì vậy, nàng và Lê Nguyên Phong ở lại trong phủ của Lý Chính Hữu qua ngày.

“Nguyên Phong, mở cửa cho tôi đi.”
Nàng nhip nhàng gõ gõ vào cánh cửa.

Người xưa có câu, ‘Nam đáo nữ phòng nam tất đăng, nữ đáo nam phòng nữ tất dâm’. Việc nàng tìm đến phòng hấn ban đêm, nếu người khác bắt gặp có lẽ sẽ có không ít lời dị nghị, nhưng nàng mặc kệ. Và lại, Lý Chính Hữu sắp xếp cho nàng và Lê Nguyên Phong ở một gian nhà tách biệt với những gian nhà khác, nên nguy cơ có người trông thấy là rất thấp.

Nàng gọi mãi, nhưng hấn vẫn không đáp lại.

“Nếu anh không tự mở cửa, tôi cũng có cách phá khoá mà vào.”

Tiếng lạch cạch nho nhỏ vang lên. Lúc này, nàng chỉ việc đẩy nhẹ, cánh cửa liền

có thể mở ra.

Nàng bước vào, đặt mấy chiếc hộp gỗ lên bàn. Khắp căn phòng là hàng tá lò than đỏ rực.

“Còn định giả ngu sao? Anh nghĩ mình có thể qua mắt được tôi à?” Nàng vừa nói vừa búng vào trán hắn.

Lê Nguyên Phong đưa mắt nhìn nàng, như ngỡ ngàng, như hạnh phúc, như lạnh lùng, như bối rối, khiến nàng trong phút chốc cảm thấy hơi lúng túng. Nàng biết, hôm nay là ngày chết độc trong người hắn tái phát, nên mới mang đến một ít thức ăn hắn thích, ngồi trò chuyện với hắn cho hắn đỡ buồn. Lúc bị bệnh, nếu phải nằm

một mình trong phòng từ ngày này qua ngày nọ, nàng sẽ thấy khó chịu vô cùng.

“Tôi có mang kẹo đậu phộng cho anh đây, còn có cả kẹo mè.” Nàng mở hộp gỗ, đặt xuống bên cạnh hắn.

“Về đi.” Hắn lạnh nhạt nói.

“Tôi ở trong phòng rất buồn, muốn tìm người trò chuyện. Còn nữa, trong sổ sách có một số thứ tôi không hiểu, cần phải hỏi qua ông chủ là anh.” Đàn ông hay tự ái. Nếu nàng nói thẳng ra mình đến đây để an ủi hắn, lòng tự tôn của hắn bị tổn thương. Vì vậy, nàng làm ra vẻ là mình đang cần hắn.

Với số lượng lò than trong phòng, dù bên ngoài đang là đầu xuân, tiết trời se lạnh, áo nàng cũng chẳng mấy chốc đã đắm mồ hôi. Vậy mà, đối với Lê Nguyên Phong, như thế vẫn là rất lạnh. Chẳng những lạnh, mà còn đau đớn, đau đến co rút tái tê.

Nàng chỉ muốn ngay lập tức rời khỏi phòng, để không phải chứng kiến, không phải xót xa, nhưng cuối cùng vẫn không thể nào dời chân đi được. Những dòng chữ trên giấy cứ dính chặt vào nhau, quay cuồng, bởi nàng không thể nào tập trung mà đọc.

“Nguyên Phong, thật ra là ai đã hạ độc anh?”

Đến với thế giới này đã nửa năm, nàng không còn là Phan Hạ Vy cả con gà cũng không dám ra tay. Nàng đã từng trực tiếp giết người, gián tiếp giết người, trực tiếp hại người, gián tiếp hại người. Nếu nàng biết ai đã khiến Lê Nguyên Phong ra nông nổi này, nàng thật sự có đủ nhẫn tâm để khiến kẻ đó sống không bằng chết.

“Trời phạt.” Hắn chỉ bật lên vồn vện hai chữ, nhẹ như gió, lạnh như băng.

Lúc ấy, nàng chỉ nghĩ đơn giản rằng đó là một lời chống chế bao che cho thủ phạm.

Chương 54: Kaka

L

ê Nguyễn Phong bị độc phát năm ngày. Sau đó, lại trở về vẻ bông đùa vốn có, luôn tìm cách trêu chọc nàng, hiếp đáp nàng.

Thôi được, nàng thừa nhận mình có chút biến thái, thích bị hấn bắt nạt. Nhưng quả thật, nhìn thấy vẻ trầm lặng của hấn mấy ngày qua, nàng không thể nào vui nổi. Có lẽ nàng đến thế giới này ngờ ngờ ngác ngác, không có ai thân thiết, nên trở nên ngày càng phụ thuộc vào hấn, lúc nào cũng chờ hấn bảo vệ nàng, động viên nàng.

Cứ thế này quả thật không tốt chút nào. Hắn rồi cũng phải cưới vợ, sinh con, chỉ e đến lúc đó tên nàng là gì hắn cũng không thềm nhớ. Bị hắn vút bên đường, một người quen dựa dẫm hắn như nàng sẽ sống thế nào đây?

“Mỹ nhân, mỗi lần người tập trung suy nghĩ, cái mặt trông ngốc vô cùng.” Lê Nguyên Phong tựa lưng vào cửa, tay nhịp nhàng đưa đưa cây quạt, đôi mắt chằm chọc đưa lên đưa xuống đánh giá nàng.

“Hừ, trông vẫn còn thông minh chán so với cái người nào đó khi dùng bàn tính à nha.” Nàng nhếch môi đáp lại.

“Bồn vương là người cao quý, không cãi với người.” Hấn quạt mỗi lúc một nhanh, rõ ràng là đang tức vì bị nàng nói trúng tim đen.

Nàng mỉm cười đắc thắng, một tay nhón lấy mấy quả nho quăng vào mồm, một tay xoe xoe lộn tóc. Từ ngày đổi kiểu tóc này, nàng càng ý thức rõ mình là Phan Hạ Vy, không phải Trần Lâm Nguyệt. Cái cảm giác này giống như một người sắp chết đuối được người ta mang vào bờ vậy.

“Mấy bộ y phục trước Tết ta mua cho người đâu, sao lại đi mặc đồ cũ?”

“Tôi định khi nào đến lễ hội mới mặc.”

Nàng thành thật trả lời.

Với đồng nợ ngập đầu, nàng làm việc cho hần ngoài việc được bao ăn bao ở thì mỗi tháng không nhận được xu nào, dĩ nhiên làm gì có tiền mà mua quần áo. Thế nên, trong vòng một năm, nàng chỉ có thể dùng mấy bộ quần áo hần mua. Không tiết kiệm một chút thì gần cuối năm lấy gì mà mặc.

“Hôm nay chúng ta đi gặp thương nhân Bồ Đào Nha. Người không ăn mặc lộng lẫy một chút thì họ đánh giá ta thế nào?” Hần chau mày nhìn nàng đầy khiêu trách.

“Nghèo.” Nàng đáp, rồi vọt đi ngay.

Sau khi thay đồ với tốc độ của Superman, nàng bước ra đứng trước mặt hắn, xoè váy nhún một cái, mỉm cười, chớp mắt.

“Vương gia, người thấy tiểu nữ thế nào?”

“Ngô.” Hắn thẳng thừng tạt một gáo nước lạnh vào tâm hồn mong manh dễ vỡ của nàng.

Theo tình báo của Lê Nguyên Phong thì quản gia của Vampire cách đây ba ngày đã đến Tế Châu. Tin vui là nhà họ Lý không có ý định bán đường, sản phẩm chủ lực của Lê Nguyên Phong đợt này.

Tin buồn là đối tác mà họ nhắm tới là Carlos, một thương nhân lớn nhất nhì Bồ Đào Nha thường xuyên lui tới giao dịch với Tế Châu, cũng là người mà nàng và Lê Nguyên Phong muốn nắm trong tay.

Thời kì này rất thịnh hành kiểu làm ăn theo quan hệ. Giá cả tốt trước mắt, không bằng tiềm năng buôn bán lâu dài. Những thương nhân có thể lực đều là một năm đi ba bốn chuyến hàng, không giống như những thương nhân nhỏ một năm mới ghé một lần, chỉ mong bán được giá cao rồi giong thuyền về nước. Vì vậy, nàng và Lê Nguyên Phong đều hy vọng gây được ấn tượng tốt với Carlos, sau này có thể mở rộng sang kinh doanh các mặt hàng khác, nhờ ông ta giới thiệu thêm mối làm ăn.

“Mỹ nhân, người sống ở phương Tây lâu như vậy, ngoại ngữ cũng rất thông thạo có phải không?” Lê Nguyên Phong buông tấm màn trên xe ngựa xuống, quay sang hỏi nàng.

“Tiếng Anh của tôi khá tốt, tiếng Pháp thì giao tiếp được chút chút.”

“Còn tiếng Bồ Đào Nha?”

“Hoàn toàn không biết.”

Ở thời hiện đại, tiếng Anh là ngoại ngữ thông dụng nhất, nàng biết là việc đương nhiên. Tiếng Pháp cũng là một ngôn ngữ lớn, nhưng ở Việt Nam cũng không phổ

biên lằm, nàng học cũng chỉ vì thích nghe nhạc Pháp. Trung Quốc là nền kinh tế đang đi lên, lại là nước láng giềng, nên nàng cũng cố vác cặp đi học, hy vọng nó trở thành thể mạnh cho công việc của mình. Tiếng Tây Ban Nha nếu buồn buồn có lẽ nàng đi học cho vui, chứ tiếng Bồ Đào Nha thì ở Việt Nam nàng cũng không biết phải học ở đâu.

“Mỹ nhân, ta cứ tưởng người biết tiếng của họ nên lần này không mang theo người phiên dịch.” Lê Nguyên Phong tặc lưỡi, xem chừng rất thất vọng cùng hối hận đây.

“Dù sao Tế Châu cũng làm ăn với người nước ngoài một thời gian, thể nào cũng

có người biết tiếng. Lát nữa chúng ta treo bảng tìm một người cũng không muộn.” Nàng cố vẽ ra một tương lai tươi sáng để lấp liếm cho cái sự ‘nỗ’ trước đây.

“Lần này ngươi thất trách, phạt hai trăm đồng.” Lê Nguyên Phong cầm bàn tính lên gảy gảy, đôi mắt loé lên một tia đắc thắng.

Hừm, nàng hiểu ra rồi, không phải hấn tin tưởng vào khả năng của nàng nên không mang phiên dịch theo, mà là hấn cố tình kiếm cớ dìm nàng trong đống nợ ngập đầu. Nợ cũ chưa xong, nợ mới lại đến, lãi mẹ đẻ lãi con. Không biết mấy bộ quần áo hấn mua cho nàng có tính vào số nợ kia hay không nữa.

Tuy Carlos là đối tác lớn nhưng không vì thế mà nàng và Lê Nguyên Phong phải nhún nhường. Dù đến sớm hơn lịch hẹn, nàng và hắn cũng đợi đến đúng thời gian mới bước vào quán, không để người ta đợi mình nhưng cũng không để mình đợi người ta.

Trong khoảng thời gian rảnh rỗi ấy, hai người tranh thủ xuống bãi biển, dạo một vòng.

“Vương gia, người của ông Carlos đến báo rằng ông ta bị bệnh nên hôm nay không thể đến gặp người.” Phu xe của Lê Nguyên Phong chạy đến báo tin.

“Nguyên Phong, anh nghĩ ông ta là thật sự bệnh, là cố tình làm giá với chúng ta, hay là kiếm cớ từ chối khéo?” Nàng ngược nhìn Lê Nguyên Phong, chờ đợi.

Lê Nguyên Phong nét mặt bình thản, tay tung hứng cây quạt, quay sang phía phụ xe. “Người nhanh chóng cho người điều tra xem Carlos bị bệnh gì, có những ai lui tới chỗ ông ta.”

“Dạ, vương gia.”

Nghe nói Carlos năm nay đã gần năm mươi tuổi. Ở độ tuổi này, việc nhiễm bệnh do sự thay đổi khí hậu, thủy thổ cũng không có gì là lạ. Điều khiến nàng sinh nghi, chính là mới hôm qua còn nhận

được tin báo Carlos đi lòng vòng ven biển, vậy mà mới đó đã đổ bệnh, nặng đến nỗi không thể đến gặp Lê Nguyên Phong và nàng bàn chuyện làm ăn. Nghe có vẻ khó tin sao ấy.

Tiếng người xôn xao cách đó không xa chợt cắt ngang luồng suy nghĩ của nàng. Nhìn thấy đám đông tụ tập, nàng và Lê Nguyên Phong cũng tò mò tìm đến.

“Không thấy anh ta thở nữa, chắc là chết rồi.”

“Tội nghiệp, chắc là do đợt bão đêm qua.”

Hạ Vy len lỏi giữa rừng người, cố chen

chân lên phía trước mà hóng chuyện. Nằm bất động trên bãi cát là một thanh niên tóc nâu gọn sóng, da rám nắng, gương mặt góc cạnh, tuy cương nghị nhưng không thiếu nét lãng tử phong trần. Nhìn một người sắp chết mà nàng chỉ chăm chăm quan sát nhan sắc người ta, nghĩ lại sao mà tội lỗi.

Dù sao cũng là một mạng người.

Nghĩ đến đây, nàng quyết định bước lên phía trước, cúi xuống làm hô hấp nhân tạo cho chàng thanh niên nọ.

Thời đại này tuy khá mang nặng tư tưởng nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng Tế Châu là vùng chuyên giao thương với nước

ngoài từ trước đến nay, nên văn hoá có phần phóng khoáng hơn Lạc Việt. Hành động của nàng tuy bị xem là táo bạo, nhưng nếu cứu được người thì cũng không đến nỗi biến thành đối tượng bị thiên hạ đàm tiếu cả ngày.

Chàng thanh niên nọ sau một hồi bị giết người cướp rặng cùng với bị sờ soạng ngực, cuối cùng cũng phun ra mấy ngụm nước, mạch đập dần dần hồi phục.

Một tràng pháo tay vang lên, nàng đầy tự hào đưa mắt sang phía Lê Nguyên Phong, chỉ thấy gương mặt hắn tối sầm nhìn bàn tay nàng vẫn còn lưu luyến trên ngực người ta. Hắn khó chịu như vậy, là trách nàng đã vô tình gây sự chú ý từ quần

chúng, dễ bị bại lộ thân phận sao?

“Người có biết mình đã làm gì không?”
Lê Nguyên Phong kéo tay nàng ra khỏi đám đông, có phần tức giận.

“Tôi hoá trang kĩ như vậy, sẽ không ai nhận ra đâu.”

“Không quen không biết lại đi môi chạm môi với người ta như vậy, người...”

“Khoan khoan, nghe tôi giải thích đã...”
Nàng vốn định phán một câu ‘Cổ hủ vừa thôi’, nhưng cuối cùng lại chọn cách kiếm một cái cớ thật kêu, rồi vỗ vỗ vai hấn đồ dành. “Tôi cố gắng cứu cái tên đó là vì tôi đoán hấn là một người Bò Đào

Nha, có thể giúp chúng ta về văn hoá, lịch sử của Bồ Đào Nha để gây ấn tượng với ông Carlos.”

Thấy hắn chịu lắng nghe, nàng thừa cơ tiến tới, xoay người hắn sang phía chàng thanh niên đang gượng người ngồi dậy. “Anh nhìn xem, với y phục quý giá kia trên người, hắn không thể nào chỉ là một thuỷ thủ bình thường, đúng không? Cứu hắn, chắc chắn có lợi chứ không có hại.”

“Người thật sự là thấy hắn giá trị nên cứu hắn?” Lê Nguyên Phong nhìn nàng đầy nghi hoặc.

“Dĩ nhiên rồi.”

Bất quá, nàng không thể nói với Lê Nguyên Phong rằng nhan sắc cũng nằm trong danh sách các ‘giá trị’ của nàng.

Chàng thanh niên kia tỉnh lại, mọi người cũng bỏ đi, nên rốt cuộc chỉ còn mỗi hắc trơi trơi đứng trên bãi biển, có vẻ dăm chiêu.

Nàng bước ra bãi biển, nhoẻn miệng cười thân thiện. Tuyệt đối, không thể để hắc quên ân nhân cứu mạng của hắc là ai.

“What’s your name?” Nàng cất giọng dịu dàng hết mực có thể, khiến Lê Nguyên Phong đứng gần đó cũng tưởng chừng lên cơn đột quỵ.

Anh chàng nhìn nàng có vẻ bối rối. Nàng đoán người này có lẽ không biết tiếng Anh.

“Comment vous appelez vous?” Nàng chuyển sang tiếng Pháp.

Hắn hớn hở xỏ một tràng dài.

Nàng toét mồm cười ngốc nghếch.

Ngôn ngữ qua năm trăm năm dĩ nhiên sẽ có sự thay đổi không ngừng. Bản thân nàng sống ở Lạc Việt, nói tiếng Việt còn thấy có nhiều từ không hiểu, huống chi là tiếng nước ngoài. Hồi còn ở trong cung nàng thường ít khi mở miệng, mục đích là tránh để cho người khác thấy ngôn ngữ

của mình khác lạ. Dần dần, nghe người ta nói chuyện, nàng học thêm được nhiều từ, việc giao tiếp từ đó mới thoải mái hơn.

Lê Nguyên Phong thấy nàng lung túng liền đưa tay ra hiệu cho người phiên dịch đến. Chắc, vậy là kế hoạch gây ấn tượng với anh chàng ngoại quốc này của nàng sụp đổ.

Từ miệng người phiên dịch, nàng biết được anh chàng kia quả thật là một người Bồ Đào Nha, thật không uổng công nàng cứu hấn. Vấn đề là, ngoài cái tên Ricardo, hấn không còn nhớ gì khác về bản thân mình.

Không nhớ mình là ai thật ra cũng không quan trọng, hấn vẫn có thể cung cấp những thông tin cần thiết cho nàng là tốt lắm rồi. Ở Tế Châu có khá nhiều thầy thuốc, cơ hội cứu chữa cho hấn không phải là không có.

Người này vừa ăn mặc sang trọng, ăn nói lại lưu loát và lịch sự, nên nàng đoán hấn có lẽ là con nhà giàu có. Nàng năn nỉ Lê Nguyên Phong cưu mang hấn vài ngày, dù sao việc tìm hiểu văn hoá lịch sử cũng không phải chỉ một hai canh giờ là nói hết.

Lê Nguyên Phong miễn cưỡng gật đầu, đồng thời cũng cho người dò la thân phận hấn.

...

Lúc đầu, Lê Nguyên Phong có vẻ khá khó chịu với Ricardo, nhưng đến hôm sau thì không hiểu vì sao đã dần dần chuyển sang thân thiện. Nàng muốn cùng Ricardo ra biển đi dạo một chút, hắn cũng không ngăn cản.

Tuy nàng không biết tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Pháp cũng không thông thạo, nhưng nếu kiên nhẫn vẫn có thể giao tiếp với Ricardo mà không cần người phiên dịch. Trong cuộc nói chuyện giữa hai người, có hết phân nửa thời gian là phải dùng tay mà diễn tả, mệt nhưng vui. Nàng gọi hắn là Kaka, hắn gọi nàng là Ivy. Hai

người trò chuyện vô cùng ăn ý.

Đang cười cười nói nói với Kaka, một mùi hương ngọt ngào quen thuộc chợt thoảng qua, khiến tim nàng bất chợt rộn lên.

Nàng hết quay sang trái, lại quay sang phải, nhưng rốt cuộc vẫn không phát hiện ra ai khác ở gần đây.

Chỉ là ảo giác sao?

Chương 55: Tái Ngộ

K

aka cùng nàng ngồi xây lâu đài trên cát. Hấn có vẻ rất ngạc nhiên vì nàng biết kiến trúc và kết cấu các lâu đài phương Tây trông thế nào. Lát sau, nàng đi lượm mấy thanh gỗ về làm đòn bẩy, phá tan tàn骸 đám lâu đài vừa xây cách đó không lâu.

Kaka nhìn nàng có chút ngỡ ngàng, có lẽ bởi nụ cười vô cùng hiếu chiến của nàng, nhưng ngay sau đó, hấn cũng lao vào nhập cuộc. Nàng không biết tiếng Bồ Đào Nha, nên phải dùng vốn tiếng Pháp ít ỏi của mình mà giao tiếp, nhưng đa

phần là phải nhờ đến sự trợ giúp của hai búp măng xinh.

“Ivy, người thanh niên đi cùng với cô hôm qua là vị hôn phu của cô sao?” Kaka lên tiếng hỏi nàng.

“Không phải, anh ta là chủ nợ của tôi.” Nàng bình thản đáp.

“Ý cô là ông chủ?” Hắc hỏi lại, nghĩ rằng nàng nhầm lẫn giữ ông chủ và chủ nợ.

“Là ông chủ, và cũng là chủ nợ, tôi thiếu tiền anh ta mà.”

“Thiếu bao nhiêu?”

“Hơn năm nghìn đồng.”

Hắn ngồi chau mày, miệng lẩm nhẩm gì đó, hồn có vẻ đang bay tận ra ngoài biển. Nàng bận vẽ trên nền cát, cũng chẳng buồn hỏi xem hắn đang suy nghĩ điều gì.

“Tôi trả nợ giúp cô.” Hắn bất ngờ lên tiếng.

Nàng quay sang hắn, ngạc nhiên. “Sao tự dưng lại đi trả nợ giúp tôi?”

“Cô cứu tôi mà.” Hắn cười hiền nhìn nàng.

“Số tiền ấy không nhỏ đâu, đủ cho một

người ăn bảy tám năm đây.” Nàng đoán chừng hẳn không biết giá trị tiền tại Lạc Việt nên mới mạnh mẽ như thế.

“Chẳng lẽ sinh mạng của tôi trong mắt Ivy không đáng giá chừng ấy tiền sao?”

“Tôi không có ý đó. Chỉ là tôi không muốn anh nghĩ tôi cứu anh vì tiền.”

Nàng tuy thích tiền, nhưng nếu đi lấy của Kaka một khoảng tiền lớn như thế thì thật là áy náy. Và lại, nàng chỉ bỏ chút công sức mà khai thác được một nguồn kiến thức đáng kể từ anh ta, như vậy cũng xem như đã lấy lại cả vốn lẫn lời rồi. Nếu trả hết nợ cho Lê Nguyên Phong, nàng lại cảm giác như mối liên hệ giữa nàng và

Lê Nguyên Phong sẽ không còn.

Vấn đề là, tại sao Kaka lại tự tin anh ta có thể giúp nàng trả nợ? Dù lúc anh ta chết đuối, quần áo trên người phần nào chứng tỏ anh ta thuộc giới thượng lưu, nhưng làm sao biết mình sẽ hồi phục trí nhớ, tìm được gia đình để lấy khoảng tiền kia?

“Kaka, chúng ta về thôi, sắp đến giờ cơm tối rồi.”

“Ừm.”

...

Bốn ngày sau, nàng và Lê Nguyên Phong

đền gặp ông Carlos. Trông ông ta khá tiêu tụy, hình như là bệnh thật, có lẽ mấy ngày trước nàng đã suy nghĩ quá xa. Cũng như Kaka, Carlos khá ấn tượng về sự hiểu biết của nàng về đất nước ông ta, nhất là những lễ nghi giao tiếp trong xã hội thượng lưu, và đặc biệt là về thành phố mà ông mà đã lớn lên. Mấy ngày học hỏi kiến thức từ Kaka quả là không uổng phí đối với nàng.

Tuy vậy, vai trò của nàng chỉ dừng lại ở đây, người đi sâu vào việc buôn bán là hai quản lý về tài chính và nông nghiệp của Lê Nguyên Phong. Có vẻ như lần này Vampire đã quyết chí chặn đứng cơ hội kinh doanh của Lê Nguyên Phong với ông Carlos. Hắn không bán đường,

nhưng hạ giá mạnh các sản phẩm khác với điều kiện trong vòng một năm Carlos phải mua đường từ các thương nhân khác, chứ không mua từ Lê Nguyên Phong.

Thời kỳ này, đường đang được xem là thứ gia vị quý giá đối với Châu Âu. Việc này là do nà^{ng} dựa vào kiến thức lịch sử mà biết được, sau đó nhờ Lê Nguyên Phong cho người khảo sát thêm, chứ nhu cầu đường lúc này ở phương tây chưa lớn đến mức trở thành một loại hàng hoá béo bở trong thương mại với phương đông. Bằng chứng là trước giờ trong danh sách các mặt hàng xuất khẩu ở Tế Châu lẫn các nước lân cận, đường chưa có vai trò quan trọng.

May mắn là ông Carlos cũng nhìn thấy nhu cầu đang đi lên của mặt hàng này, muốn đi trước các thương nhân khác một bước, nên khi Lê Nguyên Phong sai người đến mở lời về việc giao dịch đường đôi lấy vàng, ông ta liền tỏ ra hứng thú.

“Ông Lê, lẽ ra hôm nay tôi chỉ định nói rõ với ông chúng ta không có cơ hội hợp tác lần này, nhưng tôi thấy cô Phan đã vì buổi gặp gỡ hôm nay mà chuẩn bị khá chu đáo, nên cũng không nỡ để mọi người ra về tay không.” Ông Carlos nâng ly rượu nho lên, nhấp một ngụm nhỏ. “Thế này đi, nếu ông có thể giảm giá đường năm phần trăm, đồng thời đảm

bảo công ty chúng tôi được phép buôn bán ở Lạc Việt trong vòng ít nhất ba năm, tôi sẽ chấp nhận giao dịch lần này.”

Như mọi buổi thương lượng điển hình, Lê Nguyên Phong không đồng ý ngay, mà đề nghị mình có một vài ngày để suy nghĩ về vấn đề này.

Nàng ngồi trên xe ngựa, len lén nhìn sắc mặt Lê Nguyên Phong, không biết hẳn cảm thấy thế nào về buổi đàm phán hôm nay. Lẽ ra, với tư cách là người đầu tiên nắm bắt được nhu cầu về đường, nàng và Lê Nguyên Phong đang có một lợi thế rất lớn. Ở Lạc Việt hiện nay không ai có thể cung cấp cho ông Carlos nguồn đường lớn như thế, kể cả Vampire. Vậy mà...

Vampire không trực tiếp cạnh tranh về giá đường với Lê Nguyên Phong, mà đi đường vòng, dùng giá các mặt hàng truyền thống khác để thu hút Carlos. Tuy Carlos thấy đường là một sản phẩm tiềm năng, nhưng với lộ trình xa, chi phí vận chuyển và bảo quản cao, ông ta cũng khá lo ngại về lợi nhuận của món hàng này. Vì vậy, đạt được thoả thuận giá rẻ ở các mặt hàng truyền thống khác vẫn là an toàn hơn.

“Nguyên Phong, xin lỗi nha.” Nàng kéo kéo nhẹ tay áo hắn.

“Xin lỗi cái gì?” Hắn quay sang nàng, khoé môi khẽ cong lên, trong ánh mắt vẫn

là vẻ lạc quan vốn có.

“Là tại tôi trước đây quá tự tin về việc có thể bán đường cho ông Carlos, nên khiến anh mua vào một nguồn hàng lớn, giờ lại bán không được.” Nàng tiu nghỉu nói. Tuy khởi nghiệp thất bại là chuyện thường tình, nhưng tiền này là tiền của hần, nên nàng ngoài thất vọng thì còn ray rứt lắm.

“Vậy người định đền bù cho ta thế nào đây?” Hần dùng quạt nâng cằm nàng lên, ánh mắt có phần nghiêm nghị.

“Tôi...” Nàng gạt cây quạt của hần xuống, nhất thời chẳng biết nói gì.

Lúc còn ở trong cung, nàng đã nhờ Lê Nguyên Phong điều tra thị trường từ một vài người phương tây nên mới chắc chắn việc làm ăn lần này như thế. Hắn nghe theo lời nàng, cho người đi thu mua nguồn đường lớn từ các cửa tiệm khác, đi trước Vampire một bước. Chỉ là, nàng non nớt không biết Vampire sẽ ra chiêu như hôm nay, nên giờ đây kế hoạch tưởng chừng hoàn hảo của nàng hoàn toàn sụp đổ.

“Nói đi, ngươi định đền bù thế nào cho ta?” Hắn lấy hai bàn tay véo véo má nàng, kéo ra kéo vào, hướng ánh mắt nàng về phía hắn.

“Anh muốn sao?”

“Mỹ nhân, e rằng người phải gán thân trả nợ thôi.”

Hắn cười nhạt, bước ra khỏi xe ngựa, ung dung trở về phòng.

Vàng trắng khuyết lạnh lẽo soi bóng xuống Vọng Nguyệt hồ, tạo nên một vẻ cô liêu, tịch mịch. Lê Ứng Thiên ngồi dưới mái đình, lặng lẽ rót trà, hướng ánh mắt về phía những ngọn bằng lăng. Ba tháng thật ra là một khoảng thời gian rất ngắn, nhưng không hiểu sao, mỗi lần nhìn những ngọn bằng lăng, hắn cảm giác như mình đã đi qua cả cuộc đời.

Mỗi một người phụ nữ xuất hiện trong đời hắn, đều khiến hắn nhận ra mình rất yếu mềm, để rồi sau đó lại quyết tâm phải mạnh mẽ hơn. Hắn thấy may mắn vì mình chưa từng hứa hẹn sẽ mang đến hạnh phúc cho Lâm Nguyệt. Nếu không, lời hứa ấy sẽ dày vò hắn cả đời.

Hai hôm trước, Vinh công công đến bẩm báo với hắn về việc chuẩn bị cho buổi tưởng niệm một trăm ngày ngày mất của Lâm Nguyệt. Lúc nhìn qua tờ điều văn, hắn mới chợt nhớ ra, nàng từ già cỗi đời này lúc chỉ mới mười tám tuổi. Món nợ của hắn đối với nàng, không phải nặng, mà là quá nặng.

Những thứ cần đốt hẩn cũng đã đốt cả rồi, chỉ duy nhất trái tim mình là hẩn không thể đốt. Nhiều lần hẩn tự hỏi bản thân, nếu trên đời này có loại thuốc giúp người ta quên đi tình yêu, hẩn có uống không. Quên đi nàng, sẽ khiến hẩn thanh thản rất nhiều, nhưng nếu nàng biến mất trong kí ức của hẩn, sự tồn tại của trái tim này lại trở nên vô nghĩa. Nhiều lúc, hẩn thà rằng nàng hận hẩn, oán hẩn mà đêm đêm hiện hồn về Hưng Long cung tìm hẩn trả thù.

Như thế, ít ra hẩn có thể gặp nàng...

...

Lê Ứng Thiên bước ra khỏi Phong

Nguyệt đình, lại rải chân trên con đường quen thuộc. Từ đây đến Hưng Long cung có bao nhiêu phiến đá, hắn cũng đã thuộc nằm lòng.

Tây Vũ đứng bên cửa sổ, dõi theo bóng Lê Ứng Thiên đang từ từ tiến về phía thư phòng. Trước đây, hắn khá bất mãn khi chủ nhân mình vì Trần hoàng hậu mà đôi lúc đánh mất bản chất đế vương vốn có. Nhưng từ ngày gặp Hàn Yên, hắn đã hiểu ra, nữ nhi có mặt trên đời là để nam nhi biết cúi đầu.

“Tây Vũ, trăm chưa bao giờ thấy nụ cười như thế xuất hiện trên mặt người.” Lê Ứng Thiên chẳng biết từ bao giờ đã xuất hiện trong phòng, khiến Tây Vũ cảm thấy

sự cảnh giác của mình đã giảm đi rõ rệt.

“Thuộc hạ đâu phải người lạnh lùng, trước giờ vốn vẫn hay cười đầy thôi.”

“Không cần giấu trẫm.” Lê Ứng Thiên mỉm cười. “Trẫm nhìn nụ cười của ngươi cũng đủ biết ngươi đang yêu.”

“Thuộc hạ không phủ nhận.”

Tây Vũ biết Lê Ứng Thiên là người từng trải, nên cũng không ra sức nói dối làm gì. Chỉ là, hắn không thể tiết lộ người hắn yêu là công chúa Hàn Yên.

“Việc đời tư của ngươi trẫm không can thiệp, miễn là việc đó không ảnh hưởng

đến công việc của người.”

“Điều đó dĩ nhiên.” Tây Vũ tự tin đáp, tuy Hàn Yên là công chúa của Phi Long hoàng triều, nhưng trái tim nàng ấy ngay từ đầu đã không hướng về phía triều đình. Vì vậy, hấn cũng không có gì khó xử.

“Dạo này có thông tin gì đặc biệt không?” Lê Ứng Thiên vừa nói vừa lười nhát lật lật mấy bản tấu chương. Hấn không chút mặn mà với những vấn đề nhàm chán được đề cập trong này.

“Lý Thiệu Minh đang tích cực hợp tác với một thương nhân lớn của Bồ Đào Nha tên là Carlos.”

“Việc này lần trước người đã đề cập rồi.”

“Điều thú vị ở đây là vương gia cũng có ý định hợp tác với người này.”

“VẬY sao?” Lê Ứng Thiên gấp bản tấu chương lại, đôi mắt ánh lên một tia hứng thú.

Hắn biết, sau khi Lê Nguyên Phong trở về Sơn Nam đã tập trung vào việc kinh doanh. Lẽ ra việc này hắn cũng không thấy làm lạ, vì từ trước hoàng đế của hắn đã có một hệ thống nhân sự chuyên quản lý tài sản và kinh doanh các điền trang, tạo một nguồn thu nhập đáng kể song

song với bổng lộc triều đình. Thế nhưng, việc khai trương một hệ thống ngân hàng dàn trải từ nam ra bắc, đã chứng tỏ tham vọng làm giàu của Lê Nguyên Phong là không hề nhỏ.

Hắn đã từng nghĩ đến khả năng Lê Nguyên Phong cầm phần cái chết của Lâm Nguyệt, nên nung nấu việc trả thù, âm mưu tạo phản. Có điều, trước khi trở về Sơn Nam, ngay binh phù mấy vạn quân mà tên hoàng đệ này của hắn cũng ném lại, nên có vẻ như nguy cơ này là khá thấp. Dĩ nhiên, hắn cũng không loại trừ khả năng hành động đó chỉ là chiêu bả con tép bắt con tôm khiến hắn lơ là phòng bị, nhưng nếu không có binh quyền trong tay, Lê Nguyên Phong thật sự không

có khả năng uy hiếp.

Tuy vậy, nếu Lê Nguyên Phong có thể tạo dựng một khối tài sản như Lý Thiệu Minh, cộng với danh tiếng trước giờ, sẽ tạo thành một thế lực vô cùng hùng mạnh. Vấn đề này hẳn cũng không phải không nghĩ đến, chỉ là hẳn thấy nguy cơ này trước mắt không đáng kể, vì muốn giàu có như Lý Thiệu Minh cũng không phải vài năm ba năm là làm được.

Lê Nguyên Phong cạnh tranh với Lý Thiệu Minh, hiện giờ đối với hẳn chỉ có lợi chứ không có hại.

“Chủ nhân, có một điều thuộc hạ thấy lạ, nhưng không biết có đáng để nói ra

không.”

“Từ bao giờ người trở nên ấp a ấp úng như thế?”

“Người thường đi cùng với vương gia lo việc kinh doanh là một phụ nữ chứ không phải một đàn ông, hơn nữa lại còn khá trẻ.”

Hoàng đệ của hãn tư tưởng phóng khoáng, trọng dụng một phụ nữ cũng không phải là điều lạ. Thế nhưng, nếu đó chỉ là một cô gái, lại khiến hãn có chút lầy lăm khó hiểu.

Từ lần nàg và Lê Nguyên Phong gặp mặt ông Carlos, tính đến nay cũng đã mười ngày.

Đối với yêu cầu mà ông Carlos đưa ra, cái khó không phải là việc giảm giá đường, mà là làm sao có được giấy phép đảm bảo thông thương thời hạn ba năm. Hiện nay việc bình định Phồn Lư vẫn còn chưa đi vào nề nếp, chính sách của Lạc Việt còn lăm chỗ bấp bênh, không có gì đảm bảo việc ngoại thương ở Tế Châu một hai năm nữa vẫn còn được triều đình chấp thuận. Lê Nguyên Phong có muốn vận động trong triều đưa ra chính sách thông thương cũng không thể chỉ một sớm một chiều.

Việc không bán được đường cho Carlos tuy gây tổn thất cho Lê Nguyên Phong, nhưng tác hại về tiền bạc cũng không phải là quá lớn. Điều khiến nàng lo lắng là nếu Vampire chìm được Lê Nguyên Phong chuyển hàng này, đối với các mối làm ăn trong tương lai, hắn cũng sẽ như thế mà làm. Với mạng lưới kinh doanh của Vampire, dù là mặt hàng hắn không có, hắn cũng có thể hợp tác với những thương nhân khác cướp lấy cơ hội của Lê Nguyên Phong. Cứ dần dần như vậy, Lạc Vinh tiền trang của Lê Nguyên Phong sẽ khó mà có chỗ đứng ở Tế Châu.

Buôn bán lớn không giống như mở một quầy bánh ở giũ chợ, chỉ cần bánh ngon, giá rẻ là có người mua. Kinh nghiệm và

kiến thức của nàng quá ít ỏi, đấu với Vampire đúng là lấy trứng chọi với đá. Lê Nguyên Phong tin tưởng nàng như vậy, nàng lại khiến hắn thua lần này. Hắn càng tỏ ra điềm tĩnh, nàng càng thấy mình có lỗi.

“Mỹ nhân, sắp đến giờ cơm tối rồi, người còn định đi đâu?”

“Tôi hôm nay ngán ăn cơm, muốn ra đầu đường mua vài miếng bánh bò nướng.”
Thật ra mua bánh nướng chỉ là cái cớ để không phải nhìn mặt hắn, tránh cho bản thân bị sự áy náy dày vò.

“Người có tiền sao?” Nói rồi, hắn mỉm cười dúm một nén bạc cho nàng.

“Mua có mấy cái bánh mà đưa một nén bạc. Anh muốn người bán bánh mang tôi đi nướng mọi à?”

“Thì ghé qua quầy y phục trước rồi đi mua bánh. Ta bắt đầu thấy ác cảm với mấy bộ y phục cũ của người rồi.” Hấn ngồi xuống ghế, ngửa người tựa vào bàn, bắt đầu giở giọng quý tộc ra. “Ta. Ghét. Đồ. Cũ.”

Mua quần áo mới? Như vậy chẳng phải nợ càng thêm nợ sao?

Nàng không phải sợ phải cày cả đời để trả nợ cho hấn, mà là sợ hấn đối với nàng quá tốt, nàng không cách nào đáp

trả.

...

Lẽ ra nàng định ra bãi biển, nhưng nghĩ lại trời cũng sắp tối rồi, con gái một thân một mình đến đó cũng không an toàn lắm. Vì vậy, nàng cứ đi dọc theo phố, giống như tản bộ vậy thôi.

Đi đến giữ đường, nàng chợt nghe tiếng mèo kêu. Sực nhớ đến Tiểu mỹ nhân vẫn còn ở Sơn Nam, nàng tò mò tìm đến nơi phát ra âm thanh ấy.

Lúc đến gần, nàng mới phát hiện ra nơi ấy chẳng có con mèo nào cả.

Trước mặt nàng, chỉ có một chàng thanh niên ngọc thụ lâm phong, tà áo đen phấp phới trong sắc tím nhạt của hoàng hôn, trên tay cầm một đoá hoa ngọc lan trắng, đẹp như một phiến bạch ngọc dưới trăng.

Chương 56: Carlos

B

a tháng không gặp, hắn vẫn như thế, đẹp đến lạng người, chỉ là hơi gầy một chút.

“Lâm Nguyệt...”

Hai tiếng ngọt ngào ấy bật ra từ môi hắn chợt khiến nàng tê tái. Đó không phải là nỗi tủi thân của những ngày đầu nàng quen hắn, khi nhận thức rằng mình chỉ là một thể thân, mà là sự ray rứt.

Trước khi rời khỏi hoàng cung, nàng đã tận dụng việc mình bị thái hậu hãm hại để tạo cho hắn cơ hội tỏ ra là người chỉ

biết dùng tiền giải quyết vấn đề, khiến Lê Ứng Thiên giảm việc nghi ngờ hấn. Thế nhưng, điều đó vẫn chưa đủ khiến nàng cảm thấy thoải mái. Nàng cướp đi Lâm Nguyệt của hấn, còn bỏ đi biệt lập gần ba tháng liền. Hấn gầy đi nhanh như vậy, có lẽ cũng vì nàng.

“Nàng không muốn gặp ta đến thế sao?” Giọng hấn trầm ngập chua xót khi nàng quay lưng bỏ đi, không nhìn lại hấn lấy một lần.

“Công tử, ngài...”

Chưa kịp kết thúc câu nói, nàng đã bị một vòng tay từ phía sau thành lồng xiết chặt.

Vẫn là nhịp tim ấy, êm như tiếng nhạc.

Chiếc cài tóc hình hoa hướng dương bỗng chốc rơi xuống đất, mái tóc đen dài nhẹ nhàng rũ xuống vai. Từng lọn, từng lọn, trượt qua tay hắn.

Những hồi ức lần đầu gặp hắn trong mắt thất, bỗng chốc lại tràn về.

Vampire là loại người cẩn thận, thứ tình yêu của hắn đối với Lâm Nguyệt gần như là thần thánh. Nếu không biết chắc nàng là ai, hắn sẽ không bao giờ bỏ công đứng đợi ở đây, giả tiếng mèo kêu để gây sự chú ý, đừng nói đến việc ôm nàng. Khả năng hoá trang của nàng dù có giỏi thế

nào cũng khó mà qua được sự nhạy cảm của hắn, một người đã sống bên Trần Lâm Nguyệt suốt mười mấy năm trời.

Với người có lòng tự cao lớn như hắn, nếu phát hiện mình vừa có những hành động âu yếm với một người con gái xa lạ, không phải người mình yêu, chỉ e hắn giết nàng mà bản thân vẫn còn cảm thấy quá nhân từ. Vì vậy, nàng không muốn thừa nhận mình là Trần Lâm Nguyệt, nhưng vẫn phải để hắn nghĩ nàng là Trần Lâm Nguyệt.

“Công tử, xin tự trọng.”

Nàng ngần ngừ chạm vào tay hắn, vờ như lưu luyến mà tách từng ngón tay lạnh lẽo

kia ra khỏi người mình. Cử chỉ của nàng vừa dịu dàng vừa chậm rãi, không khiến hấn trong lòng gợn sóng. Nàng phải cự tuyệt hấn, nhưng là sự cự tuyệt với tư cách của Trần Lâm Nguyệt.

“Sẽ không tự trọng gì hết.”

Chết tiệt, thế này là hấn tức nước vỡ bờ rồi, cả một câu như vậy cũng có thể nói ra. Vampire kiêu lời, phong thái thần tiên thoát tục của nàng đâu rồi, tại sao lại chuyển sang ăn vạ thế này?

Phải chăng nàng bỏ đi gần ba tháng, đã khiến hấn nghĩ rằng hấn mất nàng vì bản thân chưa đủ ‘cầm thú’, giờ muốn đổi cách yêu?

“Lâm Nguyệt, ta phải làm thế nào nàng mới tha thứ cho ta?” Hấn giống như một đứa trẻ, cố dùng mọi cách níu kéo người thân duy nhất để không bị bỏ rơi.

Phải rồi, trên đời này, hấn quả thật chỉ có mỗi Trần Lâm Nguyệt. Người thân duy nhất, cũng là người yêu duy nhất. Hận thù, lưu lạc, suốt mười mấy năm dựa vào nhau mà sống. Thứ tình cảm ấy, còn trên cả tình yêu nam nữ.

Nghĩ đến việc hấn luôn giữ thân chờ đợi Trần Lâm Nguyệt, nàng lại thấy chạnh lòng.

“Có phải nàng giận ta chưa bao giờ biết

ghen tông? Có phải nàng vẫn hận ta ngày ấy nhẫn tâm dọa nàng bằng độc dược?” Hấn áp môi vào tóc nàng. Đôi môi run rẩy.

“Nếu nàng không muốn bước vào vòng xoáy tranh quyền đoạt vị, ta sẽ không ép nàng.” Vòng tay Vampire một lần nữa lại xiết chặt hơn. “Vì nàng, cái gì ta cũng có thể không cần.”

Nàng lặng người, nước mắt không tự chủ được mà tuôn xuống. Không rõ là vì cảm động trước tấm chân tình của hấn, hay là thương cho tương lai vô vọng giữa hấn và Trần Lâm Nguyệt.

Trên đời này, đau khổ nhất không phải là

mãi mãi không có được thứ mình mơ ước. Mà là rõ ràng đã từng nắm trong tay, nhưng cuối cùng chính mình lại đại khờ đánh mất, để rồi không cách nào tìm lại được.

Một bàn tay ấm áp bất chợt nắm chặt lấy tay nàng, kéo nàng ra khỏi Vampire.

Nhìn ánh mắt hai con người ấy giao nhau, nàng chỉ thấy một luồng khí lạnh đến trái tim tưởng chừng cũng phải đóng băng. Khoé môi Vampire nhẹ cong lên, thứ nụ cười nàng chưa bao giờ nhìn thấy trên gương mặt hắn.

“Lâm Nguyệt, nếu nàng chọn hắn chỉ vì nghĩ hắn xa lánh vương quyền, nàng đã

quá ngây thơ.”

Những ngón tay kia mạnh mẽ đan vào từng ngón tay nàng, không còn một khe hở, chặt như hai thỏi nam châm. Bóng dáng Vampire xa dần, xa dần, cuối cùng hoà lẫn vào màn đêm vừa buông xuống.

Tình yêu giữa hắn và Trần Lâm Nguyệt, ngày ấy cũng là được nuôi dưỡng trong bóng tối.

...

“Nguyên Phong, nếu anh còn nắm chặt như vậy, máu không lưu thông được, tay tôi sẽ tàn phế đó.”

“Tàn phế, ta nuôi người.”

Hắn đưa bàn tay nàng lên ngang mặt, lật qua lật lại, ngắm nghía một hồi.

“Xem ra ta phải vỗ béo người thêm chút nữa. Bàn tay xương xẩu thế này, chỉ sợ trắng miệng còn không đủ.”

Nàng lắc lắc đầu, nhăn nhó nhìn hắn. Tâm hồn ăn uống của hắn dường như đã mở rộng sang cả...thịt người.

Uổng công cho nàng ra sức nghiên cứu hoá trang, thay đổi đầu tóc, cuối cùng vẫn không qua được mắt Vampire. Dù sao, bị Vampire phát hiện vẫn còn may mắn hơn bị Lê Ứng Thiên phát hiện. Đến

lúc đó, chẳng biết Lê Ứng Thiên sẽ còn có thể suy diễn ra những chuyện gì. E là hấn sẽ cho rằng nàng từ sớm đã cùng Lê Nguyên Phong thông đồng gạt hấn, chuyển sang đối phó tên ham ăn kia thì khổ.

Những lời của Vampire lúc nàng rời đi không phải nàng chưa từng nghĩ đến. Điều khiến nàng thắc mắc, là tại sao Vampire có thể thẳng thừng nói ra câu ấy trước mặt Lê Nguyên Phong? Với một người luôn lo trước tính sau như Vampire, không thể nào không nghĩ đến việc Lê Nguyên Phong đã sớm nhận ra hấn là Lý Thiệu Minh.

Lẽ nào...

Thời hạn bảy ngày mà Carlos đưa ra cuối cùng cũng đến. Lê Nguyên Phong rõ ràng còn khoẻ như voi, nhưng lại viện cớ bị cảm mà ở nhà ngủ nướng. Thậm chí cả hai quản lí tham gia buổi đàm phán lần trước hôm nay cũng bị hấn giao cho làm việc khác. Vì vậy, rốt cuộc chỉ có nàng đơn thân độc mã đến gặp ông Carlos.

“Anh muốn tôi đứng mũi chịu sào vụ làm ăn thất bại lần này?”

“Ai mở đầu thì người đó kết thúc.” Lê Nguyên Phong có vẻ dửng dưng.

Dù biết lần này mình có lỗi, nhưng việc Lê Nguyên Phong để nàng nhận lãnh hết trách nhiệm, không khỏi khiến nàng thấy đau lòng. Nàng muốn được hấn an ủi, được nghe mấy chữ “Không sao đâu, mỹ nhân.” từ miệng hấn.

Xem ra, nàng đã quá tham lam.

...

Đón tiếp nàng trước cửa vẫn là hai thủy thủ người Bồ Đào Nha lần trước, nhưng người ngồi ở phía bên kia chiếc bàn, lại không phải là ông Carlos...

Mà là Kaka.

Hắn ngồi đó, thong thả nhấm nháp từng ngụm rượu nho. Từ dáng ngồi đến cách cầm ly rượu đều toát lên phong thái thượng lưu. Nhìn thấy nàng bước vào, hắn liền chậm rãi chuyển ánh mắt từ phía ly rượu sang nàng.

“Ông Carlos đâu?” Nàng cất giọng bằng tiếng Pháp, tức là hỏi hắn.

Kaka không đáp, chỉ nhoẻn miệng cười, dùng ngón cái chỉ chỉ vào mình.

Cuộc đời nàng thật là long đong lận đận. Dù là bạn bè hay người yêu, nàng chưa bao giờ gặp được một người đàn ông thành thật với mình. Giờ thì nàng đã hiểu vì sao hôm ấy trên bãi biển, Kaka lại tự

tin rằng hắn có thể trả nợ cho nàng.

Hắn không hề mất trí nhớ.

“Cái tên Ricardo kia là giả?”

“Tên đầy đủ của tôi là Ricardo Eduardo Carlos. Tôi không gạt Ivy, vì Ivy chỉ hỏi tên chứ không hỏi họ.” Hắn vừa nói vừa rót rượu vào một cái ly khác, đặt xuống chỗ nàng. “Dù sao, tôi vẫn thích được gọi là Kaka hơn.”

“Thì ra là vậy.” Nàng cười lạnh. Không phải vì thất vọng, chỉ là thấy tức vì mình đã bị lừa.

“Bản hợp đồng này hy vọng không khiến

Ivy thất vọng.” Hấn đẩy một xấp giấy đèn trước mặt nàng. Một bản tiếng Bồ Đào Nha, một bản tiếng Pháp, một bản chữ Nho.

Nếu nàng đoán không lầm thì Kaka là con trai ông Carlos hôm nọ, hay ít ra cũng là họ hàng vô cùng thân thiết nên mới có khả năng thay đổi quyết định của ông ta. Có thể thực hiện vụ giao dịch này, so với số tiền nàng nợ Lê Nguyên Phong, tính ra còn hơn gấp mấy chục lần.

“Vivian đã cứu tôi, mang ơn phải trả cũng là lẽ thường tình.” Hấn nói rành mạch bằng tiếng Việt, khiến nàng đi từ chỗ ngỡ ngàng đến tức tối.

Thì ra hẳn gạt nà^hng không chỉ mỗi việc mất trí nhớ.

“Đừng giận mà, là Ivy từ đầu dùng tiếng Pháp với tôi, chứ không phải tôi chủ động giấu việc mình biết tiếng Việt.”

Lúc trước điều tra về ông Carlos, nà^hng có biết qua việc ông ta có một người con trai thông thạo nhiều ngoại ngữ, đóng vai trò phiên dịch viên mỗi khi ông ta buôn bán với nước ngoài. Thì ra, người đó là Kaka.

Đàn ông càng đẹp, càng không đơn giản.

“Phải, là tôi ngốc, nên mới bị anh gạt.”
Nàng cắn chặt lấy môi, tưởng chừng

không muốn nhìn hấn nữa.

Xem ra, giờ là lúc nàng nên tăng tốc thành tựu lừa đảo của hấn một chút. Mấy ngày trước vùng biển đông có bão. Rất có thể Kaka đã gặp nạn trên đường đến Tế Châu, nên hấn có lẽ không biết thân phận của nàng ngay từ đầu. Vì vậy, việc hấn giả mất trí nhớ để tiếp cận nàng có khả năng rất cao chỉ là xuất phát từ mục đích cá nhân.

Nếu lúc này nàng bình tĩnh quá thì chẳng khác nào thể hiện thời gian qua hấn không có chút vị trí nào trong lòng nàng. Trên đời này, không nhiều người đủ kiên nhẫn để sau khi bày ra bao nhiêu trò và phát hiện ra mình hoàn toàn thất bại, lại

tiếp tục bày trò. Không thả một chút mối câu cho hắn hy vọng, hắn sẽ mất hứng bỏ đi.

“Ivy, đừng giận mà.” Hắn nhè nhẹ chạm tay vào vai nàng.

“Anh còn gạt tôi bao nhiêu việc nữa?”

“Tôi chỉ gạt việc mình biết tiếng Việt thôi.”

Lúc này, hắn đã thừa nhận lần đầu gặp nàng hắn vẫn nhớ tên mình là Ricardo Eduardo Carlos. Người phương tây khi giới thiệu bản thân, cái họ là quan trọng nhất, vậy mà hắn lại chỉ nói tên, rõ ràng là cố tình che giấu thân phận của mình.

Hắn vì biết người Lạc Việt thường xưng tên chứ không xưng họ, nên mới chủ động dùng tên, nghĩ rằng người khác sẽ không thắc mắc gì thêm.

“Ông Carlos là gì của anh?”

“Bố tôi.”

“Vậy là anh đã hồi phục trí nhớ?”

Hắn gật đầu.

Thật ra thì trí nhớ có bị mất đi đâu mà hồi phục.

“Chúc mừng.” Nàng nói, vẫn giữ một chút âm ức trong giọng điệu của mình.

“Sau này Ivy vẫn chịu nói chuyện với tôi chứ?”

“Nếu anh không gạt tôi.”

“Sẽ không.”

...

Cầm xấp hợp đồng ngồi trên xe ngựa, nàng không khỏi hí hửng cười thầm. Chỉ cần Lê Nguyên Phong kí tên vào thì vụ làm ăn này xem như viên mãn. Nàng không đòi hỏi thêm điều kiện gì, một phần là thấy những điều lệ trên hợp đồng đã rất tốt, nhưng chủ yếu là không muốn Kaka thấy nàng quá tham lam. Mọi quan

hệ với hấn, nàng còn muốn dùng cho việc làm ăn buôn bán sau này.

“Mỹ nhân, người đã về.” Lê Nguyên Phong vừa húp nước lèo vừa ngược nhìn nàng khi nàng đẩy cửa bước vào.

Nhìn bộ dạng của hấn lúc này, nàng thật muốn ụp luôn cái tô bún kia vào mặt hấn.

Lúc bình tâm nghĩ lại, nàng mới nhận ra mình không chỉ bị Kaka gạt, mà còn bị Lê Nguyên Phong gạt. Với mạng lưới tình báo và trí thông minh của hấn, không lý nào không điều tra ra thân phận của Kaka từ sớm. Không chừng còn biết cả việc Kaka giả mất trí nhớ. Kết quả hôm nay có lẽ cũng đã nằm trong dự tính của

hắn rồi, nên lúc này hắn mới cáo bệnh mà để nàng một mình đến gặp Kaka.

“Mỹ nhân, sao ánh mắt của người tràn ngập sát khí thế kia?” Hắn ngây thơ đưa mắt nhìn nàng, giọng điệu vô cùng hồn nhiên vô tội, như cái thuở nàng mới gặp hắn trong cung.

“Anh cố tình mang tôi ra dùng mỹ nhân kế với Kaka.”

Hắn buông tô bún xuống, ôm bụng cười khúc khích.

“Mỹ nhân à, có phải ta gọi người hai tiếng mỹ nhân suốt nên người nghĩ mình có thể dùng mỹ nhân kế rồi không?”

Nghe hấn chê bai nhan sắc của mình, nàng liền hầm hầm lôi hấn đứng dậy, xô hấn một phát lão đảo té xuống giường. Sau đó, gior chân đập đập đập vào mông hấn mấy cái cho bõ ghét.

“Mỹ nhân, người có biết mưu hại huyết mạch hoàng tộc là tội chết không?” Hấn vờ lên giọng hăm dọa, nhưng trên môi vẫn không giấu được nụ cười.

“Huyết mạch hoàng tộc ở đâu ra?” Nàng hất hàm, chống nạnh nhìn hấn.

“Khả năng khai chi tán diệt cho dòng họ Lê của ta sắp bị tàn phá dưới gót giày của ngươi, còn không phải mưu hại huyết

mạch hoàng tộc là gì?” Hấn tà mị nháy mắt nhìn nàng. “Nặng thì xử tử, nhẹ thì người phải chịu trách nhiệm với ta.”

Nghe đến đây, nàng vội rút chân về.

“Nếu ta sớm nói cho người biết Kaka là ai, người sẽ làm gì?” Hấn cười cười, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc.

“Dùng mỹ nhân kế.” Nàng quả quyết.

“Vậy thì có gì khác nhau giữa nói và không nói?”

“Khác nhau chứ.” Nàng quất mắt nhìn hấn. “Diễn kịch thì không thể nào nhập vai bằng bị gạt thật sự.”

“Chết chết, xem ra mỹ nhân không đến nổi ngốc như ta nghĩ rồi.” Hấn giờ cái gối lên phía trước, cẩn thận phòng thủ.

“Lỡ như tôi bị hấn gạt, đem lòng yêu hấn thì sao?” Nàng giật lấy cái gối trong tay hấn, trong giọng nói dường như có phần âm ức.

Lê Nguyên Phong nhận ra sự giận dữ trong nàng, ánh mắt chột trâm xuống.

Hấn không lên tiếng, nàng cũng im lặng. Bầu không khí bỗng chốc trở nên nặng nề.

“Nếu như hấn thật sự là người xấu thì

sao?” Nàng không ngờ giọng điệu chất vấn của mình lại có thể nhẹ nhàng đến vậy.

“Ta sẽ khiến hấn hối hận vì đã được sinh ra.”

“Thật không?”

Việc nàng hỏi lại, bất chợt khiến hấn ngỡ ngàng.

Đôi mắt hấn phức tạp nhìn nàng, rồi lại như muốn trốn tránh ánh mắt của nàng.

“Người nợ ta nhiều tiền như vậy, dĩ nhiên ta phải bảo vệ người để còn từ từ đòi nợ.”

Nàng quẳng chiếc gối vào người hắn, lẳng lặng bước ra ngoài.

...

Hụt hẫng.

Mười ngày sau, Lê Nguyên Phong khởi hành trở lại Sơn Nam.

Lần này, chỉ có hắn trở về, còn nàng vẫn ở lại Tế Châu. Việc làm ăn với Carlos cùng với khai trương hệ thống ngân hàng lớn từ Lạc Việt xuống Phồn Lư hắn đã khiến Lê Ứng Thiên chú ý. Nàng và Lê

Nguyên Phong không thể cứ liên tục xuất hiện bên nhau. Vampire đã nhận ra nàng, nhưng sẽ không gây bất lợi cho nàng, nên lúc này chỉ cần cẩn thận mật thám của Lê Ứng Thiên là đủ.

Bản năng mách bảo, nàng phải rời xa Lê Nguyên Phong càng sớm càng tốt. Có lẽ nàng không yêu hắn, chỉ là cảm thấy rất khó chịu và bất an nếu không có hắn bên cạnh mà thôi, nhưng nàng không muốn để trái tim mình mạo hiểm.

Lê Nguyên Phong đã mua lại một nhà trọ cao cấp ở Tế Châu để nàng và Thủy Trúc sống ở đó quản lý việc kinh doanh. Việc nàng một mình đến gặp Kaka và mang về bản hợp đồng béo bở đã khiến các quản

lí của Lê Nguyên Phong xem trọng khả năng của nàng, mà không hề biết nguyên nhân sâu xa của thành công đó. Dù thế nào, hiện giờ họ cũng đã có vài phần nể phục nàng, nên trong tương lai tiếng nói của nàng cũng có trọng lượng hơn. Nghĩ đến việc tất cả những điều này đều do Lê Nguyên Phong sắp đặt, nàng càng muốn rời xa hắn.

Không nên để hắn yêu nàng. Nàng...sợ...

“Thủy Trúc và Tiểu mỹ nhân chiều nay sẽ đến nơi, ngươi sẽ không ở một mình lâu đâu.” Hắn nói.

Nàng không đáp, chỉ gật đầu.

“Tân khoa trạng nguyên là người của ta. Có gì hấn sẽ hỗ trợ người.”

Lại im lặng gật đầu.

“Mỹ nhân, nhắm mắt lại đi.”

Bờ mi nàng từ từ khép lại, cũng chẳng buồn hỏi hấn định làm gì.

Lê Nguyên Phong cười nhẹ, dịu dàng đưa tay vuốt nhẹ mấy lọn tóc xoắn loà xoà nghịch ngợm xoã xuống bờ vai trắng mịn. Sau đó, cúi xuống, đặt một nụ hôn vào nơi ngực trái của nàng.

Tại sao, đã không muốn để nàng yêu mình, lại không kiềm chế được nỗi khát

khao muốn nàng phải khắc cốt ghi tâm?

Tại sao, khoảnh khắc này không thể là mãi mãi?

Chương 57: Sự Khởi Đầu Mới

S

au khi Lê Ứng Thiên rời khỏi buổi tiệc không lâu, Lê Bích Vân cũng lấy lý do mệt mỏi mà lên đường trở về Trường Lạc cung để nghỉ ngơi. Cung tần mỹ nữ tiếc rẻ vì tài nghệ chưa trở hết, quần thần cũng mất hứng vì chưa có dịp nịnh bợ để lấy lòng vua.

Đêm nay, là thọ yến của Lạc Việt hoàng đế – Lê Ứng Thiên.

...

Vàng trắng tròn lửng lơ treo trên ngọn bằng lăng, trông xa như bị một nhánh cây khô khốc xuyên qua. Lê Ứng Thiên ném mình xuống bãi cỏ dưới gốc cây, cả người nồng men rượu.

Trước nay, tửu lượng của hắn khá tốt, nhưng cũng không phải là nghìn ly không say. Uống đến bình thứ bảy, hắn bắt đầu thấy cảnh vật trước mắt mơ hồ.

Lẽ ra, hắn đã có thể đề quá khứ ngủ yên...

...nếu một trăm chiếc đèn trời kia không lần lượt bay lên sau lời chúc thọ của quần thần.

Vào khoảnh khắc ấy, cái cảm giác đau buốt đã dâng lên rất rõ rệt trong tim hắn.

Ngay cả cơ hội đón sinh nhật cùng nàng, hắn cũng sẽ mãi mãi không bao giờ có được.

“Thánh thượng...”

Lê Bích Vân phát tay ra hiệu cho cung nữ rời đi rồi một mình chậm rãi tiến đến chỗ Lê Ứng Thiên ngồi. Lúc hắn rời buổi tiệc, nàng đã thấy sắc mặt hắn không ổn lắm. Nhớ đến sáu năm trước đã từng bắt gặp ánh mắt buồn vô hạn của hắn trước cửa phế cung, nàng đánh bạo đến đây tìm hắn. Thì ra, hắn thật sự ở đây.

“Lâm Nguyệt...” Ngược nhìn người phụ nữ lộng lẫy trong chiếc phụng bào trước mặt, đôi mắt hắn chợt sáng lên.

Nàng trở về, cuối cùng nàng cũng trở về. Hắn mặc kệ là nàng nhớ hắn hay hận hắn. Chỉ cần nàng chịu xuất hiện trước mặt hắn, cũng đủ khiến hắn thoả mãn rồi.

“Thánh thượng, thần thiếp...” Lê Bích Vân định lên tiếng đính chính, nhưng cuối cùng lại quyết định giữ im lặng.

Chỉ cần được hắn yêu thương, nàng tình nguyện làm cái bóng của Trần hoàng hậu.

“Ta biết, khi bình minh lên nàng sẽ phải rời đi.” Hắn ôm chặt nàng vào lòng.

“Thế nên, ta chỉ cầu nàng ở lại bên ta đến hết đêm nay thôi.”

Hắn chỉ muốn gặp lại nàng lúc say, bởi khi tỉnh lại, hắn sẽ phải trở về với những khắc nghiệt của chiếc gai vàng mà mình chọn. Cái sai của hắn không phải là đã bức tử nàng, mà là ngay từ đầu, hắn không nên yêu ai cả.

Không yêu nàng, hắn sẽ không phải sợ nàng trở thành điểm yếu của hắn mà quyết tâm khiến nàng biến mất.

Không yêu nàng, hắn sẽ không thất vọng đến cùng cực khi phát hiện ra nàng không thật lòng với hắn, để rồi tìm mọi cách vạch trần nàng.

Nếu yêu mà cứ phải tổn thương nhau như thế...

Thôi thôi... kết thúc.

Lê Bích Vân đưa tay áp vào đôi gò má nóng hổi của hắn, hai hàng nước long lanh tràn ra nơi khoé mắt.

Nếu phát hiện ra nàng từng hạ độc đứa bé trong bụng Trần hoàng hậu, hắn sẽ đối xử thế nào với nàng đây?

Thời gian xoay nhanh như chong chóng. Thấm thoát, đã gần ba tháng trôi qua.

Mỗi sáng thức dậy, Hạ Vy đều ra sân tập thể dục, sau đó uống một cốc sữa đậu nành rồi thông thả ngồi ăn sáng. Tuy giờ đã đầu mùa hè nhưng khí trời vẫn còn chưa nóng lắm, nàng vẫn có thể thư thả mà tận hưởng cuộc đời.

Thực tế chứng minh, trai đẹp là nguồn gốc phát sinh mọi vấn đề. Nếu có thể trở thành một nhà độc tài, việc đầu tiên nàng làm sẽ là bắt hết trai đẹp nhốt vô hầm, mang lại hạnh phúc cho nhân loại, đảm bảo hoà bình cho thế giới.

Cái kết luận đáng giá ấy được nàng rút ra sau khoảng thời gian dài mỗi người một nơi với trai đẹp ham ăn và trai đẹp hút

máu. Còn trai đẹp quyền lực kia, tính ra nàng cũng rời xa hắn nửa năm rồi. Nghe nói, hắn sắp lên chức phụ hoàng.

Trước đây, mỗi lần nghe tin về hậu cung của hắn, lòng nàng cũng không kèm chế được mà có chút xôn xang, nhớ đến những kỉ niệm đẹp đẽ giữa hai người. Để yêu nàng, hắn cũng đã bỏ ra rất nhiều, chỉ là mục đích sống của nàng và hắn quá khác nhau. Nhiều lúc nghĩ lại, nàng cũng thấy mình có chút bất công.

Nếu như nàng ít lo xa một chút...

Nếu như nàng nghĩ đến lợi ích của hắn thay vì Lê Nguyên Phong nhiều một chút...

Nếu như nàng có thể quên đi cái tôi của một cô gái hiện đại mà mãi nguyện với những gì hần đã cố gắng cho nàng lâu hơn một chút...

Tiếc rằng, những điều ấy, dù có cho nàng quay trở về quá khứ thêm lần nữa, e rằng nàng vẫn không làm được.

Người ta nói, tình chỉ đẹp khi còn dang dở, cái gì thuộc về hồi ức cũng rực rỡ hơn. Nếu ngày ấy có thể tiếp tục tiến xa hơn, không biết chừng hiện tại nàng đã chẳng được thanh thản thế này, nhớ về quá khứ với một nụ cười.

Giờ đây, nàng và hần mỗi người một con

đường, ai cũng có thành tựu riêng, vậy cũng xem như là một kết thúc tốt đẹp rồi.

...

Thời gian nàng sống ở thế giới này nói dài không dài, nói ngắn cũng không hề ngắn. Nàng vẫn muốn trở về với gia đình, trở về với cuộc sống phong phú mà mình có trước đây. Nhưng nếu lỡ có phải ở lại nơi này mãi mãi, có lẽ nàng cũng không đến nỗi tự tử vì chán nản.

Ngày ngày, việc quản lý tiền trang tốn của nàng không ít thời gian, bởi nàng không có kinh nghiệm nên lúc nào cũng cẩn thận từng bước một, hỏi qua ý kiến nhiều quản lý khác rồi mới tiến hành. Dù

sau thì tình hình kinh tế lịch sử Lạc Việt nàng cũng không bằng họ, không phải lúc nào cũng có thể mang khuôn mẫu hiện đại ra mà áp dụng. Vả lại, đối với những người đàn ông vừa kinh nghiệm vừa tự cao kia, nàng phải mềm mỏng một chút. Quan trọng là cuối cùng vẫn đạt được mục đích thôi.

Cùng với mối quan hệ với các quản lí của Lê Nguyên Phong, nàng đồng thời cũng lân la sang làm quen với người nhà của họ. Rảnh rỗi thì tán gẫu, khi cần thì ‘đi cửa sau’. Nếu suốt ngày nói chuyện với một đám đàn ông, chắc có ngày nàng quên mất mình là phụ nữ.

À, Kaka vừa cầu hôn nàng ba hôm trước.

Thật ra, đó không phải là cái tin gì kinh thiên động địa, bởi vì mỗi hôn nhân kia không đơn thuần là minh chứng của tình yêu, mà phần lớn là phản phát hương thơm lành lạnh của đồng tiền. Thời kỳ này, ở một vài nước nhỏ lân cận Lạc Việt không bị ảnh hưởng Nho giáo nặng, phụ nữ cũng thường đóng vai trò khá quan trọng trong kinh doanh. Vì vậy, nhiều thương nhân phương tây sang buôn bán thường dùng mỗi hôn nhân tạm thời để đảm bảo cả hai đều có lợi.

Kaka tưởng rằng có thể áp dụng điều tương tự cho Lạc Việt, nên mới đề xuất với nàng việc đó. Ông Carlos, tức là ba của Kaka, tính đến giờ đã có bốn năm bà

vợ kiều này, nhưng chỉ có người vợ đồng hương mới là người chính thức, cũng là người ông ấy cưới vì tình. Kaka khi cầu hôn nàng đã nói thẳng, và nàng cũng đã từ chối thẳng thừng. Dù vậy, mối quan hệ bạn bè giữa nàng và hấn vẫn không có gì thay đổi.

“Tiểu mỹ nhân...” Nàng dang tay đón lấy con mèo nhỏ vừa nhảy vào lòng mình. “Hôm nay dậy sớm thế cưng?”

“Meow...”

Từ ngày Lê Nguyên Phong trở về Sơn Nam, cô mèo con bé bỏng này đã dần dần thay thế vị trí của hấn bên cạnh nàng. Có gì vui nàng cũng kể nó nghe, nàng

ghét ai nó cũng là đối tượng đầu tiên được biết. Nhiều khi nửa đêm, buồn buồn chán chán không ngủ được, nàng cũng lôi nó dậy trò chuyện bâng quơ. Chỉ tiếc là nó chỉ biết nghe mà không biết nói.

Nàng đặt Tiểu mỹ nhân lên đùi, vừa cột lại cái nơ trên cổ nó vừa bắt đầu màn kể lẽ quen thuộc mà sáng nào nàng cũng nhai đi nhai lại.

“Có trách thì trách ông chủ keo kiệt của chị á, ngay cả một xu tiền tiêu vặt mà chị cũng không được lãnh. Nếu không thì chị đã có thể mua vải mà may áo cho cung rồi.” Nàng vuốt vuốt mớ lông trên cổ nó. “Kêu hentai đi cung. Hentai... hentai...

hentai.” Vừa nói, nàng vừa gật gật đầu, chu chu mỏ, như người ta dạy trẻ con nói chuyện.

“Meow...”

Như thường lệ, Tiểu mỹ nhân lại biểu lộ bộ mặt đồng tình, dụi dụi vào bụng nàng, khiến nàng vô cùng thoả mãn mà thưởng cho nó một miếng cá nướng. Nhìn thấy thức ăn, đôi mắt nó lại sáng rực lên. Haizz, nhiều khi nàng cũng không rõ là nó giống nàng hay giống cái tên ham ăn kia. Có lẽ là mỗi người một chút.

Nhìn thấy con bồ câu trắng sà xuống bậc thềm, nàng liền hớn hờ chạy đến tháo tờ giấy cột bên chân nó. Mỗi tháng ba lần,

Lê Nguyên Phong lại đều đặn gửi thư đến hỏi tình hình việc làm ăn ở Tế Châu. Bức thư không có nội dung gì mang tính cá nhân, ngoài hai câu quen thuộc luôn được kèm theo phía cuối, “Ăn nhiều vào, hoá trang cho xấu vào.”

Thật ra thì nàng cũng chẳng ngại hoá trang xấu xí khi ra đường cho lắm, xấu một tí thì đỡ bị bọn đàn ông không ra gì dòm ngó. Tuy cái nhan sắc này không đến nỗi say đắm lòng người gì, nhưng nguy cơ bị bắt bán vào kỹ viện cũng không phải là không có. Đạo này kinh tế của Tế Châu phát triển khá nhanh, kỹ viện mọc lên như nấm, nàng không thể không phòng.

Còn việc ăn nhiều, đứng ra nàng cũng không muốn nghe theo lời hấn. Có điều, tài nấu bếp của Thuỷ Trúc quá thần sầu, khiến nàng chỉ trong ba tháng mà đã có thân hình gầy giống Tiểu mỹ nhân. Chắc, không chừng là chủ tớ họ cầu kết với nhau.

Những bức thư Lê Nguyên Phong gửi cho nàng bức nào cũng giống hệt bức nào, khiến nàng nhiều lúc hơi thất vọng. Có lẽ nàng nên thông báo một tin giật gân nào đó buộc hấn phải chú ý, để tâm đến nội dung thư viết cho nàng nhiều một chút.

Cái tin giật gân ấy, dĩ nhiên là việc nàng được Kaka cầu hôn rồi. Có điều, nàng giấu việc lời cầu hôn kia đã bị mình từ

chối.

Nàng cẩn thận cột bức thư vào chân con bồ câu rồi tung nó lên trời, không hề biết rằng, điểm đến của nó chẳng phải Sơn Nam, mà là một quán trọ hai tầng đối diện nơi nàng đang ở.

Buổi chiều sau khi xong việc, nàng vẫn thường dắt Tiểu mỹ nhân ra đường đi dạo một vòng cho khuây khoả trước khi về ăn tối cùng Thủy Trúc. Kaka hôm qua đã thay ông Carlos dẫn dắt đoàn thủy thủ vận chuyển hàng về nước, nên có lẽ phải mấy tháng nữa mới quay về Lạc Việt. Kể cũng buồn, thế là nàng mất đi một thính

giả trung thành nghe nàng tám chuyện.

“Tiêu mỹ nhân!”

Con mèo nhỏ này cứ được dịp ra đường là luôn tìm cách chạy khắp nơi. Chỉ cần nàng không chú ý một chút, thể nào cũng phải mất cả nửa giờ tìm nó.

Mãi lo trùng mắt nhìn con mèo nghịch ngợm đứng một góc phía bên kia đường, nàng không hề để ý đến chiếc xe ngựa đang băng băng lao về phía mình. Đến lúc nàng biết chuyện gì đang xảy ra, con ngựa chỉ còn cách nàng chừng một sải tay.

Vào khoảnh khắc ấy, tim nàng như ngừng

đập, chỉ biết mình đang bay thẳng về phía bên kia đường.

Bàn tay nàng ma sát xuống mặt đường, tạo thành một vết xước dài, nhưng may mắn trên người cũng không có vết thương gì đáng kể. Thì ra là có người đã kịp thời cứu nàng, nếu không, lần này nàng không rụng hết răng thì cũng có một lúm đồng tiền cực đại dưới vó con ngựa đang hăng tiết.

“Anh gì đó ơ!” Nàng vội vàng gọi giật lại khi phát hiện ra ân nhân cứu mạng không từ mà biệt. Ít ra thì nàng cũng phải nói một lời cảm ơn cho phải phép.

Thế nhưng...

Khi người đàn ông ấy xoay người lại, nàng chỉ ước gì mình sớm học làm một người vong ơn bội nghĩa.

Chương 58: Phan Hạ Vy

N

àng vẫn nhớ, rằm tháng trước cùng Thủy Trúc đi chùa, nàng từng cầu ba điều ước.

Thứ nhất, đừng để nàng yêu Lê Nguyên Phong. Thứ hai, hãy khiến Vampire hạnh phúc. Thứ ba, đừng bao giờ để Lê Ứng Thiên phát hiện ra nàng còn sống.

Tế Châu cách kinh thành xa như thế, vậy mà nàng và hắn vẫn có thể gặp lại nhau. Đây không phải duyên, mà là nợ.

Lê Ứng Thiên đứng nhìn nàng một hồi lâu, không hiểu vì sao lại có cảm giác

quen thuộc đối với người con gái này như thế. Lúc này khi vừa từ khách điếm đi ra, nghe ba tiếng ‘Tiểu mỹ nhân’ bật ra từ miệng nàng, mọi sự chú ý của hân đều hướng về phía ấy. Hân biết mình không thể nào gặp lại Lâm Nguyệt ở đây, nhưng nghe giọng nói ấy, lòng hân không khỏi dâng lên một tia hy vọng.

Sau một thoáng bình tâm lại, Hạ Vy mới sực nhớ ra hiện giờ mình còn đang trong lột hoá trang. Tuy trình độ không đạt đến cảnh giới ‘vịt hoá thiên nga’ hay ‘vịt hoá chuột chù’, nhưng cũng đủ để đảm bảo người quen chỉ nhìn một lần sẽ khó mà nhận ra nàng là Trần Lâm Nguyệt.

Lê Ứng Thiên không có phản ứng gì khi

nhìn nàng, tức là nàng đã lừa được hắn.

“Cảm ơn.” Nàng lí nhí nói, chỉ sợ hắn nhận ra giọng của mình.

Dù trong lòng chỉ muốn ba chân bốn cẳng rời khỏi nơi ấy càng nhanh càng tốt, nàng vẫn bước đi một cách chậm rãi, tránh để hắn thấy thái độ kì lạ của mình.

Vừa gặp Thủy Trúc trước cửa, nàng đã lôi ngay nàng ta vào phòng, báo lại chuyện mình vừa chạm mặt Lê Ứng Thiên ngoài chợ. Dù lúc này hắn không nhận ra nàng, nhưng ánh mắt hắn nhìn nàng cũng không phải bình thường, không chừng đã bắt đầu phái người điều tra thân phận của nàng.

Lúc nhìn thấy hắn, dường như có một lực ép mạnh liệt tấn công trái tim nàng. Nàng không rõ đó là sợ, là xúc động, hay là cả hai thứ cảm xúc ấy đều diễn ra cùng một lúc. Đã hơn nửa năm trôi qua, tình cảm của nàng đối với hắn đã không còn như trước nữa, nhưng bảo nàng điềm tĩnh đứng trước mặt hắn, thật không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu hắn vì tức giận mà giết nàng, cùng lắm chỉ là một mạng mà thôi, nàng cũng không phải chưa từng trải qua cái chết. Điều nàng lo lắng, là hắn cho rằng Lê Nguyên Phong cùng nàng từ sớm cấu kết với nhau, dựng ra màn kịch tự sát kia gạt hắn, chuyển sang thù hận tên ham ăn ấy.

Thật sự thì Lê Nguyên Phong không hề nhúng tay vào việc đó, mà là do nàng quá thất vọng với Lê Ứng Thiên, lại phát hiện ra hắn cố tình chặn bỏ câu đưa thư của Lê Nguyên Phong liên lạc với nàng, nên mới quyết định nhờ Ngọc Dao giúp nàng rời khỏi hoàng cung. Nếu là có chuẩn bị từ đầu, nàng đã không đến nỗi bị người khác tập kích đến suýt chết đuối dưới Vọng Nguyệt hồ.

...

Ánh trắng vàng xuyên qua khe cửa, hắt vào phòng thứ ánh sáng dịu dàng khiến những hoa văn màu bạc tinh xảo trên tà áo xanh lam càng trở nên lấp lánh. Lê

Nguyên Phong gượng người ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống khoảng sân rộng nơi ngôi nhà đối diện. Đã trễ thế này, vì sao nàng vẫn còn ngồi đấy với Tiểu mỹ nhân?

Hạ Vy vượt vượt tai Tiểu mỹ nhân, ánh nhìn bất chợt quét sang ô cửa sổ tầng hai của khách điểm bên kia. Rõ ràng là không có ánh đèn, tại sao nàng vẫn cảm giác nơi ấy có ánh mắt dõi theo mình?

Tiểu mỹ nhân nũng nịu thè ra chiếc lưỡi màu hồng nhạt, liếm liếm tay nàng. Con mèo này quen thói được cưng chiều, nên thường tỏ ra bất mãn khi nàng ở cạnh nó mà tâm hồn lãng vãng ở nơi nào khác.

“Cùng nói xem, có phải anh hentai có người yêu rồi không? Sơn Nam với Tế Châu cũng đâu có xa xôi gì lắm, vậy mà ba tháng rồi cũng chưa đến thăm chúng ta, ngay cả viết thư cũng y như viết cho có. Trọng sắc khinh bạn, thấy ghét ha.” Nàng vừa nói vừa chà chà bộ lông mềm mại trên lưng nó. “Kaka nói chị rất ngốc, cùng có thấy vậy không?”

Mèo thì dĩ nhiên không biết nói, cùng lắm cũng chỉ có thể nhận ra cảm xúc vui buồn của chủ nhân. Đối với một điều phức tạp mà ngay cả chủ nhân nó cũng không hiểu, nó chỉ biết dụi dụi vào chân nàng mà bày tỏ sự quan tâm.

Cái ‘ngốc’ mà Kaka nói không phải là

cái ‘ngốc’ mà Lê Nguyên Phong thường dùng để trêu nàng. Người ta thường bảo người trong cuộc thì tối, người ngoài cuộc thì sáng. Những gì Kaka nói với nàng trước khi đi có lẽ cũng có cái lý riêng của nó.

Hắn bảo, nàng càng sợ tổn thương, thì càng dễ tổn thương, vì nhìn đâu đâu cũng chỉ thấy nguy cơ mà không cho rằng đó là cơ hội. Vì hai mối quan hệ gần gũi mà từ bỏ hy vọng, như vậy có đáng không?

Ngày trước khi xem phim nàng thường ghét những nhân vật vì bị phụ bạc mà trở nên độc ác. Thật ra, nàng cũng không sáng suốt hơn họ bao nhiêu.

Chiều đầu hạ, gió nhẹ lượn trên bầu trời màu cam nhạt.

Lê Ứng Thiên đã từng nghĩ đến việc buôn bán với ngoại quốc ở Tế Châu sẽ mang lại lợi nhuận cao, nhưng không ngờ lại cao đến mức này. Chỉ mới mấy tháng mà số tiền thuế thu được từ các thương nhân đã gấp rưỡi hồi Tế Châu còn chưa về tay Lạc Việt.

Thế nhưng, cùng với nguồn thuế dồi dào mà ngoại thương mang lại, những hiểm họa ngầm cũng dần dần hiện lên trước mắt. Một số thương nhân thấy việc buôn bán vãi vóc với nước ngoài có lợi nhuận

cao nên dồn hàng bán cho thương nhân ngoại quốc, khiến nguồn cung ứng cho người dân trong nước giảm. Kết quả là giá sản phẩm trong nước bị đẩy lên cao. Song song đó, nhiều thanh niên trai tráng vì thấy việc làm nông không kiếm được nhiều tiền nên đã bỏ ruộng lên rừng săn bắt, khai khoáng để bán sản vật cho thương nhân. Cứ người này rủ người kia như thế, nhiều làng chỉ còn lại mỗi phụ nữ và người già làm ruộng.

Lạc Việt lấy nghề nông làm gốc, năm ngoái lại vừa lũ lụt, nếu năm nay không đủ lúa gạo, thực phẩm sẽ trở nên vô cùng đắt đỏ. Đó là chưa kể đến việc nhiều thương nhân vì muốn được cấp giấy phép buôn bán với nước ngoài nên đã không

ngại bỏ ra một khoảng tiền lớn mua chuộc quan viên. Nếu triều đình không nhanh chóng tìm ra biện pháp điều chỉnh tình hình, trong tương lai, Lạc Việt sẽ phải trả một cái giá lớn cho những đồng tiền hôm nay thu được.

Trong triều, quan lại chia làm hai phe, một ủng hộ ngoại thương, vì bị choáng ngợp bởi nguồn tiền thu được. Phần đông, lại thấy sự phát triển ồ ạt này có nguy cơ phá vỡ trật tự xã hội, hại nhiều hơn lợi. Lê Ứng Thiên vẫn còn do dự về vấn đề này. Hắn đang cân tiền để vừa đề phòng Phi Long hoàng triều, vừa bình định Phồn Lư, nhưng những tác hại mà một số đại thần trong triều đề cập đến hắn cũng không thể không lưu tâm đến.

Nếu cứ ở trong cung mà phỏng đoán, chỉ bằng nhân lúc tình thế trong triều còn ổn định, vi hành Tế Châu một chuyến để xem xét tình hình thực tế.

Lê Ứng Thiên chậm rãi sải bước dọc bờ sông, vừa đi vừa chăm chú quan sát quang cảnh xung quanh.

Chỉ mới gần một năm mà vật đổi sao dời. Nhớ ngày nào quân Lạc Việt còn đóng ở khúc sông này chờ đợi thời khắc công thành, xung quanh vẫn còn lao sậy um tùm. Vậy mà, giờ đây nơi này đã trở thành địa điểm vận chuyển gỗ, người qua kẻ lại vô cùng tấp nập, không giống với nơi vừa trải qua loạn lạc.

Lê Nguyên Phong chỉ trong vòng nửa năm đã tạo được mạng lưới kinh doanh rộng lớn, khiến không quý tộc nào không biết đến cái tên Lạc Vinh tiền trang. Thành công ấy không khỏi khiến hấn vừa nể phục, vừa lo lắng, lại có phần ganh tị.

Nếu năm xưa hấn chịu yên phận làm một vương gia, phải chăng cũng sẽ được bình yên mà tận hưởng cuộc sống thế này. Không làm hoàng đế, hấn có thể tự do mà chu du thiên hạ, nếu may mắn còn có thể gặp một người đáng để mình yêu, nắm tay nhau đi đến hết cuộc đời.

Lúc nhỏ, mẫu phi cũng từng nói với hấn điều tương tự, nhưng khi ấy hấn vẫn

không hiểu được tầm quan trọng của hai chữ tự do. Đến khi người qua đời, trong đầu hấn chỉ còn hai chữ quyền lực. Tự do là thứ hấn chưa từng nếm trải, cũng không nghĩ đến có một ngày mình khao khát.

Đi dạo bên ngoài một lúc, hấn lại trở vào thành. Không hiểu sao hấn lại mong mỗi gặp lại cô gái kia đến vậy.

Buổi chiều sau khi gặp cô gái kia ở chợ, hấn đã cho người điều tra thân thế của nàng ta. Thì ra, đó chính là cánh tay đắc lực của hoàng đế hấn ở Tế Châu mà Tây Vỹ từng nhắc đến. Bản thân hấn cũng không thấy cô gái này có gì ghê gớm, vì việc kinh doanh không phải do nàng ta

hoàn toàn làm chủ, mà có sự nhúng tay tích cực từ các quản lí khác của Lê Nguyên Phong.

Theo hần nghĩ, có lẽ nàng ta chỉ có lợi thế là biết ngoại ngữ, am hiểu văn hoá nước ngoài, nên mới có chút địa vị ở Lạc Vinh. Còn về việc nàng ta có vẻ như là thượng cấp của các quản lí khác, không loại trừ khả năng là do nàng ta đã thay thế vị trí của Lâm Nguyệt trong tim hoàng đế hần, nên mọi người phải vị nể vài phần.

Nàng ta tên là... Phan Hạ Vy thì phải.

...

Lẽ ra hôm nay Hạ Vy định làm một thực nữ đoan trang, không bước chân ra khỏi nhà nửa bước. Nào ngờ, bác Tân quản lý chi nhánh tiền trang trong thành lại đột nhiên trở bệnh, mà nhân viên ở đó có đến hai người là người mới, khó tránh sẽ sinh ra rắc rối khi số lượng công việc dạo này tăng lên đáng kể. Sợ nhân viên mới gây ra sai sót, ảnh hưởng việc buôn bán sau này, nàng đành cắn răng lết xác đến tiền trang.

Đi qua hàng bán trầm cài, nàng cứ nhìn ngắm mãi. Không phải nàng không có tiền. Hồi Tết tên hentai ham ăn kia có bí mật lì xì cho nàng hai miếng vàng lá, đổi ra cũng được khoảng tiền kha khá, nhưng nàng muốn giữ một miếng làm kỉ niệm

nên chỉ đổi một miếng ra tiền đồng thôi. Mà số tiền ấy nàng cũng không nỡ dùng, định đến sinh nhật hấn thì mua tặng hấn một sợi dây chuyền hộ mệnh giống cái mà hấn đã tặng nàng.

Tháng trước đến tiệm trang sức, nàng mới biết viên ngọc trên sợi dây chuyền này đắt kinh khủng, phải mấy chục miếng vàng lá mới mua nổi, nên nàng chỉ có thể mua một viên ngọc lục bảo nho nhỏ hợp với tháng sinh của hấn. Số tiền trong tay nàng thật ra cũng không đủ mà mua ngọc, nhưng nàng đã vô cùng sáng suốt mang nó gửi vào Lạc Vinh tiền trang để hưởng lãi theo ưu đãi của cấp quản lí, nên tính đến ngày sinh của hấn thì khi rút ra cũng đủ mua rồi.

Dạo này Tế Châu đã bắt đầu bước vào mùa mưa, nên trời hay nổi cơn giông. Cũng may chưa có thương thuyền nào bị đắm. Khổ nổi, trước khi mưa không phải khi nào trời cũng kéo mây đen cho người ta chuẩn bị, nên nhiều khi nàng ra đường không thềm mang theo ô, khiến bản thân ướt như chuột lột vì không kịp chạy vào hiên trú.

Hôm nay, là một ngày xui xẻo như thế.

Càng xui xẻo hơn, khi người đứng dưới cùng một mái hiên với nàng, lại là Lê Ứng Thiên.

Đến lúc phát hiện ra ánh mắt hẩn cứ dán

chặt vào nàng, nàng mới biết tình thế của mình nghìn cân treo sợi tóc đến mức nào. Bị một đợt nước mưa ập xuống đầu, nên nàng vừa tìm được chỗ trú liền vội vội vàng vàng dùng khăn mà lau khô những giọt nước còn vương trên mặt. Vô tình, lớp hoá trang của nàng cũng theo đó mà dần dần biến mất.

Lê Ứng Thiên vừa định chạm tay vào nàng, nàng đã vùng chạy ra ngoài.

Hắn sững sờ một lúc, cuối cùng cũng lao theo.

Trong cơn mưa xối xả, một nam một nữ đuổi theo nhau suốt một đoạn đường dài. Nàng vừa chạy, vừa lấy tay sờ lên ngực

mình, xem tim có còn ở đó không. Có lẽ Lê Ứng Thiên vẫn còn xúc động nên quên mất việc mình có khinh công, cứ chạy theo nàng. Dù vậy, cứ chạy thế này, hấn chẳng mấy chốc cũng sẽ bắt được nàng thôi.

Lúc này nàng mới thấy mình thật ngốc. Lẽ ra nàng nên bình thần, giả làm một người có gương mặt giống Trần Lâm Nguyệt, hấn tin hay không thì cũng chẳng có chứng cứ mà bắt bẻ nàng. Hoặc là, nàng giả vờ mất trí, không nhớ hấn là ai, ít ra cũng có thể kéo dài thời gian một chút. Nàng bỏ chạy thế này, có khác gì có tật giật mình? Tiếc là khi ấy nỗi sợ hãi đối với hấn đã khiến nàng không nghĩ được nhiều đến vậy.

Giờ đây, nàng chỉ ước gì Lê Nguyên Phong hay Vampire thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt nàng, vèo một phát dùng khinh công đưa nàng biến mất. Nàng ngàn vạn lần không muốn trở về cái hoàng cung tù túng ấy thêm bất kì một ngày nào nữa.

Nàng chạy mãi, chạy mãi. Đến lúc tưởng chừng như hắn đã có thể chụp lấy tay mình, nàng lại đâm sầm vào một người đàn ông khác.

“Nguyên Phong?” Nhìn thấy hắn, mắt nàng chợt sáng rực lên.

Nàng không biết tại sao hắn lại xuất hiện ở Tế Châu, nhưng lúc này, gặp được hắn,

nàng còn vui hơn ra đường lượm được vàng. Lẽ ra nàng định bảo hấn giúp mình trốn khỏi sự truy đuổi của Lê Ứng Thiên, nhưng chưa kịp mở miệng, Lê Ứng Thiên đã xuất hiện trước mặt nàng.

Đôi mày hấn chau lại, sắt đá nhìn về phía Lê Nguyên Phong, sau đó lại hướng ánh mắt về phía nàng.

Lê Nguyên Phong nắm lấy tay nàng, kéo nàng ra sau lưng hấn. Nàng vốn biết mình có thể liên lụy hấn, nhưng bản năng khao khát sự an toàn lại khiến nàng không kiềm chế được mà giữ chặt lấy tay áo hấn. Cứ như có hấn che chắn thì Lê Ứng Thiên sẽ không nhìn thấy được nàng.

Ba người đứng dưới mưa, có lẽ đã rất lâu.

Mưa ào ạt rơi, quất vào mặt nàng lạnh buốt, nhưng cũng không lạnh bằng cảm giác khi nghe tiếng gươm của Lê Ứng Thiên tuốt ra khỏi vỏ.

Chương 59: Mất Trí

Đ

ến khi nổi sợ khiến nàng nép sát vào lưng Lê Nguyên Phong, nàng mới nhận ra hắn đang run rẩy.

Hôm nay chỉ mới là ngày mười sáu, chất độc tái phát trong người hắn hẳn là còn chưa dịu xuống, làm sao có thể đánh nhau?

“Không liên quan đến Nguyên Phong!”

Việc nàng bước lên dang hai tay đẩy Lê Nguyên Phong lại phía sau, không chỉ khiến Lê Ứng Thiên có phần sửng sốt,

mà ngay Lê Nguyên Phong cũng thấy ngỡ ngàng. Trước giờ nàng cũng không phải dạng anh hùng gì, mỗi lần thấy nguy hiểm thì đều không bỏ chạy cũng tìm chỗ nấp. Thế nhưng, lần này, nàng quyết không thể để Lê Nguyên Phong vì mình mà phải đứng mũi chịu sào.

Mũi kiếm trên tay Lê Ứng Thiên dao động.

“Hoàng huynh, việc gì phải dùng đến đao kiếm.”

Lê Nguyên Phong nắm tay nàng, một lần nữa kéo nàng ra phía sau mình. Trong thoáng chốc, tự dưng nàng thấy ánh nhìn của hắn đối với mình còn lạnh lẽo hơn cả

Lê Ứng Thiên, người đang hướng mũi kiếm về nàng.

“Người quyết bao che cho cô ta?” Lê Ứng Thiên đằng đằng sát khí.

Nghe đến đây, cả Lê Nguyên Phong lẫn nàng đều không khỏi ngạc nhiên.

“Phải.” Lê Nguyên Phong đáp.

“Nếu người trả chiếc cài tóc kia lại cho ta, ta có thể nể tình Nguyên Phong mà tha chết cho người.” Lê Ứng Thiên nghiêm nghị nhìn về phía nàng, kiếm vẫn chưa hạ xuống.

Hạ Vy càng nghe càng thấy rối. Thật ra

Lê Ứng Thiên định bày trò gì đây? Chiếc cài tóc hình bằng lăng chẳng phải nàng đã bỏ lại cùng với cái xác giả ở Vọng Nguyệt hồ sao? Lúc rời cung, nàng đã không hề mang theo bất cứ thứ trang sức nào khác, mục đích là để tránh bị nghi ngờ.

“Tôi không biết chiếc cài tóc nào hết.”
Nàng nói.

“Không biết?” Lê Ứng Thiên cười lạnh.
“Ba hôm trước sau khi cứu người ở chợ, chiếc cài tóc trong túi ta liền biến mất. Không phải người lấy thì ai lấy?”

Sự việc diễn biến càng lúc càng vượt ngoài trí tưởng tượng của nàng.

Tại sao Lê Ứng Thiên không hề thể hiện sự tức giận về việc nàng gạt hấn trốn khỏi cung, mà lại nằng nặc đòi nàng trả lại chiếc cài tóc mà nàng không hề lấy?

“Hoàng huynh, chỉ là một chiếc cài tóc thôi. Có phải đến lúc nên bỏ kiếm xuống rồi không?” Lê Nguyên Phong dụ giọng.

“Nguyên Phong, người không hiểu, thứ đó rất quan trọng đối với ta.” Lê Ứng Thiên miễn cưỡng tra kiếm vào vỏ. “Nếu cô ta không trả lại chiếc cài tóc kia, ta sẽ không dễ dàng mà bỏ qua như vậy.”

“Hạ Vy trông giống phường trộm cắp lắm sao?” Lê Nguyên Phong quay sang nhìn

nàng, mỉm cười. “Nàng ta dù gì cũng là quản lý tổng cục Lạc Vinh tiền trang.”

“Chiếc cài tóc ấy giá trị liên thành.” Lê Ứng Thiên đáp, trong giọng nói có vẻ khá bất mãn vì Lê Nguyên Phong cứ bảo vệ nàng.

“Có khi nào huynh đã đánh rơi mà không nhớ?”

“Ta đã tìm đi tìm lại suốt cả buổi chiều, hoàn toàn không thấy.” Ánh mắt Lê Ứng Thiên nhìn nàng khiến nàng cũng tưởng rằng mình thật sự là kẻ trộm.

Đến lúc này, thì không chỉ Lê Ứng Thiên, mà Lê Nguyên Phong cũng khiến đầu óc

nàng quay mòng mòng. Nhưng dần dần, nàng cũng linh cảm được con đường mà hai người này đang đi.

Phải chăng là...

“Tôi tình nguyện bị xét người để chứng minh trong sạch.” Nàng nhìn thẳng vào Lê Ứng Thiên. “Dĩ nhiên, tôi chỉ chấp nhận phụ nữ xét người mình.”

“Ba ngày trôi qua, người không ngóc đến nổi vẫn còn giấu nó trong người.” Lê Ứng Thiên lạnh lùng đáp.

“Chúng ta đứng dưới mưa thế này không phải trông hơi bất bình thường quá sao?” Lê Nguyên Phong nở một nụ cười dĩ hoà

vi quý. “Hay là về chỗ của đệ từ từ nói chuyện?”

Lê Ứng Thiên đưa ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn nàng, rồi nhìn sang Lê Nguyên Phong. Cuối cùng cũng “Ừm” một tiếng.

Nàng đi cạnh Lê Nguyên Phong, cố gắng kiềm nén sự tò mò để không lăm lét nhìn kẻ đi phía sau mình.

“Nguyên Phong, có khi nào Lê Ứng Thiên...quên mất tôi rồi?”

“Có thể là thật, cũng có thể là giả.”

Là người từng trải, nàng thấy việc này

cũng không phải là không thể xảy ra. Trước đây, sự hoảng loạn và thất vọng khi bị Kiến Quân dùng dao giết chết đã khiến nàng tự phong bế kí ức của mình. Nếu không phải sau đó vì đỡ kiếm cho Lê Ứng Thiên mà bị đâm lún nữa, có lẽ cả đời này con người ấy vẫn sẽ như chưa hề tồn tại trong kí ức nàng.

Vấn đề là, cái chết của nàng thật sự đủ đả kích để Lê Ứng Thiên quên nàng sao?

...

Bàn tay Lê Ứng Thiên không dưới mười lần bầu chặt vào chuôi kiếm. Nhìn hai con người kia đi sát bên nhau như một đôi phu thê ân ân ái ái, nổi phần hận lẫn

đau xót cứ không ngừng tràn lên trong lòng hắn.

Lúc gặp lại nàng, hắn vui đến phát điên, cứ sợ là mình hoa mắt. Đến khi nàng bỏ chạy, hắn mới dám khẳng định người con gái trước mắt mình chính là nàng. Hắn biết, mình đã tổn thương nàng. Cảm xúc của nàng đối với hắn nếu không phải sợ hãi thì cũng là căm hận. Nếu nàng không muốn, hắn cũng không ép nàng trở lại hoàng cung, bởi hắn không nhẫn tâm một lần nữa lại sử dụng nàng như một chiêu bài uy hiếp Lê Nguyên Phong và Lý Thiệu Minh.

Tất cả những gì hắn mong muốn lúc ấy, chỉ là được ôm nàng một lần, nói ra ba

chữ ‘Ta yêu nàng’ mà hắn giữ kín trong lòng bấy lâu nay, sau đó để cho nàng được sống theo ý nguyện của mình. Hắn biết, mình mãi mãi không thể là người mang đến cho nàng hạnh phúc.

Vậy mà, bao nhiêu ý định buông tay của hắn chợt tan biến, khi Lê Nguyên Phong thành linh xuất hiện. Không, thật ra sự xuất hiện của Lê Nguyên Phong cũng không đủ giáng một cú vào tim hắn, dù lúc đó hắn bắt đầu thấy tức giận khi nghĩ đến việc mình bị hai người thân yêu nhất dối lừa. Chính việc nàng đứng ra bảo vệ cho hoàng đế của hắn, mới là điều làm hắn đau đớn nhất.

Trong khoảnh khắc ấy, hắn cảm thấy suốt

nửa năm qua mình chẳng khác gì một kẻ khờ, đau khổ và dằn vặt trước cái chết của nàng, trong khi nàng và Lê Nguyên Phong ngày ngày vui vẻ nắm tay nhau đi khắp cùng trời cuối đất. 「©Bí Ngô: bingothanhthien.wordpress.com」

Lúc đầu, hắn rút kiếm ra chỉ vì không nén được tức giận khi thấy hai người ấy đứng bên nhau, nhưng ý định của hắn cũng chỉ là diễn một màn kịch đáng trước ngọt sau, để không tỏ ra là mình có thể bỏ qua mọi việc dễ dàng đến vậy. Thế nhưng, chỉ một hành động của nàng, đã khiến hắn không thể chấp nhận làm một người cao thượng. Hắn quyết định cố hết sức dìm cơn giận xuống, bày ra một màn kịch khác.

Thủy Trúc vừa nhìn ba người y phục ướt đầm bước vào nhà đã đoán được có chuyện nồng nặc mùi thuốc súng xảy ra. Hạ Vy thoáng thấy nét mặt xanh xao của Lê Nguyên Phong, liền vội vã cùng Thủy Trúc dìu hắn lên một căn phòng trống, rồi tìm một chiếc khăn cho hắn lau khô tóc.

“Mỹ nhân, sao tự nhiên lại tử tế với ta như vậy?” Lê Nguyên Phong gượng cười nhìn cử chỉ hồi hã của nàng.

“Trước giờ tôi luôn là một cô gái nhân từ tốt bụng mà.”

Muốn biết Lê Ứng Thiên có phải thực sự quên nàng không thì phải bỏ ra một ít thời gian quan sát. Nàng cố tình lo lắng chạy đôn chạy đáo cho Lê Nguyên Phong trước mặt hấn, chính là để Thủy Trúc chú ý xem hấn có phản ứng thế nào.

Chạm vào bàn tay lạnh ngắt của Lê Nguyên Phong, nàng thật chỉ muốn đánh hấn một phát, nhưng không nỡ. Đã biết mình yếu như sợi bún mà còn bày đặt diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân. Nếu lỡ Lê Ứng Thiên thực sự muốn giao đấu, hấn làm sao đỡ nổi.

“Tuyệt đối không được làm như thế nữa.” Hấn nhìn nàng, ánh mắt đanh lại.

“Làm gì?”

“Đứng che chắn cho ta.”

“Đôi khi người ta cũng nên tập làm anh hùng một chút chứ.” Nàng cười hì hì, không muốn cho hắn nhận ra mình quan tâm hắn.

“Lần sau nếu người còn làm như thế, người giết người sẽ là ta.”

Đôi lúc nàng thấy Lê Nguyên Phong còn có thể tàn nhẫn hơn cả Vampire, lạnh lùng hơn cả Lê Ứng Thiên. Thế nên, nàng thật không hiểu, tại sao mình dù biết rõ lại luôn nhào về phía hắn để tìm kiếm sự

an toàn?

Nàng rót cho hắn một tách trà nóng, sau đó bước xuống đại sảnh, nơi Lê Ứng Thiên đang ngồi đợi. Dù hắn có thật sự mất trí nhớ hay không, nàng cũng không thể tránh mặt hắn mãi.

Lê Ứng Thiên nhìn thấy nàng bước xuống bậc thang, liền nhanh chóng chuyển sang ánh mắt dò xét đối với nàng. Tốn bao nhiêu công sức để trốn ra khỏi cung, nàng cũng không muốn phải đóng kịch nữa nên cứ dùng con người thật của mình mà đối diện với hắn, miễn là không phải thừa nhận mình là Trần Lâm Nguyệt.

“Dân nữ tham kiến thánh thượng, chúc

thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Nàng quỳ xuống hành lễ, động tác có chút vụng về, tỏ vẻ mình đây không giống người đã từng trải qua cuộc sống cung đình.

“Hoá ra người đã biết trẫm là ai.”

“Vương gia đã gọi người hai tiếng hoàng huynh, người có thể là ai khác ngoài đương kim thánh thượng?” Nàng ung dung đáp. “Về việc chiếc cài tóc kia, dân nữ nghĩ thánh thượng đã có sự hiểu lầm. Thứ nhất, dân nữ làm quản lý ở tiền trang, hiển nhiên sẽ không túng thiếu đến nỗi phải đi trộm cắp. Thứ hai, thánh thượng đã có ơn cứu dân nữ, lẽ nào dân nữ lại vong ơn bội nghĩa mà lấy đi đồ

vật của người. Vì vậy, xin thánh thượng minh xét cho.”

“Là một thường dân mà dám đối chất với trẫm, xem ra lá gan người cũng không hề nhỏ.” Hấn lạnh lùng nhìn nàng, chua xót nhận ra nàng chưa từng dùng con người thật của mình khi sống bên cạnh hấn trước đây.

“Dân nữ không dám.” Nàng nói, vẫn quỳ dưới sàn, bởi hấn vẫn chưa ra hiệu cho nàng đứng dậy. “Thánh thượng và vương gia huynh đệ tình thâm, dân nữ không muốn vì hiếu lệnh này mà ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai người.”

Lê Ứng Thiên không đáp, giả vờ như

đang thâm thía lời nàng. Dù sao hấn cũng không có chứng cứ nàng lấy cắp. Nếu làm lớn chuyện, sẽ trở thành quá lố. Việc hấn giả mất trí nhớ chỉ là kế hoạch nhất thời. Còn nàng, xem ra cũng không phải là dạng ngây thơ dễ mềm lòng. Nếu hấn nói quá nhiều sẽ sinh ra sơ hở.

Thật ra nàng có tin hấn mất trí hay không cũng không phải là điều quan trọng. Cái hấn cần, là nàng biết bản thân mình có một địa vị rất lớn trong lòng hấn.

Mãi đến giờ, hấn vẫn chưa biết mình muốn làm gì đối với người con gái mình từng yêu say đắm kia. Tiếp cận nàng sau đó giành lại nàng? Thả nàng đi? Hay trừng phạt nàng?

Cái khiến hấn phải do dự không chỉ là giữa khao khát của bản thân và lợi ích của nàng, mà còn là giữa bản tính chiếm hữu của người đàn ông và tình huynh đệ. Trước giờ, hấn vẫn chọn quyền lực thay vì tình cảm chính là vì vậy. Hấn muốn sự rạch ròi.

...

Lê Ứng Thiên đã rời khỏi, nhưng nàng tin hấn sớm muộn gì cũng quay trở lại. Không phải tự nhiên mà hấn lại đến Tế Châu. Nếu không phải là việc liên quan đến bình định Phồn Lư, thì cũng là về việc ngoại thương đang phát triển quá mức ở đây. Hiện giờ Lê Nguyên Phong

cũng đang ở Tế Châu, nên nếu trong lòng Lê Ứng Thiên tạm thời không có nghi kỵ đối với Lê Nguyên Phong, có lẽ sắp tới cũng sẽ thường xuyên lui đến đây bàn quốc sự.

Xem ra, những ngày tháng yên ổn của nàng sắp chấm dứt rồi.

Không chỉ một lần, mà đã rất nhiều lần, nàng đặt ra tình huống nếu Lê Ứng Thiên muốn nàng trở về bên hắn, nàng sẽ phản ứng thế nào. Dĩ nhiên, nàng sẽ không về lại hoàng cung. Điều nàng quan tâm chỉ là cảm xúc của nàng khi gặp lại một người mà mình nghĩ đã từng yêu sâu sắc.

Có lẽ, bởi vì hắn không phải mối tình đầu của nàng. Có lẽ, bởi vì tình yêu giữa nàng và hắn chỉ diễn ra trong vòng hai ba tháng. Cũng có lẽ, suốt hơn nửa năm kia đã có quá nhiều việc xảy ra, khiến nàng cứ như trải qua bốn năm năm. Cảm xúc đối với hắn giờ đây đã không còn chút sự mãnh liệt nào của ngày xưa.

Từ giây phút nàng quyết định làm một Phan Hạ Vy trước mặt hắn, nàng đã biết, thứ tình cảm của nàng đối với hắn đã không thể nào còn là tình yêu nữa. Có vẻ như từ lúc biết thông cảm với quyết định của hắn, nàng đã thật sự buông tay. Nàng nhìn hắn với tư cách một hoàng đế, chứ không phải là một người yêu. Thế nên, dù phát hiện ra hắn từng vì mình mà đau

khô, sự thương cảm ấy cũng không đủ mới mẻ, không đủ mãnh liệt để lay động trái tim nàng.

Nếu có một thứ gọi là cơ một, thì đó chỉ có thể là một sự khởi đầu hoàn toàn mới.

...

Ba ngày sau, Lê Nguyên Phong cuối cùng cũng đã bình phục hẳn.

Nhìn thấy hẳn sắc mặt hồng hào, bước đi vững chãi, nàng cũng thấy nhẹ lòng. Nhất là khi chất độc đã dịu xuống rồi thì tính tình hẳn cũng trở lại bình thường, không lạnh nhạt xa lánh nàng như những ngày độc phát. Ba tháng rồi không gặp, nàng

rất muốn nhìn mặt hắn, nhiều một chút, dù biết hắn vẫn chẳng khác gì lúc từ biệt nàng để trở lại Sơn Nam.

“Nguyên Phong, tôi nghe nói gần đây có một rừng hoa bướm rất đẹp, nhưng mà nếu đi bộ cũng khá xa.” Nàng ngược đôi mắt long lanh lên nhìn hắn, chớp chớp hai cái. “Anh cho tôi mượn xe ngựa được không?”

“Xe ngựa kia là dùng cho công vụ. Nếu người dùng cho việc riêng, phải tính thêm vào sổ nợ.” Hắn bắt đầu giở giọng ông chủ ra.

Số kiếp con nợ của nàng sao mà bèo bọt. Khổ hơn hết, chính là có một chủ nợ vô

lượng tâm như hấn. Nàng mang về bao nhiêu tiền cho tiền trang, vậy mà hấn cũng không chịu thưởng cho nàng, khiến nàng mang danh quản lý mà một xu tiền riêng cũng không có để tiêu xài.

“May cho người, ta hôm nay có hứng đi dạo, nên có thể cho người đi nhờ một lúc.” Hấn chuyển sang giọng ngọt ngào, nghe như dụ dỗ.

“Nguyên Phong, hôm nay anh đẹp trai đến chết đi được.” Tự dưng nàng lại nhớ đến hồi trong cung, khi hấn đòi nàng khen hấn đẹp trai để đổi lại việc giúp nàng nghiên cứu chế biến phô mai.

“Nói thừa, bốn vương lúc nào mà chả

khô^ui ngô tu^un tú.” H^unh h^unh t^uóc, m^unh c^uời t^uy m^unh.

Khu r^ung hoa ^uây h^unh c^ung t^ung nghe người ta nh^uc t^uí. Tuy là không xa lắm, nhưng nghe nói đạo này nơi ^uây hay xảy ra cướp gi^uật, nên h^unh c^ung không an tâm để nàng một thân một mình đến đó.

R^ut cuộc, nàng với h^unh không đi xe, mà đi ngựa. Bởi nàng là một thực nữ liễu yếu đào t^uơ, gió th^ui c^ung bay, gió lay c^ung r^ut, nên chỉ đành ngồi đằng sau mà nắm th^ut lưng của h^unh, chứ không thể một mình c^uời ngựa băng r^ung v^uợt su^ui.

...

Lê Ứng Thiên đến Tể Châu lần này, ngoài việc liên quan đến ngoại thương, còn muốn quét sạch tàn dư của Tá Tra tại nơi này. Tuy quân Lạc Việt đã nắm được Tể Châu một thời gian dài, nhưng vẫn còn một số phần tử bất mãn, manh nha khởi nghĩa để đòi lại chủ quyền.

“Thánh thượng, tên nghĩa quân Phồn Lư kia đã khai ra nơi ẩn nấp của đồng bọn.”

“Tìm hiểu kĩ quân số và địa hình, đề phòng đây là cái bẫy.”

“Tuân lệnh.”

Tuy nghi ngờ tân khoa trạng nguyên Lý Chính Hữu là người của Lý Thiệu Minh,

nhưng nếu là việc có lợi, hắn cũng không ngần ngại trọng dụng người này.

...

Lê Nguyên Phong và Hạ Vy lững thững cưỡi ngựa dọc theo bờ suối. Không biết là do đi sai đường, hay hoa đã tàn, mà lòng vòng mãi vẫn không thấy rừng hoa như người ta đồn đại.

“Nguyên Phong, hay là chúng ta quay về?” Nàng lên tiếng.

Hắn không trả lời mà giơ tay ra hiệu cho nàng im lặng. Nếu chịu chú ý một chút, sẽ nghe được tiếng người ở gần đó.

Không phải tiếng Việt, mà là tiếng Phồn Lư.

Lê Nguyên Phong đã có hơn một năm học tiếng Phồn Lư, nên nghe thoáng qua cũng đủ đoán ra những kẻ ấy là ai. Việc cướp giật ở khu rừng này, xem ra chỉ là trò che mắt, không muốn người ta lui tới.

Hạ Vy ngồi phía sau hắn, dù không hiểu gì, nhưng cũng đã linh cảm có chuyện chẳng lành.

Lê Nguyên Phong giật dây cương, quyết định rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Nhưng sự xuất hiện của hắn và nàng đã sớm lọt vào tầm mắt của những người kia.

Một loạt gươm giáo vung lên.

Tiếp theo đó, là hàng chục mũi tên xé gió lao về phía hai người.

Chương 60: Ta Cần Nàng, Không Phải Thích Nàng

N

ếu đơn đả độc đấu với gần hai mươi tên lính Phồn Lư đang truy đuổi ráo riết phía sau, Lê Nguyên Phong thật ra vẫn còn cơ hội thắng. Có điều, sau lưng hắn còn có gánh nặng là nàng.

Nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập cùng với tiếng tên bay vun vút, nàng chỉ còn biết nép phía sau Lê Nguyên Phong, phó thác sinh mạng bé bỏng này vào tay hắn. Nếu không phải nàng muốn đi xem hoa, đã không khiến cả hai dẫn thân vào nguy

hiềm.

“Mỹ nhân, phía trước là đường cùng rồi. Xem ra chúng ta phải phóng qua vách núi trước mặt thôi.”

“Phóng... phóng qua?” Nàng run run hỏi lại, không dám tin tình thế có thể tồi tệ đến mức này.

“Người có tin tưởng ta không?” Hắc đưa tay ra sau, nắm lấy tay nàng.

“Tin.” Nàng hít một hơi dài, gật đầu.

Đã rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan này, nàng không còn con đường nào khác. Không tiếp cho hắc một chút dừng

khí thì chỉ sợ rằng con ngựa chỉ bay đến nửa vục liền rơi xuống. Sống chết có số. Dù sao, có hấn bầu bạn với nàng trên đường xuống gặp Diêm Vương, nàng cũng không cần phải sợ.

Khi Lê Nguyên Phong phi ngựa đến sát mép vục, tim nàng như ngừng đập, tứ chi bầu chặt vào người hấn. Vậy mà, hấn chỉ cười khì một tiếng, sau đó liền hướng con ngựa lách qua bên trái, phóng băng băng.

“Haizz, chỉ có thằng ngốc mới nhảy thôi.” Hấn khoái chí nắn nắn bàn tay nàng, lúc này vẫn còn đang lạnh ngắt vì hồi hộp. “Còn ta, ta thông minh mà.”

Nàng nghiên rằng, chỉ tiếc không thể mang hấn ra ăn tươi nuốt sống.

Giờ khắc này mà hấn còn có thể đùa sao? E rằng nàng chưa kịp chết vì ngã xuống đấy, đã chết vì đau tim mất rồi.

Tiếng người, tiếng ngựa mỗi lúc một xa dần, có vẻ như nàng và hấn tạm thời đã thoát khỏi đám người kia. Tuy vậy, ngày nào còn chưa rời khỏi khu rừng này, hiểm nguy vẫn như con dao còn kề nơi cổ.

...

Cứ ngồi trên lưng ngựa như thế, nàng cũng không biết đã đi được bao xa.

Bước chân ngựa chậm dần, rồi lại chậm dần. Cuối cùng dừng trước một bãi đất đá, trên cao có một cái hang.

“Nguyên Phong, chúng ta không đi tiếp nữa sao?”

“Nghỉ một lát.” Hấn đáp.

Nàng bước xuống trước, đưa mắt đảo một vòng quang cảnh xung quanh, rồi mới nhìn sang Lê Nguyên Phong. Lúc này, nàng mới phát hiện ra ngực áo hấn đã nhuộm máu từ lúc nào.

Nàng hận bản thân tại sao lại có thể vô tâm đến vậy. Ngồi sau hấn suốt một đoạn

đường dài, vậy mà hấn bị thương, tự rút mũi tên ra lúc nào nàng cũng không hề hay biết.

“Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi.” Hấn cười hì hì, đưa tay búng vào trán nàng một cái.

Vết thương nhỏ ấy, vậy mà có thể quật ngã hấn khi chỉ vừa bước vào hang. Nhìn bàn tay hấn run rẩy bầu lấy vết thương, nàng mơ hồ không biết người bị thương thật ra là nàng hay là hấn, mà sao con tim mình như thất lại.

Lê Nguyên Phong nằm dưới nền đất, môi tái nhợt, đôi mắt vẫn lấp lánh ánh cười. Nàng chưa bao giờ ghét nhìn thấy hấn

cười như thế. Tại sao cứ phải cố chịu đựng để trấn an nàng? Tại sao cứ phải quan tâm đến cảm xúc của nàng? Thà rằng hắn cứ rên rỉ vì đau đớn, liên tục nguyên rửa nàng đã kéo hắn vào nguy hiểm, như thế còn khiến nàng thấy nhẹ nhõm hơn.

Tay nàng luống cuống băng bó vết thương cho hắn, mà nước mắt cứ rơi đều xuống tấm ngực trần bê bết máu. Hắn chỉ cười nhạt, đưa tay lau nước mắt cho nàng.

Lau một giọt, lại rơi một giọt.

“Có đau lắm không?”

Hắn lắc lắc đầu.

“Nói dối.”

“Lẽ ra không đau lắm, nhưng nước mắt người cứ thấm xuống vết thương của ta, nên không đau lại trở thành rất đau.”

Chỉ là hắn không nói cho nàng biết, nỗi đau ấy không nằm ở vết thương, mà nằm sâu thẳm trong tim. Mũi tên kia, làm sao sánh được với loại độc dược mà mỗi đợt trăng tròn lại gặm nhấm thân thể hắn.

Nàng không nói gì, chỉ lặng lẽ cúi xuống ngực hắn, hôn nhẹ lên vết thương kia.

Khoảnh khắc ấy, toàn thân hắn như đông cứng.

Nụ cười hắn có thể điều khiển, ánh mắt hắn có thể điều khiển, chỉ có con tim là không chịu nghe theo lời hắn, cứ dòn dập dập như muốn thoát ra ngoài.

“Mỹ nhân, người... xâm hại ta.”

“Trước khi về Sơn Nam, anh cũng từng...từng... hôn tôi.”

Nàng biết, lý do của mình thật trẻ con, nhưng nàng không tìm ra cái có nào hay hơn để biện minh cho hành động của mình. Nếu nhìn thấy hắn đau đớn khiến nàng cảm giác như có hàng ngàn con kiến đang ngón ngứa trái tim mình, thì cử chỉ kia giống như một loại á phiện, khiến

nàng say say tỉnh tỉnh, vừa tê dại vừa bay bổng.

Lê Nguyên Phong không nói thêm lời nào nữa, chỉ nhẹ nhàng vươn tay ra, kéo nàng vào lòng hắn.

Nàng từng hỏi hắn rằng, có phải hắn thích nàng, và hắn đã trả lời “Không”.

Tình yêu không giống như một bông hoa đẹp, là thứ người ta có thể đứng bên cạnh mà chiêm ngưỡng. Tình yêu đối với hắn cũng giống như máu trong cơ thể. Thế nên, không thể dùng chữ ‘thích’ mà diễn tả, mà phải là một chữ ‘cần’.

Rốt cuộc, dù hắn đối với nàng là yêu

nhiều hơn, hay hận nhiều hơn, giờ đây đã không còn quan trọng nữa. Thế nhân lúc duyên tình dang dở vẫn hay hèn nhau kiếp sau gặp lại. Còn hấn, đã biết rõ mình không có kiếp sau, nếu còn đứng một góc nhìn nàng trôi qua cuộc đời mình, thì không phải cao cả, mà là hèn nhất.

“Nguyên Phong, tôi nằm ở đây, anh có đau không?” Nàng thở thê, vỗ vỗ nhẹ vào ngực hấn.

“Sẽ không đau.”

Nàng không biết vì sao mình lại không vùng vẫy. Có lẽ nàng sợ hấn đau, cũng có lẽ nàng đã quá mệt mỏi khi phải lẩn tránh

cảm xúc của mình. Nàng đôi với hẳn có thật sự là yêu hay không, nàng cũng không hiểu rõ. Chỉ biết rằng, lúc này đây, nàng rất muốn nằm trong vòng tay hẳn.

Kaka vẫn thường bảo với nàng, trên đời này không có gì đảm bảo bình mình ngày mai chúng ta vẫn còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Nếu cứ sợ tổn thương mà rút rè trước cơ hội tạo hoá ban cho, sẽ có lúc ta phải hối hận vì cứ trốn mãi trong cái vỏ ốc của mình.

Cuộc đời này, thật quá ngắn để sống trong hối hận.

Nàng cứ nằm như thế một hồi lâu, yên bình mà cảm nhận nhịp đập nhẹ nhẹ từ lồng ngực hần, rồi thiếp đi lúc nào không biết. Đến khi nàng tỉnh dậy, những tia nắng rơi vào cửa hang cũng nhạt dần.

Ngón tay nàng khẽ chạm vào cằm hần. Có vẻ như hần đã mất máu quá nhiều nên đôi môi vừa nhợt nhạt vừa khô khốc. Trước khi dừng lại nơi này nàng và hần có băng qua một con suối nhỏ. Nếu nhanh chân, có thể sẽ lấy được nước về trước khi trời tối.

Vừa nhón chân bước ra đến cửa hang, nàng đã nghe thấy giọng khàn đặc của hần phía sau.

“Đừng ra ngoài.”

“Anh không thể bị thiếu nước quá lâu. Tôi biết đường đến con suối đó, sẽ không dễ bị bọn người kia phát hiện đâu.” Nàng vờ tự tin, bắt chước cái giọng lạc quan của hắn.

“Nàng không nhớ ta đã nói gì sao?” Hắn gượng dậy, rút kiếm ra, hướng thẳng mũi kiếm về phía nàng. “Nếu nàng nghĩ đến việc mạo hiểm vì ta, ta sẽ là người kết liễu nàng.”

“Nguyễn Phong...”

“Ta tuy bị thương, nhưng chắc chắn vẫn còn đủ sức giết nàng.”

Lần đầu tiên nhìn thấy sát khí từ đôi mắt vốn dịu dàng kia, nàng ngỡ ngàng mà chôn chân tại chỗ.

“Đến đây.” Hấn đặt kiếm xuống, khẽ vẫy tay.

Nàng từ từ bước lại gần hấn, ngồi xuống.

Hấn đưa tay tháo thắt lưng ra, một đầu buộc vào cổ tay hấn, đầu kia buộc vào cổ tay nàng.

Kể từ khoảnh khắc ấy, hấn cứ nắm lấy tay nàng. Đừng nói là nàng cố rời đi, dù chỉ là có ý định trong đầu, bàn tay kia cũng bắt chợt mà xiết chặt hơn.

...

Đến giữa đêm, hấn lên cơn sốt rồi chìm trong mê man. Nằm bên cạnh hấn mà không thể làm gì, nàng cảm thấy như có lửa đốt trong lòng. Một lần rồi lại một lần, nàng dùng lưỡi quét lên bờ môi hấn để hấn giảm đi cảm giác khô rát, nhưng tình trạng của hấn không khá lên được chút nào.

...

Đến khi Lê Nguyên Phong tỉnh dậy, nàng đã không còn ở đó.

Nghe tiếng binh khí ở gần đấy, hấn gượng

người ngồi dậy, rút gươm ra khỏi vỏ. Cách đó không xa, một toán lính Lạc Việt đang giao chiến với nghĩa quân Phồn Lư, xác chết la liệt trên bãi cỏ.

Thấy tình hình bất lợi, phe Phồn Lư quyết định chọn con đường rút chạy.

“Cô gái kia ở đâu?” Lê Nguyên Phong kẻ mũi kiếm lên yết hầu một tên lính Phồn Lư, đôi mắt như có lửa.

“Không biết.”

Mũi kiếm trên tay hắn di chuyển xuống ngực người đối diện, xoáy thẳng vào tim.

Số người chết dưới kiếm hắn càng lúc

càng nhiều. Đến khi Lê Ứng Thiên tìm thấy hấn, dưới chân hấn đã có gần mười cái xác. Máu kẻ thù, hoà với máu từ vết thương hấn, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ chiếc áo trên người.

“Nguyên Phong, ngươi trở về đi, việc ở đây cứ để ta lo.”

Hấn không đáp, chỉ tiếp tục lao đi như một con thú hoang.

Mãi đến khi thoáng nhìn thấy một hốc đá nhỏ đầy nước gần cửa hang, hấn như chợt hiểu ra...

Nhân lúc hấn hôn mê, nàng đã dùng kiếm cắt đứt dây thắt lưng buộc ở cổ tay, rồi

ra phía cửa hàng rướn người mức một ít nước từ cái hốc đá kia. Không ngờ, nơi ấy lại phủ đầy rêu, khiến nàng bất cẩn trượt chân mà rơi xuống, bất tỉnh nằm dưới một góc khuất sau bụi cỏ.

Lê Nguyên Phong hôn nhẹ lên vết thương trên trán nàng, cuối cùng không cầm cự nổi, lại gục xuống vai nàng.

...

Khi nàng tỉnh dậy, đã phát hiện mình đang ngồi trên lưng ngựa.

Phía sau nàng, là Lê Ứng Thiên.

Chương 61: Yêu

V

iệc đầu tiên nàng làm khi mở mắt ra, là tìm kiếm bóng dáng Lê Nguyên Phong.

“Ta đã cho người đưa hấn về dưỡng thương, người không cần lo lắng.” Lê Ứng Thiên cố giữ giọng bình tĩnh lạnh lùng, không muốn nàng phát hiện ra bất tố trong lòng hấn.

Nghe hấn nói thế nàng cũng thấy yên tâm. Tuy vết thương của Lê Nguyên Phong không có độc, nhưng lại mất nhiều máu. Nếu không chữa trị kịp thời e rằng sẽ để lại ảnh hưởng lâu dài. Chẳng may kéo

dài đến thời kì phát độc của tháng sau, nàng sợ rằng hấn sẽ khó mà chống chọi.

“Ôn cứu mạng của thánh thượng, dân nữ không biết phải lấy gì báo đáp.”

Việc Lê Ứng Thiên xuất hiện ở đây có lẽ liên quan đến kế hoạch truy quét đám nghĩa quân Phồn Lư kia, nên nàng không thấy lạ. Cái lạ, chính là hấn đặt nàng lên cùng một con ngựa với mình.

Hấn mất trí nhớ, là nói dối sao?

“Người dù gì cũng là thân nữ nhi, hành sự cũng nên cẩn thận một chút. Nếu lúc này không phải ta đến kịp thì người đã bị bọn lính Phồn Lư kia....” Hấn bỏ lửng

câu nói.

Nghe đến đây, nàng chột rùng mình. Không ngờ sự bất cẩn của mình có thể dẫn đến hậu quả tồi tệ đến vậy.

Nhìn xuống bàn tay đang cầm dây cương của hấn, nàng thoáng thấy nơi có một vết thương, máu vẫn chưa khô hẳn.

Lẽ nào, là vì cứu nàng mà hấn bị thương?

“Thánh thượng, tay của người...”

“Vết thương ngoài da thôi.” Hấn đưa mắt quan sát xung quanh, vờ như không chú ý đến cuộc đối thoại với nàng, nhưng trong lòng thì khắp khởi mừng thầm.

Nàng quả nhiên không phải hoàn toàn lạnh lùng với hắn. Nàng còn quan tâm hắn.

Thật ra, muốn khẳng định xem Lê Ứng Thiên có thật sự quên nàng hay không cũng không phải là chuyện khó. Nàng đang ngồi phía trước, nên chỉ cần giả vờ mệt mỏi mà vô tình tựa vào lồng ngực hắn lúc này, sẽ có thể dựa vào nhịp tim mà phát hiện phản ứng của hắn đối với nàng.

Thế nhưng, nếu hắn thật sự nói dối, nàng làm vậy chẳng khác nào khơi dậy tình cảm mà hắn vờ chôn giấu. Nếu hắn đã làm như quên đi nàng thì hắn là cũng có

cái lý của mình. Khiến cảm xúc của hắn quay lại, chỉ làm hắn thêm thương tổn mà thôi.

...

Suốt quãng đường trở về quán trọ, không biết đã bao nhiêu lần hắn muốn chạm vào nàng, nhưng cuối cùng vẫn phải cầm lòng. Mấy ngày bận rộn quốc sự đã khiến hắn tưởng chừng mình đã có thể buông tay đối với nàng. Thế nhưng, nụ hôn của Lê Nguyên Phong lại khiến cảm xúc trong lòng hắn hỗn độn thêm lần nữa.

Nhìn cảnh hoàng đệ của mình ôm lấy nàng, hắn có cảm giác mình biến thành kẻ thứ ba. Tại sao? Nàng vốn là vợ hắn, mà

hắn ngay cả bày tỏ tình cảm với nàng cũng phải dè chừng? Thấy nàng âu yếm bên người khác cũng phải đứng một góc mà không lên tiếng?

Không, hắn không phải là kẻ thứ ba. Hắn là phu quân danh chính ngôn thuận của nàng.

Hạ Vy về đến quán trọ liền lên tiếng nhờ Thuỷ Trúc chăm sóc vết thương trên tay Lê Ứng Thiên, rồi đi thẳng lên phòng Lê Nguyên Phong. Nàng không tự tay băng bó cho hắn thật ra không chỉ là vì tình trạng của Lê Nguyên Phong nghiêm trọng hơn, mà còn là vì nàng không muốn hắn

nuôi thêm hy vọng đối với mình.

Lê Ứng Thiên nhìn theo bóng lưng nàng, cay đắng nhận ra trong lòng nàng hắn đã không còn quan trọng nữa. Hắn tự gây ra vết thương kia là muốn níu kéo thêm chút thời gian được ở cạnh nàng. Vậy mà, nàng lại lạnh lùng đến nỗi vừa về đến quán trọ đã xem như hắn không hề tồn tại.

...

Theo lời thầy thuốc thì Lê Nguyên Phong chỉ là mất nhiều máu, lại dùng sức quá độ, khiến cơ thể yếu đi nên hiện giờ vẫn chưa tỉnh lại. Tức là, không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Nàng ngồi bên giường, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào má hấn, bất giác nhớ đến cảnh tượng đêm qua.

Hấn chủ động ôm nàng, nàng chủ động hôn hấn, có phải như thế là hai người đã quyết định đến với nhau?

Nàng cứ ngồi như thế mãi...

Không phải đang suy nghĩ, mà là trống rỗng.

Đến khi Lê Nguyên Phong tỉnh dậy, nắm lấy tay nàng, tâm trí nàng mới quay về hiện tại.

“Nguyên Phong, vết thương còn đau không?” Nàng khẽ khàng chạm vào ngực hắn.

“Tại sao không nghe lời ta?” Hắn nói, không nhìn vào mắt nàng, mà chăm chú nhìn những đường gân ẩn hiện nơi cổ tay nàng.

“Em...tôi...” Nàng lúng ta lúng túng, không biết phải xưng hô thế nào cho đúng. Tình cảm giữa nàng và hắn lúc này vẫn còn đang lơ lửng. Nàng sợ nếu đặt chân nhầm đường, mối quan hệ tốt đẹp trước giờ cũng sẽ theo đó mà tan vỡ.

Lê Nguyên Phong nghe nàng bất chợt đổi cách xưng hô, ánh mắt liền chuyển sang

gương mặt bối rối của nàng.

“Tôi... tôi không nỡ để thế gian mất đi một mỹ nam.” Không lẽ trơ mặt nói với hắn một câu sến rện rằng nàng lo lắng cho hắn? Thôi thì lấy một lý do tuy là nói dối nhưng hợp với bản chất của nàng.

“Mỹ nam cái gì?” Hắn khẽ nhẹ vào bàn tay nàng một cái. “Nàng đó, từ nay ra đường chỉ được ngắm ta thôi.”

Như vậy, là...

YÊU?

Nàng không đáp, chỉ cúi mặt xuống một chút. Nhìn thoáng qua thì dễ tưởng nàng

e lệ, nhưng thật ra, nàng đang tự nhủ
“Cơm có thể nhịn, nhưng trai đẹp thì không thể không ngắm.”

Bất quá, nàng không thể nói một câu đả kích như thế với bệnh nhân trước mặt nàng.

“Mỹ nhân, trước mặt ta không nên nghĩ điều gian trá.”

Bị hấn lật tẩy, nàng chỉ còn biết hehe cười mấy tiếng.

Nghe nàng cười, hấn thở dài, tặc lưỡi buông một câu.

“Quả là sắc nữ.”

Bên cạnh là một tên đẹp trai như hấn. Nếu nàng không làm sắc nữ, chẳng lẽ đi làm tu nữ?

Quay đi ngoảnh lại, trời cũng đã về chiều.

Nghe Thuỷ Trúc nói giữa trưa hình như Lê Ứng Thiên có ra ngoài một lúc, sau đó thì trở về quán trọ. Lúc nàng xuống lầu, hấn vẫn còn ở đấy.

Hấn đứng tựa vào thành cửa, nhìn ra khoảng sân rộng, đôi mắt như phủ một lớp sương. Đến khi trông thấy nàng, lớp

sương ấy như có nắng xuyên qua, nhưng cũng chỉ kịp loé lên trong giây lát rồi lại chìm trong hư ảo.

“Thánh thượng, người có định ở lại dùng cơm tối không?” Nàng nhỏ nhẹ lên tiếng. Tự dưng, lại sức nhớ đến những bữa cơm nhai nuốt triệu triệu để kịp phê duyệt tấu chương của hần ngày xưa.

“Ừm.” Hần trầm giọng đáp.

Tuy nàng không muốn gần gũi với Lê Ứng Thiên, nhưng cũng không đành lòng đối với hần quá lạnh lùng. Hần thật sự quên nàng cũng được, giả vờ quên nàng cũng được. Kéo căng sợi dây, chỉ làm mối quan hệ hai người thêm phức tạp.

À không, giờ đã là mối quan hệ ba người.

Lê Ứng Thiên nghe tiếng bước chân nàng ngày một xa dần mà thấy tim mình lạnh buốt. Đến giờ, hắn mới biết rằng, điều đau khổ nhất không phải là nàng hận hắn đến khắc cốt ghi tâm, mà là nàng tha thứ cho hắn, đối xử với hắn cứ như hắn chưa từng đủ quan trọng để tổn thương nàng.

Nhìn nàng, hắn nhớ lại những ngày tháng hai người còn ở bên nhau. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi ấy mà hắn như được tận hưởng hết những hương vị tuyệt vời nhất của cuộc đời. Nàng cười với hắn, nàng giận dỗi hắn, nàng ngả vào

lòng hần, nàng hôn hần, nàng nấu ăn cho hần. Mỗi lần nghĩ đến việc nàng lặp lại những hành động ấy với người đàn ông khác, hần lại cảm thấy như tim mình bị một bầy rết gặm nhấm liên hồi.

Hần nắm quyền chưa bao lâu, thế cục trong triều còn chưa vững, quả thật không đủ khả năng bảo vệ nàng. Hậu cung như một bầy rắn độc bơi son trát phấn, tranh quyền đoạt lợi, làm sao có thể bỏ qua một người phụ nữ được hần thương yêu? Hần hiện nay còn phải lợi dụng các thế lực trong triều, không phải cứ muốn diệt người nào là diệt, ít nhất cũng phải đợi một hai năm nữa mới có thể tương đối tự do. Trong một hai năm ấy, làm sao biết chắc được chuyện gì sẽ xảy ra?

Thế nhưng, nếu hấn để nàng đến bên Lê Nguyên Phong, nàng sẽ không bao giờ quay đầu lại, bởi những gì hấn không thể cho nàng, hoàng đế của hấn đều có thể. Buông tay bây giờ, tức là sẽ phải mãi mãi buông tay.

Mà hấn, lại không muốn sống thiếu nàng.

...

Lê Ứng Thiên lại rời khỏi quán trọ một hồi lâu, khiến Hạ Vy tưởng chừng hấn không có ý định quay về. Không ngờ, đến khi nàng quyết định động đũa vào đồng thứ ăn nguội lạnh, hấn lại xuất hiện trước mặt nàng.

Thật ra việc nàng mời hấn ở lại ăn tối là một hành động bốc đồng hết sức sai lầm. Bữa ăn mà nàng tưởng có bốn người, cuối cùng lại chỉ có hai người. Lê Nguyên Phong vẫn còn yếu phải ăn trên giường, Thuỷ Trúc là nô tỳ, không thể ngồi ăn cùng hoàng đế. Nàng đã định viện cớ thân phận thấp kém để rời đi, nhưng hấn lại bảo nàng ở lại, mục đích là để hỏi nàng tình hình buôn bán ở Tế Châu.

Dù cuộc nói chuyện chỉ xoay quanh đồng tiền, nhưng nàng cũng không vì thế mà lơ là phòng bị. Nếu cả một thương dân như Vampire mà Lê Ứng Thiên cũng đề phòng, thì một người vừa có thân thế,

vừa giàu có như Lê Nguyên Phong làm sao có thể thoát khỏi cặp mắt đa nghi của hắn.

Tuy đến giờ hắn vẫn đang tận hưởng sự cạnh tranh giữa Lê Nguyên Phong và Vampire để ngư ông đắc lợi, nhưng trong đầu hắn đã ít nhiều có đôi sách với từng người nếu thế lực của người đó trở nên quá lớn. Sự việc hiện giờ lại càng phức tạp, vì đối với Lê Ứng Thiên, nàng mang thân phận là em gái Lý Thiệu Minh, lại đi giúp đỡ Lê Nguyên Phong. Nếu Lê Ứng Thiên cho rằng hai người đó cấu kết với nhau, nàng cũng không mấy ngạc nhiên. Ngoài sáng thì cạnh tranh khốc liệt, trong tối thì hợp tác, chẳng phải Lê Nguyên Phong hiện lên là một con người

rất có dã tâm sao?

Mối quan hệ giữa Lê Nguyên Phong và Vampire, nàng đã nghĩ đến từ lần nghe những lời của Vampire hôm nọ. Thật ra hấn yêu Trần Lâm Nguyệt như thế, buông một vài câu nói xấu tình địch không phải là chuyện lạ. Vả lại, đặt trong tình cảnh hai bên lúc đó đang cạnh tranh trong việc buôn bán với ông Carlos, việc hấn muốn khiến nàng dao động để giảm bớt lực lượng của Lê Nguyên Phong là hoàn toàn có khả năng. Có điều, hấn đã mất bao công sức giả vờ yếu đuối nhu nhược trước Lê Ứng Thiên, thật sự có thể bất cẩn đến nỗi thẳng thừng bộc lộ trước Lê Nguyên Phong như thế sao?

Nếu là Lê Nguyên Phong hợp tác với Vampire, việc này lại càng khó hình dung. Cứ cho là Lê Nguyên Phong muốn dùng tiền của Vampire để gây dựng thế lực, thì việc Vampire đồng ý giúp hắn cũng là điều khó hiểu.

Mục đích của Vampire là đưa con trai của mình và Trần Lâm Nguyệt thừa kế ngôi vua của họ Lê, giành lại quyền lực cho họ Trần. Trong khi đó, Trần Lâm Nguyệt lại mang danh nghĩa là vợ Lê Ứng Thiên. Như vậy, lấy gì đảm bảo Lê Nguyên Phong sau khi một tay che trời sẽ để yên cho đứa bé kia làm một hoàng đế có thực quyền, lại chưa kể đến việc hắn có thể âm mưu soán vị? Việc này nàng có thể nghĩ tới, không lý nào Vampire lại

không nghĩ tới.

Hay là, trong tay Vampire có thứ gì đó khiến hắn tin chắc mình có thể uy hiếp Lê Nguyên Phong?

Giờ đây, nàng chỉ mong một điều duy nhất, là Lê Nguyên Phong chưa từng có ý định mang nàng vào ván cờ quyền lực.

Suốt bữa ăn đêm ấy, nàng cứ thao thao bất tuyệt về lợi ích của ngoại thương. Tuy đối với thời đại này thì việc thông thương với nước ngoài cũng dẫn đến một số vấn đề trong xã hội, nhưng nàng cứ cố tình lờ đi việc ấy. Không hẳn là vì bảo vệ túi tiền của mình, mà là vì đứng ở vị trí của nàng, phản ứng như thế mới hợp

với dự đoán của Lê Ứng Thiên. Nàng càng cố tỏ ra công bằng, hấn càng nghĩ nàng đang suy tính điều gì đó.

“Bánh ngọt này rất ngon, trăm muốn ăn thêm một ít nữa.” Hấn nói.

Lệnh vua ban xuống, nàng dĩ nhiên phải nhanh chóng chấp hành, chạy vào bếp lấy thêm bánh mang lên.

Quả nhiên, mang lên bao nhiêu chiếc, hấn đều xử lý sạch sành sanh không còn một mẩu, khiến nàng không khỏi tự hào về khả năng bếp núc của mình.

Vừa thoáng thấy bóng Lê Ứng Thiên rời khỏi cửa, Thuỷ Trúc đã bước vào, chụp

lấy cổ tay nàng, đôi chân mày cong cong chau lại.

“Em vẫn còn khoẻ lắm mà.” Nàng có chút ngạc nhiên vì Thuỷ Trúc tự dung lại bắt mạch cho mình.

“Lúc nãy lấy quần áo đi phơi, chị tình cờ thấy ánh nhìn của hoàng đế lúc em uống trà rất lạ.” Gương mặt Thuỷ Trúc không có vẻ gì là đang đùa giỡn.

Nghe đến đây, nàng có phần chột dạ.

“Vậy chị có phát hiện em có gì bất thường không?”

“Hiện giờ thì không, có thể chị quá đa

nghi.” Thuỷ Trúc buông tay nàng ra, trong vẻ nhẹ nhõm vẫn có một chút lo âu.

Nàng cũng chỉ mong là Thuỷ Trúc đã quá đa nghi.

Chương 62: Thương Buôn

T

ối đến, trời lại đổ mưa phùn.

Giúp Thủy Trúc dọn dẹp bát đĩa xong, nàng lên phòng thăm Lê Nguyên Phong một chút, tiện thể đem mấy chiếc bánh ngọt lên cho hắn ăn tráng miệng.

“Mỹ nhân của ta không ngờ nàng cũng có chút tài bếp núc nha.” Hắn cầm chiếc bánh lên, cười híp mắt, cắn ngon lành.

“Em ...” Nàng ngập ngừng, vẫn còn hơi ngượng miệng với cách xưng hô mới.

“Em từ nhỏ đã theo mẹ xuống bếp nấu ăn, có thể không giỏi sao?” Ngay sau đó liền thay đổi thái độ, mặt hất lên trời song song với trần nhà.

Khi nghe Lê Ứng Thiên khen bánh ngon, nàng liền nghĩ đến chuyện nhanh chóng mang số bánh còn lại lên đây, để được nghe hần khen nàng giỏi. Vì vậy, dù lúc làm bánh không nghĩ đến việc tổng số bánh ngọt thiếu dinh dưỡng này cho tên bệnh nhân liệt giường trước mặt, lúc xuống bếp lấy bánh cho Lê Ứng Thiên, nàng cũng gói ghém cho hần hai ba chiếc.

Lê Nguyên Phong ăn xong, trù mển đưa tay chạm vào nàng, lưu luyến nắn nắn chiếc gò má căng phồng,

“Sao một mỹ nam như ta lại đi yêu một người có nụ cười ngốc nghếch như nàng nhỉ?”

Nàng “Hừm” một tiếng, gạt tay hất ra.

“Chê ngốc sao còn sờ soạng làm gì?”

Hắn không đáp, chỉ giơ bàn tay lên trước mặt, lật qua lật lại như đang tự nói với bản thân.

“Uhm, chắc đã chùi sạch dầu rồi.”

Nàng quệt quệt qua gò má mình, quả nhiên có dính dầu. Đáng ghét, tên ham ăn này sau khi tận hưởng thành quả lao động

của nàng xong, còn ‘vắt chanh không bỏ vỏ’ muốn dùng nàng làm khăn lau tay.

“Anh đừng tưởng mình bị thương thì em không nỡ đánh anh.” Nàng đứng phắt dậy, chống nạnh. “Anh chỉ bị thương phần trên thôi, em sẽ đánh phần dưới.”

Hắn nháy mắt, khoé môi cong lên, tạo thành một nụ cười tà mị,

“Nàng nhắm chuẩn một chút, nếu không người thiệt thòi sẽ là nàng đấy.” Đuôi mắt hắn hiện lên một tia quỷ quyết. “Ta nói thật.”

Hiểu ra ẩn ý của hắn, nàng bất giác đỏ mặt.

Không muốn cho hắn đắc ý được thấy mình xấu hổ, nàng hùng hùng hổ hổ chà tay vào lớp giấy gói bánh. Bao nhiêu dầu, bao nhiêu đường đều trát hết lên mặt hắn.

“Cho tôi nay kiến căn mặt anh sung vù như cái bánh bao luôn. Xem có còn đi lừa tình con gái nhà lành được nữa không.” Nàng nở một nụ cười phản diện.

“Hừm, ta đã rơi vào tay nàng. Muốn căn muốn liếm, tùy ý nàng.” Hắn vờ giả giọng oanh oanh liệt liệt của một anh hùng khi rơi vào tay giặc.

Không phải chỉ mới đây, mà từ lúc bắt

đầu quen biết hần, nàng đã thấy âm ỨC
mỗi lần nhìn gương mặt đẹp trai của hần
rồi. Rõ ràng là gian manh, lại được trời
phú cho bản mặt ngây thơ hồn nhiên vô
tội. Còn nàng...

“Mỹ nhân, đang nghĩ gì mà trông ngốc
thế?” Hần dịu dàng vươn tay kéo nàng
vào lòng ngực mình, giọng chột nhẹ bẫng
đi như gió thoảng. “Ngốc nghếch như
nàng, nếu một ngày nào đó không có ta
bên cạnh, nàng làm sao sống...”

Nàng im lặng, vùi đầu vào vai hần,
không muốn nghĩ đến một ngày như thế.
Từ trước đến giờ, kể cả lúc chưa yêu
hần, nàng luôn cho rằng sự có mặt của
hần bên cạnh mình là một việc hiển

nhien. Giống như dù đi đến nơi nào, cũng sẽ nhìn thấy mặt trời.

Nàng không muốn hắt xa nàng, hoàn toàn không muốn.

Có lẽ vì chưa quen với môi quan hệ mới giữa mình và Lê Nguyên Phong, nên mấy hôm nay nàng đều thức rất khuya, đầu óc cứ lờn vờn một loạt những ý nghĩ mơ hồ, chẳng rõ vui buồn. Quen nhau đã lâu như vậy, từng cười cười nói nói bao nhiêu chuyện, thế mà giờ chạm mặt nhau buổi sáng nàng lại không tự chủ được, đỏ mặt mà cười ngượng. Thật muốn nuôi một con chuột chũi để giúp mình đào cái lỗ

mà.

Tối thức khuya, nên buổi sáng nàng thường dậy trễ. Cũng may là ở tiền trang hiện nay cũng không có việc gì quan trọng nên sự lười biếng của nàng không bị ai chú ý.

Cũng bởi tận đến lúc mặt trời lên cao mới dậy, nàng không biết Lê Ứng Thiên đã đến tìm Lê Nguyên Phong từ sớm. Khi nàng đẩy cửa vào, hai người đang bàn bạc điều gì đó có vẻ rất hăng say, nên nàng theo quy tắc thông thường mà đóng cửa lại, xuống bếp kiểm chút gì lót dạ. Nếu là việc ảnh hưởng đến nàng, Lê Nguyên Phong nhất định sẽ kể lại. Nàng chẳng cần tò mò nghe lén làm gì.

Bàn bạc xong, Lê Ứng Thiên cũng vội vã ra về chứ không nán lại ăn trưa, chắc là còn đang bận việc. Tuy không còn vương vấn mối quan hệ trước kia, nàng vẫn thấy thương cảm khi hẳn cứ phải chạy đông chạy tây lo việc triều đình. Nếu sinh ra ở thời cổ đại, có lẽ nàng đã vì sự ngưỡng mộ ấy mà ở lại bên hắn, đồng vợ đồng chồng. Rất tiếc, nàng bị ảnh hưởng sâu sắc tư tưởng một vợ một chồng, không đủ can đảm để thử thách sự cao cả của mình.

“Hoàng huynh đến gặp ta có việc cực kỳ quan trọng, muốn nghe kể không?” Lê Nguyên Phong làm ra gương mặt còn nghiêm trọng hơn cả việc sắp tiết lộ Lê

Ứng Thiên là người sao Hoả, hoàn toàn tương phản với giọng điệu khô hời của hắn.

“Hừm, anh rõ ràng là thèm kể cho em gần chết, còn giả vờ thả câu.” Nàng lườm hắn.

“Nàng cũng nên cho ta chút hào hứng của người kể chuyện chứ.” Hắn hờn dỗi nói.

“Được rồi, mỹ nam, em đang tò mò đến phát điên đây, anh kể đi.” Nàng cũng học theo lối nói chuyện cường điệu của hắn.

Nghe nàng gọi mình ‘mỹ nam’, hai mắt hắn sáng rực lên. Dễ dụ ghê!

“Đạo này việc buôn lậu muối ở biên giới càng lúc càng dày đặc. Các chủ ruộng muối ở Lạc Việt rất bức xúc vì thuế muối quá cao đã ảnh hưởng đến giá muối, nên người dân đổ xô mua muối lậu, khiến họ thất thu.”

“Có phải vấn đề là nếu giảm thuế thì sẽ mất nguồn vốn đầu tư cho các mỏ muối mới. Còn nếu không giảm thuế thì các chủ ruộng muối và diêm dân sẽ vì thiệt hại nặng mà bỏ nghề?”

“Ừm.”

So về cái lợi và cái hại trước mắt, có vẻ như Lê Ứng Thiên nên giảm thuế. Nền công nghiệp sản xuất muối hiện tại bị nếu

đình trệ thì làm sao đầu tư cho tương lai được. Chưa kể, sự lớn mạnh của thị trường buôn lậu sẽ không chỉ gây ảnh hưởng đến ngành muối, mà còn có nguy cơ kích thích buôn lậu ở các mặt hàng khác khi có sự chênh lệch giá cả ở hai nước, một khi người dân đã quen với việc đủ can đảm mua hàng lậu.

Vấn đề là, nà^{ng} đoán Lê Ứng Thiên khi đề ra thuế muối, mục đích chính không hẳn là quan tâm đến việc đầu tư cho mỏ muối mới ở góc độ kinh tế mà là muốn dần dần kiềm hãm ảnh hưởng của Vampire ở thị trường này. Tạo cơ hội cho các thương nhân nhỏ hơn, tức là sẽ có thể giảm bớt thị phần của Vampire. Đồng thời, đánh thuế vào ngành muối chủ

lực của họ Lý cũng sẽ giảm đáng kể nguồn thu nhập hàng năm của Vampire. Tuy luôn nói là vì lợi ích quốc gia, nhưng xưa nay khi hậu quả có vẻ không nghiêm trọng, các bậc vua chúa luôn chú trọng đối phó thù trong hơn là giặc ngoài. Lê Ứng Thiên cũng không ngoại lệ.

“Vậy cuối cùng hai người quyết định thế nào?” Nàng thật ra cũng không quan tâm quốc sự mấy, nhưng lại có máu tò mò.

“Giảm một phần thuế, đồng thời trấn an diêm dân rằng sẽ lấy tiền thuế ấy tập trung vào việc chống buôn lậu qua biên giới.” Hấn trả lời ngắn gọn.

Có vẻ như, dù là mục đích kinh tế hay chính trị, Lê Ứng Thiên cũng đều không muốn buông tay.

“Mỹ nhân, nàng thấy quyết định này thế nào?” Hấn gấp chiếc đùi gà vào chén nàng, chờ đợi.

“Không tệ, nhưng khó thắng nổi quy luật cung cầu.”

“Nàng nói vậy tức là...chê quyết định của ta với hoàng huynh?” Hấn bắt đầu xụ mặt, như một đứa trẻ làm rơi mất kẹo.

“Địa hình biên giới hiểm trở thế nào, anh chắc biết rõ hơn em.” Nàng từ tốn nói. “Hơn nữa, lái buôn có thể không theo

biên giới phía bắc để dón hàng xuống, mà theo đường biển, hoặc bọc theo tiểu quốc Tê Lô xuống biên giới phía tây, triều đình làm sao quản nổi.”

“À, chuyện này mỹ nam của nàng có nghĩ đến rồi.” Hấn nói có vẻ tự hào, nhưng sau đó lại xuống giọng. “Nhưng hoàng huynh xem việc trấn áp Lý Thiệu Minh và ngăn chặn buôn lậu là quan trọng như nhau, nên không muốn nhượng bộ thuế muối quá nhiều.”

“Không muốn giảm thuế nhiều, lại muốn không chế việc buôn lậu...” Nàng tắc lưỡi. “Đúng là cái tham của bậc đế vương.”

Nếu kế hoạch của Lê Ứng Thiên không thành công, hệ thống các quán ăn và xưởng sản xuất thực phẩm khô của Lạc Vinh tiền trang đầu tư cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi giá muối. Lê Nguyên Phong là vương gia, không thể nào lại cho thuộc hạ đi mua muối lậu. Nếu giảm thuế muối quá nhiều, về lâu dài cũng không có lợi cho Lạc Vinh tiền trang, vì có nguy cơ Vampire sẽ có thêm tiền để đầu tư cho một hệ thống tiền trang mới.

Lợi thế của Lạc Vinh tiền trang hiện nay không chỉ nằm ở việc có hệ thống rộng lớn, mà còn vì mô hình này mới lạ, chưa có đối thủ cạnh tranh. Nàng không đủ tự tin để đảm bảo phương pháp kinh doanh này không bị Vampire sao chép. Hơn

nữa, mỗi quan hệ trên thương trường của Vampire hiện nay lớn hơn nhiều so với Lê Nguyên Phong. Không có một khoảng thời gian đủ dài để phát triển, khiến khách hàng hiện tại phải phụ thuộc vào Lạc Vinh tiền trang, chỉ e một khi Vampire tập trung khai chiến, Lạc Vinh khó thắng.

“Nguyên Phong, hay là nhờ Phi Long hoàng triều giúp đỡ?”

“Phi Long hoàng triều?”

“Chẳng phải họ cũng có hệ thống thuế muối tương tự Lạc Việt sao, chỉ khác là họ có thể sản xuất với số lượng lớn, nên thành phẩm mới có giá rẻ hơn Lạc Việt

một chút. Thương nhân bên đó tuần hàng sang Lạc Việt phi pháp, tức là triều đình họ cũng bị thất thu nguồn thuế. Hơn nữa, tình hình của họ hiện nay cũng giống như vấn đề của Lạc Việt ta khi mở cửa buôn bán ở Tế Châu vậy. Thương nhân thấy bán cho người nước ngoài có lợi hơn, nên không mặn mà với thị trường trong nước, khiến nguồn cung ứng cho dân trong nước lại bị giảm xuống vì năng suất trong sản xuất chưa tăng kịp.”

Lê Nguyên Phong gật gù mỉm cười, nhìn nàng xu nịnh.

“Ta đã hiểu ý nàng. Mỹ nhân của ta thật giỏi.”

“Còn phải nói.” Nàng toe toét cười đắc thắng. Ngày trước còn bị phạt viết nguyên một bài luận về mấy vụ thuế này thuế nọ mà, dĩ nhiên nhớ rõ.

“Nhưng về ngoài góc nghề thì không làm sao thay đổi được. Đáng tiếc, đáng tiếc...” Hắc thở dài.

Cái tên ham ăn này dù đã nói yêu nàng, vẫn không bỏ sở thích trêu nàng.

Về việc nên trực tiếp đưa thuyết khách đến trình bày với Phi Long hoàng triều, hay âm thầm dùng biện pháp khác để họ tự thấy tác hại của việc buôn lậu này, dĩ nhiên anh em họ Lê sẽ có suy nghĩ tường tận hơn nàng.

Cuộc chơi này, hình như Vampire vẫn chưa có động tĩnh gì.

Lê Ứng Thiên không thể ở lại Tế Châu quá lâu. Dù không xảy ra vấn đề buôn lậu muối, hắn cũng phải tranh thủ về cung, đề phòng vây cánh họ Nguyễn có âm mưu. Trong bữa ăn cuối cùng này, Thuỷ Trúc đã theo lời dặn dò của Lê Nguyên Phong, làm toàn những món Lê Ứng Thiên thích.

Đứng nhìn những món ăn được mang lên, nàng chợt thấy một cảm giác nặng nề ở trong tim. Chưa bao giờ nàng biết hắn

thích những món này.

Trước kia, nàng từng nghĩ mình rất hiểu Lê Ứng Thiên, nhưng thật ra nàng không biết gì hơn ngoài những suy tính của hắn, cùng với việc hắn yêu nàng. Hắn thích ăn gì, nàng không biết. Việc nho nhỏ nào có thể khiến hắn vui, nàng càng không rõ.

“Hoàng huynh bảo trọng.” Lê Nguyên Phong vừa nói vừa đưa túi trái cây cho Lê Ứng Thiên. “Vừa đi vừa ăn cho vui”.

“Nguyên Phong, ta không tham ăn như đệ.” Lê Ứng Thiên cất giọng phàn nàn, nhưng tay vẫn nhận lấy quà. “Ta đã cho người tiền hành trùng tu lại lăng tẩm của phụ hoàng. Bốn tháng nữa nhớ thu xếp

trở về kinh thành làm lễ.”

“Thần đệ biết rồi.”

“Thánh thượng đi đường cẩn thận.” Nàng nói.

“Ừm.” Hắc không nhìn nàng, mà quay mặt đi như lẩn tránh.

Lê Ứng Thiên ra khỏi cửa không bao lâu, nàng và Lê Nguyên Phong cũng ai về phòng nấy.

...

Trời mùa hè oi ả, nên đêm ngủ phải mở cửa sổ một chút cho thoáng gió. Không

ngờ, lúc cánh cửa mở ra, nàng lại phát hiện Lê Ứng Thiên đang đứng dưới sân, cầm chiếc lồng đèn kéo quân, đứng nhìn lên cửa sổ phòng nàng.

Hắn trở lại, tìm nàng.

Nếu như hắn không thấy nàng, nàng đã còn có thể vờ như không thấy hắn. Thế nhưng, từ lúc bóng nàng rõ dần nơi khung cửa, ánh mắt hắn đã dán chặt vào nàng.

Tránh được một lúc, không tránh được cả đời.

“Thánh thượng, người chưa khởi hành sao?” Nàng bước đến chỗ hắn, đứng cách hắn chừng một sải tay.

Hắn chỉ im lặng, đứng đó nhìn nàng.

Lê Ứng Thiên vẫn là Lê Ứng Thiên, đối với việc tình cảm, không những do dự không quyết, mà còn không biết bản thân muốn gì.

“Nếu thánh thượng có việc cần bàn với vương gia, dân nữ sẽ lên gọi vương gia.”

Nàng quay đi, trong lòng cười khỏ. Cứ thế này thì hắn bao giờ mới có được tình yêu. Cứ từng người, từng người đi qua cuộc đời hắn, nhưng hắn sẽ chẳng níu giữ được ai.

“Đừng đi!”

Hắn buông chiếc đèn lồng xuống đất, choàng tay ôm chặt lấy nàng.

“Thánh thượng...” Nàng cố cùng vẫy để thoát ra, nhưng không sao kháng cự nổi vòng tay mạnh mẽ kia.

“Gọi ta một tiếng ‘Ứng Thiên’.” Hắn nói, áp sát môi vào má nàng. “Gọi xong ta sẽ buông tay.”

“Ứng Thiên.” Nàng chậm rãi bật ra hai chữ đó.

Và hắn đã thật sự buông nàng.

Quân vô hí ngôn.

“Trăm chẳng qua chỉ là rời cung đã lâu, không có dịp gần nữ sắc. Người đừng làm tưởng.” Giọng có một chút mỉa mai. Không biết là mỉa mai nàng, hay mỉa mai chính bản thân mình.

“Dân nữ tự biết thân phận của mình.” Nàng cúi đầu, trong lòng lửa giận bùng bùng.

Hắn cất bước quay đi, để lại chiếc đèn lồng chỏng chơ ở giữa sân.

“Chờ ta.”

Dường như hắn đã nói như thế, nhưng nàng không nghe rõ.

Chờ ư?

Chờ đến bao giờ...

Lê Nguyên Phong miết ngón tay lên khung cửa, nhìn xuống sân. Trong lòng như có một áng mây đen nhẹ lướt qua.

Chương 63: Thương Trường

D

ạo này công việc ở tiền trang đã đi vào nề nếp, nhân viên quen với nguyên tắc làm việc, các chi nhánh cũng phối hợp với nhau khá nhịp nhàng. Chỉ cần không có bất trắc xảy ra, ngày ngày nàng chỉ việc ngồi một chỗ đợi tiền từ túi người khác chảy vào. Nghĩ đến việc mình góp phần tạo việc làm cho bao nhiêu người, góp vào ngân khố quốc gia bao nhiêu tiền, nàng thấy thật tự hào. Thế mà, khi nói với Lê Nguyên Phong suy nghĩ ấy, hắn lại dội một gáo nước lạnh vào nàng.

“Mỹ nhân, ta nghĩ bây giờ nàng nên tìm một cái tên giả là vừa.”

“Sao phải tìm tên giả?”

“Hôm qua ta bấm đốt ngón tay, đoán được nàng sẽ là người kéo nền kinh tế Lạc Việt vào thảm họa.” Hắc châu châu mày, giả dáng thầy bói mù, ra điều nghiêm trọng. “Nếu nàng không muốn bị hậu thế nguyên rủa đến nỗi phải đội mồ sống dậy, phải tìm một cái tên giả gạt người thôi.”

Nàng lườm hắc một phát sắc như dao, rồi cầm nguyên chồng sổ sách đập vào lưng hắc. Những tưởng ngày ấy sau khi nhìn thấy cảnh tượng dưới sân, hắc sẽ

hót ha hót hã tìm cách nịnh bợ để giữ chân nàng, không ngờ hấn vẫn chứng nào tật nấy, có cơ hội là không ngần ngại hiếp đáp nàng. Dĩ nhiên nàng biết mình không có cửa làm vĩ nhân lưu danh sử sách, nhưng khen nàng vài câu chẳng lẽ đối với hấn khó đến vậy sao?

Sau mười giây xoay mặt ra cửa sổ, tự véo má mình mấy cái, hai hàng lệ long lanh lập tức tuôn ra. Nếu chỉ rơi nước mắt, tên không có trái tim kia sẽ chẳng đời nào phát hiện ra nàng khóc. Vì vậy, nàng phải phụ họa thêm vài tiếng nức để xúc động lòng người.

“Mỹ nhân, sao lại khóc rồi?” Hấn bước đến trước mặt nàng, cúi người dùng tay

ngăn giọt nước mắt vừa chực tuôn xuống
gò má của nàng.

Nàng không thềm trả lời, mà quay mặt
sang hướng khác.

“Là ta ăn hiếp nàng sao?”

Chẳng phải hấn đang đồ dành nàng sao?
Tại sao nghe giọng hấn, nàng lại có linh
cảm hấn chuẩn bị dội thêm cho nàng một
gáo nước lạnh thế này?

“Mỹ nhân, khi khóc mà để nước mắt tuôn
như mưa chính là hạ sách. Để ta dạy cho
nàng...” Hấn nói, giọng điệu cứ như anh
tiếp thị đẹp trai vẫn hay ghé nhà nàng.
“Không nên để nước mắt tuôn xuống, mà

phải giữ nó lại, rung rung trong hốc mắt đỏ hoe. Tốt nhất là hai cánh môi phải run run một chút, nhưng đừng có nấc lên.” Hấn dừng lại một chút, đằng hắng, rồi tiếp tục. “Phải tỏ ra là bản chất mình mong manh dễ vỡ mà phải cố gắng làm như mạnh mẽ.”

Nàng nghe xong, lập tức giương đôi mắt ráo hoảnh nhìn hấn, như nhìn một quái nhân.

Nếu không phải tiếp xúc với hấn lâu ngày, nàng sẽ tin rằng hấn là một...đại hoa khôi ở nam sủng viện nước danh đất Việt.

“Không cần nhìn ta đầy ngưỡng mộ như

thế.” Hấn xua xua tay, rút cây quạt ra, phe phẩy. “Nhớ năm xưa, với gương mặt ngây thơ mũm mĩm cùng tài năng khóc của mình, ngay cả nhị hoàng huynh nổi tiếng bậm trợn cũng phải bại dưới tay ta. Ban đầu, huynh ấy giật kẹo của ta, sau khi ta khóc, huynh ấy chẳng những phải trả lại kẹo cho ta, mà còn đưa ta luôn cả kẹo của bản thân.”

“Mỹ nam hoạ thuỷ.” Nàng thẳng thừng kết luận.

“Nàng khen thì ta nhận.”

Kế hoạch nước mắt cá sấu của nàng chẳng những thất bại, mà còn bị hấn giáo huấn một trận về...kĩ thuật khóc. Nàng

mà còn ngồi đây với hấn, thế nào cũng bị
tạt thêm gáo nước lạnh thứ ba.

Vậy mà nói yêu nàng sao? Một chút cũng
không chịu nhường nàng.

Hấn thấy nàng bỏ về phòng, cũng chẳng
buồn gọi lại.

...

Đóng cửa phòng lại, nàng tự rót cho
mình một tách trà, cố dìm xuống cơn âm
ức. Lúc này, nàng mới phát hiện ra trên
bàn có một chiếc hộp màu đỏ thẫm, đang
chặn lên một tờ giấy nhỏ.

Bên trong chiếc hộp, là con dấu của Lạc

Vinh tiền trang.

“Mỹ nhân, từ nay ta phó thác gia sản của ta cho nàng. Lỡ như nàng làm ăn thất bại, chúng ta chỉ có nước dắt nhau đi ăn xin thôi. Vì vậy, hãy cố gắng lên!

Mỹ nam của nàng.”

Tuy nàng là quản lý của Lạc Vinh tiền trang, nhưng đối với những quyết định quan trọng, trước giờ đều phải chờ thông qua ý hấn. Có con dấu này, nàng không chỉ có quyền quyết định mọi việc trong tiền trang, mà cả việc điều động tiền cho các hoạt động kinh doanh khác dưới danh nghĩa Lê Nguyên Phong, nàng cũng hoàn toàn nắm trong tay.

Thì ra hẳn định chơi trò lạt mềm buộc chặt với nàng, thật là thâm hiểm.

Miệng thì mắng hẳn, nhưng khoé môi của nàng đã kéo lên đến tận mang tai. Mẹ nàng từng dạy, thà chọn một người đàn ông có một đồng mà đưa mình hết một đồng, còn hơn chọn một người đàn ông có một trăm đồng mà đưa mình chỉ mười đồng. Xem ra, nàng đã tìm được người đàn ông có một nghìn đồng và đưa hết cho nàng một nghìn đồng.

Nàng cẩn thận cất chiếc hộp và tờ giấy vào tủ, rồi xuống đại sảnh tìm hẳn. Dù gì thì đây cũng là việc quan trọng, nàng không muốn hẳn vì nhất thời muốn lấy

lòng nàng mà giao con dâu cho nàng. Tình cảm là tình cảm, công việc là công việc.

Thế nhưng, Lê Nguyên Phong không còn trong đại sảnh, mà là đang loay hoay trong bếp.

“Bánh ngọt?”

Nàng nhìn thấy mấy chiếc bánh xinh xinh đang đặt trên bàn, đôi mắt chột ánh lên tia thèm thuồng mãnh liệt, sáng rực cả một góc phòng. Lê Nguyên Phong trông thấy bộ dạng háu ăn của nàng, chỉ lắc đầu tặc lưỡi cười trừ.

“Em ăn nha?” Nàng chỉ chỉ vào chiếc

bánh hình hoa mai.

“Thì ta làm cho nàng chứ cho ai, nàng là trụ cột gia đình mà.” Hấn lại giở giọng nịnh bợ ra.

“Ai là gia đình với anh?” Nàng thè lưỡi trêu hấn, sau đó cắn cắn môi có chút ngần ngừ, giọng chuyển sang nghiêm túc. “Chuyện con dâu...”

“Không phải ta đã ghi rõ trong giấy rồi sao? Tiền bạc của ta giờ đây toàn bộ đều giao hết cho nàng. Nàng làm sao thì làm, đừng để mỹ nam của nàng chết đói là được rồi.”

“Không hối hận?”

“Không hối hận.”

Lê Nguyên Phong lại quay về về đồng bột, còn nàng thì ngồi trên ghế, bóc từng chiếc bánh nhai ngấu nghiến. Nàng biết, hẳn không phải chỉ là kẻ ham ăn ham chơi như cái vẻ bông đùa mà người ta nhìn thấy. Nếu một ngày nào đó những bí mật của hắn phơi bày trước mặt nàng, có thể nó sẽ tổn thương nàng còn sâu sắc hơn những gì Lê Ứng Thiên đã gây ra. Thế nhưng, nàng đã quá mệt mỏi với việc cân đo đong đếm.

Trước đây, cũng vì lúc nào cũng suy này tính nọ mà tình cảm của nàng đối với Lê Ứng Thiên cuối cùng không kịp lớn để

đôi mắt với sóng gió. Như thế, thà rằng ngay từ ban đầu cứ sống thật với con tim mình, sau này nhìn lại sẽ không tiếc nuối.

Tay hắn đều đặn rắc bột lên thớt, đôi mắt trù mền nhìn nàng. Hắn rất thích mỗi lần nàng ăn thức ăn do hắn nấu, bởi đó là những lúc nàng vô ưu vô lo nhất. Trước đây không giúp nàng tránh được cuộc chiến trong cung, là hắn đã có lỗi với nàng.

Nàng tuy cứ dán mắt vào mấy chiếc bánh trước mặt, nhưng trong lòng biết rõ hắn đang lặng lẽ nhìn mình. Có những lúc, nghìn lời yêu thương cũng không sánh nổi một ánh nhìn. Nàng biết, thứ tình yêu của Lê Nguyên Phong không thể cảm nhận

qua lời nói, mà là qua hành động. Những hành động nhiều khi lại thâm lắng đến nỗi như nó không hề tồn tại. Có lẽ vì vậy, nhiều lần nàng tự hỏi, không biết hấn bắt đầu yêu nàng từ lúc nào.

“Mỹ nhân, nàng không biết bộ dạng vừa ăn vừa nhìn ta của nàng trông rất hao sắc sao?”

“Đẹp thì nhìn, có tội sao? Không cho nhìn ở đây thì ra chợ nhìn vậy.” Nàng đứng dậy, vờ bước ra khỏi cửa. “Trong thành vừa có một tiệm trai bao mới khai trương. Nghe đồn có cả trai Tây.”

“Nàng muốn thì tranh thủ đi nhìn đi, mai là nó đóng cửa rồi.”

“Sao lại đóng cửa?”

“Ta là vương gia. Thấy một nơi bại hoại thuần phong mỹ tục như thế làm sao có thể cho nó tiếp tục tồn tại được.”

“Anh lợi dụng chức quyền.”

“Mỹ nhân, chức quyền vốn là để cho người ta lợi dụng.” Hắn bước tới chỗ nàng, xoa hai bàn tay đầy bột lên đôi gò má căng phồng. “Cũng như má nàng vốn là để cho ta lau tay vậy.”

“Anh...”

Nàng chưa kịp trả đũa, Lê Nguyên Phong

đã choàng tay kéo nàng vào lòng hắn.

“Trai Tây thì có gì hay? Trước mặt nàng có một mỹ nam đây, muốn rờ rẫm gì thì rờ rẫm đi. Đến tiệm trai bao thì phải tốn tiền.” Hắn ôm nàng, dung đưa qua lại. “Mà chưa chắc đã tìm được hàng tơ.”

“Anh còn tơ sao?”

“Muốn khám không?” Hắn tà mị cúi xuống nhìn nàng.

“Thôi, để dịp khác đi.” Nàng lắc lắc đầu.

“Mỹ nhân, nàng là loại con gái gì thế hả? Lẽ ra phải đỏ mặt mà quay đi chứ.”

“Anh đã trơ trẽn, em cũng không nỡ tỏ ra đoan trang mà khiến anh lạc lõng.”

Hắn cười phá lên, rồi lại xiết lấy nàng.

Càng lúc, nàng càng cảm thấy mình như dán chặt vào người hắn. Mùi hương nhẹ nhàng nam tính từ lồng ngực hắn cứ phảng phất theo từng nhịp thở. Đây là lần thứ hai nàng ngửi thấy mùi hương ấy rõ ràng đến vậy. Mà mỗi lần như thế, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

Nàng muốn chìm đắm trong mùi hương này...

Mãi mãi.

Ngày tháng an nhàn trôi qua nhanh chóng.

Quả đúng như lo lắng của nàng, một tháng sau, nhà họ Lý đánh tiếng sẽ mở một hệ thống tiền trang giống Lạc Vinh.

Chưa biết tiền trang của hắn sẽ dùng cách gì đối phó Lạc Vinh, chỉ biết từ lúc cái tin ấy được đưa ra, nội bộ bên phe nàng bắt đầu chia bè chia phái. Cũng có thể, đó mới chính là mục đích của Vampire.

Những tin đồn được tung ra thì vô số. Nào là, một số quản lý ở Lạc Vinh đã

nhận lời sang làm việc cho Vampire với mức lương gấp năm lần. Nào là, nhiều thương nhân vốn có quan hệ làm ăn với Vampire đang ráo riết chuẩn bị rút tiền khỏi Lạc Vinh để chuyển sang nhà họ Lý, nhằm giữ gìn mối quan hệ trước đây. Nào là, dạo này biển đông hay xảy ra mưa bão, nhiều thuyền ngoại quốc bị đắm, lại bị hải tặc cướp phá. Việc kinh doanh của Lạc Vinh, vốn kiếm phần lớn nguồn lợi từ ngoại thương, vì vậy sẽ bị bấp bênh, không được an toàn như nhà họ Lý, vốn có nền móng vững vàng dựa vào việc kinh doanh trong nước.

Mâu thuẫn nội bộ cùng sự hoang mang của khách hàng, nà^{ng} và các quản lí có thể từ từ ngồi lại cùng nhau giải quyết.

Dù sao đó cũng chỉ là tin đồn thất thiệt, nên chỉ cần dựng vài màn kịch, dùng tin đồn át tin đồn, vấn đề cũng không có gì phức tạp. Việc các thương nhân quý tộc rút tiền từ Lạc Vinh tiền trang mà chuyển sang gửi ở nhà họ Lý, khả năng cũng rất thấp, bởi ngay từ đầu khi họ đầu tư ở Lạc Vinh, nàng đã yêu cầu họ kí một hợp đồng ràng buộc thời hạn rút tiền. Nếu muốn lấy lại tiền sớm, sẽ phải chịu mức phí cao. Người đứng đầu Lạc Vinh tiền trang là Lê Nguyên Phong, nàng nghĩ họ cũng dù muốn cũng không dám gây sức ép.

Việc tàu thuyền gặp nạn mới là vấn đề nan giải.

Theo tin tức của Lê Nguyên Phong, kẻ lãnh đạo số hải tặc ấy chính là Tá Tra. Vì vừa muốn phá hoại ngoại thương của Lạc Việt, vừa muốn có tiền để chống lại triều đình triều đình, Tá Tra đã tập hợp một toán hải quân Phồn Lư trở thành hải tặc. Việc bắt giữ đám hải tặc này khó khăn hơn nhiều so với tiêu diệt số nghĩa quân ẩn nấp trên đất liền. Vì vậy, không loại trừ khả năng Lê Ứng Thiên sẽ cho đóng cửa cảng biển, để tiêu diệt nguồn thu nhập của đám hải tặc này.

Một khi cảng biển bị đóng, việc kinh doanh của Lạc Vinh sẽ điêu đứng, vì chiến lược của Lạc Vinh trước giờ vốn là lấy nguồn lợi từ ngoại thương để đầu tư vào nông nghiệp và ngư nghiệp cho thị

trường trong nước, vốn do Vampire chiếm lĩnh. Nửa năm, là quá ngắn để hoàn thành việc đó.

“Mỹ nhân, không nên lo lắng quá.” Lê Nguyên Phong chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau, nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc nàng, rồi cúi xuống hôn lên trán nàng một cái. “Có mấy sợi tóc bạc rồi này, để ta nhổ giúp cho.”

Nàng nghe vậy thì lo lắng, lại hơi xấu hổ.

Lê Nguyên Phong một tay ôm lấy nàng, tay còn lại vạch vạch mái tóc đen nhánh nàng, bứt một sợi.

“Đây, nàng nhìn đi.” Hắn nói.

“Đây rõ ràng là tóc đen mà!” Nàng giật lấy sợi tóc, ánh nhìn vừa trách móc vừa giận dỗi.

“À, ta nhìn nhầm.” Hấn rút lại sợi tóc từ tay nàng, mỉm cười ra vẻ biết lỗi. Sau đó, vạch áo ra, nhét sợi tóc xuống ngực trái của mình, vỗ vỗ. “Để đây một trăm năm, nó sẽ nở thành hoa hướng dương. Tin không?”

Nàng đâm nhẹ vào vai hấn. “Anh thật là...” Gian manh, lắm trò.

Có điều, nàng thích.

“Ngọc Dao có tin tức gì từ phía Lê Ứng

Thiên không?” Tuy đã khôi phục về hoạt bát vui tươi vốn có, nhưng tâm trí nàng vẫn bị việc của tiền trang níu lại.

“Ngọc Dao chỉ nhận nhiệm vụ do thám kế hoạch của Phi Long hoàng triều thông qua Phi Quân Tử. Ý định của hoàng huynh, nàng ta không nắm được.” Hắn ngồi xuống ghế, tay nhón một mẩu kẹo mè.

Nghĩ đến mối quan hệ giữa Ngọc Dao và Phi Quân Tử, nàng không khỏi liên tưởng đến những bộ phim về điệp viên, tò mò không biết suốt khoảng thời gian dài bên nhau Ngọc Dao có khi nào phát sinh tình cảm với cái tên Phi Quân Tử ấy không.

Theo trí nhớ mơ hồ của nàng, ngoại hình tên đó cũng không tệ chút nào. Phong thái chừng chạc, lại có phần lãng tử, tuy là khoé môi trông hơi đều cáng. Chỉ là tiếng Hán của hắn nghe hơi kì kì, có lẽ là do xuất thân từ vùng quê nên phát âm khá khó nghe, ít nhất là khó nghe với một người nước ngoài giống như nàng. Được cái tiếng Việt của hắn thì khá chuẩn, nghe cứ như người bản xứ. Nàng ước chi mình học ngoại ngữ nào cũng được siêu như hắn.

“Mỹ nhân, lại nghĩ gì mà ngần người ra vậy?”

“Nguyên Phong, nếu Ngọc Dao và Phi Quân Tử thật lòng với nhau, anh có ép

buộc cô ấy không?” Từ lúc nhìn Vampire đau khổ quay lưng đi khi bị nàng cự tuyệt, nàng chợt sinh lòng thương cảm đối với những người dang dở chuyện tình duyên. Có lẽ, ở một góc độ nào đó, nàng đang vô thức nhìn hiện tại của họ mà dự đoán mơ hồ tương lai của chính mình. Nếu xung quanh chỉ toàn những tấm gương bất hạnh, muốn sống lạc quan cũng khó.

“Ta sẽ chọn con đường mang lại hiệu quả tốt nhất, tùy tình thế.”

“Bọn người hoàng tộc các anh suy nghĩ thật phức tạp.”

“Ừ.” Hắc khế mỉm cười, loại nụ cười

hoà nhã che giấu thâm trầm. “Dạo này bên cạnh hoàng huynh vừa xuất hiện một người hùng. Ngọc Dao không thể tác động tâm ý hoàng huynh, nhưng người này thì có thể.”

“Ai?”

“Nguyên phi Tú Nhã.”

Chương 64: Ngày Tháng Êm Đêm

T

rong giấc mơ, hắn thấy mình nắm tay nàng đi dưới tán bằng lăng, hai người cười cười nói nói vô cùng hạnh phúc.

Vậy mà, lúc mở mắt ra, trước mắt hắn chỉ có Lê Bích Vân. Ngồi bên giường, nhẹ nhàng chườm chiếc khăn tẩm nước lên trán hắn.

Hắn sốt đến nay, tính ra cũng đã ba ngày.

“Thánh thượng, xin người bảo trọng long thể.”

“Hoàng hậu về cung đi, trăm có một số quốc sự cần giải quyết.”

“Thánh thượng, sức khoẻ quan trọng hơn.”

“Chuyện triều đình hoàng hậu làm sao hiểu được.” Hấn gạt tay nàng ra khỏi tay mình, lạnh nhạt nói. “Hoàng hậu trở về Trường Lạc cung đi, trời cũng khuya rồi.”

“Dạ, thánh thượng.” Lê Bích Vân cúi đầu, từng bước luyến tiếc tiến ra phía cửa.

Lê Ứng Thiên nhắm mắt lại, cổ nín kéo

lại những hồi ức về giấc mơ dang dở ngọt ngào kia.

Trước đây, hắn xem Lê Bích Vân là thể thân cho Lâm Nguyệt, nên đối với nàng ta cũng có ít nhiều tình cảm, nhưng từ ngày biết Lâm Nguyệt còn sống, hắn càng lúc càng khó chịu trước sự xuất hiện của nàng ta. Hắn không muốn nhìn nàng ta mặc phụng bào, ngồi trên phụng ỷ, đi đi lại lại giữa Trường Lạc cung, làm những việc mà Lâm Nguyệt thường làm. Hình ảnh ấy khiến hắn nhớ đến việc hắn từng tổn thương người phụ nữ mà mình yêu thương nhất.

Hắn biết người có lỗi không phải nàng ta, nhưng đối với hắn, người xứng đáng

cùng hấn chia nửa giang sơn, chỉ có một mà thôi.

Nhớ ngày ấy, khi hấn bị trúng tên ở Tế Châu, Lâm Nguyệt cũng đã từng dịu dàng chăm sóc hấn. Hấn nhớ nét mặt lúng túng của nàng khi đứng trước khay thuốc, nhớ ánh mắt rạng rỡ của nàng khi chìa cho hấn đĩa khoai mì luộc nước cốt dừa, nhớ cái dáng lắc qua lắc lại của nàng khi đứng một mình, tưởng rằng không có ai ở xung quanh.

Từ lúc nhận được tin từ Tây Vũ về tình hình hải tặc ở Tế Châu, hấn luôn nghĩ đến nàng. Hấn rất sợ, sợ rằng mỗi một giây một khắc mình ở kinh thành, nàng và Lê Nguyên Phong sẽ có thêm một giây

một khắc gắn bó bên nhau. Đến khi hắn có khả năng bảo vệ nàng, thì hắn đã mất nàng rồi.

Lúc mới chiếm Phồn Lư, hắn đã định đóng cửa cảng biển, vì muốn bình định tình hình trước để sau này mới dễ dàng khống chế việc buôn bán với nước ngoài. Có điều, lúc đó ngân khố đang thiếu hụt nên hắn đành miễn cưỡng chấp nhận việc thông thương. Chính vì thế mới xảy ra những hệ lụy không hay song song với việc thu được nguồn thuế lớn từ việc thông thương, khiến triều đình lục đục.

Tài sản của Lê Nguyên Phong tăng mỗi lúc một nhanh, khiến hắn nhiều lúc không khỏi cảm thấy ngôi vị của mình như đang

bị ánh hào quang của người hoàng đế này uy hiếp. Dù sao Lê Nguyên Phong cũng từng được nhiều đại thần ủng hộ. Dĩ tâm của con người khó mà biết được lúc nào sẽ bùng lên. Năm xưa, hắn cũng từng đóng vai một kẻ vô hại, gió chiều nào che chiều ấy để ngấm ngấm lật đổ từng kẻ địch đấy thôi. Tuy tình cảm giữa hắn và Lê Nguyên Phong trước giờ khá tốt, nhưng cũng không thể không phòng.

“Bẩm thánh thượng, Nguyên phi cầu kiến.”

“Truyền.”

Đỗ Thiên Thành chậm rãi bước vào phòng. Dáng đi uyển chuyển, cử chỉ nhã

nhận mềm mại. Dù nhìn qua vài lần, người khác cũng sẽ khó mà ngờ được hấn là nam giả nữ.

Lê Ứng Thiên gượng người ngồi dậy. Thời tiết thay đổi đột ngột mấy đã khiến hấn bị trận cảm cúm dày vò suốt mấy ngày liền, mỗi lần mở tủ chương ra xem là đầu lại đau âm ỉ. Không thể phê duyệt tủ chương, hấn chuyển sang gọi Đông Vũ vào bàn chuyện.

Từ lúc dần thân vào việc tra xét vụ án của Lê Bích Vân và thái hậu, Đông Vũ đã dần dần lấy lại sự chủ động và bản lĩnh trước kia, tuy là so với lúc còn là thủ lĩnh đội mật thám thì khả năng của hấn hiện nay vẫn còn hạn chế. Việc hậu cung

hắn quan sát và báo cáo vô cùng chu đáo, khi cần cũng có thể đổ thêm dầu vào lửa để đạt được tình thế phù hợp với thế cục cần có trong triều. Chẳng những vậy, gần đây hắn còn nghiên cứu cải tiến vũ khí, đồng thời đưa ra những lời nhận xét về kinh tế và xã hội với tư duy rất khác với người thường.

Tất cả những điều đó đã khiến Lê Ứng Thiên quay trở lại trọng dụng hắn, dù những việc cơ mật mang tính chiến lược, hắn vẫn chưa được tham gia.

Để làm sống lại cái mật danh ‘Đông Vũ’, lấy lại sự tín nhiệm từ Lê Ứng Thiên, Đỗ Thiên Thành đã phải nhiều đêm thức trắng. Cố gắng nhớ lại những bài học

từng nghe suốt mười mấy năm ngồi trên ghế nhà trường, những quyển sách đọc giải trí lúc rảnh rang, những bài báo, những bộ phim, thậm chí là những gì hắn chỉ mới nghe thoáng qua lúc còn ở thời hiện đại. Không ai ép hắn, chỉ có hắn tự ép bản thân mình.

...

Đêm hè, dù là chốn hoàng cung nguy nga lộng lẫy, hay là góc vườn quê đơn sơ giản dị, cũng đều không thể vắng tiếng ve.

Đỗ Thiên Thành ngồi dưới gốc cây, hơ qua hơ lại con khô chỉ vàng cháy sém. Gió đêm từng đợt tạt tro vào mặt hắn,

hắn cũng chẳng buồn phủ xuống.

“Khô chỉ vàng?” Ngọc Dao vừa bước vào cổng đã ngửi thấy mùi thơm, vừa chạy đến chỗ hắn đang ngồi vừa khịt khịt mũi liên hồi. “Còn không? Còn không vậy?”

“Còn.” Giọng hắn có phần bức dọc.

“Anh không phải đang tiếc của đó chứ?” Khả năng nhận ra cảm xúc của Ngọc Dao trước giờ cũng không tồi.

“Sau này xuất cung đừng về muộn như vậy nữa. Lỡ có người khác bất ngờ ghé sang Đào Nguyên cung thì một mình anh làm sao chuẩn bị?”

“Hoàng hậu không phải là người hay gây chuyện, thái hậu giờ cũng đã không thèm hành anh như trước. Những người còn lại trong hậu cung chức vụ nếu không phải bằng thì cũng là thấp hơn anh, anh nói một tiếng không tiếp cũng đâu ai dám xông vào.” Nàng vừa lục lọi trong gói giấy chọn lấy một con khô, vừa từ từ diễn giải.

“Cây trâm đó mới mua à?” Ánh mắt hắn chuyển sang chiếc trâm ngọc hình hoa hải đường trên búi tóc của Ngọc Dao.

“Anh thích hả?” Nàng thích thú giở giọng trêu chọc ra. Tên này hiền hiền, trước giờ ăn hiếp hắn rất vui.

“Thích cái gì mà thích.” Hấn khó chịu đáp.

“Anh có thích cũng không cho anh được đâu, cái này thật ra là của người ta tặng.” Nàng tuy không nói thẳng ‘người ta’ ở đây là ai, nhưng cả hấn và nàng đều rõ.

“Thôi, ăn khô đi rồi còn đi ngủ.”

“Anh khéo tay, anh nướng đi nha.”

Tiếng bếp lửa lách tách khép lại cảnh đêm...

Dạo gần đây dường như ngày nào Hạ Vy cũng rất chăm chỉ ra vườn. Đến nỗi Lê Nguyên Phong còn hỏi là nàng phải lòng con ve đực nào ngoài đó, để hấn ra bắt gửi lên kinh thành cho hoàng huynh hấn lẫn bột chiêm xù.

“Nguyên Phong, anh xem này...” Ánh mắt nàng hiện rõ sự háo hức khi chạy vào đại sảnh với một quả dưa còn chưa cắt cuống.

“Gì thế mỹ nhân?”

“Nhìn đi, đẹp không?” Nàng vừa hỏi vừa chìa quả dưa về phía hấn.

Lê Nguyên Phong đỡ lấy quả dưa chỉ to

hơn quả cam một tí, cần thận nâng lên hạ xuống quan sát kĩ càng.

“Giống hình vuông quá.”

“Thì là hình vuông đó.” Nàng hí hửng.
“Giờ nó còn non thôi, chứ mai một chín nó còn có chữ nữa đó.”

“Có chữ?” Hấn ngạc nhiên sẫm soi quả dưa lần nữa. “Chữ gì?”

“Tĩnh Quốc.” Nàng nhếch môi cười.

“Là nàng làm sao?” Hấn chau mày, không lộ rõ là đang quá chăm chú, hay là đang lo lắng.

“Vất vả chuẩn bị từ lúc mới đến Tê Châu đó.” Nói đến đây, nàng tự dung nắm lấy tay hắn, giọng chuyển sang ngọt ngào ấm áp. “Nguyên Phong, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn chuyện gì?”

“Không nhớ.” Bởi quá nhiều.

Không có hắn, có lẽ nàng đã không sống sót nổi ở hậu cung. Không có hắn, ngày ấy có lẽ nàng đã bỏ mạng trong trận chiến Phồn Lư. Không có hắn, nàng đã không có cơ hội vận dụng kiến thức thời hiện đại, có sự nghiệp của riêng mình giữa một xã hội phong kiến còn trọng nam khinh nữ.

“Vậy thì lấy thân báo đáp đi.” Hân mỉm cười mời gọi.

“Hừ, anh chỉ giỏi dụ dỗ con gái nhà lành.” Nàng nói xong thì nghiêng đầu nhìn một lượt khắp căn phòng. “À, sáng giờ anh có thấy Tiểu mỹ nhân ở đâu không?”

“Nàng nhắc ta mới để ý. Máy hôm nay ít thấy nó trong nhà lắm.”

“Nó nhìn lạ và dễ thương như vậy, em sợ nó ra ngoài bị người ta bắt cóc rồi đem bán, nhưng nhốt nó ở nhà suốt thì cũng tội.”

“Chúng ta đi tìm một con mèo đực đẹp

mã về là giữ chân được nó thôi.” Giọng hần đầy ám muội.

Rõ ràng là đang ám chỉ nàng giống con Tiểu mỹ nhân.

“A, hình như có tiếng mèo kêu.” Nàng ngoái đầu nhìn ra cửa sổ.

“Chắc là nó đó, đói rồi thì ị ạch dẫn xác về.”

Nàng bỏ tay Lê Nguyên Phong, bước ra phía sau vườn. Hần thấy thế, cũng tò mò bước ra theo. Hoặc là, ghen với con mèo.

“Í, con mèo này ở đâu ra vậy?” Nàng chỉ

tay vào con mèo với bộ lông đen tuyền đang ngồi dưới giàn hoa.

“Dám đột nhập vào vương phủ của ta, bản lĩnh cũng không nhỏ.” Lời nhận xét nghiêm trọng hoá vấn đề của hắn không khỏi khiến nàng phải phì cười.

Ngay sau đó, một khối lông trắng phau phau lúc lắc chạy ra.

Là con Tiểu mỹ nhân.

Nó dừng lại bên con mèo đen nọ, nhả miếng cá to tướng đang gặm xuống đất. Sau đó, hai con mèo một đen một trắng chụm đầu cùng nhau đánh chén.

“Chả trách mấy hôm nay Thủy Trúc cứ than mỗi lần làm món cá là lại mất đi mấy miếng...” Lê Nguyên Phong lắc lắc đầu cười.

“Thì ra là Tiểu mỹ nhân nó bao trai.”
Nàng tiếp lời hấn, nhìn cảnh tượng trước mặt cũng không nhịn được cười. “Cả địa điểm hẹn hò cũng đẹp như vậy, trên có giàn hoa, dưới có ao cá.”

“Mỹ nhân, lần này chúng ta sẽ tốn kém hơi nhiều đó.”

“Sao?”

“Nàng nhìn đi.” Tay hấn chỉ về phía một kẻ lạ mặt đốm trắng đốm nâu đang từ

đăng xa phóng đèn.

Thì ra, Tiểu mỹ nhân học thói đại gia, đã bao là bao không chỉ một ‘anh’.

Tồn kém rồi...

Nếu lúc nào cũng có thể yên bình khám phá cuộc sống thú vị xung quanh thế này thì thích thật.

Chú thích:

Dưa hấu vuông: bí quyết để trồng dưa hấu vuông là tạo khuôn cho quả ngay từ khi quả còn bé. Thời gian trưởng thành của dưa hấu là 60 ngày. Dưa hấu phát triển khoảng 40 ngày thì tiến hành đặt

khuôn. Tùy giống và độ đồng đều của
dưa, người ta làm các khuôn khác nhau.

Chương 65: Bể Quan Toả Càng

N

hiều khi Hạ Vy cũng không biết nên tự hào vì mình tiên đoán giỏi, hay là nên than thân trách phận vì mình nói đến điềm xấu nào là điềm xấu đó chẳng bao lâu liền ứng nghiệm.

Theo tin tức từ một số đại thần, Lê Ứng Thiên đang chuẩn bị thảo một chiếu chỉ chấm dứt việc thông thương ở Tế Châu.

...

Từ sáng đến chiều, mặt nàng trông chả

khác chi cái bánh bao bị ế.

Họp hội cả ngày cũng không tìm ra giải pháp nào, chẳng lẽ lần này thật sự phải bó tay chịu trói? Bao nhiêu tiền của, công sức đầu tư, thế là thoáng cái như có một ngọn lửa bùng lên thiêu trụi cả cánh rừng. Nghĩ đến việc rồi đây của cái phải đội nón ra đi, nhân viên người người mất việc, nàng cảm thấy như mình đang hấp hối dưới một bức tường sau cơn động đất.

“Mỹ nhân, cơm canh đã nguội cả rồi, mau ăn đi.” Lê Nguyên Phong đẩy cái chén về phía nàng. Nếu không phải mi mất nàng còn chớp, hắn còn tưởng nàng hoá đá rồi.

“Em không muốn ăn.” Nàng lắc lắc đầu.

“Hôm nay ta nấu măn lăm sao?” Hấn chau mày gấp thừ từng món một. “Đâu phải, ngon lăm mà, chẳng thua Tây Khởi đâu.”

“Nguyên Phong, quả thật lần này không thể vận động triều thần sao?” Nàng nhìn hấn mà như không nhìn, hồn phách giống như đã bị đánh bay hết một nửa.

“Mỹ nhân, nàng không nghĩ đến chuyện hoàng huynh sẽ từ việc này mà lần ra những quan viên liên quan đến ta sao?” Hấn đặt đĩa xuống bàn, tựa mình vào ghế. “Lần trước vận động mở cửa cảng

biển, là hợp với thời thế. Lần này nếu duy trì mở cửa, là ngược với thời thế. Thiếu số đứng lên vì ta, thiếu số chết; đa số đứng lên vì ta, ta chết.”

Nàng nghe hắn nói xong, lại ỉu xiu nằm mẹp xuống bàn. Lần này Lạc Vinh tiền trang không chết vì Vampire mà chết vì Lê Ứng Thiên. Một khi chiếu chỉ đóng cửa Tể Châu ban xuống, hàng loạt cơ sở kinh doanh của Lạc Vinh tiền trang sẽ đổ như domino.

Việc kinh doanh của Lạc Vinh trước giờ chủ yếu dựa vào ba lĩnh vực: đầu tư, cho vay, và thu lệ phí chuyển tiền. Ngày trước ngoại thương mang lại nhiều lợi nhuận, nên phần lớn đầu tư của tiền trang

đều được dồn vào việc buôn bán với nước ngoài. Nay việc thông thương bị chặn, nguồn lợi này xem như chìm xuống biển. Lạc Vinh chẳng những mất đi khách hàng, mà còn tốn phí kho bãi cho những thứ đã mua mà không kịp bán, chưa kể không biết sau này có bán được hay không.

Điều tồi tệ ấy vẫn chưa dừng lại, vì những người vay tiền của Lạc Vinh tiền trang để làm ăn cũng sẽ gặp vấn đề tương tự. Họ phá sản thì tiền trang dù có xiết nợ cũng chả lấy lại được bao nhiêu.

Không có ngoại thương, việc vận chuyển hàng hoá giữa hai hướng bắc-nam sẽ giảm đi đáng kể, vì phí vận chuyển lúc

này sẽ tốn kém hơn so với số lượng hàng hoá lớn trước đây. Lạc Việt có lẽ sẽ lại trở về thời kì tự cung tự cấp. Thương nhân ít hoạt động, tiền trang cũng chẳng có dịp chuyển tiền mà thu lệ phí.

Tóm lại, cảng biển đóng, tiền trang cũng đóng.

Tiền đầu tư mở tiền trang là do Lê Nguyên Phong bỏ ra. Cho dù giờ đây hắn đã chuyển gia sản cho nàng, đó vẫn là của cải hắn cóp nhặt mấy năm trời. Nếu ngày ấy không phải nghe lời nàng, giờ này hắn vẫn còn ngồi trên một đống tiền. Hắn không trách nàng, nhưng nàng tự trách mình. Là nàng trước đây đã không biết nhìn xa trông rộng.

Tiếc tiền, nhưng nàng cũng không muốn hấn mạo hiểm mà vận động quan lại ảnh hưởng quyết định của Lê Ứng Thiên. Mục đích của Lê Ứng Thiên khi đóng cửa cảng biển thật ra không chỉ liên quan đến nghĩa quân của Tá Tra, mà còn liên quan vào tài sản đang nở rộ của Lê Nguyên Phong.

Bất kì ai có vẻ đứng về phía có lợi cho Lê Nguyên Phong chắc chắn đều sẽ bị Lê Ứng Thiên chú ý. Nếu chỉ có một vài người nói giúp cho Lê Nguyên Phong, những người đó sẽ bị Lê Ứng Thiên ngầm ngầm điều tra và tiêu diệt. Nếu con số ấy vượt quá số người đồng ý với Lê Ứng Thiên, điều đó sẽ khiến hấn cảm

thấy uy thế của Lê Nguyên Phong quá lớn. Đến lúc đó, đối với hắn Lê Nguyên Phong sẽ trở thành cái gai lớn trước hết cần nhổ bỏ.

Thà mất tiền, còn hơn mất mạng.

Nàng ôm cái bụng rỗng lên phòng. Có lẽ ngủ một giấc sẽ giúp cái đầu đang quay mòng mòng của nàng nhẹ nhõm hơn một chút.

Bỏ qua bữa cơm chiều, nên chưa đến khuya bụng nàng đã đánh trống biểu tình.

Chịu không nổi, nàng đành lết xuống bếp

kiếm chút gì bỏ bụng, nếu không có lẽ nay mai lại phải tốn thêm tiền thuốc vì bị đau bao tử.

Ngồi xuống bên chiếc bàn trong bếp, nàng tự dung có hứng mừng tượng lại cảnh Lê Nguyên Phong đứng ở góc phòng nhồi bột. Đến lúc này, nàng mới nhớ đến ánh mắt của hắn khi nàng bỏ lên phòng. Hắn đã bỏ công nấu những món nàng thích, vậy mà nàng không ăn dù là một miếng. Điều đó không chỉ lãng phí công sức của hắn, mà còn khiến hắn lo lắng cho nàng. Đã vô dụng không nghĩ được cách giúp tiền trang, nàng còn khiến hắn buồn.

...

Lê Nguyên Phong đặt quyển sách xuống bàn. Vừa định tắt đèn thì nghe tiếng Hạ Vy gõ cửa.

“Mỹ nhân, đêm khuya ghé phòng ta, có phải thèm sàm sỡ rồi không?”

Nàng không đáp, mà bước vào phòng, đặt tô chè lên bàn rồi ngồi xuống ghế.

“Em đói bụng, định nấu chút chè ăn. Không ngờ nấu nhiều quá nên cần người ăn phụ.”

Hắn múc lấy một muống, đưa lên miệng húp.

“Ừa, từ lúc nào khẩu vị của nàng lại giống hệt ta vậy?” Hấn cười tùm tùm nhìn nàng. “Lại còn có sở thích bỏ cánh hoa sen vào chè giống như ta?”

Nàng không giải thích thêm. Hấn rõ ràng đã nhận ra tô chè này là nàng cố tình nấu riêng cho hấn.

“Mỹ nhân, nàng gian xảo lắm. Cố tình cho ta ăn đêm để ta béo phì, khiến trong thiên hạ không cô nào còn thèm ngó đến ta.”

“Ừ đây, thì sao?”

“Thì...tốt chứ sao.”

Lê Nguyên Phong ngồi đó, chậm rãi mức từng muỗng một. Nhìn ánh đèn vàng hắt vào đôi môi đắm nước đường, đầu nàng không khỏi nảy sinh ý nghĩ vượt quá chuẩn mực thực nữ đoan trang.

Hắn khẽ cong môi, rồi đặt chén xuống, bước đến bên nàng. Không chần chừ mà đặt lên môi nàng một nụ hôn.

“Ngọt không?”

Nàng gật gật đầu.

“Nàng không thể giả vờ bền lên một chút, đỏ mặt cúi đầu xuống để thoả mãn bản năng chinh phục của ta sao?” Hắn xoa xoa thái dương, dờ khóc dờ cười.

“Em mà vờ ngượng ngùng, chỉ sợ anh cười đến phát sặc, lãng phí chè em nấu.”
Nàng đáp.

“Nghiêm trọng đến vậy sao? Thôi, nàng cứ thành thật với bản thân đi.”

Hắn xoay lưng, định trở lại chỗ ngồi ăn nốt tô chè. Nhưng kịp chưa ngồi xuống ghế, đã bị nàng từ phía sau ôm chặt.

Sau một khắc sững sờ, hắn nắm lấy tay nàng, rồi xoay người lại kéo nàng vào lòng hắn. Mỗi lần nàng chủ động bày tỏ tình cảm với hắn, tim hắn lại như ngừng đập. Vừa lâng lâng hạnh phúc, lại vừa đau nhói.

“Em rất thích...chỗ này.”

“Chỗ nào?”

“Chỗ này.” Nàng chỉ chỉ vào ngực hấn.

“Bớ làng nước ơi, có người sàm sỡ!

Hấn miệng thì vờ lên tiếng kêu cứu, còn tay thì xiết chặt lấy nàng. Nàng tựa đầu vào lồng ngực hấn, cười khúc khích. Hấn cũng phá lên cười.

Đôi môi nóng bỏng kia tham lam miết từ trán xuống má nàng, nhỏ nhẹ thì thầm.
“Ta yêu nàng.”

“Tên em là gì?”

“Phan Hạ Vy, mà có lẽ sắp đổi thành Phan Vịt Bầu rồi. Cái má nàng ta mà cắn một cái là nước mật chảy ròng ròng.”

Nàng nhắm mắt lại, yên bình tận hưởng hơi ấm từ ngực hắn.

Nàng không sợ tình yêu này là bất chợt, vì nó không phải là tiếng sét ái tình. Nàng chỉ sợ một ngày mình phát hiện ra hắn yêu nàng chỉ vì trong nàng có bóng dáng của một người nào đó, người con gái mà hắn từng kể với Tá Tra.

Cũng như, lần đó, hắn đã từng nói với nàng: “Bởi vì ngươi rất giống một

người...”

Những ngón tay của nàng lại càng bấu chặt vào lưng hắn, nỗi sợ vô hình len lỏi vào tim.

“Nguyên Phong, nếu anh khiến em thất vọng, em sẽ...”

“Sẽ thế nào?”

“Em sẽ quên anh.”

Nàng nghe hắn cất lên một tràng cười, vừa khỏ sở, vừa cay đắng, vừa oán hận. Hắn từ từ buông nàng ra, ngón tay vuốt nhẹ dọc theo gò má của nàng, ánh mắt sâu thăm thẳm.

“Ta cho nàng giết ta, được không?”

“Như thế, anh sẽ là người nhẹ nhõm, còn em mới là người đau khổ.” Nàng gõ gõ đầu ngón tay vào vị trí của trái tim trên ngực hấn. “Em muốn chỗ này của anh đau đến quằn quại, sống không bằng chết.”

“Tốt nhất là đời đời kiếp kiếp ta chỉ biết có nàng, còn nàng thì không biết đến sự tồn tại của ta, phải không?” Ngón tay hấn trượt xuống cổ nàng, dường như mỗi lúc lại ấn sâu hơn, đôi môi chạm vào trán nàng bất chợt trở nên lạnh ngắt.

“Phải.”

Bất quá tam.

Một Ngô Kiến Quân, cùng với một Lê Ứng Thiên đã quá đủ rồi. Nếu ngay cả Lê Nguyên Phong cũng khiến nàng thất vọng...

Nàng sẽ hận.

Nắng sớm dịu dàng rọi vào phòng.

Nàng ngồi bên chồng sổ sách, lật tới lật lui, rồi lại thở dài.

Dù có thể dàn xếp số khách hàng đến rút

tiền theo lịch đã đề ra, số tiền mà Lê Nguyên Phong đã bỏ ra để đầu tư mười phần cũng hao hụt đến tám phần.

Nàng đành tự an ủi mình là còn nước còn tát. Chỉ cần chiếu chỉ kia chưa ban xuống, vẫn còn cơ hội thay đổi quyết định của Lê Ứng Thiên. Nếu không thể trực tiếp dùng các quan viên trong triều, có thể tìm cách đi đường vòng để khiến Lê Ứng Thiên cảm thấy việc đóng cửa cảng biển có hại nhiều hơn có lợi.

Nói thì nghe hay như vậy thôi, chứ kế hoạch cụ thể thế nào, đến giờ nàng vẫn chưa hình dung ra nổi.

Đang ôm đầu bứt trán, bên ngoài chợt có

tiếng gõ cửa vang lên.

“Mời vào.” Nàng lên tiếng.

“Cô Hạ Vy, có người đưa cho cô một bức thư.”

“Cảm ơn anh.” Nàng đón lấy bức thư, vội vàng mở ra đọc. Trong lòng đã linh cảm được người gửi bức thư ấy là ai.

...

Quán rượu Hàm Tiểu ngày thường đông nghịt khách, nhưng hôm nay vắng lặng như tờ. Sau khi bước vào vào quán, kí tên ở quầy tiếp tân, nàng liền đi một mạch lên phòng thượng hạng.

Trong phòng, hương ngọc lan toả ra
thoang thoảng, quyện vào tách trà nghi
ngút khói. Nghe tiếng mở cửa, bóng áo
đen bên cửa sổ chậm rãi xoay lưng lại.

Chương 66: Hợp Tác

L

ần này gặp lại hấn đã có da có thịt hơn, sắc mặt hồng hào, cũng khiến nàng đỡ phần áy náy.

“Không ngờ người hẹn tôi đến đây lại là ngài.” Nàng mỉm cười thân thiện, ngồi xuống chiếc ghế đối diện hấn.

Chưa đến bước đường cùng, nàng sẽ không tự nhận mình là Trần Lâm Nguyệt.

Hấn không đáp, mà lặng lẽ ngồi quan sát nàng. Nàng lịch sự đợi hấn mở lời trước, nhưng thấy hấn có xu hướng ngồi ‘ngắm’

mình gần nửa giờ không chán, nàng phải chuyển sang chủ động.

“Ngài muốn gặp tôi, không biết có phải có hứng thú với việc buôn bán của Lạc Vinh?”

Để tránh hấn đề cập đến thân phận của nàng, nàng không thể không đi trước một bước giới hạn chủ đề, dù nguy cơ tên Vampire này phớt lờ lời nàng cũng khá cao.

Vậy mà, việc duy nhất hấn có hứng thú, chỉ có...ngắm nàng.

Lý Thiệu Minh sẽ không tự dừng mà hẹn gặp nàng. Nếu hấn quả thật nhớ nàng đến

phát điên, hẳn sẽ tìm đến phòng nàng giữa đêm giữa hôm chứ không phải bày ra trò đùa thư rồi hẹn gặp ở đây. Lần gặp này, chắc chắn có việc liên quan đến Lạc Vinh tiền trang.

Vì Lê Nguyên Phong, vì mấy trăm mạng đang đợi đồng tiền bát gạo của nàng. Nhân nại thôi!

Ngồi một chỗ mà không làm gì thì rất dễ phát điên, nhẹ hơn thì tim đập mạnh vì hồi hộp. Thế nên, nàng tự tìm việc cho mình, đó chính là...ngắm hán. Ở với Lê Nguyên Phong bấy lâu, thứ quý giá nhất mà nàng học được không phải âm mưu thủ đoạn, đẳng cấp lừa tình, mà chính là dày mặt.

Đợi đến khi chén trà thứ ba nguội hẳn, nàng liền thình lình đứng dậy, bước ra khỏi cửa.

“Nàng không muốn nghĩ cách cứu Lạc Vinh sao?” Hấn lên tiếng.

Vampire đúng là Vampire, dù đang uy hiếp người khác, giọng điệu vẫn rất dịu dàng.

“Tôi chỉ là muốn đi rửa mặt một chút.” Nàng mỉm cười đáp.

Nói rồi, nàng đi một mạch thẳng ra phía sau quán, tung lên mặt vài vốc nước. Nếu nàng phản kháng quá sớm, hấn sẽ mất

hứng. Nếu nàng không có dấu hiệu phản kháng, hẳn sẽ được thả mà ngồi đó thử thách sự kiên nhẫn của nàng đến chán chê. Vì vậy, nàng cố nhẫn nhịn chiều lòng hẳn một chút, sau đó mới vờ ra tới hậu thư.

Việc này hẳn nhìn ra hay không nhìn ra cũng không quan trọng, vì đó chỉ là vấn đề của thời gian.

“Lúc này ngài nói là mình có cách cứu Lạc Vinh?”

“Nếu nàng đồng ý toàn bộ điều kiện của ta, ta sẽ đưa nàng toàn bộ kế hoạch giải cứu Lạc Vinh. Nếu nàng đồng ý một nửa, ta sẽ đưa một nửa. Rất sòng phẳng.”

“Làm ăn buôn bán việc gì cũng phải rõ ràng.” Nàng nói. “Nếu ngài không đưa ra điều kiện trước, tôi cũng khó trình bày với trên dưới Lạc Vinh tiền trang.”

Nhìn hấn phong thái bất phàm như thế nhưng đã có thể trong mười mấy năm xây dựng nên cơ nghiệp đồ sộ của nhà họ Lý, nàng nghi ngờ nếu hấn không phải gian thương thì cũng là dùng nhan sắc lừa người. Khả năng của nàng còn kém xa hấn, không cẩn thận chỉ có thiệt thòi.

Điều kiện ghi trong cam kết toàn bộ điều liên quan đến việc buôn bán giữa Lạc Vinh và nhà họ Lý, trong đó tất cả những hàng tồn kho hiện tại của Lạc Vinh đều

phải bán cho nhà họ Lý với giá một phần ba. Hai bản cam kết chỉ khác nhau về số lượng hàng. Tính đi tính lại, nếu Vampire có thể mua một lượng hàng lớn như vậy với giá hời, lợi nhuận của hắn quả là không nhỏ chút nào.

Vấn đề là, chẳng phải như thế là hắn tự chuốc nguy cơ vào mình sao?

Trong trường hợp cảng Tế Châu bị đóng, nàng bán số hàng này cho hắn, ít ra cũng sẽ lấy lại được một phần vốn, so với việc phải giữ số hàng mà không có đầu ra thì tổn thất ít hơn nhiều. Nếu có thể giảm bớt tổn thất, sẽ hạn chế được các ảnh hưởng xấu đến nhiều ngành kinh doanh khác trong nước mà Lạc Vinh đang

nắm giữ.

Thế nhưng, nếu cảng Tế Châu không bị đóng mà nàng lại bán giá rẻ cho hấn, sẽ đồng nghĩa với việc cắt đi hơn phân nửa lợi nhuận mà lẽ ra Lạc Vinh nên có, hơn nữa lại còn làm giàu cho đối thủ. Việc kinh doanh của họ Lý càng lớn, dù là ở lĩnh vực nào, cũng đều tăng khả năng uy hiếp đến Lạc Vinh.

Cam kết ghi rõ nhà họ Lý sẽ nhận hàng sau hai tháng. Như thế, chẳng phải hấn đã chắc chắn sẽ cứu được cảng Tế Châu sao? Vì như thế nếu cảng đóng, hấn sẽ không bán được hàng, trong khi nếu lấy số hàng ngay lúc này thì hấn có thể tranh thủ bán được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, sau khi kí bản cam kết này, trong vòng ít nhất bốn tháng Lạc Vinh sẽ mất khách hàng về tay hắn. Còn hắn, vì độc quyền nắm số hàng trong tay, sẽ có thể ép giá các thương nhân nước ngoài, tăng lợi nhuận.

Khoảng thời gian tưởng chừng ngắn ngủi đó, đặt trong bối cảnh nền kinh tế cạnh tranh còn kém như Lạc Việt, cũng đủ để hắn xây dựng lợi thế cho mình. Đến khi Lạc Vinh hồi phục, cũng khó mà giành lại thị phần.

Chả trách trong vòng chưa đầy mười năm mà gia sản nhà họ Lý đã lên như điều gặp gió. Hắn toàn lợi dụng tình huống người ta lao đao mà nhảy vào kiếm lợi,

không giàu cũng lạ. Lần trước Lạc Việt gặp thiên tai, hắn cũng mua được cả khối đồn điền, cơ sở với giá hời. Nhiều khi nàng nghĩ, không biết có phải công việc duy nhất của hắn là tạo nên thời thế, khiến người ta chìm, mình nổi để giành thế thượng phong không.

Chỉ sợ không chỉ có trong kinh doanh hắn mới dùng chiêu đó. Mối quan hệ giữa Lê Ứng Thiên và Lê Nguyên Phong ngày một xấu đi, liệu có phần của hắn nhúng tay vào? Phải chăng, nàng hiện tại là đang tiếp tay cho hắn?

“Tôi thật ra chỉ là người làm thuê. Đối với những quyết định quan trọng thế này, tôi phải hỏi qua ý kiến của vương gia.”

Tiền mất có thể kiếm lại được, nhưng nếu vì nàng mà Lê Nguyên Phong xảy ra chuyện gì, có hối hận bao nhiêu thì cũng quá muộn rồi.

“VẬY ba ngày sau gặp lại.” Hấn nói.

Hấn không hề có ý gây áp lực cho nàng sao?

Nếu bản cam kết có thể mang về thảo luận, việc gì hấn phải hẹn gặp nàng ở đây rồi bắt nàng ngồi chờ lâu như vậy? Có vẻ như từ trước đến giờ nàng toàn đứng một phe với hấn, nên khi nhất thời phải đứng ở bên kia chiến tuyến, nàng không biết phải chiến đấu thế nào.

Xem ra, đã đến lúc nàng nên có một thái độ khác với Vampire, dù đã cố gắng không đôi đầu với hắn, vì Trần Lâm Nguyệt.

Hạ Vy vừa ra khỏi cửa, chủ quán liền nhanh chóng đưa quyển sổ lấy từ quầy tiếp tân đến bên bàn của Lý Thiệu Minh.

Về đến nhà, nàng liền kể hết mọi việc cho Lê Nguyên Phong, một chi tiết cũng không bỏ sót. Hắn nghe xong những lời lo lắng của nàng, chỉ xoa đầu nàng cười nhạt.

“Mỹ nhân, nàng chỉ là một con vẹt bầu từ trên trời rơi xuống, còn bọn ta lớn lên trong danh gia vọng tộc, từ nhỏ đã phải tranh đấu, lừa gạt lẫn nhau là việc nhẹ nhàng như ăn một chén cơm. Về tuổi đời, bọn ta nhiều hơn nàng. Về kinh nghiệm, bọn ta lại càng nhiều hơn nàng, Lạc Việt còn là địa bàn của bọn ta. Nếu nàng thắng, chẳng phải bọn ta đều là đầu đất cả sao? Nên nàng không cần phải tự ti.”

“Anh đang an ủi em hay đang tìm cách bắt nạt em?” Nàng giận dỗi đâm vào vai hắn. “Em không phải vẹt bầu.”

“Má phồng thế này, còn không nhận mình là vẹt bầu sao?” Hắn cười cười đưa tay véo má nàng, rồi kéo nàng vào lòng hắn.

“Nàng thấy điều kiện hấn đưa ra thế nào?”

“Nếu chỉ đơn thuần là việc kinh doanh, em đồng ý.” Nàng nói. “Em chỉ sợ hấn có ý đồ gì khác.”

“Thật ra hấn đã đưa giải pháp cho chúng ta rồi.” Lê Nguyên Phong mỉm cười, chỉ vào bản cam kết. “Chính là những điều kiện này đây.”

“Em không hiểu. Cứ cho là Lê Ứng Thiên không muốn Lý Thiệu Minh càng trở nên lớn mạnh sau khi mua được hàng của chúng ta với giá hời, chẳng phải điều đó càng khiến hấn muốn đóng cảng Tế Châu sao?”

“Vịt bầu, nàng thử nhìn vào tính chất của những điều kiện này, sẽ có thể nghĩ ra hướng đi có hiệu quả tương tự.” Hấn vừa nghiêm túc vừa dịu dàng chỉ dẫn. “Đứng xa một chút mà nhìn, đừng để bị chi tiết trong này chi phối.”

Nàng lật úp bản cam kết lại.

Nếu đã không cần quan tâm đến chi tiết, thì không nên nhìn nó nữa.

...

Lê Nguyên Phong vén mấy sợi tóc mai của nàng sang một bên, sau đó tẩy máy tết tóc cho nàng. Xem ra, sau này hấn nên

đưa cho nàng nhiều câu đố một chút, để nàng chịu ngoan ngoãn ngồi yên cho hắn phá mái tóc của nàng.

“Hãy đợi đây, tối nay em sẽ trả đũa.”
Nàng lườm hắn.

“Sao, đã nghĩ ra chưa?” Hắn vừa nói vừa đếm số bím tóc trên đầu nàng. Nãy giờ, hắn tết được cũng đã hơn mười bím.

“Số quý tộc Phồn Lư có cảm tình với Tá Tra, anh nắm danh sách chứ?”

“Dĩ nhiên.” Hắn tủm tỉm cười. “Vịt bầu theo ta bấy lâu, cũng bắt đầu tâm linh tương thông rồi.”

----- o O o -----

Chương 67: Tâm Sự Đêm Khuya

V

iệc tin đồn rằng Tế Châu sắp đóng lan ra nhanh chóng khiến những người có tiền gửi ở Lạc Vinh lo sốt vó.

Lạc Vinh tiền trang làm ăn thất bại, số tiền mồ hôi nước mắt mà họ gửi trước kia sợ rằng cũng khó mà lấy lại.

Từ lúc trời vừa tờ mờ sáng, trước cửa các chi nhánh đã có một hàng dài những người tụ tập đợi rút tiền. Trước tình thế đó, Lạc Vinh đưa ra thứ tự rút tiền theo lượng tiền đã gửi, ai trước đây gửi nhiều

tiền có quyền rút trước. Những người gửi nhiều tiền nhất ở Lạc Vinh, thật không phải thương nhân, mà chính là quý tộc Phồn Lư.

Song song đó, với lý do cần tiền để trả cho số khách hàng nhỏ, Lạc Vinh tiên trang đánh tiếng muốn bán rẻ số đất đai và hàng hoá đang nắm giữ, chỉ cần có thể lấy được tiền mặt càng nhanh càng tốt. Thế là, vài ngày sau, người ta phong phanh nghe ngóng được nhà họ Lý sẽ mua lại phần lớn đất mà Lạc Vinh định bán, còn hàng hoá thì bán cho những thương nhân nhỏ hơn.

Điểm mấu chốt trong bản cam kết của Vampire, chính là một khi Lê Ứng Thiên

muốn diệt một đôi thủ, sẽ làm cho đôi thủ khác mạnh lên. Vấn đề là phải làm sao để hấn thấy đôi thủ sắp mạnh lên kia sẽ có sức uy hiếp lớn hơn đôi thủ mà hấn định diệt trừ trước mắt. Đó chính là lý do mà nàng nhanh chóng tuyên bố việc tiến hành rút tiền và bán tài sản của Lạc Vinh.

Tá Tra cướp thương thuyền không phải lúc nào cũng thành công. So với số tiền mà những quý tộc Phồn Lư yêu nước có thể tài trợ cho hấn, thì số tiền hấn cướp được chả đáng vào đâu. Vì vậy, một khi số quý tộc Phồn Lư kia lấy lại tiền, nguy cơ thế lực quân Phồn Lư lớn mạnh sẽ càng tăng vượt bậc.

Trước đây, lý do họ gửi tiền vào Lạc Vinh thật ra không chỉ là vì muốn đảm bảo tài sản không bị lính Lạc Việt thừa cơ cướp bóc, mà còn là vì không muốn tỏ ra khác người, khiến triều đình Lạc Việt chú ý. Giờ người người rút tiền, nhà nhà rút tiền, họ lấy lại tiền cũng là chuyện hợp thời hợp thế.

Lê Ứng Thiên không thể dùng cường quyền mà ngăn chặn việc này, vì như thế sẽ gây phản kháng mạnh từ dân chúng Phồn Lư mà triều đình đang cất công dàn xếp. Cách duy nhất, chỉ có thể là khiến những quý tộc kia không có lý do để rút tiền.

Lại nói về việc bán tổng bán tháo tài sản

để trả lại tiền cho các khách hàng nhỏ. Nàng cố tình bán đất cho Vampire, chứ không bán hàng hoá như những điều kiện ghi trên cam kết, vì nếu bán hàng hoá, Lê Ứng Thiên chỉ việc đóng cảng biển là hạ được cả Lạc Vinh lẫn nhà họ Lý. Bán cho hãn đất đai, nhà họ Lý sẽ có thể mở rộng việc canh tác, buôn bán trong nước. Đóng cảng hay không đóng cảng chẳng ảnh hưởng gì đến họ, thậm chí nếu Lạc Vinh suy sụp, họ Lý càng có thể thừa cơ lớn mạnh.

Quan trọng là phải làm như mọi thứ thuận theo thời thế, ra vẻ Lạc Vinh đang bị cuốn theo dòng nước: trước là phải làm theo yêu sách của khách hàng, sau là tung quần bán đi đất đai tài sản. Dĩ

nhien, quá trình rút tiền và thanh lý sẽ phải mất một thời gian. Và khoảng thời gian ấy là đủ cho Lê Ứng Thiên rút lại dự định trước đó của mình.

Vừa về đến nhà, Hạ Vy đã lén lút chạy vào bếp như một tên đạo chích.

Lẽ ra hôm nay nàng định tổ chức một buổi tiệc mừng sinh nhật cho Lê Nguyên Phong. Có điều, Thuỷ Trúc nói mẹ Lê Nguyên Phong trước kia là vì sinh hấn nên mới qua đời, nên trước giờ hấn không muốn làm sinh nhật. Dù vậy, nàng vẫn cất công nướng cho hấn một cái bánh, viết lên đó vài chữ chúc mừng sinh

nhật bằng mật ong và mứt dâu tằm. Nàng muốn Lê Nguyên Phong biết rằng, trên đời này có người trân trọng sự ra đời của h^ản.

Nàng rón rén bước sang phòng h^ản, chẳng biết h^ản đã ngủ hay chưa. Đèn trong phòng đã tắt, nhưng tiếng mưa bên ngoài nghe lớn quá nên nàng đánh bạo mở cửa vào.

Đặt chiếc bánh lên bàn, nàng tặc lưỡi nhìn h^ản, rồi bước đến đóng cửa sỏ lại. Nếu nàng không đến chắc ngày mai chắc h^ản sẽ quần chăn nằm liệt giường vì bị cảm mất thôi. Cái tên hentai đẹp trai này, ngủ gì mà ngay cả chăn cũng đạp rơi xuống đất. Hai mươi ba tuổi rồi mà so

với một thằng bé chẳng khác là bao.

“Vịt bầu...” Hấn thỉnh linh mở mắt ra, kéo nàng xuống giường lúc nàng còn đang loay hoay nhét lại góc chăn cho hấn. “Đêm hôm khuya khoắt lén vào đây định làm hái hoa tặc phải không?”

“Ai thềm hái anh.” Nàng ngồi dậy xô hấn ra, tiện thể đạp một phát vào mông hấn.

Cửa sổ mở toang giữa đêm mưa, gối chăn rơi vãi dưới sàn, không chừng tất cả đều phục vụ cho ý đồ của hấn. Hừ, tên hentai này chẳng những gian manh mà còn quá sức lừa tình.

Nghĩ đến đó, nàng lại đạp thêm một phát

vào mông hấn cho bõ ghét.

Lê Nguyên Phong bước xuống giường, thấp nền lên. Nhìn chiếc bánh đặt trên bàn, đôi mắt hấn lộ rõ niềm hạnh phúc.

“Cho ta?” Hấn tựa cầm lên vai nàng, thì thầm.

“Ừm.” Nàng gật gật đầu, sau đó rút sợi dây chuyền đính ngọc lục bảo giơ lên trước mặt hấn. “Còn cái này là quà sinh nhật.”

Lê Nguyên Phong nhìn chiếc mặt dây chuyền, đôi chân mày chau lại.

“Vịt bầu, sao bên ngoài viên ngọc lại có

hai cái móc câu?”

“Móc câu gì chứ, là hình trái tim.” Nàng huých nhẹ vào hông hắn.

“Tim của ta...” Hắn nắm lấy tay nàng, chà chà vào ngực hắn. “Hay tim của nàng?” Sau đó cúi đầu xuống dụi ngực nàng.

“Thôi nha, đừng có thừa nước đục thả câu.” Nàng đập một phát vào chân hắn.

Hắn mỉm cười, đeo sợi dây chuyền vào cổ. “Vịt bầu của ta cũng có óc thẩm mỹ quá chứ.”

“Còn có thể không sao?” Toàn bộ tiền lì

xì của nàng đều đổ vào đó đó.

Lẽ ra lúc đầu chỉ tốn một miếng vàng lá để mua viên ngọc thôi, nhưng sau đó yêu hấn, vì muốn chế tác thêm hình trái tim, nàng đành hy sinh luôn miếng vàng lá thứ hai. Lúc ấy hấn vẫn chưa chuyển tài sản cho nàng, nàng còn làm không công nên một đồng cũng không có mà tiêu. Hấn dám chê, nàng cắn hấn.

“Thật ra, ta sinh ra vào cuối tháng ba.” Giọng hấn lúc ấy rất nhỏ, đôi mắt thoáng nét buồn. “Mẫu phi sau khi sinh ta thì mất.” Nàng chạm tay vào tay hấn, siết chặt. “Ta không sao, chuyện lâu rồi.” Hấn thấy nét mặt nàng còn ủ rũ hơn mình, liền mỉm cười trấn an nàng. “Tuy mẫu phi

không thể sống bên ta, nhưng ta biết người rất yêu thương ta, vậy là đủ lắm rồi. Người hy sinh vì ta, nên ta luôn dặn mình phải sống cuộc sống hạnh phúc nhất có thể.” “Đúng đó.” Nàng gật gật đầu, sau đó như sực nhớ ra điều gì đó. “Anh sinh cuối tháng ba, nhưng sao Thuỷ Trúc lại nói với em hôm nay là sinh nhật của anh?” Giờ đã là cuối tháng năm rồi. “Phụ hoàng ta muốn dành trọn ngày tháng ba ấy cho ngày giỗ của mẫu phi, nên quyết định chọn một ngày khác làm sinh nhật cho ta.” “Tại sao lại là hôm nay?” “Đếm lùi lại chín tháng mười ngày.” Hấn đáp.

Nàng ngây như phỗng, trố mắt nhìn hấn.

“Không phải ý tưởng của ta.” Hấn vỗ nhẹ

má nàng mấy cái, rồi nhìn sang chiếc bánh. “Chúng ta ăn bánh thôi.”

“Khoan đã, trước hết phải ước, thôi nển, rồi mới được ăn.” Nàng kéo hấn về phía chiếc bàn, thấp cây nển bé xiu đang cắm trên chiếc bánh.

Hấn làm theo lời nàng, nhắm mắt lằm nhằm điều gì đó, rồi thôi nển.

“Anh ước gì vậy?” Nàng nhìn hấn, không khỏi tò mò.

Hấn chỉ im lặng, nhìn nàng cười bí hiểm.

Nàng theo bản năng, nhìn hấn từ đầu đến chân đầy cảnh giác. Hấn thấy nàng nhìn

hắn, nụ cười kia lại càng trở nên gian xảo.

“Anh cười vậy là có ý gì?” Nàng bước tới một bước, vờ ra oai, định chiếm thế chủ động.

“Ta hiện giờ có rất nhiều ý nghĩ, nàng đang nói tới cái nào?” Hắn cũng bước lên một bước.

“Thôi, nhiều quá thì anh không cần nói đâu, mất thời gian lắm.” Nàng phát tay, giả vờ bình thản, nhưng hai chân đã chuẩn bị phóng ra ngoài.

“Đâu được, nàng đã hỏi, ta phải giải bày.” Hắn nắm tay nàng kéo lại, dường

nư đã lnh cảm đượ ý đồ tẩu thoát của nàng.

“Thôi, không cần...” Nàng cười hì hì, nhanh nhẹn gỡ tay hắ ra.

“Không, phải giải bày ...” Hắ cười, chụp lại tay còn lại của nàng.

“Trời tối rồi, để sáng mai hãy giải bày.”

“Không, trời tối mới có thể giải bày.”

Hắ nói rồi, khoé miệng lại cong hơn một chút.

Chương 68: The First Date

D

ường như trêu chọc nàng đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống thường ngày của hắn. Sau khi khiến nàng tim đập thình thịch chờ nghe hắn ‘giải bày’, yêu cầu của hắn hoá ra chỉ là một buổi hẹn hò vào... nửa tháng sau.

Thật ra hắn chọn một ngày xa như thế cũng là có nguyên nhân. Ngày mai, chất độc trong người hắn lại tái phát rồi.

...

Nàng còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy độc dược trong người hắc phát tác, thời gian phát độc chỉ có bốn ngày. Những lần sau, số ngày lần lượt tăng lên. Nàng càng nghĩ càng sợ. Sợ, nhưng lại không dám hỏi.

“Nguyên Phong, mở cửa cho em đi.”
Nàng gõ gõ nhẹ vào cánh cửa.

Hắn nhìn về phía chiếc bóng của nàng, rồi lại quay mặt đi, không đáp.

“Nguyên Phong, anh không mở cửa em cũng có cách vào.” Nàng nói. “Anh mà để em phải phá cửa vào thì đừng có trách em tàn bạo đó.”

Hắn nhắm mắt lại, vờ như không nghe

thấy tiếng của nàng.

“Nguyễn Phong à...”

Hai bàn tay hấn bầu chặt vào chần, không đáp.

“Mỹ nam à...”

“Đi đi.” Hấn cắt lời nàng.

“Em có mang đến...”

“Ta bảo nàng đi đi.” Giọng hấn càng trở nên gay gắt.

Nếu nàng thật sự bỏ cuộc, chuyện này sẽ còn tiếp diễn đến bao giờ? Chẳng lẽ cứ

đến những ngày này nàng lại bị gạt ra khỏi cuộc đời của hắn?

Nàng không muốn chỉ yêu một Lê Nguyên Phong dịu dàng chu đáo, một Lê Nguyên Phong lúc nào cũng chăm sóc nàng, lúc nào cũng biết cách khiến nàng cười.

Lạch cạch...

Chỉ một chiếc chốt cửa đơn giản, hắn nghĩ sẽ làm khó được nàng sao? Không mở được cánh cửa này thì làm sao đủ tư cách bước vào tim hắn?

“Nguyên Phong, anh thích chè đậu xanh hay chè đậu đỏ?” Nàng tiến đến bên chiếc bàn, đặt khay chè xuống, vờ như

không để tâm đến những lời hăn nói trước khi nàng bước vào phòng.

Hăn nhếch môi cười nhạt, tay cầm lấy chiếc gói hoa cúc, ném về phía khay chè.

Nàng chậm rãi cúi xuống nhặt lấy những mảnh vỡ rơi ra từ chiếc bát, cố tình để một mảnh vỡ cắt vào ngón tay, thăm dò hăn.

Vết thương của nàng không thấy đau, chỉ thấy lạnh mà thôi.

Hăn không sợ máu.

Chỉ là, hăn sợ máu của nàng. Nhất là những giọt máu cứ đều đặn tuôn như thế,

giống như có một mũi kim cắm vào tim
hắn. Mỗi lần thở, là một lần đau.

Hắn bước xuống giường, áp bàn tay của
nàng lên môi, hôn lấy từng ngón, từng
ngón một.

“Nguyên Phong, em không đau ở đó...”
Nàng luồn bàn tay lạnh lặn vào mái tóc
loà xoà của hắn, tay kia rút về, gõ gõ vào
nơi ngực trái. “Mà là đau ở đây.”

Hắn rướn người về phía trước, hôn vào
vị trí trái tim nàng. Nàng ôm lấy hắn,
nhắm mắt cúi xuống tựa cằm vào trán
hắn.

“Nguyên Phong, có phải anh không muốn

thấy em đau lòng, nên mới không chịu gặp em?”

Hắn ngược nhìn nàng, rồi lại cúi xuống, miễn cưỡng “Ừm” một tiếng.

Không phải suy nghĩ của nàng đơn giản. Mà là, có những chuyện nàng sẽ không thể nào hiểu được.

“Em không gặp được anh, sẽ càng lo lắng, càng đau lòng hơn.” Nàng lướt nhẹ đôi môi qua trán hắn. “Hơn nữa, mỗi một ngày không được anh ôm, không được anh hôn, buổi tối em đều khó ngủ.”

Nếu là trước kia, nàng sẽ chẳng bao giờ chịu nói ra mình cần hắn như thế nào.

Nàng sợ hấn thấy bản thân có nàng quá dễ dàng, sẽ chán nàng.

Giờ thì khác, nàng sợ rằng nếu không nói, sau này muốn nói cũng không còn cơ hội.

“Đừng khóc, ta đã chết đâu.” Hấn đưa tay quạt lấy giọt nước mắt vừa tuôn xuống má nàng. “Vịt bầu nàng lại tưởng tượng ra chuyện lâm ly gì thế hả? Đọc tiểu thuyết diễm tình nhiều đến nỗi nhập tâm rồi sao?”

“Đứt tay đau như vậy, còn không cho em khóc?”

“Khóc thì được, nhưng đừng xì mũi vào

áo của ta.” Hấn nắn nắn hai gò má nàng.
“Áo này làm từ tơ tằm thượng hạng, đắt
lắm.”

“Hừ, áo ngủ mà cũng bày đặt xài sang,
đúng là giai cấp thống trị có khác. Em
phải xì mũi cho bổ tức.”

Nàng đưa mắt nhìn những chiếc lò than
đỏ rực đặt quanh phòng, vòng tay bao
quanh hấn bất giác lại xiết chặt hơn.

Và dường như, nàng đã ôm hấn như thế
mà ngủ đến tận sáng hôm sau.

Mấy ngày nay, Lê Ứng Thiên luôn cảm

thấy bất an. Nhất là mỗi lần hấn vô tình lướt mắt qua những ngọn bằng lăng, tim lại càng đập mạnh hơn.

Hấn chỉ muốn đến Tế Châu ngay bây giờ. Thế nhưng, đến đó rồi, hấn sẽ làm gì? Nhìn nàng rồi lại quay về? Nài nỉ nàng bỏ Lê Nguyên Phong mà đi theo hấn? Hay quẳng nàng lên ngựa mang thẳng về cung mà không cần quan tâm nàng nghĩ thế nào?

Hấn không đủ cao thượng mà làm điều thứ nhất, không đủ tự tin để làm điều thứ hai, cũng không đủ can đảm để biến điều thứ ba thành hiện thực. Nếu trong lòng nàng chỉ có Lê Nguyên Phong, hấn cướp về cũng chỉ là một cái xác không hồn.

Lê Nguyên Phong...

Hắn ngửa người ra ghế, toàn thân không chút sức lực, ảo não lắm nhằm cái tên ấy trong đầu.

Không phải Trần Lâm Nguyệt. Chính Lê Nguyên Phong mới là người khiến hắn đau đớn nhất lúc này.

Tình huynh đệ ư? E rằng trước đây chỉ có hắn là kẻ duy nhất ngây thơ tin vào thứ tình cảm ấy. Đồng cảnh ngộ bị phụ hoàng hắt hủi ư? Thật ra chỉ có hắn thôi, còn vị hoàng đệ quý hoá của hắn có người mẹ được chôn cùng một mộ với người đàn ông ấy, lại có thể là đứa con

bị hắt hủi sao?

Nếu trước khi đi Tế Châu, hấn không phải vì muốn thu phục lòng dân nên ra lệnh tu sửa lại hoàng lăng cho tiên đế, có lẽ hấn đã chẳng bao giờ phát hiện ra người đàn ông lãnh khốc vô tình kia từ sớm đã bí mật đưa hài cốt của Tâm phi vào lăng mộ của mình. Còn mẫu phi đáng thương của hấn, nếu hôm nay không phải hấn giành được ngôi hoàng đế, e rằng xương cốt đã tro trọi giữa hậu viên rồi.

Khá khen cho Việt Vũ Đế, bao nhiêu năm có thể mắt nhắm mắt mở, giả vờ không quan tâm đến đứa con yêu của mình, tránh cho hấn khỏi những âm mưu đen tối của hậu cung. Chẳng trách Lê Nguyên

Phong bao nhiêu năm chỉ chu du thiên hạ, không nhúng tay vào triều chính, nhưng khi trở về lại được quần thần mời lên ngôi hoàng đế. Ngày ấy, hoá ra vấn đề không phải là huyết thống Phồn Lư của hắn bị xem thường, mà là Lê Nguyên Phong từ trước đã được hậu thuẫn rồi.

Chỉ là, người đàn ông kia không ngờ được đứa con mà mình ưu ái lại là kẻ luy tình, vì không muốn người mình yêu sau này phải chịu khổ giữa tam cung lục viện, nên thà chọn mỹ nhân chứ không chọn giang sơn. Mà thật ra cái lý do ấy chắc gì không phải được Lê Nguyên Phong dùng để bao bọc một âm mưu? Lê Ứng Thiên hắn tự cho mình là người cẩn thận, nhưng thật ra chỉ là kẻ ngốc nghếch

bị thứ gọi là thâm tình lâu năm làm mờ mắt. Ta tốt với người, chắc gì người đã tốt với ta?

Trước đây, hắn vì nghĩ đến tình xưa nghĩa cũ nên mới để Lê Nguyên Phong được sống yên bình, thậm chí còn trao cho hắn chút binh quyền để hắn không phải làm một vương gia hữu danh vô thực. Giờ đây, họ Nguyễn đã suy yếu, thứ tình cảm huynh đệ kia hoá ra chỉ là một bức bình phong. Hắn còn để Lê Nguyên Phong có được ảnh hưởng lớn như vậy, khác nào để một con hổ ở cạnh mình.

“Giảo thảo chết, chó săn bị thịt, chim hết, cung bị xếp xó”

Hắn là đê vương, không thể không nghĩ đến hậu họa sau này.

Hạ Vy giật mình chống tay xuống thành giường, suýt nữa thì đã rơi xuống đất. Máy ngày nay toàn ôm Lê Nguyên Phong mà ngủ, đã quen với việc có hắn nằm chắn bên ngoài, nàng quên mất đêm nay mình trở lại ngủ một mình.

Dù Lê Ứng Thiên đã không ra lệnh đóng cửa Tế Châu, nàng vẫn linh cảm hắn sẽ không dễ dàng để Lê Nguyên Phong tiếp tục làm giàu. Muốn yên bình mà sống qua ngày, có lẽ hắn chỉ có thể tự cắt bớt tài sản của bản thân, giả vờ làm ăn thua lỗ.

Có điều, nếu Lê Ứng Thiên không muốn cho Lê Nguyên Phong con đường thoát, làm vậy chẳng khác nào bỏ đi thể mệnh của mình, khiến thất bại đến nhanh hơn.

Cháu trai của Nguyễn thượng thư vừa bị kết tội biến thủ quân lương, gây nên thất bại của quân Lạc Việt ở Ái Đô trước quân Phồn Lư. Xem ra, cái thế của họ Nguyễn đã như ngọn đèn trước gió. Nếu là trước đây, nàng còn hy vọng rằng Lê Ứng Thiên vì tình huynh đệ mà để cho Lê Nguyên Phong yên ổn. Nhưng đối với hành động bộc phát của hấn đêm ấy trước khi về lại kinh thành, nàng sợ rằng hấn sẽ bị cơn ghen chi phối mà ảnh hưởng đến khả năng xét đoán. Lê Ứng Thiên, thật ra là một người rất dễ bị tình

cảm lung lay.

Có thể tính nàng vốn hay lo lắng vu vơ, nhưng quả thật mỗi lần nghĩ đến việc ấy, cộng thêm việc chất độc trong người Lê Nguyên Phong, nàng lại sợ mất hân vô cùng. Mỗi ngày, nàng chỉ muốn nhìn hân nhiều một chút, nghe giọng nói của hân nhiều một chút, chạm vào hân nhiều một chút. Còn hân, có lẽ không hiểu được nỗi sợ của nàng, suốt ngày cứ trêu rằng nàng mê hân như điều đồ.

Như thế cũng không phải là không tốt. Nàng không muốn hân biết nàng đang sống trong nỗi bất an.

...

Đêm nay là buổi hẹn chính thức đầu tiên giữa nàng và hắn.

Nghĩ lại cũng thật buồn cười. Quen nhau hơn một năm, yêu nhau mấy tháng, vậy mà đến giờ mới bày đặt hẹn hò. Chả khác gì cặp vợ chồng con cái đẻ huê mới tính đến việc hưởng tuần trăng mật. Dù đã quá quen thuộc với nhau, nàng đối với việc này, nói không hồi hộp tức là nói dối.

Nàng lấy cớ đi mua trang sức, nhưng thật ra là để đến đó sớm hơn giờ hẹn. Lẽ ra, phụ nữ thường không đến điểm hẹn sớm như vậy, nhưng nàng tò mò muốn biết hắn sẽ đến điểm hẹn trước bao lâu, khi chờ

đợi nàng, hấn sẽ làm gì. Hấn mà dám đến trễ, nàng sẽ xô hấn xuống hồ.

Nơi hấn hẹn nàng cách quán trọ cũng không xa lắm, là một hồ sen ở phía nam thành Tế Châu, nằm cạnh mấy ngôi làng nhỏ mà Lạc Vinh tiền trang từng mua đất đầu tư trồng đậu. Ban đầu, nàng còn hào hứng vừa đi vừa huýt sáo, nhưng khi vừa nhìn thấy bóng áo lam trên chiếc thuyền nhỏ cạnh bờ hồ, nàng liền lảng lạng nấp vào một góc.

Thì ra, hấn còn đến sớm hơn nàng.

Bên ánh hồng đăng mờ ảo, Lê Nguyên Phong tao nhã tựa lưng vào thân cây thối sáo. Đôi mắt vừa ánh lên vẻ đẹp ma mị u

ấm, vừa phẳng phất chút nét thoát tục thần tiên.

Chốc chốc, gió từ ngoài hồ lại ùa vào. Mấy sợi tóc đen mềm trên trán hấn nhẹ lượn lờ, che khuất đôi mắt hấn, khiến bóng dáng ấy thấp thoáng chút gì u tối.

Khúc nhạc hấn đang thổi dường như là một điệu dân ca. Vừa trầm lắng, vừa buồn da diết. Nàng thích nghe những âm điệu buồn, nhưng không hiểu sao lại không thích hấn thổi những khúc nhạc buồn như thế.

Những giọt mưa đầu hạ giống như những tia nước bay theo gió, lãnh đãng phớt qua không trung rồi mất dấu trên nền cỏ.

Nàng đứng dưới bóng cây, nếu không phải thấy nước hồ lay động, cũng không biết trời đã đổ mưa. Lê Nguyên Phong dừng khúc nhạc, ngược mắt nhìn tấm màn mưa mỏng, tần ngần một hồi lâu.

Cuối cùng, hắn cắt cây sáo vào thắt lưng, vung tay ném vài hòn sỏi xuống hồ, rồi nằm xuống thuyền mà ngủ.

Khung cảnh lãng mạn nàng mãi mê chiêm ngưỡng từ nãy đến giờ, thế là chằm dứt. Mỹ nam không đủ kiên nhẫn để chờ người yêu, thấy gió hiu hiu, mưa lất phất, quyết định ngủ để giết thời gian. Tình huống này mà đưa lên phim hẳn sẽ làm tan vỡ giấc mộng của bao thiếu nữ. Khán giả còn vỡ mộng, nữ chính như nàng giữ

được bình tĩnh cũng là may mắn lắm rồi.

Nàng chờ một hồi, sau đó rón rén bước đến bên thuyền, định đánh thức hấn dậy vì không chấp nhận nỗi sự thật phũ phàng. Nào ngờ, nàng vừa cúi người định vỗ vào vai hấn, đã bị bàn tay kia mạnh mẽ kéo vào lòng.

“Ngắm đủ chưa?”

Nhìn ánh mắt gian xảo của hấn, nàng chỉ còn biết cười khỏ. Hoá ra, tất cả chỉ là một chiếc bẫy ngọt ngào. Người tập võ như hấn có lẽ từ sớm đã phát hiện ra sự có mặt của nàng. Hoặc là, hấn đã đoán biết được nàng sẽ đến đây trước hẹn. Nàng càng nghĩ, lại càng thấy mình như

con thỏ bị cáo vờn, âm ỨC chà chà khuấy tay vào ngực hấn.

“Ghét anh! Ghét anh lắm! Ghét anh ghê gớm!

“Ghét sao còn sờ?” Hấn cười cười nhìn nàng, còn tay thì bắt gian tại trận cái khuấy tay đang thực hiện hành động xấu xa kia.

“Sờ cho bõ ghét.”

“Thế đã hết ghét chưa?”

“Chưa hết!”

“Vậy cứ tiếp tục sờ đi.”

Nói rồi, Lê Nguyên Phong áp mặt nàng sát vào lồng ngực hắn. Nàng dĩ nhiên nhận ra ý đồ đen tối của kẻ có gương mặt thiên thần, bởi vì mùi hương trên ngực hắn là thứ có tính sát thương mạnh nhất đối với nàng.

Hắn cúi xuống, hôn lên trán nàng, còn nàng thì mãi mê cọ cọ má vào ngực hắn.

Cổ áo của hắn, cũng vì thế mà mỗi lúc lại càng bị tách rộng ra. Mùi hương ấy càng gần, lại càng khiến nàng say đắm. Lúc đầu nàng còn dùng má, lúc sau đã chuyển sang môi.

Những ngón tay của hắn, không biết từ

lúc nào cũng đã di chuyển từ mặt xuống
cổ nàng, nhẹ nhàng rũ bỏ lớp áo ngoài
của nàng như tuột một đài hoa.

Chương 69: Thánh Chi

T

rời đêm bắt đầu trở lạnh.

Nàng rút sâu vào lòng hắn, kéo tấm áo của hắn lên che kín ngực mình. Hắn nhìn nàng mặt đỏ như gấc ngó đông ngó tây, buồn cười đến không nhìn được, nhưng không dám cười thành tiếng.

Tay hắn nghịch ngợm luồn vào tấm áo phủ hờ trên người nàng, bị nàng đập cho một phát. Thấy nàng ngượng, hắn càng hào hứng chường mặt ra, nháy mắt cười tình. Trong đầu nàng lúc này, tất cả mọi thứ về Lê Nguyên Phong đều gắn liền với

hai chữ...

LUU MANH.

“Ta có làm nàng đau không?” Hấn nắm má nàng, âu yếm nói.

Nàng không đáp mà gạt tay hấn ra, kéo áo lên che luôn phần mặt.

Hấn cười phá lên, rồi ôm chặt lấy nàng, nhè nhẹ vỗ về.

“Sau này chúng ta làm thêm vài lần nữa từ từ nàng sẽ quen thôi. Còn bây giờ...” Giọng hấn vừa ma mãnh vừa đầy dụ dỗ.
“Cho ta nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của nàng một cái đi, ta thèm quá.”

Nàng xô hấn một cái, con thuyền nghiêng qua nghiêng lại dữ dội, tưởng chừng sắp lật đến nơi. Hấn chẳng những không tìm cách thăng bằng nó lại, còn cố tình lắc lắc người cho nó chuyển động mạnh hơn.

“Sắp lật rồi, sắp lật rồi.” Hấn giả vờ hốt hoảng. “Mau ôm lấy ta đi vệt bầu, kéo rơi xuống nước.”

“Hừ, rơi thì anh rơi một mình đi.”

Nói rồi, nàng nghiêng rặng, co chân đạp hấn một phát bay thẳng xuống hồ.

Lúc này, nàng và hấn ... lâu như vậy, nồng nhiệt như vậy, thể nào sau này hấn

cũng nhai đi nhai lại chuyện đó để trêu nàng. Không tranh thủ trả đũa ngay bây giờ, chẳng lẽ chịu thiệt thòi?

Lê Nguyên Phong toàn thân ướm sững leo lên thuyền, nhìn nàng đầy oan ức.

“Vịt bầu, nàng làm nhục ta một cách dã man đã đành. Chưa đầy nửa nén nhang sau, đã hắt hủi ta không thương tiếc. Nàng thật sự không có trái tim sao?”

“Tim mang đi gửi ở tiền trang rồi.” Nàng đáp.

Hắn còn chưa kịp nói thêm câu nào, đã nghe tiếng chân người mỗi lúc một gần đang tiến đến phía hồ.

Nàng nhìn vào bờ, thấy xa xa hơn chục ngọn đuốc đang càng lúc càng rõ dần trong đêm tối.

“Nhanh nhanh lên, kéo chúng nó dắt nhau vào bụi là hỏng hết.”

“Trưởng làng giờ cao đánh khế, con Xuân nhà em nó khờ dại nên mới bị thằng Điền làng bên nó bắt.”

“Gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh.”

Nàng và hấn tên tò nhìn nhau, không nói không rằng, nhanh như chớp trù lên người được bao nhiêu vãi thì trù. Gấp gáp nắm tay nhau bỏ chạy, nàng thậm chí

còn chưa kịp mặc vào cái áo khoác ngoài, trên người chỉ có mỗi cái váy cùng cái yếm mới buộc một vòng.

“Nguyên Phong, dùng khinh công.”

“Ừ nhỉ, ta quên mất.”

Hắn ôm lấy nàng, phóng nhanh qua những cành cây, chẳng bao lâu đã bỏ xa đám người kia.

...

Về đến nhà, nàng và hắn lăn ra sàn thờ dốc. Không phải vì mệt, mà là vì hồi hộp. Nếu họ đến bất gian đúng lúc hai người đang ‘hành sự’, không biết chuyện

còn bị hài đến mức nào. Từ nay, nàng xin cách thiên nhiên tươi đẹp.

“Sao, nàng thấy có li kì hấp dẫn không?”
Hắn vừa nói vừa bò đến chỗ nàng.

“Li kì hấp dẫn cái quái gì, em suýt tí nữa là bị cạo đầu bôi vôi đấy.”

Cứ nghĩ đến việc mình và hắn vừa trải qua chuyện ấy, hai má nàng lại đỏ ửng lên.

Lần này, hắn lại không cố trêu nàng, mà mỉm cười ấm áp ôm nàng vào lòng, dịu dàng hôn lên mái tóc nàng.

“Vịt bầu, cảm ơn nàng.”

“Cảm ơn chuyện gì?”

“Cảm ơn nàng đã đủ tin, đủ yêu ta, chấp nhận ta làm người đàn ông của nàng.”

Tuy hành động đêm nay của nàng là hoàn toàn tình nguyện, cũng không phải là nhất thời bị hấn cuốn hút mà bộc phát, nhưng mỗi lần nghĩ lại, nàng vẫn có chút kinh ngạc vì quyết định táo bạo của mình. Trước đây, dù sống ở thời hiện đại, nàng vẫn không có ý định sẽ quan hệ với người mình yêu khi chỉ mới chính thức yêu nhau vài tháng thế này.

Nàng thật không biết là nên nói bản thân nay liễu lĩnh hơn, hay là đại trai hơn nữa.

“Vịt bầu, nàng nghĩ gì vậy?” Hắc đưa tay vén mái tóc rối của nàng ra phía sau.
“Hồi hận sao?”

“Nguyên Phong...” Nàng ngược nhìn hắc, vừa nhỏ nhẹ, lại vừa cứng rắn.
“Chúng ta rời khỏi Lạc Việt, được không?”

“Ừ.” Hắc gật đầu.

“Anh...không cần phải suy nghĩ lại sao?”

“Suy nghĩ làm gì cho mệt, cứ theo ý nàng đi.”

Điều mà nàng sợ nhất, thật ra không phải

là tham vọng bá quyền của kẻ sinh ra từ gia đình đế vương như hắn, mà là tình yêu quá lớn của hắn đối với nàng. Lê Ứng Thiên chuyển từ hờ hững sang yêu nàng như thế nào, nàng biết rõ. Còn Lê Nguyên Phong, từ cái ngày hắn bốn cột nhìn vào yếm nàng ở Trường Lạc cung, cho đến tận bây giờ, dường như vẫn không hề thay đổi. Cứ như, hắn đã yêu nàng từ cái liếc mắt đầu tiên ấy vậy.

Tình yêu của hắn giống như không khí, tìm mãi không thấy, nhưng thực ra vẫn luôn hiện hữu quanh nàng. Nàng rất sợ, sợ đến tận lúc hắn chết đi, mới nhận ra rằng tình yêu của mình đối với hắn là quá nhỏ nhoi so với tình yêu của hắn đối với mình. Yêu hắn bao nhiêu, nàng cũng

không thấy đủ, nhất là mỗi lần ôm lấy hấn, nàng lại cảm giác hấn mong manh như cơn gió, có thể tan đi bất cứ lúc nào.

「©Bí

Ngô:bingothanhthien.wordpress.com」

Cảm giác căm hận một người, thật ra, vẫn còn dễ chịu hơn day dứt.

“Vịt bầu, nàng lại nghĩ gì mà gây người ra vậy? Đang lo là không mang được hết tiền bỏ trốn sao?” Hấn thích thú xoắn lấy lọn tóc nàng mà đùa nghịch. “Cơm ăn áo mặc thì ta không chắc chắn có thể chu toàn, nhưng có một thứ dù nàng muốn ăn đến ngán tận cổ, ta vẫn có thể đáp ứng cho nàng.”

“Thứ gì?”

“Chính là ta.” Hấn cúi đầu, nhẹ nhẹ lướt môi qua bờ vai còn vương những vết hôn nồng cháy sau cơn ân ái.

“Anh trơ trẽn quá đi.” Nàng đẩy nhẹ hấn ra.

Hấn ôm lấy nàng một hồi lâu...

Một lúc sau, hấn mới từ từ buông nàng ra, bước đến bên chiếc tủ, trút từ trong lọ ra một viên thuốc tròn tròn màu đỏ đưa đến trước mặt nàng.

Gió đêm len qua khe cửa, phớt lên đôi gò má còn chưa tan sự ngượng ngùng, rét

buốt.

“Vịt bầu, nàng trẻ con như vậy, không thể làm mẹ trẻ con.”

Lời của hắn nhẹ nhàng như thế, sao nàng lại cảm giác như có cái gì đó đang tan vỡ trong tim...

Chẳng phải dự định của nàng cũng là như thế sao? Tại sao khi người chủ động muốn nàng dùng thuốc là hắn, nàng lại thấy hụt hẫng thế này?

“Buồn ngủ chưa? Tối nay muốn ngủ ở phòng nàng hay ngủ ở phòng ta?”

“Em về phòng đây.”

Nàng không muốn lộ ra vẻ ưu tư của mình, nhưng cũng không còn tâm trí mà bông đùa với hắn.

“Ta đưa nàng về.” Hắn nói.

“Cách có mấy bước chân, em tự về được rồi.”

Nói rồi, nàng nhanh chóng quay mặt đi, tiến ra phía cửa.

Vừa chạm tay vào cánh cửa, nàng chợt thấy đầu choáng váng, cảnh vật trước mắt như lẫn vào nhau. Nàng khụy xuống, phun ra một ngụm máu tươi, chỉ loáng thoáng nghe tiếng gọi của Lê Nguyên Phong nhỏ

dần, nhỏ dần, rồi không còn cảm nhận được những gì xảy ra quanh mình nữa.

Hai hôm sau, Lê Nguyên Phong nhận được thánh chỉ triệu hồi hấn về cung, lĩnh binh phù xuất quân đánh Tá Tra. Hấn cuộn thánh chỉ lại, ném một bên.

Trước mắt, hấn chỉ quan tâm người phụ nữ mà hấn yêu sống chết thế nào.

“Vẫn chẩn đoán không ra?” Hấn đưa đôi mắt lo lắng quét qua Thuỷ Trúc.

“Thuộc hạ bất lực, xin chủ nhân xử phạt.”

Thủy Trúc từ lúc bảy tuổi đã được phụ hoàng hắt cho học y. So với các ngự y trong thái y viện của hoàng cung, chỉ có hơn chứ không có kém. Nếu ngay cả nàng ta cũng không biết Hạ Vy vì sao mà bất tỉnh, hẳn thật sự cũng không biết phải tìm ai chẩn bệnh. Không phải ngũ sắc linh chi trên tuyết sơn của Ngoã Lặc có thể phòng trừ bách độc sao? Tại sao nàng đã từng uống, nhưng dược tính ấy vẫn không thể bảo vệ được nàng?

Trừ khi, đây vốn không đơn thuần là độc dược.

“Nguyên Phong...”

Nghe tiếng gọi của nàng, hắn liền vội vã ngồi xuống bên giường, nắm lấy tay nàng. Việc nàng tự dung tỉnh dậy không những không khiến hắn vui mừng, mà ngược lại còn có chút bất an. Nếu có thể dùng y thuật chữa cho nàng, sau này lỡ như sự việc tái diễn cũng không có gì đáng ngại. Ngược lại, nàng không rõ nguyên nhân mà bất tỉnh, sau đó không rõ nguyên nhân mà hồi phục, lại khiến hắn lo sợ sự việc nằm ngoài tầm khống chế của mình.

“Em ngủ bao lâu rồi?”

“Hai ngày rồi, ngủ đến nỗi cái mặt càng lúc càng trông giống Tiểu mỹ nhân.”

“Có phải chất độc của Trần Lâm Nguyệt

lại tái phát không?”

“Có lẽ là vậy.”

Loại độc dược mà Lý Thiệu Minh hạ trên người Trần Lâm Nguyệt thật ra lần trước hắn đã dùng ngũ sắc linh chi hoá giải rồi. Ngày ấy, hắn không nói rõ với nàng, là do sợ nàng cảm thấy hắn quá tử tế với nàng, sinh ra nghĩ ngợi lung tung. Nàng hiểu lầm cũng không phải là không tốt, ít ra không phải suốt ngày lo lắng không yên.

“Nguyên Phong, anh không ngủ hay sao mà hai mắt như con cú thế kia? Anh mà nhan sắc tàn phai là em sẽ chán anh cho xem.”

Nàng kéo lấy bàn tay hắn áp vào má mình, nghe tim đập rộn lên. Không phải nàng keo kiệt những lời ngọt ngào, mà là nàng lo rằng nếu mình bày tỏ sự xót xa vì hắn, sẽ lại khiến hắn đau lòng. Cứ một vòng lẩn quẩn như thế, cả hai sẽ đều mệt mỏi.

“Anh định khi nào chúng ta cao chạy xa bay?”

“Ta e rằng hiện giờ là không thể. Lúc này ta vừa nhận được thánh chỉ, lệnh cho ta xuất quân đi đánh Tá Tra.

Về danh nghĩa, Lê Nguyên Phong là một vương gia, xông pha vì nước nhà cũng

xem như là việc nên làm. Thế nhưng, hấn từ trước đến giờ chưa từng trở tài thao lược, tiếng tăm đều gói gọn trong cầm kì thi hoạ, bắt hấn cầm quân đối phó một kẻ mà bao nhiêu tướng lĩnh Lạc Việt vô phương bắt giữ, chẳng phải là quá mạo hiểm sao?

Nếu Lê Nguyên Phong thật sự có thể chiến thắng trở về, tiếng tăm hấn sẽ càng thêm lừng lẫy. Con người đa nghi như Lê Ứng Thiên làm sao có thể để một kẻ vừa được ngưỡng mộ, vừa có tiền có thế ở một vị trí có thể đe dọa địa vị của mình bất cứ lúc nào?

Nàng e rằng, trận chiến này chỉ là một cái bẫy mà Lê Ứng Thiên dựng nên để

diệt trừ hậu hoạ mà thôi.

“Các đại thần trong triều không có ý kiến gì sao? Không phải em xem thường anh, nhưng quả thật anh không có đáng một vị tướng chút nào.”

“Người trong hoàng thất ra chiến trường chẳng qua cũng chỉ là để tăng sĩ khí, ta không thể dùng lý do không biết điều binh khiển tướng mà thoái thác nhiệm vụ này. Hơn nữa, nhiều dũng tướng có kinh nghiệm của Lạc Việt cũng đều không hạ được Tá Tra. Như thế chẳng phải đã đến lúc cần thay đổi cách tiếp cận vấn đề, thay đổi chiến thuật sao? Nên chọn một người có kinh nghiệm ngoại giao như ta, cũng là điều hợp lý.” Hãn chậm rãi phân

tích một cách vô cùng bình tĩnh, cứ như trong việc này hẳn là người ngoài cuộc. “Vả lại, có tin đồn rằng có người mật báo ta ngầm cấu kết quân phản loạn Phồn Lư, mưu đồ ly khai Tế Châu khỏi Lạc Việt để tự xưng vương. Vì bảo vệ danh dự hoàng thất, bảo vệ danh dự của ta, lần này là hoàng huynh cho ta cơ hội để ta thể hiện lòng trung thành với quốc gia.”

“Nguyên Phong, anh biết rõ đây là mưu đồ của Lê Ứng Thiên.”

“Biết rõ là mưu đồ thì sao?” Hắc vừa nói, vừa vuốt nhẹ gò má của nàng. “Mỗi người ngay từ đầu đã có một xuất phát điểm, và bản thân cái xuất phát điểm ấy đã là một lợi thế vững chắc rồi. Năm xưa

ta chọn không làm hoàng đế tức là đã chấp nhận nhường cái thế thượng phong cho Lê Ứng Thiên. Chẳng qua là trước giờ huynh ấy một phần vì tình nghĩa, một phần vì lợi ích mà không dùng đến cái thế vốn có của mình để đối phó ta.”

Nếu nàng không đề nghị hấn mở tiền trang, nếu nàng không đi theo hấn rồi để Lê Ứng Thiên bắt gặp, có lẽ Lê Ứng Thiên sẽ còn dùng tình nghĩa mà đối tốt với hấn thêm một thời gian nữa. Tất cả là lỗi của nàng, là nàng đã kéo Lê Nguyên Phong vào nguy hiểm.

“Nguyên Phong, em đi theo anh.”

“Nàng biết võ công sao, nàng biết điều

binh khiển tướng sao, đi theo chỉ làm vương tay vương chân ta.” Hấn cốc yêu vào trán nàng một cái.

“Nếu Lê Ứng Thiên thật sự muốn dồn anh vào đường cùng, anh không nghĩ hấn sẽ dùng em để uy hiếp anh sao?”

“Nàng nói cũng không phải không có lý.”

Chỉ là, nếu Lê Ứng Thiên đã tự tin dùng cách này để đối phó Lê Nguyên Phong, lẽ nào không nghĩ đến nguy cơ Lê Nguyên Phong sẽ cùng nàng bỏ trốn. Là hấn cho rằng Lê Nguyên Phong sẽ không dễ dàng từ bỏ địa vị, hay là còn vũ khí bí mật gì khác mà hấn vẫn chưa để lộ ra?

----- o O o -----

Chương 70: Về Lại Kinh Thành

Q

uãng đường từ Tế Châu đến kinh thành đi qua khá nhiều núi non rừng rậm hoang vu, nên Lê Nguyên Phong đưa quyển nhật kí mà mẫu phi hẩn để lại cho nàng đọc giải sầu.

‘Con ngoan của mẹ, nếu con có thể đọc được quyển nhật kí này thì tức là con đã biết chữ rồi. Nếu đúng thì lật sang trang sau, còn nếu con đang nhờ người khác đọc hộ thì lật sang trang cuối.’

Trang cuối ghi: ‘Nếu người đang đọc

trang này là Ôc Sên thì thôi đi nha, đã bảo quyền này viết cho em bé mà, không có phần anh. Nếu người đang đọc trang này là người yêu của con thì mẹ xin gửi lời cảm ơn người đó, chắc cũng phải vất vả lắm mới chịu đựng nổi con, vì con là con của mẹ mà. Còn nếu người đang đọc trang này đơn giản chỉ là đọc hộ con tôi vì con tôi chưa biết chữ thì xin vui lòng đừng đọc cho nó nữa. Không nên đả kích tâm hồn bé bỏng của nó bằng ngôn ngữ của tôi.’

“Ôc Sên là ai vậy anh?” Nàng quay sang hắn, tò mò hỏi.

“Người đã nghĩ ra việc đếm lùi chín tháng mười ngày để kỉ niệm sinh nhật của

ta.” Hấn đáp.

Nàng rút khăn tay ra lau mồ hôi.

Chả trách Lê Nguyên Phong lớn lên trong hoàng cung nhưng tư duy lại khác người như vậy. Hấn đưa nàng quyển nhật kí này, có lẽ không chỉ đơn giản là muốn nàng có cái gì đó đọc qua ngày, mà còn là muốn nàng hiểu thêm về hấn.

Nàng yêu hấn, tức là đầu óc nàng cũng đâu được bình thường nhỉ?

...

Sau gần nửa tháng xuyên rừng xuyên núi, cuối cùng nàng và Lê Nguyên Phong

cũng đến được vương phủ của hấn ở kinh thành.

“Haizz, cảnh cũ còn đây, sao người xưa xa khuất...” Nàng vén màn nhìn ra đường, lắc đầu thở dài.

Lê Nguyên Phong nghe xong câu cảm thán của nàng thì phì cười hỏi: “Vịt bầu, trước đây nàng xuất cung ngắm cảnh kinh thành được mấy lần mà nay lại bày đặt hoài cổ vậy?”

“Người ta đang nhung nhớ bà bán bánh da lợn bên gốc cây xoài ở ngã tư mà. Hồi đó lần nào được dịp ra ngoài em cũng ghé đây mua chục cái.”

“Một mình nàng ăn hết sao?”

“Sáng ăn chiều ăn tối ăn, một ngày là sạch bách.”

“Cao thủ.” Lê Nguyên Phong gật gù tán thưởng.

“Meow...” Tiểu mỹ nhân ngồi trên đùi nàng cũng tham gia lên tiếng.

Thuận theo mong muốn của nàng, chiều hôm ấy, Lê Nguyên Phong đưa nàng đi bái tế mộ mẫu phi hấn gần hồ Dạ Ngọc.

Mộ của Tâm phi nằm trong một khu vườn nhỏ ven hồ, tuy hoang vắng nhưng từng tấc cỏ, khóm hoa đều được chăm sóc vô

cùng chu đáo. Nàng mang theo một giỏ trái cây, một bình rượu nho và mấy cái bánh ú nhân trứng cút, nghe nói đều là những món mà mẫu phi hẳn thích ăn.

“Tuy đây là địa điểm mai táng mà mẫu phi ta chọn, nhưng thật ra hiện nay bên dưới không còn hài cốt nữa.” Lê Nguyên Phong nói. “Năm năm trước...”

Hắn bất chợt dừng lại, dường như đang sức nhớ đến một điều gì vô cùng quan trọng.

“Thì ra là vậy, chẳng trách hoàng huynh lại thay đổi thái độ với ta nhanh như thế.”

Trong nụ cười rất đẹp của hắn, có cái gì

đó buồn bã và luyến tiếc...

Đêm thu, trăng sáng như dát bạc, mơ màng hắt lên dung nhan tuần mỹ lạnh lùng.

Lý Thiệu Minh đứng dưới tán cây cổ thụ cạnh ao bèo, chậm rãi miết tay lên thân cây gỗ ghè đầy những vết chai.

Lâm Nguyệt của hắn từ nhỏ đã rất thích ăn me. Lúc bảy tuổi, có lần vì nàng ăn nhiều me quá bị đau bụng, hắn cấm không cho ăn nữa, nên giữa đêm nàng đã lén hắn leo lên cây hái vài quả cho thỏa cơn thèm, kết quả là rơi xuống ao bèo.

Lúc được hấn cứu lên, trên tay nàng vẫn còn nắm chặt mấy quả me. Hấn vừa xót nàng vừa thấy buồn cười nên không nổi mắng. Cũng từ lần đó, nàng sinh ra sợ nước, mỗi lần đi chơi thuyền là bầu chặt lấy tay áo hấn, dù nàng rất thích chơi thuyền.

Nếu có thể quay lại thời điểm của bảy năm về trước, hấn đã chẳng để thù hận khiến mình chấp nhận để nàng cùng mình bước vào con đường đen tối ấy. Trước đây, hấn từng nghĩ, từ bé đến lớn là hấn bảo vệ nàng. Sau này khi đã mất nàng, nhìn lại mười mấy năm sống bên nhau, hấn mới chợt nhận ra mình mới là người luôn được nàng bảo vệ. Không có nàng, hấn chỉ là một kẻ tồn tại vì thù hận. Tồn

tại, chứ không phải sống.

Chỉ tiếc, hấn nghiệm ra điều này quá muộn...

Giữa đêm, hấn trở lại thư phòng.

Việc buôn bán của họ Lý gần đây không có gì biến động, nhưng Lê Ứng Thiên đã đưa ra chiếu chỉ kia, tức là sắp tới phải biết luồn lách trước thời cuộc một chút. Vì vậy, hấn phải xem xét nguồn tài sản nào nên được phân tán để tránh rủi ro.

“Chủ nhân, năm nay chúng ta có theo tính toán lũ lụt mà thu hoạch sớm như năm ngoái không?”

Hắn lắc đầu, gấp quyển sổ lại.

“May mắn không nên đến hai lần, nếu không Lê Ứng Thiên sẽ nghi ngờ chúng ta nắm được thông tin trước.”

“Nếu như vậy, chúng ta thiệt hại sẽ rất nhiều.”

“Liên hệ với Lạc Vinh tiền trang, chuẩn bị đôi đất lấy hàng.”

“Dạ, chủ nhân.”

Hiện tại Lê Ứng Thiên đang tập trung đối phó Lê Nguyên Phong, việc làm ăn của Lạc Vinh vì vậy sắp tới sẽ gặp nhiều khó khăn do các chính sách thuế và hạn chế

thông thương. Nhà họ Lý trước giờ buôn bán với nước ngoài không nhiều như Lạc Vinh, nên đến giờ chưa sử dụng hết giới hạn về lượng hàng buôn bán với nước ngoài mà triều đình đặt ra. Đây là cơ hội tốt để mua lại hàng từ Lạc Vinh với giá rẻ. Thay vì chịu thiệt hại từ những mảnh đất nằm trong vùng lũ, hấn muốn tranh thủ lúc những mảnh đất đó đang còn giá trị, mang đi giao dịch với Lạc Vinh.

“Báo với Lý Chính Hữu, những tin tức về Tế Châu mà hấn báo lên triều đình, từ nay không cần phải thông qua ta nữa.”

“Dạ, chủ nhân.”

Ngón tay hấn dịu dàng miết trên cành hoa

ngọc lan trắng muốt đặt trên bàn, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Lê Ứng Thiên bước lên long ỷ, uy vũ đón nhận tiếng tung hô của quần thần.

Nhìn thấy Lê Nguyên Phong xuất hiện trong bộ triều phục quen thuộc, hắn cũng có chút mềm lòng khi bất chợt nhớ về quá khứ. Thế nhưng, cảm giác ấy cũng giống như một làn sương mỏng lúc bình minh, rất nhanh chóng tan đi.

Lần này, hắn hạ xuống chiếu chỉ kia, là muốn một ná bắn hai chim.

Trong số quân được giao nhiệm vụ truy bắt Tá Tra, có hai phần ba là tướng lĩnh trung thành với hắn, một phần ba còn lại là tướng lĩnh có quan hệ đến nhà họ Nguyễn. Điều vây cánh binh lực của họ Nguyễn ra khỏi kinh thành, hắn ở lại sẽ có thể rảnh tay diệt trừ các quan viên khác liên quan đến họ Nguyễn trong triều mà không cần lo lắng. Nếu đám quân kia tự ý rút binh về kinh thành, tức là không những tạo phản, mà còn là bán nước, vì đã bỏ qua nhiệm vụ chiến đấu ngoại bang.

Chiến trường tên bay đạn lạc, Lê Nguyên Phong chết vì mũi tên của giặc, hay mũi tên của sát thủ thật ra không ai có thể xác minh. Nếu quân Lạc Việt thắng, hắn sẽ

truy phong một danh hiệu để tưởng nhớ sự hy sinh của Lê Nguyên Phong, trấn an lòng người. Nếu quân Lạc Việt thua, hắn sẽ có cái cớ vu cho Lê Nguyên Phong cấu kết quân thù, bởi phần lớn tướng lĩnh lần này đều là người của hắn, rất dễ dàng xoay chuyển tình hình.

Lê Nguyên Phong đứng trước đại diện, tỏ ra vô cùng vinh hạnh đón nhận nhiệm vụ này. Từng lời, từng chữ đều thể hiện tinh thần sẵn sàng hy sinh vì dân vì nước, thậm chí trước đó hắn còn phát động phong trào toàn dân buộc một dải băng đỏ trước nhà để ủng hộ quân binh.

Sau khi đã gây ấn tượng với tất cả mọi người, hắn mới đề ra một khăn cầu.

“Chiến trường gươm giáo không có mắt, thần đệ tuy tự tin đưa quân Lạc Việt đến thắng lợi, nhưng cũng không tự tin mình sẽ an toàn để trở về. Thân làm con cháu hoàng thất, nay thần đệ đã hai mươi ba tuổi mà vẫn chưa thành gia lập thất, khai chi tán diệp cho họ Lê, là có lỗi với tổ tông. Vì vậy, khẩn xin hoàng huynh trước khi xuất quân, cho phép thần đệ được kết hôn với ý trung nhân của mình là tiểu thư Phan Hạ Vy, nghĩa nữ của lễ bộ thị lang. Như vậy, dù thần đệ có da ngựa bọc thân, cũng có cơ hội để lại hậu nhân, không phải bất hiếu với liệt tổ liệt tông của họ Lê.”

Chương 71: “Yêu Nàng, Là Lựa Chọn Của Ta”

L

ê Nguyên Phong vẫn quỳ ở đó, diêm tĩnh tự tin cúi đầu chờ khẩu dụ. Lê Ứng Thiên ngồi trên ngai cao chín bậc, cảm giác như có lửa đốt trong lòng. Tất cả ánh mắt vẫn võ bá quan đều hướng về phía hắn.

Trong các tội bất hiếu thì tội không có con nối dõi là nghiêm trọng nhất. Nếu hắn ngăn cản cuộc hôn nhân này, một khi Lê Nguyên Phong tử trận, cái tội ấy sẽ gián tiếp đổ lên đầu hắn. Hơn nữa, Lê Nguyên Phong hiện nay vẫn còn rất được lòng dân, nếu hắn hy sinh vì nước mà cả

cơ hội được kết hôn cũng không có, kẻ làm hoàng đế này làm sao tránh được miệng lưỡi thế gian? Đó là còn chưa kể sử sách sẽ truyền tiếng xấu muôn đời.

Hôn nhân của vương gia vốn đơn giản hơn nhiều so với hoàng đế. Chỉ cần có chút phẩm hạnh, thân thể để không làm mất mặt hoàng tộc là xem như ổn thỏa. Bao nhiêu năm qua, một phần vì không muốn cưỡng ép chuyện tình cảm mà làm xấu đi tình huynh đệ, một phần vì không muốn phải lo lắng về sự khuếch trương thế lực của Lê Nguyên Phong, hắn đã không ban hôn cho Lê Nguyên Phong với con cái vị đại thần nào. Không ngờ, giờ đây Lê Nguyên Phong lại lợi dụng chính việc ấy để ép hắn vào tình thế tiến thoái

lưỡng nan.

“Chuẩn tầu.”

Nụ cười mãn nguyện trên gương mặt Lê Nguyên Phong giống như một nhát dao sắc bén đâm vào tim hắn.

Chính tay ban người phụ nữ của mình cho tình địch, trên đời này còn điều gì cay đắng hơn sao?

Buổi thiết triều kết thúc. Lê Nguyên Phong bước ra ngoài, khiêm tốn lễ độ nhận lời chúc tụng của văn võ bá quan. Một khi Lê Ứng Thiên đã không còn luyến tiếc tình huynh đệ, hắn dĩ nhiên cũng không thể ngồi đó khoanh tay chờ

chết.

Nhìn dáng đi ung dung đĩnh đạc của Lê Nguyên Phong khi bước vào vương phủ, nàng cũng đoán được lần này hẳn đã thành công. Sự việc diễn biến trong thời gian ngắn như thế, khiến đôi lúc nàng cũng khó mà tin được mình sắp trở thành vương phi của hắn.

Lễ bộ thị lang vốn là người của Lê Nguyên Phong. Chỉ cần hắn nói một tiếng, nàng lập tức trở thành con nuôi của ông ta mà không cần phải trải qua nghi thức công khai nào, khiến Lê Ứng Thiên không kịp nắm bắt thông tin để đề phòng.

Một khi đã có một thân thể vững chắc, Lê Ứng Thiên sẽ không thể dùng lý do môn đăng hộ đối mà bác bỏ hôn sự lần này.

Về việc Lê Nguyên Phong vận động dân chúng ủng hộ quân binh Lạc Việt, ở góc nhìn của Lê Ứng Thiên, hành động kia sẽ giống như Lê Nguyên Phong đang cố lấy lòng dân. Thật ra, việc này không nằm ngoài mục đích tạo cơ hội cho nàng xuất đầu lộ diện trước dân chúng kinh thành. Lạc Vinh tiên trang trên danh nghĩa là tài sản của Lê Nguyên Phong, việc người đứng đầu Lạc Vinh như nàng thay mặt Lê Nguyên Phong đi vận động dân chúng là một việc rất hiển nhiên. Dù Lê Ứng Thiên có đa nghi đi chăng nữa, cũng là nghĩ Lê Nguyên Phong muốn nhân dịp

này khuếch trương danh tiếng của tiền trang.

Cho đến tận lúc sáng sớm trước khi vào triều, Lê Nguyên Phong mới dắt nàng đi trên đường lớn, tuyên bố với mọi người rằng ngày hân cưới nàng sẽ phát cho mỗi nhà trong thành một bao gạo để chung vui. Thế là trong thoáng chốc, việc hân sắp kết hôn đã trở thành tâm điểm bàn tán của toàn bộ dân chúng trong thành. Đến lúc này, Lê Ứng Thiên dù có nhận tin thì cũng không kịp trở tay.

Nàng có thật sự muốn kết hôn với hân không? Đến giờ, nàng cũng không dám chắc. Hai mươi tuổi đối với một cô gái hiện đại vẫn còn là tuổi ăn tuổi học. Yêu

thì yêu, nhưng kết hôn là việc phải cân nhắc rất nhiều. Dù nàng đã quen sống cùng một mái nhà với hắn, thậm chí đã từng ân ái với hắn, việc đưa mối quan hệ hai người tiến thêm một bước vẫn khiến nàng lạ lẫm, cảm giác như đang có một thứ áp lực vô hình đè nặng lên mình.

Nàng chấp nhận vụ hôn sự này, mục đích là để tạo ra bức rào chắn về danh phận, khiến Lê Ứng Thiên không thể đụng đến nàng. Niềm hân hoan của một cô gái sắp kết hôn, nàng không có. Bởi nàng biết, sóng gió sắp ập đến rồi.

“Vương phi, sao còn không mau chuẩn bị khăn ấm cho bốn vương lau mặt?” Hắn phớt nhẹ cây quạt qua má nàng, tình tứ

mỉm cười mà buông lời trêu chọc.

Mỗi lần nhìn thấy nụ cười của hắn, mọi ưu tư trong nàng dường như biến mất.

Nàng “Hừ” nhẹ một tiếng, quay mặt sang hướng khác, không thèm nhìn hắn.

Nàng ngượng.

“Vương phi, nàng trát ớt lên mặt hay sao mà hai gò má lại đỏ ửng lên vậy?” Hắn vờ ngạc nhiên lấy tay chà chà lên má nàng, sau đó lại mút mút như đang thử xem có phải là ớt thật không.

“Anh lúc nào cũng hiếp đáp em.” Nàng ra vẻ giận dỗi đẩy hắn ra. Tên hentai này

không bao giờ bỏ qua cơ hội để trêu nàng, cứ như thấy nàng đỏ mặt là niềm vui lớn nhất trong đời hắn.

“Ta hiếp nàng khi nào, đêm ấy là nàng hiếp ta mà.” Hắn đáp, đưa ánh mắt vô tội nhìn nàng.

“Này, anh đừng có nghe chữ được chữ mất như thế chứ.” Nàng đá nhẹ mũi hài vào chân hắn.

“Nàng nghĩ xem, sau khi kết hôn chúng ta nên yêu nhau mỗi đêm mấy lần đây?” Hắn cọ cọ khuỷu tay vào vai nàng, ánh mắt đầy mờ ám. “Suốt đoạn đường về ta cứ phân vân mãi việc này.”

“Anh bóc lột người ta vừa vừa thôi chứ!” Nàng đập một phát vào đôi hài nam ngọc của hắn. Đồ biến thái, đồ cuồng SEX.

“Đâu phải, ta chỉ bóc những chỗ cần bóc, lột những chỗ cần lột. Có khi nào quá tay đâu?”

“Lê Nguyên Phong...” Nàng giương ánh mắt đặng đặng sát khí lên nhìn hắn.

Hắn cười cười bước lùi ra phía sau.

Bước đến bậc cửa, liền vụt đi mất dạng.

...

Đến chiều, hắn dắt nàng ra Tây Khởi, ăn một bữa no nê.

Nhìn cái dáng tham ăn của hắn, nàng sức nhớ đến lần đầu tiên hắn và nàng đến nơi này. Sau khi biết nàng dùng thuốc gì để xử lý tên nhà giàu hồng hách, hắn suốt buổi cứ chúi đầu vào tô mì, không dám nhìn thẳng vào nàng, cứ như nạn nhân tiếp theo của nàng có thể là hắn vậy.

Nàng cũng không hiểu tại sao khi ấy dù hắn nhìn trộm nàng thay quần áo, hết lần này đến lần khác giờ trò uy hiếp nàng, nàng vẫn không ghét hắn, thậm chí còn không thấy sợ cái thân phận vương gia của hắn. Còn Lê Ứng Thiên, lúc ấy chẳng đụng chạm gì nàng, nhưng mỗi lần thấy

hắn là nàng chỉ muốn nghĩ trăm phương nghìn kế thoát khỏi tầm mắt hắn.

Những ngày xưa cũ ấy không phải rất đẹp sao? Không đau khổ, không lo lắng. Lê Nguyên Phong lúc nào cũng cầm que kẹo lông bông đi khắp nơi, giở cái giọng nhừa nhựa kêu lên hai tiếng ‘hoàng tẩu’, khiến nàng nổi da gà. Lê Ứng Thiên luôn tỏ ra lạnh lùng khô khốc, hoàn toàn trái ngược với cái hành động ngọt ngào ở phe cung của hắn. Chỉ tiếc rằng, thời gian không dừng lại, tình cảm cũng không dừng lại. Con người không thể nào chọn những khoảnh khắc đẹp nhất của cuộc đời mà ngủ yên cùng nó.

Cũng giống như, nàng đã từng một thời

chìm đắm trong giấc mơ cổ tích về tình yêu giữa mình và Lê Ứng Thiên, rồi cuộc cũng phải tự mình tỉnh dậy. Trải qua bao nhiêu chuyện, đến cuối cùng, hắn vẫn là hoàng đế của Lạc Việt. Còn Lê Ứng Thiên của nàng, hoá ra chỉ là một giấc mộng đẹp nằm lại mãi ở Tế Châu.

Chưa từng trải qua đau khổ, sẽ không thể hiểu một cách sâu sắc hạnh phúc quý giá đến thế nào. Nếu ngày ấy hoàn cảnh không đưa đẩy, khiến nàng quyết tâm rời xa Lê Ứng Thiên, câu chuyện tình của nàng và Lê Nguyên Phong có lẽ đã không có cơ hội để bắt đầu. Và, nàng sẽ chẳng bao giờ biết được, mình có thể yêu một người nhiều đến thế, cũng như, có một người có thể yêu mình nhiều đến thế.

Những gì đọng lại trong lòng nàng sâu sắc nhất về Lê Nguyên Phong thật ra không phải là lúc hắn dùng thân đỡ cho nàng khi nàng nhảy xuống từ xe ngựa, cũng không phải là lúc hắn trao con dấu cho nàng. Nàng cảm nhận được tình yêu của hắn rõ rệt nhất là lúc giữa khuya làm bánh, khi nàng sông phẳng chia mỗi người một việc: hắn nấu, nàng rửa chén. Đến lúc nàng một mình ngồi ngoài sân, ngán ngẩm nhìn thau nước lạnh ngắt, hắn lại từ trong nhà bước ra, vỗ vỗ vai nàng: “Thôi để ta rửa cho. Nàng chân tay vụng về, không khéo lại vỡ hết mấy cái chén quý của ta.”

Lê Nguyên Phong của nàng đẹp nhất,

quyển rũ nhất không phải là lúc cầm cọ vẽ tranh, mà là lúc xắn tay áo lên hì hục chà chà rửa rửa chồng chén bát đầy dầu và bột. Nhiều lúc nàng cũng cảm thấy khó tin một người đàn ông cổ đại, hơn nữa còn là một vương gia cao quý, lại có thể có chấp nhận tự tay làm một việc như thế vì người phụ nữ mình yêu.

“Nguyên Phong, anh nghĩ trên đời này có định mệnh không?”

Hắn dừng đũa, nhìn nàng một hồi lâu, rồi mỉm cười khẽ lắc đầu.

Không có định mệnh sao?

Thế tại sao cuối cùng nàng lại đi yêu

hắn, người đầu tiên mà nàng không muốn phát sinh tình cảm nhất? Nàng sợ mình xao động trước Lê Nguyên Phong, nên mới theo Lê Ứng Thiên đến Tế Châu. Vậy mà, sau một đoạn đường dài, rốt cuộc nàng lại chọn hắn làm bến đỗ cuối cùng.

“Vịt bầu, trên đời này không có định mệnh, tất cả đều là lựa chọn.” Hắn dừng lại một chút, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, hướng thẳng ánh mắt nàng về phía hắn. “Yêu nàng, là lựa chọn của ta.”

Yêu nàng, là lựa chọn của ta...

...

Có những người, cùng ta bước qua bao chông gai, ngỡ rằng sẽ đi bên ta đến cuối con đường, nhưng rồi cuộc lại từ biệt ta ở một ngã rẽ vô tình nào đó. Lại có những người, suốt con đường luôn đi phía sau ta, ta không nhìn thấy. Chỉ đến lúc ta bơ vơ lạc lõng nhất, xoay người lại, mới nhẹ nhàng trao ta một nụ cười, nắm tay ta đi nốt quãng đường còn lại.

...

Hoàng hôn buông xuống, hấn cùng nàng chèo thuyền ra giữa hồ, cho cá ăn, xem hoa nở.

“Vịt bầu, nàng có hối hận không?”

“Hồi hận việc gì?”

“Nhận lời làm vợ của ta.” Hấn nói.
“Nàng cũng biết rõ, nếu ta thua, hậu quả sẽ là gì.”

Hồi hận ư?

Nếu có, chỉ là hồi hận đã không thể yêu hấn sớm hơn một chút.

“Nguyên Phong, thật ra anh có ý định giành lại ngôi hoàng đế không?”

“Thứ đã vứt bỏ, ta không có hứng thú nhặt về.” Hấn đáp. “Vả lại, nếu làm hoàng đế, thì phải làm trai...uhm...trai...”

“Trai bao cao cấp.” Nàng tiếp lời hấn.

“Phải, là trai bao cao cấp. Mà thể lực ta có hạn, hầu hạ mỗi mình nàng cũng đủ làm ta kiệt sức rồi.”

Những tia nắng chiều rồi cũng nhạt dần. Mặt trời khuất bóng, chỉ còn lại ánh trăng và ánh đèn rực rỡ lơ lửng trên những cành cây.

Đến lúc này, nàng mới biết mình đã cùng hấn chèo thuyền trên hồ lâu như vậy.

“Vịt bầu, ta cho nàng xem cái này.” Hấn nheo mắt, ra điều bí ẩn. “Nàng nhắm mắt lại đi.”

Nghe hấn bảo mình nhắm mắt, nàng lại nhớ đến lần tiễn biệt hấn ở Tế Châu. Nếu lần đó hấn không hôn nàng, có lẽ tình cảm giữa nàng và hấn sẽ mãi mãi không thoát ra nổi khỏi tình tri kỷ. Nụ hôn ấy, đã dấy nên tạp niệm trong nàng.

Nàng nhắm mắt lại, hồi hộp chờ đợi, nhưng mãi vẫn không thấy hấn hôn nàng. Đến lúc nàng sắp mở mắt ra, lại cảm nhận được bàn tay hấn nhẹ nhàng nắm lấy tay mình, kéo về phía trước. Tay nàng được đặt lên một bề mặt trơn trơn, âm ẩm, có đôi chút gồ ghề.

Hấn cầm tay nàng, vuốt nhẹ lên nơi ấy.

Một lần, rồi lại một lần.

“Thích không?” Giọng hần thoảng qua như gió thổi.

“Cái này là anh tự dâng hiến đó nha.”
Nàng tủm tỉm cười, vẫn nhắm mắt, mặc cho hần dẫn dắt bàn tay mình vào con đường tội lỗi.

“Hạ Vy, nhớ kỹ ta.”

Hần ôm chặt lấy nàng, giọng như lạc đi.
Nàng dụi đầu vào ngực hần, không khóc mà nước mắt cứ tuôn dài.

Nàng hiểu hần muốn nói gì.

Ở thế giới loạn lạc này, sống chết chỉ như một cái chớp mắt mà thôi.

Nàng cùng Lê Nguyên Phong trở về vương phủ. Trên đường còn mua một con cá nướng cho Tiểu mỹ nhân. Đến lúc về phòng xoa tóc bước vào bồn tắm, nàng mới phát hiện chiếc cài tóc hình hoa hướng dương hân tặng nàng đã rơi mất từ lúc nào.

Tìm trong phòng mãi không thấy, nàng nhanh chóng mặc lại quần áo, lần mò trên con đường cũ ra đến cổng.

Vô tình, lại chạm phải một người.

Hương trầm quen thuộc, theo gió vẫn
vương.

Chương 72: Mr.right

D

ường như nàng nhìn thấy ánh mắt này đã rất nhiều lần. Nhiều nhất, chính là lúc trong ngục thất. Trong giấc mơ của nàng, luôn là hấn lặng lẽ tựa người vào cây bằng lăng, dùng ánh mắt đau thương đó mà nhìn lên cành hoa bị gãy. Người ta áp giải nàng qua nơi ấy, mặc cho nàng lớn tiếng kêu tên hấn, hấn vẫn không xoay lại nhìn nàng.

Nàng bất giác rút tay lại khi bàn tay hấn khẽ chạm vào cổ tay mình. Hấn nhếch môi cười lạnh, nhìn nàng đang cố lùi ra xa hấn. Thế gian vẫn bảo đàn ông vô tình

bạc nghĩa? Hắn thấy, chính phụ nữ mới là kẻ nhẫn tâm.

Giống như nàng, mỗi lần nhìn thấy hắn, đều trốn tránh.

“Dân nữ thâm kiến thánh thượng, chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.” Nàng vội vàng quỳ xuống hành lễ, hy vọng hắn không vì một phút bốc đồng mà làm việc không suy nghĩ.

Hắn không nói một lời, chỉ mạnh mẽ nắm lấy tay nàng kéo đi một mạch.

“Thánh thượng, dân nữ sắp trở thành em dâu của người, giữa đêm gặp nhau có phần không tiện.”

Hai chữ ‘em dâu’ ấy, giống như một cơn sóng lớn ập vào lòng hắn.

Phải rồi, hắn vừa biến nàng thành em dâu của mình, chỉ mới sáng nay thôi.

Hắn buông nàng ra, nhưng ngay sau đó lại vòng tay qua người nàng, dùng khinh công mang nàng biến đi giữa màn đêm.

Cái ôm thật chặt này rất giống kí ức của nàng về đêm hôm ấy. Giữa không gian âm thấp ngọt ngào ấy, có tiếng nước hoà vào nền đá, có hương mật ong ngọt lịm, có giọt nước mắt của nàng, có nụ hôn của hắn.

Nàng từng nghĩ rằng, tình yêu chỉ cần có bấy nhiêu thôi.

...

Có lẽ hắn đã đưa nàng đến một nơi rất xa. Chỉ có trăng soi đáy nước, cùng tiếng gió lướt qua những ngọn cỏ lau. Hắn đặt nàng xuống, rồi im lặng đứng nhìn nàng.

Là đêm lạnh, hay tim nàng lạnh...

“Đừng kết hôn với hắn.” Tiếng nói của hắn, nhỏ đến mức giống như bị gió cuốn đi.

“Người có thể cho dân nữ một lý do không?”

“Bởi vì ta yêu nàng.”

Ba chữ “Ta yêu nàng” này, nàng đã từng chờ rất lâu rồi. Chờ từ lúc hấn còn nắm tay nàng, cho đến tận lúc hấn gạt tay nàng. Thứ nàng cần khi ấy chỉ là một chút niềm tin nhỏ nhoi có thể thôi.

Thứ ngăn cách nàng và hấn, hoá ra không phải là địa vị, là âm mưu, là quyền lực, mà là chính bản thân hấn và nàng. Tình yêu, giữ trong lòng. Đau thương, cũng giữ trong lòng. Cứ ngốc nghếch mà cho rằng nếu yêu, đôi phương sẽ thấu hiểu, sẽ cảm thông. Đến khi đủ can đảm dẹp bỏ tất cả để nói ra, thì đã quá muộn rồi.

Thứ cảm xúc duy nhất còn đọng lại trong nàng chỉ có tiếc nuối. Mà cái tiếc nuối ấy, lại không đủ sức níu kéo một tình yêu. Tình yêu từ lòng thương hại là thứ tình yêu mong manh nhất. Nàng biết rõ, mình không thể nào đủ nhân hậu, đủ bao dung, đủ cao cả để luôn luôn thương hại một người.

“Thánh thượng, luân thường đạo lý không nên xem nhẹ.”

“Luân thường đạo lý? Ai mới là người giẫm lên luân thường đạo lý?” Bàn tay hắn siết chặt lấy vai nàng. “Ta mới là chồng của nàng, là người dùng tam thư lục lễ rước nàng vào cửa, là người đàn ông đầu tiên danh chính ngôn thuận sở

hữu thân xác của nàng.”

Cuối cùng, nàng cũng đã nhìn thấy Lê Ứng Thiên nổi giận. Khi một người luôn cố che giấu bản thân nổi giận, thì cái giận ấy đã vượt quá tầm kiểm soát của bản thân rồi. Hấn quan niệm như thế nàng không thể trách. Bởi vì trong mắt hấn, nàng là Trần Lâm Nguyệt, là hoàng hậu do chính hấn sắc phong.

“Lâm Nguyệt, cho ta một cơ hội, được không?” Hấn ôm nàng vào lòng, rồi dần dần ghì chặt lấy nàng. “Chờ ta một năm thôi. Một năm sau ta chắc chắn sẽ nắm trọn quyền lực trong tay, trả lại ngôi hoàng hậu cho nàng, không để ai hiếp đáp nàng.”

Cả cái sĩ diện của một hoàng đế, hắn cũng có thể bỏ xuống vì nàng.

Nàng có cảm động không?

Có.

Nàng có thể yêu hắn không?

Không thể.

Tình yêu không phải là một chiếc máy bán hàng tự động, có cho thì có nhận.

Nàng từ từ đẩy hắn ra, nhưng hắn cứ cố giữ chặt lấy nàng.

“Nàng chọn hấn, có phải vì hấn không màng đế vị?”

“Phải.”

“Nếu ta từ bỏ ngôi hoàng đế, nàng có trở về với ta không?”

Nói một tiếng “không” với hấn có phải tàn nhẫn lắm không? Cảm giác của nàng đối với hấn đã không còn. Dù hấn có làm hoàng đế hay không, nàng cũng không thể hứa hẹn là mình yêu hấn.

“Sự thật là, ta không thể từ bỏ ngôi hoàng đế.” Hấn buông nàng ra, đôi môi nở một nụ cười chua chát. “Từ lúc sáu tuổi, ta đã nhìn cái ngôi hoàng đế ấy mà lớn lên.

Ta ăn vì nó, ngủ vì nó, học hành cũng là vì nó. Ta tồn tại là vì nó. Nếu nàng hỏi ta, ta làm hoàng đế là để làm gì, thật ra ta cũng không biết. Quyền lực ư? Không phải. Tiền tài ư? Cũng không phải. Ta chỉ biết, mất nó rồi, ta hoàn toàn tay trắng.”

“Ứng Thiên...”

“Lúc ở trong hang động, nàng có biết ta phát hiện ra điều gì không? Ta phát hiện ra, mình chỉ biết làm hoàng đế, ngoài ra cái gì cũng không biết làm. Cả bắt cá, bẫy chim, hái trái cây ta cũng không biết. Nếu không làm hoàng đế, ta không có thứ gì để cho nàng.”

Nàng khẽ chớp mắt, nhìn ra bờ sông, cảm

giác như có thứ gì đó mằn mằn chảy xuống khoé môi.

Tại sao lúc xưa, hai người lại không thể như vậy mà thẳng thắn với nhau? Những thứ hắn muốn cho nàng, không phải là những thứ nàng cần ở hắn.

“Ta không muốn ép nàng.” Hắn nói. “Ta chỉ muốn nói cho nàng biết: một người đàn ông nếu yêu nàng, sẽ không đành lòng kéo nàng vào con đường chết.”

Hắn không cần nói rõ, nàng cũng hiểu hắn đang ám chỉ điều gì. Một khi Lê Nguyên Phong bị buộc tội mưu phản, nàng là vương phi, chắc chắn cái chết là không tránh khỏi. Hậu quả này, dĩ nhiên

nàng biết, và đã nghĩ về nó rất lâu rồi.

“Sẽ có một ngày nàng hiểu ai mới là người thật lòng thật dạ với nàng.”

Hắn dùng khinh công đưa nàng trở về, đáp xuống cách vương phủ một quãng không xa lắm.

Nàng bước ra đầu đường, mua một túi bánh nướng. Nàng không muốn Lê Nguyên Phong biết lúc này nàng ở cạnh Lê Ứng Thiên, thậm chí đã từng luyện tiếc nhớ lại những kỉ niệm xưa.

...

Nàng quay đi rồi, lúc này hai người nép

bên bức tường ngôi miếu đôi diện mới bước ra.

“Nương nương, người kia đúng là... là Trần hoàng hậu.” Cô cái cầm giỏ trái cây hai tay run run, sự sợ hãi hiện rõ trong ánh mắt. “Lúc này rõ ràng thánh thượng gọi nàng ta là Lâm Nguyệt, là nữ danh của Trần hoàng hậu.”

“Vậy là ta không nghe lầm.”

“Nương nương, hồn ma của Trần hoàng hậu hiện về, có khi nào...”

“Cô ta là người, không phải hồn ma.”

“Nếu Trần hoàng hậu còn sống, địa vị

của nương nương...”

“Về tướng quân phủ.”

“Dạ, nương nương.”

Trần Lâm Nguyệt không chết, như thế liệu cô ta có quay về tìm cách điều tra ai đã bỏ thuốc vào thức ăn của mình không? Lê Ứng Thiên mấy ngày rồi không đến chỗ nàng, phải chăng là vì Trần Lâm Nguyệt đã trở về? Niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của nàng, như vậy chỉ có thể kéo dài nửa năm sao?

Hai hôm trước, nàng ở ngự hoa viên tình cờ nghe Vinh công công nhắc đến ngôi miếu cầu duyên này trước Lê Ứng Thiên.

May mắn trưa nay được hấn sai mang mấy cây nhân sâm về cho cụ nội của nàng, nàng liền không ngần ngại, bất chấp đêm hôm đến đây cúng bái. Tư duyên không thấy, chỉ thấy người đàn ông mình yêu tay trong tay cùng tình địch của mình.

Ngày ấy, nàng vì muốn được Lê Ứng Thiên thương hại, đã mua chuộc ngự y chẩn đoán rằng mình không thể mang thai được nữa. Đứa trẻ trong bụng nàng giờ đã được hơn hai tháng, nàng cũng không biết nên mở lời thế nào với hấn. Nếu Trần Lâm Nguyệt trở về, mẹ con nàng sẽ ra sao?

...

Lê Ứng Thiên ngồi trên tầng cao nhất của Tây Khởi, nhắm nháp chén rượu quế, nhìn theo bóng người vừa đi khỏi.

Không phải hấn không cho nàng cơ hội. Là nàng đã từ bỏ cơ hội của chính mình.

Mấy ngày nay, nàng theo phong tục, chuyển sang phủ của Lễ Bộ thị lang tá túc.

Nàng sắp kết hôn với Lê Nguyên Phong, nên lúc này không thể ở cùng một nhà với hấn. Mà thật ra tên hentai này cũng nào có biết để ý đến nghi lễ là gì, cứ đến tìm nàng mãi. Rõ ràng là đã từng thân

mặt với nhau, nhưng chẳng hiểu sao mấy ngày nay nhìn thấy hắn, nàng lại cảm giác ngượng ngượng thế nào. Hắn thấy nàng đỏ mặt, lại càng lộ vẻ hả hê.

Đạo này trong kinh thành rộ lên tin đồn nàng có dung mạo giống cố hoàng hậu, lại còn có cả lời đồn rằng Lê Nguyên Phong ngày xưa từng tương tư cố hoàng hậu, nên mới chọn nàng. Nàng nghe những lời đó mà cố nén cười. Không phải chỉ vì biết rõ mình chính là vị hoàng hậu mà mọi người đang nói đến, mà còn là vì tin đồn này thật ra do chính nàng và Lê Nguyên Phong đạo diễn.

Nếu phải để người ta sau này đoán già đoán non, thà mình tự dựng ra màn kịch

trước. Như thế, trong mắt mọi người nàng chỉ có thể là vương phi của Lê Nguyên Phong. Bởi không ai có thể chấp nhận sau này lại xuất hiện một vị phi tử, phu nhân nào đó giống hệt Tĩnh Quốc vương phi, mà vị vương phi đó lại giống hệt cố hoàng hậu. Chuyện trùng hợp lạ kì như vậy, trẻ con cũng chẳng tin.

Dạo này, mỗi lần gặp nàng, tên hentai ấy hay có thêm trò than trời nóng mà nói cởi áo ra. Nàng nhìn hấn mà không nhìn được cười, có cần bày tỏ sự thèm muốn lộ liễu đến thế không? Thân là ‘the most wanted man’ mà đi mời gọi tích cực không kém gì trai bao cao cấp. Dĩ nhiên nàng biết, đàn ông có ham muốn với người mình yêu là việc rất bình thường,

và nàng cũng không phải là không có cảm giác đó đối với hắn. Có điều, nàng muốn để dành chuyện ấy cho đêm tân hôn của nàng và hắn, như một kỉ niệm ngọt ngào.

Nghĩ đến đây, nàng lại đỏ mặt nữa rồi.

“Vịt bầu, bộ xuân cung đồ này miêu tả rất đặc sắc, nàng cầm một quyển tới về xem thử đi.”

Những cô tiểu thư khuê cát mê hắn như điều đồ kia không biết sẽ nghĩ thế nào nếu nhìn thấy Tĩnh Quốc vương ngọc thụ lâm phong của họ ngồi lật lật, đánh dấu từng trang bộ ‘Nhất dạ ngũ giao’ tỉ mỉ thế này. Nghĩ đến việc ấy, nàng vô cùng tự đắc, bởi vì chỉ có nàng mới nhìn thấy

được bộ mặt xấu xa của hắn mà thôi.

Nàng cẩn nhẹ chiếc bánh phục linh, đưa mắt nhìn những dải đèn lồng treo dọc con đường.

Nàng sắp kết hôn. Vậy mà, vào thời khắc quan trọng này, bên nàng lại không có gia đình, cũng không có bạn bè. Nhìn người qua kẻ lại rộn ràng trang hoàng cho hôn lễ, nàng lại bất giác nhớ đến cảnh tượng nhộn nhịp khi cùng gia đình và họ hàng chuẩn bị cho đám cưới cho chị nàng ngày ấy. Nếu như hôn lễ của nàng tổ chức ở thời hiện đại, không biết mọi người khi ấy sẽ phản ứng ra sao nhỉ?

Mẹ nàng quý con như vậy, chắc là sẽ

khóc thút thít, mắ^{ng} mỏ cái t^{ên} khôn đã dụ dỗ con gái bà lên xe hoa ở tuổi hai mươi. Ba nàng sẽ ôm lấy mẹ nàng, cùng nhau rửa t^{ên} con r^ẻ ranh ma, nhưng sau đó lại kéo h^{ắn} ra sau bếp, “Năm sau phải d^{ắt} cháu ngoại về cho ba nhá.” Bà chị h^{áu} ăn của nàng thì khỏi nói, nhất định sẽ thừa dịp ra oai bắt nạt ông anh r^ẻ đáng thương của nàng trước mọi người để làm gương. Thằng em nghịch ngợm của nàng chắc chắn sẽ lợi dụng thời cơ đi lừa tình cô bé nào đó trong buổi tiệc, như nó vẫn thường làm. Còn con bạn thân Lưu Ly của nàng, h^{ắn} là sẽ nhân dịp này nài nỉ nàng hoàn lương mà tặng hết đám DVD các anh giai cho nó. Haha, nó tưởng bở hơi sớm đây.

...

Giá như, giờ này, họ cũng có ở đây...

----- o O o -----

Chương 73: Huỳnh Đệ

L

ê Nguyên Phong ngồi bên cửa sổ, nhìn chén chè mà Thuỷ Trúc vừa mang vào, không hiểu sao lòng dâng lên một cảm giác nặng nề. Năm xưa, nhìn Lê Ứng Thiên diệt trừ từng người từng người một để leo lên ngôi báu, hấn dũng dũng như đó là chuyện thiên hạ, không liên quan gì đến hấn. Kim không đâm trúng thịt thì không thấy đau, đến khi hấn và Lê Ứng Thiên rơi vào cảnh huynh đệ tương tàn, hấn mới thấm thía thế nào là bi kịch nội da xáo thịt.

Đã sinh ra trong dòng dõi đế vương, làm

sao tránh khỏi tâm địa đa đoan. Từ lúc
lắm chẫm biết đi đã phải biết phân biệt
người nào nên kết thân, người nào nên xa
lánh. Ngay cả khi chơi, cũng phải biết
khéo léo nhường nhịn, tùy vào thân phận
mà quyết định ai thắng ai thua. Hấn và Lê
Ứng Thiên khi bắt đầu quen biết nhau,
mỗi người đều có mục đích của mình.
Thế nhưng, đã là trẻ con, làm sao có thể
suốt ngày sống trong mưu tính. Những
lúc rủ nhau chui tường bắt dế, xuống ngự
thiện phòng ăn vụng, hấn và Lê Ứng
Thiên cũng chỉ là những đứa trẻ non nớt
ham chơi.

Nếu giữa hai người không có chân tình,
hấn đã chẳng để yên cho Lê Ứng Thiên
ngồi lên vị trí có thể tiêu diệt mình bất

cứ lúc nào. Bao nhiêu năm qua, mỗi người theo đuổi một con đường. Dầu biết rõ ngày đối đầu là không tránh khỏi, nhưng khi phải thực sự đứng trên hai bờ chiến tuyến, cảm giác hụt hẫng vẫn không thể nào tránh khỏi.

...

Lê Ứng Thiên đặt quyển tấu chương cuối cùng xuống bàn, ngả người tựa lưng vào ghế. Lướt mắt qua chiếc bóng mình trên vách tường, ánh nhìn của hắn dừng lại một hồi lâu.

“ Anh là anh Ứng Thiên?”

“ ... ”

“Em là Nguyễn Phong, em từng nghe nhã mẫu nói về anh.”

“... ”

“Anh... cho em sờ tóc anh một cái nha...”

“... ”

“Thật là ngộ...”

Có lẽ lâu ngày phải thức đêm phê duyệt tấu chương, lại không có ai đánh cờ giải sầu cùng, nên hần mới tự dưng thấy bút rút trong lòng mà suy nghĩ vu vơ.

Bàn cờ kia quả thật đã lâu ngày hẳn không đụng đến. Đánh cờ với Tây Vũ, rốt cuộc chỉ là một ván cờ. Tây Vũ không biết dùng những màn gian lận, cũng không chai mặt nài nỉ hẳn nhường một hai nước cờ. Có lẽ vì vậy, dần dần, hẳn cũng không bảo Tây Vũ thay thế vị trí của Lê Nguyên Phong nữa.

Kiểm tuốt ra khỏi vỏ tức là cuộc chiến đã bắt đầu. Mà cuộc chiến này, một khi đã bắt đầu, chỉ có thể kết thúc khi có một người ngã xuống.

Để có được ngôi vị chí tôn, hẳn đã giẫm lên xác không biết bao nhiêu người, kể cả những người mang danh huynh đệ của mình. Lê Nguyên Phong đe dọa địa vị

của hắn, lừa gạt lòng tin của hắn, cướp đoạt tình yêu của hắn, hắn có thể bỏ qua sao? Giết ít đi một người, hắn cũng không trở thành thánh nhân. Bởi vì dòng máu đế vương trong huyết quản của hắn, từ lâu đã không cho phép hắn không làm quỷ dữ.

Lê Ứng Thiên trần trọc mãi đến khi trời gần sáng.

Tỉnh dậy sau giấc ngủ chập chờn, rốt cuộc hắn cũng không nhớ rõ suốt đêm ấy mình đã nghĩ những gì...

Ngày tế tổ sắp đến, Lê Nguyên Phong

cũng vì vậy mà thường xuyên lui tới hoàng lăng xem xét việc trùng tu, sau đó còn phải vào cung bàn bạc với Lê Ứng Thiên và các vị đại thần khác về kế sách đối phó Tá Tra. Biết hẳn bận rộn như thế, nên nhiều khi phải ngồi ngoài xe ngựa chờ hẳn cả giờ liền để cùng đến Tây Khởi dùng cơm, nàng cũng không nỡ lên tiếng phàn nàn.

“Cô Hạ Vy, đằng trước hình như có kiệu của phi tần nào đó từ trong cung đang đi tới.” Phu xe quay ra phía sau, vén màn báo với nàng.

“Chúng ta mau xuống xe hành lễ thôi.” Nàng nói.

Trường hợp cung tần mỹ nữ được hoàng đế cho phép xuất cung là rất hiếm. Nếu không phải là theo thái hậu đi lễ Phật như Liên phi ngày ấy, thì cũng phải là thân phận cao quý như hoàng hậu, quý phi mới được đặc cách ra ngoài thăm gia quyến. Nàng hiện giờ còn chưa chính thức trở thành vương phi của Lê Nguyên Phong, tốt nhất là gặp ai trong cung cũng nên biết nhún nhường một chút. Dù có bị ức hiếp hay gì đó, sau này từ từ trả thù cũng không phải muộn.

Chiếc kiệu mạ vàng khảm ngọc sáu người khiêng chậm chậm tiến đến gần chỗ nàng quỳ. Đến lúc này, nàng mới nhìn rõ được mặt người cung nữ già đi sát bên chiếc kiệu, đồng thời cũng đoán

ra được người đang ngồi bên trong ấy là ai.

“Bên ngoài là ai đang quỳ vậy?” Thái hậu khe khẽ lên tiếng.

“Bẩm, là người của phủ Tĩnh Quốc vương.” Người cung nữ già lễ phép thưa. Trên màn xe ngựa có huy hiệu của Tĩnh Quốc vương phủ, rất dễ dàng để nhận ra.

Thái hậu vén nhẹ màn cửa sổ, chăm chú nhìn nàng. “Người là người được Tĩnh Quốc vương chọn làm phi?”

“Bẩm thái hậu, chính là dân nữ.” Nàng cẩn trọng đáp, mặt vẫn chưa dám ngước lên. Sống trung cung gần nửa năm, quy

tắc cơ bản này dĩ nhiên nàng nắm rõ.

“Đã sắp đến ngày nạp phi, tại sao người vẫn còn ở cùng một chỗ với vương gia? Người không biết quy tắc này sao?”

“Bẩm, vương gia nói thánh thượng có ý muốn đích thân ban thưởng cho dân nữ một số công phẩm trước ngày hôn lễ, nên vương gia đưa dân nữ đến đây chờ người của thánh thượng thông truyền.”

‘Có ý’, tức là muốn rút lại lúc nào cũng được, có thật sự xảy ra hay không cũng không ai bắt bẻ được nàng nói dối. Bởi nàng biết, thái hậu sẽ không bao giờ đi tìm Lê Ứng Thiên xác nhận việc này.

Vả lại, nàng cũng không loại trừ khả năng bà ta vì biết mối quan hệ giữa nàng và Lê Nguyên Phong mà nảy sinh ý đồ gì đó. Tạm thời mang Lê Ứng Thiên ra làm ‘ô dù’ lúc này, ít ra có thể tránh được những việc ngoài khả năng giải quyết khi Lê Nguyên Phong chưa kịp đến.

“Hồng Đào, lát nữa sai người mang bộ trâm ngọc Mai Lan Cúc Trúc đến phủ của Lễ Bộ thị lang ban thưởng cho nàng ta đi.” Thái hậu nói.

“Dân nữ tạ ơn thái hậu. Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Thái hậu phát tay ra hiệu cho kiệu phu đi tiếp, rồi đóng màn lại. Nàng cúi rạp

người, đợi cho kiệu của bà ta đi qua một quãng xa mới bắt đầu ngẩng dậy.

Quả nhiên...

“Mỹ nhân!” Thái hậu vừa đi khỏi, tiếng gọi ngọt ngào quen thuộc đã vang lên ngay phía sau nàng.

Nhìn Lê Nguyên Phong đang từ trong cung hồi hải bước ra, nàng chưa kịp mỉm cười đã hốt hoảng đến run người. Đập vào mắt nàng, là những đốm máu đỏ tươi điểm dọc trên thân áo hắn.

“Nguyên Phong...” Nàng chạy nhào đến, sợ hãi chạm tay vào người hắn.

“Không phải máu của ta.” Hấn búng một cái vào trán nàng, rồi kéo tay nàng lên xe ngựa.

Nàng ngồi trên xe, tim vẫn còn chưa hồi phục lại nhịp đập mình thường. Sau khi đưa tay ấn ấn vào mấy vết máu trên người hấn mà thấy hấn không có phản ứng đau đớn gì, nàng mới an tâm. Nghĩ lại nàng thấy mình hành động như thế thật là ngốc nghếch. Một việc dễ kiểm chứng như vậy, hấn đời nào lại gạt nàng.

“Ta và Lê Ứng Thiên bị sát thủ tấn công trên đường từ đại điện đến ngự thư phòng.” Hấn nói.

“Sát thủ? Vậy máu này...”

“Là của Lê Ứng Thiên.”

“Là ai có khả năng đưa được sát thủ vào tận hoàng cung?”

“Ta cũng chưa biết.” Chính xác, là hần chưa đủ chứng cứ để khẳng định với nàng. Ánh mắt có chút xót thương của nàng khi nghe tin Lê Ứng Thiên bị thương ban nãy khiến hần hơi do dự.

Hoàng cung luôn canh phòng cẩn mật. Từ trước đến giờ, những lần Lê Ứng Thiên bị sát thủ tấn công toàn bộ đều ở ngoài cung. Ngay cả lần Tá Tra tiên hạ thủ vì cường trước trận chiến Phồn Lư, đội sát thủ cũng phải đợi đến buổi lễ tế tổ mới

dám ra tay. Cả hai lần ấy Lê Ứng Thiên đều không có thương tích gì đáng kể. Lần này, đám sát thủ kia có thể xông vào cung dễ dàng như thế, nhất định có nội ứng từ phía ngự lâm quân.

Lê Ứng Thiên là người luôn cẩn thận, trong tình thế một lúc đối phó nhiều kẻ địch sẽ không bất cẩn đối với tính mạng của mình như vậy. Hiện nay, Lê Ứng Thiên vẫn chưa có người nói dối. Nếu Lê Ứng Thiên gặp bất trắc, hắn sẽ là người tiếp quản ngôi hoàng đế. Lê Ứng Thiên bị thương, còn hắn không bị chút xây xát nào, chẳng phải như thế là cổ tình hướng cái tiếng chủ mưu về phía hắn hay sao?

Đối với Lê Ứng Thiên, nhà họ Nguyễn hay Tá Tra chỉ là đối thủ. Con người ấy đáng sợ nhất là khi đối diện với kẻ thù. Lê Ứng Thiên làm thế nào từ một hoàng tử vô danh leo lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, Lê Nguyên Phong lẽ nào không biết. Từ nhỏ, Lê Ứng Thiên đã nặng lòng thù hận đối với cả hoàng tộc họ Lê, những người máu mủ ruột rà nhưng luôn khinh rẻ hắn. Một khi bị tà tâm chi phối, hắn sẽ không ngần ngại dùng bất kì thủ đoạn gì. Mà lần này, Lê Nguyên Phong e rằng bản thân mình rơi vào vị trí kẻ thù kia chứ không đơn giản chỉ là đối thủ.

“Nguyên Phong...”

“Sao?”

Nàng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng sà vào lòng hắn. Cung đình đầy âm mưu như thế, nàng không muốn hắn lại dấn thân vào. Nàng sợ hắn xảy ra chuyện, lại càng sợ hắn vì tranh đấu mà biến thành con người nàng không dám tiếp tục yêu. Mong ước của nàng, chỉ là cùng hắn rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.

...

Lê Bích Vân vừa nghe tin về vụ ám sát đã tắt tả chạy về phía Hưng Long cung. Nàng ngồi bên giường hắn từ lúc ngự y đi khỏi, cho đến hắn tỉnh dậy mấp máy đôi môi trắng bệch đòi uống nước.

“Lâm Nguyệt...” Hấn nắm chặt lấy tay nàng. “Đừng rời bỏ ta, được không?”

Nàng muốn khóc, nhưng nước mắt không rơi được.

“Dù nàng có trở thành vương phi của hấn, ta cũng sẽ không buông nàng.” Hấn kéo tay nàng, áp chặt vào má. “Trong tim ta chỉ có mình nàng thôi. Lâm Nguyệt, đừng rời bỏ ta.”

Trong lòng hấn, rốt cuộc chỉ có ba chữ ‘Trần Lâm Nguyệt’. Còn nàng chẳng qua chỉ là vật thế thân. Người đàn bà kia, ngay cả lúc sắp làm vợ người đàn ông khác, vẫn tiếp tục chiếm giữ lấy trái tim người đàn ông của nàng.

Nàng có thể ngồi yên sao? Dù không sợ bị cướp đoạt người đàn ông mình yêu nhất, nàng cũng không thể chờ sự việc ngày ấy bị phanh phui. Nàng có thể chết một mình, nhưng hoàng nhi của nàng không thể chết.

Lê Ứng Thiên nhìn ánh mắt thấp thoáng hận thù của Lê Bích Vân, khoé môi khẽ cong lên.

Giết anh soán ngôi, rốt cuộc hôm nay Lê Nguyên Phong đã cho hắn thấy thế nào là tình huynh đệ trong hoàng tộc. Dù hắn có muốn nương tay, Lê Nguyên Phong cũng sẽ không để yên cho hắn.

Có lẽ nàng chỉ lo xa.

Lê Ứng Thiên nếu muốn dùng nàng để uy hiếp Lê Nguyên Phong, đã có thể hành động từ lần trước bắt cóc nàng. Thế nhưng, cuối cùng hắn lại thả nàng về. Vì vậy, mấy ngày nay nàng cũng không suốt ngày ru rú trong phủ của lễ bộ thị lang mà lo cho an nguy của mình như trước.

“Tiểu thư, có một đứa trẻ nhờ nô tỳ giao tờ giấy này cho cô!”

“Cảm ơn.”

Nàng mở tờ giấy ra, đôi mắt chợt sáng

lên.

Có thể nói, cả kinh thành nay đều đã biết mặt nàng. Vì vậy, Đỗ Thiên Thành không dám hẹn nàng ở nơi công cộng mà chỉ dám chọn một góc khuất trên con đường ít người qua lại.

“Tôi cũng đoán là cô không dễ dàng tự tử như vậy. Thì ra là dùng một thân phận khác.” Đỗ Thiên Thành từ phía sau thân cây cổ thụ từ từ bước đến chỗ nàng.

“Sao anh ra được đây?”

“Chuyện rất dài dòng, không có thời gian mà kể đâu.” Hấn nói. “Tên hoàng đế ấy giao cho tôi tra xét việc làm ăn của Lạc

Vinh nên tôi mới có cơ hội xuất cung gặp cô thôi.”

“Tra xét việc làm ăn của Lạc Vinh?”

“Ừm, chắc cô cũng biết hấn có dự tính đối phó Lê Nguyên Phong mà.”

“Anh...có thể tiết lộ tin tức nội bộ nào cho tôi được không?” Nàng ngần ngừ lên tiếng nhờ vả.

“Tin tức nội bộ? Cô nghĩ cái tên hoàng đế ấy chịu nói cho tôi tin tức nội bộ sao? Có điều, nếu tôi biết các người có dự định gì, ít ra tôi có thể giúp lái ý nghĩ của hấn sang hướng khác.”

“Những chuyện đó Nguyên Phong cũng không nói cho tôi biết. Anh biết mà, đàn ông cổ đại...”

“Ra là vậy.” Hắc gật gù. “Tôi phải hồi cung rồi, có gì hẹn cô sau.”

“Ừm.”

Đỗ Thiên Thành rời đi, nàng cũng nhanh chóng trở ra đường lớn.

Bóng người nấp sau mái ngói, sau đó, cũng phi thân đi mất.

...

Đang chậm chậm đi dọc bờ sông, nàng

chợt nhìn thấy một đám cưới náo nhiệt. Lúc chiếc kiệu cô dâu đến gần, nàng bỗng cảm giác dường như có một mũi kim châm vào lưng mình đau nhói. Sau đó, nàng hoàn toàn mất đi tri giác.

Chiếc kiệu hoa mang theo nàng, đi hết con đường lớn, lại rẽ sang con đường nhỏ.

Nàng cứ ngủ thiếp đi như vậy, cũng không biết đã ngủ bao lâu. Đến khi tỉnh dậy, lại chỉ mong rằng trước mắt chỉ là cơn ác mộng.

“Nguyên Phong, dù anh có bày đủ trò khiêu gợi thì cũng không được ‘ăn’ đâu !”

“Mỹ nhân, nàng không xao động trước ta sao?”

“Còn vài ngày nữa là đêm tân hôn, phải đợi.”

“Được rồi, ta đợi, nhưng nàng phải thưởng thêm cho ta đó.”

Chỉ có Lê Nguyên Phong mới được phép chạm đến nàng.

Chỉ có hắn thôi.

Chương 74: Hôn Lễ

H

ấn thần thờ nhìn từng giọt nước mắt nàng thấm qua tấm lụa, cảm giác như toàn thân không còn chút sức nào. Người giầy giữa trong tuyệt vọng là nàng, vậy mà chính hấn lại thấy như đường cùng trước mắt.

Chẳng phải đã quyết tâm biến nàng thành con cò trong cuộc chiến này sao?

Tại sao, đến giờ lòng hấn vẫn còn yếu mềm đến vậy?

Lê Ứng Thiên đánh nàng ngất xỉu, rồi ngồi đó ôm nàng. Cứ nhìn nàng như thế

thật lâu, bản thân hắn cũng chẳng biết để làm gì. Sự tồn tại của nàng giống như sự trừng phạt cuộc đời dành cho hắn. Nếu lúc ở Phồn Lư hắn không cứu nàng, có phải mọi việc sẽ tốt đẹp hơn không?

Lê Nguyên Phong theo manh mối hắn sắp đặt sẵn chẳng mấy chốc sẽ tìm đến khu rừng này. Dù hắn có đặt nàng xuống hồ, Lê Nguyên Phong cũng có thể cứu nàng kịp lúc, tính mạng nàng sẽ không nguy hiểm. Vậy mà, rốt cuộc hắn vẫn không đủ nhẫn tâm làm theo kế hoạch.

Luồng sát khí phía sau hắn toả ra mỗi lúc một mãnh liệt. Đến khi hắn nhận ra, thì mũi kiếm chỉ còn hơn một sải tay nữa là đâm vào cổ hắn. Lê Ứng Thiên lách

người, vừa đúng lúc mũi kiếm trượt qua tóc hấn.

Chỉ vài chiêu giao đấu, hấn đã nhận ra, mình không phải là đối thủ của hắc y nhân trước mặt. Hấn liên tục bị dồn vào thế phòng thủ. Tuy đôi phương chưa ra chiêu chí mạng, nhưng với những vết thương từ nãy đến giờ, hấn chỉ e rằng cơ hội thoát thân mình cũng không có được.

Động tác ra chiêu của hắc y nhân dần dần có vẻ yếu đi, Lê Ứng Thiên nhân cơ hội đó mà ra sức tấn công. Nhắm chừng mình vẫn không thể thắng, hấn tranh thủ phân tán sự tập trung của đối phương, phi thân đi mất.

Hắc y nhân kia, sau khi Lê Ứng Thiên đi khỏi liền bước đến phía mép hồ, bế Hạ Vy lên. Nhẹ nhàng tháo đi mấy lớp dây trói cùng vài bịt mắt, hắc y nhân cẩn thận xem xét các vết thương trên người nàng. Ngoài trừ vài vết bầm và trầy xước, nàng không có thương tích gì đáng kể.

Một lưỡi kiếm vun vút xé gió bay về phía hai người. Hắc y nhân lập tức phóng kiếm về phía phát ra tiếng động, làm lệch đi hướng bay của lưỡi kiếm kia.

“Là ta.” Hắc y nhân trầm giọng lên tiếng.

“Tại sao ngươi lại ở đây?” Lê Nguyên Phong chau mày nhìn Hạ Vy trong vòng tay người đối diện.

“Chờ người đến cứu, e rằng nàng đã mất mạng rồi.”

Lê Nguyên Phong nhìn mảnh y phục rách tả tơi trên thân nàng, tim như bị một nhát kiếm xuyên qua.

“Đưa nàng cho ta.”

“Người có tư cách sao?”

“Lúc tỉnh dậy, người nàng muốn nhìn thấy nhất sẽ là ta.” Hắc nói.

Hắc y nhân có vẻ chán chừ, nhưng cuối cùng cũng không cứng rắn giữ lấy Hạ Vy như lúc ban đầu. Lê Nguyên Phong đưa

tay đón lấy nàng, đôi mắt thâm trầm quét một lượt qua mặt đất gần chỗ ba người đang đứng.

“Là ai làm?”

“Tự đi mà điều tra lấy. Nhưng nếu chuyện này còn tái diễn, cẩn thận lưới kiếm của ta.”

Nói rồi, hắn phi thân biến mất. Lê Nguyên Phong xiết chặt Hạ Vy vào lòng, khoác tấm áo lên người nàng, rồi ôm nàng trở về vương phủ.

Tính đến thời điểm này, Hạ Vy hôn mê

cũng đã một ngày một đêm.

Lê Nguyên Phong thấy vết xước trên người đã đã mờ đi nhiều, quyết định đập tắt lọ mê hương đang toả khói nghi ngút bên giường.

Tim nàng đập một lúc một dồn dập, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Hắn luồn tay vào yếm nàng, rồi từ từ ngọt ngào hôn từ bụng nàng lên ngực.

“Nguyên Phong... Nguyên Phong...”

Nàng gọi tên hắn một hồi, rồi dần dần mở mắt ra.

“Vịt bầu, nàng gặp ác mộng sao?” Lê

Nguyên Phong đưa tay lên nắn nắn má nàng mấy cái, nhưng môi vẫn không thôi lướt qua lướt lại trên ngực của nàng.

Đây không phải là phòng cũ của nàng ở của vương phủ sao?

Lúc này Lê Nguyên Phong vừa nói gì? Nàng gặp ác mộng?

Thật sự tất cả những gì xảy ra chỉ là ác mộng?

“Thơm thơm mềm mềm.” Hắn vừa nói, vừa dụi dụi đầu vào ngực nàng.

Nàng dùng sức đẩy hắn ra, nhưng chỉ thấy toàn thân yếu như sợi bún.

“Nàng bị cảm nắng, ngủ mê đã một ngày một đêm rồi, không còn sức chống cự đâu vẹt bầu à.”

“Nên anh thừa nước đục thả câu?” Nàng tức tối đâm mạnh vào ngực hắn.

Lê Nguyên Phong xấu xa. Chả trách nàng lại mơ thấy mình sắp bị người ta cưỡng bức. Thì ra là trong thực tế đang bị hắn giở trò xằng bậy.

“Trời nắng gắt như thế lại không chịu mang ô.” Hắn cốc đầu nàng một cái. “Cũng may có người đi đường biết thân phận của nàng, nếu không nàng thành con khô giữa đường rồi.”

Nói rồi, hắn ôm nàng vào lòng. Nàng không hiểu tại sao vòng tay hắn xiết lấy người nàng lại chặt đến vậy, tưởng chừng như không thở nổi. Vậy mà, nàng lại không thấy khó chịu, nếu không nói là thêm khát được hắn ôm mãi trong lòng như thế. Cảm nhận từng ngón tay hắn bầu chặt vào mình, khiến tâm trí nàng như tê dại.

Mưa như trút nước, đường phố vắng tanh. Dưới ánh đèn đường bên chiếc cầu đá nhỏ, từng có một người ôm nàng như vậy. Hắn cứ mắng nàng một câu, lại xiết chặt nàng hơn một chút. Gã thanh niên mà trước đó mấy tiếng đồng hồ nàng còn nguyên rủa hắn rơi xuống lô cốt, cuối

cùng đã đi vào tim nàng như thế.

Hoá ra...

“Em yêu anh, Nguyên Phong.” Nàng gọi tên hắn, cổ lẩn át kí ức đang dậy sóng của chính mình.

Cổ họng hắn phát ra một tiếng “Ừm” rất khẽ. Hắn nói lỏng vòng tay một chút, rồi cúi xuống cắn nhẹ hai cánh môi nàng.

...

Dùng xong bữa chiều, hắn đưa nàng về phủ của Lễ bộ thị lang. Dù sau cũng chỉ còn hai ngày nữa là sẽ tiến hành hôn lễ, hắn không nên tước đi của nàng cái cảm

giác hồi hộp đặc biệt của cô dâu mới. Tỳ nữ trong phủ đều đã được hăn sắp xếp lại, đảm bảo ngày đêm đều có thể bảo vệ nàng.

Thủy Trúc đặt chén trà hoa cúc lên tảng đá cạnh hồ sen. Hơn năm năm hầu hạ chủ nhân, nàng biết rõ mình không nên gây ra bất kì tiếng động gì những lúc chủ nhân ngồi một mình ném sỏi xuống hồ.

Nàng cứ đứng như thế một hồi lâu, cho đến khi Lê Nguyên Phong lên tiếng.

“Đã xác minh được chiếc khăn tay ở hiện trường là của ai chưa?”

“Bẩm chủ nhân, là của Linh Chi, tỳ nữ

thân cận bên Lê Bích Vân.”

Kết quả điều tra này cũng không khiến hấn thấy bất ngờ. Xem ra Lê Ứng Thiên có số đào hoa rất lớn. Những phi tần đem lòng yêu hấn đều lần lượt bất chấp thủ đoạn ra tay trừ khử người được xem là tình địch của mình.

“Chủ nhân, Lê Bích Vân hiện đang mang long thai, nếu chúng ta thẳng tay trừ khử nàng ta...”

Lê Nguyên Phong đưa tay ngăn Thủy Trúc lại, khoé môi cong nhẹ.

“Ta sẽ không tự đâm đầu vào bức tường thành, người không phải lo.”

“Dạ, chủ nhân.”

Tuy trước giờ biết Lê Nguyên Phong luôn làm việc có cân nhắc, nhưng nhớ đến ánh mắt đau đớn cùng cánh tay còn run rẩy của hắn khi bế Hạ Vy về hôm qua, Thuỷ Trúc không khỏi lo lắng lần này chủ nhân của nàng sẽ bị hận thù chi phối. Phía sau Lê Bích Vân là Lê Mạc. Giờ không phải là lúc tìm thêm một kẻ thù.

“Ta muốn khi Vân phi nhìn thấy quái thai mà ả sinh ra, chỉ muốn tự tay giết chết nó đi.”

“Dạ, chủ nhân.”

Giết một người chẳng có gì là đáng kể.
Cái hắn muốn nhìn thấy kẻ thù đau khổ
đến sống không bằng chết.

“Còn nữa, tìm cho ta một người.”

“Người đó là...”

“Ái Thực Đạo Nhân.”

Nước giữa hồ bắn lên tung toé. Hòn sỏi
nhanh chóng chìm xuống đáy hồ, chỉ để
lại bốn vòng sóng trên mặt nước, lan dần
ra rồi tan biến.

Mồng mười tháng bảy, đại hôn của Tĩnh Quốc vương diễn ra trong sự nô nức của dân chúng toàn thành.

Con đường từ Tĩnh Quốc vương phủ sang phủ của Lễ bộ thị lang được treo đèn kết hoa rực rỡ. Theo nghi lễ hoàng tộc, vương phi sẽ được nhà gái đưa đến vương phủ. Nhưng lần này Lê Nguyên Phong lại phá lệ, đích thân cưỡi ngựa đến đón dâu.

Hạ Vy ngồi trên chiếc kiệu lớn, nhìn dòng người đứng hai bên qua bức màn the mỏng, tim cứ đập liên hồi. Không ngờ kiểu tóc dành cho vương phi trong hôn lễ lại cầu kì như vậy, khiến mỗi lần nàng nghiêng qua nghiêng lại đều có cảm

giác cổ mình sắp gãy. Nàng nghe loáng thoáng dân chúng bàn tán Lê Nguyên Phong hôm nay trong rất khôi ngô, nên nàng cũng muốn nhìn. Vậy mà hắn lại cưỡi ngựa cách xa nàng như vậy, khiến nàng ngó nghiêng này giờ vẫn không nhìn thấy hắn, lại chẳng dám vén màn ra.

Ẩn sau một góc khuất trên mái nhà quán trọ cách đó không xa, một mũi tên chậm rãi chuyển hướng theo đoàn hôn lễ.

Chương 75: Âm Sát

H

ạ Vy không biết năm ấy Trần Lâm Nguyệt tiến cung thế nào. Chỉ biết rằng, hôn lễ của nàng là sự kiện cả kinh thành đều trông ngóng.

Các phiên chợ đều hoãn lại. Quán xá đóng cửa. Người người đều đổ ra đường xem đám rước dâu dài gần hai dặm.

“Vương phi, người thật là có phúc, gả cho một vị vương gia vừa khôi ngô vừa giàu có.” Bà mai nhìn con đường rải đầy hoa, hớn hờ cứ như đây là hôn lễ của chính mình.

“Nếu vương gia muốn nạp thiếp, ta sẽ tiến cử bà.” Nàng mỉm cười nói.

“Nô tì làm sao dám.” Đôi gò má nhăn nheo của bà mai dần ửng đỏ lên.

Kiệu đột ngột dừng lại, khiến nàng suýt nữa ngã nhào xuống đất. Tiếng kèn, tiếng trống đột nhiên im bật.

Nàng linh cảm có chuyện gì đó đã xảy ra.

“Vương gia bị trúng tên rồi!”

Câu nói ấy truyền từ miệng người này sang người nọ. Nam có, nữ có, trẻ có, già có, cứ như một cơn sóng ập đến,

khiến nàng chới với.

Nàng tái mặt, nhảy ra khỏi kiệu, hốt hải chạy đi tìm hân. Con đường trước mắt, bỗng chốc như là vô tận.

Hôn lễ, tang lễ, nàng nghe loáng thoáng ai đó độc mồm độc miệng nhại đi nhại lại hai từ ấy.

Lúc nàng đến nơi, chỉ còn nhìn thấy những đốm máu đỏ thẫm in dưới mặt đường, còn Lê Nguyên Phong đã sớm được tùy tùng đưa về vương phủ.

Vương phủ...

Nơi này không phải chỉ cách vương phủ

gần trăm bước chân sao? Chỉ trăm bước chân, tại sao cũng không thể vượt qua?

...

Hôn lễ bị huỷ bỏ, khách khứa lần lượt ra về. Nàng ngồi bên giường nhìn ngực y băng bó vết thương cho Lê Nguyên Phong, đầu óc trống rỗng, không nói được câu nào.

Lê Ứng Thiên nhìn Lê Nguyên Phong nằm bất động trên giường, rồi lại đưa mắt sang nàng. Trên gương mặt của nàng, hắn chỉ thấy ánh mắt vừa đau thương vừa phẫn nộ ấy chỉ xuất hiện hai lần. Một lần là khi Lê Nguyên Phong bị độc phát đêm nguyệt thực, lần thứ hai chính là buổi hôn

lễ hôm nay. Mãi đến giờ hăn mới ngộ ra, ngay từ đầu tim, nàng đã không hướng về phía hăn.

Hăn thật muốn cười giễu chính mình.

“Ngự y, tình trạng của vương gia thế nào?”

“Bẩm thánh thượng, để tập hợp các loại thảo dược quý hiếm điều chế thuốc giải cho chất độc trên mũi tên cũng phải tốn ít nhất là một tháng. Vĩ thần sợ là vương gia không cầm cự nổi.”

“Nếu vương gia xảy ra chuyện, cả thái y viện đều phải chịu tội.”

“Vi thần sẽ cố gắng hết sức.”

Đến lúc này, Hạ Vy mới rời mắt khỏi Lê Nguyên Phong. Nàng tiến về phía Lê Ứng Thiên, quỳ xuống, nước mắt như mưa.

“Thần thiếp xin thánh thượng ra lệnh xuất quân tiêu diệt quân tạo phản, mang thủ cấp của Tá Tra về trả thù cho vương gia.”

“Vương phi yên tâm, trẫm nhất quyết không bỏ qua cho chúng.”

Nhìn nàng vì Lê Nguyên Phong mà quỳ trước mặt mình, hắn không khỏi thấy lòng hụt hẫng. Trong phòng còn nhiều người

khác, hẳn không thể bỏ qua nghi thức, phải gọi nàng hai tiếng ‘vương phi’.

“Thần thiếp tạ ơn thánh thượng.”

Lê Ứng Thiên trước khi trở về cung, còn dặn dò quản gia tăng cường việc bảo vệ trong vương phủ.

Hạ Vy nhìn theo bóng lưng Lê Ứng Thiên, ánh mắt lạnh băng.

“Chuẩn bị bò câu và giấy bút cho ta.”
Nàng nói với viên tùy tùng của Lê Nguyên Phong đang đứng bên cánh cửa.

“Dạ, vương phi.”

...

Nàng áp mặt xuống lòng bàn tay Lê Nguyên Phong, cứ nắm như thế mà nhìn hắn một hồi lâu.

Bàn tay này từng nắm lấy tay nàng rất chặt, mạnh mẽ kéo nàng ra khỏi Vampire. Nghĩ kĩ một chút, hình như hắn cũng từng nắm tay nàng rất nhiều lần rồi, nhưng đó là lần gây cho nàng ấn tượng sâu sắc nhất. Hắn không nắm lấy cổ tay nàng kéo đi, mà đan từng ngón tay mình vào kẽ ngón tay nàng. Cứ như hắn muốn cả thể xác, lẫn trái tim nàng đều phải đi theo hắn vậy. Đáng ghét, vậy mà khi nàng hỏi, hắn vẫn cố chống chế, bảo chỉ xem nàng là con nợ.

Nàng không biết hấn yêu mình từ lúc nào, cũng chẳng biết mình yêu hấn từ lúc nào, nhưng hình như cái gì ‘lần đầu tiên’ của nàng cũng đều là do hấn cướp. Không biết hấn có ý thức được điều đó đối với một cô gái như nàng là quan trọng thế nào không. Một cái nắm tay đầy mùi bánh ú nhân trứng cút thì nàng còn có thể bỏ qua, nhưng cả nụ hôn đầu của nàng mà cũng bị cái miệng đầy mùi đậu đỏ của hấn xâm lăng, thật không thể nào tha thứ. Nếu lúc đó không phải sợ bị người trong cung gán tội dùng vu thuật, nàng đã lấy cây kẹo của hấn về ếm bùa, trù cho hấn bị ngọng rồi.

“Vịt bầu...”

Hắn khẽ động đậy ngón trỏ. Cảm nhận được giọt nước mắt chưa khô còn vương trên má nàng, hắn chợt thấy tim mình như thắt lại.

“Nguyên Phong...” Nàng ngồi dậy, dịu dàng luồn tay vào tóc hắn. “Anh có còn đau lắm không?”

“Nàng chưa hôn ta phải không?”

Nàng hiểu ý, liền cúi xuống, hôn vào ngực hắn.

“Lúc này nàng đang nghĩ gì mà cười cười vậy?”

“Em đang nghĩ đôi với người đầu tiên nắm tay em, hôn em, nhìn trộm em thay quần áo, thì nên trả thù như thế nào cho xứng đáng?”

“Đã là vương phi của Lê Nguyên Phong thì ít nhất phải trả lại gấp vạn những gì mình chịu đựng.”

Việc nắm tay và hôn thì có thể miễn cưỡng trả thù đi, nhưng còn nhìn trộm hắn thay quần áo, như thế chẳng phải nàng trở thành yêu nữ sao?

Ừ thì, nàng có bao giờ là thực nữ đâu.

Thoáng thấy đôi chân mày hắn chau lại vì đau đớn, chút niềm vui nhỏ nhoi của

nàng chột như tan biến.

Những gì ngự y nói lúc này, nàng nghe rất rõ.

“Xin lỗi nàng, ta chưa đón được nàng vào cửa đã ngã ngựa rồi.” Hấn gương cười.

“Sắc phong thì cũng sắc phong rồi, anh không thể chối bỏ trách nhiệm đâu.” Nàng véo lấy má hấn, lắc lắc, như hấn vẫn hay làm đối với nàng.

“Phong lớn đang bị thương, Phong nhỏ không đủ sức.” Hấn giở giọng nũng nịu.

“Hừ, ai thèm.” Nàng mỉm cười búng vào

trán hấn.

“Nàng về phòng ngủ đi, nếu không cả buổi tối ta sẽ lo sợ bị nàng sờ soạng mà không ngủ được.”

Nàng lườm hấn một cái, sau đó bẹo má hấn, rồi mới đứng dậy trở về phòng.

...

Hạ Vy về phòng mình chưa bao lâu, Thủy Trúc đã tìm đến phòng của Lê Nguyên Phong, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Theo chân nàng ta còn có một bà lão, dáng người thấp bé nhưng nhanh nhẹn.

“Đã an bày chỗ nàng ấy chưa?” Lê

Nguyên Phong lên tiếng.

“Chủ nhân yên tâm, nô tỳ đã dùng mê hương.”

Nói rồi, Thuỷ Trúc bước ra ngoài, cẩn thận đóng cửa phòng.

“Ăn khoai không, ta có hai củ.” Bà lão lôi từ trong túi ra hai củ khoai nướng, chếp miếng hít hà.

“Giúp cháu một lần nữa, được không?”

“Ta đã giúp cậu nói dối một lần, cậu còn muốn ta tiếp tục gạt cô ấy sao?”

Hắn im lặng không đáp.

Đối với người phụ nữ trước mặt, hẳn không thể dùng thủ đoạn dụ dỗ, cũng không thể uy hiếp.

“Cậu cứ dừng đến chuyện của cô ta là vừa do dự vừa thiếu tự tin.” Bà lão vừa nói, vừa ngấu nghiến dồn khoai vào miệng. “Nếu năm xưa không phải thấy cái má cậu xệ xệ dễ thương, ta đã để cho hà bá bắt cậu rồi. Ai đời, mới năm tuổi đã bày đặt học đòi theo người ta nhảy sông tự tử.”

Nói rồi, bà lão lấy ra một viên thuốc, ném cho hắn.

“Uống cái này vào, mấy ngày nữa sẽ đỡ

hơn một chút. Vừa bị thương vừa bị độc phát như vậy, ta sợ cậu qua chín ngày chỉ còn nửa cái mạng thôi.

“Cảm ơn bà.”

“Cổ độc của cô gái đó khi nào tìm được cách giải ta sẽ liên lạc với cậu. Không cần tìm ta như tìm phạm nhân truy nã như vậy.”

“Cháu hiểu rồi.”

Bà lão trầm mặc nhìn Lê Nguyên Phong. Tự hỏi không biết việc năm xưa mình cứu đứa trẻ này, thật ra là giúp hắn, hay là hại hắn.

Hung Long cung,

Lê Mạc vừa nhận được lệnh triệu kiến từ Lê Ứng Thiên liền tức tốc trở vào cung. Thấy cháu gái mình đang quỳ bên bậc cửa, ông liền linh cảm được có chuyện chẳng lành.

“Lê Mạc, uổng cho ông cả đời sáng suốt, lại gia đạo không nghiêm.” Lê Ứng Thiên đập tay xuống bàn. “Ông có biết nàng ta đã làm ra chuyện gì không?”

“Mặt tướng ngu muội...”

“Nàng ta đã cho người ám sát Tĩnh Quốc

vương phi.” Lê Ứng Thiên phần nộ nói.

Lê Mạc lo lắng nhìn xuống gương mặt như bông xuôi tất cả của Lê Bích Vân. Ông thật không ngờ, đứa cháu gái trong sáng đơn thuần của mình lại có thể làm ra chuyện tà trời như vậy. Tĩnh Quốc vương phi dung mạo rất giống Trần hoàng hậu năm xưa, có lẽ cháu gái ông nghe lời đồn vô căn cứ, sinh ra ghen tuông rồi hành động không suy nghĩ.

“Thánh thượng, tất cả lỗi là của thần thiếp. Xin thánh thượng nghĩ dòng họ của thần thiếp nhiều đời xả thân báo quốc mà tha cho người thân thần thiếp.” Nàng ta cúi sát người, khẩn thiết, nhưng không quy lụy.

Lê Ứng Thiên im lặng, ánh mắt nghiêm khắc nhìn Lê Mạc.

Trong các đại tướng quân, Lê Mạc là người nắm binh quyền trong tay nhiều nhất, cũng là lão tướng có uy tính nhất. Nếu là trước đây, hẳn có thể tự tin về lòng trung thành của ông ta đối với mình trong cuộc chiến với Lê Nguyên Phong, bởi hẳn đã lấy ngôi hoàng hậu ra làm mối nhử. Có điều, mỗi lần nhớ đến việc ông ta từng là người ủng hộ Lê Nguyên Phong lên ngôi vua, hẳn lại lo ngại năm xưa phụ hoàng hẳn đã dọn sẵn đường mà bí mật gửi gắm Lê Nguyên Phong cho Lê Mạc. Để cái nguy cơ kia biến mất, hẳn phải tạo một lý do khiến hai người đó

không thể đứng một phe.

“Thánh thượng, hoàng hậu đã có giống rồng.” Lê Mạc yêu thương nhất là đứa cháu gái này. Hơn nữa, ông đã biết Lê Bích Vân đang mang long thai, nên lại càng không nỡ nhìn nàng ta chết. Hy vọng duy nhất của ông là Lê Ứng Thiên xót đứa con chưa ra đời, lại sợ chuyện này lộ ra khiến thiên hạ đàm tiếu không hay mà giờ cao đánh khẽ.

“Nàng đã mang long thai?” Ánh mắt hần lộ ra một tia vui mừng, nhưng rồi lại nhanh chóng trở về vẻ lạnh lùng.

“Dạ phải, thánh thượng.”

Lê Ứng Thiên đi qua đi lại một chút, sau đó nghiêm nghị nói.

“Dù sao Tĩnh Quốc vương phi cũng không bị tổn hại gì, nhưng nếu Tĩnh Quốc vương truy cứu, trăm cũng không thể nhắm mắt làm ngơ.” Hắc quay sang Lê Bích Vân. “Nàng sắp làm mẫu thân, cũng nên biết tu thân tích đức.”

“Thánh thượng...” Lê Bích Vân ngỡ ngàng nhìn hắc.

“Lê Mạt dù có da ngựa bọc thây, cũng quyết trung thành để báo đáp công ơn thánh thượng.”

Nắm được binh quyền trong tay, tuy có

thể đảm bảo phần thắng, nhưng nếu Lê Nguyên Phong dùng danh tiếng và tài lực của bản thân để đối đầu với hắn, thiệt hại của hắn cũng không phải nhỏ. Để tránh Phi Long hoàng triều lợi dụng cuộc nội chiến này để trục lợi, hắn phải hạn chế mọi rủi ro.

“Bẩm thánh thượng, có tin cấp báo từ Tế Châu!”

“Truyền.”

Lực lượng của quân phản loạn Phồn Lư đang càng ngày càng mạnh. Tá Tra chẳng những đã huấn luyện một nhóm quân đội của mình thành hải tặc, mà còn thu nạp nhiều tổ chức hải tặc khác làm việc cho

mình. Nếu nay Lạc Việt chân chừ xuất quân, e là hậu quả sẽ càng lúc càng nghiêm trọng.

----- o O o -----

Chương 76: Khai Chiến

L

ê Nguyên Phong bị trọng thương, nên buổi lễ tế tổ ở hoàng lăng bảy ngày sau đó Hạ Vy chỉ đến một mình.

Sau các nghi thức cung đình phức tạp rườm rà, nàng và những người khác trong hậu cung được đưa đến một hành cung bên bờ hồ để nghỉ ngơi, trong khi Lê Ứng Thiên và các quan đại thần lên thuyền vừa thư giãn vừa bàn quốc sự.

Từ sau vụ ám sát của Lê Nguyên Phong, Lê Ứng Thiên đã lập tức cho người dân cáo thị tìm các loại thảo dược quý hiếm

để điều chế thuốc giải trong thời gian sớm nhất. Có điều, hần lại không công bố việc tính mạng Lê Nguyên Phong đang nguy kịch. Cứ cách hai ngày, hần lại đến Tĩnh Quốc vương phủ thăm hỏi một lần. Xưa nay vô tình nhất đế vương gia. Thế nên, việc Lê Ứng Thiên tử tế với hoàng đế của mình như vậy, không lâu sau đã trở thành câu chuyện lưu truyền từ đại điện đến dân gian.

Vẻ tiêu tụy của Lê Ứng Thiên trong buổi tế tổ hôm nay đã thu hút sự chú ý của không ít triều thần. Khi một quan viên vừa định mở lời nhắc nhở hoàng đế giữ gìn long thể, thì Lê Ứng Thiên đã lên tiếng trước.

“Đêm qua, phụ hoàng đã về báo mộng cho trẫm...”

Nghe nhắc đến tiên đế, mọi người đều nín thở lắng nghe.

“Phụ hoàng trách trẫm không chăm lo tốt cho Tĩnh Quốc vương.” Lê Ứng Thiên nét mặt có chút trầm tư. “Trẫm nghe lời giáo huấn của phụ hoàng xong, không khỏi cảm thấy vô cùng hổ thẹn.”

Bầu không khí trong đại điện trầm xuống. Không ai dám lên tiếng, bởi không biết tâm ý hoàng đế thế nào.

“Từ lúc bị thương trong vụ ám sát trong cung lần trước, sức khỏe trẫm ngày càng

kém, mà đến nay trăm vẫn chưa có người nối dõi. Nếu chẳng may trăm...” Hần dừng lại một chút, khẽ thở dài khó xử. “Để tránh việc ấu chúa không đủ khả năng xử lí chính sự, trăm định sau này truyền ngôi lại cho Tĩnh Quốc vương, thay vì cho nhi tử của mình. Các khanh nghĩ thế nào?”

“Thánh thượng, xưa nay ngôi vị hoàng đế là do cha truyền con nối.” Một vị đại thần lên tiếng. “Nếu đi ngược lại truyền thống, sẽ khó tránh mâu thuẫn xảy ra.”

“Xin thánh thượng suy xét lại.” Tất cả quan viên đồng loạt quỳ xuống.

Lê Ứng Thiên trước sự can ngăn của

toàn thể quần thần, cũng tỏ ra có chút phân vân.

“Việc này trăm sẽ quyết định sau.”

Vị đại thần lúc nãy lên tiếng đầu tiên chính là Hộ bộ thị lang, thân phụ của Yên tần, hiện đang mang thai sáu tháng. Nếu đứa cháu sắp sinh của ông ta là hoàng tử, khả năng được phong thái tử là rất lớn, bởi vì hoàng hậu nghe nói không có khả năng sinh nở. Cơ hội để đưa cả dòng họ lên đỉnh vinh quang, dĩ nhiên ông không thể để vụt mất dễ dàng như vậy.

Tin tức Lê Ứng Thiên dự định truyền

ngôi cho Lê Nguyên Phong, sau buổi lễ tế tổ đã nhanh chóng bay về vương phủ.

“Vương gia, hạ quan nhận thấy không chỉ Hộ bộ thị lang, mà nhiều đại thần khác có con gái trong hậu cung cũng nảy sinh ý nghĩ thù địch với người sau sự việc hôm nay.” Lễ bộ thị lang nói.

“Quả không uổng công Lê Ứng Thiên thường xuyên lui tới chỗ bốn vương. Xem ra, nếu bốn vương may mắn chờ được đến ngày thuốc giải hoàn thành, cũng khó mà tránh khỏi cửa ải mới do hấn giăng ra.” Lê Nguyên Phong cười nhạt. “Nếu hấn đã phát hiện ra hài cốt của mẫu phi ta trong lăng mộ của phụ hoàng, chắc chắn lúc này cũng đã nghĩ

đền giả thuyết ta được một số đại thần hậu thuẫn.”

“Hạ quan đã hiểu ý của vương gia.”

...

Lễ bộ thị lang vừa ra về thì Hạ Vy bùng châu nước bước vào. Hấn nhìn nàng, có một chút ngỡ ngàng.

“Đây không phải là việc của Thuỷ Trúc sao?”

“Thuỷ Trúc bận việc rồi.” Nàng đáp.

Hấn mỉm cười, vờ chấp nhận lời giải thích của nàng, nhưng trong lòng biết rõ

Thủy Trúc trong vương phủ làm gì có công việc nào khác để mà bận rộn.

Hắn đang bị thương, không thể tắm rửa như bình thường nên mỗi ngày Thủy Trúc đều đến lau người cho hắn. Ý chí chiếm hữu của nàng đối với hắn dường như càng lúc càng cao. Cứ nghĩ đến cảnh người phụ nữ khác nhìn thấy thân thể hắn, chạm vào da thịt hắn, nàng liền thấy vô cùng khó chịu, dù đó là ai đi nữa. Vì vậy, nàng muốn tự tay làm.

“Vịt bầu, nàng chà đỏ hết Phong nhỏ của ta rồi.”

“Em ... em không có.”

“Nàng không mở mắt ra thì làm sao biết.”

Hắn còn bảo nàng nhìn? Chỉ chạm qua lớp khăn thôi mà nàng cũng thấy nóng mặt rồi.

Cái đó...cái đó của hắn...có phản ứng với nàng.

Hắn nhìn đôi mắt nhắm nghiền của nàng, rồi lại nhìn đôi gò má đỏ như gấc của nàng, khoé môi hiện lên một nụ cười âm áp. Hắn nhìn nàng không chớp mắt, cho đến lúc phía trước hắn nhoà đi, còn nàng giống như một ảo ảnh, chỉ cần chạm vào là biến mất.

Giọt nước long lanh trượt khỏi khoé mắt hấn, thấm vào gối, biến mất như chưa từng tồn tại.

Đến khi nàng mở mắt ra nhìn hấn, chỉ thấy cái nháy mắt tinh nghịch, chỉ thấy khoé môi cong tà mị.

Nàng nhìn hấn một lúc, rồi nằm xuống ngực hấn, tay vân vê cằm hấn.

“Bớ người ta, có người sàm sỡ!”

“Anh cứ la lên đi, xem có ai đến cứu anh không?”

Hấn phì cười, đưa tay lên vuốt tóc nàng.

“À, Nguyễn Phong, anh đã từng vào lăng tẩm của ông nội anh chưa?”

“Dĩ nhiên, hoàng tử nào mà chẳng mỗi năm vào viếng ít nhất một lần.”

“Vậy anh có để ý thấy phía sau tấm bia đá ở đó có một bức phù điêu hoa văn rất lạ không?”

“Việc đó thì ta không nhớ lắm. Có gì thú vị sao?” Giọng hắn chột lác đi một chút.

“Em thấy nó rất lạ, anh sai người điều tra nguồn gốc của nó giúp em được không?”

“Ừm.”

Nàng cứ nằm trên ngực hẵn như thể một
hồi lâu, không nói câu nào.

“Nguyễn Phong...”

“Sao?”

Nàng ngẩn ngừ một lúc, vờ ra vẻ ngượng
ngùng.

“Anh tuyệt đối không được dùng trầm
hương, em chỉ thích mùi hương trên ngực
anh thôi.”

“Vương phi, nàng không thể nói một câu
phù hợp với địa vị cao quý của mình một
chút sao.”

Thật ra, nàng muốn hỏi hẳn rằng, hẳn còn định giầu nàng đến bao giờ...

Tính đến giờ, những hành động phá hoại Lạc Việt của Phi Long hoàng triều chủ yếu chỉ tập trung vào kinh tế, ví dụ như cho người tàn phá một số điểm dê điều trọng yếu, thả ốc bươu vào ruộng lúa, hay thu mua móng trâu, mạ non với giá cao. Những hành động này tuy trước mắt không gây sóng gió, nhưng về lâu dài sẽ để lại hậu quả không ngờ.

Ngọc Dao ngồi bên hồ, tay không biết đã xé vụn bao nhiêu chiếc lá khô. Vào lúc này mà Lê Ứng Thiên lại yêu cầu nàng

phải truy tìm thư từ qua lại giữa Nguyễn thượng thư và Phi Quân Tử, thật cũng không phải việc dễ dàng gì. Gần đây, việc do thám âm mưu của Phi Long hoàng triều từ phía Phi Quân Tử đã không còn thuận lợi như trước nữa, khiến nàng không khỏi nghi ngờ rằng mình đã bắt đầu bị hấn đề phòng.

Sau khi vợ hấn qua đời bảy năm về trước, Phi Quân Tử dường như đã không hề qua lại với bất kì người phụ nữ nào khác, dù chỉ là tì thiếp hay kĩ nữ. Lần này hấn lại chấp nhận tiến đến với nàng như vậy, thậm trọng cũng là điều dễ hiểu.

“Ngọc Dao, sao nàng không cài cây trâm ta tặng nàng?”

Âm thanh bất chợt vang lên từ phía sau khiến nàng thoáng giật mình.

“Đánh rơi rồi.” Nàng đáp gọn lỏn.

“Nàng đánh rơi ở đâu?” Giọng hấn trở nên gay gắt, trong sự lo lắng, lại có chút giận dữ. Đó là di vật duy nhất mà mẹ hấn trước lúc ra đi để lại.

“Ở đây.” Nàng rút cây trâm trong túi ra.

“Nàng...”

Bản tính hay đùa của nàng, hấn không lạ, nhưng đùa về việc này thật khiến hấn đau tim.

“Tặng cho nàng.” Hấn rút từ trong ngực áo ra một chiếc khăn tay, đưa đến trước mặt nàng. “Ngửi thử xem.”

Mùi thơm này, hình như nàng đã từng ngửi ở đâu rồi.

“Thế nào?” Hấn mỉm cười, chờ đợi.

“Đây là mùi của hoa gì?”

“Hoa oải hương. Lần trước đi trên phố, ta thấy nàng ngoái lại nhìn phu nhân của một nhà buôn ngoại quốc.”

“Nên chàng tưởng ta thích mùi nước hoa của bà ta?” Nàng cười, lắc lắc đầu. “Ta

nhìn là nhìn đôi môi có đeo khoen của bà ta.”

“Vậy mà ta còn định cho nàng một bất ngờ nhân ngày sinh nhật.”

“Sao chàng biết hôm nay sinh nhật của ta?”

“Ta đã hỏi...” Hấn bật lên được vài tiếng thì dừng lại. Không muốn nói ra sáu chữ ‘tú bà ở Ngọc Hương lâu’.

“Hỏi tú bà chứ gì?” Nàng cười, nhưng ánh mắt lại thoáng nét ưu tư.

Hấn đến đây chỉ đơn thuần là hỏi ngày sinh, hay là còn muốn điều tra gốc gác

của nàng đây?

“Chúng ta đi thôi, bữa ăn hôm nay nhất định sẽ không khiến nàng thất vọng.” Nói rồi, hắn nắm tay nàng, kéo nàng lên chiếc thuyền vừa cập bến.

Con thuyền nhỏ neo, nhẹ nhàng lướt nước tiến ra xa. Trên tầng thượng quán rượu cạnh bờ hồ, Đỗ Thiên Thành ngồi sau bức màn trúc cũng đứng dậy, cúi đầu chán nản bước xuống lầu.

...

Hung Long cung,

Dù đã là giữa khuya, ngự thư phòng của

Lê Ứng Thiên lúc này vẫn sáng đèn. Mùa lũ hàng năm sắp đến, nguy cơ từ phía quân khởi nghĩa Phồn Lư vẫn còn chưa được giải quyết ổn thoả. Xem ra, hấn quả thật có khá nhiều việc để làm.

“Chủ nhân, nay Đông Vũ đã mất hết võ công, người sai hấn trà trộn vào Tĩnh Quốc vương phủ như thế là quá mạo hiểm rồi.” Tây Vũ lên tiếng.

“Ta không ra lệnh cho Đông Vũ ám sát Lê Nguyên Phong, chỉ là chú ý những kẻ ra vào vương phủ. Vả lại...” Lê Ứng Thiên dừng lại một chút, nhìn Tây Vũ bằng vẻ quan tâm. “Người cũng muốn biết bí mật phía sau Đông Vũ, phải không?”

Câu nói cuối cùng này đã đánh vào điểm yếu trong lòng Tây Vỹ.

Từ lúc nghe lén được cuộc nói chuyện giữa Đông Vỹ và Trần hoàng hậu ở bờ sông, hắn đã suy nghĩ mãi về điều ấy. Đông Vỹ tại sao lại có vẻ thân với Trần hoàng hậu như vậy? Theo như chủ nhân nói, hai người ấy thậm chí đã từng thư từ qua lại từ lúc còn ở trong cung.

Từ lần tiếp xúc đầu tiên với Đông Vỹ sau khi trở về Lạc Việt, hắn đã cảm giác Đông Vỹ hoàn toàn khác hẳn, không còn giống với người huynh đệ đã từng gắn bó sáu năm bên hắn. Dù có mất trí nhớ đi chăng nữa, việc Đông Vỹ biến thành một

người khác lạ như vậy cũng là quá đáng
ngờ. Hơn nữa, lại còn có xuất hiện những
kiến thức khiến người khác ngỡ ngàng.

“Mấy ngày nay, lễ bộ thị lang có tiếp xúc
với quan viên nào không?”

“Ông ta luôn ở trong phủ, thỉnh thoảng
đến vương phủ của vương gia, nhưng cả
hai nơi đều không có quan viên khác lui
tới. Có điều, một vài gia nhân của ông ta
lúc ở chợ có biểu hiện khác thường, nên
thuộc hạ đã cho người theo dõi những
người mà các gia nhân này tiếp xúc.”

Lễ bộ thị lang trên danh nghĩa là nhạc
phụ của Lê Nguyên Phong. Nước lên
thuyền lên, ông ta sẽ là người trung thành

với Lê Nguyên Phong nhất. Nếu hấn đoán không lầm, ông ta vì không muốn hấn điều tra ra danh tính những quan viên theo phe Lê Nguyên Phong, nên dùng thư liên lạc, thay vì trực tiếp gặp mặt. Đáng tiếc, trò này quá tầm thường để qua mặt hấn.

“Chủ nhân, Lý Thiệu Minh là anh trai của Trần hoàng hậu. Nếu hấn và Lê Nguyên Phong cầu kết với nhau...”

“Lý Thiệu Minh...” Đôi mắt Lê Ứng Thiên chợt sáng lên. Hấn nhip nhàng gõ gõ ngón tay xuống bàn, khoé môi cong nhẹ. “Tây Vỹ, cảm ơn người.”

Năm ngày sau, khi Lý Thiệu Minh đang ở trong phòng kiểm tra lại kế hoạch kinh doanh thì quản gia hồi hả chạy vào, nét mặt dường như vô cùng nghiêm trọng.

“Chủ nhân, lúc nãy ở cổng thành, quân lính phát hiện trong lô hàng của chúng ta có hoả dược. Hiện tại toàn bộ số hàng đều bị giữ lại.”

“Khoá tất cả các mật thất, bảo các thị vệ có võ công không được động thủ.” Lý Thiệu Minh bình tĩnh nói.

“Dạ, chủ nhân.”

Quản gia vừa phân phó xong, cũng là lúc

quân triều đình ập đến.

“Các vị quan sai, không biết đã xảy ra chuyện gì.” Quán gia làm ra vẻ khúm núm.

“Triều đình phát hiện nhà họ Lý các người tàng trữ vũ khí, nghi ngờ tạo phản, mau gọi Lý Thiệu Minh ra đây.”

“Bẩm đại nhân, thiếu gia nhà chúng tôi cách đây hai ngày đã khởi hành đến Tế Châu bàn chuyện làm ăn.”

“Người đâu, xét!”

Quân lính lập tức tản ra, lục soát không چرا một căn nào, nhưng cuối cùng vẫn

không thấy bóng dáng Lý Thiệu Minh.

...

Giữa đêm, lễ bộ thị lang theo một đường hầm vừa mới đào, lẩn ra khỏi phủ, đi đến một quán ăn. Ông vừa bước vào trong, chủ quán liền treo bản đóng cửa.

Tây Vũ ngồi trên một cành cây cao, nhìn sang phía cánh cửa đang đóng im ỉm, đợi hốt một mẻ lưới to.

Chương 77: Màn Kịch

T

ây Vũ cứ một lúc lại đưa mắt sang quan sát phía bên kia đường. Chừng một canh giờ sau, từng bóng người lần lượt bước ra từ cánh cửa he hé mở. Chỉ đợi có thế, hấn ngòi điểm mắt từng nhân vật, ghi vào danh sách.

Xem ra số quan lại theo phe Lê Nguyên Phong cũng không phải ít. Nếu việc này không được phát hiện sớm, không biết hậu quả sau này sẽ tai hại đến chừng nào.

Lê Ứng Thiên đã xác định Lê Nguyên Phong là kẻ địch, đã sẵn sàng dồn Lê

Nguyên Phong vào con đường chết. Vậy mà, khi nhìn thấy bằng chứng giấy trắng mực đen từ Tây Vũ về việc mình bị lừa dối suốt mười mấy năm qua, hắn vẫn thấy đau.

Lê Nguyên Phong trước giờ lấy tiếng tiêu dao tự tại, không màng danh lợi, nhưng thật ra sau lưng lại tự gầy dựng thế lực cho mình. Trong đời hắn, ngoài những năm tháng hạnh phúc ngắn ngủi bên mẫu phi, chỉ có hai người hắn chịu dùng con tim mà đối đãi. Vậy mà, cái mà hắn nhận được, cuối cùng chỉ là lừa dối và phản bội.

“Chủ nhân, với số lượng lớn quan lại như thế này, người không thể bãi miễn tất

cả họ trong thời gian ngắn.” Tây Vũ nói.

“Ta biết.”

Rất nhiều người trong danh sách là đại thần lâu năm trong triều, vừa có uy tín, vừa có năng lực. Không kể đến việc tước đi mũ quan của họ sẽ gây xôn xao dư luận, chỉ riêng việc tìm người thích hợp để thay vào vị trí của họ cũng đủ khiến hấn đau đầu.

Hắn chỉ mới làm hoàng đế ba năm, chưa đào tạo được bao nhiêu quan viên có tài thật sự trung thành làm việc cho mình. Nếu hôm nay hắn vì lợi ích bản thân mà diệt đi những cự thần kia, triều đình Lạc Việt sẽ như khúc gỗ mục, đến lúc có

chiến tranh hay thiên tai làm sao đủ khả năng chống đỡ. Chẳng may quốc gia gặp tai họa lớn, tiếng xấu của hắn sẽ lưu truyền sử sách.

“Lê Nguyên Phong đã dùng khổ nhục kế để không phải cầm quân ra trận, vậy thì ta cứ theo kế sách của hắn mà tiến hắn qua cửa tử.” Tình thế đã như vậy, hắn đành phải điều chỉnh kế hoạch trước đây một chút, nhằm đánh nhanh rút gọn, tránh đêm dài lắm mộng.

“Chủ nhân, lần này người định chọn ai làm thủ phạm?”

“Kẻ nào muốn làm thủ phạm thì để hắn làm thủ phạm.”

Hoàng tộc ngoài hấn và Lê Nguyên Phong thì không còn ai khác đủ tư cách ngồi lên ngôi hoàng đế. Lê Nguyên Phong chết một cách bất ngờ, đám quan viên kia sẽ trở thành rắn không đầu. Nếu họ vì cái chết của Lê Nguyên Phong mà chống lại hấn, tức là làm cho cục diện đất nước rối ren. Hấn tin chắc, với nỗ lực mấy mươi năm trên quan trường, họ sẽ không chọn con đường huỷ đi thanh danh của mình như thế.

Triều đình thưởng lớn cho những người có công đóng góp thảo dược, nên chẳng bao lâu thuốc giải đã được điều chế

xong. So với sự tính ban đầu của ngự y, là sớm hơn những mười ngày.

Lê Ứng Thiên buổi tối nhận được tin, sáng hôm sau thiết triều đã thông báo cho toàn thể quần thần. Sau khi bãi triều, hấn cùng một số ngự y và vài đại thần mang theo thuốc giải đến Tỉnh Quốc vương phủ.

“Thần thiếp tham kiến thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.” Nàng chỉ vừa nhận được thư hồi đáp từ thuộc hạ của Lê Nguyên Phong ở Tế Châu thì Lê Ứng Thiên đến, nên không khỏi có một chút có tật gật mình.

“Vương phi miễn lễ.”

Hắn nhớ, mỗi lần hắn bất ngờ đến Trường Lạc cung của nàng, nàng đều hỏi hắn, “Không biết thánh thượng đến đây có điều gì dạy bảo?” Lẽ ra, lúc ấy hắn nên hiểu, là nàng cố tình xa lánh hắn, vì trái tim nàng đã có người đàn ông khác.

“Trẫm mang thuốc giải đến.”

“Đã có thuốc giải?” Nàng ngạc nhiên, không chú ý đến phép tắc mà nhìn thẳng vào mắt hắn. “Không phải ngự y nói một tháng mới hoàn tất việc điều chế sao?”

“Việc thu thập thảo dược rất thuận lợi, nên việc điều chế hoàn tất sớm hơn dự

tính.” Hấn đáp.

Nàng cố nở một nụ cười hạnh phúc, nhưng trong lòng thì nóng hơn lửa đốt.

Lê Nguyên Phong ngồi trên giường, thấy Lê Ứng Thiên thì liền vội vàng hành lễ, nhưng Lê Ứng Thiên đã nhanh chóng đưa tay ngăn lại.

Hạ Vy nhìn chiếc hộp gỗ từ từ mở ra, tim càng lúc càng đập mạnh hơn. Nàng tuy không hiểu rõ Lê Ứng Thiên, nhưng cũng biết hấn không phải là loại người dịu dàng hoà nhã, có thể nở loại nụ cười đầy tình cảm ấy. Lần này hấn mang thuốc giải đến, chắc chắn là có vấn đề.

Là thuốc giải, hay là thuốc độc?

Hắn dẫn theo nhiều đại thần như vậy, nếu Lê Nguyên Phong sau khi uống thuốc gặp phải chuyện gì, chuyện này sẽ không thể nào giữ kín. Đến lúc đó, hắn sẽ trở thành mục tiêu nghi vấn, dù những ngày gần đây hắn có tỏ ra tử tế với Lê Nguyên Phong thế nào đi nữa.

Thế nhưng, Lê Ứng Thiên là hoàng đế. Nàng dùng những suy nghĩ đơn giản như thế để giải thích cho việc làm của hắn chẳng phải ngây thơ quá sao? Nếu nàng đã cho rằng hắn sẽ không ngu ngốc ra tay trước mặt nhiều người thì tức là những người khác cũng sẽ nghĩ như vậy. Lê Ứng Thiên nếu muốn dựng lên một con dê té

thần để gánh giúp hấn tội danh, thật ra cũng không phải là chuyện khó.

Nàng nhìn sang Lê Nguyên Phong, không biết hấn sẽ phản ứng thế nào đối với việc này. Thuốc do chính tay hoàng đế ban, nếu hấn khước từ, chính là tội khi quân.

“Mấy ngày nay vương gia luôn bị nôn mửa, đau nhức liên miên. Nay nhờ hồng phúc của thánh thượng mà nhanh chóng nhận được thuốc giải, thần thiếp không biết làm thế nào để báo đáp ân đức lớn lao này.”

Hy vọng rằng, Lê Nguyên Phong khi nghe câu nói của nàng sẽ hiểu ý mà nôn viên thuốc ra lúc vừa đặt nó vào miệng. Dù

đó thật sự là thuốc giải, nàng cũng không thấy tiếc, vì từ lâu nàng đã đoán ra được vụ ám sát hôm đó là do hấn tự biên tự diễn. Đã tự dàn cảnh, thì chắc chắn hấn đã có thuốc giải trong tay.

“Tạ ơn hoàng huynh.” Lê Nguyên Phong vừa nói, vừa đón lấy viên thuốc từ tay Lê Ứng Thiên.

Trái với mong đợi của nàng, hấn đã không hề nôn ra viên thuốc ấy.

Uống viên thuốc chưa được bao lâu, Lê Nguyên Phong đã phun ra một ngụm máu tươi, tay quăn quại ôm lấy ngực.

“Nguyên Phong!” Lê Ứng Thiên vội vàng

đỡ lấy Lê Nguyên Phong, rồi quay sang phía ngự y, giận dữ. “Tại sao vương gia lại như vậy?”

“Thần... thần không biết.”

“Mau bắt mạch cho vương gia!”

Ngự y run rẩy bước đến bên giường. Chưa kịp chạm tay vào Lê Nguyên Phong lần nữa, ông ta đã bị Hạ Vy xô ra, loạng choạng ngã xuống sàn.

“Không được đụng vào chàng!” Nàng ôm chặt lấy Lê Nguyên Phong, nước mắt đã rơi.

“Vương phi...”

“Nhất định là các người đã đầu độc chàng! Ta có chết cũng không cho bàn tay răn rết của các người chạm vào chàng.”

Dù Lê Ứng Thiên đã hết lời khuyên giải, nàng sống chết không cho ai đụng vào Lê Nguyên Phong, khiến ngự y không thể chẩn đoán xem tình trạng hần lúc ấy thế nào. Lê Nguyên Phong vừa uống thuốc đã xảy ra chuyện, còn nàng luôn miệng buộc tội ngự y đầu độc Lê Nguyên Phong. Lê Ứng Thiên, vì vậy, trước mặt các đại thần, không đủ lý lẽ để dùng vũ lực tách nàng ra cho ngự y bắt mạch.

“Vương phi, nô tì đi gọi lão Thiện.”
Thủy Trúc nói xong liền nhanh chóng

chạy ra khỏi phòng, đi tìm người được gọi là lão Thiện.

Lão Thiện là ngự y làm việc trong vương phủ, theo hầu Lê Nguyên Phong đã nhiều năm, nên nàng rút cuộc cũng đồng ý giao Lê Nguyên Phong cho ông ta bắt mạch.

“Loại độc Tử Lôu La này không có thuốc giải. Vì thần e rằng vương gia chỉ có thể qua được hết ngày mai.”

Cánh tay nàng siết chặt lấy thân thể bất động của Lê Nguyên Phong, đôi mắt vô hồn.

“Trăm nhất định sẽ làm sáng tỏ việc này.”

Nàng không đoái hoài đến lời Lê Ứng Thiên nói, chỉ lặng lẽ đặt Lê Nguyên Phong nằm xuống, đắp chăn cho hắn, vuốt nhẹ lên gương mặt hắn.

Cảnh tượng thương tâm ấy khiến nhiều người đứng trong phòng không khỏi chạnh lòng.

Lê Ứng Thiên biết ý nàng muốn một mình ở bên Lê Nguyên Phong, nên lệnh cho mọi người cùng hắn trở về cung. Cuối cùng, căn phòng chỉ còn lại hai người.

“Vịt bầu, nàng khóc ướt hết áo ta rồi.”
Lê Nguyên Phong mở mắt ra, đưa tay véo

má nàng một cái.

Nàng không nói gì, chỉ đánh yêu một cái vào ngực hắn.

“Ta không ngờ nàng đóng vai cợt cái lại hợp như vậy.”

“Anh làm sao chắc chắn em sẽ đóng kịch với anh?”

“Nàng đã gợi ý ta nôn viên thuốc ra, không lẽ ta ngốc nghếch đến nỗi không chịu đề phòng.” Hắn cọ cọ cằm vào trán nàng. “Mà nàng thì biết rõ ta không phải tên ngốc, nên sẽ nhanh chóng nhận ra ta đóng kịch.”

Nếu hắ¹n thật sự nôn viên thuốc ra, Lê Ứng Thiên cũng không buông tha cho hắ¹n mà tiếp tục mang đến những viên thuốc khác. Vì vậy, hắ¹n dùng một chút xảo thuật, giấu viên thuốc vào tay áo, rồi tự làm kinh mạch rối loạn, phun ra một ít máu để giả vờ trúng độc.

“Tại sao lão Thiện biết loại độc trong viên thuốc là gì?”

“Trước khi giấu thuốc vào tay áo, ta đã ra hiệu thông báo cho Thủy Trúc, nên nàng ta tranh thủ lúc chạy đến khuyên can nàng mà lấy viên thuốc từ tay áo của ta. Để có thời gian xem xét chất độc trong viên thuốc là gì, nàng ta lấy cớ chạy đi tìm lão Thiện.”

“Trước thời khắc sống chết mà anh có vẫn thể dàn ra một kế hoạch hoàn chỉnh vậy sao?” Giọng nàng nhỏ dần, tay từ từ đẩy hẳn ra. “Hay là, ngay từ đầu, anh đã dàn xếp việc này?”

“Trên đời này, nắm việc không bằng nắm lòng người.” Hấn cười nhạt, tay nhẹ nhàng vuốt lấy đôi gò má còn ửng của nàng. “Ai đứng sau vụ ám sát hôm hôn lễ, có lẽ nàng đã đoán ra rồi, phải không?”

Nàng trước nay luôn lo lắng cho hắn. Nếu không phải đã tin chắc hắn có thuốc giải trong tay, làm sao mấy ngày nay có thể bình tĩnh như vậy khi ngự y cho biết

hắn chỉ có thể cầm cự một thời gian ngắn?

“Thủy Trúc giỏi y thuật như vậy, không lý nào suốt ngày chỉ ngồi yên chờ thái y viện điều chế thuốc giải, trong khi tính mạng của chủ nhân mình đang trong cơn nguy kịch.” Nàng đáp.

“Tại sao lại không chất vấn ta?”

“Anh không làm sai.”

Lúc ở Tế Châu, hắn biết rõ thân phận Kaka, nhưng không báo với nàng. Ngày hôn lễ, hắn dàn dựng vụ ám sát, cũng không cho nàng biết. Dù hiểu rõ hắn muốn đạt đến kết quả tốt nhất, nhưng mỗi

lần nghĩ đến mình là người sau cùng được biết chân tướng sự việc, nàng không khỏi thấy hụt hẫng trong lòng.

Nàng không sinh ra trong gia đình đế vương, không được sự tranh đấu tôi rèn từ nhỏ. Đối với cuộc chiến lần này, nàng chỉ làm được cho hấn những việc rất cón con. Đôi khi, nàng cảm thấy mình như hoàn toàn bị gạt ra khỏi con đường của hấn. Cái cảm giác làm một người vô dụng thật không dễ chịu chút nào.

“Tiếp theo anh định giả chết sao?” Nàng cố lái sang chủ đề khác. Không muốn sự im lặng làm cả hai khó xử.

“Lê Ứng Thiên rất cẩn thận. Nếu không

tận tay kiểm tra, sẽ không tin ta chết.”
Hắn nói. “Lần này chỉ đủ khiến hắn hy sinh một quân cờ, đồng thời không sử dụng được chiêu hạ độc lần nữa mà thôi.”

Hy sinh một quân cờ. Trong triều thật ra có tất cả bao nhiêu quân cờ để hai anh em họ hy sinh? Cuộc chiến này, sẽ còn kéo dài đến bao giờ đây?

Cái mong ước rời khỏi Lạc Việt để sống một cuộc sống tự do, có vẻ như càng lúc càng xa.

Đối với vụ hạ độc Lê Nguyên Phong, nếu

Lê Ứng Thiên đưa ra ánh sáng một thủ phạm có thân phận tầm thường, sẽ không thuyết phục được mọi người. Thủ phạm mà hắn chọn cũng không thể nằm trong số những quan lại theo phe Lê Nguyên Phong, như thế sẽ lộ ra sơ hở.

Vì vậy, ngay từ đầu, hắn đã sắp xếp dụ thân phụ của Yến tần vào thái y viện, nhằm vu cho ông ta tội danh này.

Trước đó, Lê Ứng Thiên đã đề cập đến việc nhường ngôi cho Lê Nguyên Phong, biến hắn thành chướng ngại trong việc thừa kế ngôi vua của các hoàng tử. Việc thân phụ của Yến tần muốn diệt đi chướng ngại này để đưa cháu tương lai được làm hoàng đế không có gì khó hiểu.

Hiện nay thế lực họ Nguyễn đã như ngọn đèn trước gió, hắn cũng nên dần dần giảm bớt thế lực các ngoại thích mà mình từng lợi dụng trước đây.

Chỉ là, hắn không ngờ có người mang ngũ sắc linh chi, thứ thảo dược có thể giải bách độc đến Lạc Vinh tiền trang cầm cố, giúp Lê Nguyên Phong thoát hiểm. Hay nói chính xác hơn, là Lê Nguyên Phong đã diễn một màn kịch cải tử hồi sinh, khiến hắn bất đắc dĩ phải diệt đi thân phụ của Yến tần, một người của phe mình khi cuộc chiến còn chưa kết thúc.

...

Sau buổi tiệc mừng Lê Nguyên Phong

bình phục, Tỉnh Quốc phủ trở nên yên ả.

Lê Nguyên Phong hôn lên đôi mắt say ngủ của Hạ Vy, rồi nhẹ nhàng bước xuống giường, tiến đến thư phòng.

“Vừa lập vương phi, vừa có vô số đại thần đến chúc tụng.” Người đàn ông ngồi trong bóng tối từ từ đặt tách trà xuống bàn, đôi mắt lạnh đạm nhìn người vừa bước vào phòng. “Là một kẻ không mang dòng máu hoàng thất, những thứ ngươi có được hôm nay cũng không phải ít.”

Chương 78: Tạo Phản

L

ê Nguyễn Phong cười nhạt, ngồi xuống phía đối diện người đàn ông nọ, tay nhịp nhàng đưa cây quạt.

“Xưa nay, đủ tư cách để có hay không không quan trọng bằng đủ bản lĩnh để đoạt lấy hay không.” Hắn vừa nói vừa thông thả rót trà ra tách.

“Ngay cả việc mạo hiểm dàn dựng một vụ ám sát người mình yêu mà người cũng có thể làm được. Hai chữ ‘bản lĩnh’ này, ta không dám tranh với người.”

“Nếu người muốn, cứ việc đi tố cáo ta.”
Lê Nguyên Phong ung dung nhấp một ngụm trà. “Thử xem nàng sẽ nghe ai?”

Hắn biết rõ, Lý Thiệu Minh chẳng qua là quá cần trọng về hình ảnh của mình trong mắt Trần Lâm Nguyệt, nên một khi chưa nắm chắc phần thắng sẽ không vội ra tay.

“Người mạo hiểm ở lại kinh thành, chắc không phải chỉ để đến đây châm chích ta.” Lê Nguyên Phong tao nhã đặt tách trà xuống bàn.

“Ta muốn người hỗ trợ ta lấy lại phần sản nghiệp ta chưa kịp chuyển đi.” Lý Thiệu Minh nói. “Sau khi đối phó họ Lý, mục tiêu tiếp theo của Lê Ứng Thiên là

gì chắc người đã rõ.”

Trước đây, Lê Ứng Thiên vì muốn giảm bớt ảnh hưởng của Lý Thiệu Minh trên thương trường, đồng thời tăng nguồn thuế, giám sát số tài sản của quý tộc Phồn Lư, nên mới để Lạc Vinh tiền trang phát triển. Nay tài sản của họ Lý đã bị quốc hữu hoá, sự tồn tại của Lạc Vinh tiền trang đối với Lê Ứng Thiên chỉ có hại chứ không có lợi.

“Dân chúng Lạc Việt không phải một lũ ngốc.” Lê Nguyên Phong nói. “Nếu Lê Ứng Thiên lại dùng chiêu vu oan Lạc Vinh tiền trang vận chuyển vũ khí, còn không phải khiến người khác nghi ngờ sao?”

“Người muốn thư thả đợi thời cơ, nhưng hấn lại muốn người chết càng nhanh càng tốt. Không chừng, nay mai việc giả mạo huyết mạch hoàng thất của người cũng bị hấn tra ra.”

Thẳng thắn buông lời đe dọa không phải là sở thích của Lý Thiệu Minh. Hấn chỉ nói đến đây cũng đã đủ để Lê Nguyên Phong ý thức được tầm quan trọng của vấn đề. Với hậu thuẫn từ gia quyền của các phi tần, Lê Ứng Thiên có lợi thế hơn hẳn Lê Nguyên Phong. Nếu không có hấn hậu thuẫn về tiền bạc và thủ hạ, Lê Nguyên Phong sẽ khó mà giành được phần thắng nếu có xung đột trực tiếp xảy ra.

Người đời vẫn cho rằng Lê Nguyên Phong không ham quyền lực nên mới bỏ qua cơ hội bước lên ngôi hoàng đế. Chỉ có hãn mới biết rõ, Lê Nguyên Phong lúc ấy là vì sợ Lê Ứng Thiên tập trung đối phó mình, điều tra ra việc hãn giả mạo huyết mạch hoàng thất, nên mới lùi một bước để Lê Ứng Thiên lơ là phòng bị. Nay Lê Ứng Thiên đã chính thức tuyên chiến, Lê Nguyên Phong dĩ nhiên cũng không thể cứ mãi ngồi yên án binh bất động.

Hãn bao năm qua lợi dụng Lê Nguyên Phong để củng cố tài lực, đưa người của mình vào làm việc trong triều. Giờ đã là lúc màn lưỡng hổ phân tranh nên diễn ra

rồi.

“Ta ra tay lúc này, Lê Ứng Thiên sẽ nhân cơ hội mà nắm những quan viên làm việc dưới trướng ta.” Lê Nguyên Phong nói. “Thay vì lấy lại phần tài sản của người từ tay triều đình, tạm thời ta sẽ chuyển một phần tài sản của Lạc Vinh sang mạng lưới chìm của người.”

Lý Thiệu Minh suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng chấp thuận lời đề nghị ấy.

Thật ra, đó mới chính là kết quả mà hắn muốn có khi tìm đến nơi này.

...

Hạ Vy tỉnh dậy giữa đêm, không thấy Lê Nguyên Phong bên cạnh liền xuống giường đi tìm hắn. Bình thường khi Lê Nguyên Phong khi không ngủ được sẽ xuống bếp nấu ăn hoặc đến thư phòng đọc sách. Hắn không có dưới bếp, thì chắc là ở thư phòng.

“Vịt bầu?” Lê Nguyên Phong vừa khép cửa lại, đã thấy Hạ Vy xuất hiện trước mặt mình. “Sao không ngủ mà lại đến đây?”

“Không thấy anh nên em mới đi tìm.”
Nàng dụi dụi mắt.

“Sao không nói trắng ra là không có ai cho nàng sờ soạng nên nàng không ngủ

được?” Hấn đưa tay choàng qua eo nàng.
“Đừng lo, ta sẽ đền bù, cho nàng sờ mỗi tay luôn.”

Nàng huých nhẹ vào hông hấn một cái, rồi theo hấn trở về phòng.

Trước khi đi, ánh mắt nàng lướt qua cánh cửa thư phòng.

Căn phòng kia hình như có một mùi hương rất quen thuộc đối với nàng. Mùi hương ấy, khiến nàng liên tưởng đến một người...

Việc Lý Thiệu Minh bị khép tội vận

chuyển vũ khí được công bố chưa bao lâu, chấn thương trường đã nay đã xuất hiện nhiều xáo xáo.

Cái thế của họ Lý thật ra không phải nằm ở việc gia sản của họ đồ sộ thế nào, mà là ảnh hưởng của họ trong nông nghiệp, ngư nghiệp, và thương nghiệp, trong đó nông nghiệp là chủ lực. Đất đai bạt ngàn, quy trình chọn giống, cải tạo đất và canh tác luôn tuân thủ theo những quy định nghiêm ngặt đến kì lạ. Tất cả những điều ấy đã giúp sản lượng trên cùng một diện tích đất của nhà họ Lý cao hơn gấp đôi, đôi lúc gấp ba những thửa ruộng của người thường. Nay Lý Thiệu Minh gặp chuyện, nếu kĩ thuật canh tác đặc biệt của nhà họ Lý cũng vì vậy mà mai một, Lạc

Việt sẽ có khả năng phải chịu nạn đói khi lũ đến.

Tá điền, công nhân làm việc cho họ Lý thì đối mặt với nguy cơ chén cơm của mình bị mất. Những người hợp tác với nhà họ Lý cũng lo đứng lo ngồi, không biết mình có bị liên lụy gì không. Dù Lê Ứng Thiên đã nhanh chóng cắt cử người quản lý việc làm ăn hiện tại của Lý Thiệu Minh để tránh ảnh hưởng đến nền kinh tế chung, nhưng vì người của Lê Ứng Thiên có tư duy khác với những quản lý dưới trướng Lý Thiệu Minh, nên diễn ra tình trạng trống đánh xuôi kèn thổi ngược là chuyện thường xuyên.

Nhiều người từng làm việc cho họ Lý có

ý chuyển sang đầu quân cho Lạc Vinh tiền trang, nhưng Hạ Vy cũng chân chừ không muốn thu nhận họ, vì tương lai của Lạc Vinh chưa chắc đã sáng sủa hơn.

Xã hội phong kiến trọng nông khinh thương. Ngay cả nhà họ Lý cũng không được Lê Ứng Thiên cân nhắc mà nhân nhượng, một Lạc Vinh tiền trang làm giàu chủ yếu dựa vào việc cho vay và buôn bán với nước ngoài thì có là gì. Dân không đấu với quan, quan không đấu với vua. Đó chính là cái thế của kẻ làm hoàng đế mà Lê Nguyên Phong từng nói đến.

“Vịt bầu, ăn dưa hấu không?” Lê Nguyên Phong bước vào phòng, trong tay là một

quả dưa to.

“Đã đến rồi sao?” Khoé môi nàng khẽ nhếch lên.

“Lần trước là phát bánh chưng miễn phí ngày Tết để lấy lòng dân, hôm nay lại dùng dưa hấu thả trôi sông để gây tiếng vang. Vịt bầu nàng xem ra cũng thích mấy trò thu phục nhân tâm lắm.” Hấn đặt quả dưa có hai chữ ‘Tĩnh Quốc’ lên bàn, rồi ngồi xuống cạnh nàng.

“Thật ra chỉ có vụ bánh chưng là thu phục nhân tâm thôi, vì việc đó công khai. Còn đồng dưa thả trôi sông này là ‘điềm trời’, anh hiểu không, là ‘điềm trời’ ám chỉ Tĩnh Quốc vương anh tạo phúc cho

lê dân bá tánh, không liên quan đến người trần mắt thịt là em đâu.” Nàng cười nói.

Từ ngày còn ở trong cung, khi hấn chấp nhận hợp tác với nàng mở tiền trang, nàng đã lo hấn sẽ có ngày vì việc này mà bị Lê Ứng Thiên chú ý nên luôn cố tìm cách bảo vệ được hấn lâu chừng nào hay chừng ấy. Trò phát bánh chưng miễn phí là nàng học từ Vampire, còn trò dưa thả trôi sông là nàng copy có sửa chữa từ ông tổ dưa hấu Mai An Tiêm. Có điều, dưa của nàng được sắp đặt trước để thả ở những khúc sông nhiều người bắt gặ, hơn nữa thân quả dưa còn được nàng dày công áp dụng kĩ thuật hiện đại, tốn mấy tháng trời dùng khuôn và vải the để in

chữ nổi lên.

Dưa phát triển không đồng đều, mấy quả dưa vuông thì không thả trôi sông được, nên dù trước đây nàng đã triển khai trồng trên mấy thửa ruộng, đến nay cũng chỉ được hơn chục quả là có kích thước đủ to, chữ đủ rõ để dùng. Tiếc ơì là tiếc!

Với ‘điềm trời’ lần này, hy vọng rằng nàng và Lê Nguyên Phong còn có thể cầm chân Lê Ứng Thiên thêm một thời gian nữa.

...

Hai hôm sau, khi nàng đang đi một vòng cơ sở Lạc Vinh tiền trang ở kinh thành để

xem xét việc kinh doanh thì Vinh công công đến tìm nàng.

Lướt qua những khung cảnh quen thuộc trên con đường đến Hưng Long cung, từng đoạn hồi ức trong nàng lại lặn lẽ hiện về. Đã có một thời, hoàng cung này được nàng gọi là ‘nhà’.

“Thần thiếp tham kiến thánh thượng. Chúc thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế.”

“Miễn lễ.”

“Thánh thượng gọi thần thiếp vào cung, không biết có điều gì dạy bảo.”

Hắn im lặng không đáp. Chỉ muốn nhìn cảnh trước mắt mà hồi tưởng lại quá khứ, tự gạt mình trong chốc lát rằng quan hệ giữa hắn và nàng vẫn chưa bao giờ thay đổi.

“Trẫm muốn nghe ý kiến của vương phi về việc quản lý kinh doanh của nhà họ Lý.” Hắn trở về với vẻ nghiêm túc ban đầu.

“Xin thánh thượng thứ tội, việc này quả thực vượt quá tầm hiểu biết của thần thiếp.” Nàng lễ phép đáp, trong lòng khẽ thở phào. Lúc này khi tự dung được gọi vào cung, nàng cứ sợ hắn đã tra ra việc mấy quả dưa kia là tác phẩm của nàng. “Trước giờ việc kinh doanh của Lạc

Vinh đều là do các quản lí khác điều hành. Thần thiếp chẳng qua là có một vài ý tưởng lạ, nên mới có chút tiếng nói ở Lạc Vinh.”

Nàng cũng không phải là nói dối. Nếu không có những quản lí kia cùng với tài sản của Lê Nguyên Phong thì các kế hoạch của nàng sẽ đều chỉ dừng lại trên giấy mà thôi. Chẳng qua là nàng có Lê Nguyên Phong chống lưng, lại thêm vụ ăn may ở Tế Châu, nên mọi người mới chịu xem trọng ý kiến của nàng.

Lê Ứng Thiên thật ra cũng không mong thu hoạch được gì từ chuyện hôm nay, mà chỉ muốn gọi nàng đến đây để khơi dậy kí ức của nàng, khiến nàng lưu luyến hẳn.

Tình cảm giữa nàng và Lê Nguyên Phong hiện nay khăng khít như vậy. Nếu Lê Nguyên Phong xảy ra chuyện, hẳn sợ nàng sẽ vì tình mà nghĩ quẩn, không biết trân trọng bản thân mình...

“Ồ lại dùng cơm đi.” Hắn lên tiếng khi thấy ánh mắt nàng thỉnh thoảng lại hướng ra cửa sổ, có vẻ như mong được sớm ra về.

“Thánh thượng, việc này...”

Theo cung quy, hoàng đế chỉ dùng bữa một mình, vậy mà hắn lại đề nghị nàng ngồi chung bàn với hắn. Nếu đồn ra ngoài, không phải kêu gọi đám phi tần của hắn đến xé xác nàng sao?

Suốt bữa ăn, hắn không nói thêm một lời nào. Những món được dọn lên đều là những món ngự trù trong cung thường nấu cho Trần Lâm Nguyệt, thật ra không phải món khoái khẩu của nàng. Trước đây nàng vì không muốn tạo ra quá nhiều thay đổi, khiến người ta chú ý, nên mới ăn theo thực đơn trước đó của Trần Lâm Nguyệt.

Chỉ có duy nhất một món nàng thích, lại rất ngon, nhưng nàng không thể nuốt trôi.

...Cá nướng.

Chỉ chưa đầy một năm, mà vật đổi sao dời.

Nàng và hắn, đã từng rất gần nhau, nhưng cuối cùng lại đứng trên hai bờ chiến tuyến. Có lẽ, nàng là người phụ nữ hắn yêu nhất, nhưng mãi mãi không thể là thứ quan trọng nhất đối với hắn trên đời.

Mà, ngai vàng kia có thể cũng chẳng phải thứ hắn cần. Nàng đã từng nhìn thấy Lê Nguyên Phong cười híp mắt khi nấu nướng, nhìn thấy Vampire đầy hứng thú kiểm tra sổ sách, nhưng chỉ thấy một Lê Ứng Thiên gồng mình phê duyệt tấu chương.

“Trên thế gian này, bất hạnh nhất không phải là không có được thứ mình muốn, mà là cả đời chỉ lo giành lấy thứ thiên hạ

muốn.” Lê Nguyên Phong từng nói với nàng như vậy. Chỉ là, đã sinh ra trong gia đình đế vương, thật ra những người như hắn và Lê Nguyên Phong cũng không có bao nhiêu chọn lựa. Một khi đã bước đi trên con đường của mình, muốn quay trở về điểm xuất phát ban đầu là rất khó.

Sau bữa cơm trưa đó, hắn cũng không tìm có giữ nàng lại nữa.

Ba hôm sau, triều đình loan tin Lý Thiệu Minh đã ra đầu thú, đồng thời khai ra kẻ âm mưu tạo phản đã lệnh cho họ Lý vận chuyển vũ khí vào thành.

Nàng nhớ đến mùi hoa ngọc lan trong thư phòng đêm ấy, lại nhớ đến những lời của Vampire ở Tế Châu, trong lòng cũng mơ hồ đoán ra giữa Lê Nguyên Phong và Vampire có mối liên hệ với nhau. Võ công của Vampire tốt như vậy, lại mang theo tham vọng báo thù, làm sao có thể dễ dàng khoan tay chịu trói như thế được. ‘Lý Thiệu Minh’ đang trong tay triều đình kia, chắc chắn là hàng giả.

Là hàng giả hàng thật thì chỉ có người nhà họ Lý là có khả năng kiểm chứng, vì Vampire chưa bao giờ xuất đầu lộ diện. Có điều, ngăn chặn cơ hội ấy xảy ra, đối với Lê Ứng Thiên là quá dễ dàng.

Một thương nhân, dù giàu có cách mấy,

nhưng một khi không có dòng máu hoàng tộc, lại không có thế lực trong triều, sẽ không thể chống lại cả vương thất họ Lê. Muốn việc tạo phản của Lý Thiệu Minh nghe có vẻ hợp lý, thì phải gắn hắn với một thế lực nào đó, hoặc là ngoại bang, hoặc là một nhân vật lớn trong triều, ví dụ như ...

Lê Nguyên Phong.

Trước đây, nàng thật ngây thơ khi chỉ nghĩ đến việc Lê Ứng Thiên muốn trấn áp nhà họ Lý trước để rảnh tay thu xếp Lạc Vinh, cắt dần thế lực của Lê Nguyên Phong. Hoá ra, hắn định cùng lúc đối phó cả Lê Nguyên Phong lẫn Vampire.

...

Lúc nàng chạy về đến vương phủ, Lê Nguyên Phong đang bị một toán quân lính áp giải lên xe ngựa.

“Vịt bầu, ta có để dành cho nàng mấy miếng bánh trong phòng, nhớ lấy ăn.”
Hắn ngoái đầu lại nhìn nàng, dịu dàng cười.

Nụ cười ấy, sao mà mong manh quá.

Chương 79: Phản Bội

H

ạ Vy ngồi thờ người bên bàn, lòng nóng như lửa đốt. Chưa bao giờ nàng thấy ánh nhìn cam chịu như thế từ đôi mắt hần.

Lê Nguyên Phong là người của hoàng tộc nên có lẽ bị giam ở đại lao phía tây hoàng cung, giống như nàng ngày ấy. Theo lý thì nơi đó không dùng hình cụ để tra tấn, nhưng nàng sợ là Lê Ứng Thiên sẽ không dễ dàng buông tha cho Lê Nguyên Phong như vậy. Cho người ám sát Lê Nguyên Phong, rồi vu cho cái danh ‘sợ tội tự sát’, đối với Lê Ứng Thiên đó là một việc quá dễ dàng.

Mỗi lần nàng hỏi Lê Nguyên Phong có dự định gì để đối phó Lê Ứng Thiên, hắn đều bảo tình hình hiện nay không có gì căng thẳng nên chỉ cần án binh bất động. Thật ra, nàng biết, là hắn không muốn tiết lộ với nàng. Dù hắn yêu nàng, quan tâm nàng, tôn trọng nàng thế nào đi nữa, xét cho cùng, hắn vẫn là một người đàn ông cổ đại.

Nàng không biết hắn có kế hoạch gì, nên cũng không biết làm cách nào giúp hắn. Nếu hành động của nàng ảnh hưởng đến kế hoạch hắn bày ra từ trước, chỉ sợ hậu quả sẽ càng nghiêm trọng.

Chẳng lẽ chỉ có thể chờ?

Nàng tìm đến phòng Thủy Trúc, nhưng gia đình lại nói nàng ta đã rời khỏi vương phủ từ sớm. Trước giờ Thủy Trúc rất ít khi ra khỏi cửa, nên nàng không hiểu tại sao hôm nay chị ấy lại ra ngoài lâu như vậy.

Vừa trở về phòng, nàng đã nằm gục xuống giường. Mấy ngày nay nàng rất hay chóng mặt, nhiều khi còn thấy nhói nhói ở tim. Lúc đầu nàng cứ nghĩ mình say nắng, nhưng ngay cả khi ở trong phủ suốt ngày, nàng vẫn thấy trong người khó chịu, nên rốt cuộc vẫn không biết bệnh gì. Chất độc mà Vampire hạ trên người Trần Lâm Nguyệt đã tái phát vài lần, nhưng triệu chứng so với lần này không giống.

Nhắc đến Vampire, nàng mới nhớ...

Nghĩ ngợi một hồi, nàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Hung Long cung,

Lê Ứng Thiên chăm chú nhìn quả dưa xanh thẫm in hai chữ ‘Tĩnh Quốc’ đang đặt trên bàn. Mấy ngày nay, dân chúng trong thành cứ bàn tán về việc này không ngớt.

Tĩnh Quốc vương...

Lê Nguyên Phong...

Thứ gọi là ‘điềm trời’ này, hấn không tin. Hai năm trước, hấn đã từng đào tạo một đám đạo sĩ dâng lên hoàng đế của Phi Long hoàng triều để khiến ông ta thêm chìm đắm trong giấc mơ trường sinh bất tử, dĩ nhiên đã không còn lạ gì những trò buôn thần bán thánh. Có điều, làm thế nào mà quả dưa này lại có chữ mà không phải khắc lên, hấn vẫn không tài nào hiểu được.

“Đông Vũ, ngươi có ý kiến gì không?” Lê Ứng Thiên quay sang Đỗ Thiên Thành, người từ nãy đến giờ cũng đang tập trung quan sát quả dưa kì lạ. Hấn biết Đông Vũ có mối quan hệ đáng ngờ với

Lâm Nguyệt, nhưng mối quan hệ đó có liên quan đến Lê Nguyên Phong hay không, hắn còn chưa hiểu rõ. Lần này cũng xem như là một dịp tốt để hắn thăm dò tên mật thám tính cách có nhiều thay đổi này.

“Việc này...” Đỗ Thiên Thành có vẻ phân vân. “Nếu như thuộc hạ có thể truy ra cách tạo quả dưa, chủ nhân có thể đáp ứng cho thuộc hạ một nguyện vọng không?”

Lê Ứng Thiên chậm rãi quét ánh mắt qua Đỗ Thiên Thành. Từ lúc con người này thay đổi từ thờ ơ sang tích cực thi hành nhiệm vụ, hắn đã biết sau chuyện này nhất định có nguyên nhân.

“Nói nguyện vọng của người đi.”

Chỉ cần chứng thực nét chữ trên quả dưa này là do con người làm ra, hẳn sẽ có một bằng chứng vững vàng để khép Lê Nguyên Phong dùng tin đồn thất thiệt mê hoặc lòng dân. Một nguyện vọng, có đáng là gì.

Lúc Hạ Vy tỉnh dậy, Thuỷ Trúc đang ngồi lo lắng đặt tay lên trán của nàng.

“Chị vào lúc nào, sao không gọi em dậy?” Nàng mệt mỏi chống tay xuống giường, từ từ ngồi dậy.

“Chị mới vào thôi.” Nàng ta đáp, sau đó đưa một chén thuốc còn ấm cho nàng. “Em bị cảm, ngủ mê suốt một ngày rồi, mau uống thuốc đi.”

Nàng đón lấy chén thuốc, nhắm mắt uống một hơi.

“Chị, việc lần này, Nguyên Phong có chuẩn bị trước không?” Nàng thì thầm vào tai Thuỷ Trúc.

“Vương gia trước giờ không có gì là không làm được.”

Trong câu nói có vẻ tự tin của Thuỷ Trúc, dường như lại có phần miễn

cường.

Uống thuốc xong một lúc, nàng lại thấy đầu nặng trĩu, sau đó lại tiếp tục ngủ thiếp đi.

‘Ăn rồi ngủ, ăn rồi ngủ, sao càng ngày nàng càng giống heo vậy hả?’ Hấn nói rồi, lại búng vào má nàng một cái.

Nàng nhoẻn miệng cười, rúc người sâu vào tấm chăn mỏng còn vương hơi ấm.

...

Đêm xuống, trăng lên.

Mặt trời ló dạng, hừng hực toả nắng, rồi

lại lẳng lẳng tan đi.

Ánh trắng len qua khung cửa sổ, nhạt nhoà hắt lên mi mắt nàng. Nàng mệt mỏi mở mắt, nhìn quanh phòng.

Đây đâu phải là Tĩnh Quốc vương phủ!

Nàng ngồi dậy, định mở cửa sổ ra, nhưng mãi vẫn không mở được.

Cả cửa chính cũng bị khoá ngoài.

“Mở cửa!” Nàng dậm ầm ầm vào cánh cửa gỗ.

Không có tiếng người đáp lại.

Chẳng phải nàng đang ở trong phòng mình sao, tại sao cuối cùng lại tỉnh dậy ở nơi này?

Vương phủ canh phòng cẩn mật như vậy, kẻ nào lại có khả năng đột nhập vào để bắt cóc nàng?

Nàng trở lại bên cửa sổ, định thử mở lần nữa thì nghe thấy tiếng người gần đó.

“Phi đại nhân, thuyền đã chuẩn bị xong.”

“Lát nữa nhẹ tay với nàng ta một chút, quốc sư còn phải đưa nàng ta đi trình diện hoàng thượng trước khi luyện đan.”

“Dạ, đại nhân.”

Là Phi Quân Tử sao?

Chẳng phải Lê Nguyên Phong bảo năm ngoái hấn đã sắp xếp cho cô gái lập đàn tế thần trên núi ở Sơn Nam trở thành thể thân ‘phụng hoàng chi mệnh’ của nàng rồi sao? Tại sao bọn người của Phi Long hoàng triều vẫn còn muốn bắt nàng? Chẳng lẽ, chúng đã dùng cô gái kia để luyện đàn, rồi phát hiện không có hiệu quả, nên...

Nghĩ đến đây, nàng đã thấy lạnh người.

“Đại nhân, thuộc hạ vẫn thấy vì một ‘phụng hoàng chi mệnh’ chưa rõ thật giả mà triều đình chúng ta phải giúp Lê

Nguyên Phong chiếm lại ngôi vua, có phần không thoả đáng.”

“Những việc này do hoàng thượng và quốc sư định đoạt, không đến phiên ta và người xen vào.”

“Dạ, Phi đại nhân.”

“Ta về dịch quán trước, các người cứ theo kế hoạch mà làm.”

Bàn tay nàng dường như mất hết sức lực, từ từ trượt dọc xuống khung cửa sổ.

Từng hạt bụi chậm rãi rơi, rõ rệt hiện lên dưới ánh trăng.

...

Nàng cứ ngồi tựa lưng vào tường mãi như thế một hồi lâu. Đến cuối cùng, vẫn không có giọt nước mắt nào tuôn xuống.

Cánh cửa từ từ mở ra. Một người đàn ông áo đen, tay mang dây trói gấp gấp bước vào phòng, tiến đến chỗ nàng.

“Ta là Tĩnh Quốc vương phi.” Nàng vô cảm nói, bằng tiếng Việt.

“Ta biết, chính người của vương phủ đã đưa cô đến đây.” Người đàn ông nọ đáp lại, rồi bước đến trói tay nàng. “Kiếp sau hãy chọn người đàn ông có tình một chút. Xưa nay, vô tình nhất đế vương

gia.”

Ngay cả cái hy vọng mong manh là mình đã nghe lầm, nàng cũng không thể nào níu kéo.

Lòng người sâu như biển. Càng cố lặn sâu xuống để nhìn thấy đáy, lòng ngực càng bị nước biển nén chặt đến không thở nổi.

Lặn xuống đến đáy biển thì đã sao? Tất cả những gì có thể nhìn thấy, thật ra chỉ là một màn đen.

...

Đi giữa đám người luôn lăm lăm tay

kiếm ra khỏi phòng, nàng cũng không dám mạo hiểm mà bỏ chạy. Có lẽ chờ đến khi chúng đưa nàng lên thuyền, việc tẩu thoát sẽ dễ dàng hơn, nếu nàng mở được dây trói cho mình.

“Ta mệt, muốn ngồi kiệu.” Nàng nhăn nhó nói.

“Đúng là nhà giàu đứt tay còn hơn ăn mày đổ ruột, sắp chết vẫn còn đòi hỏi.” Người đàn ông nọ hục hặc đáp, nhưng cuối cùng vẫn cho người khiêng một chiếc kiệu đến. Có lẽ, đó là chiếc kiệu mà người của vương phủ đã dùng để đưa nàng đến nơi này.

Ngôi bên trong kiệu, không ai giám sát,

nàng sẽ có thể dễ dàng nói lỏng dây trói mà chúng không hay biết.

...

Kiều đi được một quãng, nàng chợt nghe tiếng vó ngựa phía sau mỗi lúc một gần. Sau đó, là tiếng mưa tên vun vút lao đi.

Quanh nàng thoáng chốc nồng nặc mùi tanh của máu.

Tấm màn trước mặt nàng bị một bàn tay thô bạo xé toạc đi.

“Lâm Nguyệt!”

Lê Ứng Thiên không đợi nàng phản ứng,

vội vàng bế nàng ra, dùng tay tháo dây trói cho nàng.

“Tại sao...”

“Ta luôn cho người giám sát Phi Quân Tử, nên...” Lê Ứng Thiên cắt lời nàng, sau đó lo lắng nhìn nàng một lượt. “Có bị thương không?”

Nàng lắc đầu.

“Định trở về vương phủ sao?” Hắc trâm giọng hỏi.

“Thần thiếp muốn gặp vương gia.”

“Hắc đang bị Hình bộ điều tra, gia quyến

không thể gặp.” Lê Ứng Thiên nghiêm giọng.

“Chỉ một lúc thôi, được không?” Nàng yếu đuối kéo lấy tay áo hắn, giọng như nghẹn lại.

“Chỉ nửa nén nhang thôi.”

Nói rồi, hắn đỡ nàng lên ngựa, phi thẳng về cung.

Lê Nguyên Phong bị giam sâu trong đại lao phía tây. Nàng không bước ngay đến phòng giam của hắn, mà đứng ở một góc khuất hồi lâu.

Hắn đang thổi sáo.

Kiss the rain...

Là khúc nhạc mà nàng đã nghe lúc vừa tỉnh dậy, sau khi đỡ cho Lê Ứng Thiên một nhát kiếm vào ngày tế tổ.

Không phải nàng đến để chất vấn hắn sao? Tại sao khi vừa nghe khúc nhạc ấy, nàng lại chỉ khao khát được sà vào lòng hắn?

Nàng nhớ cái ôm của hắn, nhớ cái nắm tay của hắn, nhớ gương mặt đều giả của hắn khi đòi ‘dâng hiến’ cho nàng.

Có lẽ hắn không giả dối. Chỉ là, dù tất cả những tình cảm ấy là thật, nàng cũng không đủ quan trọng bằng ngôi vị cửu ngũ chí tôn kia.

“Nếu đã đến, tại sao lại không bước ra?”
Hắn lên tiếng, đặt cây sáo xuống.

“Anh muốn nhìn thấy em, hay là không muốn?” Nàng lững thững bước đến trước mặt hắn.

Hắn cười nhạt, rồi quay mặt sang phía khung cửa sổ, trốn tránh ánh mắt của nàng.

“Một câu đơn giản như vậy, anh cũng không thể trả lời em?”

Hắn ngồi bất động, đôi mắt dõi theo những áng mây đang chậm chậm trôi qua. Nàng đứng nhìn những tia nắng đầu của bình minh phản chiếu qua tóc hắn, trong lòng tự dưng dâng lên một mong ước ngốc nghếch, rằng, hắn sẽ mãi mãi không trả lời nàng.

“Vương phi, thời gian đã hết.” Cai ngục hồi hả bước đến bên nàng.

Thời gian nửa nén nhang đã trôi qua như thế.

Trước khi đến đây, nàng muốn hỏi hắn rất nhiều. Đến rồi, lại chỉ hỏi một câu, hơn nữa cuối cùng còn không mong hắn

trả lời.

“Xin lỗi, ta đã phụ nàng.”

Nàng băng băng bước đi, xem như mình chưa từng nghe câu nói ấy.

...

Ra khỏi đại lao, nàng mới nhớ, mình không có chỗ để về.

Nàng còn có thể trở lại vương phủ sao?
Nơi những người mà nàng từng tin tưởng
đưa nàng đến tay Phi Quân Tử?

Lạc Vinh tiên trang cũng không còn là
chỗ của nàng.

Tháo chiếc trâm ngọc mang đến tiệm cầm đồ, nàng đổi lấy vài nén bạc, rồi tìm một quán trọ nghỉ chân.

“Xin hỏ chị chiều chư nhày mún zoại pòng chì?”

Chủ quán thấy gương mặt có vẻ bối rối của nàng, liền vội vàng chạy đến.

“Xin lỗi tiểu thư, vợ tôi lớn lên ở vùng núi phía bắc nên giọng có chút khó nghe đối với người kinh thành.”

“Không sao.” Nàng điềm tĩnh đáp. “Cho tôi một phòng bình thường.”

Nhìn bà chủ quán trọ tất tả chạy đi thu tiền khách, trong đầu nàng chợt có điều gì đó thoáng qua.

Lê Nguyên Phong bị giam giữ đã năm ngày, nhưng đến giờ việc điều tra vẫn nằm trong vòng bí mật.

Triều đình chưa đưa ra thông báo chính thức, nên Tỉnh Quốc vương phủ vẫn chưa bị niêm phong. Nhìn những thị nữ của vương phủ vừa cầm giỏ đi trên đường vừa trò chuyện riu rít, nàng tự hỏi không biết họ còn có thể tận hưởng sự yên bình ấy đến bao giờ.

Thật ra, hấn có bị khép tội hay không, giờ đây cũng sẽ không liên lụy đến nàng. Bởi sáng nay, hấn đã gửi đến chỗ nàng một bức hưu thư.

Nàng đọc xong bức thư, vừa lắc đầu cười lạnh, vừa tỉ mỉ gấp nó lại, vuốt từng mép giấy. Hấn nghĩ chỉ với một bức thư như thế, cùng hai chữ ‘Xin lỗi’ kia, tất cả những gì từng xảy ra giữa hai người sẽ như chưa từng tồn tại hay sao?

Nàng bước ra khỏi quán trọ, đi lòng vòng trên đường một hồi, sau đó đi qua cánh cổng dinh thự nhà họ Lý. Cuối cùng, nàng dừng chân trước vương phủ chừng trăm bước, nhưng sau đó lại bỏ đi.

Cứ bước đi vô hồn như thế, nàng cũng không nhớ mình đã đi tổng cộng bao nhiêu vòng. Mãi đến lúc trời tối, nàng mới trở về quán trọ.

Sáng đến, lại tiếp tục lang thang.

...

Hai hôm sau, nàng vừa tỉnh dậy được một lúc, đã thấy người trong cung tìm đến trước cửa phòng mình.

Nhìn gương mặt có nét hốc hác của nàng, Lê Ứng Thiên không khỏi thấy nhói trong tim. Không phải vì vẻ đau khổ hiện tại của nàng, mà là vì hắn biết trước đây mình cũng từng tổn thương nàng như thế.

“Nàng không nên ở lại quán trọ lâu như vậy, nơi đó không an toàn.”

“Dân nữ không có nhà để về, giờ còn có thể đi đâu chứ?” Nàng đáp, ánh mắt lơ đãng nhìn ra cửa sổ.

“Hay là...nàng tạm ở trong cung một thời gian.” Hắc quan tâm nói. “Sau đó trăm sẽ sắp xếp cho nàng một chỗ bên ngoài.”

“Dân nữ ít nhiều gì cũng từng mang tiếng vương phi. Nay ở lại trong cung, chẳng phải khiến người đời đàm tiếu hay sao?” Nàng vừa dứt câu, nước mắt liền chực trào ra. “Dân nữ không có giá trị gì đâu, thánh thượng không cần tốn công lưu giữ

một kẻ vô dụng như dân nữ.”

“Lâm Nguyệt, nàng nói gì vậy?” Hấn xoay người nàng lại, rút khăn tay lau nước mắt cho nàng.

“Vì quyền lực mà quay mặt với tình nghĩa phu thê, thánh thượng không thấy việc ấy rất quen thuộc sao?” Nàng cười lạnh, quệt nước mắt, gạt tay hấn ra. “Dân nữ không cần người thương hại.”

Lời nói của nàng giống như một nhát dao xoáy sâu vào tim hấn.

“Thánh thượng nghĩ xem, dân nữ có phải ngốc nghếch lắm không? Chọn đi chọn lại, rốt cuộc vẫn chọn loại người sẵn

sàng từ bỏ mình vì quyền lực.”

“Lâm Nguyệt, đừng nói nữa.” Hấn ôm chầm lấy nàng, ấn nàng sâu vào ngực hấn. “Ngày ấy là ta sai, là ta có lỗi với nàng.”

Nàng rầm rút khóc, nước mắt thấm ướt đầm một khoảng rộng trên long bào của hấn. Hấn im lặng đứng đó, đưa bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng.

Khóc một hồi, người nàng mệt lả, dường như ngay cả đứng cũng không còn sức lực.

“Về phòng nghỉ ngơi một lát.” Hấn nhẹ nhàng nói. “Trầm thiết triều xong sẽ đến

thăm nàng.”

Nàng không đáp, nhưng cũng chịu theo bước một thái giám cùng hai cung nữ rời khỏi phòng, đi về hướng cung điện phía nam.

...

Vừa qua khỏi ngự hoa viên được một quãng, nàng chợt nghe tiếng gọi phía sau.

“Vương phi, xin dừng bước.”

“Cô là...”

“Nô tì là cung nữ của Yến tần.” Nàng ta vừa nói, vừa nhìn sang phía chiếc cầu

nhỏ bên hồ sen, nơi có một phụ nữ áo vàng đang đứng. “Nương nương muốn gặp vương phi.”

Yến tần?

Chẳng phải là con gái của vị đại thần bị khép tội đầu độc Lê Nguyên Phong sao?

Dù là lúc nàng chưa mất đi ngôi vị vương phi, thân phận của nàng vẫn thấp hơn Yến tần một bậc. Vì vậy, lời đề nghị của cô ta, nàng không thể khước từ.

Cung nữ và thái giám đi phía sau định theo nàng đến bên chỗ chiếc cầu, nhưng vừa nhắc chân đã bị cô cung nữ của Yến tần ngăn lại. Ngửi được mùi mờ ám,

nàng liền quay ra phía sau. Một mặt phát tay lệnh cho họ tránh đi, mặt khác âm thầm đưa mắt ra hiệu cho viên thái giám, mong là hắn ở trong cung lâu ngày cũng biết khôn một chút, tìm Lê Ứng Thiên đến giải vây.

Chỉ là, hình như Lê Ứng Thiên lúc này vẫn đang trong đại diện thiết triều.

Chương 80: Hoàng Lăng

L

ê Ứng Thiên nghe thấy tiếng náo động phía hồ nước liền nhanh như chớp phi thân đến. Yên tần đứng trên cầu, bồi rồi nhìn hấn, rồi nhìn xuống nước. Gương mặt từ xanh chuyển sang trắng bệch.

Hấn không thèm nhìn lấy nàng ta, mà lao xuống hồ, giữ lấy Hạ Vy đang vùng vẫy dưới chân cầu.

“Thánh thượng, thần thiếp...thần thiếp không làm gì hết...” Yên tần nhìn thấy ánh mắt đờ đờ sát khí của Lê Ứng Thiên, tay chân bủn rủn quỳ sụp xuống

đất.

“Yến tần thụ sủng sinh kiêu. Niệm tình có công khai chi tán diệt cho hoàng thất, nay giáng làm mỹ nhân, cầm túc ba tháng.” Lê Ứng Thiên lạnh lùng ra lệnh.

“Thánh thượng, thần thiếp...”

Hắn không đoái hoài đến lời phân trần của nàng ta, đi một mạch về phía cung điện phía nam. Hạ Vy nằm trong vòng tay Lê Ứng Thiên, nhẹ nhàng đưa tay phớt qua vết xước trên trán, mỉm cười.

Muốn dùng chiêu cũ rích ấy để hãm hại nàng sao?

Lúc nàng làm hoàng hậu, cô ta mới chỉ là một cung giai cửu phẩm thôi.

“Thánh thượng, nam nữ hữu biệt.”

“Nàng đang bị thương.” Hấn không buông tay, mà còn ôm chặt nàng hơn nữa.

“Chuyện này nếu đồn ra ngoài...”

“Trẫm tự biết sắp xếp.” Hấn hung hăng cắt lời nàng, sau đó liếc xuống vết thương rướm máu trên trán nàng. “Đừng lo, sẽ không để lại sẹo đâu.”

“Dân nữ tự đi được.” Nàng cố vùng khỏi vòng tay hấn.

“Nàng muốn kháng chỉ?”

Nàng dùng dằng một lúc, cuối cùng cũng không cố vùng ra khỏi tay hắn nữa.

“Thật ra...Yến tần không có ý đẩy dân nữ xuống hồ.” Nàng nói.

“Trẫm biết, ả muốn vu oan cho nàng.” Những trò hãm hại chốn hậu cung này không làm hắn ngạc nhiên.

“Dù sao nàng ta cũng đang mang long thai, thánh thượng giáng nàng ta xuống làm mỹ nhân cũng có phần nặng tay quá rồi. Dân nữ không muốn mang tiếng hồ ly tinh.”

“Yên tần trong cung kiêu ngạo, hay hiếp đáp các cung phi khác, chuyện này mọi người đều biết. Trẫm đợi đến giờ mới trừng phạt ả đã là nương tay lắm rồi.”

Nếu không phải gia tộc Yên tần đã hết giá trị lợi dụng, hắn sẽ chịu ra tay xử phạt cô ta sao? Dùng việc hôm nay để giáng cấp Yên tần, chẳng qua chỉ là để gián tiếp hạ thấp địa vị đưa trẻ sắp chào đời kia, tăng hy vọng cho gia tộc các phi tần khác, để họ càng tích cực hậu thuẫn hắn. Đang thiết triều ở đại điện lại có thể chạy đến đây nhanh như vậy, lại còn có thời gian đích thân đưa nàng trở về phòng. Nói hắn không có chuẩn bị từ trước, nàng tin được sao?

Đế vương rốt cuộc vẫn là đế vương thôi.

...

Lê Ứng Thiên vừa đặt nàng xuống ghế cũng là lúc thái giám đưa ngự y đến băng bó vết thương cho nàng. Mỗi lần nàng nhận trán khi bôi thuốc, bàn tay hấn lại xiết chặt thêm một chút.

Đến khi mọi người đều đã rời khỏi phòng, hấn mới bước đến, ngồi xuống bên nàng.

“Nàng đói không? Trẫm gọi người mang thức ăn đến.”

Nàng ngán ngẩm lắc đầu.

“Hay là uống một chút nước mát?”

“Thánh thượng, người định xử lý vương gia thế nào?”

Nghe nàng chuyển chủ đề sang chuyện của Lê Nguyên Phong, gương mặt đang dịu dàng của hắn dần dần tối lại.

“Hình bộ vẫn đang điều tra.” Hắn nói.
“Nàng và hắn đã không còn là phu thê nữa. Dù hắn có bị kết tội, cũng sẽ không ảnh hưởng đến nàng.”

Nàng tựa lưng vào tường, im lặng một hồi lâu.

“Thánh thượng...”

“ ... ”

“Mùi vị của quyền lực thật ra là như thế nào?” Nàng nhìn ra phía bậc thềm, đôi mắt nhoà đi. “Có ngọt không... Có mát không?”

‘Có ngọt, cũng không ngọt bằng chén chè nàng từng nấu cho ta.’

Hắn rất muốn trả lời như thế, nhưng rốt cuộc vẫn thấy mình không đủ tư cách để nói ra.

“Ngày mai, dân nữ muốn đến hoàng lăng thấp nhang một chút.” Nàng nói.

“Trẫm đưa nàng đi.”

Nàng không nhìn hấn, nhưng lại khẽ gật đầu.

Lê Ứng Thiên nhớ đến lời nói của Hạ Vy lúc sáng, thấy mình cũng cần thận trọng trong hành động, tránh gây nên tin đồn không hay. Vì vậy, hôm sau hấn cũng chỉ đưa nàng đến hoàng lăng để thắp nhang, sau đó bản thân về trước để họp với một số đại thần, giao việc hộ tống nàng về cung cho một đội ngự lâm quân thân tín.

Ngay cả lúc về cung, hấn cũng không đến

chỗ nàng dùng bữa tối như dự tính.

...

Giữa khuya, dù trong phòng nến đã tắt từ lâu, Hạ Vy vẫn còn quần chần ngồi một góc trên giường.

Nàng không ngủ được.

Nàng làm sao mà ngủ được!

‘Bức phù điêu cùng con dao này đều là chiến lợi phẩm của Thái Tông Hoàng Đế khi người tiến đánh Tây Dao.’

Lê Ứng Thiên đã nói với nàng như thế, khi nàng cùng hắn bước vào cấm địa của

hoàng lãng.

Quá khứ, hiện tại giống như hàng vạn sợi tơ đan xen, hoàn toàn chiếm lĩnh lấy tâm trí của nàng. Đường như rất rõ rệt, nhưng lại dường như rất mơ hồ.

Nghe tiếng mèo kêu khẽ khẽ, nàng liền nhanh chóng bước xuống giường mở cửa, lẳng lặng tìm đến hòn giả sơn phía nam ngự hoa viên.

“Thiên Thành!”

“Suyt.” Đỗ Thiên Thành đưa tay ra hiệu, rồi cẩn thận quan sát xung quanh.

Lúc chiều, khi hai người vô tình lướt qua

nhau, nàng đã dùng tay truyền tín hiệu Morse cho hấn, hén hấn dùng tiếng mèo kêu để gọi nàng. Nếu không phải tình cờ gặp nàng ở ngự hoa viên, hấn cũng không biết nàng đã vào cung.

“Anh có cách nào đột nhập vào lăng tẩm của Việt Cảnh Đế không?” Nàng ngần ngừ lên tiếng.

“Việt Cảnh Đế?” Đỗ Thiên Thành có vẻ ngạc nhiên.

“Là ông nội của Lê Ứng Thiên. Em rất cần con dao cổ bằng đồng treo trong lăng ông ấy.” Nàng vừa nói vừa rút một tờ giấy vẽ lại khá chi tiết hình dáng một con dao đưa cho hấn.

“Sao cô lại cần con dao này đến vậy?”

“Trước đây em là vì bị người khác dùng dao đâm vào tim nên mới vượt thời gian về đây, rồi nhập vào xác của Trần Lâm Nguyệt. Con dao mà kẻ giết em dùng ngày ấy, không hiểu sao lại rất giống với con dao mà em từng nhìn thấy trong lăng mộ của Việt Cảnh Đế.”

“Cô định dùng con dao đó để trở về thời hiện đại?”

“Bắt đầu như thế nào thì kết thúc như thế đó. Em và Trần Lâm Nguyệt trao đổi linh hồn cho nhau, nên việc dùng con dao này để quay về với thân xác cũ thật ra cũng

rất có khả năng.”

“Như vậy mạo hiểm lắm. Lỡ như không thể trở về, mà là...” Hấn bỏ lửng câu nói, ra vẻ ái ngại.

“Em cũng chưa dám thử, chỉ là muốn lấy được con dao ấy càng sớm càng tốt. Chỗn cung đình này quá nguy hiểm, em không biết mình sẽ bị người ta ám hại khi nào. Chỉ sợ bỏ mạng nơi này mà rốt cuộc vẫn không thể về thời hiện đại.” Nàng nói rồi, lại thở dài. “Muốn vào khu vực cấm treo con dao ấy cần phải có hoàng đế đi cùng. Mà con dao ấy lại quá to để em giấu trong người.”

“Việc này rất khó, tôi....” Hấn khó xử

nói.

“Em hiểu mà, anh cứ xem như em chưa nói gì cũng được. Em sẽ tìm cách khác.”
Nàng đáp, nhìn hấn bằng ánh mắt thân tình. “Tuy nguyên nhân vượt thời gian của chúng ta có vẻ không giống nhau, nhưng về bản chất cũng có thể có chút liên quan. Nếu anh có cơ hội thì hãy đến lăng tẩm của Việt Cảnh Đế xem qua một chút, thử xem có gợi nhớ được chi tiết gì không.”

“Ừm.” Hấn gật đầu, nhưng trong lòng lại theo đuổi một suy nghĩ khác.

Nàng và hấn trở về phòng, chiếc bóng sau rặng cây cũng lặng lẽ rời đi.

----- o O o -----

Chương 81: Tình Cũ

T

uy lũ lụt năm nay đến muộn hơn năm ngoái, nhưng triều đình cũng phải đầu tắt mặt tối để dàn xếp tình hình.

Số lượng quan lại làm việc dưới trướng Lê Nguyên Phong khá nhiều, lại đóng vai trò quan trọng trong việc giải quyết vấn đề lũ lụt, nên Lê Ứng Thiên tạm thời không muốn gây xáo trộn trong triều. Một mặt, hắn tận dụng tài năng của họ, mặt khác, hắn cho mật thám giám sát, thu thập những thông tin cần thiết để sau này có thể diệt trừ. Việc khếp tội Lê Nguyên Phong mưu phản, hiện nay hắn phải hoãn

lại một thời gian.

...

Lê Ứng Thiên tuy bận rộn nhưng mỗi trưa vẫn tranh thủ đến chỗ Hạ Vy cùng dùng bữa, giống như khoảng thời gian nàng và hắn ở bên nhau sau trận chiến Phồn Lư. Hắn biết tâm trạng nàng không tốt, nên không muốn để nàng ở một mình.

“Nấm xào này rất ngon, nàng ăn thử một miếng đi.” Lê Ứng Thiên vừa nói vừa gấp miếng nấm đặt vào cái chén đầy áp của nàng.

“Thánh thượng, sắc mặt người có vẻ không tốt lắm.” Nàng nhìn hắn, ánh mắt

có chút quan tâm.

“Có lẽ đêm qua thức khuya quá thôi.”

“Nếu thánh thượng đang lo về việc cứu trợ dân gặp nạn thì hiện tại Lạc Vinh tiền trang vẫn còn dự trữ một lượng lớn nông sản.”

“Hiện giờ việc điều tra tội mưu phản của Lê Nguyên Phong vẫn chưa hoàn tất, trăm không thể vô cớ tịch thu tài sản của Lạc Vinh.”

“Thánh thượng có thể bảo hộ quyền góp mà.” Nàng nói, giọng nhỏ dần. “Chỉ là hiện giờ dân nữ không còn địa vị ở Lạc Vinh nữa, nên không giúp được gì.”

“Nàng có lòng là tốt rồi.” Hấn đáp.

Tiền cứu trợ, triều đình có thể lấy từ khối tài sản tịch thu của nhà họ Lý. Thứ đang thiếu thốn, là lương thực.

Cách thức gieo trồng, canh tác, thu hoạch của các điền trang nhà họ Lý có nhiều điểm khác biệt so với nơi khác, nên các quan viên của triều đình gặp khó khăn trong việc quản lý ở đây. Đợt lũ vừa rồi nhiều điền trang không thu hoạch kịp, gây thất thoát một lượng nông sản không nhỏ.

Bản thân Lê Ứng Thiên cũng biết Lạc Vinh tiền trang có nông sản dự trữ, và chỉ cần hấn lên tiếng, họ sẽ mang ra quyên

góp. Thế nhưng, làm như vậy, là gián tiếp củng cố địa vị của Lê Nguyên Phong trong lòng dân. Dù Lê Nguyên Phong có chấp nhận chịu chết, nhưng đám quan viên làm việc cho hắn chưa chắc chịu ngồi yên. Rất có thể họ mang việc quyền góp kia ra xem như Lê Nguyên Phong đã ‘lấy công chuộc tội’, giúp hắn tránh khỏi án tử hình.

Trong đầu mãi nghĩ đến chuyện trong triều, nên Lê Ứng Thiên chỉ ăn được chừng hơn một chén đã vội đứng dậy chỉnh trang lại y phục, bước ra khỏi cửa.

“Trẫm phải đi nghị sự với các đại thần, nàng cứ từ từ ăn tiếp đi.”

“Thánh thượng...” Nàng nhìn hắ, tủm
tủm cười.

“Sao?”

Nàng đưa ngón trỏ gõ gõ lên má của
mình.

Hắ nhìn nàng, bối rối một lúc. Sau đó
mới đưa tay lên mặt, chạm phải hạt cơm.

“Mấy ngày rồi, trẫm mới thấy nàng
cười.”

Và đã rất lâu rồi, nàng mới vì hắ mà
cười.

Hoá ra, thứ khiến hắ hạnh phúc, chỉ đơn

giản có thể thôi.

...

Dù rất muốn gặp nàng, Lê Ứng Thiên vẫn cố cầm lòng, mỗi ngày chỉ đến thăm nàng một lần. Hậu cung là nơi tai vách mạch rừng, đất nước lại đang trong cảnh khó khăn, hắn không muốn triều thần xâm xì bàn tán. Vì vậy, ngay cả khi đã phê duyệt tấu chương xong, hắn vẫn chỉ đi lòng vòng trong ngự hoa viên tản bộ, thay vì đến chỗ nàng.

Vậy mà, hắn vẫn gặp nàng.

Nàng ngồi lặng bên hồ, ánh mắt xa xăm, cứ một lúc lại đưa tay lên quét dòng

nước mắt đang tuôn xuống. Mọi thứ xung quanh dường như đều không hiện diện đối với nàng.

Hắn biết, chuyện của Lê Nguyên Phong nàng không thể nguôi ngoai nhanh như vậy. Hắn thấy nàng buồn cũng muốn bước đến vỗ về, nhưng nghĩ lại rồi, cuối cùng vẫn đứng yên như thế nhìn nàng.

Nghe tiếng người phía sau đang đến gần, nàng có phần hốt hoảng ngoái lại nhìn, sau đó liền vội vã đứng dậy chạy đi.

Nàng chạy nhanh đến nỗi gặp nhánh cây chìa ra cũng không kịp tránh, làm rách một đường dài trên tay áo.

Lê Ứng Thiên bước ra chụp tay nàng, kéo đến phía sau hòn giả sơn.

“Tại sao lại chạy?” Hấn gần giọng,

“Dân nữ...hoàng hậu...” Nàng lắp bắp.

Hấn hung hăng vạch tay áo nàng ra. Thấy vết xước trên tay nàng, lửa giận lại càng bùng lên dữ dội.

“Là vì Lê Bích Vân?”

“Phi tần trong hậu cung nếu thấy sự xuất hiện của dân nữ ở đây, chỉ sợ sẽ có những lời bàn tán không hay.”

Hấn siết chặt lấy nàng, mặc cho nàng cố

vùng ra khỏi vòng tay hắn.

“Lâm Nguyệt...” Hắn vùi đầu vào mái tóc nàng. “Nhất định sẽ có một ngày, trăm trả lại tất cả những gì từng thuộc về nàng.”

Đưa nàng về phòng xong, hắn lại tỉ mỉ ngồi băng bó vết thương cho nàng.

Đó chỉ là một vết xước nhỏ, nhưng lại là một vết cắt sâu trong tim hắn. Ngay cả cho nàng tư cách đường đường chính chính gặp người khác, hắn cũng không làm được.

“Còn đau không?”

“Thánh thượng, người đã hỏi câu này hơn mười lần rồi.”

“Vậy à...”

“Câu ‘vậy à’ ấy, người cũng đã nói hơn mười lần rồi.

“Nàng trêu trẫm?” Hấn nhìn nàng bằng ánh mắt của kẻ bị bắt nạt.

Nụ cười ngốc nghếch của hấn khiến nàng nhớ đến những ngày tháng bên nhau dưới vực sâu. Nàng chạm tay vào tay hấn, bất giác buông một câu:

“Thật ra, chỉ cần người chịu yêu, người sẽ là một người đàn ông rất đáng yêu.”

Lê Ứng Thiên trở về phòng, lòng lâng lâng, vui đến không ngủ được. Sống trên đời hai mươi mấy năm, nhìn đi ngoảnh lại, chỉ có những lúc làm nàng vui hẳn mới thấy hạnh phúc như vậy. Năm xưa, khi đoạt được ngai vàng, niềm vui tưởng chừng lớn lao ấy cũng chỉ đủ khiến hắn mỉm cười một lần duy nhất.

Hắn chợt nhận ra, trước nay là tự hắn cứ ôm lấy thù hận mà làm khổ bản thân mình.

Giữa khuya, lúc còn đang chìm đắm trong những ngồn ngang suy nghĩ, ngồi trong ngự thư phòng chợt nghe tiếng dế kêu rì rì, lòng hắn thoáng bồi hồi.

Lúc nhỏ, hấn từng rất thích đào đất bắt dế với Lê Nguyên Phong. Gương mặt tên nhóc này khi thấy hấn bỏ đám dế chiên vào miệng rồi nhai rôm rốp trông rất buồn cười; má xệ, miệng tròn. Tên nhóc này khá lười học, nên lúc nào cũng sắp đến giờ lên lớp mới hốt hoảng chạy đến chỗ hấn, mặt mũi lấm lem đường cười hề hề cầm rõ bóng ngô, nhờ hấn chép bài. Phiền phức!

Nhớ khi đó, lần nào ra cùng Lê Nguyên Phong cũng mua kẹo về cho hấn, cứ tưởng là hấn cũng thích kẹo như mình. Đến khi được đi ăn tiệc, tên nhóc phiền phức ấy cũng trộm một miếng nằm dề nướng về cho hấn.

Đó là lần đầu tiên, hắn được ăn một thứ gọi là cao lương mỹ vị.

Huỳnh đệ...

Hắn nhắm mắt lại, thâm lâm nhắm hai chữ ấy.

Không giết Lê Nguyên Phong...

Có thể không?

“Thánh thượng...” Vinh công công đứng bên ngoài chợt lo lắng lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

“Có chuyện gì?”

“Cung nữ bẩm báo, vương phi vừa thổ huyết, đang hôn mê trong phòng.”

Lê Ứng Thiên lập tức lao ra khỏi phòng, chạy về hướng cung điện phía nam.

Khi Hạ Vy tỉnh dậy, Lê Ứng Thiên vẫn còn nằm gục ở đầu giường.

Nàng thử rút tay ra khỏi tay hắn, nhưng không ngờ ngay cả trong lúc ngủ hắn cũng nắm tay nàng rất chặt. Sự vương vãn của hắn đối với nàng, xem ra vẫn còn quá lớn.

“Nàng tỉnh rồi sao?”

“Người là hoàng đế, sao lại ngồi mà ngủ như vậy?”

Hắn chỉ cười trừ mà không đáp.

“Dân nữ ngủ bao lâu rồi?” Nàng mệt mỏi gượng người ngồi dậy.

“Hai ngày hai đêm.” Hắn đáp, rồi nhẹ nhàng đặt tay lên trán nàng. “Nàng cảm thấy thế nào rồi?”

“Hơi đau đầu một chút, nhưng cảm giác đau tim thì không còn nữa.” Nàng vừa nói vừa thử cử động khớp cổ, rồi đến tay, chân. Hắn nhìn những hành động tự

nhân như giữa chốn không người của nàng, chợt mỉm cười.

Nàng, vẫn hết như hồi còn ở Tế Châu.

“Từ nay trước khi ăn uống gì, nhớ dùng kim thử độc.” Giọng hấn chợt chuyển sang nghiêm túc.

“Ý người là có kẻ đã hạ độc dân nữ sao?”

“Chuyện này trăm sẽ xử lý, nàng cứ yên tâm.”

Hấn đỡ nàng dậy, rồi ân cần dứt thuốc cho nàng.

“Thuốc này không đắng.” Nàng có vẻ ngạc nhiên.

“Ừm.”

Đợi đến khi nàng ăn cháo xong, lên giường ngủ, hấn mới trở về phòng.

Sau ngày hôm ấy, nàng đã trở nên gần gũi với hấn hơn một chút. Lúc hấn đến chỗ nàng dùng bữa, nàng cũng nói chuyện với hấn nhiều hơn, thậm chí còn chủ động gấp thức ăn cho hấn.

Hấn cảm thấy, ngày con tim nàng trở về bên hấn đã đến rất gần rồi.

“Thánh thượng, tối nay người có muốn

ăn chè đậu đỏ không?”

“Nàng nấu?”

“Người chê khả năng nấu nướng của dân nữ sao?” Nàng ra vẻ giận dỗi.

“Trầm sợ là mình sẽ ăn nhiều quá đến nỗi tới bị kiến khiêng ra khỏi giường lúc nào không biết.”

Một năm trước, lúc hấn đang đối mặt với sự phản đối của bá quan văn võ về việc tiến đánh Phồn Lư, nàng cũng từng mang đến một chén chè cho hấn. Vị ngọt dung dị mà thanh khiết ấy đã thấm tận vào tim hấn, khiến hấn ngay cả một giọt cũng không dám bỏ. Mãi đến lúc đó, hấn mới

biết rằng, cảm giác khi biết có một người luôn âm thầm đứng phía sau ủng hộ mình lại ngọt ngào đến vậy.

...

Đêm nay, nàng đích thân mang chè đến Hưng Long cung cho hần. Hần vét sạch chén chè không còn một giọt, miệng dường như ngoác lên đến tận mang tai. Nàng ngồi bên hần, huyền thuyên cười nói, mãi cho đến khi hần gục xuống bàn sau cái ôm ấm áp của nàng.

Nàng cầm ngọc tỷ và lệnh bài của hần trong tay, bước ra khỏi hoàng cung, chạy một mạch về hướng đại lao cổng phía tây.

Gió đêm lồng lộng thổi. Lưỡi kiếm như theo cơn gió, nhẹ nhàng hạ xuống cổ nàng, lạnh buốt.

“Ta yêu nàng như vậy. Tại sao ngay cả một chút chân tình nàng cũng không thể cho ta?”

Chương 82: Đường Thoát

H

ấn từng nghĩ rằng, tình yêu của nàng giống như hạt ngọc hấn vô tình đánh rơi xuống biển. Chỉ cần ngày ngày cần mẫn vùi mình vào cát, một ngày nào đó sẽ có thể tìm về.

Đến giờ hấn mới biết, tình yêu là giọt nước mắt trong đời hấn chỉ chảy một lần duy nhất. Một khi đã rơi, liền tan vào thăm thẳm trùng dương, mãi mãi không thể nào tìm lại được.

Hấn dùng mũi kiếm nâng cằm nàng lên.

Muôn nhìn kĩ một chút đôi môi từng ngọt ngào nở nụ cười với hắn, chiếc mũi từng dịu dàng hôn hắn, đôi mắt từng nhìn hắn đầy triu mến. Từng khoảnh khắc vụn vặt trải qua bên nàng, hắn đều nhớ rất rõ.

Rõ đến tái tê...

Nàng đứng bất động, tựa lưng vào tường, đưa mắt nhìn xuống tia máu mảnh như sợi chỉ chảy dọc theo sống kiếm.

Gió đêm rất buốt thổi qua vết thương, khiến đôi mày nàng khẽ chau lại vì đau đớn.

Hắn đưa mũi kiếm từ cổ xuống ngực nàng, đôi mắt như bị thôi miên bởi màu

đỏ của máu đang lan dần nơi cổ áo nàng.
“Cách đây chưa đầy một canh giờ, ta còn
sợ cô mặc áo khoác mỏng như vậy sẽ bị
cảm lạnh...” Hấn nhếch môi cười chua
chát. “Hoàng đế gì chứ, chẳng qua chỉ là
một tên đại ngốc.”

Hấn cúi đầu xuống, cố dùng những lọn
tóc xoắn rũ rượi che đi đôi mắt đỏ hoe.

“Trả cho ta.” Hấn lạnh lùng nói.

Nàng hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở
lòng bàn tay, đặt ngọc tỷ và kim bài vào
tay hấn.

“Những thứ cô lấy của ta đâu phải chỉ có
bấy nhiêu.” Hấn bầu chặt lấy cổ tay nàng.

Điều đáng sợ của tình yêu không phải là nó khiến con người mềm yếu, mà là dù một người có cố gắng thế nào, cũng không có gì đảm bảo sẽ nhận lại được một phần vạn những gì mình đã bỏ ra.

Yêu nàng, là canh bạc lớn nhất trong đời hấn.

Hấn đã từng thắng. Cái cảm giác chiến thắng đầy mê muội cứ ám ảnh hấn không ngừng, khiến hấn dù thua bao nhiêu lần vẫn hy vọng mình còn cơ hội. Hấn đã tự gạt mình, một lần rồi lại một lần.

Đến lúc này, hấn phải chấp nhận, thời may mắn của hấn đã qua rồi. Tất cả

những gì có thể dùng đánh cược, hắn đều đã mang ra hết.

Cuối cùng, thua sạch.

Hắn cũng không rõ mình đã mất đi thứ gì sau canh bạc ấy. Chỉ biết lúc tỉnh dậy trong căn phòng trống, hắn cảm giác như mình bị ném xuống một cái hố sâu.

Nàng thật sự chỉ gạt hắn thôi.

Thậm chí, còn lường trước hắn sẽ đề phòng chén chè nàng mang đến, dùng kim châm để tấn công hắn ngay lúc hắn đang ngây ngất nhất.

Mũi kim nàng đâm vào tim hắn đêm nay,

sâu đến nỗi cả đời này có lẽ mãi mãi hăn cũng sẽ không thể rút ra.

“Ta ước gì mình chỉ cần ấn mũi kiếm này mạnh một chút, cô sẽ vĩnh viễn biến mất. Như thế, mỗi đêm nằm ngủ, ta sẽ không phải nhớ mùi tóc của cô. Mỗi khi tắm, ta sẽ không phải nhớ đến cảm giác cô dùng khăn lau từng giọt nước trên tóc ta. Mỗi ngày đi ngang qua ngự hoa viên, ta sẽ không phải nhớ cái dáng lúi cúi của cô bên cây nguyệt quế tìm chiếc cài tóc bằng hồng ngọc.” Hăn quăng kiếm xuống, dùng bàn tay to lớn đè chặt cổ nàng vào tường, hơi thở mỗi lúc lại càng dồn dập. “Ta muốn cô biến mất, chứ không phải là chết, cô hiểu không? Bởi vì dù chết, cô vẫn không thôi hành hạ ta. Ta muốn làm

Lê Ứng Thiên của một năm về trước. Ta muốn thứ gì cầm lên được cũng bỏ xuống được!”

Giọt nước mắt nóng ẩm rơi xuống cánh tay hắn, lăn dài.

“Lại muốn dùng nước mắt để dụ dỗ ta? Cô đã dùng chiêu này bao nhiêu lần rồi. Cô nghĩ ta ngốc đến nỗi lại tiếp tục bị lừa?”

Nhưng đó không phải là nước mắt của nàng...

... Mà là của hắn.

Trong đời mình, hắn chỉ rơi nước mắt ba

lần.

Một lần là khi mẫu phi hấn qua đời. Mất mát và cô độc.

Một lần là khi ôm nàng trong hang động dưới vực sâu. Xót xa và dằn vặt.

Đây là lần thứ ba, cũng là lần cuối. Tuyệt vọng, tức là kết thúc.

Nàng ngơ ngàng nhìn vệt nước mắt còn chưa kịp khô trên má hấn, môi run run. “Ứng Thiên...”

Không hề biết rằng, chính cái giọng khi nàng gọi tên hấn, mới là thứ luôn khiến hấn thêm khát nhất.

Hắn gục đầu xuống trán nàng, cả thân hình to lớn như đổ ập vào người nàng. Hai tay hắn áp chặt lấy gương mặt nàng, đôi môi vô vấp xâm chiếm như điên dại.

Hắn đã hôn nàng rất lâu, lâu đến nỗi khi buông nàng ra, hắn không còn chút sức lực nào. Nàng trượt dài xuống mép tường, tưởng chừng như không thở nổi.

“Đi đi.” Hắn nói rất khẽ.

Một câu, buông xuôi tất cả.

Nàng ngược nhìn hắn, ánh mắt thoáng chút sững sờ, nhưng rồi cũng nhanh chóng bình tâm lại, loạng choạng bước

đi.

“Tên nàng là Phan Hạ Vy, phải không?”

Nàng quay lại nhìn hắn, khẽ gật đầu.

Dưới bóng trăng, hắn đứng lặng như một pho tượng nhìn nàng bước đi mỗi lúc một xa, mãi đến khi khoảng trời tăm tối cuốn lấy nàng.

Tình yêu của hắn bắt đầu qua một bức tường. Để rồi, giữa nàng và hắn, mãi mãi vẫn là một bức tường.

Phan Hạ Vy...

Đó mới là người con gái hắn yêu.

Trời càng về đêm càng lạnh, nhưng nàng chạy một mạch suốt đoạn đường dài, nên chẳng mấy chốc trán đã lấm tấm mồ hôi.

Đi đến một góc khuất, cơn gió mang hương hoa ngọc lan nhạt nhạt bất chợt thoảng qua nàng. Sau đó, toàn thân nàng được một vòng tay mạnh mẽ nhất bỗng lên.

Bóng đen ấy mang theo nàng hoà vào màn đêm, thoát ản thoát hiện. Chẳng mấy chốc, đã đến một ngôi miếu bỏ hoang cách cổng thành không xa lắm.

Người đó nhẹ nhàng buông nạng ra, đẩy cửa bước vào trong, sau đó cẩn thận đóng cửa rồi mới thấp nền lên.

Dưới ánh sáng yếu ớt, gương mặt tuấn mỹ mê người mờ ảo hiện lên.

“Hoả Tâm Chi thì ra là một thứ cây không có lá, chỉ có gai.” Hấn vừa nói, vừa lấy từ trong chiếc túi đen ra một chậu cây màu đỏ nhỏ xíu với những chiếc gai tua tủa.

“Xương rồng?”

Nàng chưa kịp chạm vào chậu cây, hấn đã nhanh tay cất lại vào túi, cứ như sợ nàng đoạt mất.

Nhìn hành động lúc này của hắn, lại nhớ đến phong thái lạnh lùng thường ngày của hắn, nàng chợt thấy buồn cười.

Có điều, đó là thứ duy nhất để đảm bảo nàng không vượt khỏi phạm vi kiểm soát của hắn. Hắn cẩn trọng quá mức cũng là điều dễ hiểu thôi.

“Nguyên Phong đã rời khỏi đại lao chưa?”

“Đã theo lối địa đạo đến điểm hẹn ở ngoại thành.”

“Cảm ơn anh.”

“Nếu người khiến thân thể Lâm Nguyệt chịu bất kì tổn thương gì, dù Lê Nguyên Phong chết, ta cũng sẽ quật mộ nghiền nát xương của hắn ra.”

“Anh yên tâm, tôi là người rất trân trọng bản thân, nên sẽ không làm sứt mẻ Lâm Nguyệt của anh đâu.”

“ ... ”

“Chúc anh hạnh phúc.” Nàng nhỏ nhẹ nói. Dùng hết sự mê luyến, sự thương xót, sự ray rứt từng trải qua từ ngày đầu gặp hắn- người đàn ông đầu tiên nàng biết ở thế giới này.

Hắn không đáp, mà quay mặt đi. Gương

mặt nàng khiến hấn đau lòng.

Nàng bước xuống địa đạo, len lỏi trong bóng tối.

Đó là lần cuối cùng nàng gặp Lý Thiệu Minh.

...

Ánh sáng cuối con đường càng lúc càng rõ, bước chân nàng cũng mỗi lúc một nhanh. Nhìn thấy bàn tay quen thuộc vẫy vẫy phía xa, nàng hớn hờ chạy như bay đến đây.

Rốt cuộc nàng cũng có thể gặp lại hấn rồi!

Lê Nguyên Phong cúi người xuống kéo nàng lên, rồi giả vờ ngã nhào ra đất, để nàng nằm gọn trong lòng hắn. Đến khi thấy vết máu trên áo nàng lờ mờ dưới ánh bình minh, hắn mới hốt hoảng xé áo nàng ra xem xét vết thương.

“Đau lắm không?”

Hắn dịu dàng dùng khăn thấm nước lau vết thương cho nàng, ánh mắt xót xa cứ như nàng chỉ còn nửa cái mạng. Nhìn hắn như thế, nàng vừa vui, vừa thấy buồn cười.

Nàng từ biệt Thủy Trúc, từ biệt Tiểu mỹ nhân. Họ đã từng là gia đình của nàng ở

thế giới này. Thời gian ngắn ngủi, cả hai chỉ kịp trao nhau một cái ôm, nước mắt ngắn dài. Hẹn rằng, nếu có duyên, nhất định sẽ có ngày gặp lại.

Thủy Trúc đặt một cái bao vải lớn phía sau ngựa của mình, rẽ về phía con đường bên phải, trong khi ngựa của nàng và Lê Nguyên Phong rẽ sang bên trái. Nàng hỏi cái bao ấy chứa thứ gì, hắc bảo bên trong là kim ngân châu báu để thuộc hạ của hắc dưỡng già, nhưng mục đích chính là để tạo vết chân ngựa tương xứng với độ nặng của hai người, làm rối sự điều tra của quan binh.

Nàng lại hỏi, nàng và hắc hai người ra đi gọn nhẹ thế này, về sau biết lấy gì sinh

sống. Hấn bảo, bản thân hấn đã là bảo vật, cần gì phải mang theo những thứ vàng bạc tầm thường.

“Vậy sau này túng thiếu, em sẽ mang anh bán vào kỹ viện đó nha.” Nàng nói.

“Ta chỉ sợ bán xong lại có ai kia nổi cơn ghen đốt trụi kỹ viện của người ta.”

Nói rồi, hấn thúc ngựa đi.

“Vịt bầu, nàng có tin ta không?”

“Lại...nhảy vực?” Nàng thẳng thốt bầu vào người hấn.

“Đúng rồi.” Hấn quay ra sau, nháy mắt.

Nàng bầu chặt lấy hắn, nhắm nghiền mắt lại. Nhảy qua bên kia vách núi rồi mới biết thật ra khoảng cách của khe núi ấy chưa đầy... một sải tay.

“Tại sao đến giờ vẫn không ai đuổi theo chúng ta nhỉ? Hay là tất cả đều bị hoá được của chúng ta nổ hết rồi?”

“Nàng thích bị truy bắt lắm sao?” Hắn cười trêu nàng.

“Lê Ứng Thiên...buông tha chúng ta sao?”

“Nàng ở bên huynh ấy chưa bao lâu, nên có những điều mà nàng không hiểu được.

Bao nhiêu năm nay, hoàng huynh dù nhiều lần nghi ngờ ta, thử thách ta, nhưng rốt cuộc huynh ấy vẫn chưa bao giờ làm hại đến ta. Giữa bọn ta ngoài những lợi ích trong chính trị, còn có một thứ gọi là tình huynh đệ. Mãi đến ba tháng trước, khi hiểu lầm rằng từ lúc năm tuổi ta đã lừa gạt lòng tin của huynh ấy, huynh mấy mới sinh ra oán hận ta, quay sang đối phó ta. Có điều, thù hận nhất thời, về lâu dài sẽ không thể nào sánh được với tình cảm trải nghiệm suốt mười mấy năm trời.”

Huống hồ, Lê Ứng Thiên có lẽ cũng đủ thông minh để nhận ra bí mật mẫu phi hẳn được hợp táng với phụ hoàng, là nhờ kẻ nào mà có thể ‘tình cờ’ bị lộ ra một

cách tỏ tường đến vậy.

“Tình cảm con người rất khó nắm bắt chính xác, anh không thấy chỉ dựa vào điều đó là quá mạo hiểm sao?”

“Dĩ nhiên là không thể chỉ dựa vào tình cảm. Những thứ có thể khiến hoành huynh yên tâm về ngôi vị của mình, mười phần ta đã cho huynh ấy bảy tám phần, nên huynh ấy mới không đuổi cùng giết tận. Thật ra, có những chuyện khi hai bên chịu thành thật với nhau một lần, tất cả sẽ dễ dàng giải quyết hơn.”

Trước khi trốn khỏi đại lao, Lê Nguyên Phong đã để lại hai bức thư. Một bức nhận tội cấu kết với nhà họ Nguyễn mưu

đồ tạo phản, như trước đây của Lê Ứng Thiên đã yêu cầu. Bức còn lại kể về tuổi thơ thật sự của hắn, đồng thời dùng chứng cứ mà Lê Ứng Thiên bỏ sót sau khi hãm hại Duy Khánh hoàng đế và các hoàng tử khác làm giao dịch cho sáu tháng sau. Lê Ứng Thiên lên ngôi chỉ mới ba năm, những người thật sự trung thành vẫn còn rất ít so với những kẻ gió chiều nào che chiều ấy.

Tung ra thông cáo Tĩnh Quốc vương cùng vương phi hổ thẹn vì tội, cùng nhau tự vẫn, Lê Ứng Thiên sẽ trở thành hậu nhân chính thống duy nhất của họ Lê. Dù Lê Nguyên Phong sau này có nuôi mộng đế vương, cũng là danh không chính, ngôn không thuận, khó có khả năng tạo

phản thành công. Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ làm nguôi ngoai phần lớn nỗi bất an của Lê Ứng Thiên về việc Lê Nguyên Phong muốn chiếm ngôi rồi.

“Nếu tin tưởng mình có thể xoay chuyển Lê Ứng Thiên, anh còn chơi trò bao châu báu với hoả dược làm gì?”

“Vì bọn ta đều là đàn ông hoàng tộc.” Hắc mím cười, rồi thúc ngựa chạy nhanh hơn, khiến nàng phải hốt hoảng mà bám chặt vào hông hắn.

...

Trời xanh mây trắng, một không gian bao la rộng lớn đã mở ra trước mắt nàng.

“Vậy là từ nay chúng ta được tự do?”

“Cũng có thể xem là vậy, nếu không tính đến việc Lý Thiệu Minh dùng Hoả Tâm Chi để khống chế chúng ta.” Lê Nguyên Phong đáp.

“Dù sao Hoả Tâm Chi ở trong tay Lý Thiệu Minh vẫn tốt hơn trong tay Lê Ứng Thiên.” Nàng nói. “Chỉ riêng việc hấn chấp nhận đổi Hoả Tâm Chi để giúp chúng ta lần này, cũng đủ thấy đối với hấn Trần Lâm Nguyệt quan trọng hơn tất cả. Ngày nào em còn giữ thân xác của Trần Lâm Nguyệt, hấn sẽ không đụng đến em và anh đâu.”

Nói đến đây, nàng lại chợt nhớ đến những lời hấn nói với nàng lúc ở Tế Châu, “Vì nàng, cái gì ta cũng có thể không cần.”

Giá như hấn có thể nhận ra điều đó sớm một chút, để không phải mất đi Trần Lâm Nguyệt.

Thế nhưng, nếu hấn không mất đi Trần Lâm Nguyệt, nàng và Lê Nguyên Phong cũng đã không có cơ hội đến bên nhau. Hạnh phúc của người này lại là đau khổ của người kia, ai cũng có cái ích kỷ của riêng mình.

...

Trên đời này, có những người ta tưởng chừng như chỉ gặp nhau để quên, nhưng lại có khả năng thay đổi cuộc đời ta. Nếu ngày ấy nàng không đến quán trọ kia, có lẽ giờ đây nàng và Lê Nguyên Phong đã không có ngày nắm tay nhau tiêu dao tự tại thế này.

Câu chuyện bắt đầu từ lúc nàng gặp bà chủ quán...

Chương 83: Tự Do

X

in hỏ chị chiều chur nhày mún zoại pòng chì?”

Chủ quán thấy gương mặt có vẻ bối rối của nàng, liền vội vàng chạy đến.

“Xin lỗi tiểu thư, vợ tôi lớn lên ở vùng núi phía bắc nên giọng có chút khó nghe đối với người kinh thành.”

“Không sao.” Nàng điềm tĩnh đáp. “Cho tôi một phòng bình thường.”

Nhìn bà chủ quán trợ tất tả chạy đi thu

tiền khách, trong đầu nàng chợt có điều gì đó thoáng qua.

Phi Quân Tử cũng không nói được giọng chuẩn của Phi Long hoàng triều.

Từ sau khi bị người của Phi Long hoàng triều bắt cóc vì vụ ‘phụng hoàng chi mệnh’, nàng đã nhờ cả Vampire lẫn Lê Nguyên Phong giúp nàng điều tra về Phi Quân Tử. Hắn xuất thân từ một vùng quê nghèo hẻo lánh, nên có thể vì vậy mà cách phát âm của hắn mang đậm chất địa phương. Dù trong ba năm làm việc ở kinh thành, hắn có lẽ đã từng cố thay đổi để hoà nhập với tầng lớp quan lại nơi ấy, nhưng đến giờ góc gác của hắn vẫn chưa bị xoá nhoà hẳn trong giọng nói. Lần đó

là lần đầu tiên nàng bị bắt cóc, nên kí ức của nàng về chất giọng kì lạ của hắn rất sâu.

Vậy mà, ‘Phi đại nhân’ trong cuộc đối thoại ban nãy lại có thể phát âm bằng một giọng kinh thành vô cùng hoàn hảo.

Lúc giải thoát cho nàng, Lê Ứng Thiên bảo rằng hắn luôn cho người điều tra Phi Quân Tử nên tìm ra tung tích của nàng. Nghĩ lại, trước đây người của Phi Quân Tử từng suýt trót lọt đưa nàng về Phi Long hoàng triều nếu lũ không bất ngờ ập đến. Nay một Phi Quân Tử, cộng với một Lê Nguyên Phong, lẽ nào trong vòng chưa đầy nửa ngày đã để cuộc giao dịch mang tầm chiến lược giữa hai nước bị lộ

ra dễ dàng như vậy?

Lê Ứng Thiên và Lê Nguyên Phong định dùng một Phi Quân Tử giả để gạt nàg, nhưng có lẽ hai người chưa bao giờ trực tiếp nghe tiếng nói của Phi Quân Tử, hoặc nghĩ rằng nàg không có ấn tượng sâu đậm, nên đã để sơ suất chi tiết nhỏ nhất nhưng vô cùng quan trọng trong giọng nói của người này. Những lời nói dối liên hoàn giống như một chiếc cầu treo. Chỉ cần một đoạn bị đứt, toàn bộ chiếc cầu trở nên vô dụng. 「©Bí Ngô: bingothanhthien.wordpress.com」

Haizz, cũng may là nàg có cái bản mặt ngốc nghếch này. Nếu nàg trông thông minh hơn một chút, chắc đã bị giăng một

cái bấy rắc rồi hơn nhiều.

...

Lê Nguyên Phong ngốc, chắc định đẩy nàng ra xa rồi ôm bom chết một mình đây mà. Cao thượng thế sao từ đầu còn cưới nàng làm gì? Để nàng làm gái chưa chồng có phải tốt hơn làm gái đã ly hôn không.

Đây, bây giờ lỡ lấy hấn rồi, lỡ nghiện cái ngực ấm ấm thơm thơm của hấn rồi, nói bỏ là bỏ được sao.

Ngồi nhìn đồng thức ăn la liệt trước mắt, nàng lại nhớ cái miệng chếp chếp của hấn khi đi ngang mấy hàng quà vặt. Tên

tham ăn đó trước giờ luôn thích ăn ngon. Ở trong ngục, không biết hấn ăn uống thế nào.

Lúc nãy bị nàng ghét như thế, chắc là hấn đau lòng lắm.

...

Nghỉ ngơi một lát, nàng bắt đầu ra ngoài. Hết đi ngang vương phủ rồi lại vòng sang dinh thự nhà họ Lý. Đến khi chân đã mỏi nhừ, nàng mới trở về quán trọ.

Sáng hôm sau, nàng lại tiếp tục đi.

Nếu Lê Ứng Thiên đã cùng Lê Nguyên Phong dựng nên vở kịch kia, thế nào

hành tung của nàng cũng đang bị Lê Ứng Thiên giám sát. Để che giấu mục đích của mình, nàng làm ra vẻ u buồn, ánh mắt lúc nào cũng ngân ngấn nước, trông cứ như muốn tự sát đến nơi.

Sau hai ngày giả làm hồn ma vất vưởng trong thành, cuối cùng giữa đêm người đó cũng lên đến quán trọ gặp nàng.

“Thiệu Minh...”

“Lê Nguyên Phong gặp chuyện gì sao?”

“Chàng bị Lê Ứng Thiên bắt giữ, sắp bị khép tội mưu phản.”

Cách đây mấy ngày, Vampire vẫn còn

đến vương phủ gặp Lê Nguyên Phong, nên nàng nghĩ hẳn có thể chưa rời khỏi kinh thành. Nếu Vampire vẫn còn trong thành, khả năng hẳn chọn một địa điểm thuận tiện để giám sát dinh thự nhà họ Lý là rất lớn, ở đó còn giấu vàng mã. Vì vậy, nàng liên tục lượn qua lượn lại nơi ấy để thu hút sự chú ý của hắn. Nhìn thấy gương mặt như chết chông của nàng, hắn còn không lo lắng cho Lâm Nguyệt yêu dấu của hắn sao?

“Thiệu Minh, chàng giúp Nguyên Phong được không?”

“Ta hiện nay không có khả năng.”

“Thiệu Minh...” Nàng kéo lấy tay áo hắn

nài nỉ một hồi, nhưng vẫn không có vẻ gì là hấn đã mềm lòng.

Thình lình, nàng rút từ dưới đệm ra một con dao nhỏ, hung hăng đâm về phía hấn.

Với võ công của Lý Thiệu Minh, không khó khăn để hấn ngăn cản cú tấn công ấy của nàng.

“Nàng muốn gì?”

“Ta hỏi chàng, cảm giác khi bị giết bởi người mình thương yêu nhất là thế nào?”

“Vẫn hơn người mình yêu vì mình mà chết.” Hấn chậm rãi buông từng chữ, giọng chột nhẹ hẫng đi. Bi thương, chua

chát. Quá khứ của đêm ấy, dường như đang hiện về rất rõ rệt trong mắt hắn.

Phản ứng ấy của hắn khiến nàng không khỏi bất ngờ, nhưng tâm trạng nôn nóng cứu Lê Nguyên Phong đã kéo nàng ra khỏi cảm giác ấy rất nhanh.

“Thế thì anh cũng nên biết, đó là một cảm giác rất phức tạp, chứ không đơn giản là chỉ phần nộ như anh vừa thể hiện đâu.” Nàng nhặt lấy con dao, rồi ngồi xuống ghế.

“Nàng nói vậy là có ý gì?”

“Đối mặt với những tình huống bất ngờ mang tính chất nguy hiểm như vừa rồi,

việc giả vờ là rất khó. Sâu thẳm trong tiềm thức của anh, anh không hề xem tôi là người anh yêu, nên anh chưa kịp điều chỉnh phản ứng của mình ngay sau cú tấn công ấy.”

“Người nhận ra từ lúc nào?”

“VẬY anh phát hiện ra tôi không phải Trần Lâm Nguyệt từ lúc nào?”

“Điểm khác biệt lớn nhất là người bơi quá giỏi, trong khi Lâm Nguyệt vì sợ nước nên không bao giờ chịu học bơi. Hơn nữa, ở Tế Châu, ta cũng từng theo dõi người rất nhiều lần. So với nàng, từ cách hành xử, kiến thức, cho đến khả năng ngoại ngữ của người đều vô cùng kì

lạ.” Hấn nói. “Chữ viết của người cũng không giống của nàng.”

“Chữ viết...”

Nàng nhớ lại lần bàn về việc mua hàng với hấn ở Tế Châu. Hoá ra, mục đích lúc ấy của hấn chỉ là thu thập nét chữ của nàng ở quầy tiếp tân quán rượu. Chữ của nàng xấu như gà bới, nên ở Lạc Vinh nàng chỉ đóng dấu, chẳng bao giờ thảo giấy tờ. Có lẽ vì vậy mà lần đó hấn phải dùng đến hạ sách kia.

Khinh công của hấn giỏi hơn nhiều so với Lê Nguyên Phong. Nếu hấn âm thầm theo dõi nàng để điều tra, Lê Nguyên Phong không phát hiện được cũng là điều

dễ hiểu.

“Đã biết tôi là hàng giả, tại sao lại không vạch trần tôi?”

“Vạch trần người không có ích lợi gì.”

Nếu không phải nàng đang trong thân xác Trần Lâm Nguyệt, hẳn hẳn là đã băm nàng ra làm trăm mảnh rồi. Đó cũng là lý do nàng dám mạo hiểm rút dao dọa đâm hẳn để thử phải ứng của hẳn như lúc nãy. Nàng không hiểu vì sao hẳn và Lê Nguyên Phong lại hợp tác, nhưng nàng dám chắc mối quan hệ giữa hai người này mang tính chất lợi dụng lẫn nhau. Rất có thể, hẳn sợ Lê Nguyên Phong một khi biết hẳn đã phát giác thân phận thật sự

của nàng, sẽ quay sang đề phòng hắn.

Đáng tiếc, hắn tuy qua mắt được Lê Nguyên Phong việc đó, nhưng với thân phận Trần Lâm Nguyệt trước đây, những gì nàng biết về tâm tư tình cảm của hắn lại nhiều hơn nhiều so với những gì Lê Nguyên Phong biết.

Quá chung tình với Trần Lâm Nguyệt chính là khuyết điểm lớn nhất của Vampire. Từ khi tra ra nàng không phải là Lâm Nguyệt của hắn, hắn không tìm gặp nàng nữa, bởi hắn không thể ép bản thân có những hành động tình cảm đối với một người mà hắn biết rõ không phải là người con gái hắn yêu. Ngay cả lúc nàng kết hôn với Lê Nguyên Phong, hắn

cũng không lộ diện. Điều đó trái ngược với thứ tình yêu mà trước đây nàng từng thấy nơi hắn.

“Phụ nữ rất nhạy trong những vấn đề về tình cảm. Cách anh đối xử với tôi không giống như cách anh sẽ đối xử với Trần Lâm Nguyệt trong hoàn cảnh tương tự. Đó là lý do tại sao tôi biết anh không còn bị gạt.” Nàng vừa nói vừa thổi thổi vào lưỡi dao, lật qua lật lại. “Tôi không thích quanh co, và tôi nghĩ anh cũng vậy. Chỉ cần anh cứu được Nguyên Phong, tôi sẽ chuyển cho anh toàn bộ tài sản của Lạc Vinh.”

“Lạc Vinh đang bị Lê Ứng Thiên giám sát rất gắt gao, người nghĩ người đủ bản

lĩnh làm việc đó sao?”

“Tôi không thông minh thôi, nhưng anh thông minh mà, anh sẽ có cách.”

Nàng phải công nhận càng ngày mình càng hành xử tung tung giống hệt Lê Nguyên Phong, cả cái giọng cũng giống. Đúng là cái tốt không học được, cái xấu thì học rất nhanh.

“Tài sản của Lạc Vinh không còn giá trị giao dịch đối với ta nữa, vì Lê Nguyên Phong đã hứa sẽ chuyển nó cho ta.”

“Anh nói như vậy tức là Nguyên Phong đã bàn bạc với anh về kế hoạch thoát thân?”

“Không liên quan đến việc này.”

Thứ giá trị nhất là tài sản của Lạc Vinh, nàng cũng không thể mang ra trao đổi. Vậy là giờ nàng chỉ còn cách làm Chí Phèo thôi.

“Vậy, sinh mạng của Trần Lâm Nguyệt có đủ khiến anh hồi tâm chuyển ý không?” Nàng vừa nói vừa kẻ lưỡi dao lên cổ mình, nghiêng đầu mỉm cười. “Này, đừng nghĩ đến việc giật lấy con dao của tôi nhé. Tôi đang ngậm thuốc độc trong miệng đây, không biết bản thân sẽ vì hốt hoảng mà nuốt mất lúc nào đâu. Nếu Lê Nguyên Phong chết, tôi cũng không thiết sống nữa. Tôi và Trần Lâm Nguyệt trao

đổi hồn phách cho nhau. Nếu thân xác này chết đi, cô ấy cũng vĩnh viễn không thể quay về. Tin hay không tùy anh.”

Uy hiếp hãn thế này là trái với lời hứa với Trần Lâm Nguyệt trước kia. Nhưng tình thế hiện nay đã như vậy, nàng cũng không thể cứ mãi làm người tốt.

“Người nghĩ khả năng của Lê Nguyên Phong lại không đủ sức sắp xếp một cuộc vượt ngục sao?”

“Ý anh là Nguyên Phong tình nguyện bị nhốt trong đại lao?”

Không vượt ngục lúc này, chẳng lẽ hãn còn chuẩn bị một kế hoạch ghê gớm hơn

sao?

Đảo chính?

Không thể nào. Hẳn đảo chính làm sao có thể nhanh bằng việc Lê Ứng Thiên giết hẳn?

“Tôi cần anh đưa đến đây một người, gọi là bắt cóc cũng được.” Nàng nói.

“Ai?”

“Thủy Trúc, nô tì thân cận của Nguyên Phong.”

Nàng cũng thấy lạ khi Lê Nguyên Phong dễ dàng chịu thua một cách nhanh chóng

như vậy, lại còn dựng lên màn kịch để nàng ghét hẳn. Lê Ứng Thiên có lẽ đang cho người theo dõi nàng, nên nàng không thể tìm gặp Thuỷ Trúc để hỏi cho ra lẽ. Vì vậy, nàng phải gặp Vampire trước, rồi mới nhờ hắn mang Thuỷ Trúc đến chỗ mình.

...

Thuỷ Trúc trung thành với Lê Nguyên Phong, nên có hỏi thế nào cũng không chịu tiết lộ chân tướng sự việc với nàng. Mãi đến khi nàng bốn cũ soạn lại, lấy tính mạng mình để uy hiếp, nàng ta mới chịu nói ra sự thật.

Thì ra, việc này thật sự liên quan đến cái

mạng nhỏ của nàng.

Trước khi Lê Ứng Thiên rời khỏi Tế Châu, Thuỷ Trúc từng nghi ngờ hắc bỏ độc vào trà của nàng, nhưng bắt mạch mãi vẫn không phát hiện ra dấu hiệu bất thường.

Thứ hắc bỏ vào trà của nàng ngày ấy, thật ra không phải là chất độc bình thường, mà là cổ độc, vì vậy y thuật của Thuỷ Trúc không thể phát huy tác dụng. Trong đám quân khởi nghĩa Phồn Lư mà triều đình bắt được lúc Lê Ứng Thiên đến Tế Châu, có một nhân vật cộm cán là quốc sư Phồn Lư. Thứ cổ độc ấy, có lẽ hắc đã từ ông ta mà có được.

Loại cỏ độc này là bùa ngải trước đây quốc vương Phồn Lư dùng để kiểm soát không cho cung phi của mình ngoại tình. Chẳng trách sau khi ân ái với Lê Nguyên Phong, nàng lại bị độc phát. Lê Nguyên Phong đưa nàng về kinh thành hoá ra không phải là vì hấn và nàng không thể trốn khỏi Lạc Việt, mà là do nàng không thể ở cách xa Lê Ứng Thiên quá năm mươi dặm.

Sinh mạng của nàng gắn liền với cây ngải gọi là Hoả Tâm Chi, được nuôi bằng máu của người đàn ông duy nhất nàng có thể gần gũi một cách an toàn. Nếu không được uống nước của cây ngải ấy ba tháng một lần sau lần phát độc thứ nhất, nàng sẽ chết.

Sắp đến thời hạn ba tháng, Lê Ứng Thiên dùng cây ngải ấy để uy hiếp Lê Nguyên Phong, bắt hắn nhận tội danh câu kết Vampire mưu phản, đòi lấy mạng của nàng.

Mãi đến giờ hắn mới dùng đến chiêu này, có lẽ là để Lê Nguyên Phong không có thời gian tìm thuốc giải, vì hắn nghĩ Lê Nguyên Phong không biết việc nàng bị hạ cổ độc trước đó. Hoặc cũng có thể từ đầu, hắn vốn không định dùng cây ngải ấy cho mục đích này, chỉ đơn giản là không muốn nàng và Lê Nguyên Phong tiến xa hơn.

Thật ra, Lê Nguyên Phong đã từng nhờ

Ái Thực Đạo Nhân tìm thuốc giải cho nàng. Có điều, bà ấy lúc đi thu thập thuốc giải đã bị trận lũ ở Sơn Tây bao vây, nên không thể về kinh thành kịp lúc.

Lê Nguyên Phong sợ nàng manh động nghĩ cách cứu hấn mà chống lại Lê Ứng Thiên, không chịu uống thuốc giải, nên mới theo đề nghị của Lê Ứng Thiên mà dựng nên vở kịch trao đổi nàng với Phi Quân Tử. Một mặt, hấn khiến nàng dứt tình với hấn, để Lê Ứng Thiên an lòng mà lơ là phòng bị. Mặt khác, hấn tìm cách kéo dài thời gian, cho người đến Sơn Tây tìm Ái Thực Đạo Nhân.

Chỉ là, Sơn Tây là nơi chịu thiệt hại nặng nhất trong đợt lũ vừa rồi. Chẳng những

người chết vô số, mà việc đi lại cũng rất khó khăn, nên đến giờ vẫn chưa ai tìm thấy bà ta.

Nếu không có thuốc của Ái Thực Đạo Nhân, mạng sống của nàng hiện tại chỉ có thể dựa vào cây Hoả Tâm Chi. Nếu là như vậy, nàng sợ rằng mọi hành động của Lê Nguyên Phong sẽ hoàn toàn bị Lê Ứng Thiên khống chế.

Lê Nguyên Phong đã từng sai người tìm cách lẻn vào phòng của Lê Ứng Thiên tìm cây Hoả Tâm Chi. Nhưng nơi đó canh phòng nghiêm ngặt, hơn nữa dường như Hoả Tâm Chi được giấu trong mật thất hay một nơi nào bí mật, nên cả hình dáng của loài cây đó, hẳn cũng không

biết thế nào.

“Ở Lạc Việt này, có khả năng lấy được Hoả Tâm Chi từ chỗ Lê Ứng Thiên, chỉ có một người...” Nàng quay sang phía Lý Thiệu Minh. “Nếu Hoả Tâm Chi nằm trong tay anh, tôi sẽ không thể rời anh quá năm mươi dặm. Lê Ứng Thiên đã có thể không chế Nguyên Phong, anh cũng vậy.”

“Người biết rõ ta đối với sinh mạng Lâm Nguyệt không tuyệt tình như Lê Ứng Thiên đối với người. Ta không vì một thứ mình không dùng đến mà mạo hiểm.”

“Được kéo theo người phụ nữ anh yêu nhất cùng chết với mình, tôi vô cùng vinh

hạnh.” Nàng nháy mắt. “Không chỉ sinh mạng của tôi, mà cả an nguy thân xác của Trần Lâm Nguyệt cũng đang nằm trong tay Lê Ứng Thiên, anh nghĩ kĩ đi.”

“Ta thật sự rất muốn giết ngươi.” Hấn gằn giọng.

Để một Lý Thiệu Minh luôn điềm tĩnh nói ra câu ấy, dường như nàng quả thật đã đi rất xa rồi.

Muốn lấy được Hoả Tâm Chi, trước tiên phải biết hình dáng của nó thế nào. Nếu như Lê Ứng Thiên đã xem nó là át chủ bài, chưa đến lúc cần dùng, hấn sẽ không

tuỳ tiện lấy nó ra.

Song song với việc nàng lấy lòng tin của Lê Ứng Thiên, Thủy Trúc và Vampire lo việc chuẩn bị đưa Lê Nguyên Phong vượt ngục.

Sở thích trước giờ của Lê Nguyên Phong là đứng phía sau không chế tình hình nên lực lượng mật thám của hắn khá mạnh. Tân khoa trạng nguyên Lý Chính Hữu đồng thời là tri phủ Tế Châu vốn là người của Lê Nguyên Phong và Lý Thiệu Minh, nên việc phô trương thanh thế về quân khởi nghĩa Tá Tra ở Tế Châu là điều không mấy khó khăn. Thông qua Ngọc Dao, mật thám của Lê Nguyên Phong từ lâu đã nắm được danh sách các

quan viên địa phương Lạc Việt nhận tiền hối lộ của Phi Quân Tử để nhắm mắt làm ngơ những vụ phá hoại ngầm trong nông nghiệp. Bí mật này được dùng để uy hiếp những tên quan viên đó, bắt họ khai khống về tình hình lũ lụt.

Lê Ứng Thiên thấy tình thế rối ren trước mắt, dù có muốn cũng không thể giết Lê Nguyên Phong ngay lập tức, bởi những quan viên mà hắn nghĩ là làm việc cho Lê Nguyên Phong đều đóng vai trò chủ chốt trong việc giải quyết tình huống hiện tại của Lạc Việt. Nếu Lê Nguyên Phong chết lúc này, cái Lê Ứng Thiên phải lo không những việc triều đình sẽ bị đóng băng khi những quan viên kia nổi loạn, mà còn là thế lực quân khởi nghĩa Phồn

Lư đang ‘lớn mạnh’. Chỉ cần kéo dài thời gian Lê Ứng Thiên không ra tay với Lê Nguyên Phong đến thời điểm nàng phát độc lần đầu, nàng và Lê Nguyên Phong sẽ có thêm ba tháng để tìm thuốc giải.

Lúc nàng bị độc phát, Vampire đã theo dõi Lê Ứng Thiên suốt, nên biết được nơi cất giữ Hoả Tâm Chi. Có điều, cách thức mở mật thất khá rắc rối nên hắn cần phải nhìn thêm lần nữa. Để tạo cơ hội cho Vampire, nàng lại phải diễn thêm một màn kịch khác.

Nàng sợ Lê Ứng Thiên vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng mình nên không bỏ thuốc mê vào chén chè của hắn, mà tẩm thuốc

mê vào một cây kim, lặn lẽ đâm vào lưng hắn sau khi hắn đã dùng hết chén chè, bởi đó là lúc hắn lơ là phòng bị nhất sau khi đã chứng thực trong chè không có thuốc. Đánh lạc hướng, đó là cách mà Tá Tra ngày ấy đã dùng khi dựng nên vụ ám sát Lê Ứng Thiên trong trận chiến ở Tế Châu.

Nhân lúc Lê Ứng Thiên mê man, nàng gây gây xáo trộn các vật dụng gần nơi mở mật thất, mục đích là để hắn khi tỉnh dậy nhìn thấy sự lộn xộn ấy sẽ lo lắng kiểm tra mật thất trước tiên. Khi ấy, hắn sẽ mang tâm lý không có ai xung quanh, sự cảnh giác đối với việc có người nhìn lén là rất thấp. Vampire nhờ vậy có thể quan sát được cách mở mật thất để sau

đó lên vào lấy Hoả Tâm Chi.

Nàng trộm đi ngọc tỷ và lệnh bài thật ra chỉ là để che giấu mục đích của mình. Lúc Lê Ứng Thiên đuổi theo nàng, nhiệm vụ của nàng là kéo dài thời gian để Vampire đột nhập vào mật thất lấy Hoả Tâm Chi. Lê Ứng Thiên nghĩ nàng muốn trộm ngọc tỷ và lệnh bài để cứu Lê Nguyên Phong, nên khi trở về hắn sẽ không vội kiểm tra lại Hoả Tâm Chi lần nữa. Trong thời gian ngắn, hắn sẽ thấy yên tâm vì thứ không chế Lê Nguyên Phong vẫn còn đang trong tay hắn. Như vậy, nàng và Lê Nguyên Phong sẽ có thời gian chạy trốn.

Xung quanh điểm hẹn ở ngoại thành,

Thủy Trúc đã cho người chôn nhiều hỏa dược. Nếu Lê Ứng Thiên cho quan binh đuổi theo đến nơi, số hỏa dược ấy sẽ có người kích hoạt giữ chân quan binh, để nàng và Lê Nguyên Phong có thời gian tẩu thoát.

Nàng chỉ không ngờ, cuối cùng, Lê Ứng Thiên lại thật sự buông tay.

*** **

[Phần 2]

Nắm tay Lê Nguyên Phong đi dọc bờ sông một cách thảnh thơi, nàng không giấu được nụ cười hạnh phúc.

“Vịt bầu, câu ‘Ta yêu nàng’ tiếng Tây nói thế nào?”

Hắn đột nhiên tò mò quay sang hỏi nàng câu ấy. Chắc không phải tự dung đi ghen với Kaka chứ?

“I – am – a- fool.” Nàng phát âm thật chậm để hắn học theo.

“I – am – a- fool.” Hắn bắt chước rất nhanh. “I am a fool. I am a fool. Vịt bầu, nàng thấy ta học có giỏi không?”

Nàng quay mặt sang một bên, vờ như bên lén, nhưng thật ra là đang nhếch môi hả hê cười vì đã trả đũa được việc hắn gọi nàng hết ‘mỹ nhân ngọc’ rồi lại ‘vịt bầu

ngốc’ biết bao lần.

“Vịt bầu, ta yêu nàng.” Hấn cuối cùng vẫn chọn dùng tiếng Việt. Có lẽ, chỉ ngôn ngữ mẹ đẻ mới diễn đạt được một cách chân thành nhất trái tim của một người.

“Yêu thế nào?” Nàng nũng nịu.

“Yêu thế này...” Hấn cúi xuống, hôn lấy môi nàng. “Thế này...” Sau đó từ từ rê đôi môi xuống ngực nàng.

“Anh dê quá đi!” Nàng búng vào trán hấn.

“Đánh đôi tất cả, chỉ để dê một mình nàng.” Hấn đặt hai tay lên vai nàng,

ng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt nàng mà nói.

“Anh thật là...” Nàng mím môi cười. Mồm thì mắng hấn, nhưng trong lòng lại thấy thính thích thế nào.

Mãi đến khi thoát khỏi Lê Ứng Thiên, Lê Nguyên Phong mới cho nàng biết Lý Thiệu Minh trước đây tuy không ngăn cản nàng và hấn kết hôn, nhưng đã bắt hấn uống một loại thuốc khiến hấn không thể ân ái với nàng. Tuy rất buồn vì ngày tháng sau này sẽ phải ‘ăn chay’, nhưng nàng biết trong chuyện này hấn mới là người tổn thương nhiều nhất, nên mỗi khi hấn đề cập đến chuyện này, nàng luôn ra vẻ bông đùa.

“Nguyên Phong, lúc bị Lê Ứng Thiên uy hiếp, anh có tự tin mình sẽ không chế được tình hình không?”

“Chuyện đã qua rồi, nàng hỏi làm gì?”

“Em muốn biết...”

“Nàng muốn nghe câu ‘Vì nàng, ta có thể không màng đến mạng sống của mình’, phải không?”

Nàng gật gật đầu, mắt sáng rực.

“Trên đời này, tất cả mọi lựa chọn đều đơn giản nằm trong hai chữ buông và nắm. Chỉ cần nàng biết thứ gì là quan

trọng nhất đối với mình, nàng sẽ không bao giờ hối hận.”

“Nguyên Phong, nhiều lúc em thấy anh không giống hai mươi ba tuổi chút nào.”

“Nàng chê ta già?” Hắc sờ sờ lên mặt mình. “Da ta đã nhăn đâu.”

“Anh khiến em cảm giác cái gì anh cũng biết, còn em thì cái gì cũng không biết, em sợ mình bị anh gạt.”

“Lỡ bị gạt rồi thì cứ nhắm mắt đưa chân đi, lo nghĩ làm gì nữa.”

“Anh gạt em nhiều không vậy?”

“Nhiều lắm, nhiều đến nỗi ta không tài nào nhớ hết.”

...

Sinh ra trong gia đình đế vương, làm sao có thể làm một tờ giấy trắng, không mưu mô, không lừa dối.

Đối với người có sẵn tâm lý tự ti như Lê Ứng Thiên, hẳn phải ra vẻ mình là một con hổ. Đối với người luôn cho rằng mình điều khiển được người khác trong tay như Lý Thiệu Minh, hẳn phải biến mình thành một con thỏ.

Mẫu phi không mong hẳn thành rồng, chỉ muốn hẳn làm một con tắc kè, thuận theo

hoàn cảnh mà sinh tồn theo ý của mình.

Mà thật ra, hoàn cảnh cũng là do mình biết cách tạo ra.

...

Những chuyện đã qua hấn chỉ muốn bỏ lại phía sau. Yêu nhau, không cần thiết phải biết tất cả về nhau.

Hấn ôm nàng rồi hôn nàng thật sâu. Nàng thoáng ngỡ ngàng, nhưng rồi cũng nhanh chóng tan vào vòng tay hấn.

Lê Nguyên Phong là một que kẹo lolipop...

... được tẩm ma túy.

“Nguyên Phong, thật ra em có một chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?” Hấn nhẹ nhàng buông nàng ra, dần dần cảm nhận được sự bất an.

“Mẹ anh trước đây là công chúa Tây Dao, phải không?”

“Ừm.”

“Một tháng trước lần gặp đầu tiên của chúng ta ở Trường Lạc cung, em nghe nói anh đi du ngoạn.” Nàng càng nói càng thấy tim mình đập mạnh. Những lời đơn giản, không hiểu sao lại hoá nặng nề.

“Anh đã đi đâu vậy?”

“Vịt bầu, ta chỉ còn sáu tháng nữa thôi.”
Hắn dịu dàng hôn lên tóc nàng. “Vì vậy,
những câu hỏi ấy, nàng hãy quên hết đi,
được không?”

Trên đời này, có thứ cảm giác còn đau
hơn bị phản bội.

Nó gọi là mất mát.

Nụ cười, nước mắt của nàng...

Dường như cả cuộc đời, đều vì một trăm
tám mươi ba ngày ấy mà tồn tại.

Trong những ngày ấy, có một hôm nàng và hấn thuê xe đến một ngôi làng.

Đang đi giữa đường, mãi mê nhìn lúa chín, hấn chợt nhìn thẳng nhóc chẵn trâu bên kia bờ ruộng. Hấn chăm chú nhìn thẳng bé một hồi, sau đó hỏi nàng.

“Nàng cưới trâu bao giờ chưa?”

Hai bím tóc lắc lắc.

Hấn bước đến chỗ thẳng bé, nói chuyện một hồi. Đến khi nàng nhìn lại, bên cạnh con trâu chỉ còn mỗi hấn.

“Vịt bầu, đến cưới trâu này.” Hấn vậy

vẫy tay.

“Đừng nói với em là anh mua lại con trâu nha chỉ để cưới thử nha?”

“Thằng nhóc thua ta một câu đối, nên đồng ý cho chúng ta mượn con trâu một lát.”

Hả? Không phải văn chương của Lê Nguyên Phong trước giờ đều là thuê người khác làm sẵn rồi học thuộc sao? Chẳng lẽ đối chữ là một tài năng hiếm hoi thật sự của hắn?

Nghĩ thì nghĩ, ngồi thì cứ ngồi. Đây là lần đầu tiên nàng cưới trâu nên thích lắm. Hắn nắm dây thừng dắt trâu đưa nàng đi

dạo một đoạn dài trên bờ đê. Sau đó nhảy phóc lên, trưng bản mặt dê cụt với nàng.

“Chúng ta hôn trên lưng trâu thử một lần xem sao?”

“Hihi..”

Hắn vừa đặt nàng nằm xuống lưng trâu, chưa kịp cúi xuống, thì một hòn đá đã bay vèo tới suýt nữa sượt qua trán hắn.

“Chính là cái tên áo xanh đó đó!”

Nàng và hắn quay về phía tiếng người phát ra.

Hơn hai chục cái đầu nháp nhô đang tiến về phía hai người. Cuốc, xẻng, bừa cào, gậy gộc đều đủ cả.

“Anh nói thật đi, làm sao anh có con trâu này?” Nàng lườm hắn.

“Ta dọa đánh tét mông thẳng nhóc.” Hắn cười ngượng.

...

Hắn thật sự yêu nàng mà không màng quyền lực, hay vì chỉ còn có thể sống sáu tháng mà bỏ hết tất cả theo nàng, đối với nàng, giờ đây không còn quan trọng nữa.

Hắn yêu nàng, nàng yêu hắn, bên nhau,

thế là đủ lắm rồi.

...

Số ngày hấn bị độc phát của hấn càng lúc càng dài. Nàng biết, mình không thể bắt thời gian dừng lại.

Hấn nằm trên đùi nàng, đôi mắt khép hờ, tận hưởng hương lúa chín từ cánh đồng vàng rực thổi vào.

“Vịt bầu, cầm con dao này, đâm ta.” Hấn ngược đôi mắt lấp lánh ánh tình nhìn nàng, gõ gõ ngón tay vào giữa tim mình. “Nhắm chuẩn một chút.”

Nàng nhìn con dao trong tay hấn.

Tim rơi.

Chả trách, chỉ sau vài ngày đầu gặp gỡ, nàng đã tin tưởng hắn.

Chả trách, hơn cả Lê Ứng Thiên, hơn cả Vampire, hắn mới là người đầu tiên nàng sợ mình sẽ thật sự ngã lòng.

Chả trách, cuối cùng, người nàng yêu, là hắn.

Quá khứ là hiện tại, hiện tại là quá khứ. Người đàn ông ấy, hoá ra chưa bao giờ biến mất khỏi cuộc đời nàng.

“Có một cô gái từng đọc cho ta bài thơ

thế này...

“Khoảng cách xa nhất trên thế gian

Không phải là khoảng cách giữa sống và chết

Mà là khi anh đứng trước mặt em

Nhưng em không hề biết anh yêu em.

Khoảng cách xa nhất trên thế gian

Không phải là khi anh đứng trước mặt em, em không biết anh yêu em.

Mà là yêu đến si mê, nhưng cũng không dám nói: anh yêu em.

Khoảng cách xa nhất trên thế gian

Không phải là khi không thể nói anh yêu em

Mà là khi nhớ em đến quặn lòng

Cũng chỉ có thể giấu sâu trong tim.

Khoảng cách xa nhất trên thế gian

Không phải là khi không thể nói anh nhớ em.

Mà là khi đôi ta yêu nhau

Nhưng lại không thể ở bên nhau.

Khoảng cách xa nhất trên thế gian

Không phải là những người yêu nhau
không thể ở bên nhau.

Mà là khi rõ ràng yêu đến sâu đậm

Nhưng lại giả vờ không để ý.”

“Vịt bầu, nàng có hứng thú nghe một câu
chuyện cổ tích không?”

Chú thích:

1/ Về ngôn ngữ của Phi Quân Tử: tiếng Hán là tiếng mẹ đẻ của Phi Quân Tử, anh ta đã dùng gần ba chục năm trời nên khó

sửa giọng quê thành giọng kinh thành, còn tiếng Việt là ngoại ngữ, nên dễ tiếp thu để có thể nói theo giọng chuẩn. Giống như một người Việt Nam miền bắc hay miền trung trưởng thành khó chuyển sang nói tiếng Việt theo giọng miền nam 100% (và ngược lại), nhưng người cả 3 miền lại có thể nói tiếng Anh giỏi như nhau. Hạ Vy nhận ra người đó không phải Phi Quân Tử là vì giọng nói lần này dễ nghe hơn nhiều so với trước kia.

2/ Bài thơ cuối chương là một bài thơ khuyết danh.

Chương 84: Gặp Lần Nữa, Yêu Lần Nữa

T

uyết tan, hoa nở...

Rừng đào chìm trong giấc ngủ hai mươi năm, cuối cùng đã hồi sinh.

“Người nhìn xem, đúng là chỉ cần ta chết, vạn vật liền vui như vậy.”

“Không chỉ con người, mà ngay cả chim chóc hoa cỏ, tất cả đều rất ghét ta.”

“Chỉ có người là nói yêu ta...”

Nhưng cuối cùng, người lại gạt ta.”

Tuyết tan, hoa nở...

Cũng ngày ấy, nữ nhi mà hắn yêu thương nhất đã ngồi bên gốc anh đào, dùng máu của mình điểm lên lớp tuyết trắng tinh.

“Người vẫn nhớ nơi này sao?”

“Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, chính là ở đây.”

...

....

.....

Khi ấy, nàng vẫn còn là một tiểu công chúa bảy tuổi, ngày ngày sống giữa bốn bức tường tối tăm trên toà tháp ẩn giữa rừng đào.

Lúc đưa tay đỡ lấy đĩa trể lao xuống từ ngọn tháp, hắn không hề biết rằng, mình đã gián tiếp hại chết hàng vạn sinh linh.

Thần dân của hắn,

Thần dân của nàng,

...Và cả vị hôn thê mà hắn chỉ có thể gặp một lần duy nhất.

“Ta thích ngươi. Ngươi nhất định phải

chờ ta.”

Mười ba năm sau, hắn gặp lại nàng.

Chiến bào uy nghi, ánh cười như lửa.

“Tỷ phu, mười ba năm qua, không ngày nào là ta không mong gặp lại ngươi.”

...

Gió miên man lướt qua làn tóc mây.

Năm xưa, nàng từ trên ngọn tháp đáp xuống vòng tay hắn, cũng mông lung như một cánh hoa đào bay trong gió.

“Ta biết ngươi rất hận ta, nên ta không

cho người cơ hội giết ta.”

Hắn ngồi xuống, đưa tay vuốt lấy đôi môi nhợt nhạt của nàng, rồi ôn nhu đặt lên đó một nụ hôn. Hắn mê đắm đôi môi ấy từ lúc nào, bản thân hắn cũng không biết rõ. Có lẽ đó là kết quả sau ba năm làm nam sủng của nàng. Cũng có thể, từ lúc đôi môi mềm mại nhỏ nhắn ấy chạm vào má hắn mười sáu năm về trước, trái tim hắn đã lạc lối mất rồi.

“Thật ra ta biết người rất yêu ta, nên ta đợi người đến nhìn ta chết, để khiến người đau khổ.”

Nàng gục đầu vào ngực hắn, khoé môi khẽ cong một nụ cười ma mị.

“Ta cũng rất yêu ngươi, rất yêu ngươi. Yêu đến nỗi có thể dùng sinh mạng của mình để ngươi có thể bước lên ngôi hoàng đế, làm anh hùng của vạn dân, lưu danh muôn thuở.”

“Nếu thật sự có kiếp sau, ta chỉ mong mãi mãi không bao giờ gặp lại ngươi. Còn ngươi, kiếp nào cũng sẽ gặp một người con gái giống như ta, khiến ngươi không bao giờ quên được nỗi đau của hôm nay.”

...

Để không phụ thiên hạ, hắn chỉ có thể phụ trái tim mình.

Đến cuối cùng, hắn mới nhận ra, thiên hạ thuộc về vạn dân, chỉ có trái tim là của hắn.

Mười sáu tuổi, hắn gặp Trần Lâm Nguyệt.

Đó không phải là người con gái hắn từng yêu, mà chỉ là công cụ người con gái ấy dùng để trả thù hắn từ kiếp này qua kiếp khác.

Ký ức của năm trăm năm trước bao trùm lấy hắn, dai dẳng hành hạ hắn từng đêm.

Nàng ám ảnh hấn, khiến hấn chỉ có thể xem tất cả những người phụ nữ khác như chiếc bóng lướt qua.

Đối với hấn, nàng là nỗi ám ảnh không thể phai nhòa. Đối với nàng, sự tồn tại của hấn thậm chí nàng còn không biết đến.

Mị La Na.

Hấn phụ nàng một lần. Nàng đòi đòi kiếp kiếp không cho hấn có một tình yêu trọn vẹn.

Hấn hận nàng.

“Xuyên không là đi ngược lại thiên đạo.

Người lại không có linh hồn ở thế giới bên kia để trao đổi, nếu không nhanh chóng trở về đúng thời điểm, mỗi năm dương thọ sẽ theo một ngày ở thế giới bên kia mà biến mất.”

Từ trước đến giờ, chỉ cần được làm điều mình thích, tất cả những thứ khác hẳn đều có thể xem như mây khói.

Nhận chén cổ độc từ tay Ái Thực Đạo Nhân, hẳn không do dự mà uống cạn.

.

.

.

Hắn không ngờ, vừa mở mắt ra, hắn đã có thể gặp nàng.

Đó là lần đầu tiên hắn được một người con gái tặng hoa.

Lúc ấy, hắn còn ngốc nghếch hỏi, “Nàng thích loại hoa đó sao?”

Mãi sau này, khi nàng bị sốt, hắn mới biết ai đi thăm bệnh cũng tặng hoa. Hắn được hoa, không phải vì nàng thích hắn.

Ngày qua ngày, dù trời mưa hay trời nắng, hắn đều tìm cách lẻo đẻo theo nàng. Hắn sợ một khi nàng rời khỏi tầm mắt mình, hắn liền không cách nào tìm

lại được nàng.

Lúc ấy, cũng chẳng phải vì hấn yêu nàng. Hấn chỉ là đã lỡ dịp trở về cổ đại, không muốn từng năm dương thọ của mình trôi qua vô ích, nên mới theo nàng như hình với bóng.

Nàng xoa đầu hấn, nàng cho hấn ăn kem.

Đôi khi nghĩ lại, hấn thấy nhân duyên của bản thân rất buồn cười. Hấn bán đi trái tim mình, chỉ vì một que kem.

Nàng không giống Trần Lâm Nguyệt thông minh tự cao, càng không giống Mị La Na thâm trầm tàn độc.

Hắn không thích Trần Lâm Nguyệt, cũng không thích Mị La Na.

Hắn thích nàng.

Hắn muốn ở bên nàng...

bằng mọi giá.

...

Chẳng qua chỉ là thứ cổ độc tê tâm phế liệt. Chẳng qua chỉ là một bước ra khỏi quỹ đạo luân hồi.

Chỉ cần có thể tiếp tục mối nhân duyên ấy, tất cả những thứ khác, hắn không cần.

Không màng dài lâu, chỉ cầu hạnh phúc.

...

Hắn gieo vào nàng sự nổi sợ hãi đối với Lê Ứng Thiên, lòng nghi ngờ đối với Lý Thiệu Minh. Hắn muốn trở thành người được nàng tin tưởng nhất, là điểm tựa duy nhất của nàng.

Thế nhưng, đến khi nàng chạy về phía hắn, hắn lại cố đẩy nàng ra.

Hắn sợ nàng nhận ra hắn là người từng tổn thương nàng. Hắn sợ nàng hận hắn.

Những lúc khao khát được chạm vào nàng, hắn đều tỏ ra mình là kẻ sắc lang.

Như thế, nàng sẽ không thể phát hiện ra tình cảm thật sự của hắn đối với nàng.

Chỉ cần trong tim nàng có hắn, hắn tự nhủ, làm một tri kỷ cũng đủ rồi.

Sau hai năm, hắn tan thành khói bụi, nàng trở về thế giới của mình, quên đi tất cả kí ức về hắn. Đó chẳng phải là một kết thúc mỹ mãn sao?

Vậy mà, đến cuối cùng, trái tim nàng vẫn tìm về bên hắn.

Đến cuối cùng, hắn vẫn không cưỡng lại được cảm xúc của mình.

Tình yêu ấy giống như một ngọn lửa chưa

bao giờ tắt. Chỉ cần một cơn gió, liền lập tức bùng lên.

...

Nếu có thể quay về quá khứ để chọn người mình được sinh ra, hẳn vẫn chọn làm Lê Nguyên Phong.

Gặp lần nữa, yêu lần nữa.

...

“Những lúc nghĩ đến cảnh tượng hôm nay, ta luôn tự trấn an mình, tất cả chẳng qua chỉ là một nhát dao.” Hắn nhắm mắt, cảm nhận từng giọt nước mắt nóng hổi lã lã chạm xuống môi. “Sau nhát dao

ấy, nàng hạnh phúc, ta hạnh phúc.”

HẠNH PHÚC...

Giọng hắn nghẹn lại vì tiếng nấc của nàng. “Chẳng phải nàng từng nói, nếu ta làm nàng đau khổ, nàng sẽ quên ta sao?”

Gió miên man lướt qua làn tóc mây.

Trong thoáng chốc, hắn lại nhìn thấy ảo ảnh của năm trăm năm về trước.

Chỉ là, lần này, người ra đi là hắn.

“Ở thế giới ấy, nàng có tất cả.” Hắn ngẩng mặt lên, mỉm cười đưa tay vuốt lấy giọt nước mắt đang dờ dang tuôn

xuống má nàng. “Còn ta, chẳng qua là kẻ
từ đầu đến cuối chỉ biết dối gạt nàng.”

Chương 85: Hiện Tại

G

iữa căn phòng yên ắng chỉ có tiếng mưa rơi lách tách ngoài cửa sổ. Nàng đưa tay quạt giọt nước trên má mình, bật đèn ngồi dậy.

Mưa dường như mỗi lúc một lớn hơn. Áo ạt xuyên qua lớp kính, ào ạt tạt vào nàng.

Nàng tự nhủ, cửa sổ chất lượng tệ như thế, có lẽ đến lúc phải thay rồi.

Bước xuống nhà kho, nàng lục lợi đồng ốc vít một hồi, rồi chọn lấy năm sáu cái.

Mãi đến lúc trở về phòng, nàng mới phát hiện ra, trong nhà làm gì có sẵn cửa sổ mới mà thay.

Nên, nước mưa vẫn cứ thế, ào ạt xuyên qua lớp kính, ào ạt tạt vào nàng.

Cơn mưa đêm nay, hãy xem như chỉ là một giấc mơ.

...

Lần thứ hai nàng tỉnh dậy, vẫn là lúc nửa đêm.

“Chị hai ơi, chị ba tỉnh rồi!”

Nàng rướn người, với tay chụp lấy cái

miệng to tướng của thằng em. Mỗi lần nó gào lên, từ đầu phố đến cuối phố đều nghe thấy.

Chị nà²ng đẩy cửa bước vào, xô thằng em ngã l³ăn quay, rồi đặt tay lên trán nà²ng, g⁴ật gù.

“Tốt, bớt sốt rồi. Anh hai em nói nếu đêm nay mà chưa hạ sốt thì phải đưa vào bệnh viện.”

“Vào bệnh viện thì phải chích thuốc đó.”
Cu Bin l³ồm c³ồm bò dậy, nhanh nh³au tiếp lời.

“Đêm qua em bị m³ộng du hay sao mà tha cả đ³ống ốc vít lên phòng, lại còn ngủ

dưới sàn nhà hả?”

Nàng không đáp, chỉ cười trừ.

“Chị ba ơi, cái anh mà chị gọi tên lúc ngủ là người yêu của chị hả?”

“Người yêu hả?” Chị nàng hai mắt sáng rực quay sang cu Bin. “Tên gì? Tên gì?”

“Hình như tên là...”

Nàng kéo chăn lên trùm kín đầu, bịt chặt hai tai lại.

...

Cuối cùng, nàng đã có thể gập lại những

người thân mà nàng luôn mong nhớ.

Cuộc sống của nàng cứ thế bình lặng mà tiếp diễn. Ba mẹ nàng trở về sau chuyến công tác ở Pháp. Cả nhà năm người, cộng thêm ông anh rể, dặt dít nhau lên Đà Lạt tránh nắng vài ngày. Nghỉ mát xong nàng về lại thành phố, đến trường xem có hội hè gì thì đăng ký tham gia. Bảy ngày trong tuần của nàng đều kín lịch.

Nàng nấu ăn cho gia đình nhiều hơn một chút, chịu khó nhường nhịn con bạn thân nhiều hơn một chút.

Mọi người xung quanh đều nói nàng thay đổi rồi, trầm lặng quá. Nàng cười bảo,

đó là sự trưởng thành của tuổi hai mươi.

Họ lại bảo, nàng còn trẻ mà sao mau lú lẫn, nàng chỉ mới mười chín tuổi thôi.

Phải rồi, nàng chỉ mới mười chín tuổi. Tất cả những gì từng xảy ra, chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

...

Hai tháng hè êm đẹp lặng lẽ trôi qua. Nàng đến bệnh viện, phụ anh rẻ phát cơm cho người nhà của những bệnh nhân nghèo.

Đi ngang qua phòng bệnh có cửa sổ nhìn ra hồ nước, tim nàng chợt nhói lên. Vị

đẳng chất tan dần trong cuồng hộng.

Nơi ấy, từng có một thanh niên áo trắng, khó hiểu nhìn bó hoa hướng dương trong tay nàng, hỏi, “Nàng thích loại hoa đó sao?”

Lúc ấy, nàng không biết đó là khởi đầu của một giấc mơ dài. Dài đến nỗi, nàng tưởng rằng cả cuộc đời mình đã trải qua ở đó.

Màu hoa hướng dương nhòa đi trong mắt nàng, nhưng nàng không khóc.

Ai lại đi khóc vì một giấc mơ...

“Phong à, đừng chạy!”

Nàng giật mình xoay người lại, nín thở đưa mắt lướt qua từng gương mặt giữa rừng người chen chúc.

“Con không uống thuốc đắng đâu, không uống đâu!”

“Bé Phong ngoan, uống rồi sẽ có kẹo ăn.”

Thì ra, chỉ là một đứa trẻ thôi.

Trong giấc mơ của nàng, cũng từng có một đứa trẻ to xác, chân chà chà lên giường, phụng phịu nhìn nàng. “Nhớ bỏ mật ong nha, thuốc đắng ta không uống đâu nha.”

Nàng cốc vào trán hắn: “Anh lớn rồi, phải tập uống thuốc đắng đi.”

Hắn cười, “Uống thuốc đắng cũng được, nhưng nàng phải dùng miệng bón thuốc cho ta.”

Dưới ánh chiều tím nhạt, có một cô gái đứng bên lan can bệnh viện, vừa nhìn xuống hồ nước vừa lấy tay lau nước mắt. Ban đầu, đó chỉ là những tiếng thổn thức ngắt quãng. Về sau, người ta phải xúm vào, vỗ về khuyên can, sợ rằng cô gái ấy sẽ đau khổ vì mất người thân mà làm điều dại dột.

Mất người thân...

Phải, hấn chết rồi.

Hấn thật sự chết rồi.

Hấn đã nằm trong lòng nàng, bàn tay lạnh dần. Nàng gọi tên hấn đến khản cổ nhưng hấn vẫn không đáp lại.

Mãi mãi, mãi mãi, nàng sẽ không bao giờ còn có thể nghe hai tiếng “Vịt bầu” phát ra từ cái giọng nhừa nhựa ấy.

Nàng sức nhớ đến Kiến Quân. Nàng lao đi tìm kỉ tích của mình.

...

Đến nơi, nàng bấm chuông cửa, hồi hộp đứng chờ. Suốt ba mươi giây ấy tim nàng như ngừng đập.

Người thanh niên ấy bước ra, gật đầu thân thiện chào nàng. “Em tìm ai vậy?”

Nàng lí nhí hai tiếng “Xin lỗi”, rồi quay mặt đi, tự cười mình ngốc.

Chẳng phải đã tự nhủ rằng, tất cả chỉ là một giấc mơ sao?

Nếu ngày ấy, nàng dùng lưỡi dao ấy để đâm vào tim hắn, chứ không phải tim mình, có lẽ hiện tại đã đúng như hắn nói...

Hắn hạnh phúc, nàng hạnh phúc?

...

Nàng lững thững bước trên con đường quen thuộc từ nhà đến trường, nhớ lại những buổi chiều hắn lẽo đẽo theo nàng.

Nàng nhớ ánh mắt ngơ ngác của hắn, nhớ những hành động ngô nghê của hắn.

Nàng xuyên không, có hắn chở che. Hắn xuyên không, hắn có ai?

Thì ra, oán hận đối với một người có thể tan nhanh đến vậy. Nàng, đối với hắn, chỉ còn yêu thương, chỉ còn luyến tiếc.

...

Tất cả đã quay lại thời điểm ban đầu. Ngô Kiến Quân và nàng giờ đây chỉ là những người xa lạ.

Cả một tấm hình chụp chung với hấn mà nàng cũng không hề có. Với những người xung quanh, mối tình đầu của nàng dường như chưa hề tồn tại.

Nàng căm ghét mọi người, tại sao họ đối với những kí ức của nàng lại phũ phàng như vậy? Rõ ràng nàng đã từng đến nơi này cùng hấn uống cocktail, đến nơi kia cùng hấn ăn kem. Còn nữa, nàng từng cùng hấn cứu một con mèo đang mang thai. Nó sinh năm con mèo con. Chủ nhân

con mèò tặng nàng và hắ một con, nàng đặt tên nó là...

Tiểu Mỹ Nhân.

Đến lúc ngoảnh đầu nhìn lại, nàng mới thấy có rất nhiều điều trong đời mình không phải trùng hợp.

Mà là, hắ cho nàng.

Cũng như ngày ấy, nàng hỏi hắ, rằng nàng và hắ yêu nhau có phải định mệnh không. Hắ đã bảo nàng, “Trên đời này không có định mệnh, tất cả đều là lựa chọn. Yêu nàng, là lựa chọn của ta.”

...

Kể từ ngày hôm ấy, nàng không bao giờ còn có thể gạt mình rằng tình yêu kia chỉ là một giấc mơ.

...

Hai tuần trước ngày nhập học, nàng một mình lên núi. Nàng muốn nhìn nơi ấy lần nữa, nơi cuối cùng hân và nàng gặp mặt. Đặt xuống tất cả, bắt đầu lại cuộc đời.

Từng mỏm đá, từng ngọn cỏ...

Con đường nàng và hân đã đi qua giống như một bức tranh pha lê. Lấp lánh hiện lên, lấp lánh vỡ tan.

Nàng ngồi dưới tán cây, nhìn bóng hoàng hôn đỏ dần xuống dòng thác đang cuộn cuộn chảy.

Cảm giác có hắt cạnh bên, vẫn còn rất rõ rệt trong nàng.

Tưởng như, chỉ cần đưa tay ra, là có thể chạm vào tay hắt...

Tưởng như, chỉ cần xoay người lại, là có thể nhìn thấy hắt...

Tưởng như, chỉ cần nói “Em yêu anh”, là sẽ có người đáp lại: “Vịt bầu, ta cũng yêu nàng”

Điện thoại dồn dập đổ chuông.

“Vy, cậu đang ở đâu vậy? Sao cậu lại nói dối hai bác là đi chơi với mình?”

“ ... ”

“Có nghe mình nói không vậy? Vy, cậu làm sao vậy?”

“Mình muốn Nguyên Phong!” Nàng bật khóc tức tưởi như một đứa trẻ. “Mình muốn Nguyên Phong ! Mình muốn Nguyên Phong ! Mình muốn Nguyên Phong ! Lưu Ly, cậu mang Nguyên Phong đến cho mình đi! Mua cũng được, cướp cũng được. Mình muốn anh ấy đến phát điên rồi.”

“Mình đang trên đường lên núi đây. Cậu đang ở chỗ lúc trước chúng ta cắm trại phải không? Ở yên đó, mình đến ngay.”

Nàng gấp điện thoại lại, tựa người vào thân cây một hồi lâu, gương mặt nàng đỏ ửng lên vì nắng. Những thứ trước mắt nàng dường như mỗi lúc một nhoà đi.

Nàng nhớ, trước đây Nguyên Phong từng trồng một cây non. Hắn bảo rằng, nếu có thêm một cây nữa thì sau này nàng ngồi đây ngắm cảnh sẽ không bị nắng.

Nàng đứng dậy, loạng choạng bước đi. Nàng muốn tìm cây non ấy mang về.

“Hạ Vy, đừng!”

Nàng định quay lại, định cười bảo Lưu Ly, “Cậu tưởng mình ngốc đến mức tự tử sao?”.

Nhưng, nàng đã không còn có thể quay đầu lại nữa.

Lúc chạm tay vào chiếc lá kia, chân của nàng đã trượt khỏi vách đá rồi.

Tóc mai xoắn dài, theo gió tung bay...

Chương 86: Because I Love You

T

rong giấc mơ của nàng, đôi khi hắn là Lê Nguyên Phong, kim quan lấp lánh, cầm cây kẹo chạy loanh quanh nàng, giọng lè nhè, kêu “Hoàng tẩu...”. Đôi khi, hắn lại là Ngô Kiến Quân, quần áo luộm thuộm, sừng sốt nhìn cây kem bảy màu trên tay như một thứ báu vật có một không hai.

Là nụ hôn say đắm bên hồ sen...

Là cái ôm ấm áp giữa đêm mưa...

Nước bao trùm lấy nàng.

Sau đó, là bóng tối.

.

.

.

Tiếng khóc...

Có rất nhiều tiếng khóc.

Nàng không thể phân biệt được tiếng ai với tiếng ai. Chỉ biết, tất cả đều rất thê lương.

Nghe thứ âm thanh ấy, tim nàng đau nhói.

.

.

.

Nàng có tim sao ?

Không có.

Nàng nhẹ như một cánh hoa bồ công anh.
Chỉ cần có một cơn gió, là có thể bay
đến cùng trời cuối đất.

.

Trong cơn gió ấy, có một mùi hương rất

đổi thân quen.

“Vịt bầu à...”

Nàng xoay người lại, mở to mắt nhìn về phía thân cây, nơi vừa phát ra tiếng gọi.

“Nàng không quan tâm ta gì cả.” Hắc giận dỗi nhìn nàng. “Ngay cả việc ta trồng cây ở đâu, nàng cũng không nhớ.”

Hắc đứng dậy, lững thững bước đến bên nàng, ghì chặt nàng vào lòng hắc.

“Vịt bầu, nàng không thể chết. Nàng chết rồi, sau này ta biết yêu ai...”

Nàng siết chặt lấy hắc, cứ như sợ hắc sẽ

tung cánh mà bay đi mất.

“Vịt bầu, gầy như thế, ta đau lòng...”
Hắn hôn lên trán nàng.

“Nguyên Phong, anh không tan thành khói bụi sao?”

Hắn lắc đầu, mỉm cười.

“Nàng chọn không quên ta, ta làm sao có thể tan thành khói bụi, làm sao có thể bỏ rơi vịt bầu ngọc của ta ?”

“Nguyên Phong, em nhớ anh lắm.” Nàng vùi đầu vào ngực hắn. “Em muốn có anh.”

“Sinh mệnh của ta không thuận theo tự nhiên mà kết thúc, nên ta không thể đầu thai, nhưng ta có thể kí sinh vào cơ thể khác để tồn tại.” Hấn nhẹ nhàng buông nàng ra, rồi chỉ tay về phía một chồi non thấp thoáng sau tảng đá. “Đó là kí chủ hiện tại của ta. Khi nào linh hồn ta đủ linh lực, ta sẽ có thể kí sinh vào con người. Đến lúc đó, ta sẽ tìm nàng.”

“Anh biết em ở đâu mà tìm?”

“Ta đã đến nhà nàng bao nhiêu lần rồi, lẽ nào không nhớ.” Hấn cúi xuống bên tai nàng, thở thè. “Ngoan, chờ ta.”

.

Bóng hắt tan dần trong nắng.

Chỉ còn tiếng nói vang vọng giữa gió chiều.

“Vịt bầu, nàng không thể chết. Nàng chết rồi, sau này ta biết yêu ai...”

Lê Nguyên Phong chưa bao giờ thất hứa với nàng.

Nàng tin hắt.

Thế nên, nàng không chết.

Nàng mang chồi non ấy về trồng trước

sân nhà, sáng chiều đều tỉ mỉ tưới nước, bắt sâu.

Ngày nối tiếp ngày....

Nàng không nhớ mình đã đếm mặt trời mọc bao nhiêu lần, nhưng lại nhớ rất rõ trên cây có bao nhiêu chiếc lá.

Chồi non nhỏ bé ngày nào, giờ đã có thể che nắng cho nàng.

Nhất định, có một ngày, hắn sẽ trở về.

Vì, hắn yêu nàng...

Chương 87: Ngoại

Truyện 1 : Lê Ứng Thiên

U

y nghi, lạnh lùng, vô cảm.

Mặc cho hắn khóc lóc, giãy giụa.

Phụ vương, vẫn là như thế, nhìn hắn.

“Cầu hoàng đế, nếu người không thả tướng quân của bọn ta ra, ta sẽ giết nó.”
Gã đàn ông áo đen túm lấy cổ đứa trẻ, giơ lên cao, ấn mũi kiếm vào cổ nó. Một tia máu đót tứa ra, chảy dọc theo lưỡi kiếm.

“Ta không phải chỉ có một đứa con trai.”
Người đàn ông trong bộ triều phục màu
đỏ diêm nhiên nói. “Nếu người muốn có
thêm một người bầu bạn trên đường
xuống suối vàng, ta cho người ân huệ
đó.”

Một cái phát tay, ngàn mũi tên vùn vụt xé
gió lao đi.

Đến khi Lê Ứng Thiên đẩy ra được cái
thân thể nặng nề kia để đứng lên, hắn mới
biết rằng gã áo đen ban nãy đã dùng thân
che tên cho hắn.

Người gã, toàn là tên.

Người hắn, toàn là máu.

“Phụ vương, xin người cứu mẫu phi!” Lê Ứng Thiên cuống cuống chạy theo nắm lấy tay áo người đàn ông trong bộ triều phục đỏ.

“Ngay cả hai tiếng ‘phụ vương’ cũng không phát âm đúng.” Người đàn ông ấy vung mạnh cánh tay, khiến Lê Ứng Thiên chới với. “Không xứng đáng làm con của ta.”

Một viên thị vệ bế xốc hắn lên, vác thẳng về tẩm cung của mẫu phi. Lê Ứng Thiên không khóc, cũng không kêu gào nữa, trong đầu hắn chỉ có ánh mắt vừa lạnh lùng vừa khinh miệt của người mà hắn đã gọi bằng hai tiếng “phụ vương”.

“Mẫu phi, người thấy sao rồi?” Hắc nhón gót leo lên giường, nhẹ nhẹ vỗ vào gương mặt xanh xao của người thiếu phụ.

“Thiên, ngoan, đừng khóc con, mẫu phi không sao.” Thiếu phụ dịu dàng mỉm cười, nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của hắc, áp vào mặt mình. “Có muốn nghe mẫu phi hát ru không?”

Hắc mím môi, gật gật đầu.

“Em vẫn đợi, dưới trăng vàng, mây bạc

Nhiều lần ngỡ nghe tiếng kèn lẫn trong
gió cát

Tháp có đôi,

Sao em vẫn lẻ loi

Anh không về, mãi mãi không về...”

Tiếng hát ấy, nhỏ dần, rồi lại nhỏ dần.
Hắn sợ hãi không dám cất tiếng gọi.

Mẫu phi đã nhiều đêm không ngủ được rồi, hắn nên để cho người ngủ.

Ngày mai, người lại sẽ thức dậy chải tóc cho hắn.

Ngày mai, người lại sẽ kể hắn nghe câu chuyện về các chiến binh,

Ngày mai, người lại sẽ hát khúc hát đó, và lại sẽ khóc. Nhưng không sao, hắn sẽ lại lấy tay lau nước mắt cho người.

Sau cái ngày mà mẫu phi không bao giờ có thể hát được nữa. Hai cung nữ đến đưa hắn đi. Đó là lần đầu tiên trong suốt sáu năm xuất hiện trên cõi đời này, hắn được danh chính ngôn thuận bước chân ra khỏi tấm cung của mẫu phi.

Tình cảm của đế vương là gì? Là thứ sớm đến chiều đi, nồng nàn rồi tắt ngấm?

Không, đó chỉ là một cuộc trao đổi.

Khi giá trị lợi dụng của một người đã hết, công cuộc tìm kiếm một đối tượng

trao đổi khác lại bắt đầu. Mẫu phi không phải là một trong số những người phụ nữ từng được sủng ái, mà là một trong số những người phụ nữ từng có giá trị lợi dụng. Suốt mười mấy năm quan sát vị đế vương ngồi trên ngai vàng kia, hắn cười khinh nhận ra, phụ vương hắn là một tay gian thương cao cấp, lợi nhuận mang về từ những người phụ nữ quanh ông ta, luôn lớn hơn gấp bội những gì ông ta bỏ ra.

Ngày rời khỏi tâm cung của mẫu phi, hắn đứng dưới gốc cây bằng lăng, thề rằng, hắn sẽ trở thành hoàng đế. Hắn sẽ biến mẫu phi thành người phụ nữ cao quý nhất của cả Phồn Lư và Lạc Việt. Hoàng đế từng bảo hắn không xứng đáng làm con

ông ta? Một ngày nào đó, hắn sẽ mặc cảm bào, chỉ vào bài vị của ông ta rằng, là ông ta không xứng đáng làm cha của hắn.

Hắn được đưa đến cho hai cung nữ già chăm sóc. Họ dạy lại hắn tiếng Việt, cho hắn ăn uống. Suốt một năm, hắn không gặp ai khác. Hắn muốn mình nói tiếng Việt phải thật lưu loát, để không kẻ nào còn có thể bắt bẻ hắn vì điều ấy.

Hắn có bốn người anh em, nhưng chưa từng nhìn thấy ai trong số họ. Rồi một lần nọ, hắn gặp cả bốn người.

Khi ấy, bốn người họ rủ nhau chơi cầu mây. Quả cầu rơi vào trúng đầu hắn khi

hắn vừa từ trong phòng đi ra. Vừa nhìn thấy họ, hắn đã đoán ra họ là ai. Trẻ con có thể tự do nô đùa trong cung với cái thái độ ngông nghênh đó, chỉ có thể là hoàng tử.

Tên to con nhất đưa mắt ra hiệu cho hắn ném trả quả cầu. Lấy lại quả cầu, họ trở lại với trò chơi, không may may để mắt đến hắn, mà có lẽ họ cũng chẳng biết hắn là ai. Trong bốn đứa trẻ ấy, chỉ có một thằng nhóc mũm mĩm cúi ngời mút kẹo là giương mắt lên tò mò nhìn hắn. Đến lúc những người kia đến nơi khác tiếp tục chơi, thằng nhóc ấy mới tách ra, chạy theo hắn.

“ Anh là anh Ứng Thiên?”

“ Cậu là...”

“ Em là Nguyễn Phong, em từng nghe nhã mầu nói về anh.”

Hoá ra, trong cung cũng có người biết hẳn là ai.

“Anh... cho em sờ tóc anh một cái nha...”

Lê Ứng Thiên ngần ngại cúi đầu xuống.

“Thật là ngộ...” Lê Nguyễn Phong tròn mắt khi chạm tay vào những lọn tóc xoắn của Lê Ứng Thiên.

Đến năm năm tuổi, các hoàng tử đều được đưa đến học viện của hoàng cung, bắt đầu dùi mài kinh sử. Lê Ứng Thiên vốn sống như một kẻ vô hình trong hoàng cung, dĩ nhiên dù đã bảy tuổi vẫn không được gửi đến học. Cơ hội đến với hắn khi Lê Nguyên Phong vì hay trốn học nên thường xuyên bị bắt chép phạt. Lê Nguyên Phong nhờ hắn chép giùm, nhưng vì hắn không biết chữ, nên thằng bé bắt đầu dạy từng chữ cho hắn. Cũng vì lý do đó, khi lớn lên, nét chữ của hắn nhìn không khác Lê Nguyên Phong là mấy.

Lê Nguyên Phong mồ côi mẹ còn sớm hơn hắn, được một phi tần không có con nuôi nấng, nhưng dù sao cũng nhận được đãi ngộ tốt hơn nhiều. Thằng bé này

chẳng bao giờ thêm đọc sách, toàn nhờ hấn đọc lớn để nghe. Vì thế, Lê Nguyên Phong thuộc trang nào, hấn cũng thuộc trang ấy.

Lê Nguyên Phong chưa đến tuổi học võ, nhưng ngày nào cũng leo đèo theo các hoàng tử lớn hơn để học kè. Học võ một mình thì buồn, mà các hoàng tử khác thì không thèm đấu với một thằng nhóc. Vì vậy, học được bao nhiêu, Lê Nguyên Phong đều dạy lại cho hấn, để có dịp tỉ võ. Hai người đối với việc học võ hứng thú hơn nhiều so với việc học văn, nên thường xuyên đến thư phòng lục sách về võ thuật để xem. Chẳng mấy chốc, võ công của họ vượt hơn hấn các hoàng tử khác.

Năm hăm mười hai tuổi, hoàng đế tổ chức đại thọ. Hấn không được đến dự, nhưng lại không muốn một lần nữa trở thành một hoàng tử hữu danh vô thực giữa hoàng cung. Vì vậy, hấn đã bỏ cả tháng để viết một bài thơ chúc thọ, nhờ Lê Nguyên Phong đọc giữa buổi tiệc. Lê Nguyên Phong đọc xong bài thơ, tất cả văn võ bá quan đều trầm trồ, hoàng đế cũng tỏ ra vô cùng hài lòng. Đến lúc ấy, Lê Nguyên Phong mới nói thật là bài thơ ấy do hấn làm, dù không có dịp gặp hoàng đế, nhưng trong lòng luôn hướng về ông như thế nào. Hấn được triệu đến buổi tiệc, và được ban một ly rượu. Con đường quyền lực của hấn bắt đầu từ đây.

Các hoàng tử lúc nhỏ thì vô tư chơi với nhau, nhưng khi lớn lên, ai cũng nuôi mộng bá quyền. Hãn và Lê Nguyên Phong đều không có khả năng bước vào cuộc tranh giành ấy, do không có hậu thuẫn từ gia đình bên ngoại. Nếu bản thân hãn không đủ mạnh để thắng, hãn chỉ có thể làm đối thủ đủ yếu để thua.

Thái tử Lê Duy Khánh, con của hoàng hậu, gia đình họ ngoại thế lực nhất, là một người hiền lành, nhân nghĩa. Chính cái hiền lành nhân nghĩa ấy lại khiến hoàng đế lo lắng. Nhưng ông ta cũng không thể có sự lựa chọn tốt hơn. Nhị hoàng tử là người chỉ biết giải quyết vấn đề bằng bạo lực, tam hoàng tử thông minh, văn thao võ lược, nhưng cũng vì

thế mà quá khinh người, cao ngạo. Lê Nguyên Phong từng có mẹ được sủng ái, nhưng họ hàng bên ngoại đã tử chiến sa trường. Lê Ứng Thiên thì vốn có dòng máu Phồn Lư trong huyết quản, đều không phải là sự lựa chọn hợp lý vào thời điểm đó.

Năm mười lăm tuổi, hắn trở nên thân thiết với nhị hoàng tử Lê Anh Minh, một người thích bạo lực, nhưng suy nghĩ nông cạn. Gia đình họ ngoại Lê Anh Minh là võ tướng, vì thế cũng không quan trọng hoá dòng máu Phồn Lư của Lê Ứng Thiên, để mặc hai người giao du. Từ đầu, hắn đã xác định nhị hoàng tử sẽ là

người bị tiêu diệt đầu tiên. Hắn đứng phía sau kích động mỗi bất hoà giữa nhị hoàng tử và tam hoàng tử Lê Chính Văn, từ chuyện giành giật kĩ nữ, đến tranh công săn bắn.

Đỉnh điểm của mâu thuẫn là khi qua sự giới thiệu của Lê Ứng Thiên, nhị hoàng tử mê đắm đuổi một tiểu thư là đệ nhất mỹ nữ của kinh thành. Nàng ta, lại ngưỡng mộ tài thơ văn của tam hoàng tử. Thật ra, những bài thơ tình mà nàng ta nhận được, đều do Lê Ứng Thiên viết, nhưng kí tên bằng một chữ Văn, cùng kí hiệu lượn sóng, vốn được xem như bút tích độc quyền của Lê Chính Văn.

Mỗi ngon dâng tới miệng, Lê Chính Văn

dĩ nhiên không chối từ. Nhị hoàng tử nghĩ mình bị phồng tay trên, càng thêm căm hận tam hoàng tử, nhất là khi được “vô tình” nghe những lời đồn về việc tam hoàng tử gọi mình là kẻ thất phu, rằng nếu được làm hoàng đế, sẽ xử trí nhị hoàng tử đầu tiên vì dám cả gan tranh mỹ nữ. Trong cơn men say, lại nghe lời trái tai, nhị hoàng tử tức giận cầm đao đi tìm tam hoàng tử, ngay lúc tam hoàng tử đang hẹn hò với mỹ nữ ở hồ Tây. Cuộc ẩu đả đó, tuy không tước đi sinh mạng của tam hoàng tử, nhưng cũng khiến hắn bị thương nặng. Hoàng đế tức giận đày nhị hoàng tử làm thường dân, cũng nhân dịp đó từ từ tước bỏ binh quyền của gia đình họ ngoại nhị hoàng tử.

Trong vai kẻ bị hại, tam hoàng tử nhận được sự thương cảm của mọi người, cộng với danh tiếng về tài văn võ song toàn, tam hoàng tử ngày càng được lòng hoàng đế và nhiều đại thần. Điều đó khiến gia đình hoàng hậu, mẹ đẻ của thái tử, lo âu. Trước đây, họ khoanh tay nhìn nhị hoàng tử và tam hoàng tử đấu đá nhau. Giờ đây, phe của nhị hoàng tử thảm hại, phe của tam hoàng tử lên như điều gặp gió. Tam hoàng tử lập tức trở thành mối nguy chính của thái tử. Lê Ứng Thiên, đứng một góc, chờ màn kịch long hổ tranh hùng.

Lê Ứng Thiên tỏ ý muốn đứng về phía thái tử. Điều đó hợp lý, vì nhiều người cũng biết tới mối quan hệ thân thiết giữa

hắn và nhị hoàng tử trước kia, mà nhị hoàng tử thì đối đầu với tam hoàng tử. Ba năm sau, hoàng đế băng hà cũng là lúc cuộc tranh giành trở nên căng thẳng. Tin đồn rộ lên là có hai bản di chiếu, trong đó, bản di chiếu cuối cùng là truyền ngôi cho tam hoàng tử, vì thái tử quá nhu nhược để nối ngôi. Với thế lực của gia đình hoàng hậu, dĩ nhiên bản di chiếu chính thức được công bố, là quyền nối ngôi thuộc về thái tử. Tam hoàng tử cùng phe phái của mình từ lâu đã tập hợp binh lính chờ ở ngoài thành, nghe tin mình bị gạt ra khỏi ngai vàng, lập tức dấy binh tạo phản.

Thù của thù là bạn. Gia đình hoàng hậu liên kết với thế lực còn lại của gia đình

nhị hoàng tử, sau nửa tháng giằng co, đẩy lùi lực lượng của tam hoàng tử. Tam hoàng tử bị ban chết, gia đình bị tru di tam tộc. Thái tử chính thức lên ngôi hoàng đế, không biết rằng âm mưu của tam hoàng tử, hay chính xác là âm mưu của Lê Ứng Thiên, vẫn chưa chấm dứt ở đó.

Trước đó, tam hoàng tử từ sau vụ ấu dâm với nhị hoàng tử, giấc mộng đế vương ngày càng mãnh liệt. Trong một buổi tiệc, khi đang bình phẩm về các vũ nữ, Lê Ứng Thiên nhắc đến một câu chuyện cổ xưa. Những người trong buổi tiệc, mỗi người một câu, thể hiện kiến thức bằng cách nhắc đến việc vị hoàng đế nọ vì mỹ nhân mà cuối cùng không có con nối dõi,

phải nhường ngôi cho cháu, con của người em cùng cha khác mẹ.

Lê Ứng Thiên nửa đùa nửa thật, đặt giả thiết không biết đó có phải âm mưu từ trước của kế mẫu của vị hoàng đế kia hay không. Tất cả những điều ấy chỉ cốt để gieo vào đầu tam hoàng tử cái ý nghĩ làm thái tử không có con nối dõi. Nếu thái tử thật sự chết đi không con con nối dõi, thì tam hoàng tử và con hắn sẽ là đối tượng được thừa kế ngai vàng trong trường hợp họ không đủ binh lực để giành ngôi sau này.

Đầu độc giết thái tử sẽ dễ bị phát hiện, nên độc mà tam hoàng tử sai người hạ, là để thái tử Duy Khánh dần dần mất đi khả

năng sinh sản. Đó là nguyên nhân vì sao thái tử mãi vẫn không có con. Khi sức khỏe tiên hoàng có dấu hiệu chuyển biến xấu, Lê Ứng Thiên bắt đầu tẩm thêm thuốc độc liều nhẹ vào gối của thái tử, khiến thái tử sức khỏe thái tử từ từ suy yếu. Cuộc chiến giữa thái tử và tam hoàng tử, Lê Ứng Thiên từ sớm đã nắm chắc phần thắng sẽ thuộc về ai.

Hoàng đế Duy Khánh lên ngôi nửa năm, triều chính vừa mới ổn định, thì sức khỏe ngày càng xuống dốc. Lê Ứng Thiên nhân lúc thái hậu đi chùa cầu phúc, tăng thêm liều thuốc độc, để thái hậu không kịp về can thiệp. Trước đó, Lê Ứng Thiên đã tạo tin đồn về việc thái hậu năm xưa vì ghen tuông mà hãm hại mẹ của Lê

Nguyên Phong. Tuy bằng chứng chưa có, nhưng điều đó cũng khiến Duy Khánh lo lắng nếu Lê Nguyên Phong lên ngôi, sẽ đối phó mẹ mình. Vì vậy, cuối cùng khi Duy Khánh băng hà, người được chọn trong di chiếu là Lê Ứng Thiên. Hắn tạm thời không đụng đến thái hậu, vì quá nhiều cái chết, sẽ dễ khiến người khác hoài nghi.

Người duy nhất Lê Ứng Thiên không muốn đối phó, là Lê Nguyên Phong. Thứ nhất là vì tình nghĩa lâu năm, không có Lê Nguyên Phong, hắn sẽ không có được ngày hôm nay. Thứ hai là vì Lê Nguyên Phong bản tính tài tử, thích rong chơi du ngoạn, không có chút hứng thú với quyền lực. Từ lúc tiên đế còn ở ngôi, đến khi

Duy Khánh lên ngôi, Lê Nguyên Phong có dịp đều xin đi sứ nước ngoài, chứ không thích ở Lạc Việt.

Ngày lên ngôi, Lê Ứng Thiên sắc phong cho mẫu phi danh hiệu Linh Thuận hoàng thái hậu. Cuối cùng, hấn đã hoàn thành lời thề thứ nhất. Hấn tự cho phép bản thân về lại tẩm cung của mẫu phi, nay đã là một phế cung hoang tàn. Hàng cây bằng lăng nhỏ bé ngày chỉ cao qua mép tường, nay đã thân cao tán rộng. Hấn ngồi trên cành cây cao nhất. Từ đây, hấn có thể nhìn bao quát toàn cảnh phế cung.

Hấn ngắt một cành hoa, đặt trước cửa phế cung. Ngày nào chưa chiếm được Phồn Lư, hoàn thành lời thề thứ hai, hấn

sẽ không vượt qua bức tường ấy.

Hắn không thể vì ngồi trên ngai vàng mà có thể ngủ quên trong chiến thắng. Ngày này qua tháng nọ, hắn vừa phải giải quyết quốc sự, vừa phải dàn xếp các cuộc tranh đấu trong triều và cả hậu cung. Hắn không phải thánh nhân, cũng có lúc mệt mỏi, cũng có lúc bế tắc. Những lúc ấy, hắn lại tìm đường về phế cung, đi qua những gốc cây bằng lăng.

“Em vẫn đợi, dưới trăng vàng, mây bạc

Nhiều lần ngỡ nghe tiếng kèn lẫn trong
gió cát

Tháp có đôi,

Sao em vẫn lẻ loi

Anh không về, mãi mãi không về...”

Hắn không nghe lầm, đúng là có tiếng hát nhỏ nhỏ phát ra từ phế cung.

Không phải tiếng hát của mẫu phi.

Tiếng hát ấy, đưa hắn về những ngày còn thơ dại. Hắn nhớ bàn tay mềm mại, nhớ những giọt nước mắt của mẫu phi, nhớ cái ôm ấm áp của người.

Hắn ghét mình trở nên mềm yếu.

Người bên trong nghe thấy tiếng bước

chân của hắn, vội im bặt tiếng hát.

“Đừng ngừng lại!” Hắn nói, rồi cảm thấy ngạc nhiên với chính bản thân mình vì đã thốt lên ba tiếng đó.

“Ta không thích hát cho người khác nghe” Người phía bên kia bức tường đáp lại.

Hắn thấy bất ngờ trước giọng điệu cao ngạo ấy, có lẽ nàg ta không biết hắn là ai.

“Cô không biết đây là cấm địa sao, nếu ta báo với ngự lâm quân, cô sẽ bị bắt.”

“Người dám báo sao? Chỗ người đang

đứng, cũng nằm trong cấm địa.”

“ Cô là người Phồn Lư?”

“ Hát tiếng Phồn Lư thì nhất định phải là người Phồn Lư sao?”

“ Sao ban đêm lại đến đây hát một mình?”

“ Người không thấy nguyên nhân quá hiển nhiên sao? Hát ở đây không ai nghe thấy cả. Chỉ vì người mà sau này ta không còn chỗ để hát nữa.”

Tại sao hắn có thể nói nhiều như thế với nàng ta, bản thân hắn cũng không thể giải thích.

“Tiếp tục hát đi, xem như ta không tồn tại.”

“Người phải hứa là không được mở miệng, thở không ra tiếng. Nói tóm lại là hoàn toàn vô hình.”

“Được.”

“Người được nghe ta hát, còn ta không được gì cả. Không công bằng”

Hắn bước một đoạn đến bên cây bằng lăng, ngắt một cành hoa, ném sang phía bên kia vách tường.

“Đã công bằng chưa?”

Đêm nào, hắn cũng đến phế cung. Có hôm nàng ta ở đấy, có hôm không.

Lúc nàng ta đến, hắn muốn hỏi nàng ta ngày mai có đến nữa không, nhưng không thể lên tiếng, vì lời hứa “vô hình”. Hắn chợt nghĩ ra một ý.

Trên bức tường có một lỗ hổng nhỏ. Lần này hắn không ném cành bằng lăng qua nữa, mà luôn nó qua lỗ hổng ấy, vầy vầy.

Khi nàng ta bước đến lấy cành bằng lăng, hắn chụp lấy bàn tay nàng, dùng ngón tay viết chữ lên đấy. Hai người, từ đó, thích cái trò vẽ chữ ấy, dùng để trò chuyện với nhau đủ thứ chuyện trên đời.

Lần đầu tiên, hắn có thể kể với một người những suy nghĩ ngốc nghếch của mình lúc nhỏ, rằng hắn từng ngồi cầu mưa như thế nào, chiêm châu châu ra sao.

Nàng không biết hắn là ai. Hắn cũng không biết nàng là ai. Có lẽ vì thế mà hắn tin nàng.

Ngày ngày, hắn phải mang tám mặt nạ để vương với thế gian. Không gặp nàng, có lẽ hắn cũng quên mất mình thật ra chỉ là một con người.

Chương 88: Ngoại Truyện 2 : Lý Thiệu Minh

H

ắn vừa chớp mắt được một lát, bỗng thấy có vật gì nặng nề đè lên mình.

“Suyt!”

Con bé áo xanh đang ngồi trên người hắn đặt ngón tay lên môi ra hiệu, ánh mắt đầy vẻ bí hiểm.

“Còn mỗi Tâm Nguyệt thôi, chắc nó trốn đâu đây.”

“Chắc nó trốn dưới bàn.”

“Không thấy, hay nó trốn trong phòng?”

“Tìm thử xem, không thể để nó lần nào cũng thắng.”

Bọn trẻ xôn xao ngoài hành lang, khiến hấn không tài nào ngủ tiếp được. Hấn cố nhắm mắt, gạt đi tiếng ồn bên ngoài, nhưng con bé kia rúc trong chăn nằm cạnh hấn cứ nhúc nhích mãi, khiến hấn nhột không chịu nổi.

“Vào đây tìm thử xem.”

“Ày, đây là phòng của anh Kiến Minh, anh ấy đang bị bệnh, nhỏ tiếng thôi.”

“Ừ.”

Bọn trẻ đi vòng vòng trong phòng, tìm khắp gầm bàn, tủ áo, cả gầm giường cũng chui xuống. Tìm mãi không thấy, cuối cùng cũng bỏ đi.

Từ đầu đến cuối, hắn đều nhắm mắt, vờ như đang ngủ.

“Cảm ơn anh!” Con bé vùng khỏi chăn, đập lên người hắn, nhảy xuống đất, mở cửa sổ leo ra ngoài.

Từ bé đến lớn, hắn thân thể ốm yếu. Mọi người trong nhà biết thế, đều ưu ái cho hắn, chưa một ai từng hành xử thô bạo

với hấn.

Hấn chưa từng bị đê, bị đập lại càng không.

Đến tối, người hầu gọi hấn ra ăn cơm cùng cả nhà. Bình thường hấn đều ăn trong phòng, nhưng không mấy khi gia đình của cậu đến thăm, hấn cũng nên tỏ chút lòng tôn kính.

“Kiến Minh nhà ta càng lớn càng khôi ngô tuấn tú, sau này không biết làm bao cô điệu đứng đây.” Cậu hấn nói xong thì cười hà hà, gấp miếng đùi gà bỏ vào chén hấn.

Hấn lễ phép gật đầu nói cảm ơn.

“Con muốn đùi gà cơ...” Con bé áo xanh lắc lắc hai vai.

“Trong chén con còn những ba cái đùi, đòi hỏi gì nữa?” Cậu hấn quay sang phía con bé, tuy là nạt, nhưng giọng điệu cũng khá nhẹ nhàng.

“Nhưng miếng của con không có da.”

“Cái con bé này, không phải lúc này chính con không muốn ăn da vì sợ béo sao?”

“Anh Kiến Minh, ba miếng đổi một miếng, không phải lúc nào cũng có giá này đâu.” Con bé rướn người chìa chén

của nó ra trước mặt hấn.

Cả nhà điều phá lên cười.

Cậu hấn là dân buôn đồ cổ. Có một lần đến thăm tiệm của cậu, từ sáng đến chiều, hấn ngồi nhăm tính cậu hấn nói với khách cái câu “ Không phải lúc nào cũng có giá này đâu.” không dưới một trăm lần.

Đây là lần thứ ba hấn gặp Tâm Nguyệt. Lần thứ nhất là ngày thôi nôi nó, lúc đó hấn bảy tuổi, chưa bao giờ có em, nên cũng muốn bế thử. Ngặt nôi hấn vốn tay chân yếu ớt, mà con bé thì quá nặng, nên hấn suýt đánh rơi. Lần thứ hai là lúc hấn đến nhà cậu, con bé lúc ấy được hai tuổi,

lúc nào cũng chạy cứ như bị chó rượt phía sau, không biết đã làm vỡ bao nhiêu chiếc bình cổ.

Khi phụ thân hấn qua đời, cậu hấn có ý bảo mẹ con hấn dọn về sống với gia đình cậu, nhưng mẹ hấn từ chối, vì không muốn đóng cửa tiệm gạo. Đường xá xa xôi, hấn ít gặp gia đình cậu cũng là vì thế.

“Xem ra Tâm Nguyệt để ý Kiến Minh rồi nha.” Anh hấn đặt đĩa xuống, quay sang cậu hấn, nửa đùa nửa thật. “Cậu à, hay nhà cháu cũng ‘gả’ nốt Kiến Minh sang đó nhé.”

Anh hấn bị mẹ dùng đĩa cả khê lên tay

một cái rõ đau. Nhưng hấn biết, ý của mẹ và cậu, cũng là như thế.

Cậu hấn làm ăn phát đạt, nhưng nhà lại không có con trai, chỉ có bốn đứa con gái. Nghe nói tình cảm vợ chồng của cậu rất tốt, nên cậu hấn cũng không có ý định lấy tiểu thiếp để kiếm một người nối dõi tông đường. Vì thế, từ hồi anh hấn lên mười, đã được cậu và mẹ hấn cho đính ước với Tâm Ngân, tức con gái đầu lòng của cậu. Không ai nói, nhưng hấn cũng đoán được, mẹ hấn cũng định sẵn cho hấn lấy em họ của mình.

Trong đầu hấn, chuyện kết hôn cũng không có gì to tát lắm, ai mà chẳng phải kết hôn. Nhưng nghĩ đến việc người hấn

phải cưới là Tâm Nguyệt, hấn len lén thờ dài.

Con bé ấy năm nay bốn tuổi, miệng như sáo, chân như sóc, không lúc nào ngồi yên, chẳng khi nào hết trò nghịch phá. Tuy vậy, nó rất biết lấy lòng người lớn, giỏi trò nịnh bợ, nên ai cũng thích nó.

Trừ hấn, hấn ghét ồn ào.

Cưới một người như thế về nhà, đêm làm sao ngủ.

Luật pháp Lạc Việt không cho phép anh em họ lấy nhau, nhưng gia đình hấn vẫn giữ truyền thống do tổ tiên để lại. Hơn nữa, không ai biết mối quan hệ huyết

thông giữa mẹ hấn và cậu hấn. Ai hỏi, mẹ hấn cũng bảo đó là gia đình ân nhân, năm xưa giúp vốn cho nhà hấn mở tiệm gạo.

Hấn vốn ít nói. Mẹ bảo sao, hấn nghe vậy, không hỏi gì thêm. Dù sao, hấn cũng ít tiếp xúc với người ngoài. Hấn còn nhỏ, lại hay bệnh tật, nên vẫn chưa ra tiệm gạo phụ giúp mẹ và anh. Đến năm mười tuổi, mẹ và anh hấn mới nói rõ cho hấn nguyên nhân. Mẹ và cậu hấn vốn họ Trần, gia đình bị người ta ám hại nên mới phải đổi sang họ Phạm. Chả trách trong cái trí nhớ trẻ con của hấn, thì mẹ hấn tên là Trần Ngọc Hoa, mà sau này hỏi lại, mẹ cứ bảo tên mẹ là Phạm Ngọc Thu, giấy tờ cũng đều là họ Phạm. Cũng cái năm mẹ hấn đổi họ, gia đình hấn và gia đình

cậu ly tán, mỗi nhà sang một tỉnh khác nhau.

Tết năm ấy, mẹ con hấn đóng cửa tiệm gạo, khăn gói sang nhà cậu, bởi ngoài cậu ra, nhà hấn chẳng còn họ hàng nào khác. Con bé Tâm Nguyệt kia, chẳng biết ăn nhăm cái gì, tiếp đãi hấn vô cùng nồng hậu, cử chỉ không biết học từ ai mà dịu dàng hết mực, khiến mọi người đều trêu là nó phải lòng hấn rồi. Một tiếng cũng ‘anh Minh’, hai tiếng cũng ‘anh Minh’. Nhà là nhà của nó, hấn muốn trốn nó cũng chẳng biết đường.

Đêm ấy, con bé cứ nằng nặc đòi hấn dắt đi mua kẹo, vì đầu ngõ có con chó rất to. Là anh lớn, lại mang tiếng “vị hôn phu”,

hắn đành tặc lưỡi dắt nó đi.

Phố phường đông đúc, hắn lạc nó mấy lần, đến giữa đêm mới dắt được nó về nhà, cứ lo bị mắng.

Căn nhà yên ắng một cách kỳ lạ. Hắn linh cảm có điều gì đó chẳng lành.

Mùi của máu...

Toàn bộ người thân của hắn, nằm la liệt dưới sàn. Hắn chạy đến bên từng người, từng người một, không ai còn thở.

“Thiếu gia, tiểu thư, chạy mau!”

Ông quản gia già thình lình xuất hiện sau

lưng hấn, mặt mũi đầy tro, kéo tay hấn, xốc Tâm Nguyệt lên vai, chạy ra khỏi nhà.

Đầu hấn trống rỗng.

Trong một đêm, hấn mất tất cả người thân.

Sau bốn ngày bôn ba, ai nấy đều đã mệt rũ rời. Ông quản gia thậm chí không dám thuê quán trọ, ba người phải nghỉ lại ở miếu hoang.

“Thiếu gia, vương thất họ Trần chỉ còn lại mỗi cậu và tiểu thư thôi. Lão bộc không biết có thể sống được bao lâu để bảo vệ hai người. Hôm nay, lão phải kể

hết cho cậu nghe. Lão bộc không mong cậu đi trả thù, nhưng ít ra để sau này cậu không nhận giặc làm cha, nhận thù làm bạn.”

...

Sáng hôm sau, họ lại tiếp tục chạy. Không ngờ đã chạy xa như thế vẫn không tránh được người của triều đình lùng sục. Ông quản gia chỉ hấn đường đến căn nhà bí mật của họ Trần trên núi, rồi một mình đi đánh lạc hướng bọn lính để hấn và Tâm Nguyệt chạy trốn.

Ngôi nhà bí mật ấy thực ra chỉ là một túp lều, nhưng căn hầm bên dưới là một kho tàng đầy châu báu, binh thư, bí kiếp võ

thuật mà tổ tiên hấn đã cất công lưu giữ.

Tâm Nguyệt, từ cái đêm định mệnh ấy, không nói một lời, ánh mắt vô hồn.

Tại sao tổ tiên hấn đã cố lẩn tránh, chấp nhận từ bỏ vương quyền, mà sinh mạng cũng không thể bảo toàn?

Tại sao gia đình hấn đã cố mai danh ẩn tích, sống đời dân dã, mà vẫn bị đuổi cùng giết tận?

Hấn đứng trên đỉnh núi, bế Tâm Nguyệt trước ngực, nhìn qua những dãy núi xanh trùng điệp phủ sương, những con sông uốn lượn quần lấy những cánh đồng vàng rực,

“Tâm Nguyệt, sẽ có một ngày, tất cả mọi thứ em có thể nhìn thấy đều thuộc về em.”

Suốt một năm trên núi, ngày ngày hấn đều chuyên tâm vừa đọc sách vừa luyện võ, cơ thể cũng vì thế mà khoẻ mạnh nhiều. Hấn là hậu nhân duy nhất của họ Trần, hấn còn phải bảo vệ Tâm Nguyệt, hấn không được phép làm kẻ yếu.

“Tâm Nguyệt, chúng ta xuống núi mua quần áo mới chịu không?”

Con bé không đáp. Một năm rồi, nó vẫn

không mở miệng. Hắn sợ nó sẽ không bao giờ nói lại được.

Đường từ chỗ hắn đến thị trấn khá xa. Khi trở về, hắn sợ Tâm Nguyệt mệt nên dừng chân nghỉ lại giữa rừng một chút.

“Ăn bánh đi, anh đi lấy nước.” Hắn đưa chiếc bánh nướng cho Tâm Nguyệt.

Lúc hắn trở lại, Tâm Nguyệt ngồi bó gối bên gốc cây. Bên cạnh nó, có một thằng bé trạc tuổi hắn cầm chiếc bánh nướng ăn ngấu nghiến.

“Cha tao có rất nhiều tiền, sau này ta tao sẽ trả lại gấp mười.” Thằng bé nói.

Hắn nhìn thẳng bé kia từ đầu đến chân, không có vẻ gì là người có tiền. Dù có đèn bù gấp trăm gấp ngàn lần đi nữa, việc nó giật bánh của Tâm Nguyệt cũng không thể tha thứ.

“Mày đừng có thấy tao vậy mà làm...”

Thằng bé thấy hắn có vẻ không tin, bắt đầu huyền thuyên ngồi kể chuyện về góc gác của mình.

“Cậu chưa gặp cha mình lần nào, làm sao ông ấy biết mà nhận cậu?” Hắn hỏi với vẻ đầy thân thiện.

“Trước khi chết mẹ tao có đưa miếng ngọc này, bà ấy bảo nhìn thấy miếng ngọc

là lão ấy sẽ nhận ra ngay.”

“Ra là vậy.” Hấn mỉm cười. Sau đó, rút con dao găm luôn thủ sẵn trong người, đâm thẳng vào tim người đối diện.

Tháo miếng ngọc trên cổ thằng bé nọ, hấn quay sang, thấy Tâm Nguyệt đang trốn sau gốc cây, dùng hai tay che mặt.

Hấn liếc nhìn bộ y phục lấm tẩm máu của mình, liền hiểu ra mọi chuyện. Tâm Nguyệt vẫn còn ám ảnh chuyện ngày ấy. Nó sợ máu.

Chôn xong cái xác, hấn lấy ra bộ y phục mới mua mặc vào người, bế con bé lên:

“Chúng ta sẽ có nhà mới.”

“Ừm.”

Hắn không tin vào tai mình, hỏi lại:

“Chúng ta đi đâu?”

“Nhà mới.” Con bé đáp.

Khoé môi hắn khẽ cong lên, như một nụ hoa đầu xuân đang dần dần bùng nở.

Nếu biết giết một mạng người có thể khiến Tâm Nguyệt nói chuyện trở lại, hắn đã sớm khiến tay mình nhuốm máu.

...

Trở về lều lấy một ít bạc, hấn và Tâm Nguyệt bắt đầu khởi hành đến kinh thành. Đúng như thằng bé kia nói, thấy miếng ngọc, người đàn ông ấy liền nhận ngay hấn là con.

Loại người vì sắc đẹp mà bỏ vợ già ở quê như ông ta, nay bị tuyệt tử tuyệt tôn, hấn thấy cũng không có gì đáng thương cảm.

Hấn bảo rằng Tâm Nguyệt là em họ của hấn, muốn ông ta cũng nhận con bé làm con. Đồng thời, hấn yêu cầu ông ta gọi hấn là Thiệu Minh, lấy lý do thầy bói ở quê khuyên đổi tên để dễ nuôi. Từ đấy, hấn trở thành Lý Thiệu Minh – con trai

độc nhất của hiệu buôn gỗ nhà họ Lý.

Tám năm sau, người cha hờ của hắn sau một đêm bỗng dưng đột tử bởi cơn đau tim nặng. Hắn đủ lông đủ cánh, thừa kế số tài sản đang sinh sôi nảy nở, từng bước từng bước trở thành thương gia giàu có nhất Lạc Việt từ trước đến giờ.

Chương 89: Lê Ứng Thiên – Relax

1

/ Chuyện về chiếc khăn choàng

Đêm nay chẳng hiểu sao Lê Ứng Thiên không ngủ được. Tấu chương cũng đã phê duyệt xong, hắn đành lấy vài quyển sách ra đọc giết thời gian vậy.

Quyển hắn đang đọc là “Thiên hạ kỳ tình”, một trong ba quyển tiểu thuyết diễm tình nổi tiếng nhất hiện nay. Dùng vài chữ đơn giản để miêu tả, thì đó là một quyển tiểu thuyết diễm tình lâm ly bi đát.

Cách đây mấy năm, thể loại tiểu thuyết này bỗng nở rộ như hoa mùa xuân. Mỗi lần xuất bản là người người lại giẫm đạp nhau tranh mua cho bằng được, đến nỗi tiên đế lo ngại ảnh hưởng đến thuần phong mỹ tục, phải ra lệnh cấm. Quyền này là hấn sai một mật thám mua về. Đảm bảo thần không hay, quỷ không biết, gián điệp càng không đánh hơi ra. Chuyện này mà đồn ra ngoài, còn gì là mặt mũi đế vương!

“Thiên hạ kỳ tình” ra đời cách đây cũng đã ba chục năm tròn, nhưng nay vừa tái bản đã hết hàng. Hấn chọn quyền này vì nghe nói nhân vật nam chính là một hoàng đế, tức là cũng có chút liên hệ với

hắn. Đạo gần đây không hiểu sao có chút thời gian rảnh là trong đầu hắn lại hiện lên hình ảnh Trần Lâm Nguyệt, nhớ rõ đến từng cử chỉ của nàng ta. Hắn sức nhớ đến thời gian còn bé, lúc ở chung với các cung nữ già ở hậu cung. Khi ấy không thể đến thư viện đọc sách nên ngày ngày hắn đành lấy tạm mấy quyển tiểu thuyết diễm tình ở chỗ họ ra tập đọc cho nhớ mặt chữ. Lúc ấy loại sách này vẫn chưa bị cấm. Hắn thấy biểu hiện giờ khá giống với những gì từng được miêu tả trong ấy, nên hắn muốn đọc thử một bộ diễm tình khác, tìm có một nhân vật thân thể giống giống mình, xem có phải là mình đang yêu không.

Cuối cùng cũng đọc xong.

Nhảm nhí, hoàn toàn nhảm nhí!

Làm gì có chuyện một đế vương lãnh khốc vô tình mà khi yêu một phi tử nhan sắc tầm thường lại trở nên dịu dàng và trẻ con như thế. Cái gì mà thức đêm làm đèn lòng tặng nàng? Cái gì mà giả bệnh để được nhìn gương mặt lo lắng của nàng? Thật là làm mất mặt đáng quân vương! Một quyển sách nhảm nhí còn hơn quả bí!

- Bẩm thánh thượng, người của Trường Lạc cung vừa mang đến một chiếc khăn choàng, báo là của hoàng hậu tặng người.

- Mang vào.

Viên thái giám mang chiếc khăn vào, cẩn thận đặt trên bàn rồi lui ra.

Lê Ứng Thiên cầm lấy chiếc khăn, ngó ngang ngó dọc. Sau khi biết chắc từ cửa chính đến cửa sổ đều bị đóng, hắn mới tiến lại phía chiếc gương.

Đứng trước gương, hắn choàng khăn vào cổ, phát hiện vẻ mặt mình có chút kì lạ. Môi hắn hơi cong lên một tí, mắt hơi khép lại một tí, muốn dừng mà không dừng được. Hắn nhìn xuống chiếc khăn, vuốt ve từng đường chỉ. Sau đó, lại kéo nó lên, ngửi ngửi. Đến khuya, hắn trùm khăn lên mặt mà ngủ.

Nhưng hắn vẫn không ngủ được. Trần Lâm Nguyệt đan khăn cho hắn thật ra là do hắn bắt buộc. Nàng ta thật sự có nghĩ đến hắn lúc đan khăn không? Trong lòng nàng ta, hắn và hoàng đế của hắn, ai quan trọng hơn ai?

Lê Ứng Thiên ngồi dậy, đến bên chiếc bàn cầm xấp tấu chương lên.

- Yêu ta, không yêu ta, yêu ta, không yêu ta...- Vừa nói, hắn vừa rút từng tờ tấu chương bỏ xuống bàn.- Yêu ta?

Hắn hớn hở, rồi mặt chợt xụ xuống.

- Không được, rõ ràng mình biết trước số tấu chương hôm nay là số lẻ.

Thế là hấn đi chuyển sang đếm sách, đếm bút, đếm giấy, đếm hoa văn... đếm đến sáng.

2/ Câu chuyện về “ The most wanted man”

Lê Nguyên Phong là người đàn ông được ngưỡng mộ nhất Lạc Việt, không ai là không biết điều này. Lê Ứng Thiên thấy đó là một danh hiệu phù phiếm, nhưng nghĩ đến việc mình là vua mà nhiều người muốn nâng khăn sửa túi cho hoàng đế hơn cho mình cũng có một chút tủ thân.

- Rốt cuộc là tại da mình đen hay tóc

mình xoắn? – Hấn ngồi ngẫm nghĩ.

Hấn nhớ ra, lúc nhỏ hoàng đệ thường nghịch tóc của hấn. Chắc mái tóc xoắn của hấn là điểm khác người, khiến người ta không thích hấn.

Sau ngày yến tiệc quyền góp cho dân bị thiên tai, hấn tại hậu cung lấy danh trưởng cung nữ len lén mở ra một cuộc bình chọn “Người đàn ông hoàn hảo”, đàn bà con gái trong cung đều được quyền bỏ phiếu bầu.

Kết quả, hấn được hơn Nguyên Phong một phiếu, nghiêm nhiên lĩnh giải quán quân. Tuy ngoài mặt hấn phớt lờ, nhưng trong lòng cực kỳ phấn khởi.

Hôm sau, Hạ Vy lại gặp Lê Nguyên Phong ở Phong Nguyệt đình. Dĩ nhiên, lúc này, cung nữ lại bị điều đi cách xa vài thước.

- Nguyên Phong, người có biết hoàng đế đã soán ngôi vị người đàn ông được yêu thích nhất của người chưa?

- Biết rồi.

- Không buồn sao?

- Ta biết trước, chính ta bảo các cung nữ bỏ phiếu cho hoàng huynh mà. Tội nghiệp, huynh ấy không nói ra, nhưng ta biết huynh ấy mặc cảm về mái tóc của

mình.

- Mái tóc? Ta thấy tóc hắc rất tuyệt đó chứ!

Lê Ứng Thiên đứng sau thân cây, tuy buồn vì biết được chân tướng việc bình chọn, nhưng nghe hoàng hậu khen mái tóc của mình thì cực kỳ thích chí.

- Tóc hắc rất giống sợi mì.

- Ta thấy giống vòng nhang trong chùa hơn.

- Mì xào chứ.

- Vòng nhang.

- Mi.

- Nhang.

Lê Ứng Thiên làm làm lũi lũi bước về
Hưng Long cung.

- Các người nhớ đây, các người chà đạp
nỗi đau của trăm đầy. Từ nay, trăm sẽ trở
nên lạnh lùng và tàn nhẫn.

Chương 90: Vampire – Relax

1

/ Vampire dạy vợ

Năm ấy, Lâm Nguyệt vừa tròn bảy tuổi. Lý Thiệu Minh nghĩ, đã đến lúc cho con bé học chữ là vừa. Nữ nhân họ Trần, không những phải chữ nghĩa tinh thông, mà binh pháp, võ công cũng phải vững vàng. Không bắt đầu ngay từ bây giờ, sau này sẽ trở thành áp lực cho con bé.

Thế nhưng, từng vị, từng vị gia sư cứ không hiểu vì có gì, sau ba ngày đều vội vã cuốn gói mà đi.

Lý Thiệu Minh thấy không ổn, nên tìm cách nhỏ nhẹ khuyên răn.

- Lâm Nguyệt, là gia sư không hợp ý em, hay là em vốn không thích học ? – Hấn đặt quyển sách xuống bàn, ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh bên con bé.

- Thiếp không thể nào để những người như thế dạy mình. – Lâm Nguyệt phóng từ trên ghế lên bàn, lười nhát dùng đưa hai chân. – Mà thiếp đã bảo với chàng thế nào? Khi chỉ có hai người, phải đổi cách xưng hô.

Hấn len lén thở dài khó xử. Từ trước đến giờ, Lâm Nguyệt chỉ chịu nhu, không chịu

cương. Chỉ tại hấn luôn sợ con bé tổn thương, nên nuông chiều hết mực.

- Vậy nói cho ta biết, họ có điểm nào không hợp ý nàng ?

- Quá xấu, quá thô, quá bẩn. Mũi, không cao như mũi chàng. Da, không mịn như da chàng. Hơi thở, không thơm tho như hơi thở chàng.

- Lâm Nguyệt, sao lại mang những đặc điểm ấy ra mà đánh giá nam nhân ?

- Thế có thể dùng nó để đánh giá nữ nhân ? – Con bé giương đôi mắt trong veo nhìn hấn.

- Ừm, có thể nói là vậy.

- Tại sao ?

- Nam nữ hữu biệt.

- Khác nhau thế nào ? Chẳng phải cũng là người cả sao ? Cũng ăn cơm, cũng uống nước cả mà.

- Lâm Nguyệt, chẳng lẽ mẫu thân nàng chưa từng nhắc qua sao...- Hấn nói, có vẻ bối rồi. – Nam nữ, bẩm sinh cơ thể vốn đã khác nhau.

- Đúng là mẹ có nói. – Con bé chậm rãi bước đi vòng quanh chiếc bàn, có vẻ nghĩ ngợi. – Nhưng từ bé đến giờ thiếp

chưa từng nhìn qua cơ thể nam nhân nào cả, nên cũng không biết rõ khác biệt chỗ nào.

Bao nhiêu sổ sách, kế hoạch bán hàng của nhà họ Lý, cũng không khiến hắn phải nhọc công như vậy.

- Ngực của nữ nhân lớn hơn ngực nam nhân. – Hắc bất đắc dĩ lên tiếng.

Lâm Nguyệt chớp chớp mắt, lấy tay sờ sờ ngực mình, rồi lại sờ sờ ngực hắn.

- Không đúng, ngực của thiếp đâu có lớn hơn ngực chàng.

- Khi trưởng thành sẽ lớn hơn. – Hắn

lặng lẽ gặt tay con bé xuống.

- Cứ xem là vậy đi, nhưng hiện tại thì thiếp và chàng không có gì khác nhau, tại sao vẫn không chịu ngủ chung với thiếp như khi chúng ta còn ở sơn động ? – Con bé vừa nói, vừa leo lên đùi hấn ngồi, hai tay táy máy vò vò tay áo hấn.

- Ngoài ngực ra, nam nữ vẫn còn có điểm khác nhau. – Hấn càng lúc càng thấy mình bị đưa vào tuyệt lộ.

- Khác nhau thế nào ?

- Giọng nam trầm, giọng nữ thanh.

- Thiếp cũng có thể nói giọng trầm. –

Vừa nói, con bé vừa ấn tay lên yết hầu, giả giọng ồm ồm.

- Lâm Nguyệt, nà^{ng} đừng ép ta ! – Hắⁿ xấu hổ quay mặt sang hướng khác.

- Khoan đã...- Mắ^t con bé sáng rực lên, quay ra phía sau, bàn tay nhỏ nhắⁿ nhẹ nhàng đập đập vào ngực hắⁿ. – Thiếp nghĩ ra rồi.

- Nà^{ng}...nà^{ng} nghĩ ra cái gì ?

Con bé phóng xuống đất, tay vẫn đặt trên ngực hắⁿ.

- Điểm khác biệt không nằm ở trên, thì chỉ có thể là nằm ở dưới. – Vừa nói, nó

vừa nhanh như chớp đưa tay xuống hạ thân của hắn. – Biết ngay mà, chính là chỗ này đây. – Nó nói đầy phần khởi.

Hắn đứng phắt dậy, nghiêm mặt,

- Nàng...đừng có quá đáng !

Khuôn mặt đáng yêu xụ xuống, đôi mắt long lanh bỗng chốc ngập oà trong nước.

- Đừng khóc, ta không cố ý lớn tiếng với nàng. – Hắn cúi xuống vỗ vỗ lên lưng con bé.

Lâm Nguyệt chẳng những không nín, mà còn khóc thê lương hơn.

- Nàng muốn ta làm thế nào thì nàng mới chịu nín đây ? – Hấn vừa nói vừa xoa xoa tóc con bé. – Nói đi, cái gì ta cũng hứa với nàng.

- Hứa rồi đó nha !

Dưới ánh chớp chói loà của một đêm trời quang mây tạnh, hấn thấy tiểu thiên tiên của hấn có ánh nhìn của một tiểu yêu.

Chú thích:

Theo Bí đạo thì vì thời Trần nhiều lần phải chống giặc ngoại xâm, nên các công chúa dù là nữ vẫn học võ và binh pháp để khi cần thiết thì có thể bảo vệ bản

thân hay ra trận.

2/ Trình tiết của Vampire đã bị cướp đi như thế nào ?

Lý Thiệu Minh, văn võ song toàn, tài mạo xuất chúng, khí thế bất phàm, tiền tài như núi.

Trần Lâm Nguyệt càng nghĩ, càng thấy nguy cơ vị hôn phu của mình bị người khác phổng tay trên mỗi lúc một cao, dù tính đi tính lại, những người có thể tiếp xúc với chàng ta, nếu không phải nam nhân, thì cũng là nữ nhân già.

Hắn là của nàng. Từ nhỏ, nàng đã sớm tuyên bố quyền sở hữu. Dòng giống cao

quý của họ Trần, đâu thể nào ban phát bừa bãi cho thiên hạ.

- Lâm Nguyệt...- Lý Thiệu Minh đẩy cửa bước vào – Không phải lúc nào nàng cũng có dịp về nhà, ta đã sai người làm cho nàng món chè mà nàng thích nhất.

Nàng nắm lấy tay hắn, mạnh mẽ kéo hắn đến bên giường.

- Thiệu Minh, năm nay thiếp đã mười lăm tuổi rồi.

- Ừm.

Tuy hắn ít tiếp xúc với nữ nhân, chung đụng với họ còn là chuyện chưa từng,

nhưng nhìn ánh mắt của Trần Lâm Nguyệt, hắn cũng đoán lờ mờ được ẩn ý của nàng ta.

- Chàng có thể “ăn” thiếp được rồi. – Nàng nói, đầy tự hào nhìn hắn.

- Không được, mười lăm tuổi vẫn còn nhỏ lắm. – Hắn đáp, cảm thấy việc chăn gối với một thiếu nữ mười lăm tuổi thật là tội lỗi.

- Vậy thì thiếp “ăn” chàng. Chàng năm nay đã hai mươi hai, đừng bảo với thiếp là chàng còn nhỏ. – Vừa nói, nàng vừa nhanh tay tháo thắt lưng cho hắn.

- Khoan...khoan đã...- Hắn giữ tay nàng

lại – Ta trước nay chưa từng làm qua việc này, cần phải có thời gian nghiên cứu.

Hắn không nói dối. Từ trước đến giờ, thời gian của hắn nếu không phải dùng cho việc học, thì cũng là cho việc quản lý kinh doanh. Nữ sắc là thứ hắn chưa bao giờ biết đến.

- Đừng lo, thiệp đã có chuẩn bị.- Nàng lôi từ dưới gối ra một xấp cung xuân đồ – Cứ nhìn hình mà làm, không phải trước đây chàng học võ cũng thế sao ?

- Làm sao có thể so sánh việc này với võ công, vả lại, dù là võ công, cũng cần phải học tâm pháp chứ không phải chỉ

nhìn hình. – Hấn nói, tận dụng hết mọi đường thoái thác.

- Thiếp lo xa, quả không sai. – Nàng lôi ra thêm bốn năm quyển tiểu thuyết diễm tình, lật lật, chỉ vào những trang đánh dấu – Chàng nhìn đi, mấy quyển này miêu tả, có phải phải là rất tử mĩ không ?

Không thềm chờ phản ứng từ phía Lý Thiệu Minh, nàng đã rút phăng thắt lưng của hấn vút xuống nền nhà, hung hăng lột từng mảnh vải trên người hấn.

Hấn võ công cao cường thì thế nào ? Ông bà xưa đã dạy: “Bụt nhà không thiêng”. Từ trước đến giờ, hấn luôn là người bị nàng bắt nạt.

- Yên tâm, thiếp không làm chàng đau đâu.

- Lâm Nguyệt, chỉ sợ người đau là nàng, không phải là ta.

Nàng ấn hấn xuống giường, kĩ lưỡng quan sát,

- Chàng thật sự chưa từng qua tay yêu nữ nào ?

Hấn gật đầu khẳng định.

- Nếu ta phát hiện trình tiết của chàng sớm đã bị một yêu nữ nào đó cướp đi, ta nhất định sẽ không tha cho chàng. – Lâm

Nguyệt giờ lên hai ngón tay, nghiêm mặt nhìn hấn.

Lý Thiệu Minh nhìn bộ dạng của nàng, bất giác không kềm chế được, mỉm cười.

Trần Lâm Nguyệt ngẩn ngơ nhìn nụ cười mê hoặc của hấn. Đã mười năm rồi, nàng chưa bao giờ thấy hấn cười.

Nàng áp mặt vào ngực hấn, thì thầm,

- Chàng có còn nhớ lúc thiếp sáu tuổi, chàng từng bảo rằng, nếu biết trước giết người có thể khiến thiếp nói trở lại, chàng đã khiến tay mình nhuộm máu người từ sớm ?

- Ừm. – Hấn đưa tay vuốt tóc nàng.

- Còn thiếp, nếu biết trước cưỡng bức chàng có thể khiến chàng cười, thiếp đã sớm đoạt đi sự trong trắng của chàng.

Nàng ngược lên nhìn hấn, bắt gặp một ánh mắt nhu tình, một nụ cười dịu dàng đáng yêu,

- Vậy thì hãy khiến ta cười nhiều một chút.

Hấn trở người, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua mái tóc nàng. Yếm và váy của nàng thoáng chốc đã không còn trên người chủ.

Đôi môi hần say đắm tận hưởng vị ngọt từ hai cánh hoa đào, dịu dàng mà mãnh liệt cuốn lấy lưỡi nàng, sóng tình cuộn cuộn xâm chiếm tâm trí hần.

Thế gian này, đối với hần, chỉ có nàng. Mười năm trước là thế, sau này mãi mãi là như thế, huống chi là giữa khoảnh khắc ái ân ngây ngất lửa tình.

Nàng mười đầu ngón tay bầu chặt vào lưng hần, khoé mắt lấp lánh lệ tuôn tràn. Nàng hận hần, hận hần đã khiến nàng đau đớn, đã khiến nàng điên đảo. Hận hần đã khiến nàng biết rằng cuộc đời này mình sẽ không thể nào nghĩ đến bất kì nam nhân nào khác.

Nàng nhìn hắn bằng ánh mắt vừa ngượng
ngùng e thẹn, vừa kiêu mị mơ màng. Hắn
mỉm cười, đáp lại nàng bằng một nụ hôn
nồng cháy. Bao nhiêu giọt nước mắt của
nàng, hắn đã sớm uống cạn từ lâu.

- Có muốn nhìn ta cười thêm một chút ?
– Hắn nhè nhẹ cọ cằm vào đôi má ửng
hồng nóng bỏng.

Nàng không đáp, chỉ bá đạo cắn lấy đôi
môi hắn.

Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim.

Chương 91: Cuộc Tranh Tài Của Các Sói Ca

C

hào mừng quý vị khán giả đã đến với chương trình giao lưu của “Hoàng cung kỳ ngộ” hôm nay. Sau một thời gian tiếp cận một cách thân thiết với hoàng hậu, hoàng đế Lê Ứng Thiên của chúng ta đã vô cùng rộng rãi mà chi tiền tổ chức chương trình này, nhằm đánh bóng tình yêu của mình, mặc cho quốc khố có khả năng bị cạn kiệt vì dạo này vương gia bòn tiền đi mua đồ chơi nhiều quá.

MC của chương trình, tức là Bí, kiêm luôn tác giả, vì để bảo đảm cái mạng con

con này, trước khi bấm máy đã xin xỏ được cái kim bài miễn tử từ hoàng đế, cùng cái hợp đồng “Không giết, không đầu độc” từ đệ nhất phú thương. Riêng vương gia, nhìn mặt ngây thơ thế chắc không đến nỗi ra tay ám toán MC đâu nhỉ.

: Xin quý vị khán giả cho một tràng pháo tay để đón chào ba thí sinh của cuộc thi hôm nay, Lạc Việt hoàng đế Lê Ứng Thiên, Tĩnh Quốc vương Lê Nguyên Phong, và Lạc Việt đệ nhất phú thương Lý Thiệu Minh, hay còn được nữ chính ưu ái gọi là Vampire.

Vừa nghe đến chữ “ưu ái” từ miệng MC, Ứng Thiên liền quay ngoắt lại ánh mắt

hình viên đạn nhìn ông anh vợ của mình, mặc dù chữ hiệu “Vampire” là cái mô tê gì cả.

: Xin quý vị khán giả tiếp tục cho một tràng pháo tay đón tiếp nữ chính của chúng ta, hoàng hậu Lạc Việt XXX.

Một chiếc hài đỏ thình lình bay vào mồm Bí.

: Bí kia, sao lại có chữ XXX ở đây ?

nói thầm vào tai HV : Cô không phải Trần Lâm Nguyệt, nhưng chưa đến lúc tiết lộ cô là Phan Hạ Vy, thì tôi phải dùng một chữ X để thay cho mỗi chữ trong cái tên cô để đảm bảo bí mật đó

mà.

3 chàng kia không biết bản chất vấn đề, trước là thấy HV chọi giày Bí, sau là thấy miệng Bí kề má HV nhìn giống kiss quá, liền ý tưởng lớn gặp nhau đồng loạt ném giày về phía Bí.

sùng sở quay lại nhìn 3 soái ca: Tôi là tác giả, ai đắc tội với tôi là tay nữ chính cũng không được nắm đầu !

Sân khấu im phăng phắc, 3 soái ca ngồi yên trên ghế, gương mặt ngây thơ đến phát sợ, đặt hai tay ngay ngắn lên đùi, nhìn ngoan như các bé mới vào mẫu giáo.

: Sau đây là nội dung cuộc thi, nữ chính sẽ được MC hỏi 3 câu hỏi, sau mỗi câu hỏi được đọc lên, cả 3 thí sinh của chúng ta và nữ chính đều phải ghi câu trả lời vào tấm bảng trước mặt mình, nhớ đừng cho ai thấy, cứu kẻ thù tức là giết bản thân. Cuộc thi này là để xem ai là người hiểu nữ chính nhất. Khi MC hét lên “Giai!” thì cả 3 anh đồng loạt giơ bảng lên cho khán giả xem, hiểu chưa ?

Không một tiếng đáp lại, chỉ có 4 đôi mắt nhìn Bí như nhìn sinh vật lạ.

: Sau đây là câu hỏi thứ nhất, “ Khi đi đến chỗ mua sắm, nữ chính của chúng ta sẽ hướng ánh mắt về phía nào lâu nhất ?”

UT cau mày nhăn trán, nhớ đến kỉ niệm ở
phế cung với nàng, mỉm cười mà ghi vào
bảng hai chữ *gì đó*

Vampire cười nhạt, nhớ đến sở thích từ
bé của nàng, đã chắc lắm mình là người
thắc cuộc, ghi vào một chữ *gì đó*

NP ngồi ở giữa, liếc qua UT một cái,
liếc qua Vampire một cái, rồi mới ghi
vào bảng một chữ *gì đó*.

: Giai !

Ba soái ca nhanh như chớp giơ bảng lên.

UT nở nụ cười đắc thắng, trên bảng là
hai chữ “cài tóc”, xem ra anh có trí nhớ

rất tốt về kỉ niệm của hai người, khán giả thấy thế dòn dập vỗ tay.

Vampire sắc mặt không biến đổi, trên bảng là một chữ “yém”. Cả UT lẫn NP đều quay sang hướng Vampire mà lắc đầu tặc lưỡi. Tiếc thay cho một nam nhân ngọc thụ lâm phong, không ngờ đầu óc đen như than.

NP chậm rãi giơ bảng lên, trên bảng là một chữ “giai”, hai soái ca ngồi cạnh tuy không nói gì, nhưng trong lòng đều phần nộ, tên này không ngờ dám hạ thấp người họ yêu như thế.

: Mời nữ chính của chúng ta đưa ra câu trả lời.

“GIAI”

Vâng, thưa các bạn, là một chữ “giai”, lại còn viết hoa.

UT cùng Vampire gục xuống bàn, NP cười hehe đắc thắng.

: Ồ, là tôi bị ám ảnh chữ “giai” mà tác giả hét lên nên ghi vội vào, chứ tính tôi làm gì lại không đoan trang như thế.

UT lẫn Vampire đều tự an ủi bản thân rằng chữ “giai” của nàng là chỉ mình. NP nhìn sang Hạ Vy, đưa ngón tay lên lắc lắc “Xạo vừa thôi”.

: Chúng ta sang tiếp câu hỏi thứ hai, “Nữ chính thích ăn gì nhất ?”

UT ngược mắt lên trần nhà ngẫm nghĩ, ghi vào hai chữ *gì đó*

Vampire lại tiếp tục cười nhạt, tự tin ghi vào một chữ *gì đó*

NP cười hắc hắc như 1 tên điên, ghi vào 1 chữ *gì đó*

: Giai !

Trên bảng của UT là hai chữ “cá nường”, chắc quý vị còn nhớ khoảng thời gian mò tôm bắt ốc nuôi vợ của anh (cả hội trường chầm chầm nước mắt), cả nữ

chính cũng ánh mắt trêu mến quay sang nhìn UT.

Trên bảng của Vampire là một chữ “Me”, cái này không nói chắc ít người biết, thuở nhỏ Vampire thường công vị hôn thê bé bỏng của mình đi hái me lắm, trái thì dùng để ăn, lá thì dùng để tắm, mà dĩ nhiên là chàng tắm cho nàng, rồi nàng tắm cho chàng, kết quả là hai người tắm chung.

Nghe xong lời giải thích của Bí phía trên, cả UT lẫn NP đều nhìn Vampire bằng ánh mắt hình viên đạn.

Trên bảng của NP lại là một chữ “Giai”, cả UT lẫn Vampire đều tức tối mà đánh

NP một phát, “Dám hạ thấp nàng nè !”

Còn bảng của nữ chính thì sao ?

“GIAI”

: E hèm, nữ chính không được nguy biến là bị ảnh hưởng bởi tiếng hét của MC nữa nghe chưa !

UT xụ mặt, bút tóc giải sầu.

Vampire mắt như có ánh lửa, rút quả me thủ sẵn trong áo ra nhai cho đỡ tức.

NP lại cười hắc hắc.

: Lần này, ý tôi là con trai, cái con sản

xuất ra ngọc trai, họ hàng con sò đấy mà !

: Thế sao không ghi “trai” mà ghi “giai” ?

: Từ nhỏ đã bị ngọng chữ này, thông cảm.

: Thế cô nói là “Ở trường tôi có nhiều bạn bè”, hay là “Ở giường tôi có nhiều bạn bè” ?

Chỉ thấy 4 chiếc giày, 3 chiếc bên trái, 1 chiếc bên phải hướng vào đầu Bí mà bay đến. Có điều, lần này Bí đã rút ra 1 cây vợt bắt bướm mà vợt hết. Vậy là đủ 4 đôi, mang về bán cho fan, giàu sụ.

Hahaha !

Vampire giờ tay lên.

: Chữ “Me” này không phải chỉ trái me, mà là chữ “Me” trong tiếng Anh, có nghĩa là “Tôi”.

Fan của Vampire bên dưới rú lên “ Ôi, anh Vampire biết cả tiếng Anh kìa ”

Fan của UT và NP thì nhao nhao “Không chơi tiếng Anh ở đây !”

ngạc nhiên quay sang Vampire : Anh biết tiếng Anh sao ?

: Ta đi buôn bán với người nước ngoài,

học được 2 câu “I love you, Do you love me?”, tức là “Ta yêu nàng, nàng có yêu ta không?”

Nghe giọng nói vừa trầm ấm vừa ngọt ngào từ miệng Vampire, chẳng những fan của chàng xiu gần hết, mà cả Bí cũng phải khó khăn lắm mới lợm lại được micro vì xúc động.

: Hiếm khi Vampire ít nói lại đi cãi chày cãi cối, cho chàng thắng lần này nha Bí.

: Tôi cũng định bảo thế.

UT lại tiếp tục bút tóc giải sầu.

NP liếc nhìn HV, rồi liếc nhìn Bí, ánh

mắt sắc như dao.

: Và đây là câu hỏi cuối cùng, “Nữ chính quan tâm đến phần nào nhất trên cơ thể nam nhân mình yêu?”

UT suy nghĩ một hồi lâu, quyết định ghi vào bảng hai chữ *gì đó* .

NP vẫn thản nhiên như cũ, ghi vào bảng một chữ *gì đó*

Vampire lần này có vẻ đăm chiêu, cuối cùng nhếch mép hí hoái ghi mấy chữ *gì đó* khá dài.

: Giai !

Ba tấm bảng giờ lên như song cuộn trào, khán giả phía dưới đều thót tim mà đọc.

UT mỉm cười tình tứ nhìn HV, câu trả lời của anh là “đôi mắt”. Chắc, ai nói hoàng đế không biết lãng mạn, nãy giờ câu nào của anh cũng lãng mạn chết người, chắc do luyện tiểu thuyết diễm tình nhiều quá.

Câu trả lời của Vampire khiến 2/3 khán giả xiu vì shock, 1/3 còn lại cười khúc khích, còn anh vẫn điềm nhiên ngồi đó như chả có chuyện gì to tát xảy ra.

Tấm bảng trên tay Vampire nổi bật lên dòng chữ “chỗ khác biệt giữa nam và nữ, nằm ở phía dưới”

UT và NP đều há hốc mồm, quả là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

: Lý Thiệu Minh, nàng là em gái người, sao người có thể phỉ báng nàng như thế ?

Vampire không đáp, quay sang phía nữ chính, nhếch mép cười tình. Hôm nay anh cười nhiều quá, khiến khán giả lẫn tác giả đều đau tim, chắc tuần này phải nằm viện, nghỉ viết rồi.

NP nhìn sang UT, rồi nhìn sang Vampire, ánh mắt lộ rõ ý khinh địch.

+ : Đừng nói là người lại ghi một chữ “Giai” ?

NP lắc đầu.

Mọi người nhìn sang tấm bảng của NP, chỉ duy nhất 1 chữ “ngực”.

: Nữ chính cho mọi người câu trả lời đi !

HV e thẹn giờ bảng lên, trên bảng không có chữ, chỉ có một hình vẽ.

Là bộ ngực đàn ông, sexy đến điêu đứng, đề nghị khán giả cho một tràng vỗ tay cổ vũ nữ chính theo con đường vẽ tranh khoa thân.

NP cười ha hả, fan của anh tung hoa mừng chiến thắng.

: Người mẫu trong tranh nà^{ng} vẽ chính là trầ^m, trầ^m mới là người chiến thắ^{ng} câu hỏi này !

áⁿh mắ^t gĩaⁿ tà^{*}: Anh lấy gì chỨ^{ng} minh mình là người mẫ^u trong tranh ?

* địn^h vặ^{ch} áo ra, nhưng lại thoi*^{*}: Long thể của trầ^m, sao có thể để kẻ khác nhìn bừa bãi, chỉ có hoà^{ng} hậ^u của trầ^m đượ^c nhìn.

HV nghe thấy thế, liền đở^{ng} mắ^t, phóng áⁿh mắ^t sang phía UT, tác giả đứng giữa, bị 2 luồ^{ng} điệⁿ giao nhau, tóc gáy dựng đứng gầⁿ hế^t, chỉ còn 1 cọng quá dài không dựng nổi.

: Nữ chính quyết định người thắng cuộc đi.

HV cắn cắn móng tay, lắc lắc hai vai, cuối cùng ngược lên tuyên bố,

“Tĩnh Quốc vương thắng cuộc.”

UT ngồi sụp xuống ghế, không chấp nhận nổi sự thật tàn khốc. Vampire bước ra khỏi trường quay, dự định về nhà chọn loại độc nguy hiểm nhất để trả thù tình địch. Bên dưới hàng ghế khán giả, fan NP hứng chí la lên “NP vô địch”, fan của UT và Vampire tức tối nhào vô xô xát, tạo thành một mớ hỗn độn không nói nên lời.

Bí quăng micro, vắt chân lên cổ chạy, bảo toàn sinh mạng.

Trong con hẻm vắng phía sau trường quay, xuất hiện hai bóng đen một nam một nữ.

: Hai vạn lượng của người đây mỹ nhân.

: Hehe, ta chỉ mong mấy cuộc thi kiểu này tổ chức nhiều một chút, chúng ta tha hồ thu tiền cá độ.

: Ai cũng nghĩ hoàng huynh hoặc Lý Thiệu Minh sẽ thắng, đặt cược cho ta dĩ nhiên sẽ là đặt 1 ăn 10.

: Hahaha, đồng minh muôn năm, tiền

muôn năm !

Nam nhân trước mặt nàng đang hồ hởi đếm tiền, bỗng mặt trắng bệch ra, chỉ chỉ phía sau nàng.

Nữ nhân quay lại nhìn, mặt xanh môi tái, thần sắc kinh hoàng.

: Nàng giỏi lắm, dám thông đồng với Nguyên Phong cá độ, bỏ rơi trẫm.

: Thánh thượng hiểu lầm rồi, thần thiếp...

nắm lấy tay HV kéo đi : Nàng thiếu tiền lắm sao? Trẫm bạc đãi nàng lắm sao ?

: Thánh thượng nghe thần thiếp giải thích...

vác HV lên vai, gằn giọng: Nàng thích ngắm “giai” chứ gì, thích ăn “giai” chứ gì, trẫm sẽ cho nàng tất cả.

: Nguyên Phong, cứu ta !

: Xin lỗi nha mỹ nhân, ta đói rồi, phải đi Tây Khởi ăn một bữa, người tự lo liệu nha.

Tác giả cười gian, từ trên mái nhà leo xuống, trên tay là chiếc máy quay phim, kín đáo lần theo tiếng kêu thất thanh của nữ chính.

----- o O o -----

Chương 92: Ngoại Truyện: Hạnh Phúc

T

ế Châu,

Quán trọ Trúc Dương,

“Bà chủ quán đâu rồi, mau mang đến đây hai bình rượu nếp than, hai chén cơm rượu, hai củ khoai lang nướng.” Thiếu nữ xinh đẹp thả người xuống ghế, một tay uyển chuyển xoắn xoắn lọn tóc đen tuyền, tay còn lại đập đập xuống mặt bàn, ra vẻ rất côn đồ. “Mà này, nhớ khuyến mãi thêm hai con gà quay, hai đĩa bào ngư, bốn chén huyết yến nha.”

“Quý khách có tin mình được dùng chổi chà để tiến ra ngoài không?” Thuỷ Trúc tay ôm con mèo con, bước đến chỗ Ngọc Dao đang ngồi, dịu dàng cất tiếng. “Hay là muốn biến thành bánh bao nhân thịt?”

“Bớ người ta, hắc điếm!” Ngọc Dao bật người đứng dậy, vừa thốt ra mấy tiếng thì đã bị Thuỷ Trúc nhét ngay cái bánh ú vào mồm.

“Quyết định đến đây làm gái già sao?”

“Còn sự lựa chọn khác sao?” Nàng nhoẻn miệng, cười buồn.

Ba tháng trước, Lê Nguyên Phong rời

khởi kinh thành, giải tán thuộc hạ, ra lệnh kết thúc tất cả các nhiệm vụ đang thực hiện. Từ thời khắc ấy, nàng và Phi Quân Tử lẽ ra đã không nên còn bất kì mối liên quan gì nữa.

Không còn nhiệm vụ, không nên vương vấn. Nếu không, sẽ càng lún càng sâu.

Nếu không phải năm xưa Phi Long hoàng triều xâm lược Lạc Việt, ông nàng đã không chết. Nàng sẽ vẫn là một tiểu thư quyền quý, sẽ không phải mới mười hai tuổi đã bị bán vào Ngọc Hương lầu.

Nàng có thể quên đi tất cả mà chấp nhận hấn, cả đời kề vai sát cánh bên hấn được sao?

Ngay từ đầu, giữa hai người đã là giả dối rồi.

Nàng bỏ đi, không một lời từ biệt.

“Ngọc Dao, nếu có một ngày ta không còn tiền tài, không còn địa vị, nàng có chấp nhận đi theo một kẻ tay trắng như ta không?”

Lúc hắn hỏi nàng câu ấy, nàng chỉ cười, không đáp.

...

“Đã theo người ta suốt quãng đường từ kinh thành đến đây, giờ vẫn còn muốn lập

lấp ló ló sao?” Ngọc Dao ném một vốc đậu phộng ra phía cửa, nơi chiếc bóng in dưới đất đã phản bội chủ nhân của nó lúc này đang đứng nép sau một góc tường.

Đỗ Thiên Thành chậm rãi bước ra, nhìn nàng, gãi gãi đầu cười ngượng.

“Tại sao anh lại đi theo tôi?” Nàng nghiêm mặt. Đã đến lúc này, nàng không cần giả làm em họ của hắn làm gì. Hơn nữa, tên này từ khi mất trí nhớ rất hiền, hầu như vô hại, nàng không lo hắn sẽ trả thù.

“Tôi...tôi thất nghiệp...tôi...” Hắn lấp ba lấp bắp. Sau đó, ánh mắt dần dần trầm xuống.

Lúc quyết định tham gia vào các kế hoạch của Lê Ứng Thiên để tăng vị trí của mình trong đội mật thám, khiến Lê Ứng Thiên vì nể hấn mà không bắt Ngọc Dao làm những việc mạo hiểm, hấn tưởng mình cuối cùng mình đã có thể làm một người đàn ông mạnh mẽ. Vậy mà, rốt cuộc hấn vẫn là một kẻ nhút nhát, như cái hòi còn bị bọn con gái bắt nạt ở trường tiểu học.

Thủy Trúc sấn tới, ngó hấn một lượt từ chòm tóc đến tận gót chân, sau đó giở giọng chủ quán ra. “Làm không công, bao ăn bao ở, chịu không?”

“Thủy Trúc...” Ngọc Dao có vẻ không

hài lòng. Nàng vốn không thích bị người ta đeo bám.

“Tôi nấu ăn rất giỏi, có thể nấu rất nhiều món lạ.” Hắc nhanh nhẩu nói. Chuyên ngành của hắn ở thời hiện đại là công nghệ thực phẩm. Hơn nữa, từ bé đến lớn, hắn luôn phải nấu ăn cho bốn người chị của mình. Những việc này vốn là sở trường của hắn.

“Vậy từ ngày mai bắt đầu làm việc đi.” Thủy Trúc nói với hắn, nhưng lại nhìn sang phía Ngọc Dao, cười mỉm đầy ẩn ý. “Biết đâu lại có thể khiến người khác thay đổi đấy.”

Ngọc Dao thở dài ngán ngẩm, nhai trệu

trạo mấy miếng bánh, rồi bỏ lên lầu. Đồ của quán này quả thật rất khó ăn.

Hai tháng sau, một trận lửa bất ngờ thiêu trụi dịch quán của Phi Quân Tử ở kinh thành. Lê Ứng Thiên tỏ tình hoà hiếu, sai sứ giả đưa tro cốt tìm thấy trong dịch quán về lại quê nhà.

...

Mùa xuân năm Duệ Đế thứ tư, hoàng hậu họ Lê vì sinh non mà qua đời. Hoàng đế thương xót khôn nguôi, lệnh cho cả nước để tang ba ngày, đồng thời tuyên bố từ nay về sau sẽ không bao giờ lập hậu.

Những thế lực cuối cùng của nhà họ

Nguyễn rồi cũng dần dần bị tiêu trừ. Kẻ bị tử hình, người bị biếm chức quan. Nguyễn thái hậu bị xem là có liên quan đến cái chết của cố hoàng hậu, nhưng do hoàng đế niệm tình mẫu tử, nên bà chỉ bị đưa đến hoàng lăng ngày đêm khói nhang cho tiên đế. Nửa năm sau, cũng bạo bệnh qua đời.

Ngoài kì thi văn võ trạng nguyên ba năm tổ chức một lần theo tiền lệ, triều đình mở thêm các cuộc thi toán, thiên văn để thu hút nhân tài từ nhiều lĩnh vực. Phục vụ cho việc đo đạc ruộng đất, tính toán thủy triều, dự báo thiên tai. Vụ lúa hè thu năm ấy, Lạc Việt được mùa, kho lương đầy ắp.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa...

Năm năm sau,

Tây Vũ ngồi bên cửa sổ, hướng ánh mắt về phía vầng trăng tròn vành vạnh, miệng vẫn không thôi thúc giục chủ nhân của mình bỏ tẩu chương xuống mà đến ngắm trăng.

“Nguyệt thực vẫn chưa xuất hiện, người vội làm gì?” Lê Ứng Thiên điềm tĩnh nói.

“Đến lúc nó xuất hiện thì chủ nhân có chạy cũng không xem kịp.” Tây Vũ vừa huyền thuyên vừa rót rượu vào ly. “Dù sao đêm nay là lần cuối cùng chủ tớ

chúng ta gặp mặt, chủ nhân sao không có thành ý chút nào.”

“Người càng ngày càng lắm lời.” Lê Ứng Thiên gác bút, đứng dậy, bước về phía cánh cửa sổ mở toang. “Nghĩ lại, vẫn chưa đến cuối tháng, trăm cũng không cần phải trả hết tiền lương cho người.”

“Chủ nhân...” Tây Vũ ngược nhìn Lê Ứng Thiên đầy ai oán. “Thuộc hạ còn phải nuôi vợ nuôi con, chủ nhân nở lòng nào tính toán chi li như vậy.”

“Ngay cả người cũng đi...” Lê Ứng Thiên nở một nụ cười vô vị, nhìn vào ly rượu sáng ánh trăng.

Nửa năm sau khi Lê Nguyên Phong và Hạ Vy rời khỏi kinh thành, hắn nhận được hai quyển sổ từ một người bí ẩn. Một quyển lưu giữ danh sách các đại thần cấu kết với Lý Thiệu Minh. Một quyển liệt kê các quan viên địa phương bị Phi Long hoàng triều mua chuộc. Hắn theo đó mà điều tra; vừa sàng lọc để tiêu diệt, vừa tăng cường đào tạo nhân tài thay thế. Sau năm năm, hắn đã có thể yên tâm về mối lo ngại từ nhà họ Lý, duy chỉ có Lý Thiệu Minh là vẫn chưa tra ra tung tích.

Hắn cũng vậy, Lê Nguyên Phong cũng vậy, tất cả, suy cho cùng đều mang dòng máu hoàng tộc họ Lê.

Năm năm trước, Lê Ứng Thiên theo lời hứa với Đỗ Thiên Thành, sau khi biết được bí mật đằng sau nét chữ nổi trên quả dưa thì thả cho hắn và Ngọc Dao được tự do, dù cuối cùng hắn vẫn không dùng bí mật đó để vạch trần Lê Nguyên Phong trước quần thần.

Đến hôm nay, Tây Vũ cũng từ biệt hắn, đi theo hạnh phúc của riêng mình.

Những người từng kề vai sát cánh bên hắn, những người từng làm đau khổ hắn, những người từng cho hắn ngọt ngào, tất cả đều lần lượt ra đi.

Buổi tiệc nào, cũng có lúc chia ly.

Nhìn ánh trắng dần chuyển sang màu đỏ, hắn như một lần nữa được nhìn thấy ánh mắt bối rối của nàng lúc bị hắn bắt gặp cùng Lê Nguyên Phong ở Tây Khởi, như một lần nữa khát khao được nghe câu ‘Thánh thượng ban đêm ngự giá Trường Lạc cung, không biết có điều chi dạy bảo?’

Duyên nợ của hắn và nàng, chỉ có bấy nhiêu thôi.

“Chủ nhân, biến người mệnh mông, nhất định có một ngày người sẽ tìm được một cô gái có thể cùng người nắm tay đi đến hết cuộc đời.”

Hắn khẽ gật đầu, ánh mắt xa xăm nhìn về

phía những ngọn bằng lăng.

Trường Lạc cũng là kỉ niệm của hấn và nàng.

Nơi ấy, có một hàng bằng lăng vừa tròn năm tuổi, mọc trên chiếc còi tóc màu tím biếc...

...

Cao Ly,

Ba năm sau,

“Phụ thân ơi, con muốn cưới ngựa.”

“Phụ thân ơi, con muốn đi câu cá.”

“Phụ thân ơi, con muốn đi bắt bướm.”

“Oe...oe...oe...”

Lý Thiệu Minh vừa rung đùi ru đứa bé còn ẵm ngửa trong tay, vừa lệnh cho Trường Đông phân phó cho bọn nô tỳ đưa các tiểu mỹ nam mỹ nữ của hắn đi chơi. Được ra ngoài, trên dưới ai nấy cũng mặt mày hớn hở...

...vì không phải theo phu nhân vào bếp.

“Thiệu Minh, chàng mau bắt con gà giúp thiếp!” Lâm Nguyệt xông vào đại sảnh, tay lăm lăm con dao, không ngừng đuổi theo con gà đang hết sức mở đường máu

để bảo tồn sinh mạng.

“Nàng có thể dùng ám khí với nó mà.”
Hắn vừa ngán ngẩm nói, vừa dõ dảnh
đưa con nhỏ đang giật mình vì tiếng gà
kêu.

“Không được! Dùng ám khí thì còn gì là
người vợ đảm đang hiền thực! Thiếp
đang ‘lột xác’ mà.”

“Nàng như trước đây mới là đặc biệt, là
tốt nhất. Loại phụ nữ đảm đang hiền thực
ở đâu chẳng có, quá tầm thường.”

“Thiệu Minh, trên đời này chỉ có chàng
là biết thưởng thức cực phẩm thôi.”
Nàng nhu mì cúi xuống hôn ‘chụt’ lên

trán hấn một cái, sau đó phóng dao hạ sát con gà tại chỗ. “Dù sao thì thiếp cũng phải hoàn thành món gà hầm nhân sâm cho hôm nay cái đã.”

“Đúng vậy, việc hôm nay không nên kéo dài đến ngày mai.”

“Phải, ngày mai thiếp phải làm kim chi rồi, bận lắm.”

Đưa bé trong tay hấn lại khóc ré lên.

Nhìn bấu vạt mềm mại như con mèo nhỏ đang nằm trong tay mình, rồi lại nhìn theo chiếc bóng màu đỏ rực như cánh hoa anh túc bay trong gió, khoé môi hấn bắt giác cong lên.

Con người có thể sống bằng nụ cười, có thể sống bằng thù hận.

Đoạt lại ngôi vị cho họ Trần thì sao? Tình yêu của hắn và nàng sẽ phải mãi mãi chôn vùi trong bóng tối. Những đứa con của hai người sẽ không bao giờ đường đường chính chính gọi hắn một tiếng phụ thân.

Một người sinh ra, trước hết là để sống, vì mình.

Từ lúc mất đi nàng, hắn mới bắt đầu nghiệm ra đối với mình điều gì mới là quan trọng nhất. Tại sao cứ phải vì một thứ cả thiên hạ tranh giành, đánh mất thứ

có thể cho mình hạnh phúc cả cuộc đời?

Hạnh phúc không cần phải là quyền lực,
không cần phải là danh vọng.

Chỉ cần đến khi nhắm mắt, thứ ấy vẫn
khiến hân tỵ hào vì đã chọn bỏ qua tất cả
mà đánh đổi...

...thì đó chính là HẠNH PHÚC.

Thế sự vô thường, đừng hẹn kiếp sau.

Chương 93: Một Chuyến Xuyên Không

V

ào một ngày trời trong nắng dịu, trên mảnh đất Lạc Việt trù phú và xinh đẹp...

“Các khanh gia có việc thì bẩm tấu, không việc bãi triều.” Lê Ứng Thiên vừa tiến vào đại điện chưa được bao lâu liền thẳng thừng hạ lệnh trong sự ngỡ ngàng của văn võ bá quan. Thánh thượng của họ trước giờ vốn rất cần mẫn, vô cùng quan tâm triều chính, hôm nay có sao lại...

Hiện tại Lạc Việt quốc thái dân an, trong

âm ngoài êm, kể ra cũng không có việc gì to tát mà bầm tấu. Ngẫm tới ngẫm lui, nhìn nhau dò xét một hồi, cuối cùng bá quan văn võ cùng nhau nhép miệng ‘Một...hai...ba’, đồng thanh cất tiếng: “Thánh thượng trị quốc anh minh, chúng thần không có gì bầm tấu.”

“Vậy bãi triều.” Lê Ứng Thiên gấp gấp phát tay ra hiệu. Chưa kịp đợi các đại thần quỳ xuống tiến chân, đã phóng ra khỏi đại điện như tia chớp.

“Nghe nói hôm qua Tĩnh Quốc vương từ thế giới tương lai đã xuyên không trở về Lạc Việt ta. Có khi nào thánh thượng vì vậy mà đột nhiên thay đổi?” Một vị đại thần thắc mắc.

“Sự thay đổi này, hình như không phải theo chiều hướng tốt...” Một giọng già nua ngân ngâm vang lên.

Hai mươi ngày trước...

Lê Nguyên Phong hôm nay phá lệ, khoác lên người bộ triều phục tôn quý đến chói mắt mà mỗi năm hần chỉ miễn cưỡng mặc một hai lần. Nhìn thấy ánh sáng lấp lánh từ nụ cười toả nắng của hần khi bước vào triều, bá quan văn võ đều không tự chủ được đưa tay lên sờ sờ thắt lưng mấy cái. Ai thắt lưng xẹp thì mỉm cười nhẹ nhõm, ai thắt lưng phồng thì vẻ mặt xám

ngắt như ăn phải khổ qua.

Lê Ứng Thiên oai phong lẫm liệt bước vào đại điện, ngồi xuống bệ rồng trong tiếng tung hô vang như sấm động của chúng đại thần. Liếc mắt xuống, nhìn thấy ánh nhìn ngây thơ hào hứng của hoàng đế mình, hắn biết, việc hôm nay có muốn tránh cũng không tránh được.

Vô thức sờ sờ thắt lưng một cái.

“Hôm nay trẫm có một việc quan trọng cần tuyên bố.” Nếu để ý kỹ, mọi người sẽ cảm giác được trong giọng nói của hoàng đế có chút bất đắc dĩ. Có điều lúc ấy toàn bộ người trong đại điện đều chỉ nghĩ đến cái thắt lưng của mình, nên

không ai rảnh phát hiện ra điều đó.

“Mấy ngày trước, Tuệ Tĩnh Chân Nhân xuất hiện.” Chỉ một câu ngắn gọn, cả đại diện như dây sóng, dùng ánh mắt xuyên qua không gian mà truyền ý nghĩ.

Thì ra là Tuệ Tĩnh Chân Nhân.

Tuệ Tĩnh Chân Nhân...

Vị này...

.

.

.

Là ai nhỉ?

“Tuệ... Tuệ...Tuệ..” Vị nguyên lão bốn triều râu tóc bạc phơ run run bật lên mấy tiếng, sau đó ho sặc sụa, rồi lại bật lên mấy tiếng, cuối cùng lại tiếp tục ho sặc sụa.

Lê Ứng Thiên sợ ông ta chết trên đại điện, nên vội vàng sai người đưa ông ta đến một căn phòng gần đây nghỉ ngơi một lát. Vị Hàn Lâm đại học sĩ này theo đã theo vua Thái Tông từ hồi còn khởi nghĩa, không có công lao cũng có khổ lao, nên đến giờ hắn vẫn châm chước

cho ông ta giữ chức quan, lấy bổng lộc dưỡng già. Trong triều này, có lẽ cũng chỉ mỗi ông ta là còn nhớ được cái tên Tuệ Tĩnh Chân Nhân.

“Tuệ Tĩnh Chân Nhân là quân sư đặc lực của Thánh Tổ Hoàng Đế, là một trong nhất đẳng công thần khai quốc của nước ta.” Lần này, đến lượt Lê Nguyên Phong lên tiếng.

Chúng đại thần ai nấy đều ngạc nhiên muốn chết, nhưng dẫu lòng không dám “Ồ” lên, sợ bị các đồng liêu phát hiện ra mình dốt sử.

“Tuệ Tĩnh Chân Nhân thường dùng danh xưng là Trầm Ngư Công Tử, các vị

không nhận ra cái tên vừa rồi cũng phải thôi.” Lê Nguyên Phong tiếp tục.

Các vị đại thần lại quyết tâm giấu dốt lần hai.

“Trong sử sách thì ngài ấy dùng tên là Ngô Tử Vũ.” Nói xong, hắn liền nhẹ nhàng mỉm cười quan sát sự chuyển biến trên nét mặt mọi người.

Lần này gương mặt tất cả mọi người trong đại điện đều sáng bừng lên. Họ nhận ra cái tên này. Họ không phải dốt! Không hèn mà gặp, các vị quan viên lại một lần nữa dùng ánh mắt, xuyên qua không gian mà truyền ý nghĩ, chúc mừng nhau.

Nhưng mà... nhưng mà...

Vị quân sư lưng lầy này không phải năm nay đã hơn một trăm hai mươi tuổi rồi sao?

Còn sống?

Lặn lội về triều nhận lương hưu?

“Trẫm sẽ nói một cách ngắn gọn.” Lê Ứng Thiên biết rõ máu thèm buôn chuyện bằng ánh mắt của bá quan, nên muốn kết thúc càng nhanh càng tốt, dành thời gian về phòng đọc bản đặc biệt của quyển ‘Thiên hạ kỳ tình’ mà hắn vừa cho mật thám đầu giá mua về tối hôm qua.

“Tuệ Tĩnh Chân Nhân vừa nghiên cứu được phương pháp xuyên không có thể đưa con người đến thế giới tương lai. Trẫm thấy, nếu triều đình ta có thể đưa người đến tương lai mang về một ít vũ khí có sức công phá lớn, hay ít nhất là học hỏi một số kiến thức về canh tác, phát triển dê điều, ngày Lạc Việt ta hùng bá thiên hạ chắc chắn cũng không còn xa nữa.”

“Thánh thượng anh minh.” Các quan đồng thanh gân cổ tung hô.

“Vì vậy, trẫm muốn các khanh vì vận mệnh của nước nhà, quên góp tiền để phương pháp xuyên không kia được đưa

vào thực nghiệm. Tĩnh Quốc vương sẽ là người nhận nhiệm vụ đại diện Lạc Việt ta đến thế giới tương lai.” Lê Ứng Thiên vừa dứt câu, viên thái giám thân cận của hần đã khệ nệ mang vào điện một con heo đất.

“Trẫm là hoàng đế, trẫm làm gương trước. Đây là phần của trẫm.”

‘XOẢNG’ một tiếng, con heo đất vỡ thành trăm mảnh, lộ ra vô số mảnh tiền đồng sáng loáng, chứng tỏ chủ nhân của chúng trước khi cất vào ống heo đã chùi qua vô cùng cẩn thận.

Lê Nguyên Phong cúi xuống định đếm, nhưng bắt gặp ánh mắt vừa hăm dọa vừa

nài nỉ của Lê Ứng Thiên, liền bỏ qua quá trình quan trọng ấy.

“Các vị cứ có nhiều góp nhiều, có ít góp ít, tấm lòng mới là quan trọng.” Vừa nói, Lê Nguyên Phong vừa vũ phành phạch cuộn vải đang cầm trong tay từ nãy đến giờ. Thoáng một cái, cuộn vải nọ biến thành cái túi chín gang.

Trước mặt hoàng đế, ai dám không tỏ ra mình là kẻ sẵn sàng dốc lòng vì nước? Thế nên, từng người từng người một đều cắn răng trút ngược cái túi giắt ở thắt lưng, một xu lẻ cũng không dám ăn gian mà giữ lại. Lê Ứng Thiên từ trên cao nhìn xuống, thấy có hơn trăm người đồng cảnh ngộ với mình, đôi môi ít khi nở nụ

cười bất chợt cong lên một chút.

Lê Nguyên Phong thu tiền xong, kéo lê kéo lết cái túi chín gang của mình đến trước Lê Ứng Thiên chừng bảy bước, cung kính nói: “Thần đệ xin hứa, chuyến đi này nhất định sẽ không khiến hoàng huynh và các vị văn võ bá quan thất vọng.”

Một câu nói, một nụ cười, mang theo khí thế ngất trời cùng niềm tin mãnh liệt.

Vậy là, Lê Nguyên Phong đã xuyên không.

Lê Ứng Thiên: “Hoàng đế xuyên không, có lẽ sẽ mang về cho mình rất nhiều vũ khí tối tân. Haizz, lẽ ra mình nên bỏ qua sĩ diện, bảo đệ ấy nếu rảnh thì mua về cho mình vài quyển tiểu thuyết điểm tình ở đó.”

Một vị tướng quân: “Tĩnh Quốc vương xuyên không, có lẽ sẽ mang về nhiều tư tưởng mới. Không biết hậu thế có chấp nhận chuyện lấy ngựa thay vì lấy vợ không. Nếu được như thế, sau này mình không phải bị song thân ép đi xem mắt nữa.”

Một vị thái giám: “Tĩnh Quốc vương xuyên không, có lẽ sẽ mang về nhiều kiến thức y học mới. Không biết hậu thế có

cách nào nổi lại những thứ đã đứt không. Tuổi mình vẫn còn trẻ, nếu xin được xuất cung, không chừng vẫn còn ‘làm ăn’ được.”

Thái hậu: “Lê Nguyên Phong xuyên không, có lẽ học được một chút cách dưỡng nhan. Không biết hậu nhân có cách nào làm cho da phụ nữ năm mươi mịn và mượt như tuổi mười lăm không; giảm đôi môi, hết nếp nhăn, căng cơ mặt. Tuy quan hệ giữa mình và huynh đệ hần không tốt lắm, nhưng dù gì trước kia cũng từng qua lại, chắc là sẽ chịu nói thôi.”

Ngọc Dao: “Chủ nhân xuyên không, có lẽ sẽ tìm cách để nhanh chóng thu tóm

quyền lực nơi ấy, đùa bốn thiên hạ cho đến chán rồi về. Tội nghiệp, lúc còn ở đây chủ nhân luôn tâm niệm mình dù sao cũng là người của hoàng tộc họ Lê nên không nỡ mang Lạc Việt ra làm thí nghiệm. Kiểm nén cũng lâu rồi.”

Lý Thiệu Minh: “Lê Nguyên Phong xuyên không, có lẽ sẽ học được một chút về các phương thức chăn gối mới lạ của hậu nhân. Tiền bạc không quan trọng, quan trọng là sau này mình có thể hầu hạ Lâm Nguyệt thật tốt, khiến nàng vui vẻ, lúc nào cũng lưu luyến thân thể của mình.”

Ái Thực Đạo Nhân: “Nhóc má xệ xuyên không, khả năng sống sót có lẽ cao vì đi

đường luôn hất mặt lên trời, sẽ chịu để ý đèn xanh đèn đỏ. À, nhưng vấn đề là hình như nó thích các loại màu xanh, thấy màu xanh sẽ đứng lại nhìn; và nó ghét các loại màu đỏ, thấy màu đỏ sẽ nhanh chóng tránh xa...”

Tá Tra: “Lê Nguyên Phong xuyên không, có lẽ là sẽ tranh thủ đi tìm cao nhân dạy hán thiết kế nút áo. Không được, mình không thể khinh địch, phải chăm chỉ luyện tập các cách tháo nút áo thôi, không để hán có cơ hội trêu mình là tởn nữa.”

Tứ hoàng tử Ngoã Lặc: “Lê Nguyên Phong xuyên không, nữ nhi nơi đó bại hoại phóng túng, thích đầu cướp đây,

khiến hấn mấy phen lao đao vì bị một công chúa bắt làm nam sủng. Về sau sinh tử lộ chân tình, hận hoá thành yêu, nhưng hấn lại bị buộc phải trở về Lạc Việt. Uyên ương cách biệt, đau thương này không thơ nào tả nổi, không tranh nào họa được, dần vặt day dứt đến tận cuối đời. Trước khi chết, vẫn còn tiếc nuối không nguôi vì sao ngày ấy không may mắn hoài thai cốt nhục của nàng để làm kỷ niệm, tưởng nhớ bóng hình nàng. Hấn nào biết rằng, nàng là kiếp sau của hoàng huynh hấn, mà hoàng huynh hấn kiếp này đối với hấn cũng chỉ dám yêu đơn phương, cả đời không thổ lộ. Sau khi xuống hoàng tuyền, bên cầu Nại Hà bắt gặp lại nhau, sự thật phơi bày, lại thêm một lần tiếc nuối vì hạnh phúc đã

từng ngay bên cạnh nhưng lại không nắm giữ. Duyên xưa nổi lại, trăm năm sau một chuyện tình khác lại mở ra. Chàng yêu thầm nàng, nàng ám sát chàng, hành hạ nhau, vừa hy sinh cho đối phương vừa dày vò đối phương đến sống không bằng chết. Chết rồi, lại đầu thai, một lần nữa làm huynh đệ, dần thân vào tình yêu tội lỗi. Ba đời ba kiếp, rốt cuộc cũng có một mối tơ duyên mỹ mãn. Ừm, vậy là có cốt truyện cho quyển tiểu thuyết mới rồi.”

Nhật ký xuyên không của Tỉnh Quốc Vương.

Ngày 1: khoai tây chiên tấm rong biển,

khoai tây chiên tẩm phô mai, khoai tây
chiên vị BBQ Nam Mỹ.

Ngày 2: kem quế, kem ly, kem que, kem
kẹp bánh mì.

Ngày 3: bánh tráng trộn trứng cút, bánh
tráng trộn khô bò, bánh tráng trộn chà
bông cá.

Ngày 4: hamburger, pasta, pizza, hotdog.

Ngày 5: ...

Ngày 6: ...

